

EMİRDAG

EDİTÖR: ÖZTİNALP ÖZTÜRK

Prof. Dr. Mustafa Kemal Atatürk

EMİRDAG
KİTAPÇIĞI

Emirdağ Lahikası Üzerine-2

EMİRDAĞ LAHİKASI
ÜZERİNE-2

Abdullah AYMAZ

EMİRDAĞ LAHİKASI ÜZERİNE-2

Copyright © Şahdamar Yayınları, 2007

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Ltd. Şti.'ne aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Ltd. Şti.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör
Esra ERKAL

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni
Ahmet YOLAÇAN

ISBN
978-975-9090-76-0

Yayın Numarası
66

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası
Sarıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir/İZMİR
Tel: (0232) 252 20 96
Nisan 2007

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey/İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 00 Faks: (0212) 444 85 96

Şahdamar Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 522 09 99 Faks: (0216) 328 35 89
www.sahdamaryayinlari.com

İÇİNDEKİLER

TAKDİM.....	11
225. MEKTUP	23
226. MEKTUP	23
227. MEKTUP	25
228. MEKTUP	28
229. MEKTUP	28
230. MEKTUP	29
231. MEKTUP	31
232. MEKTUP	32
233. MEKTUP	33
234. MEKTUP	38
235. MEKTUP	39
236. MEKTUP	40
237. MEKTUP	41
238. MEKTUP	42
239. MEKTUP	44
240. MEKTUP	46
241. MEKTUP	48
242. MEKTUP	50
243. MEKTUP	51
244. MEKTUP	54
245. MEKTUP	55
246. MEKTUP	56

247. MEKTUP	58
248. MEKTUP	58
249. MEKTUP	59
250. MEKTUP	61
251. MEKTUP	62
252. MEKTUP	63
253. MEKTUP	65
254. MEKTUP	66
255. MEKTUP	68
256. MEKTUP	68
257. MEKTUP	69
259. MEKTUP	72
260. MEKTUP	75
261. MEKTUP	75
262. MEKTUP	79
263. MEKTUP	80
264. MEKTUP	81
265. MEKTUP	82
266. MEKTUP	84
267. MEKTUP	86
268. MEKTUP	86
269. MEKTUP	87
270. MEKTUP	90
271. MEKTUP	91
272. MEKTUP	92
273. MEKTUP	94
274. MEKTUP	97
275. MEKTUP	100
276. MEKTUP	102
277. MEKTUP	102
278. MEKTUP	104
279. MEKTUP	107
280. MEKTUP	108

281. MEKTUP	110
282. MEKTUP	111
283. MEKTUP	115
284. MEKTUP	118
285. MEKTUP	120
286. MEKTUP	121
287. MEKTUP	123
288. MEKTUP	129
289. MEKTUP	132
290. MEKTUP	140
291. MEKTUP	141
292. MEKTUP	143
293. MEKTUP	147
294. MEKTUP	152
295. MEKTUP	156
296. MEKTUP	161
297. MEKTUP	169
298. MEKTUP	175
299. MEKTUP	176
300. MEKTUP	179
301. MEKTUP	181
302. MEKTUP	186
303. MEKTUP	186
304. MEKTUP	188
305. MEKTUP	190
306. MEKTUP	196
307. MEKTUP	208
308. MEKTUP	213
309. MEKTUP	220
310. MEKTUP	223
311. MEKTUP	225
312. MEKTUP	234
313. MEKTUP	245

314. MEKTUP	248
315. MEKTUP	250
316. MEKTUP	251
317. MEKTUP	257
318. MEKTUP	261
319. MEKTUP	264
320. MEKTUP	265
321. MEKTUP	268
322. MEKTUP	271
323. MEKTUP	275
324. MEKTUP	279
325. MEKTUP	280
326. MEKTUP	285
327. MEKTUP	286
328. MEKTUP	288
329. MEKTUP	289
330. MEKTUP	292
331. MEKTUP	293
332. MEKTUP	294
333. MEKTUP	298
334. MEKTUP	301
335. MEKTUP	302
336. MEKTUP	303
337. MEKTUP	305
338. MEKTUP	307
339. MEKTUP	310
340. MEKTUP	311
341. MEKTUP	313
342. MEKTUP	316
343. MEKTUP	320
344. MEKTUP	321
345. MEKTUP	323
346. MEKTUP	325

347. MEKTUP	327
348. MEKTUP	329
349. MEKTUP	330
350. MEKTUP	332
351. MEKTUP	333
352. MEKTUP	335
353. MEKTUP	338
354. MEKTUP	339
355. MEKTUP	340
356. MEKTUP	343
357. MEKTUP	345
358. MEKTUP	347
359. MEKTUP	349
360. MEKTUP	350
361. MEKTUP	352
362. MEKTUP	356
363. MEKTUP	358
364. MEKTUP	364
365. MEKTUP	366
366. MEKTUP	369
367. MEKTUP	370
368. MEKTUP	371
369. MEKTUP	373
370. MEKTUP	374
371. MEKTUP	377
372. MEKTUP	379
373. MEKTUP	382
374. MEKTUP	383
375. MEKTUP	388

TAKDİM

Üstad Bediüzzaman Hazretleri, 1948-1949 yılları arasında Afyon Cezaevi'nde yirmi ay tutuklu olarak kalıp tahliye edilmesinden sonra tekrar Emirdağ'a dönmüş, orada bir müddet kalmış, 1951 yılında Eskişehir'de iki ay kalmasına müteâkip de, "Gençlik Rehberi" mahkemesi münâsebetiyle iki defa İstanbul'a gelmiştir. Bu lahika, üçer ay İstanbul'da kaldığı 1952-1953 tarihlerinde ve daha sonra yine Emirdağ'da iken talebelerine yazdığı mektuplardan, mahkemelere ve dâvâlara temas eden meselelere dâir müteaddit bahislerden oluşmaktadır.

1947'nin sonlarına doğru İsmet İnönü Afyon'a gelip idarecilere; "Bu vilayette din cihetinde bir karışıklık çıkacağını zannediyoruz" diyerek düğmeye basmıştı. Hemen işareti alan, tıyneti bu işe müsait bazıları Üstad'a baskıya başlıyorlar. Dahiliye Vekili'nin emriyle Afyon Valisi ve Emniyet Müdürü, yıldırma ve sindirme için baskın üzerine baskın düzenliyor, komplo üzerine komplo hazırlıyorlardı. Bediüzzaman halk karşısında, gülünç ve küçük düşürülmek için sarığı çıkarılıp başına şapka geçirilmeye çalışılıyor, karakollara götürülüp o hasta ve yaşlı halinde saatlerce ayakta bekletiliyordu. Bu baskı ve zulümler devam ederken yer şiddetli zelzeleler ile sarsılmaya başladı. Bu sarsıntının merkezi de Emirdağ'dı.

Nihayet Afyon Mahkemesi'nde 54 Nur Talebesi toplanıp sorgulandı. Afyon Hapishanesi'ne atılan Üstad ve talebelerini, Afyon'un kendine has şiddetli soğuğu bekliyordu. Kış şartlarında başlayan işkenceli bu hapis hayatı yirmi ay sürdü.

Üstad, mahpuslar için: "Hapiste bir kişiye vesile olmak, dışarıda otuz kişiye bedeldir." derdi.

Bu özet malumatı verdikten sonra Üstad'ın bazı talebelerinin hatıralarını naklederek, hem hapishane hem de hapishane sonrası hayatı ile ilgili bir nebze bilgi vermek istiyorum. Bu hatıralar bize her hâlükârda her Müslüman'ın mutlaka yapacağı birtakım işler, hizmetler olduğunu gösteriyor. En ağır şartlarda bile aktif sabır içinde pek çok değerli vazifeyi rahatlıkla yerine getiren Üstad ve talebeleri bizler için çok güzel örnek ve rehberlerdir.

Bayram Yüksel Ağabey anlatıyor: "Afyon Hapishanesi'nde yatan Kasap Tahir Afyonlu bir eşkıya idi. İri yarı, cesur, gözünü budaktan sakınmayan belâlı bir kimse idi. Afyon'u haraca kesmişti. Herkes ondan tir tir titriyordu. Hanımına sataşan birisinin kafasını kopardığı için kendisine 'Kasap Tahir' diyorlardı. Çeşitli suçlardan tevkif edilmiş ve idama mahkum olmuştu. Kararı temyiz ettiği için Temyiz Mahkemesi'nin kararını bekliyordu. Elinde, ayağında ve boynunda demir prangalar vardı. Bahçeye, teneffüse de bunlarla çıkardı. Dördüncü koğuşun hâkimi o idi. Birgün Üstadımızı ziyaret etmiş, Üstadımız kendisine 'Sen namaza başla, ben sana dua edeceğim. Sen inşaallah kurtulacaksın.' demiş, bunun üzerine Kasap Tahir, hemen namaza başlamıştı. O vahşi insan, Nurların dersiyle kısa zamanda ıslâh oldu. Ağırbaşlı ve kimseyi üzmez bir hâle geldi. Artık Nur Talebeleriyle yemek yiyor ve onlara hürmet ediyordu. Hatta Tâhirî Ağabey'e ve Re'fet Ağabey'e hizmet ederdi. Onlarla beraber yemek yedi, onların yemeğini yapardı. Namaz kılanları koğuşun en iyi yerinde yatırırdı. Nur Talebelerine çok hürmetkâr davranıyordu. Herkes ondaki bu değişikliğe hayret ediyor, en yakın arkadaşları, 'Bu adam nasıl bu hale geldi?' diye hayretlerini izhar ediyorlardı. Nihayet Temyiz Mahkemesi'nden cevap geldi. Kasap Tahir, idamdan kurtulmuştu. Temyiz, Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nin idam kararını bozmuş, 30 yıl hapse çevirmişti. Sonra da 1950'de umumî

af çıkınca, Kasap Tahir tahliye edildi. Buna çok sevinen Kasap Tahir, ‘Benim kurtuluşum Hoca Efendi’nin kerâmetidir.’ diyordu.”

...

...

“Çeşitli suçlardan hapishaneye giren birçok mahkum, Üstad’ın ve Risale-i Nur’un dersleriyle ıslah olup çıkıyordu. Üstad’ı bir görsünler, Üstad bir selam versin, derhal ıslah-ı hal ederlerdi, namaza başlarlardı.”

“1950 senesi başlarında (Afyon hapsinden tahliye olduktan sonra yine) Üstad, Emirdağ’a gelmişti... O sıralar Sungur ve Ceylan Ağabeyler Ankara’da kalıyorlardı. Beni onların yanına gönderdi. Giderken Demokrat Parti Afyon Milletvekili Gazi Yiğitbaşı Bey’e hitaben bir Mektup yazıp verdi. Ayrıca “Git, onları tebrik et, Ezan-ı Muhammedî’yi serbest bırakmakla büyük bir kuvvet kazandıkları gibi, Risale-i Nurlar’ın neşrine ve Ayasofya’nın açılmasına çalışsınlar.’ demişti. Gazi Yiğitbaşı, Üstadımıza çok hürmetkârdı. Benimle yakından alakadar oldu. Beni Ulus’taki eski Meclis binasına götürdü, orada dindar mebuslarla görüştük. Üstadımızın arzularını onlara anlattık.”

Yine Bayram Ağabey anlatıyor: “Üstadımız 1953 tarihinde yeni bir devreye giriyor, hiç değiştirmedeği kaidelerini değiştiriyordu. Akşamdan sonra kimseyi almayan Üstad, Zübeyir Ağabey, Sungur Ağabey ve beni yanına aldı. Üstadımızın odasına zil bağladık. Sabah erken abdest suyunu döker, yemeğini yapar, sobasını yakar, çayını pişirirdik. Üstadımızın tarz-ı hayatında değişen mühim bir hâdise oldu. İşte ‘Üçüncü Said’ devresi başlıyordu. Risale-i Nurlar’ın cemaatle okunmasına ve sabah derslerine başladık. Ayrıca Üstad’da yeni bir hareket hâli başladı. Risale-i Nurlar’ın yeni harflerle evvela daktilo ile, sonra teksir ile çoğaltılmasına müsaade etti. İnebolu’dan, Nazif Çelebi Ağabey’in ilk defa Asâ-yı Musâ’yı teksir ettiğinden çok memnun olmuştu.”

“Üstad hava almak için kırlara çıkmıştı. Kaymakam kırdaki tarlaların içinde Zübeyir Ağabey’in başındaki beyaz takkeyi görünce, yasak diye başından aldı. Bundan hiddetlenen Üstad ‘Ben burayı terk edeceğim. Kaymakam benim talebemin başındaki takkeyi aldı.’ dedi. Oradan Eskişehir’e gitti. Yirmi gün kaldı, oradan da Isparta’ya gitti. Bir müddet

Nuri Benli'nin otelinde kaldı. Terzi Mehmet Ağabey, Fıtnat Hanım'ın evini kiraladı. Zâten Fıtnat Hanım bir hafta önce rüyasında Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) merkadini Üstad'ın yattığı odada görmüştü.”

“Sabah namazından sonra toplu halde Risale-i Nur'dan ders yapılırdı. Üstad, dersten sonra ‘Ders Baklavası’ adında tatlı, üzüm, elma v. s. ne varsa derse katılanlara dağıtırdı. Dersi, evvela, Üstadımız okur, sonra sırayla herkes okurdu. O zamanlar hatt-ı Kur’ân’dan ders yapılırdı. Üstadımız Risale-i Nur’un neşri, okunup yazılması gibi hizmetlerle bizzat meşgul olurdu. Talebelerini de daima teşvik ederdi.”

“Üstad ziyaretine gelenlere, ‘Kardeşim, sen bana dua et, ben de sana dua edeceğim. Hadiste var: Gıyâbî yapılan dua daha makbuldür. Ben senin ağzıyla günah işlemedim. Sen de benim ağzıyla günah işlemedin. Onun için gıyâbî yapılan dualar daha makbuldür. Bana isimle dua et, ben de sana dua edeceğim.’ derdi. Ziyarete gelenler de, ‘Üstad’ım bize dua et.’ derlerdi. Üstadımız da, ‘Bize dua eden, bizim dualarımıza dâhil olur.’ derdi.”

“Üstad, üç aylar girdiğinde Isparta’daki Nur Talebelerine hatim için Kur’ân-ı Kerim taksim ettirir, herkese bir cüz vererek vazife taksimi yapardı. Isparta, Sav, Kuleönü, Atabey, Bozanönü gibi mübarek Nur hizmeti ile müşerref olmuş, mübarek köylere cüzleri taksim ettirir, böylece mübarek üç aylarda her gün hatim indirilirdi. O zaman bütün duasını umum Nur Talebeleri namına Üstadımız yapardı. Başta Peygamber Aleyhissalâtu Vesselam ve Âli ve Ashabı olmak üzere bütün ehl-i imana ve Nur Talebelerine bağışlardı.”

“Gece erken kalkar, teheccüt namazını kılar. Evradlarını, bütün dualarını sabah namazına bir saat kala bitirirdi. Ellerini dergah-ı İlâhiyeye açar, uzun uzun dua ederdi. Bu dua bir saat devam ederdi. O anda bizler giremezdik, ancak dua bittikten sonra girebilirdik. ‘Hatta benim bir dua vaktim var, o anda melâike de gelse kabul etmem.’ demişti. ‘Hem istikbaldeki Nur Talebelerine dua ediyorum.’ derdi. Yatsı namazını kılınca, fazla beklemez hemen yatardı.”

“Üstad’ın evinde baş ucunda beş metre uzunluğunda, bir metre eninde bir şecere vardı. Peygamberimizin (s.a.v.) Âl-i Beyti’nden, evradlarında isimleri yazılı zâtların nereden geldiğini ayrı ayrı oklarla gösteriyordu.”

“Üstad, ismen duaya önem verirdi. ‘Nasıl ki, bir yere mektup yazdığınızda, atarken zarfın üzerine güzel yazarsanız, gideceği yere güzel gider, dua ederken de ismiyle zikredilirse, daha iyi olur.’ derdi.”

“Ayrıca ‘Dua bir iksirdir, toprağı gümüş, gümüşü de altın yapar.’ derdi.”

“Üstad, namazını, çok huşu ile kılardı. Sureleri, tane tane okurdu. Namaza dururken, tam huzura vardığında, niyet ederken “Allahü Ekber dediği zaman, arkasındakiler haşyet duyarlar, ahşap binanın sarsıldığını hissederlerdi.”

“Üstad, namaz vaktine çok dikkat ederdi. Namazı vaktinde kılardı. Mesela diyelim ki, Isparta’dan Emirdağ’a gidiyor, vakit girmişse, hemen orada durdurur, eve varmaya on dakika kalmış olsa bile orada tam vaktinde kılardı. Kırlarda olsun, yolculukta olsun, namazını vaktin evvelinde kılardı. Bu hususta şöyle derdi: ‘Namazı vaktinde kılmanın ne derece tükenmez, uhrevî bir sermaye olduğu anlaşılıyor. Çünkü, her namaz vaktinde Âlem-i İslâm denilen muazzam câmide yüz milyondan fazla cemaat-i kübra namaz kılıyor. O cemaatte her bir adam umum cemaate dua ediyor: ‘İhdine’s-Sırâta’l-Müstakîm (Bizi doğru yola hidayet eyle)’ diyor. Herbiri umum cemaate hem şefaatchi, hem duacı olur. O vakit, namaza iştirak etmeyen hissesini alamaz. Kaynayan mîrî ve askerî kazanına karavanasına götürmeyen, tayinatını alamadığı gibi, cemaat-i kübrânın mutfağında kaynayan, manevî erzakını alamaz. Belki namaza iştirakle o cemaatin ordusuna iştirak etmiş olmakla ve dualarına âmin demek olan namazı vaktinde kılmakla alabilir.”

“Üstad 1954’te Isparta’da Arapça Mesnevi-i Nuriye’den derse başladı. Sabah namazından sonra başlayan ders, beş-altı saat devam ederdi. Üstad âdeta on yedi yaşında bir genç gibi çok hareketliydi. Üstad bir gün bu dersi dinleyen talebelerine ‘Evlatlarım, bu ders yalnız bizi değil, bütün kâinatı âlâkadar eden bir derstir. Bu dersi mele-i âlânın sâkinleri de dinliyorlar. Bu ders çok mühimdir.’ dedi.”

“Birgün yine dersten sonra, ‘Evlâtlarım, siz zannediyor musunuz ki, biz beş-altı kişi ders yapıyoruz? Biz bu dersimizle Anadolu’da binler ders yapan cemaatlerin arasına mânen giriyoruz, beraber ders yapıyoruz.’ dedi.”

“Bu şekilde Arabî Mesnevi-i Nuriye iki defa bitirildi. Bundan sonra İşârâtü'l-İ'caz'ın yüzüncü sayfasına kadar Isparta'da; gerisi Çam Dağı'nda okundu.”

Bayram Yüksel Ağabey hatıralarına devamla diyor ki: “Bir gün Üstadımızla Barla'ya gidecektik. Zübeyir Ağabey de vardı. Şoför de Mahmut Çalışkan'dı. Isparta İmam-Hatip okulunda Kur'an Hocası ve Kesikbaş Camii'nde imamlık yapan Hafız Feyzi Efendi (1957), Üstadımıza geldi, Tugay'a temel atılacağını, Üstadımızın da gelmesini rica etti. Barla'ya hareket etmek üzereyken Üstadımız Hafız Feyzi'yi kıramadı. ‘Peki gideceğiz.’ dedi. Isparta'nın ileri gelenleri hep oradaydı. Üstadımız da kalabalığın içine girdi. Tugayın subayları Üstad'a bakıyorlardı. Çünkü hiç böyle bir zât görmemişlerdi. Kılık-kıyafeti şeâir-i İslâmiyeyi gösteriyordu. Elinde şemsiyesi, gözünde Güneş gözlüğü vardı. Biz de Zübeyir Ağabey ve Mahmut Çalışkan ile Üstadımızın arkasındaydık. Bütün nazarlar Üstadımızdaydı; herkes birbirine ‘Bu zât kim?’ diye soruyorlardı. Bir yüzbaşı koşarak bir sandalye getirdi ve ‘Buyurun efendim, oturunuz.’ dedi. Üstad da kendisine teşekkür ederek oturdu. Tugay Komutanı çok güzel bir konuşma yaptı. Üstadımız da dinledi. Konuşması bittikten sonra Tugay Komutanı Üstadımıza işaret ederek: ‘Hoca Efendi câmiye harcı koysun.’ dedi ve Üstadımıza Zübeyir Ağabey malayı doldurdu ve verdi. Üstad ‘Bismillah’ dedi ve harcı attı. Bizler de Üstadımızın arkasındaydık. Tugay Komutanı Feyzi Fırat Bey, Üstadımıza ve Isparta halkına teşekkür etti. Ondan sonra bir çok subay Üstad'a karşı hürmetle alakadar oldu. Biz Isparta'ya ve Barla'ya giderken Üstadımız subaylara ve erlere daima eliyle selâm verirdi. Hatta Isparta'nın içinde orduevi vardı, oradan geçerken Üstadımız subayları gördüğünde daima onları selamlardı. Onlar da Üstad'ın selâmını ayağa kalkarak alırlardı. Üstadımız askerleri çok sever, fazla alakadar olurdu. Tugay Câmiinin yapılmasını çok arzu ediyordu ve çok memnun olmuştu. Cami temeli kalkmaya başladı. Maalesef 27 Mayıs ihtilali oldu ve cami kaldı. Yeri hâla boş duruyor.”

Merhum Osman Kara Hocamız, bir İmam-Hatip öğrencisi olarak Tugay Camii'nin temel atılış merasiminde bulunmuş. Şöyle demişti: “Üstad'a Merasim Kıtası selâm durmuştu... Üstad da onları selamladı

ve kıtayı her iki tarafından ellerini gözlerine kaldırarak iyice teftiş ve kontrol etti ve çok düzgün ve nizamî bulduğu için de memnun oldu ve onlara hem de bütün Türk Ordusu'na dualar etti...”

1975 Temmuz'unda kısa dönem yedek subay okulunda idim. Isparta'da 17. Bölükteydim. Tugay'daki bu câmi meselesini bildiğimiz için diğer kısa dönemlilerle beraber yerini tesbit ettik. Maalesef yüksek temeller üzerine odunlar, çalılar hatta çerçöp atılarak unutulmaya terk edilmişti. Biz hepsini kaldırıp temizledik. Fakat inşaata izin alamadık. Dört aylık bir kısa dönem askeri olduğumuz için öylece bırakmak zorunda kaldık.

Zübeyir Ağabey'e Hz. Üstad: “Ben gece ibadeti için yirmi sene nefsimle mücadele ettim sonra, hacet kalmadı.” demiş.

Sungur Ağabey diyor ki: “Mübarek, muazzez Nur Üstadımız, Risale-i Nur te'lifi, neşri ve gelen gidenlerle, ziyaretçilerle sohbeti, ehl-i idare ehl-i maarif ve ehl-i siyasete hakikat dersleri veren şahsiyetinden başka; Rabbi ile başbaşa, Onun zikir ve fikir ile huzur-u daimî kazanmak iman ve marifetullahı 80 sene daima terakkiyet ile hakkalyakine uruç eden mukaddes bir hâleti ise, onu beyana takatimiz yoktur. Ve her gece istisnasız, yalnız olarak o kudsi mazhariyetini devam ettirirdi. Evet, Van'daki hayatında dahi böyle olduğunu Molla Hamid ismindeki talebesi ve hizmetkârları da defalarca beyan etmiştir.”

“Üstadımızın namazı, namazdaki mazhariyeti, heybeti, huzuru ve huşuu bambaşkadır. Biz onu ifade edemeyiz. Onun namazdaki nihayetsiz tecelliyata mazhariyetinden bizim hissettiğimiz, milyarda bir dahi olmaz. Evet bu katidir... Namaza duruşu, ilk tekbir alışı, ellerini bağlayışı ve Cenâb-ı Hakk'a dua ve tezellülü, Fâtiha'yı kıraati, Fâtiha'nın her bir kelimesini teker teker, cümle cümle ve bütün merâtibi ile okuyup hissetmesindeki ve dergâh-ı İlahiyyeye takdim etmesindeki vüs'at, külliyyet ve ulviyyet, bizim gibi hiç-enderlerin beyanına gelemiz. Hele namaz teşehhüdündeki 'Ettehiyyâtü' kelimat-ı mübarekesini Cenâb-ı Hakk'a takdim ederken, nasıl bütün kainatı ruhunun eline alıp öylece arz etmesindeki kudsiyeti ifade edemeyiz. Yalnız bu hususlara dair On Beşinci Şua ilm-i İlahî mebhasinde ve sâir Risaleler'de uzun izahat vardır. Onun okunması mutlaka huzura da medardır. Aynı zamanda, “Nur

Âlemi'nin Bir Anahtarı Risalesi'nde de izahlar yapılmıştır. Bu gibi eserlerinden ve Üstadımızın hal ve tavrından katiyen anlaşılıyor ki, o müstesna bir tecelliye mazhardır. Talebelerinde, hatta en ileri talebelerinde görünen hâletler, Üstadımıza nisbetle çok cüzi kalır. Hele geceleyin 4-5 saat meşguliyeti müteakip dua vaktinde, kâinat mümessili ve sâhibi Arz ve semâvatın arz üzerinde en nuranî bir halife-i arzı olduğu âşikâr belli olurdu. Onun dış âleme taşan, insanlara kurtuluş reçetesi sunan azim şahsiyetinden başka bir kudsî ubudiyet hali, zikir ve tefekkür hali de vardır ki, herhalde Risale-i Nur hakikatlerini, bu gibi mirac-ı manevisi olan halinde iken taallüm ederdi.”

“Üstadımız, birgün ders esnasında, ‘İnsan namazda iken, teşehhüd esnasında Et-tehiyyat derken, aynı günün vaktinde Et-tehiyyat diyen bütün mahlûkatın tahiyyelerini kendi namına Cenâb-ı Hak'ka takdim edebilir.’ demişti ve ilaveten ‘Hatta biraz daha ileri gitse, bütün zamanlardaki tahiyyat ve tesbihatları da kendi namına takdim edebilir.’ meâlinde buyurmuştu.”

“Üstad namaz tesbihatına temasla ‘Tesbihatta, Sübhanallah, El-hamdülillah, Allahü Ekber derken kalbi hüşyar (uyanık) bir mümin o vakitte namaz kılan, tesbihat eden milyonlar müminler cemaatı arasına manen girer, onlarla beraber söyler. Hatta daha ileri gitse bütün zaman ve mekânlardaki müminlerle beraber olarak, ortada Resûl-i Ekrem (s.a.v.) sağında enbîyalar, solunda evliyalar ve bütün müminler beraber tesbihat edebilir.’ demişti.”

“Üstad yine bir gün; ‘Ben namazdan çıkışta, Esselâmü aleyküm ve rahmetullah, dediğimde, sağımda enbîyaları, sol tarafımda evliyaları niyet ederek öyle selam veriyorum.’ demişlerdi.”

“Evet Üstadımız defaatle, ‘Benim hayatım intizamlı geçmiştir.’ derdi. Evet, Üstadımızın hayatı, hatta her 24 saat günlük hayatı intizamlı idi. Gece ibadeti, teheccüt namazı ve mutlaka seher vaktinde uyanık ve tesbihatta ve duada olması daimi idi. Gece evrad okuduktan sonraki dua zamanı çok ehemmiyetli idi. Herhalde o zamanda bir vakti vardı ki, külliyet kesbedip bütün zerrât-ı kâinat namına tesbih ve tahmid ederdi. Gündüz de; yemeği, Risale tashihi ve ziyaretçilerle sohbeti vardır ki, hep intizamlı idi.”

Üstad 1955 Haziran ayında Çam Dağı'nda Zübeyir, Sungur, Ziya Arun ve Ceylan Ağabeylere şöyle demişti: “Kardeşim, biz kendi kendine hareket edenlerden değiliz, biz inayet altındayız. 1400 sene evvel mübarek bir ümmî ve öksüzün eliyle o zamanın krallarının, sultanlarının muhâlefetine rağmen, bütün dünyada ilân edilen İslâmiyet nasıl yayılmışsa, Risale-i Nur da Hz. Ali'nin Celcelûtiyesi'nde bildirdiği gibi, gizliden gizliye inkişaf edecek, ona müştak Risale-i Nur Talebeleri vasıtasıyla da dünyaya Kur'an'ın hakikatleri ilân edilecektir. Nasıl ki, önce kalemle sonra teksirle olduğu gibi, yakın bir zamanda matbuat ve radyo vasıtasıyla olacaktır.”

Hafız Nâmık Şenel diyor ki: “Bir gün Üstad Hazretlerinin arkasında öğle namazı kılıyorduk. Üstad namaza başladığı zaman sanki yok olmuştu. Hani Hz. Ali namaza durunca vücudundaki oku çıkarmışlardı ya, aynen onun gibi Üstad Hazretleri de kendinden geçmişti. Onun namaz kılışını görünce kendimden hicap duydum. O namazın lezzetini hâlâ unutamam.”

Salih Özcan diyor ki: “1952 senesinde Türkiye'ye Pakistan Maarif Nâzırı Vekili Seyyid Ali Ekber Şah gelmişti. Cihan Palas Oteli'nde kalıyordu. Tevfik İleri, misafirin Üstad'ı ziyaret etmek istediğini, bizim alâkadar olmamızı, ancak kimsenin duymamasını söyledi. Mehmed Gemalmaz'la birlikte misafiri de alıp Emirdağ'a gittik ve bir otele indik. Üstad'ın acele bizi beklediğini bildirdiler. ‘Hemen gelsinler.’ demiş. Beraberce gittik. Üstad, Ali Ekber Şah için bir sandalye istedi. Hamza Emek hemen bir sandalye tedârik edip geldi. Üstad, ‘Seyyid Salih tercümanlık yapsın.’ diyerek benim tercümanlık yapmamı emretti. Konuşmasında, Risale-i Nur hareketini ve hizmetlerini, İslâm Dünyası'nın durumunu anlattı. Ben tercüme ediyordum. Ancak mevzu gittikçe derinleşiyordu. Öyle bir noktaya geldi ki, ben tercüme etmekte güçlük çekmeye başladım, hatta işin içinden çıkamaz oldum. Bu sırada Üstad iki dizinin üzerine doğruldu ve çok fasih bir Arapça ile konuşmaya başladı. Ben öylesine fasih ve belîğ bir Arapça konuşma dinlemedim. Seyyid Ali Ekber Şah, ‘Beni talebeliğe kabul eder misiniz?’ dedi. Üstad ona, ‘Seni, yirmi senelik kardaşlığa kabul ediyorum.’ cevabını verdi. Üstad'ı Pakistan'a davet etti. Orada kendi emrine her türlü imkân, radyo

istasyonu ve matbaa tahsis edebileceklerini söyledi. Üstad buna karşılık şöyle cevap verdi. ‘Kardeşim, Ali Ekber Şah! Bu hizmetleri göğüs göğüse yapmak gerekiyor. Siperin arkasında hizmet olmaz. Esas hastalık burada başladı. Ben Mekke’de de olsam buraya gelirdim. Asıl hizmet buradadır, cephe buradadır.’ Üstad Hazretleri Ali Ekber’e eserlerinden verdi. Osman Çalışkan ve Dr. Tahir Barçın’la birlikte Üstad’ın yanından ayrıldık. Seyyid Ali Ekber Şah, Üstad’ı ziyaretten son derece memnun olmuştu. Devamlı olarak, bu ziyaret imkânını bahsettiği için Allah’a hamdediyordu. O geceyi beraberce otelde geçirdik. Üstad hakkındaki kanaatlarını sordum. ‘Bu zât sırf Kur’an’dan konuşuyor. Bu kadar fasih ve belîğ olarak Kur’an lisanını konuşan sadece bu zâtı gördüm.’ diye cevap verdi. Sabahleyin Üstad’ın yanına gittim. Bana, ‘Keçeli, keçeli! Bu zâtın devlet adamı olduğunu söylemedin. Görüşmemiz yeter.’ deyince ben çok üzüldüm. Adam, Üstad’ı tekrar ziyaret etmek istiyordu. Üstad kabul edemeyeceğini söyleyince ‘Eyvah, bir daha göremeyecek miyim?’ diye ağlamaya başladı. Emirdağ’dan otobüsle ayrılacağımız sırada, bir de baktık ki, Üstad onu uğurlamaya gelmiş. Otobüste yan yana oturdular. Yedi sekiz kilometre kadar beraberce gittiler. Ali Ekber tekrar görüşebilmekten dolayı çok memnundu. ‘Allah’a şükür, sizi bir daha gördüm.’ diye seviniyordu. Ayrılacakları sırada Üstad’a bir kese altın vermek istedi. Ayrıca bir de ipek kumaş takdim etmek istiyordu. Altının hizmetlerde kullanılmasını, kumaşın da Nur Talebelerinin ayaklarının altına serilmesini arzu ediyordu. Üstad uygun bir lisanla kabul edemeyeceğini bildirdi. Ali Ekber’i uğurladıktan sonra Zübeyir Ağabey çıkageldi. Üstad, Zübeyir Ağabey’e hitaben, ‘Bir veziri yolcu ettik başka bir veziri karşıladık.’ diye iltifatta bulundu. Ali Ekber Şah, ülkesine döndükten sonra Üstad’la alakalı çok sitayişkâr konuşmalar yapmıştı. El-Cumhuriyet gazetesinde de, ‘Risale-i Nur, Kur’an’ın tercümanıdır. ‘ diye yazı yazdı. O sırada Üstad’a, Pakistan Dostluk Cemiyetini kurmak istediğimizi söyledik. ‘Beis yok, kurun.’ dedi.”

Necmeddin Şahiner Ağabeyimizin kıymetli çalışmalarından istifade ile Emirdağ Lâhikası-II’ye böyle bir giriş yaptıktan sonra inşaallah bu lâhika Mektuplarının mesajlarından azamî istifade ederiz.

Emirdağ Lâhikası-I ile bu Emirdağ-II arasında Nur Müellifi Üstadımız Hazretleri bazı talebeleriyle Afyon hapsine sevk ile, orada muhâkeme edilmiş ve Afyon hapsinde kaldığı yirmi ay zarfında yazdıkları Mektup ve müdafaalar Şuâlar'da ve kısmen Tarihçe-i Hayat'ta neşredilmiştir.

225. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bayram tebrikiyle beraber her birinizi derecesine göre birer Said ve birer vârisim ve benim yerimde Nurlar'ın birer bekçi muhafızı olarak mânevî bir hâtıraya binaen kabul ettiğimi haber verdiğim gibi, şimdi de size beyan ediyorum. Mâdem haddimden çok ziyade hüsn-ü zannınızla bana ulûm-u imaniye ve hizmet-i Kur'âniye'de bir üstadlık vermişsiniz; ben de her birinize derecesine nisbeten eski zaman üstadlarının icazet almaya lâayık olan talebelerine icazet-i ilmiyeyi verdikleri misillü, icazet veriyorum. Ve bütün kanaatimle ve ruh u canımla sizi tebrik ediyorum. İnşâallah şimdiye kadar sadakat ve ihlâs dairesinde fevkalâde neşri envar ettiğiniz gibi, daha parlak devam edip bu âciz, zayıf, mütekaid Said bedeline binler muktedir, kuvvetli vazifeperver Saidler olursunuz.

Said Nursî

Bu mektupta Üstad, talebelerine icazet-i ilmiye (diploma) verdiğini beyan ediyor ve onları candan tebrik ederek; “İnşâallah şimdiye kadar sadâkat ve ihlâs dairesinde fevkalade Nurları neşrettiğiniz gibi, daha parlak devam edip bu âciz, zayıf, mütekâid (emekliye ayrılmış) Said bedeline, binler muktedir, kuvvetli vazifeperver Saidler olursunuz.” diyor.

226. Mektup

Afyon Hapsinden Sonra Emirdağ'ında Yazılan Mektuplar

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Her halde biriniz benim bedelime Diyanet Riyaseti'ne gitsin; benim selâm ve hürmetlerimle Ahmed Hamdi Efendiye desin ki:

“Zatınız iki sene evvel Nur’un Külliyyatından bir takım istemiştiniz. Ben de hazırlattırdım. Fakat birden hapse soktular; tashih edemedim, gönderemedim. Şimdi onların tashihiyle meşgulüm. Fakat tesemmüm hastalığıyla ziyade perişaniyetimden, çabuk bitirmeyeceğim. Bitirdikten sonra inşaallah takdim edilecektir. “Hediye almayan elbette hediye veremez.” kaidesine binaen, bu ziyade kıymettar mânevî tefsir-i Kur’ân, bu memleket-i İslâmiye’nin âlimler reisi olan zat-ı âlinize, Nurlar’ın serbestiyetine mümkün olduğu derecede çalışmanıza ve numûne için üç cüzü size evvelce gösterdiğimiz Kur’ân’ımızın basılmasına himmet ve sa’y etmenize bir kudsî ücrettir.

“Kat’iyen size beyan ediyorum ki: Meselemizde hiçbir tarihte ilm-i hakikate ve hakâik-i imaniyeye karşı bu derece garazkârâne, gaddârâne tecavüz olmamış. Sizin daire-i ilmiyeniz ve riyasetiniz her şeyden evvel bu vazife-i diniye ve ilmiyeyi yapmanız iktiza ediyor. Ben bu son zehirlendiğim zaman da öleceğimi düşündükçe, ‘Benim bedelime Ahmed Hamdi, Nurlar’a sahip çıkacak.’ diye kalbim ferahlanıyordu, teselli buluyordum. Size mahkeme müdafaamızdan bazı parçalar evvelce dairenize gönderdiğimiz halde; şimdi tamam, mükemmel ve aynı hakikat bir nüsha müdafaatımı da size gönderiyorum. Ona göre sizin delâletinizle Nurlar’ın serbestiyetine çalışacak zatlara bir me’haz olarak göstermek niyetiyle gönderdik.”

Üstad, Diyanet İşleri Başkanı Ahmed Hamdi Akseki’ye talebi üzerine bir takım Risale-i Nur Külliyyatı vermek için hazırlattır. Fakat tashih edip göndermeden Afyon hapsine atılır. İki sene sonra hapisten çıkınca tashihe başlar. Bitince gönderecektir. Fakat bazı şartları vardır: 1- Nurların serbestiyetine çalışmak. 2- Tevafuklu Kur’an’ın basılmasına himmet etmek... Bu işler zaten Diyanet İşleri’nin vazifesidir.

Üstad bunları Ahmed Hamdi Akseki’den istemesinin sebebini de şöyle anlatıyor: “Hiç bir tarihte ilm-i hakikate ve Hakaik-i İmaniye’ye karşı bu derece garazkârâne, gaddârâne tecâvüz olmamış. Sizin daire-i ilmiyeniz ve riyâsetiniz, her şeyden evvel bu ilmî ve dînî vazifeyi yapmanız iktiza ediyor. Ben bu son zehirlendiğim zaman da öleceğimi düşündükçe, ‘Benim bedelime Ahmed Hamdi Nurlara sahip çıkacak.’ diye kalbim ferahlanıyordu, teselli buluyordum.”

Diyanet İşleri Başkanlığından Üstad'ın bu isteğini yerine getirmek isteyenler olmuştur ama, her seferinde, sinsi din düşmanları gizli ellerini oralara kadar uzatıp devleti evhamlandırarak engellemişlerdir.

En son merhum Yaşar Tunagür hocamız, Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı iken, Risale-i Nur kaynaklı bir Kur'an Tefsiri planlamış fakat 12 Mart Muhtırası buna mâni olmuştur.

227. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz, sıddık kardeşlerim, Safranbolu, Eflâni havalisi Nur şâkirtleri, Sizlere, gönderdiğiniz Nur eczalarının hediyesine bin barekâllah, mâşaallah deriz. Cenab-ı Hak sizleri iki cihanda mes'ut eylesin. Âmin.

Nur'un mübarek, fedakâr şâkirtlerinin her biri bir kısım risaleleri güzelce yazıp bu sırada bana hediye etmeleri ve bir kısım tatlı teberrükle beraber şiddetli hastalığım ve sıkıntılarım içinde garip bir tarzda bana gelmesi, eskiden beri mukabelesiz hediye kabul etmemek kaidem iken, o kaidenin aksine olarak kemâl-i sevinç ve memnuniyetle kabul ettiğime sebep, üç mânidar ve garip hâdiselerdir:

Birincisi: Bir kısım paramla aldığım bana mahsus makine mahsulü on bir mecmua ve elmas kalemli Nur'un kıymettar üç şâkirdinin yazdıkları tam bir takım Risale-i Nur, Diyanet Riyaseti'nin beş-altı defa musırrâne istemesi üzerine hazırladığım, aynı zamanda ve bir derece yabanî kalan müftüler ve hocalara bir mânevî hediye ve müşevvik olarak göndermek teşebbüsü zamanında böyle çok ehemmiyetli bu vazifeyi yerine getirmek için Hüsrev'i buraya istiyordum. Hâlbuki vaziyetim müşkil bir halde, çok merak ediyordum. Birden, küçük bir Hüsrev olan kahraman Sungur aynı vakitte geldi. Beni çok endişe ve telâşlardan ve masraflardan kurtardığı gibi, bu vazife, iki sene mütemediyen yanımda hizmeti kadar kıymettar olduğu için kat'î kanaatim geldi ki, bu da Nur'un neşrindeki muvaffakiyetin bir kerametidir.

İkinci Hâdise: Ben kendime ait nüshalarımı Diyanet Riyaseti'ne gönderdiğim aynı zamanda, aynen mizanla ziyade-noksan olmayarak

tartılsa aynen o kadar Nur'un Safranbolu, Eflâni havalisindeki Nur'un küçük kahramanları gönderdikleri mübarek hediyeleri lisan-ı hâl ile bana dediler: "Merak etmeyiniz, biz zayıat yerine geldik. O zayıatın yerini doldurduk." Ben de ruh u canla kabul ettim ve gönderenleri tebrik ettim; daha teberrükleri bana dokunmadı.

Üçüncü Hâdise: O mübarek hediyeler odama geldiği zamandan on dakika evvel, serçe kuşuna benzer bir kuş yatağımın ayağı altında gördüm. Hâlbuki pencereler ve kapı kapalı, hiçbir delik yok ki, o kuş girebilsin. Baktım, benden kaçmıyor. Bir parça ekmek verdim; yemedi. Kalben dedim: "Üç-dört sene evvel aynı burada kuşların müjde vermesi gibi, bu da müjde veriyor."

Hakikaten aynı zamanda o mübarek nurlu hediye geldiği gibi, üç senedir haber almadığım müftü kardeşim Abdülmecid'den güzel bir mektup aldım. Bana hizmet eden Halil geldi. "Bu kuşa bak, bu da eski kuşlar gibi bir müjdecidir." dedim. Sonra pencereyi açtık, gitsin; gitmiyordu. Yukarıda beş-altı defa uçtu, gitmedi.

Sonra Sungur da geldi. "İşte sen de gör." dedik; o da gördü. Yarım saat sonra, nasıl görülmesi harika oldu; bulunmaması da harika oldu. Pencereden çıkmadan Halil ile aradık, bulamadık, kayboldu...

Hattâ bu mânevî hediye gelmesi ve Hüsrev yerinde Sungur imdada yetişmesi, ehemmiyetini göstermeye bir kat'î hâdise budur ki: Sungur gelmeden iki gün evvel –demek o evden çıktığı gün– Halil rüyada görüyor ki: Sungur, Mustafa Osman ile buraya gelmişler; büyük bir hâdise ve şâşaalı bir merasim yapılmış. Benden "Tâbiri nedir?" diye sordu. Ben de merak ettim: "Sen niçin bu rüyayı bana söyledin? Acaba onların başına bir zarar mı gelmiş?" diye bir gece sabaha kadar endişe ile müteessirdim. O rüya-yı sâdıka az bir tâbirle çıktı.

Safranbolu ve Eflâni havalisi Nur Talebelerine yazılan bu mektupta Üstad güzel bir tevafukun mâhiyetini izah ediyor.

Üstad'a hizmet eden Halil, rüyasında Mustafa Sungur ve Mustafa Osman Ağabeylerin Üstad'ın yanına geldiklerini, onlar için şâşaalı bir merasim yapılmış olduğunu görüyor. Gerçekten iki gün sonra Sungur Ağabey, Safranbolu ve Eflani bölgesinde Nur Talebelerinin yazdıkları Risaleler ve bir kısım tatlı teberrüki ile Üstad'ın yanına geliyor. Üstad, normalde kar-

şılığını vermeden hiçbir hediyeyi kabul etmediği halde, bu hediyeleri, o kaidesinin aksine büyük bir sevinç ve memnuniyetle kabul ediyor. Bunun da sebebi diyerek şu şekilde açıklıyor üç tane mânidar ve garip hadiseyi:

Birincisi: Diyanet İşleri Başkanlığından beş-altı defa ısrarla Risale-i Nur Külliyyâtı isteniyor. Üstad da onlara on bir mecmua ve bir takım Risale-i Nur'u Hüsrev Ağabeyi çağırıp onunla göndermek istiyor. Tam o sırada küçük bir Hüsrev olarak onun yerine çağırılmış gibi Sungur Ağabey geliyor... Böyle bir durum, böyle bir tevafuk, elbette Risale-i Nur'un neşrindeki muvaffakiyetin bir kerametidir.

İkincisi: Üstad'a, Diyanete ne kadar Risale-i Nur göndermişse, Safranbolu ve Eflani bölgesinden Sungur Ağabey'in getirdikleri de tam onlar kadardır; ne fazla, ne de eksik... Böyle bir tevafuk ve hediye edilen teber-rük, reddedilemezdi.

Üçüncüsü: O tevafuklu mübarek hediyeler gelmeden on dakika önce, müjde verircesine serçeye benzer bir kuş, Üstad'ın yatağının ucuna geliyor. Kapı, pencere kapalı olmasına ve girecek bir delik bulunmamasına rağmen garip bir şekilde içeriye girmesi Üstad'ın dikkatini çekiyor. Pencereyi açıyorlar gitmiyor, yiyecek veriyorlar yemiyor. Sungur Ağabey de gelince bu kuşu görüyor. Yarım saat sonra da garip bir şekilde geldiği gibi kayboluyor. Demek müjde için gelmiş.

Bazı kuşların böyle bir müjdecilik özellikleri vardır. Olayların dilini te'vil-i ehâdisle çok iyi yorumlayanlardan olan Üstad Hazretleri de kuş dilini ve mantığının ifade etmek istediklerini elbette çok rahat çözüp anlayacaktır.

Kur'an-ı Kerim, Hz. Süleyman'a "mantıka't-tayr"ın yani kuş mantığının, yani sadece dilinin, konuşmasının değil; konuşmanın arkasındaki mantığın da öğretildiğini bildirmektedir. Hz. Süleyman'a rüzgarın musahhar kılınp havada uçmanın tekniğinin de öğretilmesinin mantıka't-tayr ile alâkası vardır. Ayrıca Hz. Süleyman'ın Sana Melikesi Belkıs'a hüdhüd kuşu ile mektup göndermesi ve haber getirtmesi de yine Kur'anî bilgilerdendir. Gerçi insanlar da posta güvercinleriyle mektuplar gönderip haberleşme sağlamışlardır. Ama günümüzün kuşları casus uçaklarla düşman ülkeleri dinleyip haber temin etmelerine benzer şekilde hüdhüd ile Sana Kraliçeliği'nin sarayından istihbarat elde etme elbette Allah'ın lütfu ile kazanılan bir mazhariyettir. Üstad bu meseleyi 20. Söz'de beyan etmiştir. Ayrıca Emirdağ-I'de 52. ve 53. Mektuplarda kuşlarla ilgili ibretli bahisler vardır.

228. Mektup

(Sungur, Ankara'da iken Üstadımıza yazdığı mektubun suretidir.)

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Çok aziz, çok mübarek, çok müşfik, çok sevgili Üstadımız Efendimiz Hazretleri,

Mübarek, makbul, kıymetli mektubunuzu Diyanet Riyaseti Başkanı Ahmed Hamdi Efendi'ye teslim ettik. Sevinçler içinde mübarek mecmua ve Nurlar'ı kendi hususî kütüphanesine koydu. "İnşallah bunları kendi öz ve has kardeşlerime okumak için vereceğim ve bu suretle tedricî tedricî neşrine çalışacağız." dedi.

Çok sevgili Üstadım Efendim,

Mübarek mektubunuzdaki emirlerinizi yapacağını söyledi. "Fakat şimdi hemen birdenbire bunların neşri olmaz. Ben bu eserleri has kardeşlerime okutturup meraklılara göre ileride neşrederiz. İnşallah tam ve parlak şekilde ileride neşrine çalışacağını" söyledi.

Sungur

Bir önceki mektupta bahsedilen kitapların Sungur Ağabey tarafından Diyanet İşleri Başkanı Ahmed Hamdi Akseki'ye teslim edildiği, onun da bunlara sahip çıkacağına ve parça parça neşredebileceğine dair söz verdiği bu mektupla anlatılıyor.

229. Mektup

Yirmi Dokuzuncu Mektub'un İkinci Makamı'nın en baş sayfasında, suâl ve cevaptan sonra şu nükte yazılacak:

"Bu risalenin sebab-i telifi: Kur'ân'ın tercümesini Kur'ân yerinde camilerde okutmak olan dehşetli suikastına karşı bir nevi mukabeledir. Ziyade tafsilât ve lüzumsuz bahisler girmiş. Fakat o mücahidâne ve heyecanlı mukabelede kıymettar bir gaybî anahtar hissedip meczubâne arattırmak içinde, lüzumsuz tafsilât ve zayıf ve pek ince emareler dahi girmiş.

Kalbime geldi ki: Yirmi Dokuzuncu Mektub'un gayet ehemmiyetli ve lüzumlu ve parlak ve îcazlı olan Birinci Makam'ı, bu İkinci Makam'ın bütün kusûratını ve israfatını affettirir.”

Ben de kemâl-i sürurla şükrettim, o kusurları unuttum.

Kur'an yerine, Kur'an'ın tercümesini dehşetli bir suikastla camilerde hatta namazlarda okutma gayretine karşı, Üstad da Mektubat Risalesi'nde bilhassa 29. Mektup'ta, bilhassa Rumuzât-ı Semâniye ile cevap vermek ve bu kötü düşüncüyü reddetmek için var gücüyle çalışmıştır. Çünkü hadisin işaretiyle her ayetin zahir (sarih), bâtin (işari) mânalari, haddi (kapsamı), muttalai (anlam çerçevesi), olduğu gibi bu dört mâna tabakasının her birinin de şücûn (furuâtı, detayları), gusûn (dalları) ve funûn (ayrıntıları) diye üçer mânalari vardır. Yani her âyette 12 çeşit mâna iç içe sarmal gibi yerleştirilmiştir. Bunların bir kısmı da tamamen seçilmiş harfleriyle ilgilidir. Tercümede bunlar tamamen kaybolur. Âyetlerdeki kudsiyet ve feyiz darmadağın olur. İşte bu incelikleri, gaybî anahtarları hissedip ifade edebilmek için Üstad büyük bir heyecanla gayret göstermiştir.

230. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Muhterem Ahmed Hamdi Efendi Hazretleri,

Bir hâdise-i ruhiyemi size beyan ediyorum: Çok zaman evvel zâtınız ve sizin mesleğinizdeki hocaların, zarurete binaen ruhsata tâbi ve azîmet-i şer'iyeyi bırakan fikirler, benim fikrime muvafik gelmiyordu. Ben hem onlara, hem sana hiddet ederdim. “Neden azîmeti terk edip ruhsata tâbi oluyorlar?” diye, Risale-i Nur'u doğrudan doğruya sizlere göndermezdim. Fakat, üç-dört sene evvel, yine şiddetli, kalbime, size tenkitkârâne bir teessüf geldi. Birden ihtar edildi ki:

“Bu senin eski medrese arkadaşların olan başta Ahmed Hamdi gibi zatlar, dehşetli ve şiddetli bir tahribata karşı ‘ehvenüşşer’ düsturuyula, mümkün olduğu kadar bir derece bir kısım vazife-i ilmiyeyi mukaddesatın muhafazasına sarf edip tehlikeyi dörtten bire indirmeleri, onların mecburiyetle bazı noksanlarına ve kusurlarına inşaallah keffâret olur.” diye kalbime şiddetli ihtar edildi.

Ben dahi sizleri ve sizin gibilerini, o vakitten beri yine eski medrese kardeşlerim ve ders arkadaşlarım diye hakikî uhuvvet nazarıyla bakmaya başladım. Onun için benim bu şiddetli tesemmüm hastalığım vefatımla neticelenmesi düşüncesiyle, sizi Nurlar'a benim bedelime hakikî sahip ve hâmi ve muhafız olacağınızı düşünerek, üç sene evvel mükemmel bir takım Risale-i Nur'u size vermek niyet etmişim. Fakat şimdi hem mükemmel değil, hem tamamı değil; fakat ekseriyet-i mutlaka eczaları Nur şâkirtlerinden gayet mühim üç zatın on-on beş sene evvel yazdıkları bir takımı sizin için hastalığım içinde bir derece tashihtim. Bu üç zatın kaleminin benim yanımda on takım kadar kıymeti var. Senden başka bu takımı kimseye vermeyecektim. Buna mukabil onun mânevî fiyatı da üç şeydir:

Birincisi: Siz mümkün olduğu kadar Diyanet Riyaseti'nin şubelerine vermek için, mümkünse eski haruf, değilse yeni harfle ve has arkadaşlarımdan tashihe yardım için birisi başta bulunmak şartıyla, memleketteki Diyanet Riyaseti'nin şubelerine yirmi otuz tane teksir edilmektir. Çünkü haricî dinsizlik cereyanına karşı böyle eserleri neşretmek, Diyanet Riyaseti'nin vazifesidir.

İkincisi: Madem Nur Risaleleri medrese malıdır. Siz de medreselerin hem esası, hem başları, hem şâkirtlerisiniz. Onlar sizin hakikî malınızdır. Münasip görmediğiniz risaleyi şimdilik neşrini geri bırakırsınız.

Üçüncüsü: Tevafuklu Kur'an'ımız mümkünse fotoğraf matbaasıyla tab' edilsin ki, tevafuktaki lem'a-yı i'câziye görünsün. Hem baştaki Türkçe târifatı ise; o, Kur'an ile beraber tab' edilmesin, belki ayrıca bir küçük risalecik olarak ya Türkçe veya Arabîye güzelce çevirip öylece tab' edilsin.

Üstad bu mektubu Diyanet İşleri Başkanı Ahmed Hamdi Akseki'ye yazmıştır. Kendisine gönderdiği Risale-i Nurlar'ın yanında bu mektupla daha önce 226. Mektup'ta söylediği isteklerini tekrarlamıştır. Yani: 1- Dinsizlik cereyanına karşı Risaleler'in çoğaltılıp, neşredilmesi. 2- Medresenin malı olan Nur Risaleleri'ne sahip çıkılması. 3- Tevafuklu Kur'an'ın basılması...

Ayrıca Üstad, mektubun başında, Diyanet câmiasının ve hocaların azimeti bırakıp ruhsata tâbi olmalarını önceleri tenkit ettiğini fakat sonra kalbine yapılan bir ihtarla bundan vazgeçtiğini, çünkü aslında Diyanet'teki hocaların, şerrin ehven olanını tercih ederek mümkün olduğu kadar, bir

derece, bir kısım ilmî vazifeyi mukaddesatın muhafazasına sarf edip, tehlikeyi dörtten bire indirerek, hayırlı bir iş yaptıklarını söylüyor.

Buradan anlıyoruz ki, ülkemizde İslâmiyet'e hizmet eden herkese, her gruba, hüsn-ü zan etmemiz, onlara hakiki uhuvvet nazarıyla bakmamız gerekiyor.

Risale-i Nurlar'ı ve mektubu Ahmed Hamdi Akseki'ye götüren Mustafa Sungur Ağabey bu hususta diyor ki: "Hiçbir sebep yokken Ankara'da Diyanet Riyaseti'ne uğradım. Reis Ahmed Hamdi Akseki'yi ziyaret ettim. Üstadımızdan sitâyişle bahsetti, hürmet ve selâmlarını takdim etti. Ayrıldım, Emirdağ'a geldik. Ne garip tevafuk ki, Hz. Üstad da, Ahmed Hamdi Akseki'ye, biri şahsına ait, biri de müşâvere kuruluna verilmek üzere iki takım külliyat hazırlamış, ona götüreceği birini bekliyormuş. Hüsrev Ağabey'e mektup yazmışlar, onu beklemekte imişler. Ahmed Hamdi Akseki Külliyyatı öpererek başlarına koydular. Kütüphanesine yerleştirdiler. O esnada Ahmed Hamdi Efendi, 'Ben dünyada Abdülmecid (Ünlükul) gibi âlim görmedim, Üstad'ın ilmi ise zaten kıyasa gelmez, onun ilmi vehbidir.' diye ifadede bulundu, Abdülmecid Efendi, o zaman Ürgüp Müftüsü idi. Ahmed Hamdi Efendi Üstadımızın mektubundan çok mütehassis oldu. Adeta hayat bulmuştu. Sonra Üstad'ın yanına döndüm. Yirmi gün kadar hizmetinde kaldıktan sonra, beni tekrar Ankara'ya gönderdi. Yanında hizmetinde kalmayı çok arzuluyordum. Böyle her defasında muazzez Üstad beni Ankara'ya gönderiyordu. Ve defaatle; 'Sungur, benim yanımdaki hizmet gümüş ise, Ankara'daki hizmet altındır.' derdi."

Üstad'ın Birinci Dünya Savaşı sırasında yazdığı İşârâtü'l-İ'caz tefsirinin kağıdının parasını, Genel Kurmay Başkanı Enver Paşa vererek bastırmış ve bütün Müftülüklere gönderilmesini sağlamıştır. Üstad Hazretleri Risale-i Nur Külliyyatı'nın da ya Diyanet İşleri Başkanlığı veya Millî Eğitim Bakanlığı tarafından basılmasını arzu ediyordu... İnşâallah ileride gerçekleşir...

231. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Gayet kıymetli, fedakâr Nur kahramanı ağabeyimiz Hüsrev Efendi,

Şimdi beş defadır Diyanet Reisi Nur'dan bir takımı musırrâne istedi. Üstad da şiddetli hastalığı içinde tashih edip –şimdilik bitmek üzere– Diyanet Reisi'nden onun mânevî fiyatı olarak üç madde istemiş:

Birisi: Sizin harika yazdığınız mu'cizeli Kur'ân'ı fotoğrafla tab' etmek. Bu maddeyi kabul etmiş; yalnız “Başındaki Türkçe târifatı müstakil kalsa, ayrı tab' edilse münasiptir.” demiş. İşte, Üstadımız ona yazdığı mektubu, berâ-yı mâlûmat, leffen size gönderiyoruz. Üstadımız diyor ki:

“Hem bir takım Risale-i Nur'u, hem makine ile çıkan mecmuaları ona göndermek ve Hüsrev gibi bu işte en ziyade alâkadar bir kardeşimizin eliyle teslim etmek cihetini meşveretinize havale ediyor.” Siz de tam bir meşveretle sizin bu meselede oraya gitmenizin vücutça sıhhatiniz müsaitse ve fikrinize de muvafık ise, muayyen bir vakitte acele oraya gidersiniz ve adresinizi bildirirsiniz. Biz de takımı ve mecmuaları size, Ankara'ya, elinize yetiştireceğiz. Hattâ siz isterseniz kendi hesabınıza, onları müftüler neşretmek niyetiyle Diyanet Reisi'ne verirsiniz.

Hizmetinde bulunan
Halil, Sâdık, İbrahim

Bu mektubu, Üstad'ın emriyle hizmetinde bulunan Halil, Sâdık, İbrahim, 277. Mektup'ta bahsedildiği gibi Hüsrev Ağabey'e yazmışlar. Fakat 227. 228. Mektuplardan anladığımızı göre Hüsrev Ağabey yerine bu vazifeyi Mustafa Sungur Ağabey yerine getirmiştir.

Enver Paşa'nın teklifi ile Dâru'l-Hikmet'e ordumuzun temsilcisi olarak girip vazife gören Üstad Hazretleri Risale-i Nurlar'ın yine devletimizin resmi bir müessesesi olan Diyanet İşleri vasıtası ile neşredilmesini, bu mektupta da belirttiği gibi arzu ediyordu...

232. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Hem Medresetü'z-Zehra şâkirtlerini, hususan mübarekler heyetini ve Isparta vilâyetini merhum Hâfız Mustafa'nın vefatıyla tâziye ve Hâfız Mustafa'yı tam vazifesini yapmasıyla yirmi senede ikinci bir

Hâfız Ali olarak yirmi seneden beri usanmadan, sarsılmadan Nurlar'ın neşrine çalışmasını bütün ruh u canımızla tebrik; hem onu, hem Isparta vilâyetini, hem Medresetü'z-Zehra'yı tebrik ediyoruz. Hakikaten bu merhum kahraman kardeşimiz, aynen Hâfız Ali gibi vazifesini bitirdi, âlem-i nura ve berzaha, Hâfız Ali ve Hasan Feyzî gibi kardeşlerinin yanına gitti. Cenab-ı Hak Risale-i Nur'un hurufatı adedince onun defter-i hasenatına hayırlar yazsın ve ruhuna rahmet eylesin. Âmin.

Denizli Hapishanesi şehidi Hafız Ali Ağabey'in yerinde ikinci bir Hafız Ali gibi sadakatla hizmet eden Hafız Mustafa'nın vefatı münasebetiyle yazılan bu mektupla Üstad, Isparta Medresetü'z-Zehra talebelerini bilhassa Mübarekler Heyeti'ni hem taziye hem tebrik ediyor. Merhum Hafız Mustafa Ağabey'in yirmi sene yorulmadan sarsılmadan hizmet edip berzah âlemine Hafız Alilerin, Hasan Feyzilerin yanına gidişi hakkında Üstad'ın hüsn-ü haline şهادeti onun için elbette çok büyük bir bahtiyarlıktır...

233. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Size, şahsıma ait birkaç meseleyi beyan etmek kalbime ihtar edildi.

Evvelâ: Bazı has kardeşlerim şahsıma hizmette dikkatsizlik ettiklerinden, onların bana karşı acımasını noksan gördüğümünden bazen hid-det ve takdir ettiğim vakit kalbime geldi ki:

O biçâreler ziyade hüsn-ü zanla tahmin ediyorlar ki, “Üstadımız istese belki bazı ruhanîler, cinnîler de hizmet edecekler, belki ediyorlar. Hizmet-i Nuriye'de inâyetin âşikâre cilvesi gösteriyor ki, onun şahsının perişanlığına meydan verilmiyor ve şefkatimize muhtaç değil.” diye, hizmette bazı kusurları oluyor. Hattâ bugün de birisi araba getirecekti; dikkatsizlik yüzünden ben yayan çıktım, bir saatte on saat kadar zahmet çektim. Ben de birkaç gün evvel böyle kusuru yapanlara demiştim. Tekrar edeceğim, siz de dinleyiniz:

Nasıl ki Risale-i Nur'u ve hizmet-i imaniyeyi, dünyevî rütbelerine ve şahsım için uhrevî makamlarına âlet yapmaktan sırr-ı ihlâs şiddetle beni men ettiği gibi; öyle de, Kendi şahsımın istirahatine ve dünyevî hayatımın güzelce, zahmetsiz geçmesine, o hizmet-i kudsiyeyi âlet yap-

maktan cidden çekiniyorum. Çünkü uhrevî hasenatın bâki meyvelerini fâni hayatta cüz'î bir zevk için sarf etmek, sırr-ı ihlâsa muhalif olmasından, kat'iyen haber veriyorum ki: Târikü'd-dünya ehl-i riyâzetin arzu ve kabul ettikleri ruhânî, cinnî hüddamlar bana hergün, hem aç olduğum zamanda ve yaralı olduğum vakitte en güzel ilâç getirselerseler, hakikî ihlâs için kabul etmemeye kendimi mecbur biliyorum. Hattâ berzah-taki evliyadan bir kısmı temessül edip bana helva baklavaları hizmet-i imaniyeye hürmeten verseler, yine onların elini öpüp kabul etmemek ve uhrevî, bâkî meyvelerini dünyada fâni bir surette yememek için, nefsim de kalbim gibi kabul etmemeye rıza gösteriyor. Fakat kast ve niyetimiz olmadan, inâyet cihetinde gelen bereket gibi ikrâmât-ı rah-mânîye, hizmetin makbuliyetine bir alâmet olduğundan, nefs-i emmâre karışmamak şartıyla ruhumla kabul ederim. Her neyse.. bu mesele bu kadar kâfi.

Sâniyen: Eski Harb-i Umumî'de Pasinler Cephesi'nde şehid merhum Molla Habib'le beraber Rusya'ya hücum niyetiyle gidiyorduk. Onların topçuları bir-iki dakika fasılayla bize üç top güllesi atıyordu. Üç gülle tam başımızın iki metre üstünden geçip, arkada dere içine saklanan askerimiz görünmedikleri halde geri kaçtılar. Tecrübe için dedim:

“Molla Habib, ne dersin, ben bu gâvurun güllesine gizlenmeyeceğim.”

O da dedi: “Ben de senin arkandan çekilmeyeceğim.”

İkinci top güllesi pek yakınımızda düştü. Hıfz-ı ilâhî bizi muhafaza ettiğine kanaatle Molla Habib'e dedim:

“Haydi ileri! Gâvurun top güllesi bizi öldüremez. Geri çekilmeye tenezzül etmeyeceğiz.” dedim.

Hem Bitlis muhasarasında ve avcı hattında Rus'un üç güllesi öldürecek yerime isabet etti. Biri de şalvarımı delip, iki ayağımın arasından geçip o tehlikeli vaziyette sipere oturmaya tenezzül etmemek bir hâlet-i ruhiye taşıdığımдан, arkadan kumandan Kel Ali, Vali Memduh Bey işittiler, “Aman çekilsin veya sipere otursun!” dedikleri halde, “Bu gâvurun gülleleri bizi öldürmeyecek!” dediğim ve hiçbir ihtiyat ve tedbire ehemmiyet vermeyerek o gençlik zamanında, o zevkli hayatımın muha-

fazasına çalışmadığım halde, şimdi seksen yaşına girdiğim halde gayet derecede bir ihtiyat ve hayatımı muhafaza, hattâ vesvese derecesinde tehlikelerden çekinmek hâleti acip bir tezat görüldüğünden, elbette o gençlik hayatını pervasızca feda etmek, bir-iki sene ihtiyarlık ve zevksiz hayatını bu derece muhafaza etmek büyük bir hikmet içindir. Ve iki-üç kudsî maksat, içinde vardır:

Birincisi: Gizli, gayr-ı resmî ve bir kısım resmî, insafsız düşmanlarımızın desiseleriyle Nur şâkirtlerinin bedeline bütün hücumları benim şahsıma ve benimle meşgul olmasına ve bilmeyerek ehemmiyeti benden bilmekle Nur şâkirtlerinin bir derece desiselerden ve hücumlardan kurtulmalarına bu ihtiyar ve perişan hayatım vesile olduğundan, Eski Said'in on gençlik hayatı kadar kardeşlerimin hatırı için şimdilik ona muvakkaten ehemmiyet veriyorum.

Eğer ben ortadan çekilsem, bana verdiği zahmet, ruhumdan ziyade sevdiğim has kardeşlerime verilecekti. O halde, bir zahmet, yüz adet zahmet olurdu.

İkincisi: Gerçi has kardeşlerim her birisi mükemmel bir Said hükmünde Nur'a sahiptirler. Fakat ihlâstan sonra en büyük kuvvetimiz tesanüdde bulunduğundan; ve meşreplerin ihtilâfiyla, hapiste olduğu gibi, bir derece tesanüd kuvveti sarsılmasıyla hizmet-i Nuriye'ye büyük bir zarar gelmesi ihtimaline binaen; bu biçâre ihtiyar hasta hayatım, tâ Lem'alar, Sözler mecmuası da çıkıncaya kadar ve korkaklık ve kıskançlık damarıyla hocaları Nurlar'dan ürkütme belâsı def' oluncaya kadar ve tesanüd tam muhkemleşinceye kadar o hayatımı muhafazaya bir mecburiyet hissediyorum. Çünkü uzun imtihanlarda mahkemeler, düşmanlarım, benim gizli ve mevcut kusurlarımı göremediklerinden, hıfz-ı ilâhî ile bütün bütün beni çürütemediklerinden, Risale-i Nur'a galebe edemiyorlar. Fakat hayat-ı içtimaiyede çok tecrübelerle mahiyeti bilinmeyen, benim vârislerim genç Said'lerin bir kısmını, Nur'un zararına iftiralarla çürütebilirler diye o telâştan bu ehemmiyetsiz hayatımı ehemmiyetle muhafazaya çalışıyorum; hattâ yanımda bir rovelver varken, ikinci bir kuvvetli rovelver daha tedarik etmeye lüzum gördüm. Düşmanların zehirleri kardeşlerimin duasıyla kırıldıkları gibi, sâir suikastları dahi inşaallah akîm kalacaktır.

Ezcümle: İki saat kamer tamamıyla tutulduğu aynı gecede, gizli düşmanların Ankara'dan bizden Nur mecmuaları istemeleri üzerine buraya gelen iki adam, birden otuz altı mecmua gönderdiğimizizin aynı ikinci gününde tahminlerince daha gönderilmemiş diye, hem o kitaplar nerede olduğunu bilmek ve Afyon'daki resmî ve makam sahibi bir-iki masona haber vermek ve taharrî ettirmek ve kilitli olan iki odamda yemek ve içmek kaplarıma zehir atmak için, fevkalâde bir tarzda dama çıkmışlar ve iki odanın her birinin bir penceresini kırmadan acip bir tarzda açıp içeriye girmişler. Benim yattığım oda ise arkasından sürgülü olmasından bana suikast edememişler. Hıfz-ı ilâhî ve inâyet-i rabbâniye onların eline bir uç vermedi.

Ben daha lüzumlu şeyler yazacaktım. Fakat rahatsızlık “Yeter!” dedi. Her vakit ihtiyat, ihlâs, tesanüd, sebat, sarsılmamak ve vazifemizi yapmak ve vazife-i ilâhiyeye karışmamak “سِرًّا تَنَوَّرْتُ” düsturuna göre hareket etmek ve telâş ve meyus olmamak lâzım ve elzemdir. Hem tekrar derim:

Nur şâkırtleri gibi pek az zahmetle pek çok kıymettar hizmet ve pek çok mânevî kazanç elde edenler tarihlerde görülüyor. Ağır şerâit altında bazen bir saat nöbet bir sene ibadet hükmüne geçtiği misillü, inşaallah Nurcuların hizmet-i imaniye ve Kur'âniye'deki saatleri yüzer saat hükmünde hayırlar kazandırır.

Umum kardeşlere ve hemşirelere selâm ve
iki cihanda selâmetlerine dua eden ve
dualarını isteyen kardeşiniz

... Hakikî fedakâr Zübeyir, en lüzumlu ve hizmete şiddet-i ihtiyacım zamanında buraya imdadıma geldi. Yoksa Isparta'dan o sistemde birisini isteyecektim.

Birinci olarak, Üstad, şahsına karşı hizmette dikkatsizlik gösterenleri uyarıyor. Aslında, çoğu tevaful kerametlerinden de görülüyor ki, Üstad'a ruhanîler ve cinler de hizmet edebilir, belki ediyorlar. Çünkü çok ağır şartlarda ve hiç olmayacak yerlerde onun şahsının perişaniyetine meydan verilmiyor. Öyleyse, Hz. Ali Efendimiz'in de Celcelûtiye'de işaret ettiği gibi: “Ve ahdır lî avnen hadîmen musahharan / Tuheyemfâyîlü bihi'l-kürbetü'ncelet.” “Fe sahhirîlî fihâ hadîmen yütûnû / Bi fazli hurûfi

ümmü'l-kitâbı ve mâ telet.” sözlerini okusa “Emret!” diye her istediğini yapacakları var...

Zaten Hz. Ali Efendimiz de, namaz içinde huzuruna gaflet gelmesin ve düşmanları tarafından ona bir hücum mânası olmasın, aklı onlarla meşgul olmasın diye bu duayı okuyup bir himayetçi, bir muhafız ifriti dergah-ı İlahiden istemiş...

Ayrıca, 20. Söz'ün İkinci Makamı'nda izah edildiği gibi Hz. Süleyman Aleyhisselam'ın emrine cinler hatta şeytanlar musahhar kılınmış...

Bütün bunlara rağmen Üstad, niçin talebelerinin kendisine karşı acımalarını, tedbirlerini noksan görüp onlara hiddet ve tekdir ediyor?

Tek sebep var; o da sırr-ı ihlas... Hem iman ve Kur'an Hizmeti'ni hiçbir şeye âlet etmemek... Yapılan hayırları, dünyada harikalar kuşağında yiyip bitirmemek. Onun için “Ruhaniler ve cinnî hüddamlar bana her gün, hem aç olduğum zamanda ve yaralı olduğum vakitte en güzel ilaç getir-seler, hakiki ihlas için kabul etmemeye kendimi mecbur biliyorum. Hatta berzahdaki evliyadan bir kısmı temessül edip bana helvaları, baklavaları iman hizmetine hürmeten verseler, yine onların ellerini öpüp kabul etmek ve uhrevî, bâki meyvelerini dünyada fânî bir surette yememek için nefsim de kalbim gibi kabul etmemeye rıza gösteriyor. Fakat kast ve niyetimiz olmadan inâyet cihetinde gelen bereket gibi ikrâmât-ı Rahmâniye, hizmetin makbuliyetine bir alâmet olduğundan, nefs-i emmâre karışmak şartıyla ruhumla kabul ederim.” diyor...

Yani Kur'an ve iman hizmetinin talebe ve hâdimleri, hârikalar kuşağında bir şeyler beklemeden, imtihan dünyası gereği esbab dairesinde kalarak, birbirlerine dayanarak, Üstad'larına çok dikkatli ve ciddi şekilde sahip çıkarak yürüme zorundalar.

Evet unutmayalım Peygamber Efendimiz'den (sallallahu aleyhi ve sellem) sonra İslam'ın dört büyük güzîde halifesinin üç tanesi korunamamış ve şehid olmuşlardır. Onların korunması noktasında eğer ihmal varsa, bunun hesabını Cenab-ı Hak sorar... Aynı şekilde Üstad gibi rehberlerimizin de aynı hâssasiyetle sahip çıkılması gerekir. En azından bir vefâ borcu olarak her duamızda isimlerinin yâd edilmesi gerekir.

İkinci olarak gençlik çağında hayatına o kadar önem vermediği halde, yaşlılığında, sıkıntılı, zor ve zevksiz döneminde hayatına çok önem verişinin sebebinin iki madde ile izah ediyor:

Birincisi, Üstad hayatta olduğu müddetçe hücumlar kendi şahsına gelecek, Hizmet-i İmaniye ve Kur'âniye ve onları yürüten Nur Talebeleri rahat faaliyet gösterebilecekler. Nasıl bazı canlılar, annelik şefkatiyle yavruları canavarların tehlikeli tehditleri altında kalınca, onları korumak için hücumu kendi üzerlerine çekme fedakârlığını gösteriyorlar. Üstad da hayatta kalarak bir paratöner gibi şimşekleri kendisi üzerine çekmek istiyor.

İkincisi, bu hizmetin ihlastan sonra en büyük kuvveti tesanüddedir. İhlas Risalesi'nde anlatıldığı gibi birbiriyle tam bir dayanışma içinde olan üç kişi yanyana gelip üç tane birin yan yana gelişi gibi yüz on bir kişi kuvvetinde olabiliyor... Ama tesanüd kalmayınca güçleri tekrar üçe iniyor. Onun için kudsi bir program halinde geride kalanlara bırakılacak Risale-i Nurlar'ın, tamamen basımlarının yapılp, işler sağlam şekilde rayına oturuncaya kadar Üstad o yaşlı ve çekilmez sıkıntıları olan hayatını ciddi şekilde korumak ve bu hususta gerekli sebeplere yapışmak istiyor.

234. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Leyle-i Mirac'ınızı tebrik ve içinde ettiğiniz duaların makbuliyetini rahmet-i ilâhiyeden niyaz ederiz. Ve bu havalide Miraç gecesinden bir gün evvel ve bir gün sonra müstesna bir surette rahmetin yağması işarettir ki, bu vatanı bir umumî rahmet tecellî edecek, inşaallah.

Sâniyen: Van'daki eski talebelerimle ziyade alâkadar ve merak ettiğim ve bugünlerde Kastamonu'nun Süleyman Rüştü'sü olan Çaycı Emin, Van'da bulunup o eski mübarek talebelerimin ellerine Nurlar'ın yetişmesine çalışması; ve o mübarek eski kardeşlerimin hayatta olduklarını bilmediğim ve merak ettiğim ki, beraber onların hayatta ve Nurlar'a müştak olduklarını mektupla haber vermesi, beni çok ziyade memnun eyledi. Ve çok ferahlı bir hüzüün ve hazin bir eski hatıra-i sürur verdi. Ben buradan oraya muhabere edemediğim için, benim bedelime Safranbolu kahramanları muhabere etse iyi olur.

Sâlisen: Otuz seneden beri siyaseti bırakıp havâdislerini merak etmediğim halde, mu'cizâtı Kur'ân'ımızı iki buçuk sene müsâdere edip

bize vermemekle beraber, dünyada emsali vuku bulmamış bir tarzda Afyon Mahkemesi bizi tâzip ve kitaplarımızın neşrine mâni olmak cihetiyle, ziyade beni incitti. Ben de, beş-on günde iki-üç defa siyaset dünyasına baktım, acip bir hal gördüm. Müdafaatımda dediğim gibi istibdad-ı mutlak ve rüşvet-i mutlaka ile hareket eden bir cereyan-ı zındıka, masonluk, komünistlik hesabına bizi böyle işkencelerle ezmeye çalışmış. Şimdi o kuvveti kıracak başka bir cereyan bu vatanı tezahüre başladığını gördüm. Fazla bakmak mesleğimce iznim olmadığından daha bakmadım.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Hasta Kardeşiniz
Said Nursî

Birinci olarak, Üstad, Miraç Gecesi'ni tebrik ile o gece yağın yağmurun, bu vatanı bir umumî rahmetin tecelli edeceğine bir işaret olduğunu söylüyor.

İkinci olarak, Üstad, Kastamonu'da kaldığı zamanlar içinde kendisine hep hizmet eden Çaycı Emin Ağabey'in Van'da Risale-i Nur'a hizmetlerini ve oradaki talebe ve dostlarından haber veren mektubunun kendisini memnun ettiğini söylüyor.

Üçüncü olarak, Üstad, İman Hizmeti'ne karşı zulmü sürdürenlerin "istibdad-ı mutlak ve rüşvet-i mutlaka ile hareket eden bir cereyan-ı zındıka, masonluk, komünistlik hesabına işkencelerle ezmeye çalışanlar" olduğunu ifade ediyor. Ama o kuvveti kıracak başka bir cereyanın (Demokrat Partisi'nin) bu vatanı tezahüre başladığını da müjdeliyor.

235. Mektup

Celâl Bayar,

Reisicumhur,

Zatınızı tebrik ederiz. Cenab-ı Hak sizi İslâmiyet ve vatan ve millet hizmetinde muvaffak eylesin.

Nur talebelerinden, onların namına
Said Nursî

1950 seçimlerinde Demokrat Parti iktidara geçiş Celal Bayar, Cumhurbaşkanı seçilince Üstad ona, bütün Risale-i Nur talebeleri namına bir tebrik göndermiş ve “Cenab-ı Hak sizi İslâmiyet ve vatan ve millet hizmetinde muvaffak eylesin.” diyerek ondan beklediği hizmet mesajını da vermiştir.

236. Mektup

Reisicumhur Celâl Bayar ve Heyet-i Vükelâsına

Ankara,

Biz Nur talebeleri, yirmi senedir emsalsiz bir tâzip ve işkencelere hedef olmuşuz. Sabrettik. Tâ Cenab-ı Hak sizi imdadımıza gönderdi. O işkencelerin sebebini on beş senedir üç mahkeme hakikî ve kanunî olarak yüz otuz kitap ve bin mektubatta bulamadıklarına, Mahkeme-i Temyiz’le Denizli Mahkemesi’ni şahit gösteriyoruz. Otuz seneden beri ben siyaseti terk etmiştim. Bu defa, birkaç gün zarfında Ahrarların başına geçiş milletin mukadderatına sahip çıkması sebebiyle, Reis-i Cumhur’u ve Heyet-i Vekile’yi tebrikle beraber, bir hakikati ifşa ediyorum. Şöyle ki:

Bize hücum eden ve mahkemelerde tâzip edenler demişler: “Bu Nur talebelerinin dini siyasete âlet etmek ihtimalleri var, belki de ediyorlar.”

Biz de o zâlimlere karşı müdafaatlarımızdaki binler hüccetle demişiz ve diyoruz ki:

Biz, dini siyasete âlet değil, belki rıza-yı ilâhîden başka hiçbir şeye, hattâ dünyaya ve saltanata âlet etmemek bizim esas mesleğimiz olduğundan, düşmanlarımızca da tahakkuk etmiş ki, üç senedir üç çuvaldan ziyade dosyalarımızı garazkârâne tetkik ettikleri halde bizi mahkûm edemiyorlar. Verdikleri keyfî ve vicdanî hükümlerine de bir bahane bulamıyorlar ki, Temyiz o hükmü bozdu.

Evet, biz dini siyasete âlet değil, belki vatan ve milletin dehşetli zararına siyaseti mutaassıbâne dinsizliğe âlet edenlere karşı, bizim siyasete bakmamıza mecburiyet-i kat’iye olduğu zaman, vazifemiz siyaseti dine âlet ve dost yapmaktır ki, üç yüz elli milyon kardeşlerin uhuvvetini bu vatandaki kardeşlere kazandırmaya sebep olsun.

Elhâsıl: Bize işkence edenlere, siyaseti asabiyetle dinsizliğe âlet etmelerine mukabil; biz de siyaseti dine âlet ve dost yapmakla bu vatan ve milletin saâdetine çalışmışız.

Kardeşlerim, ben bunu böyle münasip gördüm, sizlerin meşveretine havale ediyorum.

Said Nursî

Bu mektubu da Üstad, Cumhurbaşkanı Celal Bayar ve Meclis'e milletvekillerine göndererek, onların seçilmelerini hem tebrik etmiş hem de maruz kaldıkları zulüm ve işkenceleri, atılan iftiralari anlatarak artık yapılanlara bir son verilmesini istemiştir. Dini siyasete âlet etme meselesinde ise “Biz dini siyasete âlet değil, belki vatan ve milletin dehşetli zararına siyaseti mutassıbâne, dinsizliğe âlet edenlere karşı, bizim siyasete bakmamıza mecburiyet-i katiye olduğu zaman, vazifemiz siyaseti dine âlet ve dost yapmaktır ki; üçyüz elli milyon kardeşlerin uhuvvetini bu vatandaki kardeşlere kazandırmaya sebep olsun.” demiştir.

Bu mektuplardan Üstad'ın ülkemizde olup bitenlerden bigâne kalmadığını gerekli ikaz ve mesajları vermeye çalıştığını anlıyoruz.

237. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Seksen küsur sene ibadetli bir ömr-ü bâkiyi temin eden Ramazan-ı Şerif'inizi bütün ruh-u canımızla tebrik ve her gecesi bir nevi Leyle-i Kadir hükmünde hakkımızda menfaattar olmasını niyaz ederiz. Ve teşrik-i mesai sırıyla ve her has Nurcu, umum Nurcuların mânevî kazancına hissedar olmasıyla, mânen binler dille ibadet ve dua ve istiğfar ve tesbihat yapmaya hakikî uhuvvet ve ihlâs ile mazhariyetinizi rahmet-i ilâhiyeden niyaz ediyoruz ve öyle de ümit ediyoruz.

Sâniyen: Risale-i Nur'un mânen galebe-i tâmmesi ile beraber, ma-son kısmının dinsizleri ve komünistlerin zındıklar kısmı, habbeyi kubbe yapıp bahanelerle Nurlar'ın serbestiyetine mâni olmaya çalışıyorlar ki,

yine bu defa da mânâsız, sebepsiz otuz beş gün mahkememizi tehir ettiler. Hattâ Kur'ân'ımızı vermemek için, avukatımızla da güürültü etmişler. Fakat inâyet-i ilâhiye onların bütün plânlarını akîm bırakıyor. Nurlar kemâl-i ihtişamla, İstanbul ve Ankara münevver gençlerinde büyük bir iştiyakla kendi kendine intişar edip şâkirtlerine ders veriyor. Bu mânevî galebesinin bir neticesidir ki, ezan-ı Muhammedî'nin okunmasına çalışan Başvekil'e yüzer imza ile genç münevverler teşekkür ve tebrik yazıyorlar.

Sâlisen: Buradaki talebeler de Ramazan-ı Şerifinizi tebrikle beraber, kendilerince pekçok numûneler içinde eski komünistlerin işken-celerinden bir-iki numûne yazıp leffen size takdim ediyorlar. Belki bir vakit bu mealde gazetelerde bir makaleyi de neşrederler.

Umum kardeşlerim ve hemşirelerime selâm ve dua eden ve hastalık sebebiyle vazife-i ubudiyeti tam yerine getiremeyen ve Nurcuların mânevî yardımlarına ve onun bedeline dua etmelerine ve mânevî kazançlarına muhtaç hasta kardeşiniz,

Said Nursî

Ramazan ve Kadir Gecesi'nin seksen küsur sene ibadetli bâki bir ömür kazandıracığı bildirilerek başlanan mektupta, teşrik-i mesâî ve şirket-i mânevîye sırrıyla her bir Nur talebesinin kazancının aynen öbürlerine yazılacağı şuuru ile mübarek Ramazan Gecelerinin ihya edilmesi isteniyor. İkinci olarak 234. Mektup'ta bahsedilen ve Nur hizmetini ezmeye çalışanların yine habbeyi kubbe yapıp evham vererek Nurların serbestiyetini engellemeye çalıştıkları bildiriliyor. Fakat inayet-i ilahiye onların planlarını ters yüz ediyor, diye şevkle kamçılanıyor. Unutmayalım ki, Hâbil-Kâbil ile başlayan bu mücadele kıyamete kadar devam edecek. Ümitsizlik, kanser gibi bir hastalık olduğu için ümit kırıcı her şeyden kaçınmak ve devamlı aşk ve şevkleri harekete geçirmek gerekmektedir.

238. Mektup

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Halk Fırkası iktidar partisi iken Üstadımıza yapılan eşedd-i zulüm ile yüzer kanunsuz işkencelerinden birinci numûnesi:

Zemin yüzünde bu asırdaki kadar misli görülmeyen bir zındıka cereyanının plânlarıyla Üstadımıza yirmi beş senedir istibdad-ı mutlak ile yapılan zulmün bir numûnesi şudur ki:

Nefes almak üzere kapalı arabayla kırlara gitmek için dışarıya çıktığı zaman, buranın büyük bir memuru kıyafetine ilişmek istemiş. Bu beş cihette kanunsuz ve beş vecihle vicdansızlık olan hadsiz cür'etkârlığa karşı deriz ki:

Padişahın küçük bir tahakkümüne tahammül edemeyen ve Meşrutiyet ilânında ve Divan-ı Harb-i Örfî'de mahkeme reisi Hurşid Paşa'ya ve mahkeme âzâlarına cevaben, "Eğer Meşrutiyet bir fırkanın istibdadından ibaret ise, bütün ins ve cin şahid olsun ki ben mürtecüm! Şeriatın birtek meselesi uğrunda bin ruhum olsa fedaya hazırım!" diyen ve Meclis-i Meb'usanda Mustafa Kemâl'e karşı, "Namaz kılmayan hâindir, hâinin hükmü merduttur!" söyleyen ve İslâmî kıyafeti kat'iyen ve asla tebeddül etmeyen ve kıyafetine ilişmek isteyen ve sonra kendi kendini öldürmekle tokadını yiyen Nevzat isminde Ankara Valisine, "Bu sarık bu başla beraber çıkar!" tarzında konuşarak boynunu göstermesiyle dokunulmayan bir zata; hem Isparta, hem Eskişehir, hem Denizli mahkemeleri dahi başını açtırmadıkları ve –son Afyon Mahkemesi müstesna– binlerce halk ve yirmi polislerin bulunduğu sıralarda bile başını açması ihtar edilmediği ve münzevî olduğu halde, o düşüncesiz memurların mânâsız ihanet için müdahale niyeti, doğrudan doğruya anarşilik hesabına vatan ve millete tehlike getirmeye çalışmaktadır. Ve bütün bütün kanunsuz olmakla beraber, senelerden beri emsaline rastlanmamış, bir ferâgat-ı nefis ve fedakârlıkla en ağır şerait altında yüz otuz parçadan müteşekkil muazzam ve harika eser külliyatıyla vatan ve milletin mânevî kurtuluşunu temin eden böyle bir zata bu tarzda ilişmek, elbette millet ve gençliğin mahv u perişan olmasına gayret eden gizli vatan düşmanlarına yardım etmek ve âlet olmaktır. Afyon'da biriki mütemerrid, bir zındık masonun iştirak ve teşvikiyle, o insanın bu tarz ihanet etmek fikrine, hiçbir ihaneti kabul etmeyen Üstadımızın tahammül etmesinden ve ehemmiyet vermediğinden şu hakikati kat'iyen anladık ki, bu vatan ve millete kendi yüzünden bir zarar gelmemesi için haysiyetini, şerefini, nefisini, ruhunu, rahatını dahi feda etmiştir.

Konyalı Zübeyir

Zübeyr Gündüzalp Ağabey'in, yeni iktidarı ve meclisi, ihlâl edilen haklar konusunda ikaz edici bu mektubu, Halk Parti dönemi eşedd-i zulüm ve istibdadına bu değişiklikle artık bir son verilmesi için yazılmıştır. Günümüzde de olduğu gibi irtica yaygaraları her zaman provakatörlerin sergiledikleri olaylarla beraber gündeme getirilmiştir. Birilerini kullanmışlar onunla bir şey çıkaramamışlarsa, bizzat Müslümanların en hâssas noktalarına hücum etmişler ve tahrik etmek ve oyuna getirmek için en tepkili damarlarına dokunmuşlardır. Çünkü İngiliz ve Fransız gibi sömürgeci dessorlar senelerce hatta asırlarca Müslümanları bu noktalardan ayaklandı- rıp, ekin biçer gibi biçmişler, o millet için en çok işe yarayanlarını böylece bitirmişlerdir... Onlardan ders alan içimizdeki uzantıları da aynı yolla bir yandan Müslümanları sokaklara dökmeye çalışmakta bir yandan da dev- lete evham vermekte-dirler.

239. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Hem sizin, hem bu memleketin, hem âlem-i İslâm'ın mühim bayramlarının mukaddimesi olan, bu memlekette şeâir-i İslâmiye'nin yeniden parlamasının bir müjdecisi olan ezan-ı Muhammedî'nin (aleyhissalâtü vesselâm) kemâl-i ferahla on binler minarelerde okunmasını tebrik ediyoruz. Ve seksen küsur sene bir ibadet ömrünü kazandıran Ramazan-ı Şerifteki ibadet ve dualarınızın makbuliyetine âmin diyerek rahmet-i ilâhiyeden her bir gece-i Ramazan bir Leyle-i Kadir hükmünde sizlere sevap kazandırmasını niyaz ediyoruz. Bu Ramazan'da şiddetli zafiyet ve hastalığımdan tam çalışamadığıma sizlerden mânevî yardım rica ederim.

Sâniyen: Benim son hayatımı Isparta havâlisinde geçirmek büyük bir arzumdur. Ve Nur Efesinin dediği gibi demiştim: "Isparta, taşıyla toprağıyla benim için mübarektir." Hattâ yirmi beş seneden beri beni işkence ile tâzip eden eski hükûmete kalben ne vakit hiddet etmişsem, hiçbir zaman Isparta hükûmetine hiddet etmeyip, o mübarek vatandaşki hükûmetin hatırı için ötekileri de unutuyordum. Hususan oradaki eski tahribatı tamirata başlayan hakikî vatanperverler olan Demokrat

namında hamiyetli Ahrarlar, yani hürriyetperverler, Nur ve Nurcuları takdir etmelerine çok minnettarım. Onların muvaffakiyetine çok dua ediyorum. İnşallah, o Ahrarlar istibdad-ı mutlakı kaldırıp tam bir hürriyet-i şer'iyeye vesile olacaklar.

Sâlisen: Bayramdan bir miktar sonraya kadar burada kalmaklığımın bir sebebe binaen lüzumu var. Bir-iki ay sonra Medresetü'z-Zehra erkânlarının kararıyla ve İstanbul ve Ankara üniversitelerindeki genç Said'lerin de muvafakatiyle nereyi benim için münasip görürseniz orayı kabul edeceğim. Madem hakikî vârislerim sizlersiniz ve şahsımdan bin derece ziyade dünyada vazifemi de görüyorsunuz. Bu hayat-ı fânideki son menzili sizin reyinize bırakıyorum.

Râbian: Hem tebriklerini, hem şiddetli alâkalarını gösteren Ahmed Nazif ve Ahmed Feyzi ve Halil İbrahim ve Hasan Atıf ve Bucak'ta ve Eflâni ve İstanbul'daki Nurcuların mektuplarına benim bedelime sizler cevap verirseniz, sizleri tevkil ediyorum.

Bu mektupta Üstad, hem Âlem-i İslâm'ın gelecek mühim bayramlarının habercisi olan şeâir-i İslamiyenin parlamasının bir müjdecisi olan Ezan-ı Muhammedi'nin aslî şekliyle on binlerce minarelerden okunmasını tebrik ediyor hem de rahatsızlığından dolayı mübarek Ramazan Gecelerinde bilhassa Kadir Gecesinde mânevi yardım istiyor.

Ezan, Efendimiz'den (sallallahu aleyhi ve sellem) günümüze kadar her devir ve dönemde ve bütün İslâm ülkelerinde aslî şekliyle devam edip gelmiş olmasına rağmen maalesef ülkemizde Müslümanlara gadren ve zulmen değiştirilmiştir. Daha sonra ihtilal dönemlerinde de yine o derinlerdeki gizli ve hain İslâm düşmanları, sinsî planlarla devletin başındakilere ezan konusunda kötü telkinlerini yapmaktan vazgeçmemişlerdir. Hâlâ her fırsatta bunu dile getirmeye de çalışmaktadırlar. Derslerini şeytandan aldıkları bellidir. Çünkü ezanı duyunca uzaklara doğru feryad edip kaçan, Hadis-i Şerifin ifadesiyle şeytandır.

1950 Menderes döneminde ezanın yine o eski güzelliğinde okunması ülkemizde büyük olay olmuştur. Bilâl-i Habeşi'nin seneler sonra Medine'ye dönüp okuması anında sahabelerin "Acaba Resulullah mı yeniden teşrif buyurdu." diye Mescid-i Nebevî'ye koşmaları ve sanki onu orada bulacaklarmış gibi bir havaya girmeleri gibi, Anadolu'da da benzer bir heyecan duyulmuş, bayram günü gibi çoğu gözyaşları ile pek çok insan

camilere koşmuşlardır. O günleri yaşayanlar, hâla o heyecanla olanları anlatmaktadırlar.

İkinci olarak hayatının sonunu Isparta havalisinde geçirmek büyük arzusu olduğunu söyleyen Üstad, Isparta'ya alâkasının bir sebebine de işaret ediyor. İstibdata karşı hakiki hürriyeti getireceğine ümit bağladığı Demokratların muvaffakiyeti için dua ediyor.

Üçüncü olarak, mecburî ikamet yasağı kalktıktan sonra Üstad nerede kalacağına dair kararı Medresetü'z-Zehra erkanlarına Üniversiteli genç Saidlerin muvâfakatına bırakıyor. Ve “Madem hakiki vârislerim sizlersiniz ve şahımdan bin derece ziyade dünyada vazifemi de görüyorsunuz; bu hayat-ı fânideki son menzili sizin reynize bırakıyorum.” diyor.

240. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Hadîs-i şerifin sırrıyla Ramazan-ı Şerif'in nisf-ı âhirinde, hususan aşr-ı âhirde, hususan tek gecelerde, hususan yirmi yedisinde, seksen küsur sene bir ibadet ömrünü kazandırabilen Leyle-i Kadir'in ihyasına ve her biriniz umum Nur talebeleriyle beraber, hususan bu bîçâre, çok kusurlu, hasta, zayıf kardeşinizi hissedar etmenizi ve her birinizin dualarınızın binler mânevî âminlerin teyidiyle dergâh-ı ilâhîde kabul olmasını rahmet-i ilâhiyeden niyaz ediyoruz.

Sâniyen: Üniversitedeki genç Said'lerin hakikaten Medresetü'z-Zehra'nın İstanbul ve Ankara'daki vazifesini yaptıklarına ve bu bîçâre Said'e ihtiyaç bırakmadıklarına ve Risale-i Nur'un her bir cihetle kâfi olmasının bir numûnesi olarak şimdi size leffen gönderdiğimiz, onların meb'uslara hitaben yazdıkları beyannamelerini; ve yine onların bir eseri olan Tarihçe-i Hayat'ın yetmiş nüshasının baş tarafına koyup yetmiş meb'usa göndermeleri için bize gelen beyannamelerini berâ-yı mâlûmat size gönderdik. Siz münasip görseniz, onu ve size evvelce gönderdiğimiz Sungur'un Maarif Vekâleti'ne müdafaası ve Mustafa Osman'ın Adliye Vekiline istidasıyla beraber Tarihçe-i Hayat'a bir nevi zeyil olarak el yazmasıyla veya makine ile veya İnebolu'daki yeni harfle elli-altmış nüsha teksirini reynize havale ediyoruz.

Sâlisen: Medresetü'z-Zehra erkânları, benim şahsımın da hakikî vekilimdirler. Bana, şahsıma gelen mektuplara, onlar benim bedelime cevap versinler. Hususan Hüsrev'in mektubunda isimleri bulunan zatlara karşı münasip cevap verirsiniz. Ahmet Feyzi'nin size karşı yazdığı mektubun cevabının parçasını leffen size gönderiyoruz.

Umum kardeş ve hemşirelerimin mübarek Ramazan'larını ve umum gecelerini, mânevî Leyle-i Kadir'lerini tebrik ile selâm ve dua ve dualarını rica ediyoruz.

Üstad, Hadis-i Şerif'in ifadesiyle Ramazan'ın son yarısında bilhassa son on gününde, seksen küsur sene bir ibadet ömrü kazandıracak Kadir gecelerini aramak gerektiğini söylüyor ve bu gecenin ihyâ edilmesini istiyor.

Bayram Ağabey diyor ki: "Üstadımız Bediüzzaman Hazretleri üç aylar girdiğinde muhakkak lâhika neşreder, talebelerinin mübarek ay ve günlerini tebrik eder, bu vesile ile haberleşmeyi devam ettirirdi. Talebeleriyle devamlı irtibat halinde idi. Lâhika mektuplarından aldığımız bu misal, böylesi bir haberleşmeye örnek teşkil ediyor: "Evvelâ; sizin mübarek üç aylar ve içindeki kıymetdar mübarek gecelerinizi tebrik ediyoruz. Cenab-ı Hak her bir geceyi sizin hakkınızda birer Leyle-i Regâip, Leyle-i Kadir kıymetinde size sevap versin. Hem Leyle-i Beratınızı ve gelecek Ramazanınızı ve hem gelecek Leyle-i Kadri, hakkınızda bin aydan daha hayırlı olmasını ve defter-i âmâlinize böyle geçmesini Cenab-ı Hak'tan niyaz ediyoruz. Hem Leyle-i Mirac'ınızı tebrik ve içinde ettiğiniz duaların makbuliyetini Rahmet-i İlâhiye'den niyaz eder ve bu havaliden Mirac Gecesi'nden bir gün evvel, bir gün sonra müstesnâ rahmetin yağması işaret eder ki, umumî rahmet tecellî edecek inşaallah."

"Üstadımız Ramazan'ın on beşinden sonra kendisi yatmazdı, bizi de yatırmazdı. Hatta çok gece kontrol ederdi. Eğer uyurken yakalarsa, bize su döker, uyandırır. Bizleri uyumamaya alıştırdı. Mübarek geceleri ihya ettiğimiz zaman sabah namazı olduğunda kılar, yataydık. Hem rivâyet-i sahiha ile 'Leyle-i Kadri son yarıda, bilhassa son on gecede arayınız' diye ferman etmesiyle bu gelecek seksen küsur sene bir ibadet ömrünü kazandıran Leyle-i Kadri gelecek gecelerde ihtimali pek kavi olmasından istifadeye çalışmak böyle sevaplı yerlerde bir saadettir.' diye bize dersler verirdi. Üstadımız mübarek Ramazan'da daima evrad ve ezkârıyla meşgul olurdu, her gün bir cüz okurdu. Bizleri de teşvik ederdi. Bizler Ramazan'da muhakkak cüzlerimizi okurduk."

İkinci olarak Risale-i Nur Talebelerinin, tanıtım faaliyetlerinden olarak yetmiş milletvekiline yetmiş Tarihçe-i Hayat ve Mustafa Sungur Ağabey'in müdafaasını Milli Eğitim Bakanı'na, Mustafa Osman'ın dilekçesini Adalet Bakanı'na göndermeleri dikkat çekicidir. O günün şartlarında bunun yapılması çok mühimdi. Şimdi de bütün dünyaya aynı şekilde tanıtım faaliyetleri çeşitli dillerde yazılmış eserlerle yapılıyor.

241. Mektup

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Hak ve hakikatin nâşiri olan Sebilürreşad'a, halen Halk Partisi namına yapılan yüz cihetle kanunsuz bir muameleyi arz ediyoruz:

Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî, şiddetli zehirlerin neticesi olarak hastalığı şiddetlenip hayattan ümidini kestiği için, kendi nafaka parasıyla aldığı sekiz adet kitabını muhafaza etmek üzere müftü kardeşine göndermişti. Emirdağ Posthanesi güya zabıta memuru vazifesini yapıyor gibi, gizli bir maksada binaen bu kitapları zaptederek hemen bizzat kendisi gidip jandarma dairesine, kaymakama, adliyeye ve telefonla Afyon'a şâyi edip işi şâsaalandırarak kitapların hepsini adliyeye verdirmiştir. Hâlbuki kitapların mahiyeti şudur:

Beş parçası, mahkemede bulunan müdafaat ve zeyillerinden ibarettir. Diğer üç kitap da, şimdiki Adliye Vekili Halil Özyörük'ün üç defa beraatlerine karar verdiği eserlerdir ki, Denizli Mahkemesi aynı eserlerin eczalarını iade etmiştir. Ve Afyon Mahkemesi'nin de hükümlerini bozmuş ve o eserlerin beraatlerine rey vermiştir.

Gerçi, komünist olan eski adliye vekili Fuat Sirmen, eski heyet-i vekileye ihbar etmiş ve Kur'an'ın gayet hak ve menfaatli bir tefsiri olan Zülfikar mecmuasının dört yüz sayfası içinde, otuz sene evvel yazılan iki âyetin tefsirine dair iki sayfayı bahane ederek bu çok mühim eseri yasak etmeye çalışmıştır. Hâlbuki şimdi millet ve vatana gayet zararlı olan komünist ve masonların eserlerine müsaade edildiği halde, yüz binler kimselerin imanını kurtaran Kur'an'ın gayet hak ve pek çok menfaatli bir tefsiri olduğunu beş yüz bin adamın şهادetiyle isbat edeceğimiz eserlere evrak-ı muzırğa gibi böyle muamele yapmak ve

Üstadımıza bu hastalıklı, nâzik zamanında öz kardeşine karşı bu hazin teessüratı vermek, yüz cihetle kanunsuzdur diye arz ediyoruz.

Sâniyen: Bu meselenin gayet sinsi ve gayet gizli hakikati şudur: Üstadımız mânên ve maddeten Demokrat Partiye yardım için talebelerini hafifçe teşvik etmişti. Bunu, Halk Partisi'nin muannid müstebidleri anladıkları için, mânâsız bahaneyle habbeyi kubbe yaparak bu muameleyi yaptılar. Yoksa her tarafta bu kitaplar posta ile alınıp veriliyor ve buraya da İstanbul'dan, başka yerlerden geliyor ve ilişilmiyordu. Bu vaziyet çok dессasâne ve ümit edilmeyen bir plândır.

Sâlisen: Zülfikar'daki mevzuubahis iki âyetin tefsirinden bin misli bir muhalefetle, halen matbuatta eski hükûmete hücumlar yapılıyor ki, şimdi o âyetlerin tefsiri zerre miktar bir suç olamıyor. Bundan da anlaşılıyor ki, bu muameleler Halk Partisi hesabına yapılmakta devam edilen keyfî işlerdir. Ve Halk Partililerin "Saltanat Demokratlarda ise, hüküm ve icraat ve iktidar bizdedir." diye olan iddia ve vehimlerinin bir numûnesidir.

Emirdağı Nur talebeleri namına
Mehmed, İbrahim, Ziya, vesaire...

Emirdağ Nur Talebelerinin Sebülürreşâd dergisine gönderdikleri bu mektupta Halk Partisi nâmına yapılan kanunsuz bir muamele anlatılıyor. Üstad, kardeşine beraat etmiş kitaplarını göndemek istiyor, fakat postanedeki görevli, bu Risaleler'i muzır ve tehlikeli kitaplarımış gibi jandarmaya, kaymakama ve adliyeye şikayet ediyor. Sanki Halk Partisi'nin istibdatlı şeflik dönemi!. Komünistlerin, masonların eserleri serbest, ama Kur'an tefsirleri sanki yasak!..

Mektupta bu haksızlığın sebebinin de, Üstad'ın Demokratlara verdiği hafif teşvik olduğu belirtiliyor.

Üçüncü olarak, Halkçıların, "Saltanat Demokratlarda ise, hüküm, icraat ve iktidar bizdedir." dedikleri ve bunu fiilen gösterdikleri anlatılıyor. Gerçekten 1950'de iktidar olan ve daha sonra iktidara gelen bütün partiler Halk Partisi karşısında bir türlü muktedir olmadılar. Bürokrasinin ve memurların çoğunun engellemeleri, durumu işte bu hale getirdi. Bunun tek bir çaresi vardır. Hakk'a, adâlete kanunlara saygılı insanların yetiştilmesi...

242. Mektup

Reisicumhura, Heyet-i Vekileye, Başbakanlığa,
Adliye Bakanlığı yüksek katına, Diyanet Riyaseti'ne,
Ankara

Hakikî adalet ve hürriyet için çalışan zatlara birkaç nokta beyan ediyorum:

Birinci nokta: Hem Denizli Mahkemesi, hem Ankara Ağır Ceza Mahkemesi, bütün Risale-i Nur eczalarını tetkik edip ve ehl-i vukufun da iştirakiyle beraatlerine ve sahiplerine iade etmesine bir mahzur olmadığına karar verip Said'i arkadaşlarıyla beraat ve tahliye ederek, iki sene ellerde ve mahkemelerde kalan Nur Risaleleri'nin tamamıyla Said'e ve arkadaşlarına iade edildiği ve aynı kararı Mahkeme-i Temyiz kaziye-i muhkeme haline getirip tasdik ettiği halde; şimdi Afyon'un, Said'in şahsına karşı iki garazkârın aynı kitapları, hem gayet antika mu'cizâtlı yazılı Kur'ân'ını, bütün bütün hilâf-ı kanun olarak müsâdere edip Said ve arkadaşlarına verdiği asılsız hükmünü yine aynı Mahkeme-i Temyiz bozduğu ve şimdi vatan ve milleti eski partinin garazkârâne istibdadından kurtaran hamiyetkâr, vatanperver bazı Demokrat liderleri kemâl-i istihsan ile o risaleleri kabul edip sahip oldukları halde, üç senedir hiç sebepsiz binler lira bizim gibi fukaraya zarar vermek, üç defa beraat etmiş bir mahkemeyi üç sene uzatıp –acıp bir zulüm içinde şahsî bir garazkârlık vardır ki– yirmi ay tecrid-i mutlakta hizmetçisiyle temas ettirmediler. Tahliyeden sonra iki polis kapısında bıraktılar. Hem o gayet müttakî Nur şâkirtlerini, kasten, sebepsiz, sırf takvâlarına ihanet için, mağrip namazının vaktinde muhakeme edip namazlarını kazaya bırakarak acıp bir zulmetmişler. Hem bütün bu Risale-i Nur eserlerini bir defa da Isparta tamamen müsâdere edip tetkikten sonra tekrar aynen iade etmiş.

Demokratların zamanında madem ezan-ı Muhammedî ve din dersleri gibi şeâir-i İslâmiye ile Kur'ân'a hizmet ve eskilerin Kur'ân zararına tahribatları tâmire başlanılmış.. ve madem dinsizlerin ve masonların ve komünistlerin eserleri intişar ediyor.. elbette âlem-i İslâm'ın Mekke, Medine, Şam gibi yerlerinde büyük âlimlerin takdir ve tahsinlerine

mazhar olmuş ve Diyanet Riyaseti'nde hocalara okutturulan Zülfiyar, Asâ-yı Mûsâ ve Siracü'n-Nur gibi filozofları susturan mübarek mecmuaları müsâdere etmek, üç sene onlarla beraber binler lira kıymetinde değerli, mu'cizâtlı, altınla İsm-i Celâl yazılmış, Diyanet Reisi bütün takdir ile tab'ına çalıştığı Kur'ân'ı müsâdere eden adamlar, elbette adalet ve adliye ve hakikat hesabına değil, belki komünist, masonluk hesabına bir garazkârlık ediyorlar. Ben kendim zehir hastalığıyla şiddetli hasta olduğumdan ve kendi hukukumu müdafaa edemediğimden, Sungur'u kendime vekil ediyorum. Eski hükûmetin bana karşı yirmi senelik işkenceyle bu tahribatın kaldırılmasını adaletperver yeni hükûmetin bakanlarından bekliyorum. Kardeşlerimden Mustafa Sungur'u tevkil ediyorum.

Nur şâkirtleri namına

Said Nursî

Bu mektup Cumhurbaşkanı'na, Meclis'e, Başbakan'a, Adalet Bakanlığı'na ve Diyanet Başkanlığı'na yazılmıştır. Bu dilekçe ve mektupta Üstad, be-
raat etmiş, yeni iktidar Demokrat Parti Liderleri'nin beğenip takdir etmiş oldukları Risaleler'i üç senedir hiç sebepsiz vermeyip zarara uğratan ayrıca üç senedir fakirü'l-hâl Risale-i Nur talebelerini binler lira zarara uğratan Afyon Mahkemesi'ni ve tahliyeden sonra kapısına dikilen iki polisle yapılan manevi baskıyı anlatıyor. Sonra yeni iktidara gelmiş Demokratları muktedit olmaya çağırıyor.

243. Mektup

(Ehennemiyetli bir hakikat ve Demokratlarla Üniversite Nurcularının bir hasbîhalidir.)

Şimdi milletin arzusuyla şeâir-i İslâmiye'nin serbestiyetine vesile olan Demokratlar, hem mevkilerini muhafaza, hem vatan ve milleti-
ni memnun etmek çâre-i yegânesi, ittihad-ı İslâm cereyanını kendine nokta-yı istinad yapmaktır. Eski zamanda İngiliz, Fransız, Amerika siyasetleri ve menfaatleri buna muarız olmakla mâni olurdular. Şimdi menfaatleri ve siyasetleri buna muarız değil, belki muhtaçtırlar. Çünkü komünistlik, masonluk, zındıklık, dinsizlik, doğrudan doğruya anar-

şistliği intaç ediyor. Ve bu dehşetli tahrip edicilere karşı ancak ve ancak hakikat-i Kur'âniye etrafında ittihad-ı İslâm dayanabilir. Ve beşeri bu tehlikeden kurtarmaya vesile olduğu gibi, bu vatani istilâ-yı ecanipten ve bu milleti anarşilikten kurtaracak yalnız odur. Ve bu hakikate binaen, Demokratlar bütün kuvvetleriyle bu hakikate istinad edip komünist ve masonluk cereyanına karşı vaziyet almaları zarurîdir.

Bir ezan-ı Muhammedî'nin (aleyhissalâtü vesselâm) serbestiye-tiyle kendi kuvvetlerinden yirmi defa ziyade kuvvet kazandılar. Milleti kendilerine ısındırdılar, minnettar ettiler. Hem mânen eski İttihad-ı Muhammedî'den (aleyhissalâtü vesselâm) olan yüz binler Nurcularla, eski zaman gibi farmason ve İttihatçıların mason kısmına karşı ittifaqları gibi, şimdi de aynen İttihad-ı İslâm'dan olan Nurcular büyük bir yekün teşkil eder. Demokratlara bir nokta-yı istinaddır. Fakat Demokrata karşı eski partinin müfrit ve mason veya komünist mânâsını taşıyan kısmı, iki müthiş darbeyi Demokratlara vurmaya hazırlanıyorlar.

Eskiden nasıl Ahrarlar iki defa başa geçtiği halde, az bir zamanda onları devirdiler. Onların müttefiki olan İttihad-ı Muhammedî (aleyhissalâtü vesselâm) efradının çoklarını astılar. Ve "Ahrar" denilen Demokratları kendilerinden daha dinsiz göstermeye çalıştılar. Aynen öyle de, şimdi bir kısmı dindarlık perdesine girip Demokratları din aleyhine sevk etmek veya kendileri gibi tahribata sevk etmek istedikleri kat'iyen tebeyyün ediyor. Hattâ ulemânın resmî bir kısmını kendilerine alıp Demokratlara karşı sevk etmek ve Demokratın tarafında, onlara mukabil gelecek Nurcuları ezmek, tâ Nurcular vasıtasıyla ulemâ, Demokrata iltica etmesinler. Çünkü Nurcular hangi tarafa meyletseler ulemâ dahi taraftar olur. Çünkü onlardan daha kuvvetli bir cereyan yok ki, ona girsinler.

İşte madem hakikat budur, yirmi beş seneden beri ehl-i ilmi, ehl-i tarikatu ezen, ya kendilerine dalkavukluğa mecbur eden eski partinin müfrit ve mason ve komünist kısmı bu noktadan istifade edip Demokratları devirmemek için, Demokratlar mecburdurlar ki hem Nurcuları, hem ulemâyı, hem milleti memnun ve minnettar etmek, hem Amerika ve mütteliklerinin yardımlarını kaybetmemek için bütün kuvvetleriyle ezan meselesi gibi şcaîr-i İslâmiye'yi ihyâ için mümkün oldukça tamire çalışmaları lâzım ve elzemdir.

Maatteessüf, bazı müfrit ve mason ve komünistler, Demokrat aleyhinde olduğu halde kendini Demokrat gösteriyorlar ki, Demokratları tahribata sevk etsin ve din aleyhinde göstersiz, onları devirsin.

Nur talebeleri ve Nurcu Üniversite gençliği namına
Sâdık, Sungur, Ziya

Nur Talebelerinden Demokratlara yazılmış bir hasbihaldir. Gerçekten jeopolitik sosyo-psikolojik yönden çok isabetli bir tahlil ve anlama kapasitesi olanlara çok isabetli bir yol göstermedir.

Önce İttihad-ı İslâm cereyanının nokta-i istinad yapılması isteniyor. Çünkü kader denk noktasında o günün şartlarında çok uygun... Neden? Daha önce İttihad-ı İslâm'a İngiliz, Fransız ve Amerikan siyasetleri muâriz idiler ve mâni olurlardı. Ama Rusya, Çin ile beraber komünist bir blok teşkil etmiş, buna karşı Avrupa ve Amerika ayrı bir blok kurmuş. Ortada Müslümanlar var. Elbette bunların da komünist bloka karşı kendi yanlarında olmasını isterler. Ayrıca komünist blok materyalizm üzerine kurulu dinsiz bir rejime sahip; bunlar da ehl-i Kitap... Öyle olunca, herhalde semâvî dinlerin mensupları onların karşısında beraberce durmaları gerekiyor. Onun için İslâm'a karşı o şartlarda tavır almamaları icap eder. Bu bakımdan İttihad-ı İslâm onları rahatsız etmez. Bu fırsatın çok iyi değerlendirilmesi gerekir. Kader denk noktası işte bu...

Ezanı aslına çevirmek Demokratlara kendi kuvvetlerinden yirmi kat fazla kuvvet kazandırdığı gibi ittihad-ı İslâm da çok büyük bir kuvvet kazandıracaktır.

Son Osmanlı döneminde, İttihad ve Terakkiciler, Hürriyetçilerle içerde çekiştikleri gibi şimdi de Halkçılarla Demokratlar çekişiyor. Üstad, daha önce farmasonlara ve İttihadçıların mason kısmına karşı İttihad-ı İslâm grubu ile Hürriyetçilerin yanına olduğu gibi şimdi de o zamanın Hürriyetçileri yerindeki Demokratlarla beraberdir. Yani Risale-i Nur talebeleri büyük bir yekûn ile Demokratlara bir nokta-i istinad teşkil eder.

Eskiden Hürriyetçiler iki defa başa geçtikleri halde İttihad ve Terakkiciler onları az bir zamanda devirdikleri ve Hürriyetçilerin müttefikleri olan İttihad-ı Muhammedî cemaatinin çoğunu astıkları ve Hürriyetçileri millet nazarında kendilerinden daha dinsiz göstermeye çalıştıkları gibi, Halkçıların içindeki müfritler, komünist ve mason mânasını taşıyan kısmı aynı şekilde Demokratlara darbe vurmaya hazırlanıyorlar. Hatta bir kısmı

dindarlık perdesine girip ulemânın resmi bir kısmını kendilerine çekip Demokratlar aleyhine kullanmak veya Demokratları da tahribata sevk etmek, böylece Nur Talebelerini de ezmek istiyorlar. Halbuki Nur Talebeleri kuvvetli bir cereyan olduğu için ulemâ ve dindarlar onların yanında yer alır. Onun için Demokratların dışta dünya çapında destek bulmaları ve içte de halktan büyük destek bulabilmeleri için İttihad-ı İslâm'a ve İttihad-ı İslâm'ın taraftarlarına sahip çıkmaları gerekmektedir.

244. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık, fedakâr kardeşimiz Hacı Ali,

Gönderdiğiniz kıymettar ve bilhassa Hazreti Üstadı pek çok sevindiren mektubunuzu aldık. Üstadımız diyor ki:

“Risale-i Nur bu zamanda kâfidir. On sene medresede okuyanlar, Risale-i Nur’la bir senede aynı istifadeyi ettiklerine şahit, binler ehl-i ilim var. Madem Hacı Kılıç Ali bir buçuk sene bütün Risale-i Nur eczalarına sahip çıkmış, kısmen okumuş; nazarımızda yirmi senelik bir Nur talebesidir. Ben her sabah haslar içinde onun ismiyle bütün mânevî kazançlarıma, defter-i a’ mâline geçmek için hissedar ediyorum. Öyleyse o da bütün hayatını Risale-i Nur’a vermeye mükelleftir.

“Demek şimdiye kadar Câmîü’l-Ezher’e gitmeye muvaffak olması ehemmiyetli bir hikmet içindir ki, Nurlar ona kâfi imiş. Şimdi Şam’a, Halep’e yakın olan Urfa’da bir Medrese-i Nuriye ileride teşekkül etmesini kuvvetli ümit ediyoruz. Kılıç Ali ile beraber Eski Said’in gayet kıymettar bir talebesi olan Şam’daki Molla Abdülmecid, Urfa’daki Nur’un talebelerinden Seyyid Salih ve onun yanına giden Nur’un fedakâr bir talebesiyle muhabere etsinler. Ben hem Molla Abdülmecid’e, hem Hacı Ali’ye, hem Şam’daki Risale-i Nur’la alâkadar olanlara pek çok selâm ediyorum. Ve dualarını ve o mevki-i mübarekede bana dua etmelerini rica ediyorum.” dedi.

Evet, kahraman kardeşimiz Hacı Ali, Hazreti Üstad daima sizin fedakârlığınızı izhar buyuruyorlar. Biz de sizi tahsinlerle tebrik ediyoruz.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Üstad'ın hizmetinde bulunan kusurlu
Sungur, Zübeyir, Ziya

Üstad'ın direktifiyle talebelerinin yazdığı bu mektup, Hacı Kılıç Ali'ye Risale-i Nur ve hizmetinin önemini anlatıyor. "Risale-i Nur, bu zamanda kâfidir. On sene medresede okuyanlar, Risale-i Nur'la bir senede aynı istifadeyi ettiklerine şahit binler ehl-i ilim var. (...) Ben her sabah haslar içinde onun ismiyle bütün mânevi kazançlarıma, defter-i âmâline geçmek için hissedar ediyorum. Öyle ise bütün hayatımı Risale-i Nur'a vermeye mükelleftir."

Üstad, bir buçuk sene bütün Risale-i Nur eczalarına sahip çıkmış, kısmen okumuş olduğu için Hacı Kılıç Ali'nin Urfa'da bir Nur Medresesi kurup, Şam ve Halep'teki talebeleriyle irtibata geçmesini istiyor.

245. Mektup

Aziz kardeşim,

Evvelâ: Bin mâşaallah; Sözler mecmuasında yanlışlar yok gibidir. Birkaç kelime var ki, leffen gönderildi.

Sâniyen: Eğer münasip görseniz gönderdiğim bu elli lirayı benim hesabıma mahkemedeki mecmuaların bedeline benim için alınız, gönderiniz. Eğer münasip görmezseniz, bu defaki gönderdiğiniz mecmuaların bana mahsus olacak kısmının fiyatına alınız.

Sâlisen: Şimdilik Tarihçe-i Hayat'ı mebuslara parasız vermemek münasiptir. Parasıyla isteyenlere verilsin. Fakat on-yirmi nüsha Ankara'da bulunsa münasiptir.

Said Nursî

Üstad, Risaleler'in tashihine çok itina göstermiş ve gösterilmesini de istemiştir. Bu hususta Risaleler müstesnâ bir yere sahiptir.

İnsanların Risaleler'in kıymetini bilmeleri için, onları kendileri istemeli ve parasını verip almalıdırlar. Yoksa bedava dağıtılsa kıymetini bilemezler. Onun için Üstad, mebuslara bile parasız vermemenin münasip olduğunu söylüyor.

246. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Muazzam ve harika Risale-i Nur Külliyyatı'ndan iki büyük mecmuanın imha edileceği hakkında dehşetli bir haber işittik. Gayet hak ve hakikatli ve filozofları ilzam eden o mecmualar, Risale-i Nur'un diğer eczalarıyla beraber Denizli ve Ankara mahkemelerinde beraat verilip kazıye-i muhkeme haline gelerek iade edildiği ve iki defa Temyiz Mahkemesi beraat ettirdiği halde ve Mısır, Şam, Halep, Mekke-i Mükerreme ve Medine-i Münevvere gibi âlem-i İslâm'ın mühim merkezlerinde fevkalâde bir takdir ve tahsine mazhar olan ve makbuliyetine hürmeten Hazreti Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'ın kabri şerifi ve Hacerü'l-Esved üzerine konulan bu eserler hakkındaki bu müthiş muamele, Halk Partisi'nin yaptığı diğer azîm cürümleri gibi tarihte emsali görülmemiş bir cinayettir.

Biz Nur talebeleri, o cebbar gaddarlardan hakkımızı kolayca alabilirdik. Fakat İslâmiyet'in asırlardır bayraktarlığını yapan kahraman Türk milletinin mâsum çoluk-çocuk ve ihtiyarlarına karşı Risale-i Nur'un bizlerde husule getirdiği kuvvetli şefkat itibarıyla ve Kur'ân-ı Hakîm'in bizleri maddî mücadeleden men edip elimizde topuz yerinde Nur olması haysiyetiyle ve bütün kuvvetimizle mesleğimizin icabı olan âsâyişi temin etmek esasıyla, o zâlimlere maddeten mukabele edemedik. Yoksa, Allah göstermesin, bir mecburiyet-i kat'îye olursa, komünist ve masonlar hesabına ona sebebiyet verenler bin defa pişman olacaklardır.

Hem biz müşahadatımızla kat'î bir kanaatteyiz ki, Risale-i Nur'a ilhad ve zındıka namına ilişildiği zaman, umumî bir musibet geliyor. Taarruzun aynı vaktinde dört defa büyük zelzelenin vukuu ve çok hâdi-

sâtın aynı vakitte zuhuru, bu kanaatimizi tasdik etmiş. Bu itibarla öyle bir kararın infazından ehl-i imanın titredığı, o hârikulâde ve kıymetdar, mübarek mecmualar hakkında imha cinayetinin işlenmesi, bu millet ve memleket içinde mânevî zelzeleler, fırtınalar, tâun ve tufanlar kopacak kuvvetli ihtimalinden telâş ediyoruz. Zira Risale-i Nur'a dört defa taarruz ve hücum zamanında şiddetli zelzelelerin tevafuku, bu hakikati kör gözlerle dahi göstermiştir. Hattâ mahkemede dâvâ ettik.

Hem müfessirlerin üç yüz elli bin tefsirlerine ittibaen, iki sayfada iki âyât-ı Kur'âniye'yi tefsir ettiği bahanesiyle, yüz binler kimselerin imanına pek ziyade bir ehemmiyet ve tesirle hizmet eden dört yüz sayfalık Zülfikar mecmuasını müsâdere ve imha etmek, dünyada hiçbir kanunda olmadığından, sırf dinsizliğe âlet olarak yapılan bu fecî garazkârlık fâillerinin hak, hakikat ve adaletten ne derece uzak olduğunun zâhir bir delili bulunduğunu, zerre miktar vicdanı olanlar anlayacak ve yüzüstü yüzlerine lânet ve nefretler savuracaktır.

Halk Partili müstebid, mürteci cebbarların zamanında yapılmış olan bu korkunç muameleye kahraman Demokratlar hükûmeti mâni olup Afyon Mahkemesi'nde üç senedir hapsedilen ve zerre kadar bir suç mevzuu bulunamayan eserleri ve en başta altın yaldızlı ve tevafuk mu'cizeli Kur'ân'ımızı derhal iade ettireceklerini kuvvetli ümit edip, alâkalı makamlardan rica ediyoruz.

Nur talebeleri namına

Hüsrev, Sungur

Bu mektup Hüsrev ve Sungur Ağabeyler tarafından Demokratları ikaz için yazılmıştır. Şeflik döneminin entrikaları ile, beraatları kazıyye-i muhkeme haline gelmiş olmasına rağmen müsâdere edilip üç senedir iade edilmeyen Risaleler'in imhâ edileceğine dair haber üzerine, böyle bir şeyin bir belâ ve musibete sebep olacağı, bunun artık önlenmesi gerektiği, bugüne kadar yaşanan olaylardan örnekler verilerek anlatılıyor: "Biz müşâhedatımızla kati kanaattayız ki, Risale-i Nur'a ilhad ve zındıka nâmına ilişildiği zaman, umumî bir musibet geliyor. Taarruzun aynı vaktinde dört defa büyük zelzelenin vukuu ve çok hâdisatın aynı vakitte zuhuru, bu kanaatimizi tasdik etmiş. Bu itibarla, öyle bir kararın infazından ehl-i imanın titredığı, o hârikulâde ve kıymetdar, mübarek mecmualar hakkında imhâ cinayetinin işlenmesi, bu millet ve memleket içinde mânevî zelzeleler,

fırtınalar, tâun ve tufanlar kopacak kuvvetli ihtimalinden telaş ediyoruz. Zira, Risale-i Nur'a dört defa taarruz ve hücum zamanında şiddetli zelzelerinin tevafuku, bu hakikatı kör gözlere dahi göstermiştir." deniliyor...

247. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, kahraman ağabeyimiz,

Evvelâ: Gayet derecede bir ehemmiyetli meseleyi arz ediyoruz ki, büyük mecmualarımızın imhasına sakın, sakın meydan verilmeyecektir. Ne pahasına olursa olsun kurtarılacaktır. Yalnız imha kararı şimdi mi, yoksa eskiden mi verilmiştir? Ve sizce bu imha kararı resmen sabit midir? Bu ciheti olduğu gibi öğrenerek bize acele ve derhal bildiriniz.

Sâniyen: Bu hususta, Ankara'da olan kahraman Sungur'a ve Devlet Bakanı'na yazılan yazıyı berâ-yı mâlûmat takdim ediyoruz. Binler selâm ve hürmetle ellerinizden öperiz.

Ziya, Zübeyir

Ziya ve Zübeyir Ağabeyler tarafından kaleme alınan bu mektup da muhtemelen Hüseyin Ağabey'e yazılmıştı. 249. Mektup olarak gelecek ve Devlet Bakanlığı'na yazılmış mektuptan da bahsediyor.

Biz burada olayların üzerine gidilmesinde, Risale-i Nur Talebeleri arasında o günün şartlarında saat gibi işleyen dakik bir irtibat ve güçlü bir dayanışmanın varlığını çok açık bir şekilde görüyoruz.

248. Mektup

AAziz ve çok kıymetli kahraman kardeşimiz Sungur,

Evvelâ: Binler selâm eder, Cenab-ı Hak'tan Nur hizmetinizde hayırlı muvaffakiyetlerinizi dileriz.

Sâniyen: Çok ehemmiyetli ve mahrem bir işi haber veriyoruz. Haber aldığımız göre, "Isparta adliyesinde zaptedilen yüz yetmiş cilt Asâ-yı Mûsâ ve Zülfikar mecmuaları -ki, o mecmuaları şimdiki Adliye Bakanı beraatini, iadesini tasdik edip daha evvelce Denizli'de de Üsta-

dımıza verilen kitaplardır– bunların imhası için karar verilmiş. Zemin ve semâvâtı hiddete getirecek ve mevcudatı ağlatacak bu müthiş kararın Demokratlar aleyhinde Halk Partisi'nin müfrit adamları tarafından tertip edilen bir plân olduğundan kat'iyen şüphemiz yoktur. Zira Nur talebelerinin Demokratları muhafaza ettiğini ve Demokratların kuvvetli bir istinadgâhı olduğunu müfrit şeytanlar anlamışlar. Nur talebelerini Demokratlardan bu tarzda nefret ettirip hükûmeti yıkmaya çalışıyorlar. Bu plânın akîm kalması ve mecmualarımızın kurtulması ve Afyon'daki kitaplarımızın tamamen iade edilmesi için, pek fazla bir ehemmiyet ve gayretle çalışılmasını Üstadımız sizlere havale ediyor.

Ziya, Zübeyir

Yine Ziya ve Zübeyir Ağabeyler tarafından Sungur Ağabey'e yazılan bu mektupla, Risaleler'in imhası ile ilgili bilgi veriliyor. Sebebi de şöyle izah ediliyor: “Bu müthiş kararın Demokratlar aleyhinde Halk Partisi'nin müfrit adamları tarafından tertip edilen bir plan olduğundan katiyen şüphemiz yoktur. Zira Nur Talebelerinin Demokratları muhafaza ettiğini ve Demokratların kuvvetli bir istinadgâhı olduğunu müfrit şeytanlar anlamışlar. Nur Talebelerini Demokratlardan bu tarzda nefret ettirip hükûmeti yıkmaya çalışıyorlar.”

Hüsrev Ağabey'e yazılan 247. Mektup ve Sungur Ağabey'e yazılan bu mektup, onların ikisinin Demokratlara 246. Mektubu yazmalarına vesile olmuştur zannederim. Çünkü bu mektubun sonunda: “Bu plânın akim kalması ve mecmularımızın (Risale-i Nurlar'ın) kurtulması ve Afyon'daki kitaplarımızın tamamen iâde edilmesi için, pek fazla bir ehemmiyet ve gayretle çalışılmasını Üstadımız sizlere havâle ediyor.” deniliyor.

249. Mektup

Devlet Bakanlığına,

Zatınıza vatan ve milletin mukadderatı mevzuunda, gayet derecede ehemmiyetli, şeytanın bile zor düşünebileceği bir tarzda tertip edilen Demokratlar aleyhindeki bir plânı ifşa ediyoruz; şöyle ki:

Bu vatanda dinsizlikle ve istibdad-ı mutlak ve eşedd-i zulme karşı yirmi yedi yıldır perde altındaki hususî neşriyatla harikulâde bir ferâgat-i nefisle mücadele eden Bediüzzaman Said Nursî'nin vücuda getir-

diği muazzam Nur talebeleri câmiasının Demokrat Parti'yi muhafaza ettiğini Halk Partisi'nin müfrit dessaları anlamış, hattâ bir zamanlar gayet gizli olarak Nur talebelerinin kesretle bulunduğu mıntikalara tetkik veecessüs için İsmet çıkarılmış idi.

İşte, Anadolu'nun her tarafında harika bir kuvvet-i imaniye ile, fevkalâde bir fedakârlıkla bu milletin iman ve İslâmiyet'e hizmet edip cebbarlar saltanatının esasından ve kökünden yıkılmasına medar olan Nur talebelerini Demokratlardan nefret ettirmek için, uhrevî ve dünyevî hayatlarının halâskârı olan, yüz binlerle ehl-i imanı ve bir kısım yüksek tahsil gençliğini tenvir ve irşad eden ve Arabistan'da ve Mısır'da büyük bir takdir ve tahsine mazhar olan ve mübarekliğine hürmetten Peygamberimizin kabr-i şerifi ve Hacerü'l-Esved üzerine konulan Zülfikar ve Asâ-yı Mûsâ mecmualarının Isparta adliyesi tarafından yakılmasına karar verilmek gibi, arz ve semâvâtı hiddete getirecek ve mevcudatı ağlatacak derecedeki bir hükmü haber aldık. Hâlbuki yüz on dokuz parçadan müteşekkil Risale-i Nur Külliyyatı'ndan olan bu büyük mecmuaların parçaları da Risale-i Nur Külliyyatı'yla beraber 1944 senesinde Denizli Ağır Ceza Mahkemesi'nde müttefikan beraat verilmiş ve yüksek Temyiz Mahkemesi tasdik etmiştir. Kaziye-i muhkeme haline gelmiş ve bütün eserler, müellif-i muhteremine ve sahiplerine iade edilmiştir. Son Afyon Mahkemesi'nde de Halk Partisi hükûmetinin komünist vekilinin hususî emirleriyle verdiği garazkâr hükmü, kahraman Demokratların adliye vekili, eski Temyiz Mahkemesi'nin âdil reis-i muhteremi esasından nakzetmiştir. Nihayet af kanunu ile, gaddarâne giriştikleri ve içinden çıkamadıkları iftira ve ithamların üzerine perde çekmişler ve afla neticelendirmişlerdir.

Hakikat bu merkezde iken ve şimdi eski hükûmete binler hakaretli neşriyatlar, bütün hürriyetle devam ederken ve dört yüz sayfalık gayet hak ve hakikatli bir mecmuanın iki sayfasında bir âyetin tefsirini, garaz ve bahaneyle medâr-ı mes'uliyet yapıp o mecmuanın imha cihetine gidilmesi, doğrudan doğruya eski zâlim parti hesabına şu maksada matuftur ki, yüz binlerle Nur talebelerini Demokratlar aleyhine çevirip, Demokrat Partisi'nin sessiz, sadasız, gösterişsiz, fakat dindarlıklarıyla gayet muhkem bir istinadgâhını yok etmek ve Demokrat hükûmetini

yıkmaktır. Bu müthiş ve şeytanî plânın akîm kalması için zât-ı âlînize ehemmiyetle ihbar eder ve hürmetlerimizi arz ederiz.

Üniversite Nur talebeleri namına
Yusuf Ziya Arun

Üniversite Nur Talebeleri nâmına Yusuf Ziya Arun tarafından Devlet Bakanlığına yazılan bu mektup ile 246. 247. 248. Mektuplarda bahsedilen gerçekler tekrar dile getirilmiş ve sinsi bir planla, beraat kazanmış Risale-i Nurlar'ın imhâsı plânının önüne geçilmesi istenmiştir. Bu talep Demokrat Parti'nin ayakta kalması, mânevi destek ve kuvveti kazanması için de bir fırsattır...

250. Mektup

(Bera-yı mâlûmat size gönderildi.)

Büyük Doğu'nun yirmi dokuzuncu sayısında; "Lozan'ın İçyüzü" diye yazılan makaleden.

İngiliz murahhas heyeti reisi Lord Gürzon, nihayet en mânidar sözünü söyledi. Dedi ki:

"Türkiye İslâmî alâkasını ve İslâm'ı temsil rolünü kendi eliyle çözer ve atarsa, bizimle hulûs birliği etmiş olur ve Hıristiyan dünyasının hürmet ve minnetini kazanır; biz de kendisine dilediğini veririz."

Lozan'da Türk murahhas heyeti başkanı bulunan ve henüz hakikî kasıtları anlayamayan İsmet Paşa, bir aralık bütün Hıristiyan emellerinin Türkiye'yi mazisindeki ruh ve mukaddesat kökünden ayırmak olduğunu sezdiği halde, şu gizli ivaz ve teminatı veriyor ve diyor ki:

"Eskiden beri kökleşmiş ve köhne engellerden, yani an'ane-i İslâmiyet'ten kurtulmak hususunda besledikleri –yâni İsmet'in beslediği– azmin, inkâr edilmez delilidir."

Harfi harfine iktibas ettiğimiz bu sözlerle, Türk başmurahtasının, yâni İsmet'in, eskiden kökleşmiş ve köhne olmuş engellerden kurtulmak hususunda Türk milletine beslediği kat'î azimle ne kastedtiğini ve bunu hangi maksat altında İslâmiyet düşmanlarına ivaz diye takdim ettiğini sormak lâzımdır.

...

...

Berâ-i mâlûmat olarak gönderilen Büyük Doğu'nun "Lozan'ın İç Yüzü" isimli makaleden aktarılanlarla, İngiliz Murahhas Heyeti Reisi Lord Gürzon ile Türk Murahhas Heyeti Başkanı İsmet Paşa'nın neyin karşılığında anlaşmalarını bu mektup bize anlatmış oluyor.

251. Mektup

Çok aziz, çok mübarek, çok sevgili, çok müşfik Üstadımız Efendimiz Hazretleri,

Mu'cizâtlı ve İsm-i Celâl altın ile yazılı, yıldızlı Kur'an'ı Diyanet Riyaseti, Afyon Mahkemesi'nden getirtmiş ve dünkü gün İstanbul Mushaflar İnceleme Heyeti'ne göndermiştir. Heyet tetkikten sonra neşrinin lüzum ve elzem olduğunu tasdik ederek geri iade edecekmiş.

Hem Akşehirli kahraman Ahmed Altın kardeşimizin daha evvel bir suretini siz sevgili Üstadımıza gönderdiği ve Diyanet Reisliği'ne yazdığı istidasını Diyanet Riyaseti Müşavere Heyeti tetkik etmiş. Bunun üzerine, siz sevgili Üstadımızın Diyanet Riyaseti'ne hediye ettiğiniz iki takımın birisini müşavere heyetine tetkik için verecekler. Diyanette Nurlar'ın lehinde çalışan muhterem kardeşimiz var. Hakikaten, sevgili Üstadımız, baştanbaşa zulmetli, kararmış olan Ankara şimdi pek çok değişmiş ve gittikçe değişmekte. Saçılan zehirler ve kendisine karşı gençliğin tezahüratı tesirini kaybetmiş.

Sungur

Sungur Ağabey bu Mektupla Üstad'a bazı müjdeler veriyor. Afyon Mahkemesi'nde imhasına karar verilen Risâlelerden "Allah" isimlerinin tevafukunu açıkça göstermek için altın ile yazılmış olan Tevafuk Mucizeli Kur'an'ın oradan Diyanet'e getirildiğini bildiriyor.

Risaleler'e karşı Diyanet'in bu saygılı ve sıcak karşılayışını Sungur Ağabey Üstadımıza bildirirken: "Hakikaten sevgili Üstadımız, baştan başa zulmetli, kararmış olan Ankara şimdi pek çok değişmiş ve gittikçe değişmekte. Saçılan zehirler ve kendisine karşı gençliğin tezâhüratı te'sirini kaybetmiş." diyor.

Gerçekten Alay Müftüsü Osman Nuri'nin Fevzi Çakmak'la hizmete sahip çıkıp bir dersane açmalarıyla Ankara'da bu iyi durum daha da güzelleşmiş ve daha sonra Bayram Ağabeylerin tam mânası ile hizmetin ihlas ruhuna uygun faaliyetleriyle tamamen yepyeni bir dönem başlamıştır.

252. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Bin bârekâllah, hem Sözlere mecmuasının güzel ve sıhhatli olmasına ve müsâderedeki mecmuaların imhadan kurtulmasına numûne olarak bir kısmını elde etmenize binler mâşaallah ve elhamdülillâh, deriz.

Sâniyen: Benim namıma gelen mektuplara Medresetü'z-Zehra erkânları münasip tarzda benim bedelime cevap vermelerini onlara havale ediyorum. Ezcümle, Ankara'da Osman Nuri kardeşimiz oranın bir Hasan Feyzi'si hükmünde Nurlar'a tesirli hizmet ve benim için hanesi yanında bir menzil yapması ve hastalığım zamanında güya hastalığımın tahfifine Hasan Feyzi gibi yardım eder gibi kendi hastalığına memnun olmasına çok minnettaram. Fakat kitaplarımızı mahkmeden almadığımızdan burada bekliyorum. Kur'ân'ımızı ve bazı mecmualarımızı tab' zamanında orada bulunmak istiyorum. Fakat şimdi burada çok lüzumlu işler olduğundan gidemiyorum, gücenmesin. Eğer o orada olmasaydı, benim gitmem lâzımdı. Fakat o, bana ihtiyaç bırakmıyor. Allah razı olsun, hizmet-i Nuriye'de onu muvaffak etsin.

Halep'te İhvan-ı Müslimîn âzâsının bana yazdığı tebriğe mukabil onu ve İhvan-ı Müslimîn'i ruh u canımızla tebrik edip "Binler bârekâllah." deriz ki, ittihad-ı İslâm'ın Anadolu'da Nurcular –ki eski İttihad-ı Muhammedî'nin halefleri hükmünde– ve Arabistan'da İhvan-ı Müslimîn ile beraber hakikî kardeş olan Hizbü'l-Kur'ânî ve İttihad-ı İslâm cemiyet-i kudsiyesi dairesinde çok saflardan iki mütevakif ve müterafik saf teşkil etmeleriyle ve Risale-i Nur ile ciddî alâkadar ve bir kısmını Arabîye tercüme edip neşretmek niyetleri, bizleri pek ziyade memnun ve minnettara eyledi. Benim bedelime, İhvan-ı Müslimîn Cemiyeti namına bana tebrik yazana cevap verirsiniz. O taraftaki Nur şâkirtlerine ve Nur eczalarına himayetkârâne alâkadar olunlar.

Sâlisen: Atabeyli metîn ve ciddî bir kardeşimiz Abdullah Çavuş'un yazdığı mektubu tasdik ediyorum. Kırk sene evvel hadislere verdiğim mânânın yeniden bu zamanda tevili görünüyor. Muannidler dahi itiraf etmeye mecbur oluyorlar. Ve istibdad-ı mutlakın cehennemî azâbını dünyada da çekmeleri, Siracü'n-Nur'un Beşinci Şuâ'ı ile verdiği haberleri zaman tasdik ediyor. Hem Samsunlu İhsan'ın samimî mektubu gösteriyor ki, buraya gelen tam bir takım Nur eczalarını kendine alan Samsun'un bir meb'usu o havalide nurlu bir uyanmak ve intibaha vesile olmuş ki, böyle İhsanlar yetişiyor. İhsan'ı o zat ile beraber dualarımıza dahil ediyoruz.

Râbian: Yirmi Dokuzuncu Söz'ün keramet-i elifiyesi hakikaten harika olduğu gibi, makineyle bu tarzda bu kadar güzel çıkması yazanın da bir harikasıdır. Umuma selâmlar.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Hasta ve memnun kardeşiniz
Said Nursî

Üstad bu mektupla hem Sözler Risalesi'nin hatasız ve güzel olmasına hem de bir önceki mektupta bahsedilen Afyon'da imha edilmek istenilen Risaleler'in kurtulmasına nümune olan bir kısmının elde edilmesinden duyduğu memnuniyetini ifade ve takdir ediyor.

Üstad, Isparta kahramanları olan Medresetü'z-Zehrâ erkânlarınâ, kendisine gelen mektuplara cevap verme yetkisini veriyor. Yine Alay Müftülerinden Osman Nuri'nin evinin yanında bir Nur dersanesi yapmasını takdirle karşılıyor.

Osman Nuri Bey'in Üstad'a büyük saygısı vardı. Bayram Yüksel Ağabey bu hususta şöyle diyor: "Birgün eski Alay Müftüsü Osman Nuri Efendi: 'Kardeşlerim! Sizler Üstad'ı tek taraflı anlıyorsunuz. Üstad acıip bir insan... İşte görüyorsunuz Fevzi Çakmak'la her gün beraberiz. Çeşitli mevzuları, hatta dünya ahvâlini görüşüyoruz. Sizin Üstad'ınızda öyle bir dehâ, öyle bir kabiliyet var ki, dünyadaki devletlerin siyaseti Üstad'a verilse hepsini idare edebilecek bir kabiliyet var. Ben öyle görüyorum ve hakikaten de öyledir.' demişti."

Cevat Çağrı diyor ki: "Ankara'daki hizmetler için ve Bediüzzaman'ın gelip kalması için Osman Nuri Efendi bir ev yaptırmıştı. Yaptığımız ev

Cebeci'de Niğde Yurdu'ndan yukarıda, İkinci Dede Efendi semtindeydi. Osman Nuri gibi eski Alay Müftülerinden Tevfik Yılal vardı; evin yapılışında onlar da yardımcı olmuşlardı. Evin tamamlanmasında Mareşal Fevzi Çakmak da maddi yardımda bulunmuştu. (Üstad'a anlatırken) Mareşal deyince, 'Mareşal kim?' diye sordu. 'Fevzi Çakmak' diye cevap verdim. 'Demek o da verdi?' diye hayretle sordu. 'Ne kadar verdi?' diye de Fevzi Çakmak'ın verdiği miktarı sordu. Bizim yardım sandığımız vardır. Sandığın muhasip ve veznedarı da Fevzi Çakmak'tır. Üstad, 'Fevzi Çakmak ne verdi? Kaç lira verdi?' diye sordu. Bu hizmet mahallinin yapılıp getirilmesi için iki-üç defa yardım ettiğini söyledim. 'Ben üç kişiye hakkımı helâl etmemiştim. Madem ki, kendisi Risale-i Nur'a hizmet etmiş ve para yardımı yapmış, ona hakkımı helâl edeceğim.' dedi. Osman Nuri Efendi bir mektup yazarak kendisini Ankara'ya, bu yeni yaptırdığımız evde kalması için davet ediyordu. Bizim gibi Mareşal Fevzi Çakmak'ın da Bediüzzaman'a çok hürmeti vardı."

Mektubun devamında Üstad İhvan-ı Müslimin'in tebriğine tebrikle mukabele ediyor. Üstad talebesi Ahmet Ramazan Ağabey vasıtasıyla onlara mektup göndermiştir.

Üçüncü olarak, Atabeyli Abdullah Çavuş'un mektubunu tasdik ederek, Risale-i Nurlar'ın kırk sene önce Beşinci Şua ile verdiği haberlerin tahakkuk ettiğini bildiriyor.

Dördüncü olarak Kur'an hattı ile yazılan 29. Söz'ün satır başlarındaki elif harflerinin tevafukundan ortaya çıkan kerâmetin, hakikaten hârîka olduğunu söylüyor. Bu tevâfuku tam anlayabilmek için 29. Mektubun 8. Bölümü olan Rumuzât-ı Semâniye Risalesi'ni çok dikkatli bir şekilde mütâlaa etmek gerekir.

253. Mektup

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Nurculara ehemmiyetli bir müjde:

Evvelâ: Kırk seneden beri takip ettiğim ve Sultan Reşad'ın yirmi bin altın ve eski müstebidler hükûmetinin Millet Meclisi'nde 163 meb'usun imzasıyla 150 bin banknotu, küşadı için tahsisat verdikleri;

hem âlem-i İslâm'ın, hem şarkın, hem bu milletin en mühim bir işi olan Van vilâyetinde Câmîü'l-Ezher gibi bir İslâm dârülfünunu ve büyük üniversitesi olan Medresetü'z-Zehra'nın yapılması lüzumunu yeni hükûmetin reisi de anlamış ki, büyük memleket işleri içinde sizlere müjde olarak gönderdiğim aşağıdaki haberi vermiş. Fiilen yapılmasa dahi bu mânânın anlaşılması büyük bir fâl-i hayırdır.

İşte, Mecliste Reis-i Cumhur büyük işler sırasında, ehemmiyetli nutkunda bu gelen fıkrayı söylemiş. Van havalisinde Doğu Üniversitesi'nin kurulması için Maarif Vekâletinin tetkikatına giriştiğini söyleyen Celâl Bayar demiştir ki: "Doğu vilâyetlerimizden olan Van'da böyle bir irfan müessesesinin kurulması için bütün müşkilât iktiham olunmalı ve önümüzdeki bütçe yılında işe başlanmalıdır." demiştir. Demek, Tarihçe-i Hayat'ı takdim eden genç üniversiteliler bir derece Nur Risaleleri'nin kıymetini Reis'e ihsas etmişler.

Sâniyen: Reis-i Cumhur'un bu çok ehemmiyetli fıkrası Risale-i Nur'un bu memlekette ve bu vatanda ettiği ve edeceği çok kıymetli hizmetlerinin anlaşıldığına bir emaredir. Ve Nurcuların bütün çektikleri zahmet ve Nur'un müsâdereleri bu büyük neticeye vesile olması cihetiyle şekva değil, şükretmelidir.

Bu mektupta Üstad, bir gâye-i hayali olan Van vilayetinde de Afrika kıtasında Mısır'da Câmîü'l-Ezher olduğu gibi bir İslâm Dârülfünun-u ve büyük üniversitesi olan Medresetü'z-Zehrâ'nın yapılması lüzûmunu devletin artık anladığını, bilhassa Tarihçe-i Hayat'ın Meclis'te tanıtılmasından sonra Van'da Doğu Üniversitesi'nin kurulması için harekete geçildiğini bildiriyor. Böylece yapılan faaliyetlerin hiç boşa gitmediğini göstermiş oluyordu...

254. Mektup

Aziz, siddık kardeşlerimiz Ziya ve Abdülmuhsin,

Üstadımız diyor ki:

"Eşref Edip kırk seneden beri iman hizmetinde benim arkadaşım ve Sebülürreşad'da makale yazan ve şimdi vefat eden çok kıymetli kar-

deşlerimin mümessili ve hakikî İslâmiyet mücahidlerinden bir kardeşimdir. Ve Nur'un bir hâmisidir. Ben vefat etsem de, Eşref Edip Nurcular içinde bulunmasıyla büyük bir teselli buluyorum.

“Fakat Nur Risaleleri'nin ve Nurcuların siyasetle alâkaları yok. Ve Risale-i Nur, rıza-yı ilâhîden başka hiçbir şeye âlet edilmediğinden, mümkün olduğu kadar Risale-i Nur'un mensupları, içtimaî ve siyasî cereyanlara karışmak istemiyorlar. Yalnız Sebilürreşad, Doğu gibi mücahidler iman hakikatlerini ehl-i dalâletin tecavüzatından muhafazaya çalıştıkları için, ruh u canımızla onları takdir ve tahsin edip onlarla dostuz ve kardeşiz fakat siyaset noktasında değil. Çünkü iman dersi için gelenlere tarafgirlik nazarıyla bakılmaz. Dostdüşman, derste farketmez. Hâlbuki siyaset tarafgirliği, bu mânâyı zedeler, ihlâs kırılır. Onun içindir ki, Nurcular emsalsiz işkencelere ve sıkıntılara tahammül edip Nur'u hiçbir şeye âlet etmediler. Siyaset topuzuna el atmadılar.

“Hem Nur Risaleleri küfr-ü mutlakı kırdığı için, küfr-ü mutlakın altındaki anarşiliği ve üstündeki istibdad-ı mutlakı kırdığı cihetle, bir nevi siyasete teması var tevehhüm edilmiş. Hâlbuki Nur'un tercümanı, birtek mesele-i imaniyeyi dünya saltanatına değışmediğini mahkemelerde dâvâ edip yirmi beş sene tarz-ı hayatıyla ve emarelerle isbat etmiştir.”

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Kardeşleriniz

Sadık, İbrahim, Zübeyir

Zübeyir Ağabeylerin, Ziya Arun ve Abdülmuhsin'e yazdıkları bu mektubda, Üstad'ın Eşref Edip hakkındaki iyi kanaatı ifade ediliyor. Üstad hem Eşref Edip'in Sebilürreşad dergisini, hem de Necip Fazıl'ın Büyük Doğu Mecmuası'nı takdirle beraber, Risale-i Nur'un siyasetten uzak durma prensibine binaen şöyle diyor: “Yalnız Sebilürreşad, Büyük Doğu gibi mücahidler iman hakikatlerini ehl-i dalâletin tecavüzatından muhafazaya çalıştıkları için, rûh u cânımızla onları takdir ve tahsin edip, onlarla dostuz ve kardeşiz; fakat, siyaset noktasında değil. Çünkü iman dersi için gelenlere tarafgirlik nazarıyla bakılmaz. Dost-düşman derste fark etmez. Halbuki, siyaset tarafgirliği, bu mânâyı zedeler; ihlas kırılır.”

255. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Bütün ruh u canımızla sizin faaliyetinizi ve muvaffakiyetinizi tebrik ediyoruz. Benim bütün elemelerime ve hastalıklarına ilâç, Medresetü'z-Zehra'nın faaliyetinden ve muvaffakiyetinden ileri geliyor.

Sâniyen: Asâ-yı Mûsâ'nın Arapça'ya güzelce tercümesi için bir pusula yazmıştım. Bugün Ankara'ya giden Zübeyir ile Seyyid Salih'e gönderecektim. Hem Tarsus'ta mütekait bir zabitin samimî bir mektubuyla Risale-i Nur'dan bazı kitabı istediğine dair mektubunu, onu da Ankara yoluyla size gönderecektim. Birden Antalya Elmalı'nın gayet hâlis Nurcuları namına, hem kendisi haremiyle beraber Afyon'a kadar gelen ve orada Nurlar'ın neşrine vasıta olan İbrahim Efendi birden şimdi geldi; ben de onunla size gönderdim. Umuma selâm.

Üstad, elem ve hastalıklarına karşı ilacı, talebelerinin iman ve Kur'an hizmetindeki faaliyet ve mufavvakiyetlerinde bulunduğunu ifade ediyor.

İkinci olarak da o zamanda Asâ-yı Musâ Risalesi'nin güzelce Arapça'ya tercümesi için gayret ediyor.

Üstadımız hep himmetini âli tutmuş, yüce hedeflere yönelmiştir. Eli-kolu bağlı hale getirilmiş, kapısına polisler dikilmişken bile, göz altında bulunduğu Barla'da ve Emirdağ'da aktif sabırla otururken Anadolu'yu âdetâ fokur fokur kaynatmış. Yazıp gönderdikleri bilhassa lâhika mektupları belki doksan merkezden ülkenin her tarafına ulaşmış. Seneler sonra ben bile kıyıda köşede bir köy olan köyümüzde o mektuplardan birisini köyümüzün eski bir hocasının evinde buldum...

256. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Medresetü'z-Zehra erkânlarına ehemmiyetli bir meseleyi havale ediyorum.

Seyyid Salih, "Arabistan'da Asâ-yı Mûsâ'nın çok lüzumu ve çok faydası olduğunu, oralarda seyahatimde anladım. Herhalde Arapçaya

tercümesi lâzım geliyor.” dedi. Benim halim ve hastalığım müsaade etmediği için, benim bedelime Medresetü’z-Zehra erkânı, dört yere, güzelce Arapçaya tercümesi için muhabere etsinler.

Bir mektubu Câmîü’l-Ezher’e, Emirdağlı Kılıç Ali vasıtasıyla orada birkaç edip zatlar tercüme etsinler. Bir mektup da, Ankara Diyanet Dairesi’nde Risale-i Nur’u ciddî takdir eden ve alâkadar olan bir-iki âlim Arapçaya tercüme etsinler.

Biri de; Kayseri kazalarından Ürgüp Müftüsü kardeşim Abdülmeccid’e yazsınlar ki, yirmi sene bütün kuvvetiyle Nur’a hizmet etmek ona lâzım iken etmediği için, onun bedeline bütün kuvvetiyle Arapçaya tercüme etsin.

Biri de, Isparta havalisinde Nur dairesindeki âlimler dahi, Asâ-yı Mûsâ’yı, taksim suretinde, her biri bir kısmını tercüme etsinler.

Üstad’ın “Seyyid Sâlih” ve “Hâriciye Nâzırım” dediği Sâlih Özcan, Arabistan’a seyahatinde Asâ-yı Musâ’nın oralarda çok lüzumlu olduğunu, onun için de Arapçaya tercüme edilmesi gerektiğini fark ediyor ve bunu Üstad’a bildiriyor. Üstad da dört yere haber gönderilip bu tercümenin yapılmasını istiyor.

O tarihlerde Ürgüp Kayseri’ye bağlıydı.

257. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: En büyük müjde ve Risale-i Nur’un tam serbestiyetine bir mukaddime olarak, çok ziyade beşaretinize sevindik. Isparta adliyesinin üç sene bir menzilde saklamaları, o menzilin kirası olarak o üç yüz lira bedeline, yeni yazı Tarihçe-i Hayat’ı bana bırakılan beş yüzden ikişer lira fiyat ile o üç yüz liraya o fiyatı mukabil tutarak o Tarihçe-i Hayat’tan elli tane gönderirsiniz. Dört sene hapis çeken mübarek Asâ-yı Mûsâ ve Zülfikar mecmuaları benim nazarımda pek fazla kıymetli olduğu için, bana elli liralık gönderiniz. Size şimdi elli lira gönderiyorum.

Sâniyen: Nazife bin bârekâllah, bin mâşaallah! İkinci bir Hüsrev;

İnebolu ikinci bir Isparta olduğunu isbat ediyor. Tarihçe-i Hayat'ın en mühim meselesi Medresetü'z-Zehra olması cihetiyle Nazif'in bu neşriyatı, Reis-i Cumhuriyet'in Medresetü'z-Zehra mânâsında ve Doğu Üniversitesi namında Şark Camii'l-Ezheri'ne ciddî çalışmasına bir vesile olduğunu zannediyoruz.

Sâlisen: Dinar'ın Baraklı imamı Süleyman'ın ehemmiyetli mektubuna karşı yazınız ki: Türkler hakkında senâ-i Peygamberî muhakkaktır. Birkaç yerde Türklerden ehemmiyetle bahsetmiş; hadis var. Fakat bu hadisin hakikî sureti ne olduğunu, yanımda kütüb-ü hadisiye bulunmadığından bilemiyorum. Fakat mânâsı hakikat ve Türk milletinin senâ-i Peygamberîye mazhar olduğu hakikattir. Bir numûnesi Sultan Fâtih hakkındaki hadistir.

Nur'un birinci talebelerinden Hulûsi Bey'in, Ankara'da dostlarına Risale-i Nur dairesine girmesine teşvik eden mânidar ve güzel mektubu dahi gösteriyor ki, yirmi beş seneden beri hiç sarsılmadan Nur hizmeti yapmasına bir numûnedir.

Umum kardeşlerime ve hemşirelere binler selâm.

Bu mektupta, Üstad en büyük müjdenin, Risâle-i Nur'un tam serbestiyeti olduğunu ifade ediyor.

İkinci olarak hizmet ve hizmetin hedeflerini tanıtip anlatma adına "Tarihçe-i Hayat" ın Mecliste dağıtılması, Doğu Üniversitesi için Cumhuriyet başkanı'nın "Doğu vilayetlerimizden olan Van'da böyle bir irfan müessesinin kurulması için bütün müşkilat iktiham olunmalı ve önümüzdeki bütçe yılında işe başlanılmalıdır." demesine bir vesile ve bir ilham kaynağı olmuştur.

Evet tanışmakta ve kendi hizmetlerimizi tanıtmakta acele etmeliyiz.

Üçüncü olarak, Üstad, Türklerle ilgili hadisler ve Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) övgüleri hakkında "Türk Milleti'nin senâ-i Peygamberîye mazhar olduğu hakikattir. Bir nümûnesi Sultan Fatih hakkındaki hadistir." diyor.

Üstad, 1935'te Eskişehir mahkemesindeki müdafasında "İslâmiyet ordularının en kahramanı Türkler olduğundan, meslek-i Kur'âniyem cihetiyle, her milletten ziyade Türkleri sevmek ve taraftar olmak kudsî hizmetimin muktezası olduğundan, bana Kürt diyen ve kendini milliyetperver gös-

teren adamların bini kadar Türk Milleti'ne hizmet ettiğimi, hakiki ve civanmert bin Türk gencini şahit olarak gösterebilirim. (...) Ben ki, sizin nazarınızda yabancı millettenim diyorum; bu mevkuf olan civanmert ve muhterem Türk gençleri ve ihtiyarları içinde öyleleri var ki, onların bir tanesini, kendi milletimden yüz adama değiştirmem. İçlerinde öyleleri var ki, on sene bana zulmeden memurlara, beş seneden beri onların hatırları için o zâlimlere bedduayı bıraktım. Ve onların içinde öyleleri var ki, aslı seciyelerin en hâlis nümûnelerini o âlicenap Türk arkadaşlarda kemâl-i hayret ve takdirle gördüm ve Türk Milleti'nin sırr-ı tefevvukunu onlarla anladım.” diyor.

258. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükrolsun, mahkemede üç sene hapsedilen Asâ-yı Mûsâ risalesinden ve Sikke-i Gaybiye risalesinden beş nüshayı kemâl-i sürur ile aldık. Cenab-ı Hak sizlerden ebediyen razı olsun. Âmin.

Sâniyen: Mahkemeden verilen Zülfikar nüshasında tashih olunmuş sehivler, bu nüshada tashih edilmemiş. Mu'cizât-ı Kur'âniye'nin Dördüncü Zeylinin yüz onuncu sayfasında, sekizinci satırında “hem lâ'm'ın” sehivdir. “Hem lâ'nın” olacak. Çünkü Kur'ânda lâ'm otuz bindir, lâ on dokuz bindir.

Sâlisen: Yeni harfle Isparta Sümerbank Fabrikası'nda bir zat bir mektubunda bir suâl soruyor. Benim bedelime siz Kader Risalesi'ni ona tavsiye edersiniz. Ben hem rahatsızım, hem hususî mektuplar yazamıyorum. Hem Zübeyir de Ankara'ya gitmiş. Hem yeni harfi de bilemiyorum. Berâ-yı mâlûmat size gönderdim.

Râbian: Şoför Abdurrahmân ile kendi nafakam elli lirayı daha gönderdim. Bana gönderdiğiniz kitapları ve Sözler mecmuasını kalan borcuma hesap edersiniz. Pek acele oldu.

Umuma pek çok selâm ederim.

Birinci olarak Afyon Mahkemesi'nde üç senedir hapsedilen beşer nüsha Asâ-yı Musa ve Sikke-i Gaybiye Risâleleri'nin alındığı bildiriliyor. Üstad'ın bu husustaki sevincini ve daha önceki mektuplarda da bu eserlerin kurtarılması için gayret ve heyecanını görmüştük. Acaba bunun sebebi nedir? Bu

hususta Zübeyir Ağabey'in yazdığı özel bir mektupta bu soruya verilmiş bir cevabı buluyoruz.

Mektubunda Zübeyir Ağabey diyor ki: "Aman mübarek kardeşim, o Risale-i Nurlar, elimizde bütün millet-i İslâmiye ve beşerin kudsî emâneti olarak bulunuyor. Onlar benim değil, pek kudsî bir emânet olarak, ihsân-ı İlâhî tarafından büyük bir lütuf olarak elimize verilmiş. Bu itibarla da Risale-i Nur, bütün mal-mülk ve hayatımızdan daha kıymetli olduğundan tab' masrafı bir liralık bir Nur Mecmuası zâyî olsa, onu zâyî olmaktan kurtarmak için icabında on lira sarf etmek lâzım geliyor. Nur'un hakiki bir talebesi, bir Nur Mecmuası'nın hapiste kalmaması ve ehl-i imanın imanlarını kurtarması için senelerce hapse düşer oluyor. Böyle ve daha birçok fedâkârlıklar otuz senelik çeşedd-i zulüm ve istibdad-ı mutlak devrinde çok görülmüş. Sizden ve Ali Beyden en büyük ricam, en küçük bir Nur Risalesi'nin dahi zâyî olmadan münasip gördükleriniz arasında okunmasıdır. Ona müşteri göndermek Cenâb-ı Hakk'ın bir ihsanı olduğundan, bizim vazifemiz Nurlara tam sâhip olmaktır."

İkinci olarak Üstad'ın tashihteki hâssasiyetini, Zülfikar'da "Lâm" ve "Lâ" harflerinin sayısı konusundaki sehvi yakalayıp düzeltmesinden anlıyoruz. Üçüncü olarak insanların soruları mevzuunda Üstad'ın verdiği önemi görüyoruz. Mutlaka cevap verilmesini istiyor...

Dördüncü olarak, telif ettiği kitapların bile fiyatını ödeyip aldığını, gerekirse borçlanıp ödediğini de anlıyoruz.

259. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Sizi tebrik ediyorum. Ve bu defaki Hüsrev'in bakanlara yazdığı istida, pek mükemmel bir vesika-yı tarihiye hükmündedir. Fakat bir-iki gün evvel Sungur'dan aldığımız bir "tel"de, 185 eserin verilmesine emir verilmiş. Bu adetli cümleyi anlayamadık. Telgrafhane-de müdürden sorduk. O memur onu yanlış almış. Makineden ben kulağımla işittim. "Ve bütün eserlerin geri verilmesine..." demektir. Hattırımıza geldi ki, acaba 130 risalenin bazılarını müteaddit cüzleri birer risale yapıp 185'e mi çıkardılar diye ihtimal verdik. Ve anlayamadık.

Hem Yeni Sabah gazetesi yazdığı gibi, Medresetü'z-Zehra'yı Doğu

Üniversitesi namıyla büyük bir İslâm Darülfünunu Reis-i Cumhur tabiriyle, “her müşkilâtı iktiham edip onun yapılmasına çalışacaklarını” haber aldık. İnşaaallah, kırk senedir takip ettiğimiz mühim bir maksadımız, vatan ve milletin menfaati için yapmaya mecbur olacaklar.

Sâniyen: Gönderdiğiniz, üç sene bizim gibi hapiste bulunan Zülfikar ve Asâ-yı Mûsâ’dan ehemmiyetli yerlere birkaç tane gönderdim. Ezcümle, Cezire’de cami imamı Vastanlı Abdurrahim benim eski talebelerimden olup buraya kadar geldi. Ben on adet mühim kitaplardan verdim. Fakat hatırıma geldi ki, Zülfikar’ın Mu’cizât-ı Kur’âniye Dördüncü Zeylinin iki yerde –biri sekizinci satırda, biri on ikinci satırda– “lâ’nın” yerine “lâm’ın” yazılmış. Hâlbuki lâm Kur’ân’da otuz bindir. Lâ on dokuz bindir. Bu sehiv başka nüshalarda kısmen tashih edilmiş. Fakat mahkemenizde kalan Zülfikar’larda tashih edilmemiş. Ben de burada unuttum. Siz Cezire’nin müftüsü vasıtasıyla o imam Abdurrahim’e müstensihin bu sehivini tashih edilmesini yazarsınız. Tâ ki Medresetü’z-Zehra’nın erkânı bu vasıta ile Cezire ile dahi münasebettar olsun diye size havale ediyorum.

Hem bu defa Hüsrev’in mektubunda Zübeyir’in Nazife göndereceği pusulayı oraya sehven gönderdiğini anladım. Hüsrev’in de küçük bir sehvi var. Çünkü Yirmi Dördüncü Mektup değil, Yirmi Dördüncü Söz’ün Onuncu Aslı’na dair Nazife bir kısacık mektubum vardı. Sureti burada kalmamıştı. Onuncu Aslı’n suretini Nazife gönderip o pusulanın suretini bize göndermesi için demiştim. Hâlbuki Onuncu Aslı sehven size göndermiş. Fakat gayet parlak, uzun istidası, bu küçücük sehivini hiçe indirdi, affettirdi.

Bu meselenin sırrı budur. Nazif büyük bir hayır yapmak için Nurcuların ehemmiyetli bir virdi olan Cevşenü’l-Kebir’i makine ile teksir etmiş. Bunun sevabına dair, hâşiyesindeki pek harika ve müteşabih hadislerden faziletine dair olan parçayı beraber teksir etmek için bana yazmıştı.

Ben de dedim: Otuz beş seneden beri hergün Cevşen’i okuduğum halde o hâşiyeyi üç-dört defadan ziyade okumadım. Onun için onun aynı, münasip olmaz. Tâ muarız ve zındıklar itiraz parmaklarını uzatmasınlar. İnşaaallah yakında o mübarek Cevşenü’l-Kebir, Nurcuları şevkiyle tenvir edecek.

Sâlisen: Ankara ve İstanbul Üniversite Nurcuları İstanbul'da iki bin adet Rehber'i tab' ediyorlar. Zannımca büyük Rehber'dir. Daha iyi. İnşallah gençlere büyük bir rehber olur. Kılıç Hacı Ali'ye Medresetü'z-Zehra ile münasebettar olmak için siz yazınız ki: Asâ-yı Mûsâ'yı edip âlimler, güzelce tercüme etsinler. Tâ o tercüme münasebetiyle âlem-i İslâm'ın o üstadları Nurlar'la alâkadar olsunlar.

Râbian: Hacca giden kardeşimiz marangoz Ahmed selâmetle gelmiş mi, merak ediyorum. Hem Zülfikar ve Asâ-yı Mûsâ'nın âhirinde Hüsrev'e ve yardımcılarına olan aynı duayı Mustafa Gül ve refiklerini ilâve ile Sözler mecmuasının âhirinde yazınız. Bâkî umumunuza selâm.

الْباقِي هُوَ الْباقِي
Kardeşiniz
Said Nursî

Bu mektuptan, birinci madde olarak Hüsrev Ağabey'in Bakanlara hitaben yazdığı dilekçenin tarihi bir vesika hükmünde olduğunu, bütün Risaleler'in geri verilmesine dair bir tel çekildiğini, Yeni Sabah Gazetesinde bir nevi Medresetü'z-Zehra mânasına Doğu Üniversitesi'nin açılması ile ilgili haberin yazıldığını öğrenmiş oluyoruz.

İkinci olarak üç sene hapiste tutulan Zülfikar ve Asâ-yı Musâ eserlerinden birkaç tanesinin önemli yerlere gönderildiği, bunlardan birisinin de Üstad'ın eski talebelerinden Cezire Camii'nde imam Vastanlı Abdürrahim olduğu bildiriliyor. İki harf ile ilgili tashihin yapılması için de Cezire müftüsü ile irtibata geçilmesi isteniyor. Cevşenü'l-Kebir'in Nur Talebelerini şevkiyle tenvir edeceği de belirtiliyor.

Üçüncü olarak Üstad Ankara ve İstanbul Üniversitelerinin Nur Talebelerinin iki bin adet Rehber Risalesi'ni matbaada bastırıldıklarını, bunun gençlere bir rehber olacağını ifade ediyor. Ayrıca 244. ve 256. Mektuplarda ismi geçen Hacı Kılınç Ali'ye haber gönderilerek Asâ-yı Musâ'nın edip âlimler tarafından güzelce tercüme edilmesini sağlamasını istiyor. Bundan maksadı da Âlem-i İslâm'ın üstadlarının Risale-i Nurlar'la irtibatını sağlamak.

Dördüncü olarak, Üstad, yazılan ve matbaada basılan Risaleler'in sonuna yazan ve tab ettirenler için şöyle bir dua yazardı: "Bismillahirrahmanirrahim. Yâ Allah, yâ Rahman, yâ Rahîm, yâ Ferd, yâ Hayyû, yâ Kayyum, yâ Hakem, yâ Adl, yâ Kuddûs... İsm-i Azam'ın hakkına ve Kur'an-ı Mu'cizü'l-Beyân'ın hürmetine ve Resûl-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm'ın şerefine,

bu mecmuayı yazanları, bastırانları ve mübârek yardımcılarını Cennetü'l-Firdevs'te saadet-i ebediyeye mazhar eyle. Âmin. Ve Hizmet-i İmâniye ve Kur'âniye'de daima muvaffak eyle. Âmin. Ve defter-i hasenâtlarına Sözler Mecmuası'nın her bir harfine mukabil bin hasene yazdır. Âmin. Ve Nur-ların neşrinde sebât ve devam ve ihlâs ihsan eyle. Âmin. Yâ Erhamerrâhimîn! Umum Risale-i Nur Şâkirdlerini iki cihanda mesud eyle. Âmin. İnsî ve cinnî şeytanların şerlerinden muhafaza eyle. Âmin. Ve bu âciz ve biçâre Said'in kusuratını afveyle... Âmin... Saîd Nursî"

260. Mektup

Bu Muallim Osman, Ceylân'ın hapis arkadaşıdır. Ondan tam ders almış. İkinci bir Ceylân olmak kabiliyeti var. Medâr-ı hayrettir, duamda Nurcular dairesinde hergün isimleriyle yâd ettiğim iki sofî-meşrep, kendilerini satmak fikriyle bana ve Nur'a iliştiklerine dair mektup geldi. Ben güvenmedim, onları daha ziyade duama aldım. Aynen eskiden İstanbul'da eski partinin desiseleriyle bize ilişen mâlûm ihtiyar şeyh gibi, onları hem kendime mübarek kardeş, hem dost bildim, hakkımı helâl ettim. Fakat iki İhlâs Lem'a'larını okumalarını arzu ediyorum.

Kardeşlerim, siz dahi böylelerden güvenmeyiniz, münakaşa etmeyiniz.

Said Nursî

Ceylan Ağabey'in hapishane arkadaşı Muallim Osmanın mektubunda bildirdiği sofî meşreb iki kişinin Hizmet-i İmâniye ve Kur'âniye'ye sataşmasına karşılık Üstad onları duasına dâhil etmiştir. Eski Parti'nin yani Halk Partisi'nin sinsi hileleriyle hizmete ilişen ihtiyar şeyhi de kendisine kardeş ve dost bilerek hakkını ona helâl etmiştir.

261. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

(*Mahkeme-i Kübrâ'ya Şekvâ ve Müdafaatın bir hâşiyesidir.*)

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bu mealde adaletperver Demokratlar'a istida yazabilirsiniz. Has-tayım, siz nasıl münasipse öyle yapınız. Avukatımızdan, bir gün evvel aldığımız mektupta "Kitaplarımızın suç mevzuu olan ve olmayanlarını tefrik etmeye çalışıyorlar." diye haber verdi. Şimdiye kadar yaptıkları gibi, yine hiçbir kanuna uymayan bir tarzda, binler kelime içinde bir risalede birtek kelimeyi bahane edip suç mevzuu yapmak, o risaleyi vermemek suretiyle Nurlar'ın intişarına garazkârâne mâni olmak fikriyle, hem kararnamelerini Mahkeme-i Temyiz'ce bütün bütün bozan o kararnamede suç mevzuu gösterdikleri, bizim aleyhimizde olmadığı halde müddeiumumînin iddianamesine karşı hatâ-savab cetvelinde sek-sen bir hatâsını ve garazkârlığını kat'î isbat ettiğimiz halde, şimdi aynı garazkârlıkla dört yüz sayfa Zülfikar risalesini, birkaç satır tesettür ve irsiyet hakkındaki, yüz bin tefsirin aynı mânâyı söylediklerine binaen otuz-kırk sene evvel yazılan cümlelerini suç mevzuu yapıp o mecmua-yı azîmeyi müsâdere edip bize vermemek, dünyada hangi kanun buna müsaade eder?

Hem Afyon Mahkemesi'ndeki eserler –tekrarat-ı Kur'âniye ve melekler hakkındaki iki parçacık müstesna olarak– bütün eserler iki sene ellerinde kalarak hem Denizli, hem Ankara Ağır Ceza Mahkemesi beraatine karar vererek içinde suç mevzuu bulamadıkları ve bize iade etmeye karar verdikleri ve aynı eserler Isparta hükûmetinin bir vakit müsâdere ile tamamen eline geçtiği halde, tamamıyla sahiplerine iade ettikleri ve sonra da Zülfikar'la Asâ-yı Mûsâ'yı ruhsatsız eski yazıyla neşir bahanesiyle dört seneden beri müsâdere edip aynen hiçbirini zayi olmadan yüz yetmiş adet mecmuada bir suç mevzuu bulamadıkları için bizlere tamamen iade ettikleri ve bizim en mühim suçumuz olarak gösterdikleri eski partinin bir kısım şeflerine hakikat namına itirazımı-zın yüz misli ziyade şimdiki dînî mecmualar, resmî cerideler aynı itirazı şiddetle vurdukları halde, Risale-i Nur'un bir mahrem parçası, şimdiki zaman tamamıyla tayin ettiği bir hadisin hakikatini tefsir bahsinde şef-lerin başı Lozan Muahedesinde hiçbir zaman hiçbir Müslüman hakikî Türk'ü, hiçbir Nasraniyet'e ve Yahudiliğe ve başka dine girmeyen ve

İslâm kahramanları olan Türkleri Protestan yamaya mâlûm Hahambaşı ile ittifak ederek rey veren o adam, bütün ulemâ-yı İslâm'ın "Cevazi yok!" diye ittifakan hükmettikleri halde, on cihetle kanunlarla onu bütün bu vatandaki mâsum Müslümanlara cebren giydirdiği ve tarih-i beşerde bu çeşit mânâsız acip bir cebr-i umumî yapmak ve hiçbir kanuna uymayan keyfi kanun namına kanunla onu bu millet-i İslâmiye'ye cebren giydirmek; elbette o adama, o Lozan Muahedesi'nde verdiği dehşetli fikrini isbat etmiş ki, din-i İslâm'a gayet muzır olarak hadisin haber verdiği adam bu zamanda o şeftir.

İşte hakikat böyleyken Afyon Mahkemesi, adalet namına değil, belki o ölmüş adamın muhabbeti taassubu namına, eski harfle de neşredilen kararnamenin âhirinde bizi mahkûm etmek için en mühim sebep, savcının garazkârlığı sebebiyle, mahkeme heyeti demişler ki: "Said ve arkadaşları, Mustafa Kemâl'e 'din yıkıcı, süfyan' demişler ve kalblerdeki sevgisini bozmaya çalışmışlar. Onun için mahkûm ediyoruz."

Acaba, ölmüş gitmiş bir adamın şahsına karşı bin defa böyle itiraz da olsa şahsî bir dâvâ oluyor. Mahkeme-i adalet buna dair böyle bir hükmü vermek, elbette pek acip bir mânâ, iş içinde vardır. Şimdi böyle adamların elinde Nur eserleri dört defa beraat kazandıkları ve şimdi Adliye Bakanı, üç defa Nur eserlerinin beraatine ve eserde suç mevzuu olmadığına, bizi mahkûm eden Afyon kararını bozmasıyla hüküm verdiği halde, şimdi bütün millet, adalet ve şefkat ve diyanete hizmet bekledikleri Demokrat hükûmeti zamanında, eski müstebitlerin dehşetli plânlarıyla Risale-i Nur'a karşı garazkârların keyfine bırakmamak; bırakılsa, Demokrat Hükûmeti aleyhinde büyük bir hıyanettir. Ve milletin teselli ümidini kırmaktır.

Benim Ankara'da bir vekilim Mustafa Sungur 17.11.1950 tarihli çektiği telgrafta "umum risalenin bize iadesine karar verilmiş" diye müjde verdi ve âdil Adliye Vekili üç defa beraat verdiği ve şimdi de Sungur'un mektubuna göre, hem iadesine emir verildiğini ve şimdi telefonla yine haber vereceğim söyledikleri halde, bu on altı seneden beri aleyhimizde olan iftiralar ve jurnaller, hem Eskişehir, hem Denizli Mahkemesi'nden bütün dosyaları Afyon Mahkemesi mânâsız toplamak

ve af kanununun çıkmasıyla ve mahkemelerin beraat vermesiyle o mübarek eserleri o dosyalar içerisine karıştırarak çürütmek için mahzene atmak ve üç seneden beri bizi aldatan bazı eşhâsa Nurlar'ın işlerini bırakmamak lâzım geliyor.

Başbakan ve Adliye Bakanına, bu gayet mühim meseleyi nazar-ı dikkatlerine arz ediyoruz.^{Hâşiye}

Said Nursî

Mahkeme-i Kübrâ'ya Şekvâ ve Müdâfaâtın bir Hâşiyesi olan bu Mektup ile Üstad benzer şekilde adâletperver Demokratlara dilekçe yazılmasını istemektedir.

Hâşiye

Acıb bir hâdisе, adalet ve dinden hâriç zâlimâne nümunelerden birisi de, üç seneden beri müsadere ettikleri Kur'an'ımızı çok defa istediğimiz halde vermedikleri ve iki bin sekiz yüz Lâfza-i Celâl altınla yazılı, gözle görünen mu'cize-i Kur'âniyeyi gösteren o mübarek Kur'an'ımızı bize vermediler. Şimdi avukat diyor ki: "Bir istida Diyanet Reisine yazınız ki, iade edilsin." Bunun gibi yüzler nümuneler var ki, sırf bir garazla ve ecnebî parmağıyla aleyhimize işler dönüyor. Bizi ve Âlem-i İslâm'ı pek sevindiren Demokratlar dikkat etsinler. Nurları ve Nurcuları bu işkencelerden kurtarsınlar.

Nur Talebeleri namına

Said Nursi

Afyon Mahkemesi garazkâr savcısının seksenbir hatasını Üstad ispatlıyor, ama garazkârlıkla tekrar Zülfikar Risalesi'nden tesettür ve miras hukuku ile ilgili iki meseleyi bahane edip suç saymaya çalışıyorlar. Yani Allah'ın kitabı Kur'an'ın iki hükmünü suç sayıp mahkûm etmek istiyorlar. Çünkü erkeğe iki hisse verilmesini isteyen Kur'an-ı Kerim yani Allah olduğu gibi kadınların örtünmesini isteyen de O'dur. (Nisâ Süresi, 4/11) ve (Ahzâb Süresi, 33/59)

Risale-i Nur'un bu durumunu herkesin bilmesi lâzım. Kur'an'ı koruyacağını Kur'an'da "Kur'an'ı Biz indirdik, onu koruyacak olan da Biziz." (Hicr Süresi, 15/9) âyetiyle belirten Cenab-ı Hak elbette onun hakiki tefsirlerini de koruyacaktır.

Bu mektubun şu ifadeleri çok düşündürücüdür: “Risale-i Nur’un bir mahrem parçası, şimdiki zaman tamamıyla tayin ettiği bir hadisin hakikatını tefsir bahsinde şeflerin başı Lozan Muâhede’sinde hiçbir zaman hiçbir Müslüman hakiki Türkü, hiçbir Nasrâniyete ve Yahudiliğe ve başka dine girmeyen ve İslâm kahramanları olan Türkleri Protestan yapmaya mâlûm Hahambaşı ile ittifak ederek rey veren o adam, bütün ulemâ-i İslâm’ın ‘Cevazı yok’ diye ittifaken hükmettikleri halde, on cihetle kanunlarla onu bütün bu vatandaki mâsum Müslümanlara cebren giydirdiği ve tarih-i beşerde bu çeşit mânâsız acib bir cebr-i umumî yapmak ve hiçbir kanuna uymayan keyfi kanun nâmına kanunla onu bu Millet-i İslâmiye’ye cebren giydirmek; elbette o adama, o Lozan Muâhede’sinde verdiği dehşetli fikrini ispat etmiş ki, Din-i İslâm’a gayet muzır olarak hadisin haber verdiği adam bu zamanda o şeftir.”

262. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Benim Abdurrahmân’ım ve küçücük bir Hüsrev namını alan Ceylân, vazifesini iki-üç yerde tam yaptı, geldi. Şimdi daha büyük bir vazife için Ankara’ya Sungur gibi bir vekilim olarak gönderiyorum.

Sâniyen: Bazı zatların mektuplarını berâ-yı mâlûmat size gönderdim.

Sâlisen: Benim Sözlere mecmuasından ve İnebolu’dan gelen yeni harf Tarihçe-i Hayat ve eski harf Cevşen’den bana gönderilecek nüshaların mukabili size ne kadar borcum olabilir, bildiriniz.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي
Kardeşiniz
Said Nursî

Üstad, bu mektupta Ceylan Ağabey için: “Benim Abdurrahman’ım ve küçücük Hüsrev nâmını alan Ceylan, vazifesini iki-üç yerde tam yaptı, geldi. Şimdi daha büyük bir vazife için Ankara’ya Sungur gibi bir vekilim

olarak gönderiyorum.” diyor. Bu ifadeler, Ceylan Ağabey için her halde “Cennetler bahşedilmiş” ten öte bir şevk vesilesi olmuştur.

Ceylan Ağabey, dehâ derecesinde zeki, cesur, gözüpek, latifeci, sıddık sâdik birisi olduğu için Üstadımız için aynı vasıflara sahip yeğeni Abdurrahman gibi olmuştur.

Babası Mehmet Çalışkan Ağabey oğlu Ceylan için şöyle diyor: “Birgün Ceylan’la beraber Üstad’ı ziyarete gitmiştim. Üstad’a ‘Efendim, çocuk çalışkan ve zeki, onu yüksek mekteplere vermek istiyorum, ne buyurursunuz?’ dedim. O da; ‘İyi, zeki ve çalışkan olduğu için evvelâ benden iman dersi alsın, sonra yüksek mektebe devam etsin.’ diye buyurdu. Böyle bir cevap beklememekle beraber, hemen râzı oldum. Zâten Üstad’ın her emrini yerine getirmeye çalışırdık. Ev işlerimizi olduğu gibi, hususî meselelerimizi dahi hep kendisine danışırdık. Ceylan’a verdiği ilk ders: Sıdk! Buyurdu ki: “Daima doğru olacaksın. Hiç yalan söylemeyeceksin. Sana bir milyon lira verirler, sen bana ihanet edebilirsin, fakat ismin ebediyen kötü anılır.” 1948 senesinde tevkif edildiğimiz zaman sadece bizim Çalışkan ailesinden altı kişi vardı. Ceylan o zaman 19 yaşındaydı. Yani Ceylan genç ve körpe yaşında zindanlara atılmıştı.”

Üstad, Ceylan Ağabey’e şöyle demişti: “Ceylan, sen bahtiyardın ki, bu acib zamanda Risale-i Nur’un ehemmiyetli bir hizmeti ve onun mânevî hazinesinin bir anahtarını aldın. Benim de anahtarımı aldın. Ve küçük bir Abdurrahman ve küçücük bir Hüsrev namını aldın. Bu kudsî ve ehemmiyetli vazifeye lâayk olacağımı, gayet kuvvetli bir sadâkat ve metânet ve ihtiyat ile isbat edersin. Gerçi çocuksun, fakat sende kuvvetli bir sadakat hissettüğimizden küçülmüş kuvvetli bir ihtiyar nazarıyla bakıyoruz.”

263. Mektup

Aziz, sıddık kardeşim Osman Nuri,

Madem Cenab-ı Hak, senin kudsî niyet ve ihlâsınla Ankara’da en mühim genç Said’leri senin etrafına toplatmış. Madem Ankara’da benim bulunmamı lüzumlu görüyorsunuz. Ben de şimdi nafakamla tedarik ettiğim nüshalarımı o küçük medrese-i Nuriyeme benim bedelime gönderiyorum. Onların adedince Said’ler, seninle komşu olurlar.

Hem fedakâr evlâdın çok fevkinde sadakatle şimdiye kadar hizmetleriyle her biri birer genç Said olarak beş-on Abdurrahmânlarım

hükümünde Sungur, Ceylân, Salih, Abdullah, Ahmed, Ziya gibi genç ve çalışkan Saidleri senin yanına hem benim vekilim, hem senin talebelerinin olarak benim bedelime o küçük medrese-i Nuriye'ye nezaret ve bir nevi dersane olarak reyinize bırakıyorum.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Kardeşiniz

Said Nursî

İsrarla kendisini Ankara'da yaptırdığı dersaneye çağırarak eski Alay Müftülerinden Osman Nuri'ye Üstad bu mektubu yazarak, kendi yerine Risaleler'i ve talebelerinden Sungur ve Ceylan Ağabeyleri vekilleri olarak o dersaneye gönderdi.

Osman Nuri Bey ile ilgili malumat 252. Mektup'ta verilmiştir.

264. Mektup

Aziz, sıddık ve mübarek kardeşlerim,

Evvelâ: Hüsrev'in imzasıyla Reis-i Cumhura verilen telgraf, bir ihtimali var ki; Ankara'da küçük Hüsrev'ler, Hüsrev'in kalemıyla yazılan Kur'ân'ı fotoğrafla tab' etmek ihtimali hatırımıza geldi. Siz Isparta posthanesinden anlayınız ki, ne mahiyette bir telgraftır? Bana da mâlûmat veriniz. Merak ettim.

Sâniyen: Konya'daki Rıfat Filiz kardeşimizin mektubunda, bazı sofilerin bize hafif tenkitlerinin hiç ehemmiyeti yoktur. Sakın müteessir olmasınlar. Hiçbir vecihle mukabele etmesinler. Şimdi ehl-i imanın, hususan ehl-i tarikatın ve bilhassa şahsıma ait tenkitlerini bir nevi nasihat ve bir nevi iltifat telâkki ederim. Onlara hakkımı helâl ediyorum. Şimdi ehl-i ilhadın bize dehşetli zararlarına karşı, kardeşlerimiz olan ehl-i imanın gayet hafif, şahsıma karşı tenkitlerini bir nevi ikaz ve bizi ihtiyata sevk için bir dostluk telâkki ediyorum.

Sâlisen: Bu yakında Afyon'da haftalık gazeteler, gizli münafıkların tahrikiyle beni de, alâkamız olmadığı bir şeye münasebettar göstermiş. Buradaki Nurcular da onu tezkîb ettiler. Merak edilecek bir şey değildir. Medresetü'z-Zehra erkânlarının harika ve müessir ve âlem-i İslâm'a

menfaatli hizmet-i Nuriyelerini bütün ruh u canımızla tebrik ediyoruz. Umum kardeşlerimize ve hemşirelerimize binler selâm eder, dua eder ve dualarınızı istiyorum.

الْباقِي هُوَ الْباقِي
Kardeşiniz
Said Nursî

Konyalı Rıfat Filiz merhum, heyecanlı, şevkli bir Nur Talebesiydi. Kendisi seyyid idi. Seydişehir olaylarına ulemâdan olan dedesinin de ismi karıştığından dolayı Üstad ona; “Kardeşim senin için iki dosya var.” diye bilgi vermişti. Askerliği sırasında bu dosyalardan birisinin Risale-i Nur Talebesi olması sebebiyle ikincisinin de anne tarafından dedesi sebebiyle olduğunu öğrenmişti.

Konya’daki Risale-i Nur hizmetlerinde diğer fedakarlar gibi o da gayret göstermişti. Tenkit edenlere karşı hâssasiyetine karşılık Üstad’ın; “Karşımızda dinsiz inkarcılar varken böyle ehl-i imandan bazılarının ufak-tefek tenkitlerine önem verilmemeli, onların sözleri bir nevi nasihat, ikaz ve iltifat kabul edilerek dostluk ve kardeşlik esas alınmalıdır.” şeklinde ona tavsiyeleri olmuştu.

Üstad 1952’de İstanbul’da Eşref Edib Fergan’a “Karşımda müthiş bir yangın var. Alevleri göklere yükseliyor. İçinde evladım yanıyor, imanım tutuşmuş yanıyor. O yangını söndürmeye, imanımı kurtarmaya koşuyorum. Yolda biri beni kösteklemek istemiş de, ayağım ona çarpmış; ne ehemmiyeti var? O müthiş yangın karşısında bu küçük hâdise bir kıymet ifade eder mi? Dar düşünceler, dar görüşler!..” dediği gibi, tehlikede çok büyük şartlar çok ağır, ulaştırılması gereken hedef kritik bir noktada... Onun için ufak-tefek şeylerle, dost tarizleriyle uğraşacak durumda değiliz.

265. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Mübarekler köyünden Ali ile Hacı Süleyman ve Dinar tarafından Abdurrahmân ve Hîmet ve daha evvel gelen ehemmiyetli bir Nurcu hemşehrisi yanıma geldiler. Cenab-ı Hakk’a çok şükürler ediyorum ki, Mübarekler köyünde (Kuleönü) eskisi gibi Nurlar’a şid-

detli alâkalarını muhafaza ediyorlar. Ve onların sadakat ve ihlâslarının bir kerametidir ki, kendime mahsus on mecmua kitaplarımı lüzumuna binaen Ankara'ya gönderdiğim ve çok ehemmiyetli ve uzak yerlerden benden kitapları istedikleri aynı zamanda Kuleönü mübarekleri kendilerine mahsus Nur mecmualarını gönderdiğim miktarın aynı olarak Medresetü'z-Zehra'nın bir hediyesi olarak bana getirdiler. Hususan birinci Abdurrahmân olan Büyük Mustafa'nın kendi el yazısı olan bütün Mektubat ve Lâhika'yı içinde buldum. Cenab-ı Hak o kitapların harfleri adedince her birisine mukabil bin rahmet ihsan etsin. Âmin.

Sâniyen: On bir ay Hüsrev'in istirahatine fevkalâde, hâlisâne, hâpiste hizmet eden ve müdafaatında gayet güzel mukabele eden Nur'un küçük kahramanlarından Mustafa, dünkü gün benim yanıma geldi, dedi: "Ben, ağabeyim Hüsrev'in yanına ziyaretine gideceğim." Dedim: Gerçi hem senin, hem onun hakkınızdır bu ziyaret. Fakat bugün dört talebe geldiler, Isparta'ya gittiler; o cihette ihtiyaç kalmadı. Sen de Risale-i Nur hesabına mühim bir köyde imam olduğun için, o hizmet de benim şahsî hizmetimden daha ziyade Nurlar'a faydası olduğu gibi, Hüsrev'in ziyaretinden şimdilik daha kıymettar olabilir. Eğer o köyde hizmet-i Nuriye olmasaydı, Mustafa gibi hâlis ve fedakâr hizmetkâra ihtiyacım vardı. Öyleyse, şimdilik ziyareti tehir et.

Sâlisen: Konyalı Hacı Sabri kardeşimiz yanıma geldi. Ben, Sâdık, Hayri, Mustafa hazır iken çok ehemmiyetli sohbetimiz Hacı Sabri'ye mühim bir ders oldu. Bilhassa Medresetü'z-Zehra erkânlarının, hususan Hüsrev'in, bu vatan ve millet ve âlem-i İslâm'a hizmet-i imaniyeleri ve tahripçi dinsizlerin desiselerine sed çekmeleri o kadar büyük bir hasenedir ki, farz-ı muhal, binler seyyie olsa affettirir. Öyleyse, başta Hüsrev olarak o erkânların hiçbir hareketini tenkit etmemek ve kemâl-i ihlâs ve samimiyetle onlara tesanüd ve tam kardeş olmak lâzımdır diye bu mealde bir ders oldu. İnşallah Hacı Sabri de Hoca Sabri ve Rüştü ve emsalleri gibi ruh u can ile alâkadar ve Hüsrev'e tam kardeş olacak; meşrep ihtilâfî daha tesir etmeyecek.

Hasta kardeşiniz
Said Nursî

Üstad, “Kuleönü” için “mübarekler köyü” tabirini kullanıyor. Gerçekten Kuleönü köyü, mübarek insanların, büyük ruhlu Küçük Alilerin, ağabeyi Mustafa Hulûsî ve onun çevresinde gelişen yiğit, yürekli, fedâkâr ve cefâkarların köyüdür... Böyle mübarek köylü mübarekler de Nur’un keramet tarzı olan tevafuka mazhar olacaklardır: Üstad, mecmua şeklinde büyük kitaplardan on tanesini Ankara’ya gönderiyor. Hemen peşinden Kuleönülüler de tam o miktar Risale’yi getiriyorlar. Hem de içlerinde Üstad için bir Abdurrahman değerinde olan Mustafa Hulûsî’nin Mektubatı da mevcut olarak.

İkinci olarak bir köyde imamlık yapan Mustafa, Üstad’ın tabiriyle “Nur’un küçük kahramanlarından.” Mustafa gelip Hüsrev Ağabey’in ziyaretine gitmek istediğini söylüyor. Üstad, Hüsrev Ağabey’in yanına dört talebe gittiği için izin vermiyor. Çünkü imamlık yaptığı köyde hizmet faaliyeti var... Köy bile olsa hizmet faaliyetinin olduğu yer, mübarek bir Nur kahramanını ziyaret etmekten bazen çok daha önemli olabilir.

Üçüncü olarak, Konyalı Hacı Sabri Halıcı’ya Üstad önemli bir ders veriyor. Elbette insanların fitrî yapıları, yetişme tarzları, eski malumatları, karakter yapılarında, davranışlarında, fikirlerinde te’sirini gösterebilir. Her ne kadar bu Hizmet-i İmâniye ve Kur’âniye Nur Talebelerinde ikinci bir fitrat kazandırmış ve onları bir nevi fikrî tevhide ve davranış tevhidine ulaştırmış olsa bile maalesef yine de meşrepler farklı olabiliyor. İşte bu yüzden olsa gerek iki ağabey arasında farklı durumlar ve tavırlar kendisini gösterebiliyor. Eğer bu fitrî farklılık, ifrat derecede bir irtibatla, güçlü bağlarla devamlı beraberlik içinde tutulamazsa, ayrılıklar, farklılıklar derinleştikçe derinleşir ve Allah korusun kopma noktasına gelebilir.

266. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim, Medresetü’z-Zehra erkânları, Nur nâşirleri,

Evvelâ: Bir meseleyi biz münasip gördük; size, asıl Nur hakkında söz sahibi Medresetü’z-Zehra erkânlarının tensibine havale etmek için kalbe geldi. Şöyle ki:

Bugünlerde bana hizmet eden üç arkadaşımızın muvakkaten birkaç gün benden ders almak iştiyaklarına binaen ve eski zamanda talebelere verdiğim kıymettar bir hatırayı hayatlandırmak iştiyakına binaen,

matbu Lemeat'ı hergün bir sayfasını ders veriyordum. Hem ben, hem onlar çok hayretle ve takdirle karşılıyorduk. Fikrimize geldi ki: Bu matbu risalenin, sair matbu risaleler gibi nüshalarının kalmadığının sebebi, bunun çok kıymetli olduğunu bilen düşman kısmı intişarına mâni olduklarına ve dost kısmı, kıymeti için elinden çıkarmadığına kanaatimiz geldi.

Hem gördük ki, bu Lemeat, Risale-i Nur'un mühim bir kısmının çekirdekleri, tohumları hükmünde gayet güzel vecizelere ve hiçbir edibin ve mütefekkirin muvaffak olamadığı bir tarzla sehl-i mümteni gibi taklit edilmez büyük bir hakikat-i içtimaiyeyi küçük bir vecizede ve manzum bir kitabı, mensur gibi, aynı nesirli bir kitap gibi, hiç nazmı hatıra getirmeden kolayca okunacak bir tarzda bulunması, otuz yedi sene evvel Ramazan-ı Şerif'in yirmi gününde hergün bir-iki saat iştiğaliyle bir tarzda koca bir kitap kadar uzun, bir nevi mesnevî yazılması ve içinde yirmi yerde, bir ihtar-ı gaybiye nevinde haber verdiklerinin otuz-kırk sene sonra aynen meâli çıkmış gibi o noktalara elimize geçen bir nüshada işaret koyduk. Gösteriyor ki, bu Lemeat, Risale-i Nur'un bir müjdecisi ve fihristesi ve bir fidanlık numûnesidir, kanaatimiz geldi.

Sâniyen: Bu Lemeat'ın işaret ettiğimiz kısımları Otuz Üçüncü Söz namında Sözlere'nin âhırında yazılması, Nur Kahramanı Hüsrev'in ve Medresetü'z-Zehra erkânlarının reyine havale ediyoruz. Umum kardeş ve hemşirelerime selâm ve dua.. ve dualarını istiyoruz. ^{Hâşiye 1}

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî

Lemaat (1337 H. Yani 1919 M.) yılında Ramazan ve Bayram hilalleri arasında yirmi günde yazılmıştır. Sehl-i mümteni bir tarzda Üstad bu eserinde manzum şekilde pek çok hakikatı yazıp ifade etmiştir. Üstad seneler sonra Sözlere Risalesi'nin sonuna Lemaat'ı ilave ettirmek istiyor. Fakat ilk baskısındakilerin ancak yarısına yakını seçilip alınmıştır. Bazı mülâhazalardan dolayı olsa gerek, ilk yazıldığından otuz sene sonra bir kısmının neşrini Üstad uygun bulmamıştır.

^{Hâşiye 1} Eğer kabul etseniz, yanımızdaki Lemeat sonra gönderilecek.

267. Mektup

Aziz, sıddık, sâdık, muhlis ve hâlis kardeşlerim ve hemşirelerim,

Bütün ruh u canımızla bayramlarınızı, hem bu sene serbestçe hâlisâne hacca gidenlerin bayramlarını, hem bu vatandaki istibdadın kırılmasıyla hürriyet-i şer'iyeye bu milletin mazhariyete başlamasını ve bu milletin bu mânevî bayramını ve âlem-i İslâm'ın ittifakkârâne intibahlarının mânevî bayramlarını ve Risale-i Nur'un hakikat-i Kur'âniye'ye dair verdikleri haberlerini zamanın tasdik etmelerini ve en geniş bir dairede o mânevî envar-ı Kur'âniye'ye, beşer ihtiyacını hissetmesini tebrik ediyoruz.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Üstadımız talebelerinin Kurban Bayramı'nı tebrik ederken, hem ülkemizdeki şeflik dönemi istibdadının kırılmasını, hem Alem-i İslâm'ın uyanış bayramını, hem de insanlığın Risale-i Nur'a olan ihtiyacını hissetme bayramını hep birlikte tebrik ediyor.

268. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Seyyid Salih'in Halep ve havalisindeki çok ehemmiyetli İhvan-ı Müslimîn Cemiyeti için sizden istediği Nur mecmualarından, kendime mahsus mecmualardan on tanesini ona gönderdim ki onlara versin.

Sâniyen: Denizli, hem Denizli'deki Nur kardeşlerimizle ziyade alâ-kadarım. Merhum Hasan Feyzi'nin arkadaşları ne vaziyette olduklarını ve Yâkup Cemal eski kardeşimiz ne halde ve nerede olduğunu merak ederken, aynı vakitte Yâkup Cemal'in Denizli Nurcuları namına güzel bayram tebriki beni çok sevindirdi. Mütehassirâne ve müştâkane hayalen beni Denizli'de gezdirdi, "Mâşâallah, bârekâllah!" dedim.

Sâlisen: Nurcuları yirmi seneden beri tâzip eden ve hapslere sokan bedbahtlardan bazıları, her günde bir ay bize verdikleri sıkıntılar kadar mânevî azap çekiyorlar. Biz o zâlimleri cehenneme havale edip sabre-

derdik. Fakat hizmet-i imaniye kudsiyeti, o bedbahtlara dünyada da bir nevi cehennemi, adalet-i ilâhiyeden istemiş ki, bazıları bir senede istibdad-ı mutlakadan aldığı lezzeti hiçe indiriyor gördük; zaman gösterdi. Demek adalet ve inâyet-i ilâhiyenin himayeti bize kâfidir.

Râbian: Ali Osman'ın vefatıyla hem akrabasını, hem Medresetü'z-Zehra ve Nur dairesini tâziye ediyorum. Ve onu da tebrik ediyorum ki, vazifesini tam yapmış ve şimdi de Nur kahramanları Hâfız Ali ve Hâfız Mustafa yanında duama dahildir.

Umum kardeşlerime binler selâm.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي
Said Nursî

Üstad, Seyyid Sâlih Özcan vâsıtasıyla, Halep ve havalisindeki ihvan-ı Müslimin cemiyetine Nur Mecmualarının on tanesini göndermiştir.

İkinci olarak vefalı Üstad, Denizli'deki talebelerini merak ediyor, aynı vakitte onlardan güzel bir bayram tebriği alıyor. Hasret ve iştiyakla hayalen Denizli'de gezip dolaşiyor.

Üçüncü olarak Üstad'ın daha önceki mektuplarda ismi geçen Osman Nuri meselesinde Fevzi Çakmak için söylediği sözler arasında “Ben üç kişiye hakkımı helal etmeyeceğim.” dediği kişilerle ilgili olarak: “Risale-i Nur Talebelerine yirmi seneden beri azap eden ve hapslere sokan bedbahtlardan bazıları, her günde bir ay bize verdikleri sıkıntılar kadar manevi azap çekiyorlar. Biz o zâlimleri Cehenneme havale edip sabrederdik. Fakat Hizmet-i İmâniye kudsiyeti, o bedbahtlara dünyada da bir nevi Cehennemi, adâlet-i ilâhiyeden istemiş ki, bazıları bir senede istibdad-ı mutlakadan aldığı lezzeti hiçe indiriyor gördük; zaman gösterdi. Demek adâlet ve inâyet-i İlâhiyenin himâyesi bize kâfidir.”

269. Mektup

(Mahremdir. Şimdilik Medresetü'z-Zehra erkânlarına mahsustur.)

İhtiyar kadınlara ehemmiyetli bir müjde ve bekâr ve mücerret kalmak isteyen genç kızlara bir ihtar.

Hadîs-i şerifte بِدِينِ الْعَجَائِزِ عَلَيْكُمْ gösteriyor ki âhir zamanda kuvvetli iman, ihtiyar kadınlarda bulunur ki, “Dindar ihtiyar kadınların dinine

tâbi olunuz.” diye hadis-i şerif ferman etmiş. Hem Risale-i Nur’un dört esasından bir esası şefkattir. Ve kadınlar şefkat kahramanı bulunmasından, hattâ en korkağı da kahramancasına ruhunu yavrusuna feda eder. Ve bu zamanda o kıymettar valideler ve hemşireler, büyük bir hâdisle karşılaşılıyorlar. Mahremce ve ifşâsı münasip olmayan bir hakikat-i fitriyesini, Nur şâkirtlerinden mücerred kalmak isteyen veya mecbur kalan kızlar kısmına beyan etmek lâzım gelir diye ruhumu ihtar edildi. Ben de derim ki:

Kızlarım, hemşirelerim,

Bu zaman, eski zamana benzemiyor. Terbiye-i İslâmiye yerine terbiye-i medeniye, yarım asra yakın hayat-ı içtimaiyemize yerleştiği için, bir erkek bir kadını ebedî bir refika-i hayat ve saadet-i hayat-ı dünyeviye medar ve sair günahlardan kendini muhafaza etmek için almak lâzım gelirken; o bîçâre zaifeyi daim tahakküm altında, yalnız dünyevi, muvakkat gençliğinde sever. Ona verdiği rahatın bazı on misli onu zahmetlere sokar. Eğer şer’an “küfüv” tâbir edilen birbirine denk olmazsa, hukuk-u şer’iye nazara alınmadığından, hayatı daima azap içinde geçer. Kıskançlık da müdahale ederse daha berbat olur.

İşte bu izdivaca sevk eden üç sebep var:

Birisi: Tenasülün devamı için, hikmet-i ilâhiyece o fitrî hizmete bir ücret olarak bir fitrî meyil ve şevk vermiş. Hâlbuki o zevk, on dakikada bir lezzet verse de, eğer meşru ise, erkek bir saat meşakkat çekebilir. Fakat kadın, on dakikalık o zevk için on ay çocuğu kendi vücudunda zahmetini çekmekle on sene çocuğun hayatına yardımla meşakkat çeker. Demek, o on dakikalık fitrî meyil, bu uzun meşakkatlere sevk ettiği için, ehemmiyeti kalmaz. His ve nefis, onunla onu izdivaca tahrik etmemeli.

İkincisi: Fitraten kadın, zaafi için maişet noktasında bir yardımcıya muhtaçtır. O ihtiyaç için şimdiki terbiye-i İslâmiye’den ders almayan, serseriliğe, tahakküme alışanlardan o küçük bir iâşesi hatırı için tahakkümler altına girip riyakârâne kocasının rızasını tahsil etmek yolunda hayat-ı dünyeviye ve uhreviyesinin medarı olan ubudiyetini ve ahlâkını bozmak bedeline, köy kadınları gibi kendi nafakasını kendi çalışmasıyla kazanmak, on defa daha kolaydır. Rezzâk-ı Hakikî çocukların rızasını sütle verdiği gibi, onların da rızasını o Hâlık-ı Rahîm veriyor. O rızık

hatırı için namazsız ve ahlâkını kaybetmiş bir zevci aramak, riyakârâne çalışıp tahakkümü altına girmek, elbette Nur talebesinin kârı değil.

Üçüncüsü: Kadınlığın fitratında çocuk okşamak ve sevmek meylânı var. Ve bir evlâdının dünyada ona hizmeti ve âhirette de şefaati ve validesi öldükten sonra ona hasenatıyla yardımı, o meyl-i fitrîyi kuvvetlendirip evlendirmeye sevk etmiş. Hâlbuki şimdi terbiye-i İslâmiye yerine terbiye-i medeniye ile on taneden bir-iki hakikî evlât, kendi validesinin şefkatine mukabil fedakârâne hizmet ve dindârâne dualarıyla ve hasenatlarıyla validesinin defter-i a'mâlîne haseneler yazdırmak ve âhirette salih ise validesinin şefaati etmek ihtimaline mukabil, ondan sekizi o hâleti göstermediğinden, bu fitrî meyl ve nefsânî şevkle o bîçâre zaifeler böyle ağır bir hayata kat'î mecbur olmadan girmemek gerekir. İşte bu işaret ettiğimiz hakikate binaen, bekâr kalmak isteyen Nur şâkirtlerinden olan kızlara derim ki:

Tam muvafık ve dindar ve ahlâklı bir zevc bulmadan, kendilerini açık saçıklıkla satmasınlar. Eğer bulunmadı; Nur'un bir kısım fedakâr şâkirtleri gibi mücerret kalıp tâ ona lââyık ve ebedî bir arkadaş olacak ve terbiye-i İslâmiye'yi almış vicdanlı bir müşteri ona çıksın. Ve saadet-i ebediyesi, muvakkat bir keyf-i dünyevî için bozulmasın. Ve medeniye-tin seyyiatı içinde boğulmasın.^{Hâşiye 2}

Said Nursî

Hadis-i şerifte “Dindar ihtiyar kadınların dinine tâbi olunuz!” buyuruluyor. Herhalde nedensiz ve niçinsiz sağlam ve sâfi bir itikadla dine bağlandıkları için olsa gerektir.

Şefkat kahramanı olan kadınlar için, bilhassa mücerred kalmak isteyen veya mecbur kalan kızlar için Üstad, bu zamanın eski zamana benzemediğini söylüyor. Onun için evlilikte küfüv tabir edilen birbirine denk olmak esastır. Denkliğin en mühim esası da dindarlıkta olanıdır. Eğer bu yoksa hayat azap içinde geçer.

Üstad evliliğe sevk eden sebepleri sayarken birinci maddeyi gayet realist bir şekilde ele alıp kaybının kazancından fazla olduğunu onun için bu hissin ve nefsin bu hususta tahrik etmemesini istemiştir.

Hâşiye 2 Hemşireler ve genç kızlar Tesettür Risalesini okumalıdır.

İkinci sebep olarak fitrî yapısı itibariyle kadınların geçim, himaye konusunda bir yardımcıya muhtaç olduğunu ama İslâmî terbiyeyi almamış, serseriliğe ve tahakküme alışık olanların baskularının altında kalarak başta kulluk olarak ahlâkî noktalarda gerileme hatta bozulmaya sebep olacak böyle birşeye girmelerinin de doğru olmadığını söylüyor. Bunun yerine kendi nafakasını kendisinin kazanmasının daha uygun olacağını Nur talebeliğinin bir şiarı olarak ifade ediyor.

Evliliğe sevk eden üçüncü sebep olarak çocuk okşamayı ve sevmeyi, fitrî bir meyil görüyor. Bunun yanında evladının dünyada hizmet etmesi âhirette de hem şefaatacı olması hem de arkadan yapacağı hayır ve hasenatla da âhirette manevi destek olması hesaba katılınca evlenmeye bir teşvik oluyor. Ama günümüzde insanlar çocuklarına bu şartlarda ne kadar sahip ve hâkimler? Maalesef şuurlu İslâmî hayatı olmayan ailelerde onda sekizi tehlikede görünüyor. Onun için dindarlıkta denk birisi çıkmadan sırf bu his, meyil ve sâiklerle Risale-i Nur Talebesi kızların karşılıklarına çıkan herhangi birisiyle evlilikleri uygun olmayabilir. Çok dikkatli olmaları gerekiyor.

Üstad, evlatları olan kız talebeleri için bunları söylerken, erkek talebeleri için de çok dikkatli olmalarını hele hele hizmette rükun durumunda bulunanların daha da fedâkar olmalarını istemiştir. Mesela Ceylan Ağabeye Ziya Arun'un evliliği ile ilgili olarak şu pusulayı yazmıştır: "Ceylan! Ziya'yı aynen Zübeyir gibi bütün hayatını Nurlara, imân hizmetine fedâkârane verecek bir mâhiyette bilirim. Dünya ile, bilhassa kadınlarla, evlenmekle alâkadar olup bağlanmaz zannederim. Selâhaddin, Nur'un bir kahramanı iken evliliği onu dünyaya esir eyledi. Ona ve Nurlara çok zarar oldu. Eğer Ziyâ dünya ile, evlenmekle alâkadar olmaya niyeti katı var ise, Nur'un erkânları ile meşveret etmek ona lâzımdır. Ben bu meselede fikir beyan edemem. Ziyâ gibi bir Nur kahramanı dünya ile zincirlerle bağlanmasına, hizmet-i Nûriye fetvâ vermesiyle olur."

270. Mektup

Hapsin Latif Bir Hâtırası

Hapislerde, hususan Afyon hapsinde eski, zâlim müstebitlerin aldatmak suretinde arasına af bahsini etmesinden, biçâre mahpuslar benden soruyorlardı: "Acaba af olacak mı?"

Ben de derdim: Bu zâlimler aldatıyorlar. Fakat Nur şâkirtleri madem mahpuslara teselli vermek ve yüzde doksanını namaz kaldırmak hikmetiyle üç defa hapse girdiler. Rahmet-i ilâhiyeden kuvvetli ümit ederim ki, hapislerin tam bir afla çıkmasına bir âlâmet olduğuna kuvvetle ümit ve müjde ediyorum. Çok defa çok adamlara bu teselliği veriyordum. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükrolsun ki, kahraman Demokratlar o ümit ve ihbarlarımı tasdik ettirip, keyfi, tarafgirâne bazı kanunların bahanesiyle ve garazkâr bazı memurların tarafgirlik hesabına bahanelerle ezilen çok mâsum mahpusları azaptan kurtarmaya vesile oldular. Ve milletin cür'etkâr kısmını kendine ve âsâyîşe taraftar ettiler. O vesileyle, pek çok mahpuslar Nurlar'a ve Nurculara cidden alâkadarlık sebebiyle tamamıyla ıslah-ı hal edip vatan ve millete değil muzır, belki birer hizb ve uzv-u nâfi hükümüne geçtiler.

Said Nursî

Üstad bu mektupta hapsin latif bir hatırasını anlatıyor.

Hapisanelerde çoğu zaman "Af çıkıyor!" diye söylentiler olur. Ama bunların aslı yoktur. İnsanları oyalayıp kandırırlar. Ama Üstad bu hususta gerçek teselli mânasında sözler söylüyor. Gerçekten Demokratlar bir af çıkarıyorlar.

271. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Çok Sevgili Üstadımız Efendimiz,

"Risale-i Nur imha edilmez." diye yazılan ayn-ı hakikat parçayı Başbakan, Adliye Bakanı'na ev adresleriyle, yine diğer bakanların da resmî adreslerine gönderdik. Görüştüğümüz meb'uslara veriyoruz. Hepsi de bu hususta çalışacaklarını söylüyorlar. Isparta Mebusu Senirkentli Tahsin Tola, ziyade alâkadar oluyor ve diyor ki: "Hükûmet şimdi komünistlikle mücadeleye başladı. Bu mücadele yalnız zabıta ile olamaz. Nurcular yirmi seneden beri mücadele ediyorlar. Ve hükûmete büyük yardımda bulunuyorlar. Ve bugün memleketteki muhtelif cereyanların en hayırlısı ve en tesirlisi Nurculardır diyorlar."

Vâiz ve meb'us Ömer Bilen, diğer meb'us Hasan Fehmi Ustaoglu ve Fehmi Çobanoğlu isimli ihtiyar zatlar, size pek çok hürmet ve selâm ediyorlar. Her ikisi dahi Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsi namına sevgili Üstadımızı, bu asrın bir mürşid-i hakikisi söyleyerek, "Onların himmetidir ki, bu umulmadık zafer kazanıldı." diyorlar. Siz sevgili Üstadımızdan çok cihetle yardım gördüğünü söyleyen bu muhterem milletvekilleri, sizin dua ve Risale-i Nur'un hizmetine güvenerek ileriye pek büyük ümitle baktıklarını ve "İslâmiyet'in bütün şâsaasıyla âlem-i insaniyet çapında parlayacağını Cenab-ı Hakk'ın rahmetinden bekliyoruz." diyorlar. Dünkü Çarşamba günü üç meb'us, bir aralık Üstadımızı ziyaret edeceklerini konuşmuşlar.

Abdullah, Sungur

Sungur ve Abdullah Ağabeyler Ankara'daki faaliyetlerini bildirir bir mektup yazarak Üstad'a müjdelere veriyorlar. Mânevî hâminin kim olduğunu çok iyi bilen milletvekilleri Üstad için: "Onların himmetidir ki, bu umulmadık zafer kazanıldı." diyerek Demokrat Parti iktidarının arkasındaki gerçek dinamîği gösteriyorlardı.

272. Mektup

Mahkeme-i Kübrâ'ya Şekva ve Müdafaatın Bir Hâşiyesi Olan Parçanın Hulâsasıdır.

Size bu defa Mahkeme-i Temyiz'e gönderdiğimiz –avukatın Temyiz Mahkemesine gönderdiği– istidanın suretidir. Ve dehşetli kararnameye karşı, hulâsası sizin tarafınızdan bu meâlde, müsâdere kararnamesine mukabil, dindar meb'uslara dersiniz:

Bu tarzda müsâdere ne derece kanuna muhalif ve Demokrat hükümetini tanımamak ve Adliye Bakanı'nın verdiği emri ne derece dinlemediklerini ve ehemmiyet vermediklerini gösteriyor. Ve adliye adaleti haricinde dehşetli bir garaz hükmediyor.

...

...

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Kardeşiniz Said Nursî

Daha önce 261. Mektup'ta sözü edilen "Mahkeme-i Kübrâya Şekvâ ve Müdâfâtın Bir Hâşiyesi"nde zikredildiği gibi onların mahkum etmek istedikleri Kur'an'ın âyetleri. Bugüne kadar asırlardır binlerce müfessir de bu âyetleri hep Risale-i Nur'da tefsir edildiği gibi tefsir etmiş. Şimdi bundan dolayı nasıl bir suç oluşabilir?

Ayrıca bu hükümler akla mantığa da ters değil: "(Mirasta) erkeğe iki kadının payı kadar pay verilir." (Nisa Sûresi, 176) şeklindeki Kur'an hükmü tamamen adâlet olduğu gibi, merhametin de tâ kendisidir. Evet adâlettir. Çünkü: Ekseriyet-i mutlaka itibariyle bir erkek bir kadın alır, nafakasını üstüne alır. Bir kadın ise, bir kocaya gider, nafakasını ona yükler; irsiyetteki noksanını telâfi eder. Hem merhamettir, çünkü, o zayıf kız, pederinden şefkate ve kardeşinden merhamete çok muhtaçtır. Kur'an'ın hükmüne göre, o kız, pederinden endişesiz bir şefkat görür. Pederi ona, 'Benim servetimin yarısının, ellerin ve yabanilerin ellerine geçmesine sebep olacak zararlı bir çocuk' nazariyle endişe edip bakmaz. O şefkate, endişe ve hiddet karışmaz. Hem kardeşinden rekabsiz, hasedsiz bir merhameti ve himaye görür. Kardeşi ona, 'Hanedanımızın yarısını bozacak ve malımızın mühim bir kısmını ellerin eline verecek bir rakip' nazariyle bakmaz; o merhamete ve himayesine bir kin bir iğbirar katmaz. Şu halde o fitraten nâzik, nâzenin ve hilkaten zaîf ve nahif kız, sûreten az bir şey kaybeder; fakat ona bedel akrabalarının şefkatinden, merhametinden, tükenmez bir servet kazanır. Yoksa rahmet-i Hak'tan ziyade ona merhamet edeceğiz diye hakkından fazla ona hak vermek, ona merhamet değil, şedid bir zulümdür. Belki zaman-ı câhiliyette, gayet-i vahşiyane binaen kızlarını sağ olarak defnetmek gibi gaddârâne bir zulmü andıracak şu zamanın hırs-ı vahşiyanesi, merhametsiz bir şenaate yol açmak ihtimali vardır. Bunun gibi bütün ahkâm-ı Kur'âniye "(Ey Muhammed), Biz seni ancak âlemlere rahmet için gönderdik." (Enbiya Sûresi, 107) fermanını tasdik ediyorlar." (Onbirinci Mektup)

24. Lema'da yani Tesettür Risalesi'nde, Üstad "Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin hanımlarına söyle, evlerinden çıktıklarında dış örtülerini üzerlerine alsınlar." (Ahzâb Sûresi, 59) Âyetinin dört hikmetini beyan ederek bu âyetin hükmünün tam fitrî olduğunu ve karşı anlayışların gayr-i fitrî olduğunu göstermiştir.

273. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Bütün ruh u canımla geçmiş Mevlid-i Nebeviye'nizi tebrik ediyoruz.

Sâniyen: Sizin Nur'un neşrindeki muvaffakiyetinizi âlem-i İslâm tebrik edip alkışlayacak. Şimdi de emareleri görünüyor ki: Ezcümle bir numûnesi, Pakistan Maarif Vekili Nurlar için benim yanıma geldi, Risale-i Nur'un bir kısmını aldı. "Doksan milyon Müslümanlar içinde neşrine çalışacağım." dedi. Aldı, gitti.

Hem bu kadar aleyhimizde münafıklar çalıştıkları halde, hem Avrupa'da, hem Asya'da uzak yerlere Risale-i Nur'u götürmüşler.

Hem Berlin'de Almanlar Zülfikar'ı aldıkları vakit, bir gazetelerinde alkışlayarak ilân etmişler.

Hem dahilde ehl-i iman, en ziyade muarızlar olan eski başbakan ve dahiliye vekili yasak ettikleri Asâ-yı Mûsâ ve Zülfikar'ı yasaklarına ehemmiyet vermeyerek kemâl-i şevkle okuyorlar. Okuyanlar Ankara'da pek ziyadedir.

Hem birkaç yerde hapishane müdürleri iki-üç vilâyette karar vermişler ki: "Biz hapishaneleri medrese-i Nuriye yapacağız ki, bizim mahpuslar da Denizli, Afyon hapisleri gibi Nurlar'la ıslah olsunlar."

Sâlisen: Merhum Burhan, Nur'un ümmî ve gizli kahramanı idi. Hem onun akrabasını, hem Isparta'ya, hem Medresetü'z-Zehra şâkirtlerini tâziye ediyorum. Beş-altı gün evvel haber almıştım. Şimdiye kadar beş-altı gün zarfında belki bin defa ona dua etmişim. Çünkü altı günde virdimde dört yüze yakın أَجْرُنَا مِنَ النَّارِ dediğimde onu da niyet ediyorum. Bütün okuduklarımı Burhan'a hediye ediyorum.

Râbian: Nurlar, mektepleri tam nurlandırmaya başladı. Mektep şâkirtlerini medrese talebelerinden ziyade Nurlar'a sahip ve nâşir ve şâkirt eyledi. İnşallah, medrese ehli yavaş yavaş hakikî malları ve medrese mahsulü olan Nurlar'a sahip çıkacaklar. Şimdi de çok müftülerden ve çok ulemâlardan Nurlar'a karşı çok iştiyak görülüyor ve istiyorlar.

Şimdi en mühim tekkeler ehli, ehl-i tarikattır. Bütün kuvvetleriyle Nur Risaleler'ini nurlandırmaları ve sahip çıkmaları lâzım ve elzemdir.^{Hâşiye 3} Şimdiye kadar ben yalnız iman hakikatini düşünüp "Tarikat zamanı değil, bid'alar mâni oluyor." dedim. Fakat şimdi, sünnet-i Peygamberî dairesinde, bütün on iki büyük tarikatın hulâsası olan ve tariklerin en büyük dairesi bulunan Risale-i Nur dairesi içine, her tarikat ehli kendi tarikatı dairesi gibi görüp girmek lâzım ve elzem olduğunu bu zaman gösterdi.

Hem ehl-i tarikatın en günahkârı dahi çabuk dinsizliğe giremiyor; kalbi mağlûp olamıyor. Onun için onlar tam sarsılmaz, hakikî Nurcu olabilirler. Yalnız mümkün olduğu kadar bid'atlara ve takvâyı kıran büyük günahlara girmemek gerektir.

Hâmisen: Şimdi bu zamanda en büyük tehlike olan zındıka ve dinsizlik ve anarşilik ve maddiyunluğa karşı yalnız ve yalnız tek bir çare var. O da Kur'an'ın hakikatlerine sarılmaktır. Yoksa koca Çin'i az bir zamanda komünistliğe çeviren musibet-i beşeriye, siyasî, maddî kuvvetlerle susmaz. Yalnız onu susturan hakikat-i Kur'âniye'dir.

Rehber Risalesindeki Leyle-i Kadir meselesi, şimdi hem Amerika, hem Avrupa'da eseri görülüyor. Onun için, şimdiki bu hükümetimizin hakikî kuvveti, hakâik-i Kur'âniye'ye dayanmak ve hizmet etmektir. Bununla, ihtiyat kuvveti olan üç yüz elli milyon uhuvvet-i İslâmiye ile ittihad-ı İslâm dairesinde kardeşleri kazanır. Eskiden Hıristiyan devletleri bu ittihad-ı İslâm'a taraftar değildiler. Fakat şimdi komünistlik ve anarşistlik çıktığı için, hem Amerika, hem Avrupa devletleri Kur'an'a ve ittihad-ı İslâm'a taraftar olmaya mecburdurlar.

Sâdisen: Yanıma Nur talebesi bir meb'us geldi, dedi ki:

"Ben Adliye Bakanlığı'na gittim. Afyon'da Nurlar'ın müsâdere kararını söyledim." Adliye Vekili Özyörük dedi ki: "Ben Afyon

^{Hâşiye 3} İşte mühim bir numûnesi: Seydişehirli Hacı Abdullah'ın bütün mensupları, hem Kastamonu'da, hem Isparta'da, hem Eskişehir'de Risale-i Nur dairesini kendi tarikat daireleri telâkki etmişler ki, onlardan Nurlar'a rastlayanlar, takdîr-kârâne sahip çıkıyorlar. Onlara bin bârekâllah...

Mahkemesi'ne Nurlar'ın tamamen verilmesine emir verdim. Hattâ bendeki Asâ-yı Mûsâ'yı da müellifine iade edeceğim, diye bana söyledi. Halil Özyörük'ün bu sözü Demokratlar'a ve Nurlar'a taraftarlığını gösteriyor.”

Umuma binler selâm.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي
Kardeşiniz
Said Nursî

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Kutlu Doğumu, Mevlid-i Nebvî'yi tebrikle başlayan bu mektupta altı madde görüyoruz.

İkinci olarak, Üstad, münafıkların aleyhte çalışmalarına rağmen Risale-i Nurlar'ın Avrupa ve Asya'da tenvirine devam ettiğini, Pakistan Milli Eğitim Bakanı'nın ziyarete gelip, 90 milyon nüfusa sahip ülkesinde Nurları neşre çalışacağına dair söz verdiğini bildiriyor.

Ayrıca artık halkımız meseleyi anlayıp, muâzır eski Başbakan ve İçişleri Bakanı'nın yasağına rağmen çekinmeden Risaleler'i okuyor. Mahpusların ıslahı için Risale okutulmasını isteyen cezaevi müdürleri var. Üstad bunları müjdelemekle Nur Talebelerinin aşk ve şevklerini kamçulamaya çalışıyor. Böylece bizlere ümit kırıcı tavırlardan kaçınmamızı, devamlı, güzellikleri hayırlı gelişmeleri gündeme getirerek ümitsizliği yok etmemizi de tavsiye ve teşvik etmiş oluyor.

Üçüncü olarak Üstad, meçhul ve gizli kahramanları her vesile ile öne çıkarıp onlara verdiği önemi gösteriyor. Bazen sıradan hatta çok gerilerde zannedilen mübarek insanlar vardır, ama onlar duaları ve Allah'ın izniyle müessir ihlaslı halleriyle aslında çok ileridedir belki de gerçek rükünlerdendirler.

Dördüncü olarak ihtiyaçlarını hissetmeleri bakımından İmam-Hatip ve İlahiyatlılara göre liseli ve üniversitelerin Risaleler'den daha çok istifade ettikleri görülür. Keşke hocalar, kendisini derin ve geniş İslamî malumatları ile, ehl-i tekye de coşkulu gönülleri ile herkesten çok Risale-i Nurlar'a sahip çıksalar.

Beşinci olarak materyalist felsefe üzerine oturtulmuş dinsizlik; mağdur ve mazlum geniş kitlelere eşitlik ve özgürlük gibi sloganlarla kendisini takdim ederek Rusya'yı ve koskocaman Çin'i komünizme çevirdiğine göre onun karşısında maddî, siyasi ve beşeri kuvvetlerle durulmaz. Onun

için semavî, manevî ve ter ü taze Kur'ânî hakikatlarla durulabilir. Evet Türkiyemiz o bâdireden kendisini Kur'an Nurları ile kurtarabilmiştir. 243. Mektup'ta izah edildiği gibi, komünizm tehlikesine karşı, Avrupa ve Amerika İttihad-ı İslâm'a ve Kur'an'a karşı olmamak mecburiyetindedir. Bu hususun o şartlarda iyi değerlendirilmesi gerekir.

Altıncı olarak Adalet Bakanı Halil Özyörük, Afyon Mahkemesi'ne Nurların tamamen verilmesine dair emir vermiş... Eğer âdil Adâlet Bakanı gibi diğerleri de meseleyi kavrayıp Üstad'ın tavsiyelerini tutarak, Risale-i Nurlar'ı ve Nur Talebelerini manevi bir güç olarak arkalarına alıp dayanarak ona göre hareket etselerdi ülkemiz için çok hayırlı işlere sebep olabilirdi.

274. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerim ve Nur'un genç kahramanları,

Evvelâ: Ruh u canımızla sizin Ankara gibi yerde harika bir tarzda hizmet-i Nuriyenizi tebrik ediyoruz. Hakikaten ümidimizin fevkünde ehl-i maarif ve mektepliler kısmında çok ehemmiyetli bir intibaha vesile oldunuz. Bir senede Ankara gibi bir yerde bu hizmetiniz on senede ancak yapılacak. Az bir zamanda bu vazife-i imaniyeyi yaptığınıza kanaat edip kuvve-i mâneviyeniz ehemmiyetsiz hâdiselerle kırılmasın. Belki daha şiddetli çalışmanıza vesile olsun. O gibi yerlerde dahilden ve hariçten gelen yirmi kadar siyasî ve içtimâî cereyanların hodfuruşâne ve garazkârâne çarpıştıkları bir zamanda Kur'ân ve imana hizmetiniz ve Üniversitelilerin Nurlar'a takdîrkârâne sahip çıkmaları, bütün Nurlularını sevindirdiği gibi, ileride inşaallah âlem-i İslâm'ı da sevindirecek. Sizlerin az hizmetinizde mükâfat çoktur.

Bazen askerlikte ağır şerait altında bir saat nöbet, bir sene ibadet hükmünde olduğu gibi, sizler ve İstanbul Üniversiteli Nurluları dahi, az zamanda çok vazife gördünüz. Mesainizin semeresi az da olsa kanaat

ediniz. Mücadelede cephesinde bazı zayıfların geri çekilmesi cesurlarda daha ziyade kahramanlık damarını tahrik ettiği gibi, Nur fedakârları, vehhamların çekilmesiyle daha ziyade gayret ve sebata, belki şevkle daha ziyade çalışmaya sebep olmak gerektir.

Evet, Risale-i Nur'un mühim bir hakikatinden siz fitraten bir ders aldınız. Yine o hakikati nazar-ı dikkate alınız. O da şudur:

Vazifemiz ihlâs ile iman ve Kur'ân'a hizmet etmektir. Amma bizi muvaffak etmek ve halka kabul ettirmek ve muarızları kaçırmak ise, o vazife-i ilâhiyedir. Biz buna karışmayacağız. Mağlûp da olsak, kuvve-i mâneviyeye ve hizmetimize noksanlık vermeyecek. O noktada kanaat etmek lâzımdır.

Mesela: Bir zaman İslâm'ın büyük bir kahramanı Celâleddin Harzemşah'a demişler: "Cengiz'e karşı muzaffer olacaksın."

O demiş: "Vazifemiz cihad etmektir. Bizi galip etmek vazife-i ilâhiyedir. Ona karışmam."

Sizin şimdiye kadar sarsılmadan hâlis hizmetinizin delâletiyle, siz de bu kahramana iktida etmişsiniz. Binden bir-iki adam sizden kabul etse, yine sarsılmamak gerektir. Bazen bir-iki adam, bine mukabil geliyor.

Sâniyen: Ankara'da bu sırada nazarlar dünyaya ziyade çevrilmiş. Ve iktidar kısmı daha tam prensibini kabul etmeye vakit bulamamış. Müteaddit partiler kendine taraftar bulmak için veya kabahatlerini seddetmek için elbette çok çalışıyorlar. Ve İslâmiyet ve Kur'ân aleyhindeki hariçteki cereyanlar elbette dahilinde bazılarını bulmuşlar ki, Kur'ân lehinde cidden çalışanları uçurmak, kaçırmak, evham vermek gibi propagandalarla hakikî fedakâr olmayan veya dünya ile ve fazla dostlarla alâkadar olanları evhamlandırıyorlar. Ve Nurcuların da kuvve-i mâneviyelerini kırmaya çalışıyorlar.

Said Nursî

Üstad'ın Ankara'da üniversitede okuyan talebelerine yazdığı bu Mektup-taki "Bir senede Ankara gibi bir yerde bu hizmetiniz on senede ancak yapılacak. Az bir zamanda bu vazife-i imaniyeyi yapmanıza kanaat edip, kuvve-i maneviyeniz ehemmiyetsiz hâdiselerle kırılmasın. Belki daha şiddetli çalışmanıza vesile olsun. O gibi yerlerde dâhilden ve hâriçten gelen

yirmi kadar siyâsî ve içtimâî cereyanın hodfuruşâne ve garazkârâne çarpıştıkları bir zamanda Kur'an'a ve imana hizmetiniz ve Üniversitelilerin Nurlara takdîrkârâne sahip çıkmaları, bütün Nur talebelerini sevindirdiği gibi, ileride inşaallah Âlem-i İslam'ı da sevindirecek. Sizlerin az hizmetinizde mükafaat çoktur." sözlerinin tekrar tekrar ve dikkatlice okunması gerekir.

Üstad, Ankara'da yapılan hizmetlere çok önem vermiştir. Mutafa Sungur Ağabey diyor ki: "Üstad, yirmi gün kadar hizmetinde kaldıktan sonra, beni tekrar Ankara'ya gönderdi. Yanında hizmetinde kalmayı çok arzulu-yordum. Böyle her defasında muazzez Üstad beni Ankara'ya gönderiyordu ve defalarca: 'Sungur, benim yanımdaki hizmet, gümüş ise, Ankara'daki hizmet altındır.' derdi."

Elbette başkent olması itibarıyla Ankara'nın büyük önemi vardı. Risale-i Nur hizmetinin bilhassa mahkemelere taalluk eden noktalarının esas merkezi Adalet Bakanlığı, Temyiz ve Meclis olduğu için Ankara mühim olduğu gibi üniversite gençliğinin imanî ihtiyacının Kur'an hakikatleri ile temin edilmesi açısından da çok mühimdir..

Avukat Gültekin Sarıgül Ağabey, Ankara'da üniversite yıllarını anlatırken şöyle diyor: "1957 yılı, Ankara Hukuk Fakültesi ikinci sınıftaydım. Fakülte binasının arka tarafında ona bitişik vaziyette Hukuk Talebe Yurdu vardı. Yurdun bir odası mescit haline getirilmişti. Mescidin fahri imamlığı haddim olmaksızın bana tevcih edilmişti. Ramazan ayı gelmişti. İlâhiyat Fakültesi birinci sınıfında Mehmet adında bir kardeşimiz, Ramazan müddetince teravihlerden önce olmak üzere Risaleler'den okudu ve izah etti. Muhteva itibarıyla Risaleler hakkındaki intiba mükemmeldi. Daha sonra Mehmet beni merhum Âtîf Ural Ağabey'le tanıştırdı. Atîf Ural, her bakımdan numûne-i imtisâl, müstesnâ bir talebe idi. Kendisiyle ruhen kaynaşmıştık. O bana gerçek bir ağabey ve Risale-i Nurlar'a intibakta muallim oldu. Yıl 1958... Nur talebeleri ve Üstad merhum hakkında basında açılan iftira ve tezyif kampanyasının başlangıcı... Her yer ve belde de Nur talebeleri yakalanıp tevkif ediliyorlardı. Tevkif haberleri matbuatta manşetler halinde yer alıyordu. Gerek Âtîf Ağabey'de ve gerekse bende bu iftira kampanyasının izâlesi istikametinde içimizde yanıp tutuşan bir ateş vardı."

Mustafa Sungur Ağabey diyor ki: "Ankara'ya geldiğimde Atîf Ural başta olarak fedâkâr gençler Hizmet-i Nuriye'de idiler. Gerçi Risaleler umu-

miyetle hatt-ı Kur'an ile olmakla beraber, teksirle basılmaya başlanmıştı. Asâ-yı Musa, Küçük Sözler, Gençlik Rehberi ve son küçük Risaleler'den epeyce vardı. Ankara Üniversite Mescidi'nde verilen konferans gibi Nurlar ve mâhiyeti hakkında eserler de vardı. Dersanede kalan kardeşler, hem birbirleriyle ders yaparlar, hem tanışmak görüşmek gibi vesilelerden istifade ile Risale-i Nur ve Üstad Bediüzzaman, gayesi ve maksadı, mahkemeler vesâir Nur'a ait işler, hizmetler hususunda sohbetler yaparlardı. O zaman Ankara'da merkez-i payitaht-ı hükümette, Risale-i Nurlar'ın neşri ve dersi, en büyük bir hizmetti. Nitekim, çekirdek-misâl o hizmetler, Allah'ın izniyle kısa bir zaman sonra dal budak saldı, Âlem-i İslâm'ı sevindirdi.”

Bu mektubunda Üstad ikinci olarak Ankara'da müteaddid partiler birbirleriyle uğraşıp kendilerine taraftar bulmaya çalışırken Kur'an aleyhindeki hâriçteki cereyanların da boş durmayıp adam aradıklarını ve Kur'an lehindekileri kaçırmak ve evhamlandırmak için gayret ettiklerini söylüyor. Elbette bu hain ve sinsî çalışmalara karşı ümitsizliğe kapılmadan aşk ve şevkle Kur'an Hizmeti'ne koşturmak gerekiyor.

275. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Ben size bugün mektup yazacaktım. Ziyade rahatsızlığım sebebiyle telâшта iken, aynı dakikada Mustafa Gül ve İbrahim Gül geldiler. Hem bana ilâç, hem teselli, hem büyük sevince vesile olduklarından, o iki mübarek kardeşimi benim vekillerim ve bir mektup olarak size gönderiyorum. Onlar birer Said olarak benim bedelime sizi ziyaret ve tebrik edip sair şeylerimi de size beyan etsinler.

Said Nursî

Üstad çok rahatsız ve telaşlı olduğu bir zamanda Isparta'nın güllerinden iki gül ziyaretine gidip hem ilâç, hem teselli ve hem büyük sevince vesile oluyorlar. O iki gülü Üstad yine kendileri olarak Isparta'ya gönderiyor. İnsan aklına Nesîmî'nin “Gül” şiirini hatırlatıyor...

Evet pazarda iri güller gibi salınan kahramanlar var. Nur Fabrikası sahibi Hafız Ali'ler ve Gül Fabrikası katibi ve sâhibi Hüsrev'ler var... Hepsî de gül-i Muhammedî'nin şeydâ bülbülleri gibi şakmaktadır.

Bugün ben şâhımı gördüm, çeşm-i cemâli güldür gül
Gül olanın aslı güldür peygamberin nesli gül
Kurusu gül, yaşı güldür, toprağı gül, taşı güldür
Girdim şâhın bahçesine, cümlesi aşî güldür gül

Asmasında gül dalları, kovanında gül balları
Ağacında gül hâlleri, servi pınarı güldür gül
Arkı akar çarkı döner, gülden değirmeni döver
Yine gülden gül öğütür, bendi ırmağı güldür gül

Gülden terâzi yaparlar, gül ile gülü tartarlar
Gül alırlar gül satarlar, çarşı pazarı güldür gül
Açıl gel ey gonca gülüm, ağlatma şeydâ bülbülün
Bu inleyen garib dilin, âh-u efgâmı güldür gül

Gel hâ gel ha gül Nesîmi, geldi yine gül mevsimi
Bu feryad bülbül sesi mi, sesi feryâdı güldür gül.

Mustafa Gül Ağabey diyor ki: “Üstad’a Denizli Hapishanesi’ndeyken ziyaretine, yazdığımız kitapları ve Isparta güllerini götürmüştüm. Hapishanenin penceresinden bizlere yaptığı iltifatlar, hayatımın en mesut hatırası oldu. Bana oradan ‘Sav’dan mı geldin?’ diye soruyordu. Ben de ‘Evet Üstadım, Sav’dan geldim.’ diye cevap vermiştim. Denizli hapsinde Kule önlü bir jandarma vardı. Onunla Üstad’a gül yağını ve Sav’da yazılan Risaleler’i ulaştırırdık.”

Mustafa Gül Ağabey’i 1975 senesi yazındaki Isparta’da kısa dönem askerliğimiz sırasında ziyaret etmiştim. 1985’de vefat edince de cenaze namazına katılmak nasip oldu.

Arif Nihat Asya “Isparta” şiirinde şöyle diyor:

Koru koru, bahçe bahçe
Kuşlar ses verir, ses alır...
Parkında çiçek tarlaları,
Halılardan ders alır;
Isparta’nın erenleri
Gülsuyuyla abdest alır...

276. Mektup

(Üstadımızın tebrik telgrafına Reiscumhur Celâl Bayar'ın telgraf-la verdiği cevaptır.)

Bediüzzaman Said Nursî,

Emirdağı,

Samimî tebriklerinizden fevkalâde mütehassis olarak teşekkürler ederim.

Celâl Bayar

235. Mektup'ta bahsi geçen Üstad'ın Cumhurbaşkanı'na yazdığı tebriğe karşılık o da teşekkürlerini bildiriyor. Üstad'ın her şart ve döneme göre seviyeli münasebetlere dikkat ettiğini, ama hiç boş durmadığını görüyoruz. Bu tavrının Risale-i Nur Talebelerine de bir ders olması lâzımdır.

277. Mektup

Aziz, sıddık ve mübarek kardeşlerim,

Evvelâ: Nur'dan bana çok lüzumu bulunan Medresetü'z-Zehra'nın fütuhâtçı mahsulâtını ve kahraman Tahiri'nin merhume haremiyle ve merhume iki kerîmesi namına gönderdiği mecmualarını ve iki hafta evvel merhum Hâfız Ali'nin bir hayrülhalefi Mustafa'nın tam zamanında tamam Mektubat'ını ve Nur'un metin bir kumandanı Refet Bey'in kendi kalemiyle yazdığı mübarek mecmuasını ve pek güzel ve mânidar rüyalı mektubunu aldım ve çok sevindim. Onların her bir harfine Cenab-ı Erhamürrahimîn sizin her birinize bin hasene ihsan etsin. Merhume Hatice ve merhume Hicret'in ve merhume Âişe'nin ruhlarına ve kabirlerine binler rahmet eylesin. Âmin.

Sâniyen: İkinci bir Hüsrev olan Mustafa Osman'ın mektubunda, Sabri namında bir kardeşimizin, benim hizmetim için yanıma gelmesini istemesi beni çok memnun etti. O gelmiş ve birkaç ay hizmet etmişçesine kabul ediyorum. Fakat şimdi benim hizmetime hariçten gelmeye ihtiyaç kalmamıştır. Ne vakit ihtiyaç olursa o zaman haberdar edeceğim. Hakikaten Eflâni havalisinde Isparta kahramanları mahiye-

tinde küçük kahramanlar yetişmeye başlamıştır.

Sâlisen: Nur'un demirbaş kâtibi ve şakirdi Kâtip Osman'ın Risale-i Nur bahçesinden gönderdiği yaş üzüm teberrükünü ve Medresetü'z-Zehra'nın çok ehemmiyetli bir şubesi ve bir merkezi olan Sava'nın gayet mübarek teberrüklerini, kaideme muhalif olarak onların hatırı için kabul ettim. Ve kime yedirsem de, onların hayrı olarak yedireceğim.

Râbian: Nur kahramanı Hüsrev'in, ben Emirdağı'nda iken bana yazdığı umum mektuplarından mühim parçalarını, hususan benim yazdığım mektupların hülâsalarını hâvi kısımlarını bir defterde yazmıştım. Fakat ben hapisteyken birisi, hoşuna gitmiş, almış; kayboldu. Şimdi tekrar eski mektuplarından kırk kadar bende var. Onları inşaallah ben işaret edeceğim; burada yazdıramazsam size göndereceğim. Bir defterde cem edilerek belki ehemmiyetine binaen teksir edilecek.

Hâmisen: Sözler mecmuasından on beş tanesini Ankara'ya gönderdim. Çok fayda vermiş. Oradaki Nurcular kahramancasına ihtiyat perdesi altında çalışıyorlar.

Sâdisen: Sizde bulunmayan ve Hüsrev'in istediği Mektubat'ı tasbih ettim. Birisiyle göndereceğim. Bu defa Yirmi Dördüncü Mektub'u çok kıymetli, çok ince, çok derin ayn-ı hakikat gördüm.

Umuma binler selâm.

الْباقِي هُوَ الْباقِي
Saîd Nursî

Tâhirî Ağabey'in bir vefa örneği olarak vefat etmiş haremi için ve yine merhume olmuş kızları için yazıp gönderdiği Risale-i Nur Mecmualarının ve diğer talebelerinin kitap ve mektuplarını aldığını ifade eden Üstad, sevincini belirtiyor ve onlara dualar ediyor.

Isparta'nın fedakâr kahramanları gibi Eflânî havalisinden de Üstad'ın yanına gelip hizmet etmek isteyenler çıkması Üstad'ı memnun ediyor. Risale-i Nur hizmeti fedâkâr fedâilerin yani dünyasını ve hatta âhiretini de iman ve Kur'an hizmetine fedâ edenlerin omuzunda yükselir. O muhabbet fedâilerinin gözünde ne dünya ne de cennet sevdası yoktur. Onların rıza-i İlahî'den başka bir beklentileri de yoktur. Zâten en yüksek makam rıza makamıdır.

“Nur’un demirbaş kâtibi ve talebesi” ünvanı elbette sıradan bir şey değildir.” Medresetü’z-Zehra’nın çok ehemmiyetli bir şubesi ve bir merkezi” ismini almak da herhalde sıradan bir şey değildir. Onun içindir ki, karşılıksız bir şey almamayı değişmez bir kaide haline getiren Üstad Hazretleri onların teberrüklerini kaidesine muhalif olmasına rağmen kabul etmiştir. Nasıl “İlahî Atâ kanunu”, “kader ve kazâ”nın kararlarını delip geçiyor ve onları değiştirerek özel lütuflar sunuyorsa; elbette ihlasta derinlik, hizmette demirbaşlık ve merkezîlik de has daireye ait bazı lutuflara mazhariyeti de celbedecektir.

Üstad, talebelerinden gelen mektupları hep okumuş, bazılarını lâhikalar da neşretmiş. Hüsrev Ağabey’in mektuplarını da muhafaza edip onlardan mühim parçalarını ve kendi yazdığı mektupların hülasalarını bir defterde toplamış. O günlerin hatıraları olması bakımından bunların büyük önemi vardır. Aslında hizmete ait her şeyin, her dönemin büyük önemi vardır. Onun için her şeyin muhafaza edilmesi gerekir.

Ankara hizmetine çok önem veren Üstad, oradaki Risale-i Nur Talebelerinin ihtiyat perdesi altında kahramanca çalıştıklarını belirtiyor. Daha önce de 274. Mektup’ta Ankara’da üniversitelilerin büyük hizmetlerinden bahsetmişti.

Bu mektubun sonunda Üstad, Mektubat’ı tashih ederken, 24. Mektubu, çok ince, çok derin ve ayn-ı hakikat olarak gördüğünü ifade ediyor. Madem 24. Mektup kendi eseri olduğu halde, onu tekrar okuyup tashih ederken yeni bir gözle tedkik ediyor ve onda yeni şeyler keşfediyor. Öyleyse bizlerin de bu mübarek Kur’an Tefsiri Risale-i Nurlar’ı okurken de sanki ilk defa mütâlaa ediyor gibi yeni keşiflerde bulunmamız mevzu bahistir. Bu hazinelerden bigâne kalma gafletinde asla bulunmayalım.

278. Mektup

Aziz, sıddık ve mübarek kardeşlerim,

Evvelâ: Kardeşimiz İnebolu Hüsrevi Nazif Çelebi bana yazıyor ki: “Hizb-i Nûriye ve Salâvat’ın neşrini bitirdikten sonra ne münasip ise neşredeceğim.” diye soruyor.

Bence sizin tensibinizle Hastalar ve İhtiyarlar Lem’aları ve On Yedinci Mektup olan çocukların kısacık tâziyenamesi ve Yirmi Birinci

Mektup –ihtiyarlara hizmet hakkındaki kısa mektubun– neşri münasiptir. Fakat Medresetü’z-Zehra’nın erkânı, hangi cümle ve hangi fıkra münasip görürlerse kaldırabilirler ve ıslah edebilirler. Ve daha kısa başka münasip risaleler varsa ilâve edebilirler. Bu mealde, kahraman Nazîfe çabuk cevap gönderiniz. Hakikaten, o kardeşimizin Cevşenü’l-Kebîr’i ve Hizb-i Nuriye’yi Salâvat ile beraber neşri, Nurculara ve ehl-i imana büyük bir hizmettir. Cenab-ı Hak her bir harfine mukabil ona ve yardımcılarına bin sevap ihsan etsin. Âmin.

Sâniyen: Yeni ehl-i hükûmet yavaş yavaş anlıyor ki, hakikî kuvvet Kur’ân’dadır. Ve İslâmiyet uhuvvetiyle ve imanın hakâikiyle tahribatçı düşmanlara karşı dayanabilirler.

Evet, bir tahripçi, yirmi tamirciyi telâşa düşürür ve bazen mağlûp edebilir. Koca Çin’i kendine tâbi yapan bir kuvveti, buradaki yirmi milyon müslümana karşı âdetâ mağlûp bir vaziyette tecavüzden durduran, maddî kuvvetler, haricî-dahilî tedbirler, ittifaklar değil; belki yalnız Kur’ân ve imanın hakikatleri, onların en büyük kuvveti olan mâneviyat-ı kalbiyeyi tahribatlarına karşı sed çekmesi ve mânevî yaralarını tedavi etmesidir. Ve yeni hükûmetin Maarif Vekili bu hakikati hissetmiş ki, seleflerine muhalif olarak, en ziyade iman hakikatlerinin neşrine, din derslerine ehemmiyet veriyor. Hattâ büyük bir ehemmiyetle, şimdi de Şark Darülfünûnu –tâbirlerince Doğu Üniversitesi– için yüz bin lira tahsis edildiğini gazeteler yazmış.

Hem mezkûr hakikati, hem Ankara, hem İstanbul Üniversiteleri o dehşetli, tahribatçı kuvvete karşı hem vatani, hem gençliği kurtaracak hakâik-ı Kur’âniye ve imaniye olduğunu kat’iyen bildiler ki, Ankara’daki üniversiteliler 1700 imza ile Maarif Vekili’nin din derslerini cebrî mekteplere koyması için tebrik etmişler. Ve İstanbul Üniversitesi’nde yeni hükûmetin en mühim bir rûknüne demişler ki:

“Anadolu’da din lehinde kuvvetli bir cereyan var... Onlara da, solcular gibi bir derece meydan vermeyeceğiz.” demesine mukabil, o üniversitenin mümessili, din neşriyatı yapanlar aleyhinde olduğu halde, o reise demiş ki:

“Eğer dediğin o cereyan Risale-i Nur ise, ne siz ve ne de Avrupa onu mağlûp edemez.”

Bu mesele münasebetiyle, meslek ve meşrebime muhalif olarak Eski Said'in bir-iki dakika kafasını başıma alarak diyorum ki:

Küfür ile iman ortası yoktur. Bu memlekette İslâmiyet'e karşı komünist mücadelesi ortası olamaz. Sağ ve sol, ortası, üç meslek icap ettirir. Eğer İngiliz, Fransız deseler hakları var. "Sağ İslâmiyet, sol komünistlik, ortası da Nasraniyet" diyebilirler. Fakat bu vatanda, küfr-ü mutlaka karşı iman ve İslâmiyet'ten başka bir din, bir mezhep olamaz. Olsa, dini bırakıp komünistliğe girmektir. Çünkü hakikî bir Müslüman hiçbir zaman Yahudi ve Nasranî olamıyor. Olsa olsa dinsiz olup tam anarşist olur.

İnşaallah, Maarif ve Adliye Vekilleri gibi, sair erkânlar da bu ehemmiyetli hakikati tam anlayacaklar. Sağ-sol tâbiri yerine, hak ve hakikat ve Kur'an ve iman kuvvetine dayanıp bu vatani küfr-ü mutlakdan, anarşilikten, zındıkadan ve onların dehşetli tahribatlarından kurtarmaya çalışmalarını rahmet-i ilâhiyeden bütün ruh u canımızla niyaz ve rica ediyoruz.

İnebolu Hüsrevi Nazif Çelebi'nin sorusuna "Hastalar ve İhtiyarlar Lemmaları ve On Yedinci Mektub olan çocukların kısacık taziyenamesi ve Yirmi Birinci Mektup (ihtiyarlara hizmet hakkında kısa mektubun) neşri münasıptır." diye cevap veriliyor. Zülfikar ve Asâ-yı Musa ile verilen iman derslerinden sonra, hastalara, ihtiyarlara, çocukları vefat edenlere teselli verici, ümit verici, hayatın değerini bilip hastalık, ihtiyarlık ve vefat gibi şeylerin gerçek hikmetlerini anlamaya vesile olucu bahislerden bahseden bu eserlerin neşredilmesi tavsiye ediliyor.

İkinci olarak, bütün hükümetlere bir tavsiye mâhiyetinde, ülkemizde huzur, sükun, emniyet ve güven içinde insanlarımızın yaşayıp özüne ve köküne bağlı olarak dıştan gelen veya içten çıkacak bütün problemleri çözenin tek yolunun, hakiki kuvvetimiz olan İslâmiyet'e ve Kur'an'a bağlı yaşamak olduğu anlatılıyor. Bütün tahribatçılara karşı mağlup olmaz gücümüz bu... Onun için resmen din derslerinin mecburî olması lâzım.

Bir de bizim, Hıristiyan ve Yahudî dünyasından farklı bir tarafımız var. "Küfür ile iman ortası yoktur. Bu memlekette İslâmiyet'e karşı komünist mücadelesi ortası olamaz. Sağ ve sol, ortası, üç meslek icap ettirir. Eğer İngiliz, Fransız deseler hakları var. "Sağ İslâmiyet, sol komünistlik, ortası

da Nasrâniyet' diyebilirler. Fakat bu vatanda, küfr-ü mutlaka karşı iman ve İslâmiyet'ten başka bir din, bir mezhep olamaz. Olsa, dini bırakıp komünistliğe girmektir. Çünkü hakiki bir Müslüman hiçbir zaman Yahudî ve Nasrânî olamıyor. Olsa olsa dinsiz olup tam anarşist olur.”

279. Mektup

... Bir-iki hafta evvel Mısır'ın Camiü'l-Ezher'inin büyük bir müderrisi olan Ali Rıza buraya hususî bir adamı gönderdiği gibi, iki gün evvel de aslen Buharalı ve Medine-i Münevvere'de mücavir ve Mısır'da büyük âlimlerle ve hususan eski Şeyhü'l-İslâm'ımız ve Dârü'l-Hikmet'te benim arkadaşım Mustafa Sabri Efendi'yle alâkadar ve bu tarafa geleceğine dair onlarla görüşen ve bir derece onların namına mühim bir âlim yanıma geldi. Ben de Camiü'l-Ezher'e hediye-i vakfiyem olarak on bir tane hususî mecmualarımı o zat vasıtasıyla âlem-i İslâm'ın büyük medresesi olan ve o âlimin ihbarıyla şimdi yirmi yedi bin talebesi bulunan Camiü'l-Ezher'e hediye olarak o zata verdik. Hem dedik: Başta Mustafa Sabri ve Ali Rıza ve Mehmed Zahid Kevserî olarak, Nur mecmualarına benim bedelime sahip ve hâmi ve vâris olsunlar ve Arabî'ye tercümeye çalışsınlar, dedik. Mektup da yazdık. O zat aldı, gitti.

Umum kardeşlerime ve hemşirelerime selâm ederim, dualarını isterim.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Kardeşiniz

Said Nursî

Üstad, Câmîü'l-Ezher'e kendi vakfiyesi olarak on bir tane Risale-i Nur Mecmuası gönderiyor ve başta Şeyhülislam Mustafa Sabri, Ali Rıza Efendi ve Mehmet Zâhid Kevserî'nin bu Risaleler'le ilgilenip Arapça'ya tercüme etmelerini istiyor.

Bilhassa Üstad'ın “Eski Şeyhülislamımız ve Dârü'l-Hikmet'te benim arkadaşım Mustafa Sabri Efendi” dediği zât için Prof. Dr. Ali Özek bir hatırasını anlatırken diyor ki: “1952 senesinde eski Şeyhülislâmlardan Mustafa Sabri Efendi Kâhire'de Şehzade Şevket Bey'in evinde oturuyor. (...) Yine böyle bir sohbet sonunda elini öptüm, ayrılıyordum. Türkiye'ye izine ge-

liyordum. Mısır'da okuyan Ezher Talebe Teşkilatı'nın sekreteri ve başkanıydım. Mustafa Sabri Efendi, 'Sana üç vazife vereceğim.' dedi. "1- Kırkağaç kavunu (Mısır'da kavun yok) 2- Leblebi 3- Said Nursi'yi göreceksin. Bediüzzaman'ı ziyaret edip ne kadar talebesi olduğunu soracaksın. Sana bir rakam verecek. Bunun üzerine neden Türkiye'de bir hareket yapmıyor, neden duruyor, niçin bir İslâmî harekâta girişmiyor? Bunları sor." dedi. Emirdağ Belediyesi Reisi olan H. Ali Kılıçalp da Mısır'da talebeydi. O da selam ve hürmetlerini söyledi. İstanbul'a geldiğimizde Bediüzzaman da Fatih Çarşamba'da ahşap bir evde kalıyordu. Ziyaretimizde divan üzerinde, arkasında hafif eğik bir yastığa yaslanmış, uzanmış yatıyordu. Mustafa Sabri Efendi'nin selâmını söyleyince, kalktı, doğruldu, oturdu, 'Aleyküm selâm' diye selâmını aldı. 'Kelâmı nedir?' dedi. Bir saat kadar ziyaretinde kaldık. Ben selâmını söylemeden, Üstad 'Bizim H. Ali ne yapıyor?' diye sordu, ben de selâmını söyledim. 'Mustafa Sabri ne kadar talebeniz olduğunu soruyor Efendim.' dedim. 'Türkiye'de Risale-i Nur okuyan beş yüz bin talebem var.' dedi. Sabri Efendi, bu kadar talebesiyle neden İslâmî cihada başlamıyor.' diyor. Üstad: "Şimdi sen Sabri Efendi'ye selâm söyle, bizim davamız imandır. Cihad, imandan sonra gelir. Şimdi imana hizmet etmek zamanıdır. Bizim vazifemiz imandır, imana hizmet etmektir..." diye iman hizmeti üzerinde uzun uzun durdu ve izahlarda bulundu. Müsaade isteyip ayrılırken, ayağa kalktı, elini öptüm, ayrıldım, kendisi de yatağa oturdu. Emanetleri, bu arada Şevket Bey'in istediği vatan toprağını çok sıkı arama ve kontrolden sonra Mısır'a götürdüm. Leblebi ve kavunu da Mustafa Sabri Efendi'ye götürdüm. Sabri Efendi artık iyice ihtiyarlamıştı. Bu sebepten rahatsızdı. Türkiye'de Bediüzzaman'la geçen konuşma ve hatıraları, aynen kendilerine naklettim. Dikkatle dinledi. Şu cevabı verdi: 'Said Efendi gerçekten haklıdır! Evet söyledikleri doğrudur. O davasında muvaffak oldu. Biz hata ettik." diye Bediüzzaman'ı tasvip etti...

Allah Rahmet eylesin Osmanlı Devletinin 127. Şeyhülislamı olan Mustafa Sabri Efendi 150'liklerden olduğu için yurt dışına çıkmıştı.

280. Mektup

Evvelâ: Hadsiz şükrolsun ki, şimdi Ankara içinde küçük bir medrese-i Nuriye mânâsında, küçük Said'ler ve Nur'un fedakârları her gece birisi bir mecmuayı okur, ötekiler ders alır gibi dinliyorlar. Bazı vakit

konferans zamanında bazı mühim adamlar da iştirak ediyorlar. Bu defa Afyon gazetecisinin iftirası münasebetiyle Başvekil'e ve Dahiliye Vekâleti'ne ve Nur talebelerine bazı meb'uslar söylemiş: Adnan Menderes ile Dahiliye Vekili pek dostâne mukabele edip haber göndermişler ki, "Hiç merak etmesin ve meyus olmasın."

Ve Afyon'daki gazeteci de, "Ben Emirdağı'na geleceğim ve Üstada iki dileğim var; bunları rica edeceğim ve özür dileyeceğim." demiş. Ve bizim aleyhimizde neşredilen o gazetelerden, talebelerim yüz altmış adedini alarak imha etmişlerdir.

Daha fazla yazacaktım. Rahatsızlığım dolayısıyla yazamadım ve vakit de dar olduğundan kısa kesiyorum. Umumunuza selâm.

Üstad bu mektupta da Anakara'daki Nur Talebelerinin başarılı hizmetlerini anlatıyor. Bilhassa Hukuk Fakültesi öğrencisi Âtîf Ural'ın ihlâslı ve fedâkâr tavır ve hizmetleri herkese örnek olacak mâhiyettedir. Avukat Gültekin Sarıgül şöyle demektedir: "Ortada bir rahle, rahlenin üzerinde açık, kalınca bir kitap. Köşede bir kütüphane... Yüzleri pırl pırl... Üniversiteli oldukları belli oluyordu. En nihayet diğer köşede onlardan daha yaşlıca, hafifçe seyrek bıyıklı, bakışları derin ve mânâlı, mütebessim çehreli, olgunluğu her haliyle anlaşılabilen birisi oturuyordu. Manzara, iştihak duyduğum ve yitirdiğim mânevi bir iklimi hatırlattı. Mânevi bir inşirahın vücudumu sardığını hissettim. Mehmet hemen köşedekine işaret ederek, 'Âtîf Ağabey' dedi. Memnun olduğumu söyledim. Akabinde beni takdim etti. Âtîf Ural derûnî, âdeta ruhundan kopup geldiğini hissas eden ses tonuyla 'Mâşâallah' diyerek mukabelede bulundu. Merhumla tanışmamız böyle oldu. Âtîf'in bana en çok te'sir eden tarafı tevazuu idi. Eşsiz bir tevazu nümunesi, son derece itidal sahibiydi. Ben, o zamanlar iddiacı ve tahammülsüz bir mizaçtaydım. Hukuk Tarihi derslerinin te'siri altında, İslam Hukuku hakkındaki kanaatlarım menfi bir istikamet kesbetmişti. Gerçi, namaza müdâvim idim. Bir gece Âtîf'ı ziyarete gitmiştim. Kendisi ve diğer arkadaşlarla konuşmalarımız, İslam hukukunun, asrımızda tatbik kabil olup olmadığı mevzuuna intikal etmişti. Biraz sonra konuşmalar münakaşaya döküldü. Benim iddiacılığım ve hararetliliğim karşısında Âtîf sadece tebessüm ediyordu. Enaniyetimi hiç tahrîk etmiyordu. Nihayet, 'Gültekin kardeş, bu hükümlerin Allah'ın kanunları olduğunu kabul etmiyor musun?' dedi. 'Elbette ediyorum.' dedim. 'Öyle ise, Allah'ın kanunlarını değıştirelim mi?' deyince cevap veremedim. Ettiğim hatânın azameti-

ni bana hatırlatmış oldu. Gece saat ikiyi bulmuştu. Beni aldı; ısrarlarıma rağmen, iki kilometre mesafedeki fakülteye kadar uğurladı. Âtîf Ural, hidayetime o an için vesile olmuştu. (...) Âtîf, tanıdığı Müslümanlardan, sonradan ödenmek üzere borç para almış, kulübeciğinde riyazet erbabının ancak yapabileceği iktisatla gece gündüz çalışmış, eski taş basmalardan Risaleler’i daktilo etmiş ve evvelâ Sözler’in neşrine muvaffak olmuştu. Arkadan Mektubat ve Lem’alar neşredilmişti.”

281. Mektup

Hakikaten Eflâni ve Safranbolu, aynen Isparta’nın kahramanları gibi Nurlar’a mütemadiyen çalışıyorlar. Hattâ bu defa Rehberlerin bir kısmında münâcât yoktu. Eflâni az bir zamanda yetmiş adet eski harfle Münâcât’ı yazıp bize göndermiştir. Biz de o Münâcâtları, Rehberlerin arkasına ilâve ettik. İnşallah orada da çok Sungur’lar çıkıyor ve çıkacak.

Bu mektupta Üstad, Eflâni ve Safranbolu’nun aynen Isparta’ya döndüğünü, oradan çok Sungur’ların çıkacağını müjdeliyor.

Mustafa Sungur Ağabey’in isminin artık, Hulusi, Hüsrev ve Hâfız Ali Ağabeyler gibi nümüne-i imtisallere benzer şekilde takdim edildiğini görüyoruz. Kendisi, Risaleler’i ve Üstad’ı tanıdıktan sonra artık hayatını iman ve Kur’an hizmetine vakfederek adanmışlardan bir ruh olmuştu. Şöyle diyor: “Evet Risale-i Nur’a hizmet edenler, onu neşredenler, ona hizmetin hakkaniyetini, kalblerinin tâ derinliklerinde ve ruhlarında hissettiler. Emsâlsiz fedâkârlık gösterdiler. Fedâkârlıkları anlamayanlar, bilmeyenler, yaşamayanlar, havsalayı şaşkırtan bu fedâkârlık ve kahramanlık örneklerinin temelinde, Nur Talebelerinde dünyevî menfaatler ve şahsî garazlar aradılar. Başta Nur Üstad olarak, talebelerin bu faaliyet ve hizmetleri, dünyevi garazların çok üstünde ulvî ve yüksek olduğunu bilmek istemediler, bilemediler. Ama şurası muhakkak ki, biz ücretimizi manevî yönden alıyorduk. Ruhun, kalben, sanki bir Nur âleminin içindeydik. Demek Rahmet-i İlâhiye son asırların Hizmet-i Kur’âniye’inde öyle ulvî bir lezzet dercetmişti ki, her sıkıntıya mukabele ettirebiliyordu. Emirdağ’da bir gün Zübeyir ve Ziya ile birlikte Dördüncü Şua olan Âyet-i Hasbiye Risalesi’ni okumuş ve büyük bir hazz-ı manevî almıştık. Sonra Üstadımız yanımıza geldi, tekrar okuttu ve: “Ben zevk cihetini değil, meşakkat

cihetini tercih ettim. Fakat size müsaade ediyorum. Çünkü şevkinize, gayretinize vesile oluyor.” demişti. Sırası gelmişken bu hususta şunu da arz edeyim ki; Hz. Üstad, bir gün neşeli ise, üç gün ızdıraplı ve hastalıklı idi. Bana kaç defa: “Sungur! Bende on hastalık var. Birisi eğer sende olsa, yataktan kalkamazsın.” demişti. Yine bir gün bana “Eflâni'deki Nur Talebelerinin isimlerini yaz, onlara isimleri ile dua edeceğim.” demişti. Ben de yazdım, onları baş ucuna asmıştı.”

282. Mektup

Papalık Makam-ı Âlisi
Kalem-i Mahsusu
Başkitabet Dairesi
Numara: 232247

Vatikan, 22 Şubat 1951

Efendim,

Zülfikar nâm el yazısı olan güzel eseriniz İstanbul'daki Papalık makam-ı vekâleti vasıtasıyla Papa Hazretleri'ne takdim edilmiştir. Bu nazik saygınızdan dolayı gayet mütehassis olduklarını bildirirken, üzerinize Cenab-ı Hakk'ın lütuflarını dilediklerini tebliğ beni memur ettiklerini arza müsâraat eylerim. Bu vesile ile saygılarımı sunarım efendim.

İmza

Vatikan Bayn Başkâtibi

Bu, 22 şubat 1951'de Vatikan'dan Üstad'a gönderilmişti. Çünkü Üstad kendilerine el yazma Zülfikâr Mecmuası'nı göndermişti. Zülfikâr'da 19. Mektup gibi Peygamber Efendimiz'in mucizelerini ve 25. Söz gibi Kur'an-ı Kerim'in kırk yönden mucize olduğunu anlatan bölümler vardı. Üstad böylece Risale-i Nurlar'dan İslâm dünyasını haberdar etmek için mühim merkezlere gönderdiği gibi, Vatikan merkezini bilgilendirmek ve Kur'an'ın son kitap, Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in de son peygamber olduğunu aklı, mantıkî delilleriyle haberdar etmek için Zülfikâr'ı göndermişti.

Muhsin Alev diyor ki: “Üstad, Çarşamba'da Ziya Arun kardeşimizle birlikte gezmeye gitmişlerdi. Eve döndüklerinde Ziya Arun heyecanlı

bir şekilde, Üstad'la birlikte Fener Patrikane'sine gittiklerini ve Üstad'ın Patrik Athenagoras'la görüşüp konuştuğunu anlattı.”

Bu görüşme 1953 senesi baharında Üstad'ın İstanbul'da üç ay kaldığı bir zamana rastlar. O sene İstanbul'un 500. Fetih Yıldönümü idi. Onun için parlak törenler yapıldı. Üstad da Topkapı ve Fatih'te yapılan bu törenlere resmi zevatla birlikte iştirak etti. Daha sonra Üstad, yanında bulunan talebesi Ziya Arun ile Fener'deki Patrik Athenagoras'a da gitti. Onunla görüştü. Bu görüşmede Üstad Patrik'e: “Siz, Hıristiyanlığın din-i hakikisini kabul etmek, Hz. Muhammed'i (sallallahu aleyhi ve sellem) Peygamber ve Kur'ân-ı Kerim'i de Allah Kitabı'dır diye kabul etmek şartıyla ehl-i necat (kurtulanlardan) olacaksınız.” dedi. Athenagoras da “Ben kabul ediyorum.” dedi. Bunun üzerine Üstad, “Pekâla, siz bunu dünyanın diğer manevi reislerine de söylüyor musunuz?” dedi.

Patrik Athenagoras da “Söylüyorum, fakat onlar kabul etmiyorlar.” dedi. Eylül 2006'daki tatsız olaylar 55 sene önceki bu diyalog başlangıcına ters olarak gelişti. Bunun bir değerlendirmesini sizlere arz etmek istiyorum:

Katolik Kilise'nin ruhani lideri ve Vatikan'ın devlet başkanı 16. Benedikt'in Almanya gezisi sırasında İslam ve Hz. Muhammed hakkında sarf ettiği sözler, gerek Müslümanlar gerekse bazı Katolikler de başta olmak üzere diğer din mensupları tarafından da esfle karşılandı. Dünya barışı için dinler ve kültürler arası diyalogun hayati bir önem arz ettiği, tam da 11 Eylül felaketinin beşinci senesinin anıldığı bu günlerde, dünya liderlerinden farklı dinler arasında köprüler kuran, yapıcı ve barış dolu mesajlar beklerken, diyalog sürecinin önemli aktörlerinden biri olan Papa'nın beş milyon Müslümanın yaşadığı bir ülkede yaptığı talihsiz açıklamalar Katolik Kilise'nin Müslümanlara yönelik bakışı hakkında soru işaretleri doğurdu.

Bundan kırk sene evvel, İkinci Vatikan Konsülü ile başlayan diyalog sürecinde, başta Yahudi ve Müslümanlar olmak üzere farklı din mensupları ile pozitif ilişkiler kurmak, diğer dinler ile ortak noktalar yakalayıp işbirliği sahaları gözeterek dünya barışı ve insanlık için beraber çalışmak maksatları güden Katolik Kilise'nin, geçen sene seçilen Papa ile beraber diyalog konusunda farklı bir yaklaşım içine girebileceği sinyalleri Vatikan uzmanları tarafından verilmişti. Peki, bu son konuşmanın da ardından Katolik Kilise'nin diyalog, bilhassa da Müslümanlarla diyalog konusunda ciddi bir tavır değişikliğine gittiğinden bahsedilebilir mi?

Daha papa seçilmeden, Türkiye'nin AB üyeliğine karşı olduğu konusundaki beyanati ile Türk kamuoyunun gündemine oturan Joseph Ratzinger'in Katolik Kilise içinde var olan muhafazakar kanadı temsil etmesi, daha önceki görevinde liberal görüşleri ile tanınan teologların Katolik sıfatıyla eğitim vermesini yasaklayan kararlara imza atması, iş başına gelir gelmez diyalog başta olmak üzere birçok alanda bir önceki dönemden daha katı bir üslup takınacağı beklentisine yol açtı. Ancak, bir önceki papa Jean Paul II ile uzun süre mesai paylaşması, ilerlemiş yaşından dolayı kısa sürmesi beklenen görevinde yeni bir sayfa açmaktan ziyade bir önceki dönemin çizgisini koruyacağı öngörüsü iyimser yorumların gerekçeleriydi. Bilhassa Kardinal Ratzinger'in şahsi görüşlerinin, papa seçilmesi ile beraber geri planda kalacağı, zira papaların temsil ettiği makam gereği, kendilerinden evvel görev yapmış papaların görüşleri, konsüllerin kararları ile çelişkiye düşmekten kaçınmaya gayret göstermesi, böylelikle Katolik Kilise'nin kurumsal kimliğine halel gelmemesi için azami çaba içinde olması görüşü ön plana çıkmıştı. Lakin ilk bir senesini genelde, çok suya sabuna dokunmayan konuşmalar ve bir önceki dönemden çok farklılaşmayan atamalarla geçiren Benedikt, geçtiğimiz şubat ayından itibaren, hem mesajlarını daha netleştirdi, hem de kilise içindeki atamalarda kendi politikalarını uygulamasını kolaylaştıracak atamalar yaptı. Bu çerçevede diyaloga bakışın ne kadar değiştiğini, neler yapıldığını sorgulamak gerek.

Katolik Kilise, 1962-1965 yılları arasında toplanan İkinci Vatikan Konsülü sırasında bir dizi belgeyi tartışıp onaylayarak, yaklaşık bir asırdır krizde olan kilisenin modern dünyadaki hızlı değişime ayak uydurabilmesi için gereken yönlendirici kuralları tespit etti. Bu belgeler içerisinde, diğer dinlerle münasebetleri izahı açısından önemli yeri olan Nostra Aetate (1965) öncelikle Holokost sonrası töhmet altında kalan kilisenin Yahudilerle ilişkileri geliştirmek, protestan teolojisi etkisi altında Hıristiyanlığın Yahudi kökenlerine dönüşü vurgulamak maksatlı düşünüldü. Lakin Müslüman, Budist ve Hindularla beraber yaşayan Katolik episkoposların, sadece tek bir dini kayıran bir belgeye itiraz etmesi, ismi geçen diğer üç dinin de aynı belgede zikredilmesi ile sonuçlandı. Nostra Aetate, Müslümanlardan ilk kez olumlu bahseden bir resmi Katolik belgesi olarak, müteakip dönemdeki diyalogun düzenlenmesinde temel referans oldu. İslam'ın ibadetleri takdir edilerek, her ne kadar Hıristiyanlık ile aynı şekilde bakmasa da Hz. İsa ve Hz. Meryem'e verilen önem vurgulandı. İlerleyen senelerde Nostra Aetate'de anlamını bulan diyalog çalışmalarını yürütmek üzere evvela Papalık Gayri Hıristiyanlar Komisyonu kuruldu ve daha sonra

aynı komisyon Dinlerarası Diyalog Komisyonu haline gelerek bu sene-ye kadar müstakil bir kurum olarak görevini sürdürdü. Her ne kadar, Yahudilik haricindeki bütün dinlerle alakalı olsa da, bu komisyon daha çok Müslümanlarla ilişkilerde aktif rol oynadı, buraya yapılan atamalarda Arapça, Farsça ve diğer Müslüman dillerini bilen, İslam uzmanı rahipler ön plana çıktı.

2006'nın şubat ayında ise Papa, komisyonun mevcut başkanını Kahire'ye sefir olarak tayin ettikten sonra senelerdir diyalog adına birçok çalışma yapmış bu komisyonun lağvedilerek, kültür işlerinde sorumlu bakanlığın altında bir birim olmasını kararlaştırdı. Bu adım, diyalog, bilhassa Müslümanlarla diyalog açısından olumsuz gelişmelerin ilk habercisi oldu. Konsülden bu yana görev yapmış papalardan 23. Jean- ki Türkiye de on sene elçilik yapmış olmasından ötürü Türkiye'yi iyi tanırdı-, 6. Paul, 2. Jean Paul, Müslümanlarla ilgili ifadelerinde konsülün çerçevesinde kalarak, ileriye matuf olumlu adımlar atılmasını gözettiler. Bahsedilen komisyonun faaliyetlerinde ise geriye gitme değil, her seferinde daha geliştirme yönünde bir çaba gözlemlendi. Ancak bu yeni dönemde gerek komisyonun kaldırılması, gerekse son konuşmada açıkça Nostra Actate'nin bir ilkesine ters düşülmesi, Müslümanlarla diyalog konusunda ciddi bir politika değişikliğini haber veriyor. Zira Nostra Aeatate belgesinin Müslümanları kapsayan üçüncü kısmı, geçmişte Müslüman ve Hıristiyanlar arasında birçok çatışmalar yaşandığını, ancak bu konsülün bütün bu maziyi unutup samimi bir gayretle karşılıklı anlayışın sağlanıp barış, özgürlük, sosyal adalet ve ahlaki değerlerin teşviki için beraber çalışılmasını teşvik ettiği ifade edilmiştir. Yayınlanması ile beraber başta ruhban sınıfı olmak üzere bütün katolikler için bağlayıcı olduğu varsayılan bu belgenin, son konuşmada açıkça hiçe sayıldığı gözden kaçmamıştır. Papa'nın, Türkiye ziyaretine sayılı gün kala yaptığı bu konuşmada, ziyaret etmesi beklenen İstanbul'un Yıldırım Beyazıt tarafından kuşatıldığı döneme atıfta bulunması ve Doğu Roma İmparatoru ile Farisi Müslümanın münazarasının da Ankara yakınlarında geçtiğini vurgulayarak, meseleyi İslam'la alakalı yorum yapmanın da ötesine taşıyıp sadece bir din adamı olarak değil, devlet başkanı olarak da ziyaret edeceği bir ülke hakkında, tarihi sürtüşmeleri alevlendiren bir yaklaşımı benimsemiştir.

Her şeye rağmen, gözden kaçmaması gereken bir husus da, 16. Benedict her ne kadar Katolik Kilise'nin en üst makamını işgal ediyor olsa da, 700 küsur milyonluk bir topluluğun içinde görüşlerden bir görüşü temsil ettiğini bilmek. Zira kendisine rakip olarak gösterilen ve hatta önce seçildiği

halde sağlık nedenleri ile papalık görevini kabul etmediğine dair haberleri çıkan Kardinal Martini ve çevresi liberal, diyaloga olabildiğince açık bir duruşu temsil etmektedir. Ayrıca Nostra Aetate'den ve daha evvelki papaların görüşlerinden ilham alıp günümüzde diyalogun önemine inanmış, bu konuda gerek akademik gerekse sosyal düzeyde Müslümanlarla samimi olarak görüşen, İslam hakkında doğru bilgilenme kaygısı taşıyarak, müslümanların hâssasiyetlerine olabildiğince duyarlı katolik topluluklar mevcuttur. Bu açıdan mevcut idarenin görüşlerini ve tutumlarını esas alarak bir topluluğu toptan mahkum etmek yerine, başlamış olan diyalog faaliyetlerini devam ettirmek özellikle bu diyalogu baltalamak hatta bitirmek isteyen zihniyetlere karşı verilecek en güzel cevaptır. Elbette bu tavır İslam' a karşı yapılan hakaret-amiz bir ifadeye gereken en güzel şekilde tepki vermekten Müslümanları alıkoymamalıdır.

Mehmet Cem Aksoy

1999 Mart'ında Birmingham Üniversitesi'nde Prof. Dr. David Thomas ile görüştüğüm. Diyalog meselesinde şöyle dedi: "Sizinkiler diyor ki: 'Diyalog diyerek bizi Hıristiyanlaştırmak istiyorlar.' Bizinkiler de diyor ki: 'Zâten Hıristiyanlığın bir temeli yok. Eğer biz Müslümanlarla diyaloga geçerse, Müslümanlık bizimkilere câzip gelir ve Müslümanlaşırlar.' Şimdi biz bu iki anlayışın arasında kalıyoruz."

Zannediyorum bu endişe bazılarını bütün köprüleri attırmaya mecbur ediyor.

283. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Bütün ruh u canımızla Receb-i Şerif'inizi ve Şuhûr-u Selâse'nizi tebrik edip Cenab-ı Erhamürrahimîn'den niyaz ediyoruz ki, hakkınızda ve hakkımızda seksen sene bir mânevî ömr-ü bâki kazandırmaya bu üç mübarek ayı vesile eylesin. Âmin.

Sâniyen: Otuz-kırk gündür hakikî ehl-i imana bir nevi hücum içinde üç dindar vekilin İslâmiyet şeaîrini bir derece tamir etmeye meydan vermemek için bir sarsıntı verildi. Hizmet-i imaniye içinde en büyük kuvveti Nurcularda buldular. Bahanelerle onlara fütur vermek, şevklerini kırmak için çok desiseler yapıldı. Tarsus, İstanbul gibi, Emirdağı'nda

da acip desiselerle beni hiddete getirip bir gaile çıkarmak istediler. Hâlbuki, Cenab-ı Hakk'ın rahmetiyle bana fevkalâde bir sabır ve tahammül verildi. Onların da plânı zîr ü zeber oldu. Hattâ Afyon'da ve burada üç büyük memurun belki azl olmak ihtimali var. Ve üç vekil de lehimde bulunmuşlar. Demek, inâyet-i ilâhiye daima bizi himaye ediyor, elham-dülillâh. Bu gibi şeyleri merak etmeyiniz. Yalnız ihtiyat her vakit iyidir.

Sâlisen: Risale-i Nur'un mânevî avukatı ve bir kahramanı Ahmed Feyzi, İzmir'deki Nur'un teksiri ve intibahkârâne İzmir vaziyeti ile Ahmed Feyzi alâkadar olmuş, teksirdeki tashihâtı deruhte etmiş. Mehmed Yayla ve Abdurrahmân gibi ve yardım eden kardeşler gibi İzmir'de Nur'un teksirinde alâkalarını devam ettireceklerine dair mektubu hapis-hanede Nur'un küçük bir kahramanı olan Bayram getirdi. Ve Ahmed Feyzi onunla bir miktar zeytin ve zeytinyağı göndermiş. Ben Abdülmecid kardeşimin hediyesini kabul etmediğim halde, Ahmed Feyzi kardeşimi daha ziyade kendime yakın gördüğümden, hediyesini kabule mecbur oldum. Fakat kaidem bozulmamak için o hediyeye mukabil benim hesabıma bir Sözler mecmuası, beş tane Cevşenü'l-Kebir, üç tane Nazif'in mektubunda yazdığı bana ait nüshalardan ve İstanbul'dan size gelecek Hizb-i Nuriye'yi ona gönderiniz.

İki Nurcu Ankara'ya gittiler. Hem Başvekil, hem Dahiliye Vekili, hem Maarif Vekili lehimizdedir. Ve bize müjdeli haber geldi. Onun için beni merak etmeyiniz. Ben gelen sıkıntıdan mânevî sürur duyuyorum.

Birinci olarak Üstad, üç ayları tebrik ve mübarek gecelerin seksen sene manevi bâki bir ömür kazandıracığını haber veriyor. Bir nevi ihya edilmesi gerektiğini haber veriyor.

İkinci olarak, din düşmanlarının boş durmayıp hakiki ehl-i imana saldırdıkları üç dindar vekilin sarsıntı verdiklerini, en büyük gücü Nur Talebelerinde bulduklarını, onun için sinsi oyunlar oynayıp gâile çıkarmak istediklerini söylüyor. Cenâb-ı Hakk'ın rahmetiyle fevkalade bir sabır ve tahammülle onların planlarının yerle bir olduğunu ifade ederek, her zaman ihtiyatlı ve sabırlı olmalarını tavsiye ediyor. Maalesef ehl-i iman ve ehl-i hizmet için bu sinsi plan her zaman dünyanın her yerinde uygulanıyor. Ama diğer yerlerde Üstad gibi bir rehberi olmayanlar tahriklere kapılıp hep bu oyuna geliyor ve sonlarını da getiriyor.

Üçüncü olarak, İzmir civarı hizmetindeki ağabeylerden Mehmed Yayla ve Abdurrahman Cerrahoğlu Ağabeylerin isimlerini sayıyor. “Risale-i Nur’un manevî avukatı ve bir kahramanı” dediği Ahmet Feyzi Kul’un Risaleler’in tashihi, teksiri ve İzmir’deki uyanış ile alakadar olmuş olduğunu söylüyor. Onun için karşılıksız hediyeleri kabul etmediği halde onun gönderdiği zeytin ve zeytinyağını kabul ediyor ve karşılığında Üstad ona Risale, Cevşen gönderiyor.

Abdurrahman Cerrahoğlu ve Ahmed Feyzi Ağabeyle görüşmelerimiz olmuştu.

Aslen Burdurlu olan Abdurrahman Cerrahoğlu 1917 doğumlu. Üstad Hazretlerini 1926’da ilk mektep ikinci sınıftayken Burdur’da görmüş. 1944’de İzmir’de Şeyh Midhat Çınar Efendi’ye intisap eder. Cerrahoğlu Kitabevi’ni açar. Birkaç sene önce tanıştığı Ispartalı Emin İnsel’in dükkanına uğrar, orada Sözler Risalesi’ni görür. Onu ister, hatta beş kat fazla fiyat verir ama, o Risale’yi bir türlü elde edemez. Çok üzgün bir şekilde dükkanına döner. Dükkanın önünde, elinde büyücek bir paket ile müşterisi olan Mehmet Yayla’yı bulur. Mehmet Yayla Ağabey, Abdurrahman Ağabey’e “Ben seni çok seviyorum, sana, okuyasın diye bazı kitaplar getirdim, okur musun?” der. Bakar ki, bunlar Risale-i Nur’dur. Çok sevinir. Üstad’ın ziyaretine gider. Üstad bir ara kendisine “Kardeşim Abdurrahman, Hz. Ali (r.a.) Efendimiz’e mensup kişi benim.” der. Üstad’ın bu sözleri karşısında, donar kalır. Çünkü bir rüya görmüştür. Rüyaı kendisinden dinleyelim: “Birkaç yıl evvel bir rüya görmüştüm. O rüyamı Midhat Efendi Hazretlerine anlatmıştım. Rüyam şöyleydi: 1919 yıllarındaydı. Asker olmuşum. Altı aylığına Kore’ye gönderilmişim. Altı ay harbettikten sonra vatanıma dönerken Kanber Ağa isminde bir zât (Bu zatı Midhat Efendi Hazretlerine devam ederken tanımıştım) bana bir kutu kaşık verdi. ‘Bunu çocuklarına hediye götür.’ dedi. Bu uzun rüyayı Midhat Efendi Hazretleri şöyle tabir buyurdular: ‘Oğlum, Hz. Ali’ye mensup bir zât tarafından büyük fayda göreceksin, buna dikkat et.’ diye rüyamı yorumlamışlardı. O sırada Kore Harbi çıkmamıştı. Ben Kore neresidir, tam bilmiyordum. Bir müddet sonra Kore Harbi çıktı. Gazetelerde Kore’ye ait resimler çıkmaya başladı. Resimlere bakıyorum, inceliyorum, rüyamda gördüğüm yerler. Hep şaşırıyordum. Artık rüyanın doğru bir rüya olduğuna iyice kanaat getirmiştim. “Acaba Hz. Ali’ye (r.a.) mensup kişi, kim?” diye zaman zaman düşünüyordum. Bu ziyaretimde Üstad

Hazretleri, bana dönerek ‘Kardeşim, Hz. Ali’ye mensup benim.’ deyince hayret edip donakalmıştım.”

Abdurrahman Ağabeyle, arkadaşım Ali Rıza Sever’in aynı isimdeki dedesinin İzmir Karabağlar mezarlığında cenaze merasiminde beraber bulunuyorduk. Defin işleri bittikten sonra beni bir mezarın başına götürdü ve dedi ki: “Annem rahmetlinin mezarı... Birgün Risale okuyordu. Ağlamaya başladı. ‘Neden ağlıyorsun?’ diye sordum. ‘Erkek olmadığımı... Eğer erkek olsaydım, Üstad’ın yanına gider, hep hizmetinde bulunurdum. Ben size şaşıyorum!’ dedi. Kısa bir müddet sonra Üstad’ın Isparta’ya ziyaretine gitmiştim. Ziyaretim sırasında Üstad’ın bana ilk sözü ‘Bugünlerde annen ile uğraşıyordum. Yoksa vefat mı etti?’ dedi. Ben ‘Hayır Üstadım, selam ve hürmetleri var. Dualarınızı bekliyor, ellerinizden öpüyor.’ dedim. Üstad bana ‘Selam et söyle, onu da has talebelerime alıyorum.’ dedi.

284. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

(Seyyid Salih’in mektubundan bir parçadır.)

Bu sene on beş talebe birlikte Hicaz’a gidecekler. Hicaz’da olan masraflarını da Hicaz almayacak. Kendilerine düşen masraf çok az bir şey olacak. Dönüşlerinde Salih ile bir-iki arkadaşı, İran ve diğer hükümetleri gezdikten sonra Pakistan’a İslâm Gençlik Konferansı’na âzâ olarak gidecekler. Belki bunların yol masrafını hükümet verecek. B-u hususta emirlerinizi intizar ediyoruz.

Ali Ekber Şah’ı, Said Ramazan’ı, Abdurrahim Zapsu görmüş; Pakistan’da çok hürmet etmişler. Üstadımız yerine ellerini öptüler, duanızı rica etmişler.

Seyyid Salih

Salih Özcan Ağabey, Üstad’a gönderdiği mektupta İslam ülkelerine yaptığı ve daha sonra yapacakları seyahat ve ziyaretleri anlatıyor. Üstad’ın “Hâriciye nâzırım” dediği Seyyid Salih Özcan Ağabey’in bu seyahatleri Üstad’ı ve Risaleler’i tanıtmaya faydalı olmuştur. Pakistan Milli Eği-

tim Bakan Yardımcısı'nı Emirdağ'a getiren Salih Özcan, İslam Dünyası'ndan Mevdudî gibi pek çok meşhur insana Üstad'ı tanıtmıştır.

Üstad, 1949'da yaz tatilinde Emirdağ'a ziyaretine gelen Salih Özcan'a "Gel, Seyyid Salih! Gel!" diyerek kucakladı sonra: "Ben yüzlerce binlerce seyyidi beklerken sen geldin. Evet ben de seyyidim, ama sakın kimseye söyleme. Annem Hüseyinî, babam Hasenî'dir." dedi. Sonra da latife olarak "Ben de seyyid sayılır mıyım?" diye tebessümle sordu. O da "Hem de çift taraftan seyyidsiniz." dedi.

1954'de yine Emirdağ'a Üstad'ın ziyaretine giden Seyyid Sâlih Ağabey diyor ki: "Üstad'la birlikte dağa çıkıyorduk. Bir ağacın altına gelince, Üstad orada yarım saat kadar durdu ve tefekkür etti. Sonra bizi yanına çağırdı ve, "Keçeli, keçeli! Kimse benim kabrimi bilmeyecek. Sen de bilmeyeceksin. Ben senin memleketinde (Urfa'da) vefat etmek isterim. Halilullah'ın civarında ölmek isterim." dedi. Bir ara ben, 'Bu Menderes çok münafık' diyerek aleyhinde konuşmaya başladım. Üstad hiddetle: "Sus, keçeli! Menderes'e böyle deme. O çok hizmet etmek istiyor. Fakat mâni olanlar var." cevabını verdi. Bunun üzerine ben, "Biz bir parti kuralım. Biz başa geçelim." dedim. Üstad, "Eğer bugün Bayar bana dese, 'Said, gel, buraya otur.' ben şiddetle reddederim. Bir cemiyette yüzde yetmiş dindar olmazsa, İslâmiyet nâmına başa geçmek cinayet olur. Memuru, mebusu senden olmadıktan sonra İslâmiyet'e büyük zarar olur. Biz bütün kuvvetimizle Menderes'i desteklememiz lâzım ki, Halk Partisi iktidara gelsesin. Halk Partililerin yüzde doksan beşi masumdur. Kabahat yüzde beşindir." dedi. Üstad bunları anlatırken bana da takılıyordu: "Sen benim yanıma geldiğin zaman, bütün siyasî damarlarımı oynatıyorsun. Benim param olsa, seni her sene hacca gönderirim." dedi.

Salih Özcan Ağabey, Hilâl Mecmuası ile Risaleler'den pek çok bölümleri neşretmiştir. 1967 ve 1968 yıllarında Buca Cezaevi'ne vaaz etmek ve teravih namazı kıldırmak için çok gittim geldim. Cezaevi'nin içine mescid yaptırıldıktan sonra Hilâl Mecmualarından pek çok nüshalar bırakmıştım. 1971'de kendim hapse düşünce bu mecmular çok işime yaradı. Bilhassa Ehl-i Beyt ile ilgili bölümleri, İzmir Çiğli tarafından hapiste bulunan Berber Aşık'a okumuştum. Çünkü onlar epeyce bir gruptu. Bizi önce kendisine düşman gördüğü için "Ben komünistim! Ben Aleviyim!" diye bağırmağa başladı. Kendisinin duyacağı şekilde Hilâl Mecmuası'ndan o bölümleri okudukça, o da kulak vermeye başladı. Sonra çok iyi arkadaş olduk. Kur'an öğrenip namaza başladı ve "Biz hep kulaktan dolma bil-

gilere sahibiz. Onlar da kitabî olmadığı için hatalı aktarmalar olabiliyor. Keşke hapisten sonra da sizlerle görüşebilsek. Diğer arkadaşlarımıza da anlatsanız.” dedi.

285. Mektup

Evvelâ: İstifsâr-ı hatırla el ve ayaklarınızdan öper, sıhhat ve âfiyetinizi Cenab-ı Hak’tan dilerim ve ziyade muhtaç olduğum duanızı beklerim efendim.

Sâniyen: Bura için merak edecek hiçbir şey kalmadı. 5 Mart’taki merak 18 Nisan’da ferah buldu. Polis dairesi, Nur dairesi oldu. Tarsus Savcısı tetkik edip, “Bu kitapları geriye verin!” o vakit demişti. Komiser Bey bana “Git, Mersin’dekilerini de al, gel, hepsini bir verelim.” diye beni Mersin’e gönderdi. Mersin Emniyeti “Biz senin kitaplarını Ankara’ya gönderdik; gelirse veririz, gelmezse burada kitabın yok.” dedi. Döndüm, tekrar Tarsus komiserine geldim. Komiser Bey boynunu bükerek, “Hoca, biz emir kuluyuz. Gücenme, kusura bakma. Biz senin kitaplarını emirsiz veremeyiz.” cevabında bulundu. 18 Nisan’da “Kitapların gelmiş. Git, al da gel.” dediler. Hemen gittim. Zülfikar, Sikke-i Tasdik, Tılsım, Afyon Müdafaanızı, hülâsa bu beş kitaplarımızın Ankara’ya varıp geldiğini, dışındaki sarılı kâğıttan anladım.

Netice, kitapların içinde “Satılmaması için bir şey yoktur.” diyerek bir vesika ile beraber kitaplarımızı elime teslim ettiler. Ben de komiser beye bir Tılsım mecmuası, emniyet memuru Ethem Bey’e bir Hülâsa, bir de yeni harfle Tarihçe-i Hayat hediye ettim, çok memnun oldular. Onlar da Nurcu oldular.

Üstadım Efendim, “Bu tarafın vazifesi senin” demiştin. Ben de söz verdim, Isparta’dan gittiğimde Mart’ta gelirim, demiştin. Gaziantep ve Maraş’a varamadığım için ruhum “Sen vazifeni tam yapmadın!” diyor.

Üstadım Efendim, Eskişehir’e gitmeden bir sene evvel ilk görüştüğümüzden üç-dört ay sonra rüyada Üstadım, hanemize gelmiştin. Bana dediniz: “Seni bir yere göndersem gider misin?” Ben de “Giderim, efendim.” dedim. Sen de “Seni üç aylık bir yere göndereceğim.”

dedin. Ben de hemen yürüdüm. Bana “Dur!” diye emir verdin. Ben de durdum. “Ben sana şimdi git emrini verdim mi?” dedin. Ben hemen uyandım. O zamandan beri merak ediyordum. “Acaba bu sene emir verdi mi ki? Hem üç aylık yol bize de nasip olur mu ki?” diye gece ve gündüz gözyaşları döküyordum. Demek mukadder şimdi imiş.

الْحَمْدُ لِلَّهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

Efendim, el ve ayaklarınızdan hürmetle ve hasretle öpüyorum.

Çok kusurlu köleniz

Süleyman Kaya

21.04.1951

Süleyman Kaya, Üstad'a yazdığı bu mektupta el konulan Risaleler'in, Komiser ve emniyet memurunun okuyarak talebe olmalarını sağladığını anlatıyor. Çünkü o Kur'an tefsirlerinde, insafla mütalaa edenlerin gönüllerinde yer edecek bir hâsiyet var.. Mühim olan, onları ihtiyaç duyanlara ulaştırmak ve o nurları fitraten arayanlarla buluşturmak...

286. Mektup

Bu sene Mısır radyosu Perşembe gecesi Miraç'tan çok bahsetmesinden, hem Perşembe ve hem de Cuma gecesi Miraç yaptım.

Sâniyen: Bizden müsâdere edilen İşaratü'l-İcâz'ı Afyon jandarma kumandanlarından birisi hiddet etmiş ki, bunun gibi ilmî ve eskiden yazılmış bir eseri ne hakla müsâdere ediyorlar. Ve Afyon Müdde-i Umumîliği iadesine karar vermiş. Ve bize Cuma günü ve Miraç günü Hayri'yi çağırılmışlar ve iade etmişler. Bunu da Tarsus'taki iade misillü Nurlar'ın intişarına set çekilmeyeceğine bir işaret-i Miraciye diye kabul ettik. İnşallah Kur'an'ımızı ve diğer risalelerimizi Afyon'dan alacağız. İstanbul'da savcılığa verilen bir kısım Rehberlerimiz, başta Eski Said'in mühim bir talebesi Avukat Mehmed Mihri ve dâvâ vekili damadı Âsım olarak demişler ki: “Elli avukatla beraber bu mesele için mahkemeye gireceğim. Fakat inşaallah ona hacet kalmadan ve mahkemeye düşmeden alacağım.”

Sâlisen: “Haşırdeki Mahkeme-i Kübra’ya Şekvâ” namındaki ve yirmi sekiz sene evvel Meclis-i Meb’usan’a hitaben yazılan ve o vakit tab’ edilen on maddelik namaza dair parça ve bir de Mustafa hakkında dört sene evvel Reiscumhur’a yazılan üç maddelik parça, şimdi, bu zamanda Ankara’da bazı meb’usların nazarına ve imanlı hükûmet erkânına göstermek niyetiyle Ankara’ya gönderilmiş. Size de berâ-yı mâlûmat gönderiyoruz.

Râbian: Dinar Baraklı köyünden Mehmed Çavuş ve kardeşi, bir adamla beraber yanıma geldiler. Pek ciddî gördüm. Sonra bana bir mektubunda bir şey yazıyor ve bir parça mektubunu leffen gönderiyorum. Bu kardeşimiz bazı şeyler soruyor. Risale-i Nur suâllere ihtiyaç bırakmıyor. Ve benim bedelime herşeye cevap veriyor. Yalnız çocuk tâziyesine dair risalede *وَلَدَانٌ مَّخْلُودُونَ* ye dair suâlinde bir kısım eski tefsirler, demişler:

“Cennette çocuktan gayet ihtiyara kadar herkes otuz üç yaşında olacak.”

Bunun hakikati –Allahu a’lem– şu olacak ki: Sarih âyet *وَلَدَانٌ* tâbiri ifade eder ki, ferâiz-i şer’iyyeyi yapmaya mecbur olmayan ve mesnûniyet cihetiyle de yapmayan ve kable’l-bülûğ vefat eden çocuklar, cennete lâîk ve sevimli çocuk olarak kalacaklar. Fakat şer’an yedi yaşına gelen bir çocuğa namaz gibi farzlara peder ve valideleri onları alıştırmak için, teşvikkârâne emretmek ve on yaşına girse şiddetle namaz kıldırarak ve alıştırmak şeriatıta var. Demek, “Vacip olmadığı halde, nafile nevin-den yedi yaşından hadd-i bülûğa kadar büyükler gibi namaz kılıp oruç tutan çocuklar, mütedeyyin büyükler gibi büyük mükâfatı görmek için otuz üç yaşında olacaklar.” diye, bir kısım tefsir bu noktayı izah etmeden, umum çocuklara teşmil etmişler. Has iken âmm zannedilmiş

“Bu sene Mısır Radyosu Perşembe gecesi Mirac’dan çok bahsetmesinden, hem Perşembe ve hem de Cuma gecesi Mirac yaptım.” diyen Üstad, Mesnevi-i Nuriye’de Şemme bölümünde: “Bu sırra binâendir ki, şeriatça, hîlâlin tulû ve gurûbu nazara alınmıştır. Çünkü, bu ise, ayları, günleri hesap etmekten, avamca daha kolaydır.” diye tesbitte bulunuyor. Fakat, fitne çıkmasın diye de dikkat ederdi.

İkinci olarak, Afyon Jandarma Komutanı gibi ehl-i hak ve ehl-i insafın Risale-i Nurlar'a yapılan haksızlığı düzeltmeye çalışmasını bir işaret-i Miraciye kabul ediyor. Çünkü bunlar hep Mirac gün ve gecesine tevafuk ediyor. Üçüncü olarak Üstad'ın 1339 Tarihi'nde Meclis-i Mebusan'a yazdığı on maddelik tavsiye ve uyarı yazısının, yirmi sekiz sene sonra Ankara'da milletvekillerine dağıtıldığı anlatılıyor. Baştan dört ve onuncu madde namaz kılmanın önemi hakkında. Diğer maddelerde de; Âlem-i İslâm'ın dinamığının din ve İslâmiyet olduğu yeni Meclis'in ve yapılacak inkılapların temel taşlarının sağlam olması gerektiği beyan ediliyor. Bu hutbenin tamamı Mesnevi-i Nuriye'nin Hubab bölümündedir.

Dördüncü olarak; "Cennet'te etraflarında ebedî cennet çocukları dolaşır." (Vâkıa Sûresi, 17) âyeti ile ilgili mühim bir tefsirle karşılaşılıyor: "Farzları yapmaya mecbur olmayan ve mesnûniyet cihetiyle de yapmayan ve bülûğ çağından önce vefat eden çocuklar Cennet'e lâyık ve sevimli çocuk olarak kalacaklar. Fakat şer'an yedi yaşına gelen bir çocuğa namaz gibi farzlara peder ve vâlideleri onları alıştırmak için, teşvikkârâne emretmek ve on yaşına girse, şiddetle namaz kıldırarak ve alıştırmak şeriatı var. Demek 'Vacib olmadığı halde, nâfile nev'inden, yedi yaşından bülûğ çağına kadar büyükler gibi namaz kılıp, oruç tutan çocuklar, mütedeyyin büyükler gibi büyük mükafaatı görmek için otuz üç yaşında olacaklar.' diye bir kısım tefsir bu noktayı izah etmeden, umum çocuklara teşmil etmişler. Hâs iken âmm zannedilmiş."

Bu tefsirden, daha bülûğ çağına girmeden yedi yaşından itibaren çocuklara ibadet etmeyi öğretmenin çok hikmetlerinden pek mühim bir hikmetini de öğrenmiş oluyoruz.

287. Mektup

Aziz, sıddık, mütefekkir kardeşlerim,

Evvelâ: Çok emarelerle kat'î kanaatim gelmiş ki, gizli dinsizler, resmî bazı memurları aldatıp Nur'un mahrem büyük risaleleri içinde yalnız Rehber'i musırrane medâr-ı itham tutmaları ve bir buçuk sene beri bana sıkıntı vermelerinin sebebi, Rehber'deki "Hüve Nüktesi" olduğunu kat'iyen bildim. Çünkü bu Hüve'nin keşfettiği sırr-ı tevhid pek kat'î ve bedihî bir surette küfr-ü mutlakı kırıyor. Hattâ bir kısmında

hiçbir vesvese ve şüphe bırakmıyor. Gizli dinsizler buna karşı çare bulamadıklarından, intişarına resmî yasakla sed çekmek için çalıştılar. Bu Hüve Nüktesi'nin bir gün evvel Medresetü'z-Zehra'nın erkânlarına bir ders nevinden söylediğim çok noktalarından yalnız üç noktasını sizlere beyan ediyorum.

Birinci nokta: Hava unsurunun yüksek ve ehemmiyetli bir vazifesi *بُطِّبُ إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ* âyetinin sırrıyla güzel ve mânidar ve imanî ve hakikatli kelimelerin kalem-i kaderin istinsahıyla ve izn-i ilâhî ile intişar etmesiyle, bütün küre-i havadaki melâike ve ruhanîlere işittirmek ve Arş-ı Âzam tarafına sevk etmek için, kudret-i ilâhî kaleminin mütebeddil bir sayfası olmaktadır.

Madem havanın kudsî vazifesinin, hikmet-i hilkatinin en mühimmi budur. Ve rû-i zemini radyolar vasıtasıyla bir tek menzil hükmüne getirip nev-i beşere pek büyük bir nimet-i ilâhiye olmaktadır. Elbette ve elbette, beşer, bu pek büyük nimete karşı bir umumî şükür olarak o radyoları herşeyden evvel kelîmât-ı tayyibe olan kelâmullahın, başta Kur'an-ı Hakîm ve hakikatleri ve imanın ve güzel ahlâkların dersleri ve beşerin lüzumlu ve zarurî menfaatlerine dair kelîmâtları olmalı ki, o nimete şükür olsun. Yoksa nimet böyle şükür görmezse, beşere zararlı düşer.

Evet beşer, hakikate muhtaç olduğu gibi, bazı keyifli hevesata da ihtiyacı var. Fakat bu keyifli hevesat, beşte birisi olmalı. Yoksa havanın sırr-ı hikmetine münafi olur. Hem beşerin tembelliğine ve sefahetine ve lüzumlu vazifelerinin noksan bırakılmasına sebebiyet verip beşere büyük bir nimet iken, büyük bir nikmet olur, beşere lâzım olan sa'ye şevki kırar.

Şimdi gözümün önündeki makinecik ve radyo kabı, Kur'an'ı dinlemek için odama getirilmişti. Baktım, on hissede bir hisse kelîmât-ı tayyibeye veriliyor. Bunu da bir hatâ-yı beşerî olarak anladım. İnşallah, beşer bu hatâsını tamir edecek. Ve bütün zemin yüzünü bir meclis-i münevver, bir menzil-i âli ve bir mekteb-i imanî hükmüne geçirmeye vesile olan bu radyo nimetine bir şükür olarak, beşerin hayat-ı ebediyesine sarf edilecek kelîmât-ı tayyibe, beşte dördü olacak.

İkinci nokta: Nur Risaleleri'nde denilmiş ki: "Kâinatı halk edemeyen, bir zerreyi halk edemez. Bir zerreyi tam yerinde halk edip muntazam vazifeleriyle çalıştıran, yalnız kâinatı halk eden Zat olabilir." Bu cümlelerin küllî hüccetlerinden bir cüz'î hücceti şudur ki:

Kelimelerin envânının kabı ve mahfazası olan yanımdaki bu radyo makineciğindeki bir avuç hava kat'iyen gösteriyor ki, şimdi elimizde baktığımız radyo "istasyon cetveli" namındaki listede yazılı iki yüze yakın merkezden, bir saatten bir seneye kadar uzak ve muhtelif mesafelerden aynı dakikada birtek kelime-i Kur'âniye, mesela "Elhamdülillâh" kelâmı tam hurufatıyla ve şivesiyle ve söyleyenin mahsus sadâsının tarzıyla, bu makinedeki bir avuç havanın zerreleriyle, hiç tegayyür etmeden kulağımıza gelmek için ve muhtelif kelimât-ı Kur'âniye'yi ayrı ayrı sadâ ile, çeşit çeşit şive ile, keza hiç tegayyür etmeden ve bozulmadan bizim kulağımıza getirmek için o bir avuç havanın her bir zerresinde öyle hadsiz bir kuvvet ve ihâtalı bir irade ve bütün rû-yi zemindeki merkezlerde o Kur'ân'ı okuyan hafızların ayrı ayrı şivelerini bilecek ihatalı bir ilim ve onları bütün görece ve işitecek muhit bir göz ve herşeyi bir anda işitebilir bir kulak olmazsa, elbette bu mu'cize-i kudret vücuda gelmeyecek.

Demek, bu bir avuçtaki hava zerreleri yalnız ve yalnız bütün kâinatı ihata eden bir ilim ve iradenin, sem' ve basarın sahibi bir Zât'ın ve hiçbir şey ona ağır gelmeyen ve en büyük şey, en küçük şey gibi kudretine kolay gelen bir Kadîr-i Mutlak'ın kudreti ve iradesi ve ilmiyle bu mu'cizât-ı kudrete mazhar oluyorlar. Yoksa, temevvücat-ı havaiyede mevcudiyeti tevehhüm edilen serseri tesadüfün ve kör kuvvetin ve sağır tabiatın icadına yer vermek, her bir zerreyi, bütün zemin yüzündeki küre-i havaiyede bulunan her şeyi görür, bilir ve yapar hâkim-i mutlak etmektir. Bu ise yüz bin derece akıldan uzak, muhal muhaller içinde bir hurafedir. Ehl-i dalâlet gelsinler, mezhepleri ne kadar akıldan uzak ve hurafe olduklarını görsünler.

Üçüncü nokta: Bu radyo makineciğinde ve mânevî kelimât çiçeklerine saksılık eden bu kapçıktaki bir avuç havanın gösterdikleri mu'cizât-ı kudretten bu hakikat anlaşılıyor ki, her bir zerre, Cenab-ı

Hakk'ı zâtıyla ve sıfâtıyla târif eder ve isbat eder. Bütün kâinatı teftiş eden hükemâlar ve ulemâlar, büyük ve geniş delillerle Zat-ı Vâcibü'l-vücud'un vücudunu ve vahdetini isbat etmek için bütün kâinatı nazara alırlar, sonra mârifetullahı tam elde ediyorlar. Hâlbuki nasıl güneş çıktığı vakit bir zerrecik cam, aynı deniz yüzü gibi güneşi gösteriyor ve o güneşe işaret ediyor. Öyle de, bu bir avuç havadaki her bir zerre de, mezkûr hakikate binaen, aynen kâinat denizindeki cilve-i tevhidi, sıfât ve kemâliyle kendilerinde gösteriyorlar.

İşte, Kur'ân-ı Hakîm'in mânevî mu'cizesinin bir lem'ası olan Ri-sale-i Nur bu hakikati izahatıyla isbat etmesi içindir ki müdakkik bir Nurcu, huzur-u daimî kazanmak ve mârifetullahı her vakit tahattur etmek için ve huzur-u daimî hâtırı için *لَا مَوْجُودَ إِلَّا هُوَ* demeye mecbur olmuyor.

Ve yine bir kısım ehl-i hakikatin dâimî huzuru bulmak için *لَا مَشْهُودَ إِلَّا هُوَ* dedikleri gibi, o Nurcu böyle demeye muhtaç olmuyor.

Belki *وَفِي كُلِّ شَيْءٍ لَهُ آيَةٌ تَدُلُّ عَلَى أَنَّهُ وَاحِدٌ* parlak hakikatının kudsi penceresi ona kâfi geliyor. Bu kudsi Arabî fıkranın kısacık bir izahı şudur ki:

Evet, herkesin bu âlemde birer âlemi var, birer kâinatı var. Âdetâ zîşuurlar adedince birbiri içinde hadsiz kâinatlar, âlemler var. Herkesin hususî âleminin ve kâinatının ve dünyasının direği kendi hayatıdır. Nasıl herkesin elinde bir aynası bulunsa ve bir büyük saraya mukabil tutsa, herkes bir nevi saraya, aynası içinde sahip olur. Öyle de, herkesin hususî bir dünyası var. Bir kısım ehl-i hakikat bu hususî dünyasını *لَا مَوْجُودَ إِلَّا هُوَ* diye inkâr etmekle, terk-i mâsivâ sırrıyla Cenab-ı Hakk'a karşı huzur-u dâimî ve mârifet-i ilâhiye bulur. Ve bir kısım ehl-i hakikat de, yine dâimî mârifet ve huzuru bulmak için *لَا مَشْهُودَ إِلَّا هُوَ* deyip kendi hususî dünyasını nisyan hapsine sokar, fânîlik perdesini üstüne çeker, huzuru bulmakla bütün ömrünü bir nevi ibadet hükmüne getirir.

Şimdi, bu zamanda, Kur'ân'ın i'câz-ı mânevîsiyle tezahür eden *وَفِي كُلِّ شَيْءٍ لَهُ آيَةٌ تَدُلُّ عَلَى أَنَّهُ وَاحِدٌ* sırrıyla, yani, zerrelere yıldızlara kadar herşeyde bir pencere-i tevhid var ve doğrudan doğruya Zât-ı Vâhid-i Ehad'i sıfâtıyla bildiren âyetleri, yani delâletleri ve işaretleri var.

İşte Hüve Nüktesi'yle bu mezkûr hakikat-i kudsiyeye ve imaniyeye

ve huzuriyeye icmâlen işaretler vardır. Risale-i Nur, bu hakikati izahatıyla isbat etmiş. Eski zamandaki ehl-i hakikat bir derece mücmelen ve muhtasaran beyan etmişler. Demek, bu dehşetli zaman daha ziyade bu hakikate muhtaçtır ki, Kur'ân-ı Hakîm'in i'câzıyla bu hakikat tafsilâtıyla ihsan edilmiş, Nur Risaleleri de bu hakikate bir nâşir olmuşlar.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Kardeşiniz

Said Nursî

Birinci olarak Birinci Emirdağ Lahikasınının 198. Mektubu olan “Hüve Nüktesi” ele alındığı ve önemi hakkında hatıralarımda da ifade etmeye çalıştığım gibi gerçekten bu “Nükte” Tevhid sırrını kesin ve apaçık olarak anlatmakta ve mutlak küfrü kırmaktadır. Gizli dinsizler buna karşı çare bulamadıkları için resmi yasakla ona set çekmeye çalışmaktadırlar.

Üstad Hüve Nüktesi ile alakalı üç noktayı beyan ediyor:

Birinci noktada, “Güzel sözler Ona yükselir” (Fâtır Suresi, 10) âyetinin sırrı ile, havanın önemli bir vazifesi anlatılıyor. Dört unsurdan (toprak, hava, su, nur) herbirinin çok önemli vazifeleri var. Bunlar “Nur Âleminin Bir Anahtarı” isimli Risalede izah edilmiş. Hüve Nüktesinde ise daha çok hava unsuru üzerinde durulmuş. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) “Essemâ mevcün mekfûfün” (Yani semâ dalgaları kararlılık kazanmış bir denizdir) buyurduğu gibi hava pek çok vazifeleri içinde bilhassa ses naklinde, kelimelerin, konuşmaların Arş-ı Azam'a kadar her tarafa yayılmasında çok mühim iş görüyor. Onun için bu vesile ile Kur'an ve Kur'an hakikatlarınının meleklere ve ruhanîlere işittirilmesi bakımından çok büyük bir nimet olabilir. Hz. Âdem'in Meleklerle imtihanında insanın bir halife, mahlukat üstünde bir komutan olarak yaratılmasının sırrı parlak bir şekilde gösterilebilir. Allah-u Teâla'nın gizli, hârika icraat ve sanatlarını insanın keşfedip izhar edişinin bir yönü hem de hayır ve hasenatta tezahür eden bir yönü böylece radyo vasıtasıyla gösterilebilir. Gerçi şimdi televizyon ve internetlerde de daha geniş boyutlu, daha renkli bir tezâhüre de imkân var...

Ama küre-i hava vasıtasıyla insana hazırlanıp verilen bu lütuf, bu nimet tam yerinde kullanılmıyor. Çoğu zaman boş vakit geçirmek için faydasız hatta zararlı eğlencelere sarfediliyor. Tabii böyle olunca bu ilahî nimete bir nankörlük oluyor. Eğer nimet şükür görmezse, nankörlüğün de cezası vardır. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'nın kader açısından gerçek sebebi

budur ve insanlığa çok pahalıya patlamıştır. O günlerin nimetlerine nisbeten bugün pek çok fazlası bulunduğu göre, cezası da Allah korusun hiç onlara benzemez. Kıyametin kopması bile olabilir. Onun için bu nimetlerde bazı keyifli hevesata beşte bir vakit ayrılabilir. Beşte dördünün tamamen faydalı bilgilere, hayırlara ve ebedî hayata yarayacak programlara ayrılması gerekmektedir.

İkinci olarak “Hüve Nüktesi” ile Risale-i Nurda geçen “Kainatı yaratamayan, bir zerreyi de yaratamaz. Bir zerreyi tam yerinde yaratıp muntazam vazifeleriyle çalıştıran, yalnız kâinatı yaratan Zât olabilir.” sözünün hakikatı daha iyi anlaşılmaktadır. Küçücük bir radyo kabının içindeki azıcık hava zerrelere binlerce radyo istasyonundan ayrı ayrı dillerde, çeşit çeşit şivelerde sesler geliyor, herbir zerre aynı anda sanki hepsini duyuyor ve her konuşanın diline, şivesine, aksanına ve ses tonuna uygun olarak diğer zerrelere akatarıyor. Yani bir anda milyonlarca şahsiyetin özelliklerini gösterecek bir kabiliyet sergiliyor. Bu ise müthiş bir olay ve mükemmel bir tevhid delilidir... İşte bu özellikte tek bir hava zerresini yaratamayan, hiçbir şeyi yoktan var edemez.

Üçüncü nokta: Cenab-ı Hakk'ın varlığını isbat etmeye çalışan inançlı filozoflar, kelâm âlimleri, bütün kainatı teftiş edip, büyük ve geniş delillerle O'nun varlığı ve birliği hakkında marifetullah hususunda bir neticeye varırlar. Muhyiddin-i Arabî gibi ehl-i hakikat veliler mâsivayı yani Allah'ın varlığından başka herşeyi terketmek sırrıyla “Lâ mevcûde illa Hû” diyerek huzur-u daimi buluyorlar; İmam-ı Rabbanî gibi ehl-i hakikat büyükler de yine daimî marifet ve huzur bulmak için “Lâ meşhûde illâ Hû” diyerek kendi hususî dünyalarını unutarak ve üzerine fânîlik perdesi çekerek ömürlerini bir nevi ibadet hükmüne getiriyorlar. Halbuki “Hüve Nüktesinde” “Zerre” bahsinde, “Ayetü'l-Kübra” ve diğer Risaleler’de isbat edilip gösteriliyor ki, herbir zerreden, yıldızlara kadar herşeyde her an Allah'ın varlığının ve birliğinin delilleri ve işaretleri apaçık bulunmaktadır. Arap şairi İbnü'l-Mu'tezin “Herşeyde O'nun birliğine delil olan bir alâmet vardır” dediği gibi herşeye Allah'a giden bir yol, bir alâmet vardır. Hatta Mustafa Sungur Ağabey şöyle demişti: “Üstad, “Ben, ‘Herşeyde O'nun birliğine delil olan bir âlâmet vardır.» Sözüyle karşılaşınca hayret ettim. Acaba hadis midir, diye düşündüm. Sonra Cevşen’de ‘Yâ men zahera fi külli şeyin âyâtühü’ yani ‘Ey herşeyde âyetleri, alâmetleri zuhur eden zât’ fıkrasını okuyunca o sözden daha üstün olduğunu gördüm.’ dedi.» Çünkü şâir, herşeyde bir delilden bahsederken Cevşenin bu fıkrası herşeyde pek çok delillerin

varlığından bahsediyor. Bu delilleri de Hüve Nüktesi çok güzel isbatlıyor. Hatta Üstad Mesnevi-i Nuriye’de Katre bahsinde herbir zerrenin elli beş dil ve delil ile Cenab-ı Hakk’ın varlığını gösterdiğini isbat ediyor.

288. Mektup

Dindar ve hamiyetkâr ve vatanperver milletvekillerine şunu arz ediyorum:

Mekke-i Mükerreme’de Hacerü’l-Esved yanında hürmet için konulduğunu hacıların gördükleri Zülfikar-ı Mu’cizat-ı Kur’âniye mecmuasıyla, Medine-i Münevvere’de de Peygamber (aleyhissalâtü vesselâm)’ın kabri üzerinde konulduğunu gördükleri Asâ-yı Mûsâ mecmuası gibi Risale-i Nur’un bir kısım eczaları, âlem-i İslâm’ın bizimle hakikî uhuvvetini temine vesile oldukları halde, müsâdere edilmek suretiyle dört seneden beri evrak-ı muzırır gibi dosyalar içinde mahkeme mahzenlerinde çürütülmek suretiyle imhasına çalışıldığı ve dört mahkeme beraatine ve serbestiyetine karar verdikleri ve biz de çok defa makamata istida ile müracaat edip serbestiyetini istediğimiz ve hem Başbakan’ın “din propagandası yüzünden şimdiye kadar bu vatana hiçbir zarar gelmediğini” söylediği halde, bu dindarların serbestiyeti hakkındaki kanunun tasdikinin tâcili ve takdimi lâzım gelirken tehir edilmesi, dindar meb’usların nazar-ı millette “Kendilerine düşen en ehemmiyetli dînî vazifelerini yapmıyorlar.” diye dindarların bir telâşları var. Biz de telâş ediyoruz ki, dahilî, gizli dinsizler ve komünizm hesabına çalışan hainler bu vaziyetten istifade etmemeleri için bu gelecek hakikati sizlere beyan etmeye hamiyeten mecbur oldum. O hakikat de budur ki:

Demokrat dindar milletvekillerine bir hakikati ihtar

Bugünlerde hastalığım itibarıyla kışın pek şiddetli hiddetine tahammül edemedim. Çok tecrübelerimle, umumî bir hatanın neticesinde hava ile zemin, zelzele ile fırtına ile gazab-ı ilâhîyi haber vermek nevinde hiddet ediyorlar gibi âdete muhalif bir vaziyet gösterdiler. Ben de bundan bir mânevî fırtınaya alâmet hissettim. Kalbime geldi ki: “Acaba yine İslâmiyet ve hakâik-i imaniyet zararına bir hatâ-yı umumî mi mey-

dana geldi?” Âdetim olmadığı halde ve dünya siyasetini terk ettiğim halde bu nokta için sordum: “Ne var? Cerideler ne haber veriyorlar?”

Bana dediler ki: “Din propagandasını yapan dindarların serbestiyet kanunu geri kalmış. Fakat solcular hakkındaki kanunu tâcil edip tasdik etmişler.”

Kalbime geldi ki: Bu vatan ve İslâmiyet’in maslahatı, herşeyden evvel dindarların serbestiyeti hakkındaki kanunun hem tâcil, hem tasdik ve hem de çabuk mekteplerde tatbik edilmesi elzemdir. Çünkü bu tasdikle Rusya’daki kırk milyona yakın müslümanı, hem dört yüz milyon âlem-i İslâm’ın mânevî kuvvetini bir ihtiyat kuvveti olarak bu vatana kazandırmakla beraber, komünistin mânevî tahribatına karşı şimdye kadar Rus’un, Amerika ve İngilize karşı tecavüzünden ziyade bin senelik adavetinden dolayı en evvel bize tecavüz etmesi adavetinin muktezası iken, o tecavüzü durduran, şüphesiz hakâik-i Kur’âniye ve imaniyedir. Öyleyse, bu vatanda herşeyden evvel o acip kuvvete karşı hakâik-i Kur’âniye ve imaniyeyi bilfiil elde tutup dinsizliğin önüne kuvvetli bir sedd-i Zülkarneyn gibi bir sedd-i Kur’ânî yapılması lâzım ve elzemdir.

Çünkü dinsizlik Rus’u, şimdye kadar yarı Çin’i ve yarı Avrupa’yı istilâ ettiği halde, bize karşı tecavüz ettirmeyip tevkif ettiren, hakâik-i imaniye ve Kur’âniye’dir. Yoksa, Rusların tahribat nevinden mânevî kuvvetlerine karşı adliyenin binden birine maddî ceza vermesiyle; ser-serilere ve fakirlere, zenginlerin malını peşkeş çeken ve hevesli gençlere ehli namusun kızlarını ve ailelerini mübah kılan ve az bir zamanda Avrupa’nın yarısını elde eden bir kuvvete karşı, ancak ve ancak mânevî bombalar lâzım ki, o da hakâik-i Kur’âniye ve imaniye atom bombası olup o dehşetli solculuk cereyanını durdursun. Yoksa adliye vasıtasıyla yüzden birine verilen maddî ceza ile bu küllî kuvvet tevkif edilmez.

Onun için, dindar milletvekilleri bu tacili lâzım gelen hakikati tehir etmelerinden, çok defa tecrübelerle gördüğümüz gibi bu defa da küre-i hava şiddetli soğuğu ile buna itiraz ediyor.

İki dehşetli Harb-i Umumi’nin neticesinde beşerde hâsıl olan bir intibah-ı kavî ve beşerin tam uyanması cihetiyle, kat’iyen dinsiz bir

millet yaşamaz. Rus da dinsiz kalamaz. Geri dönüp Hıristiyan da olmaz. Olsa olsa, küfr-ü mutlakı kıran ve hak ve hakikate dayanan ve hüccet ve delile istinad eden ve akli ve kalbi ikna eden Kur'ân ile bir musalâha veya tâbi olabilir. O vakit dört yüz milyon ehl-i Kur'ân'a kılıç çekemez.

Said Nursî

Dindar ve hamiyetkâr ve vatanperver milletvekillerine, önce Mekke-i Mükerreme'de Hacer'ül-Esved yanına hürmet için konulan Zülfikar, Mu'cizât-ı Kur'âniye ve Medîne-i Münevvere'de Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kabrine konulan Asâ-yı Musa Mecmuası'nın önemi hakkında bilgi verdikten sonra, evrak-ı muzırta gibi niçin mahkeme mahzenlerinde çürütüldüğü, ve niçin dindarların serbestiyeti kanunu acele çıkarılmadığı sorularak, endişeler dile getiriliyor.

Mevsim normallerinin üzerinde şiddetli soğuk veya şiddetli sıcak, sel, zلزle ve yangın gibi âfetlerin, tecrübeler binaen İslâmiyet hakkında yapılan suikastların zamanına rastlaması sebebiyle böyle durumlarda Üstad hep tedirgin olmuştur. Demokrat Partili dindar milletvekillerini uyararak Üstad onlara: “Bu vatan ve İslâmiyet'in maslahatı, her şeyden evvel dindarların serbestiyeti hakkındaki kanunun hem acele olarak çıkarılması, hem tasdik edilmesi ve hem de çabuk mekteplerde tatbik edilmesi elzemdir.” diyor. Dinsizliğin önünün ancak Zülkarneyn Aleyhisselam'ın seddi gibi seddi Kur'an alabilir. Rusya'yı, Çin'i ve Avrupa'nın yarısını istila eden bir inkarcılığa karşı, Kur'an hakikatlerinden başka hiçbir şey duramaz. Hem ondan başka hiçbir kuvvet onu durduramaz. Risale-i Nurlar'la en parlak şekilde ortaya konulan bu Kur'ânî güce karşı, soğuk bir tavır alındığı için küre-i hava bu gaflet ve hayatı şiddetli soğuğu ile itiraz ediyor. Evet bu İlahî ikazlar boşuna değil... Unutmayalım, Rusya'nın da Çin'in de kurtuluşu yine hakaik-i imaniye ve Kur'âniye'ye bağlı... Üzeri örtülmeye çalışılan fitrat, tam bir uyanışla uyanacak, insanlar da materyalizmin sert ve soğuk anlayışından vicdanlardaki gizli din duygusuna yönelecektir. Hatta Rusya'da bile dine yöneliş olacaktır. Ama dinsiz ve tenkitçi felsefenin uzun yıllar te'sirinde kaldıkları için Hıristiyanlığa dönmeleri zor olacaktır. Yine onlar da küfr-ü mutlakı kıran, hak ve hakikate dayanan, delillere istinad edip kalb ve akli iknâ eden Kur'an'a muhtaç olacaklardır. Hiç şüphe yok ki, alil ve marazlı asrın ve arzın ilacı Türkiye'dedir, Kur'an hakikatlerindedir. Onun için herkesten önce bizim insanımızın kendi ülkesinin mübarek mahsülüne sahip çıkması gerekmektedir.

289. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Mevlid-i Şerifinizi ruh u canımızla tebrik ediyoruz. Ve muvaffakiyetinizi ve Nurlar'ın fevkalâde tesirli intişarlarını sizlere müjde ediyoruz. Ve Nurcuları tebrik ediyoruz.

Sâniyen: Bu mübarek gecede pek şiddetli bir ihtar kalbime geldi ki: İstanbul'daki üniversiteciler Eski Said ile Yeni Said'in Tarihçe-i Hayatındaki harikaları yazmaları münasebetiyle iki fikir meydana gelmiş.

Birisi: Dostlarda, benim haddimden pek ziyade, fevkalâde bir nevi velâyet gibi bir hüsn-ü zan hâsıl olmuş. Ve muâruzlarda ve ehl-i felsefe de de pek harika bir dehâ zannı ve hattâ bazılarında da kuvvetli bir sihir tevehhümüyle, haddimden bin derece ziyade bir tevehhüm hâsıl olmuş. Ve bu mânâya dair çok yerlerde "Bunun hakikati nedir?" diye maddî ve mânevî izahı benden istenilmişti. Ben de bu geceki şiddetli ihtar için çok mukaddematlı bir hakikati beyan etmeye mecbur oldum.

Birinci mukaddime: Nasıl ki bir çam ağacının buğday tanesi kadar bir çekirdeği, koca çam ağacına bir mebde oluyor; kudret-i ilâhî o acip ağacı o çekirdekten halk ediyor. Milyondan ancak bir hisse o çekirdekte bulunurken, o çekirdek kader kalemiyle yazılan mânevî bir fihriste olmuş. Yoksa, bir köy kadar fabrikalar lâzımdır ki, o acip ağaç, dal ve budaklarıyla teşkil edilsin. İşte, azamet ve kudret-i ilâhînin bir delili de budur ki, bir zerreden dağ gibi şeyleri halk eder.

İşte, aynen bunun gibi, hiçbir mahviyet ve tevazu niyetiyle olmayarak, bütün kanaatimle ilân ediyorum ki, benim hizmetim ve sergüzeşte-i hayatım, bir nevi çekirdek hükmüne geçmiş. İnyet-i ilâhiye ile bu zamanda ehemmiyetli bir hizmet-i imaniyeye mebde olmak için, Kur'ân'dan gelen ve meyvedar bir şecere-i âliye olan Nur Risaleleri'ni ihsan etmiş. Ben bunu kasemle temin ediyorum ki, bütün hayatımda geçen o harikalardan dolayı ben kendimde kat'iyen bir kabiliyet ve bir mezîyet ve o fevkalâdeliğe bir liyakat görmüyordum. Hayret hayret içinde kalıyordum. Değil fevkalâde bir dehâ veyahut fevkalâde bir velâyet, belki kendi kendimi idâre edecek ve hayat-ı içtimaiye ile münasebettar olacak bir kabiliyet görmüyordum. Gerçi zâhiren hodfuruşluk

gibi bazı hâlât hayatımda görünmüştü. O da ihtiyarım haricinde halkların hüsn-ü zannını tezkîb etmemek için bir nevi hodfuruşluk gibi oluyordu. Fakat halkların hüsn-ü zannı gibi hakikatte olmadığının hikmetini bilmediğimden ve dünyaya yaramadığımı, böyle bin derece haddimden fazla bir teveccühe mazhar olduğumu bütün bütün hilâf-ı hakikat telâkki ediyordum. Fakat Cenab-ı Hakk'a yüz bin şükür olsun ki, yetmiş seksen senelik hayatımın sonlarında onun hikmetini ihsan-ı ilâhî ile bir derece bildik ve kısaca bir kısmına işaret edeceğim. Ve çok numûnelerinden bir kısım numûnelerini beyan ediyorum:

• Birinci numûne: Medrese usulünce hiç olmazsa on beş sene tahsil-i ilim lâzım geliyor ki, hakâik-i diniye ve ulûm-u İslâmiye tam elde edilsin. O zamanda Said'de, değil harika bir zekâ veya bir mânevî kuvvet, belki bütün istidat ve kabiliyetinin haricinde bir acip tarzla, bir-iki sene sarf ve nahiv mebâdisini gördükten sonra, üç ayda acip bir tarzda kırk-elli kitabı güya okumuş ve icâzet almış gibi bir hâlet göründü.

Bu hal altmış sene sonra doğrudan doğruya gösterdi ki, o vaziyet ulûm-u imaniyeyi üç-dört ayda, kısa bir zamanda ellere verebilecek bir tefsir-i Kur'ânî çıkacak ve o biçâre Said de onun hizmetinde bulunacak işaretiyle, hem bir zaman gelecek ki; değil on beş sene belki bir sene de ulûm-u imaniyeyi ders alacak medreseler ele geçmeyecek ve azalacak bir zamana bir nevi işaret-i gaybiye gibi mânâlar hatıra geliyor.

• İkinci numûne: O eski zamanda, Said'in o çocukluk zamanında büyük âlimlerle münazarasını ve o âlimlerin suâllerine cevap vermesini, hattâ kendisi hiç suâl etmeden âlimlerin en müşkül suâllerine doğru cevap vermesini, ben kat'iyen itiraf ediyorum ve itikad ediyorum ki, o hal ne harika zekâvetimden ve ne de acip istidadımdan neş'et etmiş değildir. Ben de biçâre, müptedi, sersem, güürültücü bir çocuk iken, hiç böyle, değil büyük âlimlere cevap vermek, belki küçük hocalara, hattâ küçük talebelere de mağlûp olur bir halde iken doğru cevap vermeliğim, kat'iyen istidadımdan ve zekâvetimden gelmemiş olduğuna kanaat-i kat'iyem var. Yetmiş senedir de hayret ediyordum.

Şimdi ihsan-ı ilâhî ile bir hikmetini anladım ki: Çekirdek gibi, medrese ilimlerine bir ağaç ihsan edilecek ve o ağacın hizmetinde bulunana karşı pek çok rakipleri ve muarızları bulunacak.

İşte, bu zamanda, İslâmlar içinde muhtelif meşrepler ve meslekler sahipleri birbirisini tenkit etmek ve eserine mukabil eserler neşretmek, Mutezile ve Ehl-i Sünnet gibi birbirini kırmak âdetiyle bu zamanda o Nur ağacının hizmetkârının başına vuracak ve rekabet veya meşrep muhalefetiyle en tesirlisi ve en müthiş medrese hocaları olmak lâzım gelirken, Cenab-ı Hakk'a yüz bin şükür olsun ki, eskiden beri devam etmekte olan o âdete muhalif olarak, Risale-i Nur en ziyade ulemânın damarlarına dokundurduğu halde hocaların Nurlar'a karşı tenkitkârâne eserler yazamadıklarının sebebi, o zamanda o çocuk Said'in ulemânın suâllerine karşı doğru cevap vermesi ulemânın cesaretini kırmış ki, hiçbir yerde kıskanç hocalardan, hem meşrepçe Said'e çok muhalif oldukları halde Nur Risaleleri'ne karşı mukabil çıkmamaları, bu halin bir hikmeti olduğuna kanaatim gelmiş. Yoksa böyle acip bir zamanda ehl-i medresenin itirazı başlasaydı, dinsizlik taraftarları olan gizli düşmanlarımız hem Nurlar'ı, hem ulemâyı çürütmek için ehemmiyetli bir vesile yapacaklardı. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükrolsun ki, en ziyade Nurlar'ın dokunduğu resmî ulemâ, aleyhinde bulunamadılar.

•Üçüncü numûne: Eski Said'in çocukluk zamanından beri hem kendisi, hem babası fakir oldukları halde, başkalarının sadaka ve hediyelerini almadığının ve alamadığının ve şiddetli muhtaç olduğu halde hediyeleri mukabilsiz kabul etmediğinin ve Kürdistan âdeti, talebelerin tayinatı ahalinin evlerinden verildiği ve zekâtla masrafları yapıldığı halde, Said hiçbir vakit tayin almaya gitmediğinin ve zekâtı dahi bilerek almadığının bir hikmeti, şimdi kat'î kanaatimle şudur ki:

Âhir ömrümde Risale-i Nur gibi sırf imanî ve uhrevî bir hizmet-i kudsiyeyi dünyaya âlet etmemek ve menâfi-i şahsiyeye vesile yapmamak için, o makbul âdete ve o zararsız seciyeye karşı bana bir nefret ve bir kaçınmak ve şiddet-i fakr ve zarureti kabul edip elini insanlara açmamak hâleti verilmişti ki, Risale-i Nur'un hakikî bir kuvveti olan hakikî ihlâs kırılmasın. Ve bunda bir işaret-i mânevî hissediyordum ki, gelecek zamanda maişet derdiyle ehl-i ilmin mağlûbiyeti bu ihtiyaçtan gelecektir.

•Dördüncü numûne: Yeni Said ihtiyarlığında bütün bütün siyasetten ve dünyadan kendini çekmeye çalıştığı halde, ehl-i dünyanın bütün bütün kanuna ve insafa ve vicdana, hattâ insanlığa muhalif bir tarzda

eşedd-i zulümle yirmi sekiz sene işkencelerle ezdiklerine ve bir sineğin ısırmasına tahammül etmeyen o bîçâre Said'in baltalarla başına vurduklarına ve ihanetin en şenîlerini yaptıklarına karşı, emsalsiz bir sabır ve tahammül ona ihsan olunması ve gayet asabî ve sinirli olduğu gibi, fitraten korkak olmadığı halde "Ecel birdir, tegayyür etmez." hakikatine imanından gelen büyük bir cesaretle beraber en korkak, en miskin bir vaziyette sükût edip sabretmesi, hattâ bir miktar sonra o işkenceler sonunda ruhuna bir ferah verilmesinin bir hikmeti, kanaat-i kat'iyemle budur ki:

Kur'ân-ı Hakîm'in hakâik-i imaniyesini tefsir eden Risale-i Nur'u hiçbir şeye ve şahsî menfaatlerine ve mânevî kemâlâtlarına âlet yapmamak ve hakikî ihlâsı kırmamak için, ehl-i siyaset Said hakkında "dini siyasete âlet yapmak" vehmini verip, tâ Said işkencelerle, hapislerle dini siyasete âlet etmesin diye ehl-i siyasetin zâlimâne hükümleri altında kader-i ilâhî, Nur'daki hakikî ihlâsı kırmamak için Said'e şefkatli tokatlar vurup "Sakin, sakın, hakâik-i imaniyenin tefsiri olan Risale-i Nur'u kendi şahsî menfaatlerine ve hattâ mânevî kemâlâtlarına ve belâlardan ve muzır şeylerden kurtulmaklığına âlet yapma. Tâ ki Nur'un en büyük kuvveti olan ihlâs-ı hakikî zedelenmesin!" diye, kader-i ilâhînin şefkatli tokatları olduğuna kat'î kanaat ediyorum.

Hattâ, her ne vakit sırf âhiretime şahsî ibadetle ziyade meşguliyetim sebebiyle Nur'un hizmetini bıraktığım aynı zamanında, ehl-i dünya bana musallat olup bana azap verdiğine kat'î kanaat getirmişim.

Bu dördüncü numûnenin izahını en son yazılan mektuplardan, ehl-i siyaset, Said'i dini siyasete âlet yapar diye hapislere atması ve sonra Said onun hikmetini, yani kaderin şefkat tokatları olduğunu anlamasıyla onları helâl etmesi ve kendi tahammülünün hikmetini anlamasına dair olan o mektuba havale ediyoruz.

•Beşinci numûne: Bu bîçâre Said'in gayet muhtaç olduğu ve yetmiş seneden beri o sanatla meşgul olması ve bazı gün iki yüz sayfa kadar tashihe mecbur olmasıyla beraber, on yaşındaki zeki bir çocuğun on günde muvaffak olduğu yazı kadar bir yazıya mâlik olmadığını hayret ediliyordu. Hâlbuki Said bütün bütün istidatsız değildir. Hem de nesebî kardeşlerinin hepsinin de güzel yazıları olduğu halde, bu

kadar yazıya muhtaç iken böyle yarım ümmî vaziyetinin hikmeti, kanaat-i kat'iyemle şudur ki:

Bir zaman gelecek ki, cüz'î ve şahsî iktidarlar, kuvvetler mukabele edemeyecek dehşetli ve mânevî düşmanların hücumu zamanında güzel yazı sahiplerini ruh u canıyla aramak ve hizmetine şerik etmek ve o çekirdeğin etrafında su, hava, nur gibi o mânevî ağaca hizmet etmek için o şahsî ve cüz'î hizmeti, küllî ve umumî ve kuvvetli ve bir kaleme mukabil binler kalemi bulmak hikmetiyle ve buz parçası gibi benliğini o mübarek havuz içinde eritmesiyle hakikî ihlâsı elde etmek ve bu suretle imana hizmet etmek hikmetiyle olmuş.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Önce Mevlid-i Şerif-i Nebevî tebrik ediliyor arkasından da Nurlarla ilgili bir müjde veriliyor. Bu münasebetle hem Birinci Emirdağ Lâhikası'nda hem de İkinci Emirdağ Lâhikası'nda dikkatimi çeken bir hususu arz edeyim: Mesela Emirdağ 16. Mektup'ta Leyle-i Regaip ile ilgili olarak şöyle deniliyor: "İki aydan beri mütemediyen kuraklık ve yağmursuzluk, her tarafta ve daima namazlardan sonra pek çok duaların akim kaldığı ve herkes meyusiyetten derd-i maişet endişesiyle kalben ağlarken birden Leyle-i Regaip, bütün ömrümde hiç mislini işitmediğim ve başkaları da işitmediği şekilde üç saatten yüz defa belki daha fazla tekrar ile melek-i ra'dın yüksek ve şiddetli tesbihatıyla öyle bir rahmet yağdı ki..."

Mesela Emirdağ 19. Mektup'ta şöyle deniliyor: "Doksan dokuz gün içinde yalnız Leyle-i Regaip ve Leyle-i Mirac'a yağmur rahmetinin tevafuku ve o iki gece ve güne mahsus olması, daha evvel ve daha sonra olmaması ve ihtiyac-ı şedidin tam vaktine muvafakatı ve Mirac Risalesi'nin burada çoklar tarafından şevkle kıraat ve kitabet ve neşrine rast gelmesi ve o iki mübarek gecenin birbiriyle birkaç cihette tevafuk etmesi ve mevsimi olmadığı için acib güürültülerle söylenmeyecek maddî manevî zemin güürültüleriyle feryadlarına tehditkârane ve tesellidârane tevafuk etmesi ve ehl-i imanın me'yusiyetinden teselli aramalarına ve dalâletin savletinden gelen vesvese ve zafiyetine kaşı kuvve-i mâneviyenin takviyesini istemelerine tam tevafuku..."

Mesela Emirdağ 21. Mektup'ta şöyle deniliyor: "Katiyen şek ve şüphemiz kalmadı ki, bu hizmetimizin neticesi olan Risale-i Nur'un serbestiyetini, değıl yalnız biz ve bu Anadolu ve Âlem-i İslam alkışlıyor, takdir ediyor,

belki umum kainat memnun olup, cev-v-i sema, fezâ-i âlem alkışlıyor ki, üç-dört ayda yağmura şiddet-i ihtiyaç varken gelmedi ve Denizli'de mahkemenin bil-fiil teslimine karar vermesi, yine Leyle-i Mirac'da aynen Risale-i Nur'un bir rahmet olduğuna işaretten Leyle-i Regaib'e tevacuk ederek kesretli melek-i ra'dın alkışlamasıyla ve rahmetin Emirdağ'ında gelmesi o teslim kararına tevacuk etmesi ve bir hafta sonra demek Denizli'de vekillerin eliyle alınması hengâmlarında yine aynen Leyle-i Mirac'a ve Leyle-i Regaib'e tevacuk ederek aynen onlar gibi Cuma gecesinde kesretli rahmet ve yağmurun bu memlekete gelmesi o tevacukatıyla kati kanaat verdi ki, Risale-i Nur'un müsaderesine ve hapsine dört zelzelenin tevacuku küre-i arzca bir itiraz olduğu gibi, bu Emirdağ memleketinde dört ay zarfında yalnız üç Cuma gecesinde (biri Leyle-i Regaip, biri Leyle-i Mirac, biri de Şâbân-ı Muazzam'ın birinci Cuma gecesinde) rahmetin kesretli gelmesi ve Risale-i Nur'un da serbestiyetinin üç devresine tam tamına tevâfuk etmesi, küre-i havaiyenin bir tebriki, bir müjdesidir ve Risale-i Nur'un da mânevi bir rahmet ve yağmur olduğuna kuvvetli bir işarettir."

Mesela Emirdağ 113. Mektup'ta şöyle deniliyor: "Geçen mübarek Leyle-i Berâeti'nizi ve gelecek Ramazan-ı Şerif'inizi tebrik ederiz. Bu sene, Berâet Gecesi Risale-i Nur Talebeleri hakkında çok bereketli ve kerâmetli olduğuna bir emâresini hayretle gördük. Şöyle ki: Ben, Berâet Gecesi'nden az evvel Asâ-yı Musa tashihiyle meşgul iken, bir güvercin pencereye geldi, bana baktı. Ben dedim: 'Müjde mi getirdin?' İçeriye girdi, güya eskiden dost idik gibi hiç ürkmedi, Asâ-yı Musa üstüne çıktı, üç saat oturdu. Ekmek, pirinç verdim, yemedi. Tâ akşama kaldı, sonra gitti, tekrar geldi. Berâet Gecesi'nde, tâ sabaha kadar yanımda kaldı. Ben yatarken başıma geldi. 'Allah'a ısmarladık.' nev'inden başımı okşadı, sonra çıktı gitti. İkinci gün, ben teessüf ederken, yine geldi; bir gece daha kaldı. Demek bu mübarek kuş, hem Asâ-yı Musa, hem Berâetimizi tebrik etmek istedi."

Mesela Emirdağ 180. Mektup'ta şöyle deniliyor: "Bütün ruh u canımızla, geçmiş rahmetli ve bereketli ve kerâmetli ve yağmurlu Mirâc-ı Şerif'inizi tebrik ve emsâl-i kesiresiyle müşerref olmanızı Rahmet-i İlâhiye'den niyaz ediyoruz. Ve bu sene, aynen geçen sene gibi Mirac Gecesi'nden evvel, gecede, hiç emsâli görülmemiş bir tarzda yağmurun gelmesi ve Mirac Gecesi ve gündüzünde devam etmesi, kâinat ve anâsır bu mübarek geceyi alkışladığına bir alâmet olduğu gibi, Zülfikâr ve Asâ-yı Musâ'nın fütuhâtlarına -hususan resmi dairelerde- bir emâresi olduğuna kanaatimiz katidir. Ve bu mübarek gecenin yarısına kadar şiddetli ve çalışmaya bir

derece mâni bir rahatsızlık ve sancı birden zâil olmaları bana kanaat verdi ki, bu mübarek gecede kardeşlerim sıhhat ve âfiyetim için duaları, hakkımda makbuliyetinin eseri olduğuna ve o gecenin bir mikdarında ziyade hastalık cihetiyle her bir saati on saat kadar sevaplı bulunmasını bir nevi mânevi müjde aldım, Allah'a şükrettim. 'Erhamürrahimîn'e hadsiz şükür olsun' dedim."

Mesela, İkinci Emirdağ 234. Mektup'ta şöyle deniliyor: "Leyle-i Mirac'ınızı tebrik ve içinde ettiğiniz duların makbuliyetini Rahmet-i İlähiye'den niyaz ederiz. Ve bu havalide Mirac Gecesi'nden bir gün evvel ve birgün sonra müstesna bir surette rahmetin yağması, işaretir ki, bu vatanda bir umumî rahmet tecelli edecek, inşaallah."

Evet bütün bu misallerden anlıyoruz ki, Cenab-ı Hak bu mübarek geceler hürmetine çok büyük lütuflarda bulunuyor. Gökler ve yeryüzü bu gecelere hürmet ediyor, Cenâb-ı Hakk'ın ikram ve ihsanları da deryalar gibi coşuyor. Öyleyse bu gecelerin kıymetini çok iyi bilmemiz lâzım. Üstad bu gecelerde uyumazdı, talebelerini de uyutmazdı. Hep beraber ihya ederlerdi...

Bu Mektupta ikinci olarak, Eski Said ve Yeni Said'in Tarihçe-i Hayatı'ndaki hârikalarının yazılmasının dost ve muarızlarda iki fikir meydana getirdiği anlatılıyor. Yani dostlarda fevkalâde bir velâyet düşüncesi, muarızlarda da bir dehâ ve kuvvetli bir sihir tevehhümü...

Bu meseleyi izah saadetinde Üstad, her şeyi tamamen Cenâb-ı Hakk'a veriyor. Koca çam ağacının aslı nasıl küçük bir çekirdektir. Yani Cenab-ı Hak, küçücük bir çekirdekten nasıl dağ gibi muazzam bir eser yaratıyor, koskocaman ve mübarek bir şecere olan İman ve Kur'an Hizmeti'ni de kendisini hiç gören mübarek bir Kurân hâdimiyle gösterir.

Üstad, gece aldığı şiddetli bir ihtar ile bir hakikatın sırrını ve hikmetini beyan ediyor:

1- Normalde medrese usûlüne göre, dînî hakikatlerin ve İslâmî ilimlerin elde edilebilmesi için onbeş sene ilim tahsili gerekirken, Üstad çocukluğunda bir-iki sene Arapça gramer kitaplarından sarf ve nahiv başlangıcı bilgileri aldıktan sonra bir anda kendisinde üç ay içinde kırk-elli kitabı okumuş gibi bir hal görüldü. Buna bütün şark âlimleri, medreseleri ve talebeleri şâhid... "Hayır böyle bir şey olmadı!" diyen de çıkmamıştır. Zâten ismi Saîd-i Meşhur'a ve "Bediüzzaman" gibi "Zamanın harikası" mânâsına çıkmış ve kabullenilmiştir. Mesele doğrudur. Ama sır ve hikmeti

nedir? Bunu kendisi şöyle izah ediyor: “Bu hal altmış sene sonra doğrudan doğruya gösterdi ki, o vaziyet, îmanî ilimleri, üç-dört ayda, kısa bir zamanda ellere verebilecek bir Kur’an tefsiri çıkacak ve o bîçâre Said de onun hizmetinde bulunacak işaretiyle, hem bir zaman gelecek ki, değil on beş sene, belki bir senede îmanî ilimleri ders alacak medreseler ele geçmeyecek ve azalacak bir zamana bir nevi gaybî bir işaret gibi mânâlar hatıra geliyor.”

2- Üstad’ın çocuk yaşında büyük âlimlerle münazarası, onların sorularına cevap vermesinin hikmetini “Yetmiş senedir hayret ediyordum. Şimdi ihsân-ı İlâhî ile bir hikmetini anladım ki: Çekirdek gibi, medrese ilimlerine bir ağaç ihsan edilecek ve o ağacın hizmetinde bulunana karşı pek çok rakipleri ve muarızları bulunacak... İşte bu zamanda İslâmlar içinde muhtelif meşrepler ve meslek sahipleri birbirini tenkit etmek ve eserine mukabil eserler neşretmek, Mûtezile ve Ehl-i Sünnet gibi birbirini kırmak âdetiyle bu zamanda o Nur ağacının hizmetkârının başına vuracak ve rekâbet veya meşrep muhalefetiyle en te’sirli ve en müthiş medrese hocaları olmak lâzım gelirken, Cenâb-ı Hakk’a yüz bin şükür olsun ki, eskiden beri devam etmekte olan o âdete muhalif olarak, Risâle-i Nur, en ziyade ulemânın damarlarına dokundurduğu halde, hocaların Nurlara karşı tenkitkârâne eserler yazamayışlarının sebebi, o zamanda o çocuk Said’in ulemânın suallerine karşı doğru cevap vermesi, ulemânın cesaretini kırmış ki, hiçbir yerde kıskanç hocalardan, hem meşrepçe Said’e çok muhalif oldukları halde Nur Risaleleri’ne karşı, mukabil çıkmamaları, bu hâlin bir hikmeti olduğuna kanaatim gelmiş.”

3- İstiğna düsturu ile Üstad’ın hiç kimseden sadaka, hediye ve zekat almayışının hikmetlerinin bir kısmı Mektubat’ın İkinci Mektubu’nda, bir kısmı da Barla Lâhikası’nda 103. Mektup’ta izah ve beyan edilmiştir. Burada ise son cümle çok mühimdir: “Bunda bir işaret-i manevî hissediyordum ki, gelecek zamanda maîşet derdiyle ehl-i ilmin mağlubiyeti bu ihtiyaçtan gelecektir.”

4- Üstad, “Eûzü billahi mine’ş-şeytanı ve’s-siyaseti” dediği halde, dini siyasete âlet ediyor diye hücum edilmesi, çok cesur, sınırlı, onurlu bir fitrata sahip olduğu halde yapılan tahrikler ve hücumlar karşısında sabırlı bir tavır takınması sanki bir tezad teşkil ediyor. Bunu da Üstad, Kur’an ve iman hakikatlerinin hiçbir şeye hatta manevî kemâlâta bile âlet yapılması için ilâhî bir takdir ve icraat olarak değerlendiriyor. Böylece Risale-i

Nur'un en büyük kuvveti olan hakiki ihlasın zedelenmesinin önlendiğini beyan ediyor. Bu husus Şefkat Tokatları olan Onuncu Lem'a'da izah edilmiştir. Ayrıca gelecek 292. Mektup'ta "Konuşan Yalnız Hakikattır" başlığı altında da bir izah var...

5- Yazıya çok muhtaç olduğu halde Üstad, diğer kardeşlerinin güzel yazı sahibi olmalarına rağmen yarım ümmî gibi olmasının hikmetini de şöyle anlatıyor: "Bir zaman gelecek ki, cüzî ve şahsî iktidarların, kuvvetlerin mukabele edemeyecekleri dehşetli ve mânevi düşmanların hücumları zamanında güzel yazı sahiplerini ruh u canıyla aramak ve hizmetine ortak etmek ve o çekirdeğin etrafında su, hava, nur gibi o mânevî ağaca hizmet etmek için o şahsî ve cüz'î hizmeti, küllî ve umumî ve kuvvetli ve bir kaleme mukabil binler kalemi bulmak hikmetiyle ve buz parçası gibi benliğini o mübarek havuz içinde eritmesiyle hakiki ihlâsı elde etmek ve bu sûretle imana hizmet etmek hikmetiyle olmuş."

Cenâb-ı Hakk'ın ihlasla dayanışmaya girmiş bir topluluğa lütufları çok büyük ve çok ekstrasındır. Ayrı ayrı, hatta birbirine zıt fitratların bir arada problem çıkarmadan ârizasız durmaları çok kolay olmadığı için sabırla bütünlük ve beraberliği devam ettirmenin mükafaatı da o kadar büyüktür.

290. Mektup

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Ruh u canımızla mübarek bayramınızı tebrik ediyoruz. İnşaaallah, âlem-i İslâm'ın da büyük bir bayramına yetişirsiniz. Cemâhir-i müttefika-i İslâmiye'nin kudsî kanun-u esasiyelerinin menbaı olan Kur'ân-ı Hakîm, istikbale tam hâkim olup beşeriyete tam bir bayramı getireceğine çok emareler var.

Sâniyen: Şüphe kalmadı ki, Nur Risaleleri ve talebeleri, hıfz ve inâyet-i ilâhiyeye mazhardırlar ki, bu zamanın hassasiyetle ve bazı keyfî kanunlarla pek hiddetli bir inatla uzun zamandan beri Nur talebelerine ancak yüzde bir nisbetinde zarar verebildiler. Nur'un faal talebelerinden altı yüz talebesinin mahkemelerle meşgul edilmesine dehşetli bir plân varken, yalnız altı talebeye muvakkaten ilişildi. Hattâ Nur kahramanının yazdığı gibi, yirmi beş adliye mahkemeleri yüz binler nüshalarında

ve yüz binler talebelerinde medâr-ı mes'uliyet bir şey bulamıyorlar. Ve o kesretli adliyelerin “Nurlar’da suç yok ve bulamıyoruz.” demeleri kat’î bir delildir. Çünkü benim İstanbul ve Afyon gibi mahkemelerimde, onların o hassas ve su-i istimal edilebilir kanunlarına tam aykırı olarak söylediğim halde beni mes’ul etmedikleri gibi, Nurlar da medeniyetin zâlimâne kanunlarını zîr ü zeber ettikleri halde, medâr-ı mes’uliyet suç bulamadıkları kat’iyen gösteriyor ki: Nurlar’daki hakikat, karşısındaki muârizları mağlûp ederek adliyeleri de insafa getirmiştir. İnyet-i ilâhiye, Kur’ân’ın bir mu’cize-i mâneviyesi olan Risale-i Nur’u muârizlarından muhafaza ediyor. Muârizların hücumu ise, Nurlar’ın parlamasına ve intişarına vesile oluyor.

Mektubun başında ince bir müjde mesajı var. “İnşâallah Âlem-i İslâm’ın büyük bir bayramına yetişirsiniz. Cemâhir-i müttefika-i İslamiye’nin (Birleşik İslâm Cumhuriyetlerinin) kudsî kanûn-u esâsiyelerinin menbaı olan Kur’ân-ı Hakim, istikbalde tâm hâkim olup beşeriyete tam bir bayram getireceğine çok emâreler var.”

İkinci olarak, muarızlar pek hiddetli bir inatla toptan işi bitirme planı ile Üstad’ın üzerine geldikleri halde faal altı yüz talebeden ancak altı tanesine muvakkaten ilişebiliyorlar. Burada apaçık bir İnyet-i İlahiye var... Evet; “Nurlardaki hakikat, karşısındaki muârizları mağlûp ederek, adliyeleri de insafa getirmiştir. İnyet-i İlahiye, Kur’ân’ın bir mucize-i maneviyesi olan Risale-i Nur’u muârizlarından muhafaza ediyor. Muarızların hücumu ise, Nurların parlamasına ve intişarına vesile oluyor.”

Bu durum, Hadis-i Şeriflerin müjde verdikleri âhir zamanda gelecek Sâlih zâtın yumruklandıkça göğsünün genişlemesine benziyor.

291. Mektup

Üstadımız diyor ki:

“Yirmi sekiz sene zarfında hükûmetin resmî adamlarından bana rast gelenler, hep sıkıntı verdikleri halde, zâbitanın bana hiç sıkıntı vermediği gibi, bazı himayetkârâne vaziyeti göstermelerinin hikmetini şimdi izhar ediyorum ki: “Nur talebeleri ve Risaleleri, mânevî bir zabıta hükmünde âsâyiş ve emniyeti muhafazaya –hem kudsî bir şekilde– ça-

lıştıkları ve herkesin kalbinde nasihatleriyle iman cihetinde bir yasakçı bıraktıkları tahakkuk etmiş.” Zabıta bunu mânen hissetmiş ki, bize her vakit dost göründü. Bunun sırrı budur ki:

Kur’ân’ın bir kanun-u esasîsiyle, yüzde doksan mâsumaya zarar gelmemek için on câni yüzünden âsâyişi bozmaya çalışanları men ediyorlar. Birisinin günahıyla başkası mesul olamaz. Bu sırra binaen, şimdi âsâyişi bozmaya çalışan mânevî, dehşetli kuvvetler mevcut olduğu halde; Fransa, Mısır, Fas, İran gibi yerlerden daha ziyade bu mübarek memlekette çalışıldığı halde emniyet ve âsâyişi bozmadıklarının en büyük sebebi, 600 bin Nur nüshaları ve 500 bin Nur talebeleri zâbıtaya bir mânevî kuvvet olarak o mânevî tahribata karşı dayandıklarını zabıta mânen hissetmişler ki, yirmi sekiz seneden beri resmî memurlara muhalif olarak Nurlar’a insafkârâne ve merhametkârâne vaziyet gösteriyorlar.”

Hem Üstadımız diyor ki:

“Ben derim: Bu zamanda hocalardan, hattâ sofilerden ziyade zabıta efradı ehl-i takvâ olup kebâirden kendilerini muhafaza ve feraizi yapmasını vazifeleri iktiza ediyor. Ve ona ihtiyac-ı şedid var. Tâ ki karşısındaki mânevî tahribatçılara karşı âsâyiş ve emniyet-i umumiyeye ait vazifelerini tam yapabilsinler.

Hizmetindeki Nur Talebeleri

Resmi adamların hep sıkıntı vermelerine karşılık zâbitanın (polis teşkilatı) dostça, himayetkârâne davranışının sırrını Üstad, Risaleler’in insanların kalplerinde bir yasakçı bırakıp asayiş ve güveni sağlayarak bir nevi zâbitanın vazifesini görmüş olmasına bağlıyor. Fransa, Mısır, Fas, İran gibi yerlerden daha çok Türkiye’de âsâyişi bozmaya çalışan mânevî dehşetli çalışmalar olduğu halde, buna muvaffak olamamalarının sebebi altı yüz bin nüshaları neşredilen Risale-i Nurlar’dır. Onun için polislerimizin de hocalardan daha çok ehl-i takva olmaları gerekiyor ki, mânevî tahribatçılara karşı durabilsinler.

Seneler önce onların yetiştikleri okullardan birisinin kantinine hiçbir görevli konulmadığı halde, vicdanlarından başka hiçbir engelin olmadığı bir noktada alış-verişlerini yaptıklarını, sene sonunda da hiçbir açığın ve yanlışın olmadığına tesbit edildiğini duymuş ve sevinmişim.

292. Mektup

(Üstadımızın çok evvel yazmış olduğu zîrdeki mektubu, şahsî nüfuz temin ve dini siyasete âlet etmek ithamlarına tam bir cevap olduğundan, kararnameye ilhak edilmiştir:)

Konuşan Yalnız Hakikattir

Risale-i Nur'da isbat edilmiştir ki, bazen zulüm içinde adalet tecellî eder. Yani, insan bir sebeple bir haksızlığa, bir zulme mâruz kalır, başına bir felâket gelir, hapse de mahkûm olur, zindana da atılır. Bu sebep haksız olur. Bu hüküm bir zulüm olur. Fakat bu vâkıa adaletin tecellîsine bir vesile olur. Kader-i ilâhî başka bir sebepten dolayı cezaya, mahkûmiyete istihkak kesbetmiş olan o kimseyi bu defa bir zâlim eliyle cezaya çarptırır, felâkete düşürür. Bu, adalet-i ilâhînin bir nevi tecellîsidir.

Ben şimdi düşünüyorum. Yirmi sekiz senedir vilâyet vilâyet, kasaba kasaba dolaştırılıyorum. Mahkemeden mahkemeye sürükleniyorum. Bana bu zâlimane işkenceleri yapanların bana atfettikleri suç nedir? Dini siyasete âlet yapmak mı? Fakat bunu niçin tahakkuk ettiremiyorlar? Çünkü hakikat-i hâlde böyle bir şey yoktur.

Bir mahkeme aylarca, senelerce suç bulup da beni mahkûm etmeye uğraşiyor. O bırakıyor; diğer bir mahkeme aynı meseleden dolayı beni tekrar muhakeme altına alıyor. Bir müddet de o uğraşiyor, beni taziyik ediyor, türlü türlü işkencelere mâruz kılıyor. O da netice elde edemiyor, bırakıyor. Bu defa bir üçüncüsü yakama yapıyor. Böylece musibetten musibete, felâketten felâkete sürüklenip gidiyorum. Yirmi sekiz sene ömrüm böyle geçti. Bana isnad ettikleri suçun aslı ve esası olmadığını nihayet kendileri de anladılar.

Onlar bu ithamı kasten mi yaptılar, yoksa bir vehme mi kapıldılar? İster kasıt olsun, ister vehim olsun, ben böyle bir suçla münasebet ve alâkam olmadığını kemâl-i kat'iyetle yakinen ve vicdanen biliyorum. Dini siyasete âlet edecek bir adam olmadığını bütün insaf dünyası da biliyor. Hattâ beni bu suçla itham edenler de biliyorlar. O hâlde neden bana bu zulmü yapmakta ısrar edip durdular? Neden ben suçsuz ve mâsum olduğum hâlde böyle devamlı bir zulme, muannid bir işkenceye

mâruz kaldım? Neden bu musibetlerden kurtulamadım? Bu ahvâl adalet-i ilâhiyeye muhalif düşmez mi?

Bir çeyrek asırdır bu suâllerin cevaplarını bulamıyordum. Bana zulüm ve işkence yaptıklarının hakikî sebebinin şimdi anladım. Ben kemâl-i teessürle söylüyorum ki, benim suçum, hizmet-i Kur'âniyemi maddî ve mânevî terakkiyatıma, kemâlâtıma âlet yapmış.

Şimdi bunu anlıyorum, hissediyorum, Allah'a binlerle şükrediyorum ki, uzun seneler ihtiyarım haricinde olarak hizmet-i imaniyemi maddî ve mânevî kemâlât ve terakkiyatıma ve azaptan ve cehennemden kurtulmama ve hattâ saadet-i ebediyeme vesile yapmaktığıma, yahut herhangi bir maksada âlet yapmaktığıma mânevî gayet kuvvetli mâniolar beni men ediyordu. Bu derunî hisler ve ilhamlar beni hayretler içinde bırakıyordu. Herkesin hoşlandığı mânevî makamı ve uhrevî saadetleri a'mâl-i salihâ ile kazanmak ve bu yola müteveccih olmak hem meşru hakkı olduğu, hem de hiç kimseye hiçbir zararı bulunmadığı hâlde ben ruhen ve kalben men ediliyordum. Rıza-yı ilâhîden başka fitrî vazife-i ilmiyenin sevkiyle, yalnız ve yalnız imana hizmet hususu bana gösterildi. Çünkü şimdi bu zamanda hiçbir şeye âlet ve tâbi olmayan ve her gayenin fevkinde olan hakâik-i imaniyeyi fitrî ubudiyetle, bilmeyenlere ve bilmek ihtiyacında olanlara tesirli bir surette bildirmek; bu keşmekeş dünyasında imanı kurtaracak ve muannidlere kat'î kanaat verecek bir tarzda, yani hiçbir şeye âlet olmayacak bir tarzda, bir Kur'ân dersi vermek lâzımdır ki, küfr-ü mutlakı ve mütemerrid ve inatçı dalâleti kırsın, herkese kat'î kanaat verebilsin. Bu kanaat de bu zamanda, bu şerait dahilinde, dinin hiçbir şahsî, uhrevî ve dünyevî, maddî ve mânevî bir şeye âlet edilmediğini bilmekle husule gelebilir.

Yoksa komitecilik ve cemiyetçilikten tevellüd eden dehşetli dinsizlik şahsiyet-i mâneviyesine karşı çıkan bir şahıs, en büyük mânevî bir mertebede bulursa, yine vesveseleri bütün bütün izale edemez. Çünkü imana girmek isteyen muannidin nefsi ve enesi diyebilir ki: "O şahıs, dehâsıyla, harika makamıyla bizi kandırdı." Böyle der ve içinde şüphesi kalır.

Allah'a binlerce şükürler olsun ki, yirmi sekiz senedir dini siyasete âlet ithamı altında, kader-i ilâhî, ihtiyarım haricinde, dini hiçbir şahsî

şeye âlet etmemek için beşerin zâlimâne eliyle mahz-ı adalet olarak beni tokatlıyor, ikaz ediyor; “Sakın” diyor, “iman hakikatini kendi şahsına âlet yapma-tâ ki, imana muhtaç olanlar anlasınlar ki, yalnız hakikat konuşuyor. Nefsin evhamı, şeytanın desiseleri kalmasın, sussun.”

İşte, Nur Risaleleri'nin büyük denizlerin büyük dalgaları gibi gönüller üzerinde husule getirdiği heyecanın, kalblerde ve ruhlarda yaptığı tesirin sırrı budur, başka bir şey değildir. Risale-i Nur'un bahsettiği hakikatlerin aynını binlerce âlimler, yüz binlerce kitaplar daha belîğane neşrettikleri hâlde yine küfr-ü mutlakı durduramıyorlar. Küfr-ü mutlaka mücadelede bu kadar ağır şerait altında Risale-i Nur bir derece muvafak oluyorsa, bunun sırrı işte budur. Said yoktur. Said'in kudret ve ehliyeti de yoktur. Konuşan yalnız hakikattir, hakikat-i imaniyedir.

Madem ki nur-u hakikat, imana muhtaç gönüllerde tesirini yapıyor; bir Said değil, bin Said fedâ olsun. Yirmi sekiz sene çektiğim ezâ ve cefalar ve mâruz kaldığım işkenceler ve katlandığım musibetler hep helâl olsun. Bana zulmedenlere, beni kasaba kasaba dolaştıranlara, hakaret edenlere, türlü türlü ithamlarla mahkûm etmek isteyenlere, zindanlarda bana yer hazırlayanlara, hepsine hakkımı helâl ettim.

Âdil kadere de derim ki:

Ben senin bu şefkatli tokatlarına müstahak idim. Yoksa herkes gibi gayet meşru ve zararsız olan bir yol tutarak şahsımı düşünseydim, maddî-mânevî füyûzât hislerimi feda etmeseydim, iman hizmetinde bu büyük mânevî kuvveti kaybedecektim. Ben maddî ve mânevî herşeyimi feda ettim, her musibete katlandım, her işkenceye sabrettim. Bu sayede hakikat-i imaniye her tarafa yayıldı. Bu sayede Nur mekteb-i irfanının yüz binlerce, belki de milyonlarca talebeleri yetişti. Artık bu yolda, hizmet-i imaniyede onlar devam edeceklerdir. Ve benim maddî ve mânevî herşeyden ferağat mesleğimden ayrılmayacaklardır. Yalnız ve yalnız Allah rızası için çalışacaklardır.

Benimle beraber çok talebelerim de türlü türlü musibetlere, ezâ ve cefalara mâruz kaldılar, ağır imtihanlar geçirdiler. Benim gibi onlar da bütün haksızlıklara ve haksız hareket edenlere karşı bütün haklarını helâl etmelerini isterim. Çünkü onlar bilmeyerek kader-i ilâhînin sırlarına, derin tecellilerine akıl erdiremeyerek bizim dâvâmıza, hakikat-i imani-

yenin inkişafına hizmet ettiler. Bizim vazifemiz onlar için yalnız hidayet temennisinden ibarettir. Bize ezâ ve cefâ edenlere karşı hiçbir talebemin kalbinde zerre kadar intikam emeli beslememesini ve onlara mukabil Risale-i Nur'a sadakat ve sebatla çalışmalarını tavsiye ederim.

Ben çok hastayım. Ne yazmaya, ne söylemeye tâkatim kalmadı. Belki de bunlar son sözlerim olur. Medresetü'z-Zehra'nın Risale-i Nur talebeleri bu vasiyetimi unutmasınlar.

Risale-i Nur talebelerine, muârzılara kendisi gibi haklarını helal etmelerini ve Risale-i Nur'a sadakat ve sebatla çalışmalarını isteyip vasiyet ettiği Üstad'ın bu mektubunda kaderin ince sırları üzerinde durulmuş. Üstad, Kur'an tefsiri Risale-i Nurlar'da konuşan yalnız hakikat olması için, kaderin sevk ve tecellisi ile yirmi sekiz sene boyunca başına gelen sürgün ve işkencelerin kendisini olgunlaştırıp ihlas ve rıza-i ilahî yoluna sevk ettiğini söylüyor. Daha önce geçen 289. Mektubun Dördüncü Nümûnesi'nde de şöyle diyor: "Ehl-i siyasetin zâlimâne hükümleri altında kader-i İlahî, Nurdaki hakiki ihlâsı kırmamak için Said'e şefkatli tokatlar vurup 'Sakın sakın iman hakikatlerinin tefsiri olan Risale-i Nur'u kendi şahsî menfaatlerine ve hatta mânevî kemâlâtlarına ve belâlardan ve muzır şeylerden kurtulmaklığına âlet yapma: Tâ ki, Nur'un en büyük kuvveti olan ihlas-ı hakiki zedelenmesin' diye kader-i İlahinin şefkatli tokatları olduğuna kati kanaat ediyorum."

Bu gerçeği, bu sır ve hikmeti anlayabilmesi için bir çeyrek asır düşündüğünü söyleyen Üstad, "Şimdi bu zamanda hiçbir şeye âlet ve tâbî olmayan ve her gayenin fevkinde olan imânî hakikatleri fitrî ubûdiyetle, bilmeyenlere ve bilmek ihtiyacında olanlara te'sirli bir sûrette bildirmek; bu keşmekeş dünyasında imanı kurtaracak ve muannidlere katî kanaat verecek bir tarzda, yani hiçbir şeye âlet olmayacak bir tarzda, bir Kur'an dersi vermek lâzımdır ki, küfr-ü mutlakı ve mütemerrid ve inatçı dalâleti kırsın, herkese kati kanaat verebilsin. Bu kanaat de bu zamanda, bu şartlar dâhilinde, dinin hiçbir şahsî, uhrevî ve dünyevî, maddî ve mânevî bir şeye âlet edilmediğini bilmekle husûle gelebilir." diyor.

Hiçbir şeyi boşuna yaratmayan, bir çekirdekten binlerce meyve alan, bir karaciğere beş binden fazla iş gördüren Cenab-ı Hak, elbette belâ ve musibetleri, zulüm ve işkenceleri de boşuna yaratmamıştır.

293. Mektup

Kardeşlerim,

Sizce münasipse Başvekile ve dindar meb'uslara verilmek üzere, ihtara binaen yazdırılmış gayet ehemmiyetli bir hakikattir.

Mukaddime: Kırk seneye yakın siyaseti terk ettiğimden ve ekser hayatım bir nevi inzivada geçtiğinden, hayat-ı içtimaiye ve siyasiye ile meşgul olmadığımın, büyük bir tehlikeyi göremiyordum. Bugünlerde o tehlikenin hem millet-i İslâmiye'ye ve hem de bu memleket ve hükûmet-i İslâmiye'ye büyük bir zarar vermeye zemin hazırlamakta olduğunu hissettim. Mecburiyetle, İslâmiyet milliyeti ve hâkimiyeti ve memleketin selâmeti için çalışan ehl-i siyaset ve cemiyet-i beşeriyeye hamiyetle çalışanlar için bana mânevî bir ihtar edildiğinden Üç Nokta'yı beyan edeceğim.

Birinci Nokta: Gazeteleri dinlemediğim halde bir-iki senedir "irtica ile itham" kelimesi mütemadiyen tekrar edildiğini işitiyordum. Eski Said kafasıyla dikkat ettim, kat'iyen gördüm ki:

Siyaseti dinsizliğe âlet yapan ve beşerdeki en dehşetli vahşet ve bedevîliğin bir kanun-u esasîsine irticâa çalışan ve hamiyet maskesini başına geçiren gizli İslâmiyet düşmanları, gaddarâne bir ithamla ehl-i İslâmiyet ve hamiyet-i diniye ve kuvvet-i imaniye cihetiyle değil dini siyasete âlet yapmak, belki de siyaseti dine âlet ve tâbi yapmakla, tâ İslâmiyet'in kuvvet-i mâneviyesinden bu hükûmet-i İslâmiye'yi tam kuvvetlendirmek ve dört yüz milyon hakikî kardeşi arkasında ihtiyat kuvveti bulundurmamak ve bir kısım zâlim Avrupa'nın dilenciliklerinden kurtulmak için çalışanlara pek haksız olarak "irtica" damgasını vurup onları memlekete zararlı tevehhüm etmeleri, yerden göğe kadar hadsiz bir haksızlıktır. Numûnelerinden birinci numûnesi: Bu asrın dehşetli zulmüne karşı bir sed olarak İkinci Nokta'da beyan etmek zamanı geldi. Menşe'leri iki kanun-u esasiye istinad eden iki irtica var:

Biri: Siyasî ve içtimâî ki, hakikî irticadır. Onun kanun-u esasîsi çok su-i istimale ve zulme medar olmuştur.

İkincisi: İrtica namı verilen hakikî bir terakki ve adaletin esasıdır.

İkinci Nokta: Beşerin vahşet ve bedevîlik zamanlarındaki bir ka-

nun-u esasîsine, medeniyet namına dine hücum edenler, irtica ile o vahşete ve bedevîliğe dönüyorlar. Beşerin selâmet, adalet ve sulh-ü umumîsini mahveden o dehşetli vahşiyane kanun-u esasî, şimdi bizim bu biçâre memleketimize girmek istiyor. Garazkârâne ve anûdâne partililik gibi bazı cereyanları aşlamaya başlaması gibi bir ihtilâf görülüyor. O kanun-u esasî de budur:

Bir tâifeden, bir cereyandan, bir aşiretten bir ferdin hatâsıyla o tâifenin, o cereyanın, o aşiretin bütün fertleri mahkûm ve düşman ve mes'ul tevehhüm ediliyor. Bir hatâ, binler hatâ hükmüne geçiriliyor. İttifak ve itihadın temel taşı olan kardeşlik ve vatandaşlık, muhabbet ve uhuvveti zîr ü zeber ediyor.

Evet, birbirine karşı gelen muannid ve muarız kuvvetler, kuvketsiz oluyorlar. Bu kuvketsizlikle zayıflandığı için, millete ve memlekete ve vatana âdilâne hizmete muvaffak olunamadığından, maddî ve mânevî bir nevi rüşvet vermeye mecbur oluyorlar ki, dinsizleri kendilerine taraftar yapmak için o gaddar, engizisyonâne ve bedeviyâne ve vahşiyâne bu mezkûr kanun-u esasîye karşı ayn-ı adalet olan bu semavî ve kudsî وَلَا تَزُرُ وَاِزْرَةً وَزُرَ الْاٰخِرَىٰ nass-ı kat'îsiyle, Kur'ân'ın bir kanun-u esasîsi muhabbet ve uhuvvet-i hakikiyeyi temin eden ve bu millet-i İslâmiye'yi ve memleketi büyük tehlikeden kurtaran bu kanun-u esasî ki, "Birisinin hatasıyla başkası mesul olamaz." Kardeşi de olsa, aşireti ve tâifesi de olsa, partisi de olsa, o cinayete şerik sayılmaz. Olsa olsa, o cinayete bir nevi tarafgirlikle yalnız mânevî günahkâr olup âhirette mesul olur; dünyada değil. Eğer bu kanun-u esasî çabuk düstur-u esasî yapılmazsa, hayat-ı içtimaiye-i beşeriye iki Harb-i Umumî'nin gösterdiği tahribatın emsaliyle, esfel-i sâfilin olan o vahşî irticâa düşecek.

İşte, Kur'ân'ın bu gibi kudsî kanun-u esasîsine irtica namını veren bedbahtlar, vahşet ve bedevîliğin dehşetli bir kanun-u esasîsi olarak kabul ettikleri şimdiki öylelerinin siyasetinin bir nokta-yı istinadı şudur ki: "Cemaatin selâmeti için fert feda edilir. Vatanın selâmeti için eş-hâsın hukuku nazara alınmaz. Devletin siyasetinin selâmeti için cüz'î zulümler nazara alınmaz." diye, birtek câni yüzünden bir köyü mahvetmekle bin mâsumun hakkını nazara almaz. Birtek câninin yüzünden bin adamın kılıçtan geçmesini caiz görür. Bir adamın yaralanmasıyla

binler mâsumu sıkıntıya verdirir. Ve iki yüz adamı kurşuna dizilmesini o bahaneyle nazara almaz. Birinci Harb-i Umumi'de üç bin adamın câniyâne siyaset hatâlarıyla otuz milyon biçâre nev-i beşer aynı harpte mahvedildiği gibi, binler misaller var.

İşte bu vahşiyâne irticam, bu dehşetli zulümlerine karşı gelen Kur'-ân şâkirtlerinin, Kur'an'ın yüzer kanun-u esasîsinden وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى âyetinin ders verdiği kanun-u esasîsi ile adâlet-i hakikiyeyi ve ittihadı ve uhuvveti temin etmeye çalışan ehl-i iman fedakârlarına "mürteci" namını verip onları müttehem etmek, mel'un Yezid'in zulmünü adalet-i Ömeriye'ye tercih etmek misillü en vahşî ve zalimâne bir engizisyon kanununu, beşerin en yüksek terakkiyatına ve adaletine medar olan Kur'-ân'ın mezkûr kanun-u esasîsine tercih etmek hükmündedir. Hükûmet-i İslâmiye ile bu memleketin selâmetine çalışan ehl-i siyasetin mezkûr hakikati nazara alması lâzımdır. Yoksa, üç veya dört cereyanın muannidâne muâraza etmeleriyle, o kuvvetler, muaraza sebebiyle zayıflar. Memleketin menfaatine ve âsâyışine sarf edilecek o zayıf kuvvetle hâkimiyetini -hattâ istibdad ile de olsa- âsâyış ve emniyet-i umumiye'yi muhafazaya kâfi gelmediğinden Fransız ihtilâl-i kebîrinin tohumlarının bu mübarek memleket-i İslâmiye'ye ekilmesine yol vermektir diye telâş edilebilir.

Madem bu ittifaksızlıktan gelen zaafiyet ve kuvvetsizlik sebebiyle ecnebînin politikasına ve ehemmiyetsiz, muvakkat yardımlarına karşı bu acip mânevî rüşvetler veriliyor, dört yüz milyon kardeşin uhuvvetine, milyarlar ecdadın mesleğine ehemmiyet verilmiyor gibi bir mânâ hükmediyor. Ve âsâyış ve siyasete zarar gelmemek için bu kadar israfât ile bol maaşlar suretinde kuvvet teminine kendilerini mecbur zannederek rüşvetler veriliyor; milletin fakr-ı hali nazara alınmıyor. Elbette ve elbette ve kat'i olarak, şimdi bu memleketteki ehl-i siyaset, garba ve ecnebîye verdiği siyasî ve mânevî rüşvetin on mislini âlem-i İslâm'ın ileride cemâhir-i müttefikası hükmünde olacak olan dört yüz milyon Müslüman kardeşlere memleket ve milletin ve bu devlet-i İslâmiye'nin selâmeti için gayet azîm bir bahşîş ve zararsız rüşvet vermesi lâzım ve elzemdir.

İşte o makbul, lâzım ve çok menfaatli, caiz ve vacip rüşvet ise, teâvün-ü İslâm'ın esası ve hediye-i Kur'an'ın semavî bir düsturu ve rabatası ve kudsî kanun-u esasîsi olan

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ ، وَأَعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا
وَلَا تَرَرُوا وَازِرَةً وِزْرَ أُخْرَى ، وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ رِيحُكُمْ

kudsî, esasî kanunlarını düstur-u hareket etmektir.

Üçüncü Nokta, şimdilik tehir edildi. ^{Hâşiye 4}

Said Nursî

Bu mektupta Üstad Hazretleri kendisine yapılan manevi bir ihtarı üç nokta ile beyan ediyor:

Esas mürteciler yani “Siyaseti dinsizliğe âlet yapan ve beşerdeki en dehşetli vahşet ve bedeviliğin bir kanun-u esâsine irticaa çalışan ve hamiyet maskesini başına geçiren gizli İslâmiyet düşmanları, gaddarâne bir ittihad ile ehl-i İslâmiyet ve hamiyet-i diniye ve kuvvet-i imâniye cihetiyle, değil dini siyasete âlet yapmak, belki de siyaseti dine âlet ve tâbi yapmakla; tâ İslâmiyet’in kuvvet-i mâneviyesinden bu hükümet-i İslâmiyeyi tam kuvvetlendirmek ve dört yüz milyon hakiki kardeşi arkasında ihtiyat kuvveti bulundurmamak ve bir kısım zâlim Avrupa’nın dilenciliklerinden kurtulmak için çalışanlara pek haksız olarak ‘irtica’ damgasını vurup, onları memlekete zararlı tevehhüm etmeleri, yerden göğe kadar hadsiz bir haksızlıktır.”

Üstad iki çeşit irticadan bahsediyor. Birisi gerçek irtica... Yani “Bir tâifeden, bir cereyandan, bir aşiretten bir ferdin hatâsıyla, o tâifenin, o cereyanın, o aşiretin bütün fertleri mahkûm ve düşman ve mesul tevehhüm ediliyor. Bir hatâ, binler hatâ hükmüne geçiriliyor. İttifak ve ittihadın temel taşı olan kardeşlik ve vatandaşlığı, muhabbet ve uhuvveti zîr ü zeber ediyor.” Halbuki Kur’an’ın “Birisinin hatâsıyla başkası mesul olamaz.” kanun-u esâsî ile bir suçlu sebebiyle aşireti ve tâifesi de olsa, cinayete ortak sayılmaz. Üstad burada bir ikazda bulunuyor: “Eğer bu kanun-u esâsî çabuk düstûr-u esâsî yapılmazsa, hayat-ı ictimâiye-i beşeriye iki Harb-i Umûmî’nin gösterdiği tahribatın emsâliyle esfel-i sâfilîn olan o vahşî irticâa düşecek.”

Hâşiye 4 Kardeşlerim, evvelce gördüğünüz şiddetli ihtarın bir derece tağyirine üç şey vesile oldu.

Birincisi: Nur kahramanı Hüsrev’in beyanıyla, yirmi beş adliye mahkemelerinin “Risale-i Nur’da suç yok” diye itiraflarıdır.

Üstad daha önceki bazı mektuplarında işaret ettiği gibi, burada da Üçüncü Dünya Savaşı gibi bir felâketi ancak Kur'an'ın bu kanun-u esâsîsinin kurtarabileceğini ifade ediyor: “Kur'an'ın bu gibi kudsî kanun-u esâsîsine ‘irtica’ nâmını veren bedbahtlar, vahşet ve bedevilîğin dehşetli bir kanun-u esâsîsi olarak kabul ettikleri şimdiki öylelerinin siyasetinin bir nokta-i istinadı şudur ki: ‘Cemaatin selâmeti için fert fedâ edilir. Vatanın selâmeti için şahısların hukuku nazara alınmaz. Devletin siyasetinin selâmeti için, cüzî zulümler nazara alınmaz.’ diye, bir tek cânî yüzünden bir köyü mahvetmekle bin masumun hakkını nazara almaz. Bir tek câninin yüzünden bin adamın kılınçtan geçmesini câiz görür. Bir adamın yaralanması ile binler masumu sıkıntıya verir. İki yüz adamın, kurşuna dizilmesini, o bahane ile nazara almaz. Birinci Harb-i Umûmî’de üç bin adamın câniyâne siyaset hatâlarıyla, otuz milyon biçare nev-i beşer, aynı harbde mahvedildiği gibi binler misaller var. İşte bu vahşiyâne irticâın bu dehşetli zulümlerine karşı gelen Kur'an talebelerinin Kur'an'ın yüzer kanun-u esâsîsinden ‘Hiçbir günahkâr, başka bir günahkarın günahını yüklenmez.’ (En’âm Sûresi, 164) âyetinin ders verdiği kanun-u esâsîsi ile, adâlet-i hakikiyeyi ve ittihadı ve uhuvveti temin etmeye çalışan ehl-i iman fedâkârlarına ‘mürteci’ nâmını verip, onları müttehem etmek, melûn Yezid’in zulmünü adâlet-i Ömeriye’ye tercih etmek misillü, en vahşi ve zâlimâne bir engizasyon kanununu beşerin en yüksek terakkiyatına ve adâletine medar olan Kur'an'ın mezkûr kanun-u esâsîsine tercih etmek hükmündedir. Hükümet-i İslâmiye ile bu memleketin selâmetine çalışan ehl-i siyasetin mezkûr hakikati nazara alması lâzımdır. Yoksa üç veya dört cereyanın muannidâne muâraza etmeleriyle, o kuvvetler, muâraza sebebiyle zayıflar. Memleketin menfaatine ve âsâyışine sarf edilecek o zayıf kuvvetle hâkimiyetini -hatta istibdat ile de olsa- âsâyış ve emniyet-i umûmiyeyi muhâfaza kâfi gelmediğinden, Fransız İhtilâl-i Kebiri’nin tohumlarının bu mübarek memleket-i İslâmiyeye ekilmesine yol vermektedir diye telaş edilebilir.”

İkincisi: Nur'un bir kahraman avukatı “Ankara hükûmeti Said aleyhinde olmadığından, şiddetli kelimeler tâdil edilse münasıptır.” demesidir.

Üçüncüsü: Kat’î haberlere göre Afyon Mahkemesi “Nur'un altı yüz bin fedakâr talebesi var.” demesine binaen, Malatya hâdisesi bahanesiyle, hiç olmazsa Nur talebelerinden altı yüz faal ve muktedir olanlarını mahkemeye vermek plânı varken, yalnız on altı adamı ve bundan yalnız altı adama ve bundan birtek adamın bir sene mahkûm edilmesi, Nurcular aleyhindeki zâlimâne tazyikat hafifleşmesi ve def olmasının âlâmetidir. Onun için bir derece şiddetli kelimeler tâdil edildi.

Biz Üstad'ın bu ikazlarından, devlet içinde bir kanser uru gibi gelişen Susurluk tipi oluşumlara karşı da dikkatli olunması mesajını alıyoruz. Gerçek irtica bu... Vatanımızı, memleketimizi bölüp parçalayacak kanun hâkimiyetini yok edip, her şeyi kanunsuz güç odaklarının eline teslim edecek bir tehlike ve bizi dünya devletlerinin en gerisine götürecek irticâ işte bu...

Üç maddelik hâşiyeden anladığımıza göre, aslında Üstad bu mektubu çok sert ifadelerle yazmayı düşünmüş olmasına rağmen bazı müsbet gelişmeler sebebiyle şiddetli kelimeleri tâdil etmiş; mütevil bir dil kullanmış.

294. Mektup

(Hazreti Üstadın Emirdağ'ında Santral Sabri, Süddük Süleyman'a Arabî İşârâtü'l-İcâz'dan verdiği derstir.)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا
 مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَأَصْحَابِهِ أَبَدًا دَائِمًا

İşârâtü'l-İcâz'ın birinci cüzü ki, tamamı yetmiş cüz olacaktı. Fakat Risale-i Nur mânevî bir tefsir-i Kur'ânî olduğu için dedi: Bu zamanda bana daha lüzum var. Öteki cüzler yerinde onlar yazıldı.

Evet, İşârâtü'l-İcâz, umum Risale-i Nur'un bir fihristesi, bir listesi ve o nur bahçesinin bir fidanlığı ve sırr-ı i'câzi'l Kur'ân'ın bir menbaı olduğu görünüyor. Gayet ince ve derin olduğu için, şimdiye kadar âlimler pek azını anlamışlardı. Fakat kimin eline geçmişse, fevkalâde takdir etmiş ve “emsalsiz” demiş. Dehşetli eski harp içinde, avcı hattında, bazen de at üzerinde, icazdaki i'câzın en ince münasebâtını görmek ve onlarla tam meşgul olmak ve koca dehşetli harbin tehlikesi onu müşevveş etmemek ve incimad derecesindeki soğukta, avcı hattında o incecik i'câz münasebetlerini herşeyden daha ehemmiyetli görmek, Eski Said'in hakikaten hizmet-i Kur'âniye'de harika bir fedakârlığıdır. Hattâ Yeni Said'in otuz beş senede, bu acip zamanda gazeteleri okumamak ve on sene İkinci Harbi bilmemek, sormamak ve idam niyetiyle hapisliğinin

de Kur'ân esrarını yazmaktan vazgeçmemek ve bütün tehlikeleri hiç saymaya nisbeten Eski Said'in o acip vaziyetinde o dehşetlere ehemmiyet vermeden İşârâtü'l-İcâz nüktelerini yazdığı zaman gösterdiği ilmî ve mânevî fedakârlığını, Yeni Said'in bu otuz senedeki fedakârlığından daha harika görüyoruz.

Sâniyen: Bu İşârâtü'l-İcâz'ın matbu nüshasında hakikaten bir keramet var ki, tesadüf ihtimali yoktur. Onun için, bir defa daha aynı tarzda ve kerametli kıt'ada tab' etmek ve Arabistan'a ve Pakistan gibi yerlere göndermek münasip görüldü. Fakat Eski Said, îcazdaki i'câzı beyan ettiği ve en ince münasebet-i belâgatı beyanı içinde gayet ince ve kısa, îcazlı cümleleri bir derece izah ve Türkçe'ye tercüme etmek lâzım geliyor.

İşârâtü'l-İcâz'ın harikalarından birisi de budur ki:

Herbir âyetin sair âyetlere münasebâtını ve her âyetteki cümlelerin birbirine karşı nisbetini ve nizamını ve her cümledeki heyetlerin ve harflerin mânâ-yı maksuda karşı nisbetlerini ve teveccühlerini gösterip, âyetlerin intizamından ve cümlelerin nizamından ve her cümlelerin heyetinin nazmından bir lem'a-yı i'câz göstermesidir. Âdetâ bir saatin saniyeleri sayan mili ve dakikaları sayan yelkovanı ve saatleri sayan ibresi gibi, o nazımdaki nükteleri beyan ve ondaki hakikati burhanlarla izah, hattâ bazen birtek harfte büyük bir hakikati ifade etmesidir. Ve her bir âyetin hakikatini gayet i'câz ile ve kat'î hüccetlerle isbat ediyor ki, şimdi yüz otuz risalenin çekirdekleri ve hülâsaları hükmündedirler. Ve cümlelerin ve cümledeki heyetlerin ve harflerin nüktelerini ve ifade ettikleri zımnî hükümlerini, bilâ-istisna ilm-i belâgatın ince kaideleriyle ve ilm-i nahvin ve sarfın kaideleriyle ve ilm-i mantığın ve usul-ü din ve sair ilimlerin kanunlarıyla beyan eder. Hattâ, hurdebinî bir mânevî âletle, görünmeyen incecik münasebât-ı belâgatı beyan ediyor ve emallerini gösteriyor. Ve Kur'ân'ın nazarı küllî olmasından, bütün beyan edilen hak mânâlara ve nüktelere, elbette kudsi elfaz-ı Kur'âniye zımnî, remzî işaret ve delâlet eder denilebilir.

Hüsrev, Sungur, Hayri, Sâdık,
Sabri, Sıddık Süleyman

Sungur Ağabey diyor ki: “Bir gün yatsıya yakın Hz. Üstad odamıza teşrif etti ve ‘Bir ihtar var, size “Arabî Risaleleri”ni ders vereceğim, size Arapça öğreteceğim ve yarın sabahtan itibaren başlayacağız.” dedi. (...) Arabî Mesnevi-i Nuriye’den bir parça okuyup izah ettiler. Artık ondan sonra her sabah dersimize devam ettik. Okuduğumuz bahisler münasebetiyle Üstadımız, bu hakikatleri ders aldığı zamanları ve hatıralarını da anlatıp hatırlayarak hayatından ve bu hakikatleri ders alışındaki ruhî, kalbî ve fikrî seyr-i sülûkundan ve hayatının muhtelif safhalarındaki çok hususlardan da bahsederdi. Üstadımızın böyle bir dersine, onun okumasına ve izahına muhatap olmak ve dersinde bulunmak gibi bir nimete nâiliyetimdeki sonsuz lütf-u İlâhî tecellisine karşı, şükründen âciz bulunduğumuz bir hâlet-i haz ve sürura gark olduğumuzdan ve Üstadımızın mübarek lisanından çıkan o derslerdeki cümle ve kelimeler hakikaten ruhumuza, kalbimize, bütün varlığımıza uzanan nurdan huzmeler gibi geldiği, te’sir ettiği için; o dersleri, o kelimeleri âdetâ teneffüs eder, içer gibi idik ki, fikren ben şimdi o hâletlerin ve hatıraların çoğunu, doğrusu ifade edemiyorum. Ve zaten sonra anladık ki, akıldan ziyade ruh ve kalbimiz ders almış. Tâ Üstadımız ikaz ve ihtarlar ile akıl, fikir ve gözümüze soka soka mesâil-i Nuriyeyi izah ettiler. Sonra benim aklım bir derece uyandı Elhamdülillah. Yine onun irşadı ile... Bizi, hayal âlemimizden, akıl ve fikir, hizmet ve mantık sahasına çıkardılar. Cenab-ı Hak ebeden râzı olsun. Bu da malum olduğu üzere benim vüs’atime göredir. Rabb-i Rahim’in ihsan ettiği nisbettedir. Hâzâ min fadli Rabbi... Mesnevî’den evvelâ Katre Risalesi’ni okuduk. Katre Risalesi, iman-ı Billah ve Tevhid’e dairdir. Kâinatın bütün nevileri ile ve erkânı ile ve azası ile ve eczası ile; ve o ecza, cüzleri ile ve o cüzler, hücreleri ile ve o hücreler, zerrelere ile ve o zerrelere, tarlası olan esir ile ‘La ilâhe illallah’ söyleyerek, elli beş lisan ile Cenâb-ı Hakk’ın varlığına ve birliğine şehadet ve delâletlerini ihtiva ediyor. Mesnevî-i Arabiyi ders aldıkça görüyorduk ki, Risale-i Nur’da okuduğumuz hakikatleri Hz. Üstad 40-50 sene önceleri yazmış. Mesnevî’den sonra İşârâtü’l-İ’caz’a başladık, ona devam ederken Hz. Üstadımızla Barla’ya hareket ettik.”

Bayram Yüksel Ağabey diyor ki: “Hiç Arapça bilmediğimiz halde, çok mükemmel anlamaya başlamıştık. Bu şekilde Arabî Mesnevi-i Nuriyeyi iki defa bitirdik. Bundan sonra da İşârâtü’l-İ’caz’ın yüzüncü sayfasına kadar Isparta’da; gerisini Çam Dağında Ceylan Ağabey, Zübeyir Ağabey, Ziya Arun ve Sungur Ağabeylere okuttu.”

Bu mektup ise Üstad’ın Emirdağ’da Santral Sabri, Sıddık Süleyman’a Arabî İşârâtü’l-İ’caz’dan verdiği derstir.

İşârâtü'l-İ'caz tefsiri aslında 70 cilt olarak düşünülmüş, fakat ileride yazılacak böyle bir tefsire bir rehber, bir numûne olarak sadece bir cildi yazılmıştır. Bu hârika tefsir “Risale-i Nur’un bir fihristesi, bir listesi ve o nur bahçesinin bir fidanlığı ve sırr-ı i’caz-ı Kur’an’ın bir menbaı olduğu görünüyor. Gayet derin ve ince olduğu için, şimdiki kadar âlimler pek azını anlamışlardır. Fakat kimin eline geçmişse, fevkalâde takdir etmiş ve emsâlsiz demiş.”

İslam dünyasında bilhassa Arap âleminde İşârâtü'l-İ'caz’ı gören ve takdir eden âlimlerle ilgili enteresan olayları eğer Risaleler’i Arapça’ya çeviren Kâsım Sâlihî Ağabeyimiz yazsa bir kitap olur. İnşâallah şâhid olduğu o güzel hatıraları bir gün kitaplaşır. Ben kendim 1995 senesinde Amerika’da New Jersey’de çocukları Türk Okulu’nda okuyan, İtalyan asıllı mühtedi hanımı da o okulda görevli bulunan Lübnanlı emlakçı Mekkâvî’ye bir İşârâtü'l-İ'caz hediye etmiştim. Birgün “Bu akşam bize bir grup Mısırlı doktor gelecek, sohbet de olacak. Yemeğe buyurun sizi onlarla tanıştırayım.” dedi. Okulun öğretmenlerinden bazılarını da alarak gittim. Güzel bir ziyaret hazırlanmıştı. Yemekten sonra aslen Çerkez olan Ürdünlü bir hoca sohbet etti. Çok güzel Arapça konuşuyordu. Tatlı bir teleffuza sahipti. Nifak ve münafıklar üzerine âyetler, hadisler okuyup izah ediyordu. Bir ara kitapların arasından gözüme İşârâtü'l-İ'caz ilişti. Hemen kalkıp aldım ve konuşmanın sonunda münafıklarla ilgili bölümü açıp “Biraz da buradan buyurun.” dedim. Bakara Suresi’nin sekizinci âyetinden itibaren başladı: “Niçin kafirlerle ilgili iki ayet (6. ve 7. ayetler) varken, münafıklarla ilgili on iki tane (8-20. ayetler) gelmiş?” sorusundan itibaren nükteleri ve sırları okumaya devam ederken, Mısırlı doktorların başı olan iri yapılı, müheykel görünüşlü Dr. Muhammed Kaf, kalktığı gibi Çerkez hocanın elinden kitabı kaptığı bir oldu. Bana “Bu kitabın üzerine Muhammed Kaf’a hediyedir, diye yazıp imzalayacaksın.” dedi. Ben “Sana Türkiye’den yenisini getirteyim.” dedim. “Olmaz. Bunu bugün ben alıp okuyacağım!” dedi. Bu sefer Mekkâviye; “Ben sana bir yenisini hemen temin edeyim.” diyerek Muhammed Kaf’ın dediğini yapmak zorunda kaldım. Tefsirin câzibesine kapılmışlar, âdetâ vurulmuşlardı...

Bu hârika tefsirin yazılışı, yazılış tarihi ve şartları da son derece farklıydı: “Dehşetli eski harp (Birinci Dünya Savaşı) içinde, avcı hattında, bazen de at üzerinde icazındaki (veciz ifadelerindeki) i’cazın (mucizeliğin) en ince münasebetini görmek ve onlarla tam meşgul olmak ve koca dehşetli harbin tehlikesi onu (Üstad’ı) müşevveş etmemek ve donma derecesindeki soğukta, avcı hattında o incecik i’caz (mucizelik) münasebetlerini

her şeyden daha ehemmiyetli görmek, Eski Said'in hakikaten Hizmet-i Kur'aniye'de hârika bir fedâkârlığıdır." Bazen avcı hattında at üstünde her an şehit olmaya hazır ihlaslı bir vaziyette yazılmış bu tefsirin sevabından hissedar olmak için zamanın Genel Kurmay Başkanı Enver Paşa, Üstad'ın elini öpüp tefsirin bastırılması için gereken kağıdın parasını vermiştir. Basılan İşârâtü'l-İ'caz tefsirleri müftülüklere gönderilmiştir.

295. Mektup

إِفَادَةُ الْمَرَامِ

أَقُولُ: لَمَّا كَانَ الْقُرْآنُ جَامِعًا لِأَشْتَاتِ الْعُلُومِ وَخُطْبَةً لِعَامَّةِ الطَّبَقَاتِ فِي كُلِّ الْأَعْصَارِ لَا يَتَحَصَّلُ لَهُ تَفْسِيرٌ لَاتِقٌ مِنْ فَهْمِ الْفَرْدِ الَّذِي قَلَّمَا يَخْلُصُ مِنَ التَّعَصُّبِ لِمَسْلَكِهِ وَمَشْرَبِهِ؛ إِذْ فَهْمُهُ يَخْصُهُ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ الْغَيْرِ إِلَيْهِ إِلَّا أَنْ يُعَدِّيَهُ قَبُولَ الْجُمْهُورِ. وَاسْتِنْبَاطُهُ -لَا بِالشَّهْيِ- لَهُ الْعَمَلُ لِنَفْسِهِ فَقَطُّ، وَلَا يَكُونُ حُجَّةً عَلَى الْغَيْرِ إِلَّا أَنْ يُصَدِّقَهُ نَوْعُ إِجْمَاعٍ.

فَكَمَا لَا بُدَّ لِنَتْنِظِيمِ الْأَحْكَامِ وَاطْرَادِهَا وَرَفْعِ الْفَوَاضِي -النَّاشِئَةِ مِنْ حُرِّيَّةِ الْفِكْرِ مَعَ إِهْمَالِ الْإِجْمَاعِ- مِنْ وُجُودِ هَيْئَةٍ عَالِيَةٍ مِنَ الْعُلَمَاءِ الْمُحَقِّقِينَ الَّذِينَ -بِمَظْهَرِيَّتِهِمْ لِأَمْنِيَّةِ الْعُمُومِ وَعَاظِمَادِ الْجُمْهُورِ- يَتَقَلَّدُونَ كِفَالَةَ ضَمْنِيَّةٍ لِلْأُمَّةِ، فَيَصِيرُونَ مَظْهَرَ سِرِّ حُجِّيَّةِ الْإِجْمَاعِ الَّذِي لَا تَصِيرُ نَتِيْجَةُ الْإِجْتِهَادِ شَرْعًا وَدُسْتُورًا إِلَّا بِتَصَدِيقِهِ وَسَكْتِهِ؛ كَذَلِكَ لَا بُدَّ لِكَشْفِ مَعَانِي الْقُرْآنِ وَجَمْعِ الْمَحَاسِنِ الْمُتَفَرِّقَةِ فِي التَّفَاسِيرِ وَتَثْبِيتِ حَقَائِقِهِ -الْمُتَجَلِّبَةِ بِكَشْفِ الْفَنِّ وَتَمَخِيضِ الزَّمَانِ- مِنْ انْتِهَاضِ هَيْئَةٍ عَالِيَةٍ مِنَ الْعُلَمَاءِ الْمُتَخَصِّصِينَ، الْمُخْتَلِفِينَ فِي وُجُوهِ الْإِخْتِصَاصِ، وَلَهُمْ مَعَ دَقَّةِ نَظَرٍ وَسُعَّةِ فِكْرٍ لَتَفْسِيرِهِ.

نَتِيْجَةُ الْمَرَامِ: إِنَّهُ لَا بُدَّ أَنْ يَكُونَ مُفَسِّرُ الْقُرْآنِ ذَا دِهَاءٍ عَالٍ وَاجْتِهَادٍ نَافِذٍ وَوِلَايَةِ كَامِلَةٍ. وَمَا هُوَ إِلَّا "الشَّخْصُ الْمَعْنَوِيُّ" الْمُتَوَلِّدُ مِنْ امْتِزَاجِ

الأرواح وتساندها، وتلاحق الأفكار وتعاونها، وتظافر القلوب وإخلاصها، وصميميتها من بين تلك الهيئة. فبسرّ "للكلّ حكم ليس لكلّ" كثيرًا ما يرى آثار الإجهاد وخاصة الولاية، ونوره وضيائها، من جماعة خلت منها أفرادها.

ثمّ إنّي بينما كنتُ مُتظّرًا ومُتوجّحًا لهذا المقصد بتظاهر هيئة كذلك - وقد كان هذا غاية خيالي من زمانٍ مديدٍ - إذ سنح لقلبي من قبيل الحسّ قبل الوقوع تقرّب 5 Hâsiye

زلزلة عظيمة، فسرعت - مع عجزِي وفُصوري والإغلاقِ في كلامي - في تقييد ما سنح لي من إشاراتٍ إعجاز القرآن في نظمهِ وبيان بعض حقائقهِ، ولم يتيسر لي مراجعة التفسير. فإن وافقها فيها ونعمت وإلا فالعهدة عليّ.

فوقعت هذه الطامة الكبرى.. ففي أثناء أداء فريضة الجهاد كلما انتهزتُ فرصة في خطّ الحرب قيّدتُ ما لاح لي في الأودية والجبال بعباراتٍ متفاوتة باختلاف الحالات. فمع احتياجها إلى التصحيح والإصلاح لا يرضى قلبي بتغييرها وتبديلها؛ إذ ظهرت في حالة من خلوص النيّة لا توجد الآن، فأعرضها لأنظار أهل الكمال لا لأنه تفسيرٍ للتّنزيل، بل ليصير - لو ظفر بالقبول - نوع مأخذ لبعض وجوه التفسير. وقد ساقني شوقي إلى ما هو فوق طوقِي، فإن استحسنوه شجعوني على الدوام.

ومن الله التوفيقُ.

سعيد النورسي

وقد أخبرنا مرارًا في أثناء الدرس ووقوع زلزلة عظيمة (بمعنى الحرب العمومية) فوقعت كما أخبر. 5 Hâsiye

Kısa Bir Tercümesidir

Şimdi, bundan kırk bir sene evvel ve eski Harb-i Umumî'nin az evvelinde başlamış olduğu İşârâtü'l-İcâz'ın "İfadetü'l-Meram"ında diyor ki:

Madem Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan ulûm-u hakikiyenin envâna câmi ve umum asırlarda umum tabakat-ı beşeriyye müteveccih bir hutbe-i ezeliyedir. Elbette, birtek ferdin fehmi, ona lâıyk ve mükemmel bir tefsir yapamaz ve mümkün olmuyor. Çünkü, bir fert, pek nadir olarak kendi hususî meslek ve meşrebinin tesirinden kendi fikrini kurabilir. Onun hususî meşrebi tesir ettikçe, tam tamına hakikati sâfi olarak ifade edemez. Ferdin fehmi ve mânâsı ona hastır. O fert onu kabul eder; fakat başkalarını ona dâvet edemez. Eğer cumhur-ulemâ onun fehmini kabul ile başkalara şümulünü gösterse, o vakit başkasını o mânâya davet edebilir ve hakikî tam tefsir olabilir.

Hem ferdin ahkâmda istinbatı ve içtihadında –hevesi karışmamak şartıyla– o kendi nefsi için amel edebilir, fakat başkalarına hüccet tutamaz. Tâ bir nevi icma' o hükmü tasdik etsin. Nasıl ki, ahkâm-ı şer'iyyeyi tatbik ve tanzim ve icra etmek ve hürriyet-i fikirden neş'et eden mânevî anarşiliği kaldırmak için gayet lâzımdır ki; ulemâ-i muhakikînden bir heyet-i âliye bulunsun ki, o heyet umumun emniyetine mazhariyetleriyle ve cumhur-u ulemânın onlara itimadıyla ümmet için bir nevi zımnî kefalet ve dâvâ vekili hükmünde olmaları cihetinde, icmâ-ı ümmet hüccetinin sırrına mazhar oluyorlar. O vakit içtihadın neticesi o icmâ ile şer'an düstur olabilir. Ve icmân tasdik ve sikkesiyle umuma şâmil oluyor. Aynen onun gibi lâzımdır, Kur'ân'ın mânâlarının keşfi ve tefsirlerde ayrı ayrı mehasininin cem'i, hem zamanın çalkamasıyla ve fenlerin keşfiyle cilvelenen, tezahür eden Kur'ân'ın hakikatlerinin tesbiti için elzemedir ki, muhakkikîn-i ulemâdan her biri bir fende mütehasıs, geniş fikre, ince nazara mâlik allâmelerden müteşekkil bir heyet bu vazifeye sahip çıksın.

Elhâsıl: Kur'ân'ı tefsir edene lâzım gelir ki, gayet âli bir deha ve nüfuzlu derin bir içtihad ve bir nevi kuvve-i kudsiye sahibi olmağıdır. Bu zamanda öyle bir zat ancak bir şahs-ı mânevî olabilir ki, o şahs-ı mânevî, çok ruhların imtizacından ve tesanüdünden ve efkârın telâhukundan ve birbirine yardımından ve kalblerin birbirine in'ikâsın-

dan ve ihlâs ve samimiyetlerinden, mezkûr bir heyetten çıkabilir. O heyetin bir ruh-u mânevîsi hükmüne geçer.

Evet, “Mecmuunda bir hâssa bulunur ki, ondaki her fertte bulunmaz.” düsturuyla, çok defa içtihadın âsârı ve nur-u velâyetin hassaları ve ziyası bir cemaatte görünüyor. Hâlbuki, o cemaatin hangisine bakılsa o hassa görünmüyor. Demek âmi adamların ihlâsla tesanüdleri, bir velâyet hassasını veriyor. İşte bu hakikate binaen, böyle bir maksat için bir heyetin çıkmasına muntazır ve daima bekliyordum. O ümit, küçüklüğümden beri gaye-i hayalim iken, birden hiss-i kablelvuku kabilinden kalbime bir sünihat oldu ki: Maddî ve mânevî iki zelzele-i azîme yaklaşıyordu.^{Hâşiye 6} Ben de, acz ve kusurumla, sözlerimdeki izahsızlık ve muğlâklık ile beraber Kur’ân’ın nazmındaki i’câzın işârâtını ve kalbimde tahattur eden nüktelerini kaydedip kaleme almak ve âyâtın bazı imanî hakikatlerini yazmaya şiddetli bir ihtar-ı gaybî hissettim.

Hâlbuki harpte acip bir vaziyette olduğumdan, tefsirlere müracaat etmek kabil olmadı. Kur’ân’dan başka merci yoktu. Ben de yazdım. Yazdıklarım tefsirlere muvafık geldiyse, güzel bir nimet ve bir muvaffakiyet... Yoksa, mesuliyet benim bîçâre fehmime aittir.

Aynı zamanda zelzele-i kübra mahiyetinde olan maddî Birinci Harb-i Umumî ve o zelzele-i azîmenin âhirlerinde o mezkûr heyetin yuvalarını tahrip eden mânevî zelzele-i azîme meydana çıktı ki, öyle bir heyet-i âliye-i ilmiyeye ve böyle bir vazife yapmak için bütün kapılar kapandı. Ben de o noksan fehmimle eski Harb-i Umumî’de fariza-i cihadda avcı hattında ne kadar fırsat buldumsa kalbime tulû eden nükteleri yazıyordum. Derelerde, dağlarda hücum ederken kaydederdim. Fakat o acip ayrı ayrı hâletlerin tesiriyle çeşit çeşit olmasından, tashih ve ıslah edilmesine çok ihtiyaç varken, benim kalbim tebdil ve tağyirine razı olmadı. Çünkü her dakika şehid olmaya hazırlandığımız için

^{Hâşiye 6} Evet, Üstadımız mükerreren Birinci Harb-i Umumî’den evvel çok defa bize ulûm-u Arabiyeyi ders verdiği zaman bize kat’î bir tarzda “Büyük ve umumî bir zelzele yaklaşıyor, hazırlanınız. O zaman herkes benim gibi mücerretlere gıpta edecekler.” diye söylüyorlardı. Pek az zamanda, onun mükerreren verdiği haber aynen çıktı.

Horhor’daki eski talebeleri namına Medresetü’l-Vâizîn mezunlarından
Mehmed Sâdık, Sabri, Mehmed Şefik, Mehmed Mîhrî, Hamza

bir niyet-i hâlise ile yazılmış ki, o hâlet her vakit bulunmuyor. Ben de o yazılarımı Tenzil'e bir tefsir olarak değil, belki tefsirin bazı vücuhuna bir nevi me'haz olarak, ehl-i kemâl olan ulemâ-i muhakkikinın enzarına arz ediyorum. Hakikaten benim şevkim, benim takatimin pek fevkinde bir noktaya sevk etti. Eğer ehl-i tahkik istihsan etseler, beni devama ve ileri gitmeye teşcî ve terğib ederler.

Said Nursî

Bu kısım, İşârâtü'l-İ'caz'ın başındaki "İfâdetü'l-Meram"ın tercümesidir. Kur'an-ı Kerim, Allah kelâmı olduğu, bütün hakiki ilimleri içinde topladığı, her asırda her insana hitap eden ezeli bir hutbe mahiyetinde bulunduğu yani sınırlı cümle ve kelimelerle sınırsız mânaları ifade etmiş olduğu için onu bir tek insan tefsir edemez. Onun için: "Kur'an'ı tefsir edeceklerin, muhakkık âlimlerden ve her biri bir fende mütehasıs, geniş fikre ve ince nazara sahip allâmelerden meydana gelmiş bir heyet olması gerekir." Yani Kur'an'ı tefsir edecek kişinin "gayet âli bir dehâ, nüfuzlu ve derin bir ictihad ve bir nevi kuvve-i kudsiyye sahibi olması" icap etmektedir. Bu özellikler bu zamanda bir şahısta bulunmaz... Ama bir şahs-ı mânevîde yani bir heyette, bir encümen-i dânişte bulunabilir. Bu şahs-ı manevinin başarılı olabilmesi için de oradaki her bir şahsın diğer arkadaşları ile ruhen imtizac etmesi, tam bir dayanışma hâlinde olması, fikirlerinin birbirine yardımcı ve destek olması, kalblerinin birbirine yansımaları, her biri ihlâs ve samimiyet içinde bulunması gerekir. Böylece tek ruh ve yek vücut hâlinde olabilsinler. Bu durumda "Mecmuunda bir hâssa bulunur ki, ondaki her bir ferde o bulunmaz." düsturu kendisini göstererek nur-u velâyetin hâsaları ve ziyasını tezâhür ettirmiş olsun. Avam halktan insanların ihlasla tesânütleri bile bir velâyet hâssasını verir. (Üstad, Meşihat-ı İslâmiye'nin başarısız oluş sebebini, oradaki âlimler arasında istenilen bu tesanüdün ve ruhî imtizacın olmayışına bağlar...)

Üstad, öyle bir heyetin çıkmasını beklemiş ama çıkmamıştır. Kalbine gelen bir ihtarla hem Birinci Dünya Savaşı zelzelerinin yaklaşmakta olduğu bildiriliyor. Hem de Kur'an'dan hissettiği nükteleri yazması isteniyor. Böylece yazmaya başlıyor ama harp patlayınca, artık savaş meydanında müracaat edecek kaynak kitap bulmak da mümkün olmadığı halde, her an şehit olmaya hazır şekilde hâlis bir niyetle Allah'a sığınıp dayanarak bu tefsiri yazıyor...

296. Mektup

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(الرَّحْمَنُ * عَلَّمَ الْقُرْآنَ * خَلَقَ الْإِنْسَانَ * عَلَّمَهُ الْبَيَانَ)

فَنَحْمَدُهُ مُصَلِّينَ عَلَى نَبِيِّهِ مُحَمَّدٍ الَّذِي أَرْسَلَهُ رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ، وَجَعَلَ مُعْجَزَتَهُ الْكُبْرَى الْجَامِعَةَ بِرُمُوزِهَا وَإِشَارَاتِهَا لِحَقَائِقِ الْكَائِنَاتِ بَاقِيَةً عَلَى مَرِّ الدُّهُورِ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ، وَعَلَى إِلَهٍ عَامَّةٍ وَأَصْحَابِهِ كَافَّةً.

أَمَّا بَعْدُ؛ فَاعْلَمْ!

أَوَّلًا: أَنَّ مَقْصِدَنَا مِنْ هَذِهِ الْإِشَارَاتِ تَفْسِيرُ جُمْلَةٍ مِنْ رُمُوزِ نَظْمِ الْقُرْآنِ؛ لِأَنَّ الْإِعْجَازَ يَتَجَلَّى مِنْ نَظْمِهِ. وَمَا الْإِعْجَازُ الزَّاهِرُ إِلَّا نَقْشُ النِّظْمِ. وَثَانِيًا: أَنَّ الْمَقَاصِدَ الْأَسَاسِيَّةَ مِنَ الْقُرْآنِ وَعَنَاصِرَهُ الْأَصْلِيَّةَ أَرْبَعَةٌ: التَّوْحِيدَ وَالنُّبُوَّةَ وَالْحَشْرَ وَالْعَدَالَهَ؛ لِأَنَّهُ:

لَمَّا كَانَ بَنُو آدَمَ كَرَكِبَ وَقَافِلَةَ مُتَسَلِّسَةً رَاحِلَةً مِنْ أَوْدِيَةِ الْمَاضِي وَبِلَادِهِ، سَافِرَةً فِي صَحْرَاءِ الْوُجُودِ وَالْحَيَاةِ، ذَاهِبَةً إِلَى شَوَاهِقِ الْإِسْتِقْبَالِ، مُتَوَجِّهَةً إِلَى جَنَاتِهِ، فَتَهَتَّرَ بِهِمْ الْمُنَاسَبَاتُ وَتَتَوَجَّهَ إِلَيْهِمُ الْكَائِنَاتُ. كَأَنَّهُ أَرْسَلَتْ حُكُومَةَ الْخَلْقَةِ فَنَ الْحِكْمَةَ مُسْتَنْطَقًا وَسَائِلًا مِنْهُمْ بِ "يَا بَنِي آدَمَ! مِنْ أَيْنَ؟ إِلَى أَيْنَ؟ مَا تَصْنَعُونَ؟ مَنْ سُلْطَانُكُمْ؟ مَنْ خَطِيئُكُمْ؟"

فَبَيْنَمَا الْمَحَاوِرَةُ، إِذْ قَامَ مِنْ بَيْنِ بَنِي آدَمَ - كَأَمْثَالِهِ الْأَمْثَالِ مِنَ الرُّسُلِ أُولِي الْعِزَائِمِ - سَيِّدُ نَوْعِ الْبَشَرِ مُحَمَّدٌ الْهَاشِمِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَقَالَ بِلِسَانِ الْقُرْآنِ:

"أَيُّهَا الْحِكْمَةُ! نَحْنُ مَعَاشِرَ الْمَوْجُودَاتِ نَجِيءُ بَارِزِينَ مِنْ ظُلْمَاتِ الْعَدَمِ بِقُدْرَةِ سُلْطَانِ الْأَزَلِ، إِلَى ضِيَاءِ الْوُجُودِ.. وَنَحْنُ مَعَاشِرَ بَنِي آدَمَ

بُعُنَّا بِصِفَةِ الْمَأْمُورِيَّةِ مُمْتَازِينَ مِنْ بَيْنِ إِخْوَانِنَا الْمُوجُودَاتِ بِحَمْلِ الْأَمَانَةِ..
وَنَحْنُ عَلَى جَنَاحِ السَّفَرِ مِنْ طَرِيقِ الْحَشْرِ إِلَى السَّعَادَةِ الْأَبَدِيَّةِ، وَنَسْتَعِلُّ
الآنَ بِتَدَارُكِ تِلْكَ السَّعَادَةِ وَتَنْمِيَةِ الْإِسْتِعْدَادَاتِ الَّتِي هِيَ رَأْسُ مَالِنَا.. وَأَنَا
سَيِّدُهُمْ وَخَطِيبُهُمْ. فَهَذَا دُونَكُمْ مُنْشُورِي! وَهُوَ كَلَامُ ذَلِكَ السُّلْطَانِ الْأَزَلِيِّ
يَتَلَّأُ عَلَيْهِ سَكَّةُ الْإِعْجَازِ.“

وَالْمُجِيبُ عَنْ هَذِهِ الْأَسْئَلَةِ الْجَوَابَ الصَّوَابَ لَيْسَ إِلَّا
الْقُرْآنُ؛ ”ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ“

كَانَ 7 Hâşiye هَذِهِ الْأَرْبَعَةُ عَنَّا صِرَهُ الْأَسَاسِيَّةِ.

Tercümesinin Bir Hulâsası

İnsanı halk edip Kur’ân’ı ona talim eden Zât-ı Zülcelâl’in Rahmân ismiyle tecellî-yi kübrasına, rahmetin tecelliyatı adedince ona hamd ü senâ ederek ve Seyyidü’l-beşer Muhammed (aleyhissalâtü vesselâm)’ı rahmeten li’l-âlemîn gönderdiği o Resûl-i Ekrem’ine risaletin semereleri adedince ona, âl ve ashabına salât ü selâm ve hadsiz şükrediyoruz ki, onun mu’cize-i kübrası ve hakâik-ı kâinatın remizleri ve işaretleri ile tamamıyla cem edilen Kur’ân-ı Azîmüşşan asırların geçmesi ile dâim, bâkî ve nev-i beşere mürşid, tâ kıyamete kadar beka vermiş. Ve o Resûl-i Ekrem’i onlara üstad-ı âzam eylemiş.

Emmâ ba’dü, biliniz ki:

Evvelâ bu yazacağımız işârât ve nüktelerdeki maksadımız Kur’ân’ın nazmındaki bir kısım remizlerinin tefsiridir. Çünkü, yedi nev’i i’câzın en incisi, fakat kuvvetli ve lâfzî fakat hakikatlı i’câz, Kur’ân’ın nazmından tecelli ediyor. Evet, parlak i’câz elbette nazmın nakşından çıkıyor.

Sâniyen: Kur’ân’da esas maksatları ve anâsır-ı asliyesi dört hakikattir:

Tevhid, nübüvvet, haşir ve adalet’tir. Çünkü, vakta kâinat sahrasında benîâdem bir acip ve büyük bir kabile ve sair tâifeler beraber birbiri

arkasında asırlar üstünde geçmiş zamanın derelerinden, şehir ve meşherlerinden sefer edip vücut ve hayat sahrasında yürüyüşüyle istikbalin yüksek dağlarına azimetle oradaki bağlarına gözleri müteveccih olmak cihetiyle hilâfet-i zemine mazhariyet noktasında ve sâir zîhayata tasarrufatı cihetinde rû-yi zeminde ekser eşyanın nev-i beşerle münasebâtı iktizasıyla heyecana gelmesinden kâinat dahi onlara yüzlerini çevirip nev-i beşerle ciddi alâkadar oluyor. Benîâdem bir tek tâife iken yüz binler tâifelere karışmasında kâinat zemin gibi onlara netice-i hilkat-i âlem noktasında bakıyor. Güya hilkat-i kâinat hükümeti, o hükümetin zâbita memuru hükmünde fenn-i hikmeti, bir müstantık ve sorgucu olarak o misafir kafilere gönderip ondan suâl edip soruyor ki:

“Ey benîâdem! Nereden geliyorsunuz ve nereye gideceksiniz? Ve ne yapacaksınız? Ve herşeye karışıyor ve bazen karıştırıyorsunuz. Sultanınız ve hatibiniz ve reisiniz ve ileri geleniniz kimdir? Tâ bana cevap versin.”

O muhavereler içinde birden kabile-i benîâdemden Muhammedü'l-Hâşimî (sallallâhu aleyhi ve sellem), emsalleri olan ulûlazm peygamberler gibi fenn-i hikmete karşı kalktı. Ve Kur'ân'ın lisanıyla dedi ki:

“Ey müstantık hikmet! Biz mevcudat kafilesi, adem karanlıklarından Sultan-ı Ezeli'nin kudretiyle çıktık, ziya-yı vücuda girdik. Varlık nurunu bulduk. Her bir tâifemiz bir vazifeye girdik. Ve biz benîâdem tâifesi ise, bir emanet-i kübra rütbesi ve hilâfet-i zemin vazifesiyle sâir mevcudat kardeşlerimizin içinde imtiyazlı ve memuriyet sıfatı ile bu meşher-i kâinata gönderilmişiz. Her vakitte yola çıkmaya müheyya bir vaziyetteyiz ve haşır yolu ile saâdet-i ebediyenin kazanmasının tedariki ile meşgulüz. Ve bizim re'sü'l-mâlimiz olan istidatlarımızın çekirdeklerini sümbüllendirmeye, iman ve Kur'ân'la inkişaf ettirmekle iştigal ediyoruz. İşte o kafilenin reisi ve hatîbi benim. İşte elimdeki bu fermanı; mânevî ve maddî hava, bir tek lisan gibi bütün kâinata o fermanın her kelimesini bir anda milyarlar yapıp işittiriyor. İşte o menşur ferman, Ezel ve Ebed Sultanı'nın kelâmıdır. Ve emirleri ve konuşmaları olduğuna delil-i kat'î, üstünde parlayan sikke-i şahanesi ve turra-i sermediyesine bak, gör, git, söyle.”

Evet, en müşkil, en umumî ve bütün mevcudata sorulan bu üç-dört gayet acip suâle tam doğru ve mükemmel cevap veren yalnız ve yalnız Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'dır ki; başında ذٰلِكَ الْكِتٰبُ لَا رَيْبَ فِيْهِ fermanıyla ilân edilmiş.

Madem baştan buraya kadar bir hakikati anladın. Elbette bu hakikatten anlaşılıyor ki, Kur'ân'ın anasır-ı esasiyesi o dört hakikattir. Yani; “tevhid,” “nübüvvet,” “haşır” ve “adalet”tir. İşte bu dört hakikat nasıl ki mecmu-u Kur'ân'da dört rükündür. Öyle de, o dört maksad çok sûrelerin her birisinde bulunuyorlar. Her bir sûre bir küçük Kur'ân olur. Belki çok cümlelerin içinde de o dört maksada telmihen işaretler var.

Belki bazen bir tek kelimedede o dört esasa remizler var. Çünkü, Kur'ân'ın eczaları ve kelime ve âyetleri, mecmuuna karşı birer ayna hükümüne geçer, birbirinden in'ikas eder. Güya Kur'ân müteselsilen âyet ve cümle ve kelimelerine o maksatların nurunu veriyor. Aynada güneş gibi bazen bir kelime, bir cümle; bir küçük Kur'ân'ı gösterir. İşte Kur'ân'a mahsus bu nükte, yani cüz, küll gibi aynı maksadı göstermesi maksadıyla Kur'ân müşahhas bir fert olduğu halde, çok efradı bulunan bir küllî gibi ilm-i mantıkça târif edilir. Demek Kur'ân'da bin Kur'ân'lar var ki, şahs-ı küllî olmuş. Hem öyle de lâzım gelir. Çünkü, hadsiz ve gayet muhtelif tâifelere ders olduğu için, aynı derste hadsiz o tâifeler adedince dersler bulunmak lâzım gelir.

Suâl: Eğer denilse: Bu dört maksad-ı asliyeyi bize Bismillâh ve El-hamdülillâh cümlesinde göster.

Cevap: Deriz ki: Madem Bismillâh Allah'ın abdlarına bir ders olarak nâzil olmuş, elbette söylemek mânâsında olan قُلْ kelimesi Bismillâh içinde vardır. İlm-i sarf ile, “mukadder” tâbir edilir. İşte Bismillâh'taki قُلْ takdiri, bütün Kur'ân'daki قُلْ . قُلْ (söyle, söyle) lâfızlarının esası ve anası.. bu Bismillâh'taki قُلْ 'dür. Buna binaen قُلْ kelimesinde risalete işaret olduğu gibi, Bismillâh'ta dahi ulûhiyete remiz var ve بِسْمِ 'deki ب 'nin takdimi, قُلْ 'ün besmelenin âhîrinde mukadder olması hasr ve yalnız mânâsını ifade ettiğinden tevhide işaret ediyor. Yani, yalnız O'nun ismiyle başla ve medet al. Ve Rahmân isminde adaletin nizamına ve rahmetin cilvelerine işaret var. Çünkü, muhtelif, karmakarışık mevcu-

dat, intizamı ile güzelleşmiş. Ve rahmetin cilvelerine mazhar olabilir. Ve Rahîm'de haşre işaret var. Çünkü, mânâsında hem affetmek, hem rahmet ve şefkat etmek.. ve bu fâni dünyada o dört mânâ, hakikati ile umumî bir surette görünmediğinden elbette bir diyar-ı âhârda o mânâlar tamamıyla tezâhür edebilir. Hem rahmet ve şefkatin hakikati, dirilmemek üzere ölmekle kabil-i tevfiğ değildir. Demek Rahîm'deki şefkat, parmağını cennete uzatmış gösteriyor.

Şimdi **رَبِّ الْعَالَمِينَ ... مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ** 'e bakınız!

رَبِّ الْعَالَمِينَ 'da ulûhiyetin zâhir işârâtı var. Çünkü bütün hamd Allah'a mahsustur. Ulûhiyeti gösterdiği gibi, tevhidi de gösteriyor.

Evet, **رَبِّ** 'deki lâm, ilm-i sarfça bir mânâsı ihtisas ve istihaktır. **رَبِّ** 'deki elif, lâm bir mânâsı istiğrakdır. Demek bütün hamdler Allah'a mahsustur. Demek tevhidi, kat'î ifade ediyor.

رَبِّ الْعَالَمِينَ lâfzında hem adalete, hem nübüvete işaret var. Çünkü on sekiz bin âlemin zerreden ve zerrelere, sineklerden tut, tâ bin defa zeminden büyük seyyareler ve yıldızlara kadar gayet mükemmel bir muvazene, bir intizam, bir mükemmel terbiye, gayet mükemmel bir adâlet-i kübrayî gösteriyor.

Nübüvete işareti ise: Madem nev-i beşerin fitrî kuvvelerine sâir hayvanat gibi had konulmamış, ondan tecavüzât çıkmış. Hem insan; maddî olduğu gibi, mâneviyat cihetinde de bütün kâinatla alâkadar olmasından, hilkat-i kâinattaki hikmet-i âliye-i beşeriyeti, nizam ve intizam altında olan çekirdek hükmünde olan istidadatı, inkişaf ettirmekle emanet-i kübrâ vazifesini yapmak cihetiyle nübüvvet zarurîdir ki: **رَبِّ الْعَالَمِينَ** 'deki **عَالَمِينَ** içindeki yüksek makamını bulabilsin ve halife-i zemîn olup melâikeye rüçhaniyetini gösterebilsin.

Ve **يَوْمِ الدِّينِ** cümlesi ise, haşri tasrih ediyor. Çünkü, **يَوْمِ الدِّينِ** yani, dîn günü ve ceza günü ve mâneviyat günü demek. Nasıl dünya; maddiyat ve maddî harekâtın ve amellerinin günüdür. Elbette o harekâtın neticelerini ve o hizmetlerinin ücretlerini ve o mâneviyatın semeratlarını belki o fâniyat ve zâilâtın bâkî ve daimî eserlerini ve âlem-i misal sinemasıyla ve fotoğrafıyla alınan umum o fâniyat ve zâillerin sahife-i amellerini gösterecek ve neşrecek bir gün gelecektir, diye ifade ediyor.

Bismillâh, elhamdülillâh cümleleri gibi Kur’ân’da ekseri yerlerinde böyle dört unsur-u esasiye içinde görünebilir. Mesela: *إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكُوفِرَ* bir sadef gibi bu dört cevahir içindedir. Dikkat etsen görürsün. “Biz sana verdik Kevser’i.” Yani, Zât-ı Zülcelâl’in seni nübüvvetle ve maddî-manevî temin-i adâletle müşerref ettiği gibi, cennette Kevser’i ihsan ediyor.

Ey sâil! Pek uzun hakikati kısa kesip bu üç misali minval ve mekik yap; üstünde o münasebât ve işârâtı dokumaya başla. Biz de şimdi Bismillâh’tan başlıyoruz. İzahı, tafsîli Risale-i Nur ve “Birinci Söz” ve “Besmele Lem’ası”na ve sâir Risale-i Nur’daki Bismillâh’ın hakikatlerine dair hüccetlerine havale edip, yalnız nazm itibarıyla küçük bir îma ederiz. Şöyle ki:

Bismillâh güneş gibidir. Başkalarını tenvir ettiği gibi, kendini de gösteriyor. Her nefes ve her dakika ruhlar ona hava ve su gibi muhtaç olduğundan onun hakikatini herkesin ruhu hisseder. Kalb ve hayal bil-mese de ehemmiyeti yok. Onun için beyan ve tariften müstağnidir.

Harfler ve cüzlerinden evvelâ ب ’nin fenn-i sarfça bir mânâsı istiânedir. Bir mânâ-yı örfisi teberrük mânâsı olmasından bu ب ’nin merci-i müteallikı kendi mânâsından çıkan *أَسْتَعِينُ* ve *أَتَيْمُنُ* fiillerine bağlanıyor. Veyahut Bismillâh’taki perdesinde *قُلْ* (söyle)’den çıkan *اقْرَأْ* (oku) fiiline bakar. Yani: “Ya Rabbi, ben senin isminin yardımıyla ve onun bereketiyle okuyacağım. Her şey senin kudretinle ve icadınla ve tevfikinle olduğu gibi, yalnız ve yalnız senin isimle başlıyorum.”

Demek Bismillâh’tan sonra *اقْرَأْ* okumak lâfzı, âhırinde mukadder olmasından hem ihlâs, hem tevhidi ifade eder.

Ama *اِسْمِ* kelimesi ise: Biliniz ki, Zât-ı Vâcibül’vücut’un bin bir esmâsından bir kısmına “esmâ-yı zâtiye” denilir ki, her cihette, Zât-ı Akdes’i gösterir. O’nun adı ve O’nun ünvanıdır. “Allah, Ehad, Samed, Vâcibül’vücut” gibi çok esmâ var. Bir kısmına da “esmâ-yı fiiliye” tabir edilir ki, çok neveleri var. Mesela, “Gaffar, Rezzak, Muhyî, Mümît, Mün’im, Muhsin.”

İşârâtü'l-İ’caz’dan tercüme edilen kısmın bir hülasası...

İslâmî kitaplar Besmele, Hamdele ve Salvele ile başlar. Yani önce Besmele yazılır, sonra Allah’a hamd edilir, sonra Peygamberimize salavat getirilir.

Bu üç şeyden sonra da mevzua girilir. Bu güzel gelenek bu tefsirde de yerine getirildikten sonra bu tefsir ile gerçekleştirilmek istenen esas maksat söyleniyor: “Kur’an’ın nazmındaki bir kısım remizleri tefsir etmek.”

Üstadımız Kur’an-ı Kerimde ikiyüz çeşit mucizelik bulunduğunu keşfetmiştir. Bunlardan kırk vechini 25. Söz’de beyan etmiştir. Ama bu İşârâtü’l-İcâz tefsiri yazılana kadar yedi çeşit mucizelikten bahsediliyormuş. Üstad bu yedi nevi mucizeliğin en incisinin ve en parlağının da Kur’an’ın nazımının nakşından tecelli ettiğini ifade ediyor. Zâten bunu bu tefsirde isbat ediyor..

İkinci olarak Kur’an’da dört ana maksadın bulunduğunu bunların da: Tevhid, Nübüvvet, Haşir ve Adâlet olduğunu söylüyor. Bunu şöyle bir temsil anlatıyor:

Emanet yükünü almış olan insanlık büyük bir kabile halinde diğer mahlukatı arkasına alarak mâziden istikbale doğru yol alırken, kainatın dikkatini çekti. Hilkat-i kainatın hükümeti ve o hükümetin zâbita memuru hükmündeki fenn-i hikmeti, (felsefeyi) bir sorgu görevlisi olarak o misafir insanlık kfilesine gönderdi. Fenn-i hikmet “Ey insanoglu! Nereden geliyorsunuz? Nereye gideceksiniz? Ne yapacaksınız? Sultanınız, reisiniz kimdir?” diye sorup cevap istedi. Bunun üzerine daha önceki geçmiş peygamberler gibi Hz. Muhammed Aleyhisselam Kur’an lisânı ile şöyle cevap verdi: “Ey hikmet! Biz mevcudat kâfilesi olarak, yokluk karanlıklarından Ezel Sultanı Cenâb-ı Hakk’ın kudretiyle varlık âlemine çıkarıldık ve varlık nurunu bulduk. Biz insanlık taifesi, diğer varlık tâifeleri içinde büyük emanet rütbesi ve yeryüzü halifesi vazifesiyle diğer varlıklardan imtiyazlı ve vazifeli memurlar olarak kainat sergisine gönderildik. Her vakitte yola çıkmaya hazır vaziyetteyiz ve Haşir yolu ile bu imtihan ve ticaret yerinde âhîret hayatımızı saadetimizi kazanmaya çalışıyor ve yol tedariki yapıyoruz. Sermayemiz olan kabiliyet çekirdeklerimizi geliştirip sünbüllendirmekle, iman ve Kur’an ile inkişaf ettirmekle meşgulüz. Kafilenin reisi ve hatibi benim. Elimde Ezel ve Ebed Sultanı’nın kelâmı var.”

Dikkat edilirse cevabın içinde, Tevhid, Nübüvvet, Haşir ve Adâlet hakikatleri bulunuyor.

Tevhid, Nübüvvet ve Haşir imanın altı esaslarından olduğu halde, bunlara adaletin ilave edilmesi elbette düşündürücüdür. Hz. Ömer Efendimiz’in dediği gibi “Adalet, mülkün temelidir.” Adâlet ve hakkaniyet olmadığı zaman, kıyamete gidiyoruz demektir. Hadis-i Şerif’te beyan edildiği gibi-

”Küfür devam eder ama zulüm devam etmez.” Mazlûmun iniltileri Arşı titredir... Dünyanın dengesi adalet üzerinde durur...

Bu dört maksat, Kur’an’ın tamamında dört rükün olduğu gibi, sûrelerin her birinde de bulunur. Bazen bir ayette bile bulunur. O takdirde her bir sûre her bir âyet bir Kur’an gibi olur. Yani Kur’an, cüzileri olan bir küllîdir. Cüz, küllü ifade etmez. Mesela insan küll, kolu ise cüzdür. Kol, insan demek değildir. Ama insan nevi bir küllîdir, Ahmet ise bir cüzdür. Ahmet, insan nevini ifade eder. İşte Kur’an’ın her bir sûresinde bu dört ana unsur bulunmakla her bir sûre bir Kur’an gibidir. Evet Kur’an içinde binler Kur’an vardır.

Mesela bir Kur’an cümlesi olan Bismillahirrahmanirrahim’de bu dört maksat mevcuttur. Besmele Allah’ın kullarına bir ders olarak indirilmiştir. Öyleyse Hz. Peygamber tebliğ edecektir. Kur’an’da birçok “Kul” yani “Söyle” emirleri vardır. Besmele’nin başında da böyle bir “Söyle” emri mukadder olarak bulunmaktadır ki, tebliği peygamber yapacağına göre nübüvveti işaretler. “Bismillah”ın başında bulunan “Be” harf-i ceri var. Mecrur (nesne) fil cümlelerinde başta bulununca hasır meydana gelir. Yani “Yalnız Allah’ın ismiyle başla ve medet al” demektir ki, tevhide işaret eder. Rahman ismi, adâletin nizamına ve rahmetin tecellisine işaret eder. Rahman ismiyle Allah, kâfir-Müslüman, hayvan-insan ayırmadan herkesin ve her şeyin rızkını verir, ihtiyaçlarını yerine getirir. Böylece muhtelif, karışık mevcudat adaletle nizama girerek, âhenk ve denge içinde güzelleşir. Rahîm bilhassa müminlere âhirette tecelli eder. Hem affetmek ve şefkat etmek mânaları daha çok âhirette tecelli edeceğinden haşre işaret etmektedir.

Mesela “Elhamdülillahi Rabbi’l-âlemin. Errahmânirrahim. Mâlikî yevmiddin” de bu dört esas bulunmaktadır. “Hamd” kelimesinin başındaki “el” takısı istiğrak içindir. Yani “bütün hamdler” demektir. “Lillâhi” deki “Li” ihtisas ve istihkak içindir. Yani “Bütün hamdler, şükürler Allah’a mahsusdur, Allah’ın hakkıdır.” demektir ki, tevhide işaretler. “Rabbil-âlemin” hem adâlete, hem nübüvveti işaretler. Çünkü on sekiz bin âlemi, zerrelere sineklerden, seyyârelere kadar gayet mükemmel bir denge, ölçü ve intizam ile mükemmel terbiye etmek muhteşem bir adâleti gösterir. Ayrıca imtihan için ve kabiliyetlerini terbiye edip geliştirmek için bu dünyaya gelen insanın duygu ve kabiliyetleri için fitrî bir sınır, bir had konulmamıştır. İşte bu terbiye için peygamberlik zarurîdir. “Mâlikî yevmiddin” ise zaten karşılık günü, mâneviyat günü mânası ile, bütün karşılıkların verileceği, mâneviyatın meyvelerinin görüleceği âhret, Haşir günü demektir.

Meselâ “İnnâ a'taynâ ke'l-kevser”in başında “Kul” mukadderdir. Yani “Bu cümleyi, tebliğ et, söyle” demektir ki, nübüvvete işarettir. “İnnâ a'taynâ” yani “Muhakkak Biz verdik.” ifadesiyle Tevhid'e işaret edilmiştir. “Kevser” âhirette verilecek kevser havuzuna işaretle haşrı gösterdiği gibi, dünyada da maddî-mânevî adâleti temin mânasına olduğu için adâlete işarettir. Çünkü kevser, “çok hayır” demektir. Peygamber Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) verilen fetihlerden, Âl-i Beyt'inden, ümmetinin ulemâsına, âdil hükümdarlarına kadar adâleti, hakkı, hukuku ve dengeyi sağlayacak bütün ihsanlara işarettir.

Bismillah'ın tefsirine gelince, Besmele hususunda en başta Birinci Söz'de Ondördüncü Lem'a'da hikmetleri sıraları izah edilmiştir. Her hayrın başı olan Bismillah, her şeyin başında okunur. Ama bir âyet olan kendisinin de başında ayrı bir Besmele çekmeye gerek yoktur. Çünkü Besmele Güneş gibidir. O karşısında bulunan eşyayı gösterir ama Güneşi göstermek için ayrı bir Güneşe ihtiyaç yoktur.

İnsan Besmele çekmekle Cenâb-ı Hakk'ın bütün isimlerinden yardım istemiş olur. Çünkü “Bismillah” daki Allah ismi, Cenâb-ı Hakk'ın diğer bütün isimlerini de içine alır. Bizim yapacağımız işlerin her birisinin mutlaka Allahü Taâlâ'nın isimlerinden bir ismiyle alâkası vardır. Biz Besmele çekmekle yapacağımız iş hususunda Allah'ın yardımını, bereketini, desteğini, kudretini, icadını ve tevfikini de yanımıza almış oluyoruz. Onun için her işimizde mutlaka Besmele çekmemiz gerekiyor... Böylece de mesela “Yâ Rabbi, ben senin isminin yardımıyla ve onun bereketiyle bu işi yapacağım. Her şey senin Kudretinle, icadınla, tevfikinle olduğu için, ben de yalnız ve yalnız senin bütün isimlerini içine alan Allah isminle başlıyorum.” demiş oluyoruz.

297. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ: Hem geçmiş, hem gelecek, hem maddî, hem mânevi bayramlarınızı ve mübarek gecelerinizi bütün ruh u canımla tebrik ve etti-

ğiniz ibadet ve duaların makbuliyetini rahmet-i ilâhiyeden bütün ruh u canımızla niyaz edip, isteyip, o mübarek dualara âmin deriz.

Sâniyen: Hem çok defa mânevî, hem çok cihetlerden ehemmiyetli iki suâllerine mahrem cevap vermeye mecbur oldum.

Birinci Suâleri: Niçin eskiden Hürriyetin başında siyasetle hararetle meşgul oluyordun, bu kırk seneye yakındır ki bütün bütün terk ettin?

Elcevap: Siyaset-i beşeriyenin en esaslı bir kanun-u esasîsi olan, “Selâmet-i millet için fertler feda edilir. Cemaatin selâmeti için eşhas kurban edilir. Vatan için herşey feda edilir.” diye, bütün nev-i beşerdeki şimdiye kadar dehşetli cinayetler bu kanunun su-i istimalinden neş’et ettiğini kat’iyen bildim. Bu kanun-u esasî-yi beşeriye, bir hadd-i muayyenesi olmadığı için çok su-i istimale yol açmış. İki Harb-i Umumî, bu gaddar kanun-u esasînin su-i istimalinden çıkıp bin sene beşerin terakkiyatını zîr ü zeber ettiği gibi, on câni yüzünden doksan mâsumun mahvına fetva verdi. Bir menfaat-i umumî perdesi altında şahsî garazlar, bir câni yüzünden bir kasabayı harap etti. Risale-i Nur bu hakikati bazı mecmua ve müdafaatta isbat ettiği için onlara havale ediyorum.

İşte, beşeriyet siyasetlerinin bu gaddar kanun-u esasîsine karşı, Arş-ı Âzam’dan gelen Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyan’daki bu gelen kanun-u esasîyi buldum. O kanunu da şu âyet ifade ediyor:

وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا

Yani, bu iki âyet, bu esasî ders veriyor ki: “Bir adamın cinayetiyle başkalar mes’ul olmaz. Hem bir mâsum, rızası olmadan, bütün insana da feda edilmez. Kendi ihtiyarıyla, kendi rızasıyla kendini feda etse, o fedakârlık bir şehadettir ki, o başka meseledir” diye, hakikî adalet-i beşeriyeyi te’sis ediyor. Bunun tafsilâtını da Risale-i Nur’a havale ediyorum.

İkinci Suâl: Sen eskiden şarktaki bedevî aşâirde seyahat ettiğin vakit, onları medeniyet ve terakkiyata çok teşvik ediyordun. Neden kırk seneye yakındır medeniyet-i hâzıradan “mim’siz” diyerek hayat-ı içtimaiyeden çekildin, inzivaya sokuldun?

Elcevap: Medeniyet-i hâzıra-i garbiye, semavî kanun-u esasîlere muhalif olarak hareket ettiği için seyyiatı hasenatına, hatâları, zararları, faydalarına râcîh geldi. Medeniyetteki maksud-u hakikî olan istirahat-i umumiye ve saadet-i hayat-ı dünyeviye bozuldu. İktisat, kanaat yerine israf ve sefahet; ve sa'y ve hizmet yerine tembellik ve istirahat meyli galebe çaldığından, bîçâre beşeri hem gayet fakir, hem gayet tembel eyledi. Semavî Kur'ân'ın kanun-u esasîsi,

وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى، كُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا

ferman-ı esasîsiyle: “Beşerin saadet-i hayatiyesi, iktisat ve sa'ye gayrette olduğunu ve onunla beşerin havas, avâm tabakası birbiriyle barışabilir.” diye Risale-i Nur bu esası izaha binaen, kısa bir-iki nükte söyleyeceğim:

Birincisi: Bedevîlikte beşer üç-dört şeye muhtaç oluyordu. O üç-dört hâcâtını tedarik etmeyen, on adette ancak ikisiydi. Şimdiki garp medeniyet-i zâlîme-i hâzırası, su-i istimâlât ve israfat ve hevesatı tehviç ve havâic-i gayr-ı zaruriyeyi, zarurî hâcatlar hükmüne getirip görenek ve tiryakilik cihetiyle, şimdiki o medenî insanın tam muhtaç olduğu dört hâcâtı yerine, yirmi şeye bu zamanda muhtaç oluyor. O yirmi hâcâtı tam helâl bir tarzda tedarik edecek, yirmiden ancak ikisi olabilir; on sekizi muhtaç hükmünde kalır. Demek, bu medeniyet-i hâzıra insanı çok fakir ediyor. O ihtiyaç cihetinde beşeri zulme, başka haram kazanmaya sevk etmiş. Bîçâre avâm ve havas tabakasını daima mübarezeyle teşvik etmiş. Kur'ân'ın kanun-u esasîsi olan “vücub-u zekât, hurmet-i riba” vasıtasıyla avâmın havassa karşı itaatini ve havassın avâma karşı şefkatini temin eden o kudsî kanunu bırakıp burjuvaları zulme, fukaraları isyana sevk etmeye mecbur etmiş. İstirahat-i beşeriye zîr ü zeber etti.

İkinci nükte: Bu medeniyet-i hâzıranın harikaları, beşere birer nimet-i rabbâniye olmasından, hakikî bir şükür ve menfaat-i beşerde istimali iktiza ettiği halde, şimdi görüyoruz ki, ehemmiyetli bir kısım insanı tembelliğe ve sefahete ve sa'yi ve çalışmayı bırakıp istirahat içinde hevesatı dinlemek meylini verdiği için, sa'yin şevkini kırıyor. Ve kanaatsizlik ve iktisatsızlık yoluyla sefahete, israfa, zulme, harama sevk ediyor.

Mesela, Risale-i Nur'daki "Nur Anahtarı"nın dediği gibi: Radyo büyük bir nimet iken, maslahat-ı beşeriyeye sarf edilmekle bir mânevî şükür iktiza ettiği halde, beşte dördü hevesata, lüzumsuz, mâlâyânî şeylere sarf edildiğinden, tembelliğe, radyo dinlemekle heveslenmeye sevk edip sa'yin şevkini kırıyor. Vazife-i hakikiyesini bırakıyor.

Hattâ çok menfaatli olan bir kısım harika vesait, sa'y ve amel ve hakikî maslahat-ı ihtiyac-ı beşeriyeye istimali lâzım gelirken, ben kendim gördüm, ondan bir-ikisi zarurî ihtiyâcâta sarf edilmeye mukabil, ondan sekizi keyif, hevesat, tenezzüh, tembelliğe mecbur ediyor. Bu iki cüz'î misale binler misaller var.

Elhâsıl: Medeniyet-i garbiye-i hâzıra, semavî dinleri tam dinlemediği için, beşeri hem fakir edip ihtiyacatı ziyadeleştirmiş... İktisat ve kanaat esasını bozup israf ve hırs ve tamahı ziyadeleştirmeye, zulüm ve harama yol açmış.

Hem beşeri vesait-i sefahete teşvik etmekle, o bîçâre muhtaç beşeri tam tembelliğe atmış, sa'y ve amelin şevkini kırıyor. Hevesata, sefahete sevk edip ömrünü faydasız zayi ediyor.

Hem o muhtaç ve tembelleşmiş beşeri, hasta etmiş. Su-i istimal ve israfatla yüz nevi hastalığın sirayetine, intişarına vesile olmuş.

Hem üç şiddetli ihtiyaç ve meyl-i sefahet ve ölümü her vakit hatıra getiren kesretli hastalıklar ve dinsizlik cereyanlarının o medeniyetin içlerine yayılmasıyla intibaha gelip uyanmış beşerin gözü önünde ölümü idam-ı ebedî suretinde gösterip her vakit beşeri tehdit ediyor, bir nevi cehennem azâbı veriyor.

İşte bu dehşetli musibet-i beşeriyeye karşı Kur'ân-ı Hakîm'in dört yüz milyon talebesinin intibahıyla ve içinde semavî, kudsî kanun-u esasileriyle bin üç yüz sene evvel gösterdiği gibi, yine bu dört yüz milyon kendi kudsî esasî kanunlarıyla beşerin bu üç dehşetli yarasını tedavi etmesini; ve eğer yakında kıyamet kopmazsa, beşerin hem saadet-i hayat-ı dünyeviyesini, hem saadet-i hayat-ı uhreviyesini kazandıracaklarını; ve ölümü, idam-ı ebedîden çıkarıp âlem-i nura bir terhis tezkeresi göstermesini; ve ondan çıkan medeniyetin mehasini, seyyiatına tam galebe edeceğini; ve şimdiye kadar olduğu gibi dinin bir kısmını, medeniyetin bir kısmını kazanmak için rüşvet vermek değil, belki medeniyeti

ona, o semavî kanunlara bir hizmetkâr, bir yardımcı edeceğini, Kur'ân-ı Mu'cizil-Beyân'ın işârât ve rumuzundan anlaşıldığı gibi, rahmet-i ilâhiyeden şimdiki uyanmış beşer bekliyor, yalvarıyor, arıyor!

الْباقِي هُوَ الْباقِي
Said Nursî

Üstad, talebelerinin geçmiş-gelecek, maddi-manevi bütün bayramlarını tebrik ettikten sonra, kırk senedir siyaseti niçin terkettiğini de şöyle izah ediyor: “Maalesef, insanî prensiplere bağlı siyasi anlayışa göre, milletin selâmeti için fertler fedâ edilir, toplumun selâmeti için şahıslar kurban edilir, vatan için her şey fedâ edilir.” Bilhassa Dünya Savaşları gösterdi ki, bu anlayışla birçok cinayetler işlendi, pek çok zulüm ve gadirler yapıldı. Cihan çapında bunlar olurken, dâhili olarak da birçok haksızlık işte bu siyasî anlayışla icrâ ve irtikap edildi. Osmanlı Dönemi'nde İttihatçılar ile Hürriyetçiler arasındaki kavgalar, çok gizli bir şekilde Cumhuriyet Dönemi'nde de devam etti... 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubatlar üstü kapalı bu çatışma ve çarpışmaların birer devamıdır.

İşte Üstad, sürüp giden bu siyasî kavgalar ve gaddar siyasi prensipler yerine Arş-ı Azam'dan gelen Kur'ân'ın şu kanun-u esâsini teklif ediyor: “Hiçbir günahkar, başkasının günahını yüklenmez.” (En'am Suresi, 164) “Kim, bir cana kıymamış veya yeryüzünde fesat çıkarmamış, masum bir insanı öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibidir.” (Mâide Sûresi, 32) Yâni “Bir kimsenin cinayeti ile başkaları (yakın akrabaları, dostları, milleti) mesul olmaz. Hem bir masum, rızası olmadan, bütün insanlar için bile fedâ edilmez. Ama o kendi iradesi ve rızası ile kendisini fedâ ederse, bu yaptığı fedâkârlık bir şehâdetdir. Şehid sevabı olarak veli olur.”

İkinci soru: “Kırk sene önce sen aşiretler arasında insanları, medeniyete ve ilerlemeye teşvik ederdin, şimdi ise medeniyete mimsiz medeniyet (deniyet, alçaklık) diyerek çekildin. Hikmeti nedir?” şeklinde soruluyor.

Cevap olarak, şöyle deniliyor: Bugünkü Avrupa Medeniyeti, semavî prensiplere muhâlif hareket ediyor. Mesela İlahî ve semavî kanunlar, kuvveti değil, hakkı esas alıyor. Medeniyet ise kuvveti esas alıyor. Kuvvette bir hak var, kuvvetli olan galiptir ve haklıdır, diyerek hareket ediyor. Semavî düsturlar hedef ve gaye olarak fazileti ve Allah rızasını gösterir. Halbuki bugün gaye ve hedef olarak menfaat gösteriliyor. Kainatta bir yardımlaşma düsturu var; semavî hakikatlar da gerçekler de bunu istiyor. Ama

bugünkü medeniyet anlayışı çarpışma ve cidâli esas almış. Bunlar açık açık söylenese bile realite böyle. Onun için bugünkü Batı medeniyetinin kötülükleri iyiliklerinden çok, zararları faydalarından fazla. Böyle olunca medeniyetten beklenen umumî istirahat ve dünya hayatının saadeti bozuldu. İktisadın yerini israf, çalışma ve hizmetin yerini tenbellik aldı. Halbuki Kur'an "İnsan için ancak çalıştığına karşılığı vardır." (Necm Sûresi, 39) "Yiyin, için fakat israf etmeyin." (A'raf Sûresi, 31) buyurarak semavî düsturunu ortaya koyuyor.

Netice itibariyle bu medeniyetten önce, insanlar üç-dört şeye muhtaçtı. İnsanların onda sekizi bu ihtiyaçlarını temin edebiliyordu. Şimdi, reklamların cazibesıyla, görenekle hiç ihtiyaç olmayan şeyler bile ihtiyaç haline getirildi. Böylece ihtiyaç üç-dörtten yirmiyeye çıktı. Bu ihtiyaçları helâl yoldan ancak onda iki insan temin edebiliyor. Bir anda insanlar ihtiyaçlarının çoğalmasıyla fakir durumuna düştüler. Bu da zengin-fakir tabakaları arasında çatışmaya sevk ediyor. Bunun çaresi, fâizin haramlığı bilinip yasaklanması ve zekatın farziyetinin hayata geçirilmesidir. Bu semavî ve kudsî düsturların terk edilmesi, her zaman için toplumlarda iç çatışmalara sebep olacaktır.

Üstad'ın bugünkü medeniyet anlayışına karşı tavır takınmasının ikinci sebebini, şöyle ifade edebiliriz: Allah'ın bir lütfu ve nimeti olan medeniyet harikalarının birer şükür istemelerine rağmen, aksine bunların şükürsüzlüğe, tenbelliğe, sefahete, çalışmayı bırakıp kötü heves ve arzuları tatmine vesile yapıldığını görüyoruz. Bundan israf, israftan da harama girme ve zulme düşme gibi kötülükler doğuyor, hem de maddi-manevî yüzlerce hastalık salgın hâle geliyor. Aynı zamanda dinsizlik cereyanlarına da zemin hazırladığı için, insanlığı tehdit ediyor.

Halbuki, Allah'tan geldiği şekliyle, orijinal haliyle ter ü taze kanun ve prensipleriyle, insanlığın problemlerine çözüm getiren, dehşetli yaralarını tedâvî eden Kur'an'ın semavî hakikatlerinden istifade etmekle kıyameti koparacak bu tehditten kurtulmak; dünya ve âhîret saadetlerini temin etmek mümkün. Lisani halleriyle, uyanmış insanlık da bunu bekliyor, arıyor. Asrımızı ve gelecek asırları aydınlatan Kur'an'ın manevî i'cazından zuhur etmiş olan Risale-i Nur'da bu gücü ve dinamigi bizler senelerdir, neticeleri itibariyle görüyoruz ve tasdik ediyoruz.

298. Mektup

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık, fedakâr kardeşlerim,

Çok yerlerden telgraf ve mektuplarla bayram tebrikleri aldığım ve çok hasta bulunduğum için, vârislerim olan Medresetü'z-Zehra erkânları benim bedelime hem kendilerini, hem o has kardeşlerimizin bayramlarını tebrik etmekle beraber, âlem-i İslâm'ın büyük bayramının arefesi olan ve şimdilik Asya ve Afrika'da inkişafa başlayan ve dört yüz milyon Müslümanı birbirine kardeş ve maddî ve mânevî yardımcı yapan İttihad-ı İslâm'ın, yeni teşekkül eden İslâmî devletlerde tesise başlamasının ve Kur'ân-ı Hakîm'in kudsî kanunlarının o yeni İslâmî devletlerin kanun-u esasîsi olmasından dolayı büyük bayram-ı İslâmiye'yi tebrik ve dinler içinde bütün ahkâm ve hakikatlerini akla ve hüccetlere istinad ettiren Kur'ân-ı Hakîm'in, zuhura gelen küfr-ü mutlakı tek başıyla kırmasına çok emareler görülmesi ve beşer istikbalinin de, bu gelen bayramını tebrikle beraber, Medresetü'z-Zehra'nın ve bütün Nur talebelerinin hem dahil, hem hariçte, hem Arapça, hem Türkçe Nurlar'ın neşriyatına çalışmalarını ve dindar Demokratlar'ın bir kısm-ı mühimmi Nurlar'ın serbestiyetine taraftar çıkmalarını bütün ruh u canımızla tebrik ediyoruz.

Bu sene hacıların az olmasına çok esbap varken, yüz seksen binden ziyade hacıların o kudsî farızayı ve din-i İslâm'ın kudsî ve semavî kongresi hükmünde olan bu hacc-ı ekberi büyük bir bayramın arefesi noktasında olarak bütün ruh u canımızla tebrik ediyoruz.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Hasta kardeşiniz

Said Nursî

Kurban Bayramı münasebetiyle Üstadımız, bu mektupla telgraf ve mektuplarla aldığı tebriklere bilmukabil karşılık veriyor. Ama sadece Kurban Bayramı'nı tebrikle kalmıyor; Âlem-i İslâm'ın inşaallah karşılayacağı büyük bayramın arefesinde İslam dünyasında meydana gelen güzel

gelişmeleri de tebrik ediyor. Hatta öyle bir ümit içinde bulunuyor ki: “Dinler içinde bütün ahkâm ve hakikatlerini akla ve hüccetlere (kesin delillere) dayandıran Kur’ân-ı Hakîm’in, zuhura gelen küfr-ü mutlakı tek başıyla kırmasına çok emareler görülmesi ve beşer istikbâlinin de, bu gelen bayramını tebrik” ettiğini de ifade ediyor. Bu çok farklı bir ifade... Hem de müthiş bir müjde... Demek ki, eğer Âlem-i İslâm, gerçek mânâda Kur’an’ın ve İslâmiyet’in güzelliklerini yaşarsa inkâr-ı Ulûhiyete karşı tek başına muvaffak olacaktır. Bunun için de, asrımızın ve gelecek asırların en güçlü Kur’an tefsiri, en te’sirli İslâmiyet müdafii Risale-i Nurlar’ın her dile çevrilerek dünyaya çok acele tanıtılması gerekiyor. Evet, dünyadaki bütün insanlarla tanışmakta acele etmek, gayrete gelip yollara düşmek icap ediyor... Bu hizmet için haccın da bir vesile olduğunu unutmayalım. İnsan hacda bir velayet kazanabilir hem de Kur’an Nurlarını anlatabilir...

299. Mektup

Emirdağ’ın Mânidar Bir Hâtırası

Beş seneden beri teneffüs için Emirdağ’ın etrafında paytonla gezdiğim zaman, garip bir tarzda, bir yaşından yedi yaşına kadar küçücük çocuklar, valide ve pederlerine karşı gösterdikleri alâkadan ziyade bir iştiyakla paytonuma koşup elime sarılıyorlardı. Hattâ bir-iki defa payton altına düşüp harika bir tarzda zarar görmeden kurtuldular. Hattâ hiç beni görmeyen, bilmeyen bir ve iki, üç yaşında çocuklar yalın ayak dikenler içinde koşu koşu paytona yetişiyorlar, büyük adamlar gibi temenna edip “Elinizi öpelim.” derlerdi. Bu hale hem ben, hem kardeşlerim ve görenler hayret ediyorduk. Bu hal bir mahalleye mahsus değil; her tarafta hattâ köylerinde aynı hal devam ediyordu.

Beni aldatmayan bir hatıra-i hakikatle benim ve arkadaşlarımın kanaatimiz geldi ki, bu mâsum tâifenin masumiyetleri cihetiyle, sevk-i fitrî denilen bir hiss-i kablelvuku ile, Risale-i Nur’un bu memlekette mâsum çocuklara ve kendilerine çok menfaati olacak diye, akıl ve fikirleri derk etmediği halde, o mâsumâne hisle Risale-i Nur’un mânâsı itibarıyla tercümanına, annesine yalvarmasından ziyade bir iştiyakla koşuyorlardı.

Biz de bir hiss-i kablelvuku ile hissediyoruz ki, ileride bu küçük mâsum mahlûklarda büyük Nurcular çıkacak. Ve ileride Nur'un has şâkirtleri olacak ki, bu vaziyeti gösteriyorlar.

Ben de bu nevi küçücük mâsumları, evlâdım olmadığından, evlâd-ı mâneviye olarak dualarıma umumen dahil ettim. Her sabah bunları da Nur talebeleriyle beraber dualarımda yâd ediyorum.

Hem onlardan bir yaşındaki mâsumu, kırk yaşındaki lâkayt bir adama tercih etmeye sebep, bunlar günahsız ve samimî bir alâka göstermesinden, elbette onları, sevk eden bir hakikat var. Ben de o cihetten onları; büyüklere temenna ettiğim gibi, onların temennalarına ciddî mukabele ediyorum.

Hem mâsumiyetleri, hem ileride tam Nurcu olmalarına binaen, dualarını kendi hakkımda makbul olacak diye onlara derdim: “Madem siz benim evlâd-ı mâneviyem oldunuz. Ben de size dua ediyorum. Siz de günahınız olmadığı için, duanız benim hakkımda inşaallah makbuldür. Siz de bana dua ediniz. Çünkü ziyade hastayım.” derdim.

Ben ve benim yanımdaki kardeşlerimin kuvvetli bir ihtimalle kanaatimiz geliyor ki, masonlar ve zındıkların plânı ile bolşevizm tarzında gençleri terbiye etmek için bir vakit bazı mektepler açıldığı ve sonra değişen bu mekteplerle gençleri ifsada çalıştıklarına mukabil, İslâmiyet'in kahraman bayraktarı olan Türk milletinin mâsum küçük yavruları, nuranî bir intibah ve bir hiss-i kablelvuku ile Nurlar'dan ders almaları, gençlerin başına gelen o belâya karşı bir mukabeledir ki, inşaallah o yavruların hem kendileri, hem gençler, mason ve zındıkların şerlerinden kurtulmasına bir işaretir ki, bu acip vaziyeti gösteriyorlar.

Said Nursî

Üstad Hazretleri, zaman zaman Emirdağ'ın çevresindeki köylere ve kazalara gidiyordu. Buralarda da bir yaşından yedi yaşına kadar küçücük çocukların anne ve babalarına gösterdikleri alâkadan daha çok bir alâka ile Üstad'ın paytonuna koşup ellerine sarılmaları dikkatini çekiyor. “Hatta hiç beni görmeyen, bilmeyen iki-üç yaşında çocuklar yalın ayak dikenler içinde koşa koşa paytona yetişiyorlar. Büyük adamlar gibi temennâ edip el öpmeye çalışıyorlar. Bu hâle hem ben, hem kardeşlerim ve görenler hayret ediyorduk. Bu hâl bir mahalleye mahsus değil, her tarafta hatta

köylerinde aynı hal devam ediyor.” diyor. Sonra da bu enteresan hususu şöyle yorumluyor: “Beni aldatmayan bir hâtıra-i hakikat ile benim ve arkadaşlarımın kanaatimiz geldi ki, bu masum tâifenin masumiyetleri ci-hetiyle, sevk-i fitrî denilen bir hiss-i kable'l-vuku ile, Risale-i Nur'un bu memlekette masum çocuklara ve kendilerine çok menfaati olacak diye, akıl ve fikirleri idrâk etmediği halde, o masûmâne his ile Risale-i Nur'un mânası itibariyle tercümanına (Müellifi Bediüzzaman Hazretlerine), annesine yalvarmasından ziyade bir iştiyak ile koşuyorlardı.”

Bir önceki mektupta Üstad'ın Risale-i Nurlar'ı Arapça ve diğer dillere çevirip İslam Dünyası'na ve diğer insanlara tanıtma istek ve arzusunu görmüştük. Elhamdülillah bu hususta büyük bir gelişme var. Hatta 2006'nın ilk aylarında Suudî Arabistan'da dünya çapında yapılan bir Kitap Fuarı'na katılan arkadaşlarımızdan Mehmet Altan Bey bir olaya şahit oluyor: Çocuğu ile bu fuara katılan bir anne, küçük yavrunun bir kitabı aldığını görüyor ve hemen elinden alıp, yerine koyuyor. Ama bu sefer çocuk, sesi çıktığı kadar bağırıp ağlamaya başlıyor. Arkadaşımız Mehmet Bey, câzip renkli, hayvan resimli kitaplardan hangisini çocuğa verdi ise de, çocuk katiyyen kabul etmiyor. Eline aldığı bütün kitapları bir de yere çarpıyor... Bunun üzerine çocuğun annesine: “Çocuk bu kitabı istiyor.” diye onun daha önce kendisinin aldığı ve annesinin elinden alıp yerine koyduğu kitabı çocuğa veriyor. Çocuk onu alınca bir dostunu bulmuş gibi sevinip göğsüne bastırıyor... Bu sefer oradakiler acaba bu kitap nedir diye bakınca Risale-i Nur'dan “Âyetü'l-Kübra” Risalesi olduğunu anlıyorlar. Annesi de fiyatını ödeyip kitabı alıyor... Herhalde bu enteresan olayda da bir işaret olsa gerek...

Üstad, Emirdağ civarında karşılaştığı bu durum karşısında “Biz de bir hiss-i kablel-vuku ile hissediyoruz ki, ileride bu küçük masum çocuklardan, büyük Risale-i Nur Talebeleri çıkacak ve ileride Nur'un has talebeleri olacak ki, bu vaziyeti gösteriyorlar. Ben de bu nevi küçücük masumları, evlâdım olmadığından evlâd-ı mânevî olarak dualarıma umumen dâhil ettim. Her sabah bunları da Nur Talebeleri ile beraber dualarımda yâd ediyorum.” diyor.

1994 senesinde olacak, New York'un üstlerinde bir şehirde Senirkentli bir terziyle tanıştık. Aslında seneler önce Amerika tarafından Türkiye'den bin tane terzi istenmiş. O da o vesileyle gelmiş. Ama çocuklarını okutmuş, büyük bir inşaat şirketi kurmuş. Mazbut bir yaşayışı var. O seneler o bölgede maalesef Türkçe yayın yapan bir radyodan hiçbir münasebeti yokken

bazı kötü niyetli insanlar Üstad Hazretleri hakkında aleyhte yayın yapmaya başlamışlar. Bizim Senirkentli buna karşı çıkmış: “Siz bu büyük insan hakkında konuşamazsınız. Günahtır. O büyük bir velidir. Çok insan yoldan çıkmışken onun eserleri ve telkinleri ile yola gelmiştir.” diye müdafaa ve mücadele etmiş. Senirkentli ve bizi beraber bir eve davet ettiler. Orada Risale-i Nurlar’dan imanî ve ahlâkî konulardan bir parça okundu. Onun çok hoşuna gitti ve “Bu kitap kimin?” diye sordu. Onlar da Bediüzzaman Hazretleri’nin deyince, hayret etti. Bu sefer hayret sırası bana geldi: “Mübarek dedim. O zâtı müdafaa edeceğim diye, olmadık hücumlara maruz kaldığını, neredeyse şirketini batırarak halde bıraktıklarını söylüyorsun ama hâla bu zâtın kitaplarını tanımıyorsun!” dedim. Dedi ki: “Ben çocuktum, terzi çırağı idim. Onun Senirkent’e geldiğini gördüm, koşup elini öptüm. Hâla kalbim titrer... Unutamıyorum... Ben hiçbir kitabını okumadım. Ama ne olursa olsun, ben ona söz söyletmem!..”

Aynı şekilde Avrupa’da da küçük yaşta elini öpenlerden bir Emirdağlı ile karşılaştım... Bir çok ihtidaya vesile olmuş bu Emirdağlı’nın da sadece böyle bir irtibatla seneler sonra, doğru yolu nasıl bulduğunu ibretle kendisinden dinledim...

300. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, siddık kardeşlerim ve mânevî Medresetü’z-Zehra’nın Nur şâkirtleri,

Ben Isparta’ya geldiğim vakit, Isparta’da İmam-Hatip ve vâiz mektebinin açılacağını haber aldım. O mektebe kayıt olacak talebelerin ekserisi Nurcu olmaları münasebetiyle o mektebin civarında gayr-ı resmî bir surette bir Nur medresesi açılıp, o mektebi bir nevi medrese-i Nuriye yapmak fikriyle bir hâtıra kalbime geldi. Bir-iki gün sonra, güya bir ders vereceğim diye etrafta şâyi olmasıyla, o dersimi dinlemek için rical ve nisâ kafilelerinin etraftan gelmeleriyle anlaşıldı ki, böyle nim-resmî ve umumî bir medrese-i Nuriye açılrsa, o derece kalabalık ve tevacüm olacak ki, kabil olmayacak. Afyon’da mahkemeye gittiğimiz vakitki gibi

pek çok lüzumsuz içtimalar olmak ihtimali bulunduğundan, o hâtıra terk edildi, kalbe bu ikinci hakikat ihtar edildi. Hakikat de şudur:

“Herbir adam eğer hanesinde dört-beş çoluk çocuğu bulursa kendi hanesini bir küçük medrese-i Nuriye’ye çevirsin. Eğer yoksa, yalnız ise, çok alâkadar komşularından üç-dört zat birleşsin ve bu heyet buldukları haneyi küçük bir medrese-i Nuriye ittihaz etsin. Hiç olmazsa işleri ve vazifeleri olmadığı vakitlerde, beş-on dakika dahi olsa Risale-i Nur’u okumak veya dinlemek veya yazmak cihetiyle bir miktar meşgul olsalar, hakikî talebe-i ulûmun sevaplarına ve şereflerine mazhar oldukları gibi, İhlâs Risalesi’nde yazılan beş nevi ibadete de mazhar olurlar. Hakikî ilim talebeleri gibi, onların maişetlerini temin hususundaki âdi muameleleri de bir nevi ibadet hükmüne geçebilir.” diye kalbe ihtar edildi... Ben de kardeşlerime beyan ediyorum...

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Hasta Kardeşiniz

Said Nursî

Üstad, 1950 senesinin başlarında Isparta’ya geldiğinde İmam-Hatip açılmış olduğunu öğreniyor. Hemen okulun yanına Risale-i Nurlar’ın okunup yazılacağı bir yerin açılmasını istiyor. Fakat büyük bir yığılmanın olacağını, bunun da bazılarını evhama ve endişeye sevk edeceğini hissedip bu isteginden vazgeçiyor. Ama herkesi kendi evini bir dersaneye çevirip, Risaleler’i okuyup yazmaya, işi ve vazifesi olmadığı zamanlarda komşularıyla hiç olmazsa beş-on dakika meşgul olmaya davet ediyor. Bu meşguliyetin, hakiki ilim talebeleri sevabına ve şerefine ve İhlas Risalesi’nde anlatılan beş nevi ibadete mazhar olmaya vesile teşkil edeceğini bildiriyor. Aslında bu herkesin yapabileceği, huzurlu, bereketli bir iş...

Üstad’ın bu teklifinin hayata geçirilmesiyle, küçük küçük ve öbek öbek ışıkların ve nurlu gayretlerin çok büyük hayırlı hizmetlere vesile olduğuna şahit olunmuştur. Yani elimizdeki imkân ne ise onunla yapılması gerekeni yapmak yeterlidir. Küçük kıvılcımlardan, büyük aşk, şevk, iman ve hidayet ışıklarını kalplerde yakacak ve gönüllerde ateşlendirecek zaten Cenab-ı Hak’tır. Ama işte o gayretin gösterilmesi, bir şart-ı âdi olarak bizim vazifemizdir. Biz vazifemizi yapalım, Allah’ın işine ve icraatına karışmayalım. O Nur’u koruyacak, onu söndürmeye çalışanları, söndürüp bitirecek de Allah’tır. Etrafımıza baktığımızda bunun pek çok örneklerini her zaman görüyoruz, inşaallah bundan sonra da göreceğiz...

301. Mektup

29. 11. 1951

Eskişehir

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelen: Bütün ruh u canımla hizmet-i Kur'âniye ve imaniyenizi tebrik ediyorum. Bu mektupta bir ince meseleyi meşveret suretiyle reyinizi almak için gönderdik. Münasip midir? Değilse ıslah edersiniz.

Sâniyen: Risale-i Nur'da isbat edilmiş ki, insanların ayn-ı zulümleri içinde kader-i ilâhî adalet eder. Yani, insanlar bazı sebeple haksız zulmeder, birisini hapse atar. Fakat kader-i ilâhî aynı hapiste başka sebebe binaen adalet ediyor ki, hakikî bir suçta binaen o hapisle onu mahkûm ediyor.

İşte, şimdi bu hakikati gösteren, başıma gelen acip bir misali şudur: Yirmi sekiz senedir müteaddit vilâyetlerde ve mahkemelerde benim mes'uliyetime ve mahkûmiyetime ve mahpusiyetim gibi zâlimâne işkence ve cezalarına gösterdikleri sebep, hiçbir emaresini bulmadıkları mevhum bir suçum şudur:

Diyorlar: "Said, dini siyasete âlet yapmak ister ve yapıyor." Hâlbuki bu dâvâlarına otuz senelik musibetli yeni hayatımda ve otuz büyük mecmualarımda bu suçta müsbet bir delil bulamadılar. Hâlbuki böyle meselelerde bir mahkeme madem bulmadı ve mes'ul edemedi. Başka mahkemelerin musırâne aynı meseleyi esas tutmaları, bütün bütün kanuna ve akla ve âdete muhalif bir hâlettir. Belki siyaseti dinsizliğe âlet edenler kısmı, kendilerine bir perde olarak bu ithamı bizlere ediyorlar.

Bununla beraber, dine hizmet itibarıyla taallûk eden eski altmış senelik hayat-ı ilmiyem kat'î bir hüccet ve yakîn bir delildir ki, bütün hayatımda temas ettiğim siyaseti ve dünyayı ve bütün içtimaî cereyanları dine hizmetkâr ve âlet ve tâbi yapmak düsturuyla hareket etmişim. Mahkemelerde de hem dâvâ, hem isbat etmişim ki, değil dini siyasete âlet yapmak, belki birtek hakikat-i imaniyeyi dünya saltanatına değiştir-

tirmedigimi kat'î delillerle isbat ettiğim halde, böyle yirmi vecihle hakikate muhalif ve divanecesine büyük makamınızı işgal eden bir kısım adliye memurları ve siyasî adamlar bu acip hurafe gibi meseleyi hakikat zannedip yirmi sekiz sene bana zulmettiklerinin hakikî sebebinin bugünlerde bildim. Sebebi bu ki:

Bu enaniyetli zamandaki hizmet-i imaniyede en büyük tehlikem ve mânevî en büyük suçum ve cinayetim; bu zamanda hizmet-i Kur'âniye'mi şahsıma ait maddî ve mânevî terakkiyatıma ve kemâlâtıma âlet yapmak imiş. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükrediyorum ki, bu uzun zamanlarda ihtiyarım haricinde hizmet-i imaniyemi, değil maddî ve manevî terakkiyatıma ve kemâlâtıma ve azaptan ve cehennemden kurtulmama ve hattâ saadet-i ebediyeme vesile yapmama, belki hiçbir maksada kat'iyen âlet etmecliğime gayet kuvvetli, mânevî bir mâni görüyordum. Hayret, hayret içinde kalıyordum.

Acaba herkesin hoşlandığı mânevî makamatı ve uhrevî saadetleri a'mâl-i sâliha ile onları kazanmak ve müteveccih olmak, hem meşrû, hem hiçbir cihet-i zararı olmadığı halde, niçin böyle ruhen men ediliyorum? Rıza-yı ilâhîden başka vazife-i fitriye-i ilmiyenin sevkiyle yalnız ve yalnız imana hizmetin kendisi ayn-ı ücret bana gösterilmiş. Çünkü, şimdi bu zamanda hiçbir şeye âlet ve tâbi olmayan ve her gayenin fevkinde olan hakâik-i imaniyeyi fitrî ubudiyetle muhtaçlara tesirli bir surette bildirmenin bu dehşetli zamanda çâre-i yegânesi ve imanı kurtaracak ve kat'î kanaat verecek, bu tarzda, yani hiçbir şeye âlet olmayan bir ders-i Kur'ânî lâzımdır ki, küfr-ü mutlaki ve mütemerrid ve inatçı dalâleti kırsın ve herkese kanaat-i kat'îye verebilsin. Böyle bir derse, bu zamanda bu şerâit dahilinde hiçbir şahsî ve uhrevî ve dünyevî, maddî ve mânevî bir şeye âlet edilmediğini bilmekle kat'î kanaat gelebilir. Yoksa, komitecilikten ve cemiyetçilikten tevellüd eden dehşetli dinsizlik şahsiyet-i mâneviyesine karşı mukabil çıkan bir şahsın en büyük bir mertebe-i mâneviyesi de bulursa, yine vesveseleri bütün bütün izale edemez. Çünkü, imana girmek isteyen muannidin nefsi ve enesi diyebilir ki: "Bu kudsî şahıs, dehâsiyle ve harika makamıyla bizi kandırdı." diye bir şüphesi kalır.

Cenab-ı Hakk'a şükür ki, yirmi sekiz sene dini siyasete âlet ithamı altında kader-i ilâhî bu zulm-ü beşerîde benim ruhumu, ihtiyarım haricinde, dini hiçbir şahsî şeyde âlet etmemek için, beni, beşerin zâlimâne eliyle ayn-ı adalet olarak tokatlıyor. Yani, "Sakın, sakın!" diye ikaz ediyor. "İman hakikatini kendi şahsına âlet yapma! Tâ imana muhtaç olanlar anlasınlar ki, yalnız hakikat konuşuyor. Nefsin evhamları, şeytanın desiseleri kalmasın, sussun."

Hakikaten Risale-i Nur'un bahsettiği hakikatlerin aynı meâlinde milyonlar kitap o hakikatleri belîğane neşrettikleri halde ve binler hakikî âlimler ders vermeleriyle bu memlekette dehşetli küfr-ü mutlakı tam durduramadıkları halde, Nurlar, mezkûr sırra binaen bir cihette galebe ettiğini düşmanları dahi tasdik ederler.

Evet, küfr-ü mutlaka karşı, bu ağır şerâit içinde Nurlar bu işi görmüş, meydandadır. Demek Nurlar'ın kuvveti bu sırr-ı azîmden ileri geliyor.

Ben de bütün ruh u canımla yirmi sekiz sene bu işkenceli musîbetlerime razı oldum. Hakkımı helâl ettim. Âdil kadere de derim ki: Müstehak idim senin bu şefkatli tokatlarına... Yoksa gayet meşrû, zararsız, herkesin lillâh için takip ettikleri mübarek mesleğe girseydim, yani maddî ve mânevî hislerimi bütün feda etmeseydim, hizmet-i imaniyede bu acip mânevî kuvveti kaybedecektim. İşte bu kuvvetin bir acip numûnesi bazı zatların ki, ben onların ancak ednâ bir talebesi olabildiğim halde, onların hakâik-i imaniyeye dair bir kitabını birisi okumuş. Risale-i Nur'un da bir sayfasını okumuş. Risale-i Nur'un bir sayfasıyla daha ziyade imanını kurtardığını ikrar etmiş.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Duanıza muhtaç kardeşiniz

Said Nursî

Bu mektup "Konuşan Yalnız Hakikattir" başlıklı mektuba benziyor...

Kader Risalesi'nde ve daha başka yerlerde anlatılıp ispat edildiği gibi kaderin takdirinde çok derin hikmetler vardır. İnsan işlemediği bir suçtan ceza görebilir, hapse düşebilir. İlk bakışta bu insan, zulme uğramış zannedilebilir. Ama Allah'ın bildiği gizli bir suçu olabilir. İyice araştırmadan hırsızlık yaptı diye hüküm verenler zulmetmiş olur ama, o insanın işledi-

ği bir cinayetten dolayı onun mahkumiyetine fetvâ veren İlâhî kader ise âdildir. Mehmet Kırkıncı Hocamız hatıralarında böyle bir olaydan bahsediyor. Kader Risalesi'nden bu bölüm okunurken adam diyor ki: "İşte bu tam benim hikayem... Çünkü hasmımı gizlice gidip öldürdüm ve tekrar köyümden kaçıp başka yerdeki işime döndüm. Kimse fark etmedi. Ama hiç alâkam olmayan bir hırsızlık meselesinden dolayı da iftiraya uğrayıp mahkûm oldum. Aynen okuduğunuz kitapta anlatıldığı gibi oldu!"

Aslında biz başımıza gelen her olayda bir de meselenin kader tarafına bakmalıyız. Öyle olunca çok rahatlarız. Sanki üzerimizden dağlar gibi yükler bir anda kalkar.

1975 senesiydi. Bir arkadaşla Aydın'dan Isparta'ya gideceğiz. Yola çıktık. Boş bir yolcu otobüsü geldi. Boş yerler çok olduğu için önümüze gelen bir yere oturduk. Arabanın muavini bize birer bilet verdi. Arkadaşım bana bazı şahıslar hakkında soru sordu. Ben işin sonunun gıybet varacağını bildiğim için, cevap vermek istemedim. Ama onun bazı mecbur edici sözleri üzerine şahıslar hakkında bazı bildiğim şeyleri söyledim. Zâten o günlerde gördüğüm bir rüyada kirlenen bir elimi öbürü ile yıkıyordum. Bu sefer öbür elimi kirlenmiş görüyordum. Onu temizliyordum, bu sefer tekrar öbürünün temizlenmesi gerektiğini anlıyordum. Sâfiyetin hâkim olduğu o günlerde gıybet yapıldığı zaman arabalarımızın bozulduğuna veya benzinsiz kaldığına çok şâhit olmuştuk. Neyse Denizli garajına girdik. Öğleyi hemen kılmazsak, Isparta'ya vardığımızda ikinci olmuş olacaktı. O zaman henüz garajda mescit yoktu. Hemen bir yerden abdest alıp bir bakkaldan namaz kılacağımız bir yer rica ettik. Bize şeker çuvaları verdi. Serip kıldık. Fakat geldiğimizde arabamız hareket etmişti. Arka kapıdan zor bindik. Garajdan çıkıyordu. Yerlerimize başkaları oturmuştu. Muavine söyledik. "Geçin en arkaya, yoksa ayakta gidirsiniz." dedi. "Nasıl olur sen bize bilet verdin." dedik. "Getirin bakalım." dedi. Baktık biletlerde yer numaraları yoktu. "Bir de okumuş yazmışa benziyorsunuz." deyip azarladı. Biz muavinle konuşurken arkalar da dolmuş ve biz ayakta kalmıştık. Üstelik muavin önden arkaya gelip geçerken bir de bize ayağıma takılıyorsunuz, diye hakaretli sözler söylüyordu. Çok ağrımıza gidiyor, burnumuzdan soluyorduk. Her an bir kavga çıkabilirdi. Bir müddet böyle kızgın kızgın gittikten sonra kendi kendime bir muhasebe yaptım. "Yâ Rabbi, Sana ibadet etmek için koşup gittik. Bir tulumbadan abdest aldık. Dar bir yerde namazımızı kılıp koşarak geldik... Bu başımıza gelenin hikmeti nedir?" diye düşünürken birden yolda şahıslar hakkındaki konuşmaları hatırladım. Bilgi verirken söylediğim lüzumsuz bazı sözlerin

gıybet olacağını düşündüm.” Hiç konuşmasam ne olurdu? Şu şu sözleri niye söyledim ki?” dedim. sonra da “Demek ki, biz bunun cezasını çekiyoruz!” diye düşündüm. Cenab-ı Hak, âhirete bırakmamış, orada, o yüce divanda rezil etmeden, bir araba içindeki insanlar arasında delikanlılığı-mıza dokunacak, biraz onur kırıcı haksızlığa uğratmıştı. Birden tonlarca yükün sırtımdan atıldığını ve müthiş şekilde rahatladığımı hissettim. Öbür arkadaşımın omzuna dokunup “Mehmet üzülme!” dedikten sonra bu mülâhazalarımı ona anlattım. O da rahatladı. Biz artık hiçbir şey olmamış gibi bir sohbete daldık. Ama bu sefer arabanın içinde bir homurtu başladı. Yolculardan birisi “Bana bak şoför! Ellerine bilet verdiğiniz bu iki gence haksızlık yapıyorsunuz. Böyle birşey olamaz. Onlar efendiliklerinden olanları sineye çekip sabrediyorlar ama Isparta’ya varınca bu arabayı polis karakoluna çektirip sizi bu yaptıklarınızdan dolayı şikayet edeceğim!..” diye bağırmağa başladı. Bu sefer şoför “Benim bir şeyden haberim yok!” diyerek çok ağır hakaretlerle muavine galiz sözler söyledi. Ortalığı yumuşatmak yine bize düştü. Zâten Dinar’a gelince inen yolcular oldu, biz de onların yerine oturduk.

İşte Üstadımızın da başına gelenler, zâhiren bir zulüm ve gadir olmakla beraber onu devamlı uyanık ve hâssas tutarak, İman ve Kur’an Hizmeti’ni Allah rızası dışında hiçbir şeye âlet etmemesini sağlamıştır. Ama bir fark var, biz bir hata işliyoruz, onun temizlenmesi için kader, başımıza bir sıkıntı musallat ediyor, Üstad ise baştan musibetle ikaz ediliyor. Aslında müthiş bir fark var. Neticede âhir zamanın en büyük belâsı olan dinsiz felsefenin, tarihi maddeciliğin, kıyameti kopartacak büyük inkâr günahına karşı, işte böyle hâlis, sâfi, Allah rızasından başka bir şey gözetmeyen bir iman hizmeti yapılacaktır. “Çünkü bu zamanda hiçbir şeye âlet ve tâbî olmayan ve her gayenin fevkinde olan îmanî hakikatleri fitrî ubudiyetle, muhtaçlara te’sirli bir sûrette bildirmenin bu dehşetli zamanda çâre-i yegânesi ve imanı kurtaracak ve kati kanaat verecek, bu tarzda, yani hiçbir şeye âlet olmayan bir ders-i Kur’ânî lâzımdır ki, küfr-ü mutlakı ve mütemerrid ve inatçı dalâleti kırsın ve herkese kanaat-ı katiyye verebilsin. Böyle bir derse bu zamanda bu şartlar dahilinde hiçbir şahsî ve uhrevî ve dünyevî, maddî ve mânevî bir şeye âlet edilmediğini bilmekle kat’i kanaat gelebilir. Yoksa, komitecilikten ve cemiyetçilikten tevellüd eden dehşetli dinsizlik şahsiyet-i mâneviyesine karşı mukabil çıkan bir şahsın en büyük bir mertebe-i mâneviyesi de bulunsa, yine vesveseleri bütûn bütûn izâle edemez.”

302. Mektup

Üstadımız diyor ki:

Mahkemelerin tehirinde hayır var. Şimdiye kadar Nur'a ve Nurculara verilen zahmetler, rahmetlere dönmesi gösteriyor ki, bu tehirde de hayırlar var ki, birisi bu olmak ihtimali var:

Hariç âlem-i İslâm'da Nur'un ehemmiyetli tesire başlaması ve inkişaf ve intişarı ve buranın siyasîleri Avrupa'ya bir rüşvet olarak bir derece Avrupalaşmak meylini göstermesi, hariçte zannedilmekle mahkemelerce Nur'un serbestiyet-i tâmmesi için karar vermek, hariç âlem-i İslâm'da Nurlar'ın hakikî ihlâsına böyle bir şüphe gelecekti ki, ya Nurcular riyakârlığa mecbur olmuşlar veyahut böyle medenîleşmek fikrinde olanlara ilişmiyorlar, zaaf gösteriyorlar diye, Nur'un kıymetine büyük zarar olduğu için, bu tehir o evhamları izale eder. Ve isbat ediyor ki, otuz seneden beri İslâmiyet'in şiarına muhalif şeylere baş eğmiyorlar.

Üstad burada, mahkemelerin uzayıp gitmesinden sıkıntıya düşen ve üzülen talebelerine bunda da bir hayrın olabileceğini anlatarak, Âlem-i İslâm'da Nurların hakiki ihlasına bir şüphe gelmemesi ve otuz seneden beri İslâmiyet şiarına muhalif şeylere baş eğmediğini göstermesi açısından böyle olmasının hayırlı olduğunu bildiriyor. Böylece hatta en uzak yerlerde bile kuvve-i maneviyelerin takviyesine büyük bir destek ve kuvvet vereceğini anlatmış oluyor. Yani hiçbir baskıya boyun eğmeyen, imanın bütün hakikatlerini kat'i isbat eden, felsefeyi mağlup edip zındık dinsizleri susturan bu Kur'an tefsiri Risale-i Nurlar, maddi felsefeden gelen dehşetli ilmi dalâletin hücumlarına karşı, insanların imanlarını kurtarır ve yakında olsun uzakta olsun bütün iman ehline, bir nokta-i istinad olarak, zabtedilmez bir kale hükmüne geçer...

303. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

(Üstadımız notalar hükmünde söyledi, biz de kaleme aldık.)

Bu sene bu iki mahkemenin mâhiyetini beyan etmek lâzım geldi. Buradaki mahkeme ise:

Elli sene evvel Süfyan ve şapka hakkında bir hâdise mânâ vermişim. Sonra mahkemeler bunu bir kumandana tecavüzdür diye medâr-ı bahis ettiler. Afyon Mahkemesi benim cezamın şiddetine bir sebep, o tecavüzü, o mânâyı göstermiş. Hâlbuki, faraza yeni yazmışım ve o kumandan da sağdır farz edilsin. Dininde ve rejiminde mutaassıp İngiliz'in hükmü altında yüz milyon Müslüman, yüz senede İngiliz'in hem rejimini, hem dinini inkâr etmişlerken, kanunen adliyeleri onlara o ciheti medâr-ı mes'uliyet yapmadığı halde, hem şimdi eski parti liderleri faraza o kumandanın üçte biri de olsalar –belki onun gibi birer kumandan idiler– benim o kumandana hadis ile vurduğum tokatın yirmi mislini, şimdiki cerideler daha şiddetli olarak o liderlere, o eski kumandanlara vurmaktadırlar; medâr-ı mes'uliyet tutulmuyorlar, serbest oluyorlar. Hâlbuki, elli sene evvel bir hadisin taşını atmışım; yirmi sene sonra bir kumandan başını karşı tutmuş, başı kırılmış. Ölmüş gitmiş, alâkası hükûmetten ve dünyadan kesilmiş. Hâlbuki eski partinin liderleri meb'us iken veya memur iken, hükümetle alâkaları olduğu halde onlara gelen tecavüz, Risale-i Nur'un vurduğu tokatın on, belki yüz derece ziyade iken, serbest cerideler intişar ediyor.

Amma kitaplar hakkında müsâderenin mâhiyeti: Risale-i Nur'un yüz otuz üç kitabından birtek kitabın bir-iki sayfası o tokatı bahsetmiş. Bunun dolayısıyla yüz otuz kitabı müsâdere etmek; bir adamın hatasıyla yüz otuz adamı cezalandırmak gibi bir acip gaddarâne zulüm olması ve şimdi kütüphanelerde, kitapçılarda ve ellerde gezen ve hususan vatan ve din aleyhinde dinsizlerin, mühlidlerin, zındıkların, komünistlerin kitapları, hattâ baştan aşağıya kadar İslâmiyet aleyhindeki Doktor Duzi'nin kitabı bazı ellerde gezmesi gösteriyor ki: Risale-i Nur'a karşı müsâdere, yerden göğe kadar haksız bir zulümdür, bir gadirdir.

Çünkü Risale-i Nur, ekser âlem-i İslâm'ın mühim merkezlerinde, bu yirmi sekiz senede bu vatanda ulemâların elinde gezdiği halde, hiçbir âlim, hiçbir filozof itiraz etmemiş. Mahkemeler ve siyasiyyunlar, yalnız, biri tesettüre; diğeri de “Âhir zamanda bir kumandan başına şapka koyacak ve cebren giydirecek.” gibi iki meseleye ilişmişler. Sonra da bu meseleler için, dört-beş mahkeme, o meseleler dahi dâhil olduğu ve beraat verildiği halde, o bir-iki sayfa için yirmi bin sayfayı mes'ul ve

mahkûm etmek hükmünde Risale-i Nur'u müsâdere etmek, aynı bu misale benziyor:

Bir adamın bir adama haksız değil, belki haklı taarruzu yüzünden ki, başkaları da onu medâr-ı mes'uliyet görmediği ve beş mahkeme de cinayet saymadığı halde, o mevhum suçla yirmi bin adamı suçlu yapmak gibi, yirmi bin Nur sayfalarını bir-iki sayfa yüzünden müsâdere ve dört buçuk sene Afyon'da hapsedmek, o taarruzun yüz mislinden daha ziyade bir hatâdır, bir cinayettir ve bu vatana da bir suikasttır.

Said Nursî

Ülkemizde kanun namına yapılanlarla, dininde ve rejiminde mutaassıp İngilizlerin Müslümanlara tavrını karşılaştıran Üstad, ferdi ve şahsî meselelerin ön plana çıkarılarak, kanun yerine siyasî şahsiyetler sebebiyle ceza verilmesinin yanlışlığını anlatıyor. Âyetleri yorumlarken binlerce İslam âliminin tefsirlerine uygun şekilde fikir beyan etmesinin, asla suç teşkil etmeyeceğini, buna rağmen, yüz otuz üç kitaptan bir kitaptaki iki meseleden dolayı yüz otuz üç kitabı birden müsâdere edip yasaklamanın haksızlığına dikkati çekiyor.

304. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelen: Cenab-ı Hak'a yüz bin şükür ediyoruz ki, elli beş sene bir gaye-i hayalim ve hayatımın bir neticesi olan Medresetü'z-Zehra'nın mânevî hakikatini siz, Medresetü'z-Zehra erkânları tamamıyla gösteriyorsunuz.

Sâniyen: Şiddetli hastalık ve sair sebeplerin tesiriyle ben Nurcu kardeşlerimle konuşamadığımdan ve o musahabeden mahrum kaldığımdan, benim bedelime sizler ve Risale-i Nur'un Kur'ân medresesinde Yeni Said'e verdiği ders ve Eski Said'in de Hutbe-i Şâmiye ve zeyilleri gibi hayat-ı içtimaiye medresesinde aldığı dersleri ve konuşmaları, bu

bîcâre kardeşiniz bedeline, müştak olduğum kardeşlerimle benim yerimde konuşmalarını tevkil ediyorum.

Sâlisen: Bir küçük medrese-i Nuriye'yi kendi hanesinde tesis edip kahraman Tahirî gibi bir has, hâlis Nur nâşirini daire-i Nuriye'ye veren Tahirî'nin merhum pederinin vefatını, hem onun akrabasını, hem Isparta'yı, hem Nur dairesini tâziye ediyorum. Cenab-ı Hak, Nur'un hurufları adedince ruhuna rahmet eylesin. Âmin.

Râbian: İnebolu, Zühretü'n-Nur'dan üç yüzü benim hesabıma tahsis etmiş. Ben de dedim: Yüz elli Isparta'ya ve yüz elli bana gelsin. Bana gelmiş; size gelen ise, ileride bana vereceğiniz Mektubat mecmuasına mukabil ve size borcum varsa hesap edersiniz...

Hâmisen: Irak tarafında, hususan Bağdat'taki Üstad-ı Âzam'ın türbedarına ve kardeşlerime selâmımı tebliğ ve hayatım müsaade ederse, bütün ruh u canımla o havaliye gitmek iştiyakımı bildirirsiniz.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Hasta Kardeşiniz
Said Nursî

Elli beş senelik bir gâye-i hayali olan Medresetü'z-Zehrâ yani dini ilimler ve fennî ilimler beraber ders veren bir üniversite hakikatini, Üstad başta Isparta ve küçük Isparta (İnebolu, Eflani) Risale-i Nur Talebeleri tahakkuk ettirdikleri için, eski ve yeni vermiş olduğu dersleri, onların arzulu insanlara ulaşturmalarını istiyor. Her bir talebesini kendisine bedel bir vekil tayin ediyor. 300. Mektup'ta bildirdiği gibi, o günlerin şartlarında her bir talebenin kendi hanesini bir küçük dershaneye çevirmesini istemesi üzerine bunu yerine getiren Tâhirî Mutlu Ağabeyi örnek gösterip, onun vefat eden babasının ve yakın akrabalarının vefatlarından dolayı taziyede bulunuyor. Üstad, zaten normalde, mektupla da olsa her bir talebesinin vefat, doğum, hastalık gibi her şeyleriyle yakından ilgileniyor.

Bağdat'taki Üstad-ı Âzam'ın türbedârına selam söyleyen Üstad'ın kasdı, Gavs-ı Âzam Abdülkadir Geylani olsa gerektir. Gerçi İmam-ı Âzam Ebu Hanife'nin de kabri Bağdat'tadır...

Selâm gönderdiği Bağdatlı talebelerine, bir gün o taraflara gitme arzusunun olduğunu da bildiriyor.

305. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz kardeşlerim,

Eski Said'in matbu eski eserlerinden birisi elime geçti. Merak ve dikkatle baktım. Bu gelen fikra kalbe geldi. Münasipse Mektubat âhîrinde yazılınsın.

Evvelâ: Hürriyetin üçüncü senesinde aşâirler arasında meşrutiyet-i meşruayı aşâire tam bildirmek ve kabul ettirmek için Ertuğ aşâiri içinde hususan Kûdan ve Mamhuran'a verdiği ders ve 1329'da Matbaa-yı Ebüzziya'da tab' edilen, kırk bir sene evvel tab' edilmiş, fakat maatteessüf yirmi otuz seneden beri arıyordum, bulamamıştım. Bu defa birisi bir nüsha bulup bana göndermiş. Ben de Eski Said kafasını alıp ve Yeni Said'in sünuhatıyla dikkatle mütalâa ettim. Anladım ki, Eski Said acip bir hiss-i kablelvuku ile, otuz-kırk sene sonra şimdi vukua gelen vukuat-ı maddiye ve mânevîyeyi hissetmiş. Ve bedevî Ekrad aşâiri perdesi arkasında, bu zamanın medenî perdesini kendilerine maske yapan ve vatanperverlik perdesi altında dinsiz ve hakikî bedevî ve hakikî mürteci, yani, bu milleti, İslâmiyet'ten evvelki âdetlerine sevk eden hainleri görmüş gibi, onlarla konuşup başlarına vuruyor.

Sâniyen: O matbu eserin yüz beşinci sayfadan tâ yüz dokuza kadar parçaya dikkatle baktım. O zamanda aşâire ders verdiğim o suâller ve cevaplar vaktinde, mühim bir veli içlerinde bulunuyormuş. Benim de haberim yok. O makamda şiddetli itiraz etti. Dedi:

“Sen ifrat ediyorsun, hayali hakikat görüyorsun, bizi de tahkir ediyorsun. Âhir zamandır. Gittikçe daha fenalaşacak.”

O vakit ona karşı matbu kitapta böyle cevap vermiş:

Herkese dünya terakkî dünyası olsun; yalnız bizim için mi tedennî dünyasıdır? Öyle mi? İşte, ben de sizinle konuşmayacağım. Şu tarafa dönüyorum; müstakbeldeki insanlarla konuşacağım:

Ey yüzden tâ üç yüz seneden sonraki yüksek asrın arkasında gizlenmiş, sâkitâne benim sözümü dinleyen ve bir nazar-ı hafiy-i gaybî ile beni temâşâ eden Said, Hamza, Ömer, Osman, Yusuf, Ahmed v.s size hitap ediyorum!

Tarih denilen mâzi derelerinden sizin yüksek istikbalinize uzanan telsiz telgrafla sizinle konuşuyorum. Ne yapayım, acele ettim, kışta geldim. Siz inşaallah cennet-âsâ bir baharda gelirsiniz. Şimdi ekilen nur tohumları zemininizde çiçek açacaklar. Sizden şunu rica ederim ki, mâzi kıt'asına geçmek için geldiğiniz vakit mezarıma uğrayınız. O çiçeklerin birkaç tanesini, mezartaşı denilen, kemiklerimi misafir eden toprağın kapıcısının başına takınız. Yâni, İhtiyar Risalesi'nin On Üçüncü Ricası'nda beyan ettiği gibi, Medresetü'z-Zehra'nın mekteb-i iptidaîsi ve Van'ın yekpare taşı olan kalesinin altında bulunan Horhor medresemin vefat etmesi ve Anadolu'da bütün medreselerin kapatılmasıyla vefat etmelerine işaret ederek, umumunun bir mezar-ı ekberi hükmünde olmasına bir alâmet olarak, o azametli mezara azametli Van Kalesi mezartaşı olmuş. "Ey yüz sene sonra gelenler! Şu kalenin başında bir medrese-i Nuriye çiçeğini yapınız. Cismen dirilmemiş, fakat ruhen bâki ve geniş bir heyette yaşayan Medresetü'z-Zehra'yı cismanî bir surette bina ediniz" demektir. Zaten Eski Said ekser hayatı o medresenin hayaliyle gitmiş ve o matbu risalenin 147'nci sayfadan tâ 157'nci sayfaya kadar Medresetü'z-Zehra'nın tesisine ve faydalarına dair ehemmiyetli hakikatleri yazmış.

Bir fâl-i hayırdır ki, yirmi beş senelik dehşetli ve medreseleri öldüren istibdadın kırılmasıyla, Maarif Vekili Tevfik, Van'da "Şark Üniversitesi" namında Medresetü'z-Zehra'yı inşa etmesine karar vermesi ve ümidin haricinde Reis Celâl dahi mühim meseleler içinde Tevfik'in fikrine iştirak etmesi, Eski Said'in kırk sene evvelki sözü ve ricası doğru çıkacağını gösteriyor.

Şimdi kırk beş sene evvelki cevabının izahında üç hakikat beyan edilecek:

Birincisi: Eski Said bir hiss-i kablelvuku ile iki acip hâdiseyi hissetmiş, fakat rüya-yı sâdika gibi tabire muhtaç imiş. Nasıl bir kırmızı perde ile beyaz veya siyah bir şeye bakılırsa kırmızı görünür. O da siyaset-i İslâmiye perdesiyle o hakikate bakmış. Hakikatin sureti bir derece şeklini değiştirmiş. O hazır büyük veli dahi o yanlısını görüp o cihette şiddetle itiraz etmiş. İşte o hakikat iki kısımdır:

Birincisi: Bu Osmanlı ülkesinde büyük bir parlak nur çıkacak. Hattâ Hürriyetten evvel pek çok defa talebelere teselli vermek için, “Bir nur çıkacak, gördüğümüz bütün fenalıklara karşı bu vatana saadet temin edecek.” diyordu. İşte, kırk sene sonra Risale-i Nur o hakikati kör gözlere dahi gösterdi.

İşte Nur’un zâhiren, kemiyeten dar cihetine bakmayarak, hakikat cihetinde keyfiyeten geniş ve fevkalâde menfaatini hissetmesi suretiyle, hem de siyaset nazarıyla bütün memleket-i Osmaniye’de olacak gibi ifade etmiş. O büyük veli, onun dar daireyi geniş tasavvurundan ona itiraz etmiş. Hem o zat haklı, hem Eski Said bir derece haklıdır. Çünkü Risale-i Nur imanı kurtarması cihetiyle o dar dairesi madem hayat-ı bâkiye ve ebediyeyi imanla kurtarıyor. Bir milyon talebesi bir milyar hükmündedir. Yani bir milyon değil, belki bin insanın hayat-ı ebediyesini temine çalışmak, bir milyar insanın hayat-ı fâniye-i dünyeviye ve medeniyetine çalışmaktan daha kıymettar ve mânen daha geniş olması, Eski Said’in o rüya-yı sâdika gibi olan hiss-i kablelvuku ile o dar daireyi bütün Osmanlı memleketini ihata edeceğini görmüş. Belki, inşaallah, o görüş, yüz sene sonra nurların ektiği tohumların sümbüllenmesiyle aynen o geniş daire Nur dairesi olacak, onun yanlış tâbirini sahih gösterecek.

İkinci hakikat: Kırk sene evvel Eski Said bu matbu kitabetlerinde, İşârâtü’l-İcâz’ın baştaki ifade-i meramında ve sair eserlerinde musırrane ve mükerreren talebelerine diyordu ki: “Hem maddî, hem mânevî büyük bir zelzele-i içtimaî ve beşerî olacak. Benim dünya terkiyle inzivamı ve mücerret kalmamı gıpta edecekler.” diyordu. Hattâ Hürriyetin birinci senesinde İstanbul’da Câmîü’l-Ezher’in Reis-i Ulemâsı olan Şeyh Bahât Hazretleri (rahmetullâhi aleyh) İstanbul’da Eski Said’e sordu:

مَا تَقُولُ فِي حَقِّ هَذِهِ الْحُرِّيَّةِ الْعُثْمَانِيَّةِ وَالْمَدَنِيَّةِ الْأُورُبَائِيَّةِ؟

Said cevaben demiş:

إِنَّ الْعُثْمَانِيَّةَ حَامِلَةٌ بِدَوْلَةِ أُورُوبَائِيَّةٍ فَسَتَلِدُ يَوْمًا مَا
وَالْأُورُبَا حَامِلَةٌ بِالْإِسْلَامِيَّةِ فَسَتَلِدُ يَوْمًا مَا

Yâni, “Osmanlı Hükûmeti’ndeki hürriyete ne diyorsun ve Avrupa hakkında fikrin nedir?”

O vakit Eski Said demiş: “Osmanlı hükûmeti Avrupa ile hâmi- ledir; Avrupa gibi bir hükûmeti doğuracak. Avrupa da İslâmiyet’e hâmiyledir; o da bir İslâm devleti doğuracak” Şeyh Bahid’e söylemiş. O allâme zât demiş: “Ben de tasdik ediyorum.” Beraberinde gelen ho- calara dedi: “Ben bununla münazara edip galebe edemem.”

Birinci tevellüdü gözümüzle gördük. Bir çeyrek asır Avrupa’dan daha dinden uzak...

İkinci tevellüd de inşaallah yirmi otuz sene-sonra çıkacak. Çok emarelerle, hem şarkta hem garpta Avrupa içinde bir İslâm devleti çı- kacak.

Üçüncü Hakikat: Hem Eski Said, hem Yeni Said, hem maddî, hem mânevî büyük bir hâdisе Osmanlı Memleket’inde büyük ve deh- şetli ve tahribatçı bir zelzele-i beşeriye Osmanlı Memleketi’nde olacak diye, hiss-i kablelvuku ile Eski Said mükerrer ve musırrane haber veri- yordu. Halbuki o his ile Nur meselesinin aksiyle gayet geniş daireyi dar görmüş. Zaman onu ikinci Harb-i Umumî ile tam tasdik ettiği halde, onun o çok geniş daireyi Osmanlı memleketinde gördüğünü şöyle tâbir ediyor ki:

İkinci Harb-i Umumî beşere ettiği tahribat-ı azîme gerçi çok ge- niştir. Fakat hayat-ı dünyeviyeye ve bekasız medeniyete baktığı cihetin- de, Osmanlıdaki tahribata nisbeten dardır. Osmanlıdaki mânevî zelzele hayat-ı ebediye ve saadet-i bâkiyenin zararına bir tahribat ve bir zelzele- i mânevîye-i İslâmiye mânen o ikinci Harb-i Umûmî’den daha dehşetli olmasından, Eski Said’in o sehvinî tashih ediyor ve rüya-yı sâdıkasını tam tâbir ediyor ve o hiss-i kablelvukuunu gözlere gösteriyor. Ve o muteriz ehl-i velâyeti zahiren haklı, fakat hakikaten Eski Said’in o hissi daha haklı olduğunu ispatla, o velî zâtın itirazını tam reddediyor.

Said Nursî

Bu mektupta Üstad, Münazarat Risalesi’ni basılmasından kırk sene sonra tekrar mütâlâa ettiğini, ve kırk sene İslâmi esaslara uygun bir meşrûtiyeti aşiretlere ders verdiğini anlatıyor. Bir hiss-i kablel-vuku ile gelecek vukuatı

tâ o zaman hissetmiş ki, Müslümanları İslâmiyet'ten önceki karanlık devirlere götürmek isteyen gerçek mürtecilerin başlarına vurup konuşmuş. Aşiretler arasında o sorulu-cevaplı konuşmalar yapılırken orada bulunan veli bir zâtın da itirazları olmuş. Üstad'ın gelecekle ilgili müjdelere karşı, "Gelen mahşer gün gündün beter." sözlerini söylemiş. Bu soru-cevabın değerlendirmesini yapan Üstad, meselenin iyi anlaşılması için üç hakikat beyan ediyor.

Çıkacak bir Nur'u hissetmiş, fakat o günlerde gündemde ictimai meseleler olduğu ve problemlerin çözümü meselesi ağır bastığı için, zuhur edecek Nur'un Osmanlı Ülkesi'nde siyasi ve ictimai bir saadet olacağını zannetmiş. Ama aslında bu Nur, Risale-i Nur'dur ki, sadece Âlem-i İslâm'a değil; bütün dünyaya huzur getirecektir. Çünkü mesele; bu dünyayı, dünyanın geçici hayatını kurtarma değil; imânî ve âhiretin ebedi saadetini kurtarma davasıdır. Biz bugün o günlerde ekilen tohumların, sünbüllenecek nasıl gelişip bereketlendiğini biraz biraz görüyoruz. Ama önümüzdeki seneler inşâallah tam inkişaf edecektir.

Üstad Hazretleri Mektubat'ta, Ağrı Dağ'ının infilakı ile dağlar gibi parçalarını dünyanın her tarafına dağıtması ile ilgili 1900 senesinin başında gördüğü rüyasını anlattığı gibi, 1914'te İşârâtü'l-İ'caz Tefsiri'nin başında yazdığı ve haber verdiği dehşetli zelzeleyi, hatta Câmiül-Ezher'in Başkanı Şeyh Bahîd Hazretlerine söylediği sözleri de ele alarak, şarkta ve garbta meydana gelecek güzellikleri tekrar müjdeliyor.

Evet tahribat çok büyüktür... Ama iman ve Kur'an adına yapılacak tamirat da Cenab-ı Hak katında çok makbuldur. Üstad Hazretleri İşârâtü'l-İ'caz tefsirinde Bakara Sûresi'nin 26. Âyeti'nin tefsirinde: "Ama kâfirler 'Allah bu gibi (sivrisinek ve daha kıymetsiz hayvanlarla) hakir misallerden neyi murad etmiştir?' diyorlar. Allah onun ile çocuklarını dalâlete atar ve çocuklarını da hidayete götürür." ifadesinde geçen "Çocukları dalâlete atar." deyince azı kalması lâzım. Halbuki arkasından "Çocuklarını da hidâyete götürür." buyuruyor. Bunun hikmetini izah ederken Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: "Birinci 'kesiran (yani çocuklarını)' kelimesiyle kemiyet yani adette çokluk irade edilmiştir. İkinci 'kesiran' ile keyfiyeti ve kıymetçe çokluk kastedilmiştir. Aynı zamanda, Kur'an'ın insanlığa rahmet olduğunun sırrına işaret eder. Evet, insanların az bir kısmının fazilet ve hidayetlerini çok görmek ve göstermek, Kur'an'ın insanlığa karşı merhametli ve lütüfkâr

olduğunu gösterir. Aynı şekilde, bir fazilet sahibi bin faziletsiz mukabilidir. Bu itibarla, fazileti taşıyan, az olsa da çok görünür.”

Üstad yine Bakara Sûresinin 26. Âyetinin tefsirinde diyor ki: “İnsanlığın ahvâline dikkat edilirse görülür ki, ruhun mânen terakkisini, vicdanın tekâmülünü, akıl ve fikrin inkişaf ve terakkisini aşlayan şeriatlardır; vücut veren, tekliftir; hayat veren Peygamberin gönderilmesidir; ilham eden, dinlerdir. Eğer bu noktalar olmasaydı, insan hayvan olarak kalacaktı ve insandaki bu kadar vicdânî kemâlât ve güzel ahlâklar tamamen yok olurdu. Fakat insanların bir kısmı, arzu ve iradeleriyle teklifi kabul etmiştir. Bu kısmı, şahsî saadetlerini, elde ettikleri gibi, nev’in saadetine de sebep olmuşlardır. Ama insanların büyük bir kısmı, iradeleriyle küfrü kabul edip İlahî teklifleri reddetmişlerse de, teklifin bazı nevilerinden süzülen terbiyevî, ahlâkî ve sâir güzel şeyleri aldıklarından, teklifin o nevilerini zımnen ve ızdıraren kabul etmiş bulunurlar. İşte bu itibarla, kâfirin her sıfatı ve her hâli kâfir değildir.”

Bunun üzerine şöyle bir soru soruluyor: “İnsanlardan büyük bir kısmın şekâveti ve bedbahtlığı meydanda iken, yalnız küçük bir kısmın saadeti nasıl nev’in saadetine sebep olur? Ki: “Şeriat rahmettir.” diyorsunuz. Halbuki nev’in saadeti, ya bütün fertlerinin ve büyük bir kısmının saadetiyle olabilir.” Üstad bu soruya şöyle cevap veriyor: “Altına yüz yumurta bırakılan tavuğun o kuluçkasından yirmisi civciv çıksa, sekseni bozulsa, tavuğun bu kuluçkaya yatması, yumurta nevine hizmet etmiş olur. Çünkü bir civciv, bin yumurtanın annesi olabilir. Veya yüz tane çekirdek toprağa ekilse veya suyla sulanıp daha sonra yirmisi büyüyüp hurma ağacı olsa ve sekseni de çürüse, yirmi çekirdeğin sümbüllenip ağaç olmasına sebep olan su, elbette çekirdek nevine hizmet etmiş olur. Veyahut bir maden ateşte eritilse, beşte biri altın, kalan kısmı toprak çıksa, elbette ateş o madenin kemâline, saadetine sebeptir. İşte bu misaller gibi, teklif de, insanların beşte birini kurtarsa, o beşte birin, o nev’in saadetine sebep ve âmil olduğuna katıyyetle hükmedilebilir. Bununla beraber, yüksek hissiyat ile güzel ahlâkın gelişmesi, ancak mücâhede ve çalışmakla olur. Evet, sağ el, daima çalıştığı için, sol elden daha kuvvetlidir. Bir hükümet, mücâhede ettikçe cesareti artar, terk ettiği zaman cesareti azalır ve neticede cesareti de hükümeti de mahvolur.”

Onun için Üstad bu mektupta: “Risale-i Nur’un imanı kurtarması cihetiyle o dar dairesi, bâkî ve ebedî hayatı imanla kurtarıyor. Bir milyon

talebesi bir milyar hükmündedir. Yani bir milyon değil, belki bin insanın hayat-ı ebediyesini temine çalışmak, bir milyar insanın fanî dünyevî ve medenî hayatına çalışmaktan daha kıymetdar ve mânen daha geniştir. (...) İkinci Dünya Savaşı'nın insanlığa ettiği büyük tahribat gerçi çok geniştir. Fakat dünya hayatına ve bekasız medeniyete baktığı cihetinde, Osmanlı'daki tahribata nisbeten dardır. Osmanlı'daki manevi zelzele, ebedî hayatın ve bâkî saadetin zararına bir tahribat ve mânevî, İslâmî bir zelzele olması itibarıyla o İkinci Dünya Savaşı'ndan daha dehşetlidir.” diyor. O itirazcı veli zâhiren haklı görünse de fakat hakikaten Eski Said'in daha haklı olduğu da anlaşılmış oluyor.

306. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık, mübarek kardeşlerim,

Evvelâ: Medresetü'z-Zehra erkânlarının arzularıyla verilen bir dersin bir hülâsasını sizlere de söylemeyi münasip gördük. O dersin mevzuu da, umum kâinat mevcudatı hesabına Miraç gecesinde, Fahr-i Kâinat ve Netice-i Hilkat-i Âlem Peygamber (aleyhissalâtü vesselâm), huzur-u ilâhîde nev-i beşerin, belki umum zîhayat, belki umum mah-lûkat namına, selâm yerinde,

التَّحِيَّاتُ، الْمُبَارَكَاتُ، الصَّلَوَاتُ، الطَّيِّبَاتُ لِلَّهِ

demesi; ve içinde bir küllî mânâ bulunduğundan bütün ümmet hergün çok defa namazlarında zikretmesi ile; ve ehl-i iman içinde, her bir mertebe sahibinin bir hissesi içinde bulunduğu; ve bundan evvel Hüve Nüktesi'nin hâşiyesinde, radyo vasıtasıyla hava unsurunun harika mu'cizât-ı kudreti göstermesi cihetinde kalbe ihtar edildi ki:

“Bir ehl-i iman, ebedî bir saadette, dünya kadar bir mülk-ü bâkiyi netice verecek bu kısacık ömr-ü dünyevîde ettiği ibadette bir küllî ibadet.. âdetâ kendi hususî dünyasıyla beraber ibadet etmiş gibi, kendi hususî dünyası kadar bir mükâfat alacağı işârât-ı Kur'âniye'den anlaşılır.”

diye, Hüccetü’z-Zehra’nın ikinci makamında, ilm-i ilâhî mebhasinde *التَّحِيَّاتُ الْمُبَارَكَاتُ* ilââhir’in küllî mânâları ruhuma gelip, öylece teşehhüde; *التَّحِيَّاتُ* derken, birden hayalime hususî dünyamın dört unsuru olan toprak, su, hava, nur unsurları dört küllî dil oldular. Her bir dil, milyarlar, hattâ trilyonlar, katrilyonlar adedince

التَّحِيَّاتُ، الْمُبَارَكَاتُ، الصَّلَوَاتُ، الطَّيِّبَاتُ لِلَّهِ

kelimelerini lisan-ı hâl ile söylüyorlar; hayalen gördüm.

Bu unsurlardan “toprak” unsuru bir dil olarak, bütün zîhayatların her biri bir kelime-i zîhayat olup *التَّحِيَّاتُ* derler. Çünkü her bir avuç toprak ekser nebatata saksılık edebilir ve menşe olabilir bir vaziyettir. O halde, her bir avuç toprakta, ya bütün beşerin meydana getirdikleri bütün fabrikaların adedince mânevî küçücük mikyasta fabrikalar –her bir avuç toprakta– bulunacak. Bu ise hadsiz derecede imkânsız... Veyahut bir Kadîr-i Mutlak’ın hadsiz kudreti, nihayetsiz ilmi ve iradesiyle olacak. Demek toprak unsuru, bütün eczasıyla ve zerrâtıyla bu mazhariyet için hadsiz *التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ* der. Yani: “Ezelden ebede kadar bütün zîhayatların hayat hediyesi Zât-ı Vâcibü’l-vücut’a hasır.”

Sonra herkesin hususî dünyasındaki gibi, benim de hususî dünyamın ikinci unsuru olan “su” unsuru dahi, küllî bir lisan olarak bütün zerrâtıyla, hususan zîhayatların menşelerine ve yaşamalarına hizmetleri noktalarında, trilyonlar, katrilyonlar adedince *التَّحِيَّاتُ* kelime-i mübarekesini lisan-ı hâl ile kâinatta neşrediyor. Çünkü, suyun katrelerinin gördüğü vazifeler, hususan nutfelerin ve çekirdeklerin ve tohumların intibahında ve uyanıp vazife-i fitriyelerine mazhar olmakta ve gayet acip ve güzel ve harika o küçücük mahlûkların ve yavruların büyük ve gayet intizamlı ve mükemmel vazifelere mazhariyetlerini bütün zîşuura tebrik ile “Bârekâllah” dediren ve hadsiz “Bârekâllah, mâşaallah” dedirmeye vesile olmaya lâyık olan o mübareklerin o vaziyetleri, o su unsurunun her bir zerresinin binler Eflâtun kadar ilmi ve binler Hakîm-i Lokman kadar hikmeti ve iradesi bulunmak lâzımdır. Bu ise, suyun zerrâtı adedince muhaldir. Öyleyse, bir Kadîr-i Zülcelâl’in ve bir Rahmân-ı Rahîm’in hadsiz kudret ve rahmet ve hikmet ve iradesiyle o mübareklerin, o hadsiz mu’cizâta mazhariyetleri cihetinde bütün o mübarekler adedin-

ce **الْمُبَارَكَاتُ لِلَّهِ** kelimesini külliyetiyle söylediklerinden, bütün mahlûkat namına, Mîraç gecesinde, netice-i hilkat-i âlem olan Peygamberimiz (aleyhissalâtü vesselâm), **الْمُبَارَكَاتُ لِلَّهِ** demiş. Yani: “Bütün bu medar-ı tebrîk ve mâşaallah ve barekâllah dediren bütün hâletler ve san’atlar Zat-ı Zülcelâlin kudretine mahsus olduğundan, bütün o hadsiz **الْمُبَارَكَاتُ لِلَّهِ** ’ları Cenab-ı Hakk’a huzuru ile hediye ediyor.”

Sonra, herkesin hususî dünyasındaki “hava” unsuru dahi bir hüve kadar, her bir avuç havadaki her bir zerre, mazhar oldukları santrallık, âhize ve nâkilelik vazifeleri içinde bütün duaları ve salavatları ve ricaları ve ibadetleri ifade eden **الْصَّلَوَاتُ لِلَّهِ** cümlesini lisan-ı hâllerleriyle dedikleri için, hava unsuru küllî bir lisan olarak o hadsiz kelimâtlarını katrilyonlar, belki kentrilyonlar adedince söyleyerek Sâni’lerine, Hâlıklarına takdim ettiklerinden, onların namlarına o küllî mânâ ile Resûl-i Ekrem (aleyhissalâtü vesselâm) Cenab-ı Hakk’a **الْصَّلَوَاتُ لِلَّهِ** diye takdim etmiştir. Yani: “Bütün dualar ve ihtiyaçtan gelen ricalar ve nimetten çıkan şükürler ve ibadetler ve namazlar, Hâlık-ı küllî şey’e mahsustur.”

Çünkü Hüve Nüktesi’nin hâşiyesinde denildiği gibi, ya, hüve kadar bir avuç havanın her bir zerresi, umum dilleri bilecek ve söyleyenlerin yerlerini görecektir ve yakın-uzak herşeyi işitecek ve her şiveyi ve her harfin tarzını tam bilecek ve çok işleri beraber, şaşırmadan görecektir bir kudret-i mutlaka ve irade-i tâmmeye mâlik olacak. Bu ise hava zerrelere adedince muhal olmasından, elbette ve elbette şüphesiz ve kat’î bir zaruretle, o zerrelere her biri, Sâni-i Hakîm’i bütün sıfâtıyla gösterip şahadet eder. Âdeta küçük bir mikyasta, âlemin büyük şahadeti kadar şahadetleri vardır.

Demek zerrât-ı havaiye adedince salâvatları ifade eden, Mirac-ı Ahmedi’de (aleyhissalâtü vesselâm) **الْصَّلَوَاتُ لِلَّهِ** denilmiştir.

Sonra **الطَّيِّبَاتُ** kelime-i tayyibe söylendiği vakit, birden “nâr” ile “nur” unsuru, yani hararetili ve hararetsiz maddî ve mânevî nur unsuru bir küllî dil olarak, hadsiz ve nihayetsiz bir surette lisan-ı hâl ile, hadsiz dillerle **الطَّيِّبَاتُ لِلَّهِ** diyor. Yani: “Bütün güzel sözler, güzel mânâlar, harika güzel cemaller ve bütün kâinatın yüzünde cemalleri görünen ezeli esmâ-yı hüsnânın cilveleri ve başta enbiyalar, evliyalar, asfiyalar olarak

bütün ehl-i imanın imanları ile kâinatın ve mahlûkatın görünen güzellikleri ve ehl-i imanın imanlarından neş'et eden güzel sözler, hamdler, şükürler, tevhidler, tehliller, tesbihler, tekbirler **بِصَعْدِ الْكَلِمِ الطَّيِّبِ** sırrı ile Arş-ı Âzam tarafına giden o kelimât-ı tayyibeleri ve dünyanın üç adet yüzünden gayet güzel olan esmâ-yı ilâhiyeye aynalık eden birinci yüzündeki hadsiz güzellikler, tayyibeler; ve dünyanın âhîret tarlası olan ikinci yüzündeki hadsiz hasenatlar, hayırlar ve mânevî meyveler ve güzellikler, tamamıyla, Ezel-Ebed Sultanı Kadîr-i Zülcelâl'e mahsustur." diye, nâr ve nur unsurunun bu küllî diliyle bu küllî ubudiyeti, Mâbud-u Zülcelâl'e takdim etmek mânâsında olarak, Fahr-i Kâinat (aleyhissalâti vesselâm), umum mahlûkat hesabına **اللَّهُ الطَّيِّبَاتُ** demiş. Çünkü maddî ve mânevî nur unsuru, mazhar oldukları vazifelerinin umumu hem beraber, hem ayrı ayrı Zat-ı Vâcibü'l-vücut'a işaret ve şehadet ettikleri milyarlar numûneleri var.

Evet, nur ve nâr unsuru toprak, hava ve mâ unsurları gibi gayet kat'î ve bedihî ve zarurî bir surette o numûnelerle gösteriyor ki: Bütün esbap yalnız bir perdedir. Bütün icatlar ve tesirler Zât-ı Kadîr-i Zülcelâl'indir. Çünkü, nur, aynen vücut ve hayat gibi, kudret-i ilâhiyenin perdesiz, bizzat mübaşeretine lâayık olmasından, esbab-ı zâhirî hiçbir cihette perde olmadığından, vâhidîyet içinde ehadiyeti gösterir. Gayet cüz'î ve küçük bir vazifede, küllî ve geniş bir delil-i ehadiyete işaret eder ki, "Hüve Nüktesi" hâşiyeleriyle bunu gayet kısaca isbat ediyor. İşte milyarlar numûnelerinden iki küçük numûnesinden:

Birisi: Mânevî nurun –ilim sûretinde– beşerin kafasında cilvesinin bir cüz'îsi, tırnak kadar kuvve-i hâfızaya malik bir adamın kafasında, doksan kitabın kelimâtı yazılmış. Ve üç ayda, her günde üç saat meşgul olarak, hâfızasının sayfasının yalnız o kısmını ancak tamam edebilmiş. Aynı adam, seksen sene ömründe gördüğü ve işittiği ve merakını tahrik eden ve ona hoş gelen mânâları ve kelimeleri ve suretleri ve savtları, o tırnak kadar kuvve-i hâfızanın sayfasında, istediği vakitte müracaat edip bir büyük kütüphane kadar bütün mahfuzatının aynı şeylerini orada bütün istediklerini mevcut ve muntazam yazılmış ve dizilmiş görüyor.

İşte bu tırnak kadar kuvve-i hâfızanın, bahr-i umman gibi bir vüs'ati ve güneş gibi bir ihatalı nuru ve bir ziya-yı mânevîsi ve zemin

yüzü kadar geniş sayfaları olmazsa bu hal olamaz. Bu ise yüz binler derece muhal muhal içinde ve imkânsız olduğundan, elbette ve elbette bu küçücük tırnak kadar hâfıza, Levh-i Mahfuz bir sahife-i kader ve kudreti olan Alîm-i Mutlakın, ilim ve hikmet ve kudretiyle, o Levh-i Mahfuz'un bir numûnesini beşerin kafasında halk eylemesine kudsî bir şahadet eder.

İkinci cüz'î ve küçücük bir numûnesi: Elektriktir. Bir adam, elektrik lâmbasının acip vaziyetini tetkik etmiş. Bakıyor ki, yüzer düğmelerdeki ve merkezlerdeki ve demir ve ip tellerdeki zerrelere ve maddeler camid, şuarsuz, hareketsiz oldukları halde, yalnız gayet cüz'î bir temas neticesinde, on kilometre yeri dolduran karanlık derhal gider ve yerini, yarım saniyede dolduran bir nur vücuda gelir. Bu gözle görünen karanlığın birden kaybolması ve yine gözle görünen o zulmet kadar nurun vücuda gelmesi elbette bir hayal değil.

Ya o temas eden camid, şuarsuz zerrelere, hadsiz bir kuvveti ve bir nuru kendilerinde taşımakla beraber, birden yüz kilometre yerlere elini uzatıp, karanlığı süpürüp, temizleyip nurları dolduracak. Bu ise bütün şeytanlar ve dinsizler, maddiyunlar toplansalar, bunu bir sofestaîye de kabul ettiremezler.^{Hâşiye 8}

Veyahut bütün kâinata hükmü geçen ve bütün nurlar, onun Nur isminden feyz alan ve Nura'n-nur ve Hâlık'a'n-nur ve Müdebbira'n-nur olan Kadîr-i Zülcelâl'in ve Allâmü'l-guyûb'un ve Alîm-i Mutlak'ın kudretiyle ve hikmetiyle olacak. İşte bu iki numûneye kıyasen hadsiz numûneler var.

^{Hâşiye 8} Yalnız aldatmak için bazı derin ve ehemmiyetli hakikatlere bir isim takip güya o hakikat anlaşılmalı gibi âdileştiriyorlar. Meselâ; "Bu, elektrik kuvvetiyimmiş" deyip, o ince ve derin hakikati ehemmiyetsiz yapıp âdi gösteriyorlar. Hâlbuki, kudretin o mu'cizesinin hikmetleri iki sayfayla ancak ifade edildiği halde, birtek isim takmakla, o hakikati ve o küllî hikmeti gizleyip, gayet küçük ve basit bir perdesini yerine ikame ederek, o mu'cizeli eseri, kör kuvvete ve serseri tesadüfe ve mevhum tabiata isnad edip, Ebûcehil'den daha echel bir dereceye düşüyorlar. İşte, İrade-i ilâhiyenin nâmuslarının ünvanları olan âdetullah kanunlarının birisine beşer, aczinden mahiyetini bilemediği o kanunun mahiyetine "elektrik" namını verip, tenvirdeki harika mu'cize-i kudreti âdileştirmekle ve mâlûm bir şeymiş gibi "elektrik kuvveti" diye bir isim takmakla, bunun gibi çok harikulâde mu'cizat-ı Kudret-i ilâhiyeyi cahilâne âdileştiriyorlar.

İşte الطَّيِّبَاتُ ﷻ bütün kâinattaki nurları, güzellikleri, tayyibeleri ve kelimât-ı tayyibeleri ve hayırları ve kemâlâtları Zat-ı Zülcelâl'e nur un-suru diliyle kâinat takdim ettiği gibi, netice-i hilkat-i kâinat ve sebep-i hilkat-i âlem olan Muhammed (aleyhissalâtü vesselâm) dahi –namları-na– mebus olduğu kâinattaki bütün mevcudat hesabına, Miraç gecesin-de o küllî mânâ ile الطَّيِّبَاتُ ﷻ demiş.

Resûl-i Ekrem (aleyhissalâtü vesselâm biadedi zerrâti'l-enâm) bu dört kelimât-ı cemileyi selâm yerinde söyledikten sonra –Risâle-i Nur'-da izah edildiği gibi– Cenab-ı Hak أَيُّهَا النَّبِيُّ ﷺ demesiyle, bütün ümmeti öyle diyeceklerine işaret ve mânevî emir ve ferman ve kabul hük-münde mukabele etmiş. Birden Peygamber عِبَادَ اللَّهِ الصَّالِحِينَ ﷺ demekle, o kudsi selâmı hem kendine, hem ümmetine, hem bütün ken-dinden evvelki emsallerine tamim edip, küllî ve umumî bir selâm su-retinde gösterip, bütün mahlûkatın meb'usu olması noktasında onlara da o selâmı teşmil etmiş.

Ümmeti ise her namazda أَيُّهَا النَّبِيُّ ﷺ demeleri, o selâm-ı ilâ-hîdeki emir ve fermana bir imtisaldir.

Hem ona karşı biat etmektir. Ve hergün biatını, yani memuriyetini kabul ve getirdiği fermanlara itaatlerini tecdit ve tazelemektir.

Hem, risaletini bir tebriktir.

Hem, umum âlem-i İslâm hergün bu kelime ile onun getirdiği sa-adet-i ebediye müjdesine karşı bir teşekkürdür.

Evet, her insan, kendi vücudunun mahvolmasıyla müteellim oldu-ğu gibi, hanesinin harap olmasıyla da elem çekiyor. Ve vatanının bozul-masıyla gayet müteessir oluyor. Ahababının firak ve vefatıyla derinden derine kalbi acıyor. Dünya kadar büyük, has ve hususî dünyasının zeval ve firak ve âhirde tamamen mahvolmasını düşünmesi, mânevî bir ce-hennem gibi ruhunu ve vicdanını yandırıyor.

İşte, akli başında her bir adam ruhsuz, kalbsiz, akılsız olmamak şartıyla bilecek ki: Muhammed-i Arabî (aleyhissalâtü vesselâm)'ın Miraç gecesinde gözüyle gördüğü saadet-i ebediyenin müjdesini ve ehl-i imanın cennetteki hayat-ı bakiyesinin beşaretini ve insanın alâka-dar olduğu sevdiklerinin mahvolmadıklarını ve onların zevallerinden sonra yine görüşmelerinin muhakkak olacağını gayet sürurlu, mânevî

hediyesine karşı umum âlem-i İslâm hergün çok defa *اَلْسَّلَامُ عَلَیْكَ اَیُّهَا النَّبِیُّ* dediği gibi; onun da getirdiği hediye-i mâneviyesiyle, hem kâinat sayfaları ve tabakaları mektubat-ı samedaniye olmasına, hem mahlûkatın hakikî kıymetleri ve kemâlâtı onun risaletiyle tezahür etmesine mukabil, bütün mahlûkat mânen *اَلْسَّلَامُ عَلَیْكَ اَیُّهَا النَّبِیُّ* bu mezkûr hakikatin lisanıyla derler.

Ve ümmet mâbeyninde şeâir-i İslâmiye'den olan birbirine *اَلْسَّلَامُ عَلَیْكُمْ* demeleri sünnet olması, bu büyük hakikatin şuâi olmasındandır.

اَلْبَاقِیْ هُوَ اَلْبَاقِیْ

Said Nursî

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Mirac Gecesi'nde, Cenâb-ı Hakk'ın huzurunda bütün mahlûkat namına selâm yerinde "Et-tehiyyatü" yü okumuştur. Şâfiilerin okuyuş şekliyle baştaki dört kelimesi (tahiyyât, mübârekât, salavât ve tayyibât) dört unsura (toprak, su, hava ve nâr=nûr) işaretle dört külli dil olmaktadır. Üstad kalbine gelen ihtarla, bu kelimelerden ruhuna gelen küllî mânâları yazıp istifademize sunmuştur.

Müminlere kısacık dünya hayatlarında ettikleri ibadetlerine mükâfaat olarak, dünya genişliğinde cennet ihsan edileceği bildiriliyor. Çünkü hususî dünyalarının dört unsurunu temsil eden bu kelimeleri her gün beş vakit namazlarının ikinci ve son rekâtlarının tahiyatlarında (otururken) okuyorlar. İnsan, halife olarak yani diğer mahlûkatın üzerinde komutan konumunda yaratıldığından onların her an yaptıkları zikirleri ve özel ibadetlerini bilhassa namazın tahiyatında onlar adına, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Mirac'ta yaptığı gibi Cenâb-ı Hakk'a takdim ediyor. Âdetâ dünya genişliğinde ibadet etmiş gibi de âhirette, dünya genişliğinde cennet ile mükâfat alıyor..

Bu hususta Üstadımız 24. Sözü'nün 5. Dalın 2. Meyvesi'nde diyor ki: "Nasıl bir zâbit (subay) bütün neferlerin yekûn hizmetlerini kendi namına padişaha takdim eder. Öyle de: Mahlûkata zâbitlik eden; hayvanat ve nebatata kumandanlık yapan; yeryüzündeki mevcudata halifelik etmeye kabiliyetli olan ve kendi hususî dünyasında kendini herkese vekil telâkki eden insan: 'Ancak Sana ibadet eder ve ancak Senden yardım dileriz.' der. Bütün halkın ibadetlerini ve Allah'tan yardım isteklerini kendi namına Mabud-u Zülcelâl'e takdim eder. Hem: 'Seni bütün yarattığın mahlûkatının bütün

tesbîhatiyle ve bütün masnûâtının dilleriyle tesbih eder, kusurlardan tenzih ederim ey Sübhân olan Allahım' der. Bütün mevcudatı kendi hesabına söylettirir. Hem: 'Ey Allahım, Muhammed Aleyhisselam üzerine kâinatın zerratı ve mürekkebâtı adedince salât (rahmet) eyle!' der. Her şey nâmına bir salavât getirir."

İşte Üstad'ın keşfiyle, Ettehiyyâtü'yü okurken, o dört kelimenin karşılığı olan dört unsurdan her birini, milyarlar, trilyonlar hatta katrilyonlar adedince "Et-tehiyyâtü, el-mübârakâtü, es-salavâtü, et-tayyibâtü lillâh" kelimelerini lisan-ı hal ile söylüyorlar. Söylüyorlar ki, akılsız, şuursuz ve bilgisiz toprak unsuru sanki içinde hadsiz harika fabrikalar varmış gibi içine atılan tohum ve çekirdekleri fidanlar halinde işleyip fişkırarak daha sonra da yaprak ve çiçek açmasına ve meyve vermesine vesile olarak gözlelimizin önünde hârika sanatlar, arz ediyorlar. Evet işte bütün bunlar İlahî bir mazhariyettir. Toprağın yapacağı işler değil... Bu güzelliklere mazhar olmak için de elbette her bir toprak zerresi hadsiz "Ettehiyyâtü lillâh" der. Yâni "Ezelden ebede kadar bütün canlı varlıkların hayat hediyeleri olan tahyye, selâm ve zikirleri Allah'a hastır."

Su unsuru da küllî bir dil olarak: "el-mübârakâtü lillâh!" diyor. Çünkü nutfelerin, tohumların ve çekirdeklerin uyanışında su zerreleri fitrî vazifelere mazhar olmakta, ve gayet güzel ve harika yaratılmış canlıların vücutlarında yaptıkları hizmetlerde "Bârekâllah!. Mâşâ Allah!" derirtecek vazifelerinin olduğu görülüyor. Mücevherler gibi parlayan çiçeklerin içinde bulunan o su zerreleri, kendilerine düşen işleri yapmasalar veya onların içinden çekilseler, pörsüyen ve kuruyan, sonra çürüyen o çekirdeklerde, o güzellikler kalır mı? Acaba su zerrelere bu güzel işleri yapmaları, kendi bilgi, irade ve kuvvetleriyle midir? Hayır, bu Allah tarafından kendilerine verilen bir mazhariyettir. İşte böyle bir mazhariyet için her bir su zerresi hadsiz "el-mübârakât" kelimesini lisan-ı hâl ile söylemektedirler. Efendimiz (a.s.v.) de Mîraç Gecesi'nde onların şuursuz olarak söyledikleri bu güzel kelimeyi diğerleriyle beraber Cenâb-ı Hakk'a takdim etmiştir...

Hava unsuru ise "Hüve Nüktesi"nde izah edildiği gibi, hava zerrelere yaptıkları büyük vazifeler gerçekten hayret vericidir. Çünkü her bir hava zerresi, sanki kainatın seslerinin alıcı ve verici merkezi gibi bir vazife yapıyor. Sanki her bir hava zerresi her bir sesi işitir ve başkalarına ıttırır bir özellik sergiliyor. Böylece "Es-Salavatü lillâh!" diyerek yani "Bütün dualar, salavatlar, ihtiyaçtan gelen ricâlar, ibadetler, nimetten çıkan şükürler ve namazlar her şeyi yaratan Allah'a mahsustur." demiş oluyorlar... Efendi-

miz (sallallahu aleyhi ve sellem) de bu gerçeği Mirac Gecesinde, Cenâb-ı Hakk'a takdim ediyor.

Nur unsuru da, lisan-ı hâl ile ve hadsiz dillerle “et-tayyibâtü lillâh!.” diyor. “Tayyibat” kelimesinin mânası “Güzel sözler, güzel mânalar, harika güzel cemaller, kâinatta cemâleri görünen ezeli Esmâ-i Hüsnâ'nın cilveleri, ehl-i imanın imanları, kâinatın ve mahlûkatın görünen güzellikleri, ehl-i imanın imânlarından gelen güzel sözler, hamdler, şükürler, tevhidler, tehliller, tesbihler, tekbirler...” İşte bütün bunların hepsi de tamamiyle Ezel-Ebed Sultanı Kadîr-i Zülcelâl'e mahsustur.

İşte Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Mirac Gecesi'nde bütün bu güzellikleri tayyibât olarak Cenâb-ı Hakk'a takdim ediyor.

Üstad Hazretleri dört unsurdan Nur unsurunu, hararetili ve hareretsiz, maddî ve mânevî nur unsuru olarak ikiye ayırıyor. Maddî nura misal olarak elektriği örnek göstererek mazhar olduğu hayret verici durumu gözler önüne seriyor: “Bir adam, elektrik lâmbasının acib vaziyetini tetkik etmiş. Bakıyor ki, yüzer düğmelerdeki ve merkezlerdeki ve demir ve ip tellerdeki zerrelere ve maddeler câmid, şuursuz, hareketsiz oldukları halde, yalnız gayet cüz'î bir temas neticesinde, on kilometre yeri dolduran karanlık derhal gider ve yerini yarım sâniyede dolduran bir nur vücuda gelir. Bu gözle görünen karanlığın birden kaybolması ve yine gözle görünen o zulmet kadar nurun vücuda gelmesi elbette bir hayal değil. Ya o temas eden câmid, şuursuz zerrelere, hadsiz kuvveti ve bir nuru kendilerinde taşımakla beraber, birden yüz kilometre yerlere elini uzatıp, karanlığı süpürüp, temizleyip nurları dolduracak. Bu ise bütün şeytanlar ve dinsizler, maddiyunlar (maddeci, materyalist inkârcılar) toplansalar, bunu bir sofestâyeye de kabul ettiremezler. Veyahut, bütün kainata hükmü geçen ve bütün nurlar, onun Nur isminden feyiz alan ve Nure'n-Nur, Hâlıkâ'n-Nur ve Alîm-i Mutlakın kudretiyle ve hikmetiyle olacak.”

Üstad Hazretleri manevî Nur için de kendisinden bir örnek vermektedir: “Mânevî Nur'un, ilim sûretinde beşerin kafasında cilvesinin bir cüz'îsi, tırnak kadar kuvve-i hâfızaya mâlik bir adamın kafasında, doksan kitabın kelimeleri yazılmış. Üç ayda, her günde üç saat meşgul olarak, hâfızasının sayfasının yalnız o kısmını ancak tamam edebilmiş. Aynı adam, seksen sene ömründe gördüğü ve işittiği ve merakını tahrir eden ve ona hoş gelen mânâları ve kelimeleri ve sûretleri ve savtları (sesleri) o tırnak kadar kuvve-i hâfızanın sayfasında, istediği vakitte mürâcaat edip bir büyük kütüphane kadar bütün mahfuzâtının aynı şeylerini orada bütün istedikleri-

ni mevcut ve muntazam yazılmış ve dizilmiş görüyor. İşte bu tırnak kadar kuvve-i hâfızanın, bahr-i umman (okyanus) gibi bir vüs'ati ve Güneş gibi bir ihatalı nuru ve bir ziyâ-i mânevîsi ve zemin yüzü kadar geniş sayfaları olmazsa bu hal olamaz. Bu ise yüz binler derecede muhâl muhâl içinde ve imkânsız olduğundan, elbette ve elbette bu küçücük tırnak kadar hâfıza, Levh-i Mahfuz, kader ve kudretinin bir olan Alim-i Mutlak'ın, ilim, hikmet ve kudretiyle, o Levh-i Mahfuz'un bir nümûnesini beşerin kafasında halk eylemesine kudsî bir şahadet eder.”

1970'li yılların başında İzmir-Çiğli'de bir sohbet sırasında ben bu bölümü okuyordum. Mustafa Sungur Ağabey de izah ediyordu. Tam bu “hâfıza” meselesine gelince Sungur Ağabey “Üstadımız bir defasında: ‘Kardeşim, hâfızamda bunlardan başka kırk bin mânevi Levha daha var!’ dedi.” diye bir ilâvede bulundu.

Üstadımızın, İslâmî temel ilimlerden doksan kitabı ezberlediğini, bir hâfızın ezberlediği Kur'ân-ı Kerim'i unutmamak için devamlı tekrarladığı gibi, bu doksan kitabı da her gün üç saat evrad u ezkâr okur gibi unutmamak için hâfızasından tekrarlayıp üç ayda hepsini bitirdiğini de bu vesile ile öğrenmiş oluyoruz.

Bu münasebetle bazı şeylerin cevabını da buradan çıkarabiliriz. Biz Risaleler'in, Kur'ânî istinbatlar olduğunu yani onların müctehidlerin ictihadları gibi istihrâcât-ı Kur'âniye olduklarını biliyoruz. Aynı zamanda bunların ilhâmât-ı Kur'âniye ve sünûhât-ı Kur'âniye olduklarını da biliyoruz. Ama ne olursa olsun bunlar vahiy değiller. Bu hususu Üstad, Birinci Şua'da açık açık yazıyor. Muhyiddin İbn-i Arabî hakkında Üstad, “İslâmî ilimlerin bir hârikası” demesine rağmen keşif, şuhud ve ilhama mazhar bu zâtın Kitap ve Sünnet açısından da bazı hatalarını ilmî delillerle göstermiştir. Yani ilhamda hata olabilir. Ama Risale-i Nurlar'ın tamamen Kitap ve Sünnet'e mutabık gerçek Kur'an tefsirleri olduklarında asla şüphe yoktur. Benim kanaatıma göre, o ilham ve o sünûhatlar tamamen işte o doksan kitabın süzgecinden geçmişlerdir...

Başta dönecek olursak: Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Mirac Gecesi'nde, Fahr-i Kainat ve Netice-i Hilkat-i Âlem olarak, huzur-u Îlâhîde, insanlık belki de umum canlılar ve bütün mahlukat nâmına selâm yerinde “Ettehiyyâtü'l-Mübârekâtü's-Salavâtü't-Tayyibâtü lillâhi” demiş... Cenab-ı Hak da “Essalâmü Aleyke Eyyühe'n-Nebiyü” buyurmuş... Böylece, bütün ümmet-i Muhammedin de böyle selam vermeleri gerektiğine dair manevi bir emir ve ferman olmuş. Birden Peygamber Efendimiz de

(sallallahu aleyhi ve sellem) “Esselâmü aleynâ ve alâ ibâdillâhi’s-sâlihîn” diyerek, o kudsî selamı hem kendine, hem ümmetine, hem bütün kendinden evvelki emsâllerine tamim edip küllî ve umumî bir selam sûretinde göstermiştir..

İnşâallah “Nur Âlemine Bir Anahtar” olacak bu mektup üzerine bazı Nur âyetleri üzerinde durmak istiyorum. Bunlardan birisi Nur Sûresinin Nur Âyetleridir. Meâlen “Allah, göklerin ve yerin Nurudur. (Gökleri ve yeri Nurlandıran Allah’tır.) Onun Nur’unun misali bir mişkat (lâmba yuvası, duy) gibidir ki, onda bir lâmba vardır. O lâmba, bir cam içindedir. Cam ise, incimsi bir yıldız benzer ki, ne doğuya, ne de batıya mensup olan bir zeytin ağacından tutuşturulur. Onun yakıtı, kendisine ateş dokunmasa bile ışık verecek kabiliyettedir. O, Nur üstüne Nurdur. Allah dilediğine Nur’una hidayet eder. İnsanlara Allah böyle misaller verir. Çünkü Allah her şeyi hakkıyla bilendir. O Nur, Allah’ın yükseltilmesine ve içlerinde isminin zikredilmesine izin verdiği evlerdedir. O evlerde sabah akşam Onun şanını yücelterek tenzih eden, tesbihat yapan öyle yiğitler vardır ki, onları ne ticaret, ne alım-satım Allah’ı zikretmekten, namazı hakkıyla ifâ etmekten, zekâtı vermekten alıkoymaz. O yiğitler, kalplerin ve gözlerin dehşetten, halden hâle döneceği, alt üst olacağı bir günden endişe ederler.” (Nur Sûresi, 35-37)

Birinci âyetten, az bir dikkatle elektriğe işaretler görülebilir. Lamba takılan duy (Lâmbanın konulduğu yuva), lâmba, incimsi yıldız gibi (yani saniyede 60-70 defa yanıp sönen lâmbanın) camı, ne doğuya ne de batıya ait olan (veya hem doğudan hem de batıdan Güneş ışığı alan) mübarek bir zeytin ağacının yağına benzeyen yakıtı, bu yakıtın ateş dokundurulmadan bile ışık verecek halde bulunması... Bütün bunlar elektriğe ait ip uçları. Ayrıca “Ne şarka, ne de garba ait (veya hem doğudan hem batıdan Güneş ışığı alan) zeytin ağacı” ifadesini Üstad Bediüzzaman şöyle yorumluyor: “Nasıl ki, elektriğin kıymetdar metâ, ne şarktan, ne de garbtan celb edilmiş mal değildir. Belki yukarıda, hava boşluğunda, rahmet hazinesinden, semâvât tarafından iniyor... Her yerin malıdır. Başka yerden aramaya lüzum yoktur.” der. Öyle de mânevi bir elektrik olan Risale-i Nurlar da, ne Şarkın malûmatından, ilimlerinden ve ne Garbın felsefe ve fenlerinden gelmiş bir mal ve onlardan iktibas edilmiş bir Nur değildir. Belki semâvî olan Kur’an’ın Şark ve Garbın fevkindeki yüksek mertebeye arşisinden iktibas edilmiştir.” (Birinci Şua)

İtalyalı Profesör Dr. Gabriyel Mandel ise bu zeytinlerin bulunduğu yerin Türkiye olduğunu, çünkü Türkiye’nin ne sadece Şark’a, ne de sadece

Garb'a mensup olmayıp; aslında hem Doğu'nun hem de Batı'nın sentezi olduğunu; bu sebeple dünyanın incisi bir ülke konumunda bulunduğunu söylüyor... Bir de dünyanın bu güzel ülkesi, Risale-i Nurlar gibi asrımızı ve gelecek asırları tenvir edecek Nurlara sahip olunca kıymeti o kadar da artıyor. Bu mübarek Anadolu mahsüllerinin, lâlelerimizin ve kardelenlerimizin dünyaya tanıtıldığı gibi bütün güzellik ve ihtişamları ile tanıtılmasından sonra elbette değeri daha fazla artacaktır..

“Yükselmeye izin verilen evler” tabiri, maddi nur olan elektriğin keşfine, evlerin ve apartmanların yüksek yüksek binalar haline getirileceği bir döneme işaret etmekle beraber; o mübarek ışık evlerinin Allah'ın izniyle açıldıkları için hiç kimse tarafından kapatılmayacağına; medreselere, tekkeler hata câmilere bir yasak gelse bile bu evlere öyle bir yasağın gelmeyeceğine de bir işaret var. Ayrıca bu evlerde yetişenlerin hem dini bilip yaşayacaklarına; hem de maddeten terakki yolunda dünya ticaretinin içinde bulunup, dünya-âhiret arası dengeli bir hayat yaşayacaklarına bir işaret vardır..

“Arz, Rabbinin Nuru ile ışıl ışıl aydınlanır.” (Zümer Sûresi, 39/69) Âyeti, kıyamette mahşer yerinin aydınlatılması ile ilgili olmakla beraber, kıyamete yakın yeryüzünün Allah'ın hidayet Nuru, İslâmiyet'le pırl pırl nurlanacağına da bir işareti vardır. Hatta bu âyette kıyamete yakın elektriğin bulunup dünyayı aydınlatacağına dair bir işaret görenler de vardır.

“Ve'z-zâriyâtü zervan. Fe'l-hâmilâtü vıkran. Fe'l-câriyâtü yüsran. Fe'l-mukassimâti emran. İnnemâ tûadûne le sâdikun. Ve inne'd-dîne le vâkı?.” (Zâriyât Sûresi, 1-6) Yani “Zerrelerin (atomların) zerrelenmesine (tozarmasına), peşinden bir yükü yüklenenlere, ardından kolayca cereyan edenlere, hemen sonra da emri (kumandayı, işi, enerjiyi) taksim edenlere yemin olsun ki, vaat olduğunuz şey doğrudur ve din (din ve din günü kıyamet) mutlaka vuku bulacaktır.”

Bu âyetlerin elektriğin mâhiyetini ve fonksiyonunu nasıl veciz bir şekilde ifade ettiğini Yüksek Elektrik Mühendisi Süleyman Karagülle şöyle anlatıyor: “Zerrelerin tozarıp (yani saniyede 270. 000 km hızla esen elektrik rüzgarının, elektronları çekirdekten ayırıp) hamule yüklenerek (yani negatif yük, elektrik yükü yüklenerek) kolayca cereyan etmesi neticesinde (yani elektrik cereyanı meydana gelmesiyle) emrin taksim edilmesi (yani barajlarda ve santrallerde üretilen enerjinin çeşitli makinelere ve çeşitli işlere taksimi, yahut verilen emir ve kumandaların azalara ve makinelere ulaştırılması) nasıl doğruysa (yani siz bugünün insanları, nasıl bunları keşfedip öğrenebildiniz ise), vaat olunanlar da (yani İslâmiyet'in muzaf-

fer olacağı ve öldükten sonra dirileceğiniz hakkında verilen haberler de) öylece doğrudur (yani onlar da olacaktır). Ve hesap mutlaka sorulacaktır (yani karşılık göreceksiniz).

307. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelen: Seksen sene bir mânevî ömr-ü bâki kazandıran şuhûr-u selâsenizi ve mübarek kudsî gecelerinizi ve leyle-i Regaibinizi ve leyle-i Miracınızı ve leyle-i Berâtınızı ve leyle-i Kadrinizi ruh u canımızla tebrik ve her bir Nurcunun mânevî kazançları ve duaları umum kardeşleri hakkında makbuliyetini rahmet-i ilâhiyeden rica ve hizmet-i Nuriyede muvaffakiyetinizi tebrik ederiz.

Sâniyen: Tesemmüm vesilesiyle nisyan-ı mutlak hastalığının musibeti, benim hakkımda bir nimet ve merhamet hükmüne ve bazı hakâikin keşfine bir anahtar olduğunu, bana çok acımamak için haber veriyorum. Fakat yine duanızı ruh u canımla rica ediyorum.

Evet, şimdi Siracü'n-Nur başındaki münâcâtı okudum. Ülfet ve âdet ve yeknesaklık perdeleri altında çok harika hakikatler gizleniyor gördüm. Bilhassa ehl-i gaflet ve ehl-i tabiat ve felsefenin dinsiz kısmı bu âdetullah kanunlarının perdesi altında çok mu'cizât-ı kudret-i ilâhiyeyi görmeyip, dağ gibi bir hakikati, zerre gibi bir âdi esbaba isnad eder, yükletir. Kadîr-i Mutlak'ın her şeydeki mârifet yolunu seddeder. Onda ki nimetleri kör olup görmeyerek, şükür ve hamd kapısını kapıyorlar.

Mesela, birtek kelimeyi aynı anda milyon, belki milyar kelime olarak, cilve-i kudret, sahife-i havada istinsah ettiği gibi, *إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ* âyetinin remziyle her kelime-i tayyibe, bütün küre-i havada birden, âdetâ zamansız, kalem-i kudretle istinsah edildiği gibi mânevî ve makbul hakikatlerin bir yazar-bozar tahtası hükmünde olan küre-i havada kudretin acip bir mu'cizesinin zaman-ı Âdem'den beri ülfet perdesi al-

tında ehl-i gaflet nazarında saklandığı gibi; şimdi, radyo namı verdikleri ayn-ı hakikatle sabit olmuş ki: İçinde hadsiz bir ilim ve hikmet ve irade bulunan gayr-i mütenahi bir kudret-i ezeliyenin cilvesi, her zerre-i havâide hâzır ve nâzırdır ki, hadsiz ayrı ayrı kelimeler her bir zerre-i havâinin küçücük kulağına girip incecik dilinden çıktığı halde karışmıyor, bozulmuyor, şaşırıyor.

Demek bütün esbab toplansa, tek bir zerrenin bu vazife-i fitriyesindeki cilve-i kudret-i kudsiyeyi hiçbir cihette yapamadığı ve bu her zerrenin hadsiz ince küçük kulağında ve dilinde gayet harika san'ata hiçbir cihette hiçbir parmak karışmadığı için, ehl-i dalâlet ve ehl-i gaflet “ülfet, âdet, kanunluk, yeknesaklık” perdesiyle saklayıp, âdi bir isim takıp, muvakkat kendilerini aldatıyorlar.

Mesela, On Dördüncü Söz'ün Zeylinin hâşiyesinde denildiği gibi, pek çok mu'cizâtı bir usta, bir tırnak kadar bir odun parçasından yüz okka muhtelif taamları, yüz arşın muhtelif kumaşları yapsa, bir adam o odun parçasını gösterip dese, “Bu işler tabî ve tesadüff olarak bundan olmuş.” O ustanın harika san'atlarını, hünerlerini hiçe indirse, ne derece bir hamakat ve dalâlette bir hurafet ve hezeyan olduğu gibi...

Aynen öyle de, çam ve incir ağacı gibi binler harika san'atları tazammun eden bir mu'cize-i kudreti, nohut gibi iki çekirdeği gösterip “Bunlar bundan olmuş” demek; veya küre-i havayı bir konferans meydanı ve zemin yüzünü bir dersane ve bir mekteb-i irfan hükmüne getiren ve hadsiz nimetleri tazammun eden ve hadsiz şükürlerle mukabele etmek lâzımken; ve beşerin saadet-i ebediyesindeki ihsanat-ı ilâhiyenin bir muaccel^{Hâşiyeye 9} numûnesi ve hiçbir şüpheyi bırakmayan ve doğrudan doğruya hazine-i rahmetten ihsan edilen bir hediye-i rahmânîyeye radyo namını takmakla, bu elektrik ve havanın temevvücatı namını vermekle, o yüz bin nimetlere küfran perdesini çekmek, aynen o misal gibi, maddiyunların ve ehl-i dalâletin hadsiz bir divanelikleridir ki, hadsiz bir cinayet olup, hadsiz bir azaba onları müstehak eder.

İşte, kardeşlerim, hakikaten bugün, Siracü'n-Nur'un başındaki Münâcâtı tashih niyetiyle okudum. Kuvve-i hâfızam tam söndüğü için,

Hâşiyeye 9 Bu kelimede büyük bir hakikat hazinesinin anahtarına işaret var.

birden o münâcâtın hakikatlerine karşı, güya seksen yaşında iken yeni dünyaya gelmişim gibi, birden ülfet ve âdetleri bilmiyor gibi, o mâlûm âdetler perde olamadı. Kemâl-i şevkle tam istifade edip okudum. Pek harika gördüm. Ve anladım ki, gizli düşmanlarımız bir kısım resmî memurları aldatıp, Siracü'n-Nur'un âhirini bahane ederek müsâderesine, yani başındaki Münâcât'ın intişar etmemesine çalıştıklarına kanaatim geldi. Rehberdeki Hüve Nüktesi gibi bu Münâcât da, Siracü'n-Nur'a dinsizler tarafından hücumunun bir sebebidir.

Sâlisen: Size bütün ruh u canımızla müjde veriyoruz ki, Nurculardaki tam ihlâs ve hakikî sadakat ve sarsılmaz tesanüd vesilesiyle, başımıza gelen bütün musibetler, hizmet-i imaniyemiz noktasında büyük nimetlere çevrilmiş ve perde altında hatır ve hayale gelmeyen Nur'un fütuhatları oluyor...

Mesela, Isparta'dan buraya, yani İstanbul'a mahkemeye gelmekliğim için yüz banknot, otomobile mecburiyetle verildi. Sizi temin ediyorum ki, yalnız bu meselede ve yalnız Rehberde ait ve yalnız benim şahsıma ait meydana gelen ve gelmeye başlayan netice-i hizmete iki bin banknot verseydim yine ucuz sayacaktım. Umuma ait neticeleri de buna kıyas edilsin.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Duanıza muhtaç hasta kardeşiniz
Said Nursî

Bu mektup üç aylar ve mübarek geceleri tebrik ile başlıyor. Üstad Hazretleri kendisine muârzıların zehir verip öldürmek istemeleri sebebiyle unutkanlık hastalığına tutulduğunu fakat unutkanlığın da kendisi hakkında bir nimete dönüşüp bazı hakikatlerin keşfine bir anahtar olduğunu söylüyor. Bu bir iyimsen bakış ve doğru bir değerlendirme. Çünkü her musibette bir rahmet ve hayır ciheti vardır. Bu istikametli bakış açısı yönünden insanlar teselli yollarını çabuk bulur, ümitsizlik ve kötümserlikten kurtulurlar.

Üstad, bu tesbitini, sırf bir kuru teselli için yazmamıştır. Dikkat edilirse hemen meseleye geçiş yapıp Münâcât Risalesi'nden örnek vermiştir.

Evet ehl-i gaflet, ehl-i tabiat ve felsefenin dinsiz kısmı, Allah'ın Hakîm isminin gereği bir imtihan dünyası olan bu âlemde, yanlış ve hata olarak tabiat kanunları dedikleri Allah'ın fitrî ve âdetullah kanunlarının perdesi

altında, İlahî Kudret'in pek çok mucizelerini görmemekte; dağ gibi harika bir hakikatı, zerre gibi âdî bir sebebe dayandırmaktadırlar. Böylece oralar-daki Allah'ın nimetlerini kör gibi olup görememekte; dolayısıyla da Alla-h'a yapılması gereken hamd ve şükürün kapısını kapamaktadırlar.

Mesela kâinat kitabının hava sayfasında çok hârika icraat yapılıyor, gaflet ve dikkatsizlikten bunlar tam anlaşılamıyor. Meselâ, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Bedir ve Huneyn Savaşlarında yerden bir avuç toprak ile küçük taşları alıp düşman ordusunun yüzlerine attı ve “Şâheti'l-vücûh” yani “Yüzleri kara olsun!” dedi. Attığı bir avuç iken, her biri düşman askerinin teker teker yüzlerine ve gözlerine ayrı ayrı birer avuç taş ve toprak gitti. Herbiri gözleri ile meşgul olup hücumda iken birden kaçtılar. Attığı bir avuçtu ama bir anda binler avuç toprak oldu. İşte bu mucize. Onun için Kur'an-ı Kerim'de “Attığın zaman sen atmadın; Allah attı. (Enfâl Sûresi, 17)” buyuruluyor. Yani “O hâdise, insan gücünün hâricindedir. İnsanın kuvvetiyle değildir. Bilakis, fevkalâde bir surette, İlahî kudretle olmuştur.” Halbuki o anda Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bir defa “Şâheti'l-vücûh!” diye bağırmıştır. Ama her bir düşmanın kulağına ayrı ayrı birer “Şâheti'l-vücûh!” cümlesi girmiştir. Yani bir anda bir kelime binler hatta trilyonlar kelime olmuştur. Bu da Allah'ın harika bir işidir. Bunu biz her gün yaşıyoruz. Ama bu muazzam nimetin farkında de-ğiliz. Şimdi radyo ve televizyonlar sayesinde bu hava nimetinin ihtişamını daha iyi anlama fırsatımız var.

Bu hususu biraz daha açalım. Âhîret âlemi imtihan yeri olmadığı için se-bepler tamamen kaldırılacak, herkes bütün icraatların doğrudan doğruya Allah'tan olduğunu bilecek. Bir ağacın yetişmesi için beklenilmeyecek. Koparılan meyvelerin yerine anında yenisi gelecek, yani mevsimler bek-lenmeyecek. Çünkü orası dârü'l-kudret. Dünya dârü'l-hikmet olduğu için sebepler perdesi var. Ama hava unsurunda yapılan icraatta sanki sebepler kaldırılmış gibi... Mesela dünyada toprak tarlasına tohumu veya çekirdeği ekiyoruz ve fidanın çıkması, meyvelerin oluşması için bekliyoruz. Fakat hava tarlasına kelimeleri ekiyoruz ve ânında bir kelime milyonlarca keli-me meyvesi veriyor... Yani “Kün fe yekûn” sırrını gösteriyor. Ebet “Ol!” deyince oluveriyor. Artık beklemek yok. ama gaflet gözleri kapladığı için bu gerçek fark edilmiyor. Üstad, bunu “Hüve Nüktesi” ile radyo gerçeğini ele alarak çok güzel izah ediyor...” Şimdi, radyo namı verdikleri ayn-ı hakikatle sâbit olmuş ki: içinde hadsiz bir ilim ve hikmet ve irade bulunan sonsuz ezeli bir kudretin cilvesi, havanın her zerresinde hâzır ve nâzırdır

ki, hadsiz ayrı ayrı kelimeler her bir hava zerresinin küçücük kulağına girip incecik dilinden çıktığı halde karışmıyor, bozmuyor, şaşırıyor. Demek bütün sebepler toplansa, tek bir zerrenin bu fitrî vazifesindeki kudsî kudretin cilvesini hiçbir cihetle yapamayacağı ve bu her zerrenin hadsiz ince küçük kulağında ve dilinde gayet hârika san'ata hiçbir cihette hiçbir parmak karışmadığı için, ehl-i dalâlet ve ehl-i gaflet 'ülfet, âdet, kanunluk ve yeknesaklık' perdesiyle saklayıp, âdî bir isim takıp, muvakkaten kendilerini aldatıyorlar.

Üstad'ın son olarak radyo ile ilgili tesbiti çok mühim. Ayrıca "Büyük bir hakikat hazinesinin anahtarının işareti var." dediği hususun da, dikkatle ele alınması gerekiyor. Evet şu ifadelerin tekrar tekrar okunup gereğinin yerine getirilmesi iktiza ediyor: "Küre-i havayı bir konferans meydanı ,zemin yüzünü bir dershâne ve bir mekteb-i irfan hükmüne getiren ve hadsiz nimetleri tazammun eden ve hadsiz şükürlerle mukabele etmek lâzımken ve beşerin saadet-i ebediyesindeki ihsânât-ı İlâhiyenin bir muaccel nümûnesi ve hiçbir şüpheyi bırakmayan ve doğrudan doğruya hazine-i rahmetten ihsan edilen bir hediye-i Rahmâniyeye radyo nâmını takmakla, bu elektrik ve havanın temevvücâtı (dalgalanmaları) nâmını vermekle, o yüz bin nimetlere küfran perdesini çekmek, aynen o misâl gibi maddiyunların ve ehl-i dalâlet'in hadsiz bir divanelikleridir ki, hadsiz bir cinayet olup, hadsiz bir azaba onları müstehak eder."

Üstad, kendi yazdığı Münâcât Risalesi'ni güya seksen yaşında iken yeni dünyaya gelmiş gibi yeniden tashih ederken ülfet ve ünsiyetten uzak yepyeni aşk ve şevk ile yepyeni şeyler keşfettiğini söylüyor. Ben de dikkatimi çeken bazı ifadelerini sizlere aktarmak istiyorum:

"Hem elektriğin en büyüğü bulunan ve fevâid-i tenviriyesine (aydınlattırmaya sağladığı faydalara) işaret ederek ondan istifadeye teşvik eden şimşek ise, Senin fezâdaki kudretini güzelce tenvir eder."

Belki bir gün şimşegün içinde bulunan muazzam elektrik enerjisi kontrol altına alınıp insanlığın faydasına kullanılacaktır.

"Evet, bu dünyamızın menbâ-yı acâip 'buhar kazanları' hükmünde olan denizlerde hiçbir mevcut, hatta hiçbir katre su yoktur ki, vücuduyla, intizamıyla, menfaatıyla ve vaziyetiyle Hâlık'ını bildirmesin."

"Hayvanların ruhları bâki kalacağı ve Hüdhüd-i Süleymanî (a.s.) ve Nemli (karıncası) ve Nâka-i Sâlih (sallallahu aleyhi ve sellem) (yani Sâlih Aleyhisselam'ın mucize olarak kayadan çıkan devesi) ve Kelb-i Ashab-ı Kehf (Ashab-ı Kehf'in kıtmiri) gibi bazı özel fertlerin, hem ruhu, hem

cesediyle bâki âleme gideceği ve her bir nevin, ara sıra kullanmak için bir tek cesedi bulunacağı, sahih rivayetten anlaşılacakla beraber; hikmet ve hakikat, hem rahmet ve rububiyet öyle iktiza ederler.”

“Evet, kalplerde, perde-i gaybda ihtar edici bir Zât’a baktıran hiç bir ‘ilhâmât-ı sâdıka’ ve hakkalyakîn sûretinde sıfât-ı kudsiye ve Esmâ-yi Hüsnâ’nu keşfeden hiçbir ‘itikad-ı yakîne’ ve enbiya ve evliyada, bir Vâcibü'l-Vücûd’un envârını aynelyakîn ile müşâhede eden hiçbir nûrânî kalb’ ve asfiyâ ve sıddîkînde, bir Hâlık-ı Külli Şey’in âyât-ı vücûbunu ve berâhîn-i vahdetini ilmelyakîn ile tasdik eden, isbat eden hiçbir münevver akıl yoktur ki, Senin Vücûb-i Vücûdu’na ve Sıfât-ı Kudsiye’ne ve Senin vahdetine ve ehadiyetine ve Esmâ-i Hüsnâ’na şehâdet etmesin, delâleti bulunmasın ve işareti olmasın.”

308. Mektup

Nur Âleminin Bir Anahtarının Bir Hâşiyesi

Bu Nur Anahtarının radyo bahsine dair, iki üniversiteli ile, birgün hareket etmekte olan, hiçbir telle bağlı bulunmayan bir otomobilde bulunan radyo ile, uzakta bir mevlid-i şerif dinliyorduk. O iki Nurcu üniversitelilere dedim:

Nur’da dahi, hayat, vücut gibi doğrudan doğruya kudret-i ilâhiyenin perdesiz tecellisi bedahetle görüldüğüne bir delil budur ki: Şimdi bu makineciikteki tırnak kadar bir hava, mânevî az bir nur, yalnız bu mevlidden gelen kelimeleri dinler, söyler değil; belki binler, milyonlar kelimeleri aynı anda dinler, söyler ki, binler istasyondaki ayrı ayrı kelimeleri şimdiki işittiğimiz kelimeler gibi işitir ve işittirebilir, bize söyleyebilir. Demek en cüz’î, en küllî olur.

Hem o küçücük, parçacık hava, küre-i hava kadar vazife görür. En küçük, en büyük küre-i hava kadar büyük.

Eğer cilve-i kudret-i ezeliyeye verilmezse, öyle acip bir hurafeli tezat olur ki, hiçbir hayale gelmez. Bir şey zıddına inkılâbı muhal olduğundan, böyle binler derece en cüz’î, zıddı olan en küllî olmak.. en küçük, en büyük olmak.. en câmid, câhil, şuursuz, âciz; en muktedir, en dirâyetli ve iradetli ve şuurlu olmak lâzım gelir ki, yüzer tezat ve muhaller

ve hurafetler içinde emsali bulunmaz bir hurafedir. Demek, bilbedâhe kudret-i ezeliyenin bir cilvesidir. Ve o cilveyi küre-i havada umumen temsil eden bu gelen hadis-i şerifin meâli gösteriyor. Şöyle ki:

“Bir melâike var. Kırk bin başı var. Her başında, kırk bin dil var. Her bir dilde kırk bin tesbihat yapıyor. 64 trilyon tesbihat aynı anda söylüyor.”

Demek küre-i hava, bu melâike gibidir. Yani, bu melâikenin tesbihatı adedince her kelime-i tayyibe, hava sayfasında yazılıyor.

Küre-i hava diyor ki: “Bu hadis, benden veya bana nezarete memur melekten haber veriyor. Çünkü, insandaki bütün konuşmalar ve sair bütün hadsiz sesler, karışmaları içinde karıştırılmadan tam hurufatıyla ve söyleyenlerin şiveleriyle, mümtaz sesleriyle söylenmek gösterir ki: Küllî bir şuurla yapılan bu iş, yalnız tek bir zerrenin vazifesi.. ne bana –yani küre-i havaya– ve ne de bütün esbaba vermesi hiçbir cihet-i imkânı yok. Demek her yerde hâzır, nâzır ehadiyet cilvesiyle ve içinde ihatalı bir irade, muhit bir ilim bulunan bir kudret-i ezeliyenin cilvesidir. Buna milyonlar şahitlerinden birisi radyodur.”

On Üçüncü Söz’de hikmet-i Kur’âniye ile hikmet-i felsefeyi muvazene bahsinde denilmiş olan meselenin meâli budur ki:

Felsefe-i insaniye, gayet harikulâde mu’cizât-ı kudret-i ilâhiyenin mu’cizât-ı rahmeti üstüne âdiyat perdesi çeker. O âdiyat altındaki vahdaniyet delillerini ve o harika nimetlerini görmüyor, göstermiyor. Fakat âdetten huruç etmiş hususî bazı cüz’iyâtı görür, ehemmiyet verir.

Mesela, hilkat-i insaniyedeki kudret mu’cizelerini görmüyor, ehemmiyet vermiyor. Fakat kaideden çıkmış iki başlı, üç ayaklı bir insanı görüp, istiğrab ve velvele-i hayretle nazar-ı dikkati celb eder. Küllî, umumî mu’cizâtı âdet perdesinde saklar; cüz’î ve kanundan çıkmış ve tâifesinden ayrılmış maddeleri medâr-ı ibret yapar.

Hem mesela –hayvandan, insandan– yavruların pek harika, pek mu’cizâtlı iâşelerini âdi görüp ehemmiyet vermiyor. Fakat bir vakit Amerika’da bir gazetenin neşrettiği gibi, tâifesinden çıkmış, milletinden ayrılmış, denizin dibine girmiş bir böceğin, bir yeşil yaprak rızık olarak ağzına verilmesini gören balıkçılar ağlamışlar; şâşaa ile ilân etmişler.

Hâlbuki; en cüz'î bir yavruda, memedeki âb-ı kevser gibi rızkında, onun gibi binler mu'cizât-ı rahmet ve ihsan var. Felsefe-i beşeriye görmüyor ki şükretsin, o Rahmânü'r-Rahîm'i tanısin, şükürle mukabele etsin.

İşte, hikmet-i Kur'âniye, o âdiyat perdesini yırtar. O küllî, umumî harika mu'cizeleri ve fevkalâde nimetleri beşere ders verir, Allah'ı tanıtırır. Küllî şükür namına ubudiyete sevk eder.

İşte, felsefe-i beşeriyenin en acip, en antika hatâsından birisi de şudur ki: Cüz-ü ihtiyârîsi ve iradesi, en zâhir ve küçük fiili olan "söylemek"e kâfi gelmiyor, icad edemiyor. Yalnız havayı harflerin mahrecine sokuyor. Bu cüz'î kesb ile, Cenab-ı Hak, onun o kesbine binaen o kelîmâtı halk eder, havaya da binler nüsha yazar. Bu kadar icattan insanın eli kısa olduğu halde, bütün esbab-ı kâinat âciz kaldıkları bir harika küllî mu'cizât-ı kudrete "beşer icadı" namını vermek ne kadar büyük bir hatâ olduğunu, zerre kadar şuuru bulunan anlar.

İşte, bunun bir misali, yüz bin harikaları tazammun eden bir kanun-u ilâhîyi, beşerin istifadesine vesile olmak için bir keşfiyat, yani fiilî dualarına bir nevi kabul hükmünde bir ilham-ı ilâhî ile keşf olan radyo ile, beşer istifadesine vesile olan bîçâre, âciz-i mutlak bir insana, "Hah! Radyoyu filân keşşaf icad etti ve elektrik kuvvetini buldu. Ve bazı keşşaf lar da, beşerin kafasını okumak için bir madde icad etmeye çalışıyorlar!"

Evet, Cenab-ı Hak bu kâinatı, -insana lâzım ve lâyıık her şeyi içinde halk etmiş bir misafirhanedir- ziyafetler nevinde bazı zaman ve asırlarda gizli kalmış nimetlerini dua-yı fiilî olan telâhuk-u efkârdan ileri gelen taharriyat neticesinde ellerine ihsan eder. Buna karşı şükretmek lâzım gelirken, bir küfran-ı nimet nevinden, âdi, âciz bir insanın icadı, hüneri nazarıyla bakıp, sonra o küllî bir şuur ve ilim ve irade ve rahmet ve ihsanın neticesi olan o harikaları unutturup, yalnız ince bir perdesini gösterip, şuursuz tesadüfe, tabiata ve câmid maddelere havale edip, ahsen-i takvimde olan insanîyetin mahiyetine zıt bir cehl-i mutlak kapısını açmaktır. Öyleyse

وَفِي كُلِّ شَيْءٍ لَّهُ آيَةٌ تَدُلُّ عَلَىٰ أَنَّهُ وَاحِدٌ

düsturuyla, mahlûkata mânâ-yı harfiyle bakmak elzemdir ki, insan, insan olsun.

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

Bir önceki mektupta “Nur Aleminin Bir Anahtarı” Risalesi’nin üzerinde durmuş, Efendimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) Mirac Gecesi’nde Cenâb-ı Hakk’a selam yerine takdim ettiği kelimelerin dört unsurla ilgili yönlerini anlamaya çalışmıştık. Bu mektupta ise aynı konu üzerine yazılmış bir hâşiyeyi göreceğiz...

Üstad Hazretleri “Lem’alar” isimli eserinde “Kainatta en mühim hakikat ve en kıymetdâr mâhiyet; nur, vücud ve hayat ve rahmettir ki, bu dört şey perdesiz, vâsitasız, doğrudan doğruya Kudret-i İlâhiye ve meşiet-i hâssa-yı İlâhiyeye bakar. Sâir masnûâtta zâhirî esbab, kudretin tasarrufuna perde oluyorlar. Ve muttarid kanunlar ve kâideler, bir derece irade ve meşiete hicap oluyor. Fakat vücud, hayat ve nur ve rahmette o perdeler konulmamış. Çünkü perdelerin sır-ı hikmeti o işte cereyân etmiyor. Mâdem vücudda en mühim hakikat, rahmet ve hayattır; yağmur, hayata menşe ve medâr-ı rahmet, belki ayn-ı rahmettir. Elbette vesâit perde olmayacak.” (16. Lem’a) demiştir.

Bu mektupta da Üstad diyor ki: “Nur’da dahi hayat, vücud gibi doğrudan doğruya Kudret-i İlâhiye’nin perdesiz tecellisi bedâhetle görüldüğüne bir delil budur ki: Şimdi bu makinacıktaki (radyo içinde) turnak kadar bir hava, mânevî az bir nur, yalnız bu okunan mevlid-i şeriften gelen kelimeleri dinler, söyler değil, belki binler, milyonlar kelimeleri aynı anda dinler, söyler ki, binler istasyondaki ayrı ayrı kelimeleri şimdiki işittığımız kelimeler gibi işitir ve işittirebilir, bize söyleyebilir. Demek, en cüz’î, en küllî olur. Hem, o küçükük parçacık hava, küre-i hava kadar vazife görür. En küçük, en büyük küre-i hava kadar büyür.”

Aslında burada Cenâb-ı Hakk’ın “Bir şeyi dilediğinde O’nun buyruğu, sadece ‘Ol!’ demektir, hemen olur...” (Yâsin Sûresi, 82) âyetinde buyurduğu gibi, “Ol!” demesiyle ortaya koyduğu bir mucize gerçekleşiyor. Hava tarlası toprak tarlası gibi meyvelerini vermek için beklemiyor ve sanki zamana ihtiyaç yok...

Bütün hayırlı işlerin meleklerden bir temsilcisi vardır. O temsilciler, bazı varlıkların şuuruz olarak yaptıkları işleri şuurulu olarak temsil ederler. Bu hususu Üstad Hazretleri Sözler Risalesi’nde şöyle anlatır: “Şu mevcudat-ı hâriciyenin, her birisinin üstünde, birer melek-i müekkel var olmak lâzım gelir; tâ ki, o cismin gösterdiği ubûdiyet vazifelerini ve tesbîhât hizmetlerini melekût âleminde temsil etsin, dergâh-ı ulûhiyete bilerek takdim

etsin; elbette Muhibir-i Sâdık (Muhammed Aleyhisselam)'ın rivâyet ettiği melâikeler hakkındaki suretler, gayet münasibdir ve makûldür. Meselâ, ferman etmiş ki: 'Bazı melâikeler bulunur, kırk başı veya kırk bin başı var. Her başta kırk bin ağızı var, her bir ağızda kırk bin dil ile, kırk bin tesbihat yapar.' Şu hadisin anlattığı hakikatın bir mânâsı var, bir de sûreti var. Mânası şudur ki: Melâikenin ibadetleri, hem gayet muntazamdır, mü-kemmeldir; hem gayet küllîdir, geniştir. Ve şu hakikatın sûreti ise, şudur ki: Bazı büyük cismânî mevcudat vardır ki, kırk bin baş, kırk bin tarz ile kulluk vazifeleri yapar. Mesela; semâ (gökyüzü), Güneşlerle, yıldızlarla tesbihât yapar. Zemin (yeryüzü) tek bir mahlûk iken, yüz bin baş ile; her başta yüzbinler ağız ile, her ağızda yüz binler lisan ile vazife-i ubû-diyeti ve tesbihât-ı Rabbâniyeyi yapıyor. İşte küre-i arza müekkel melek dahi, âlem-i melekûtta şu mânâyı göstermek için öyle görülmek lâzımdır. Hatta ben, orta büyüklükte bir badem ağacı gördüm ki, kırka yakın baş hükmünde büyük dalları var. Sonra bir dalına baktım, kırka yakın dili hükmünde küçük dalları var. Sonra o küçük dalının bir diline baktım, kırk çiçek açmıştır. O çiçeklere nazar-ı hikmetle dikkat ettim; her bir çiçek içinde kırka yakın incecik muntazam püskülleri, renkleri ve sanatları gördüm ki; her biri Sâni-i Zülcelâl'in ayrı ayrı birer cilve-i Esmâsını ve birer İsmi ni okutturuyor. İşte hiç mümkün müdür ki, şu badem ağacının Sâni-i Zülcelâl'i ve Hakîm-i Zülcemâl-i, bu câmid ağaca bu kadar vazifeleri yükletsin; onun mânâsını bilen, ifade eden, kâinata ilân eden, dergâh-ı İlâhiye'ye takdim eden, ona münasip ve ruhu hükmünde bir melek-i müekkel ona bindirmesin?" (29. Söz, 1. Maksad, 4. Esas)

Nur Âleminin Bir Anahtarının Hâşiyesi olan bu mektupta da Üstad Hazretleri küre-i havada meydana gelen hârîka durumu aynı Hadis-i Şerif'in meâliyle izah ediyor: "Bir melâike var; kırk bin başı var. her başında kırk bin dil var. Her bir dilde kırk bin tesbihat yapıyor. Altmış dört trilyon tesbihât, aynı anda söylüyor. Demek küre-i hava bu melâike gibidir. Yani, bu melâikenin tesbihâtı adedince her kelime-i tayyibe, hava sayfasında yazılıyor. Küre-i hava diyor ki: 'Bu hadis, benden veya bana nezârete memur melekten haber veriyor. Çünkü, insandaki bütün konuşmalar ve diğer bütün hadsiz sesler, karışmaları içinde karıştırılmadan tam hurufâtıyla ve söyleyenlerin şîveleriyle, mümtaz sesleriyle söylenmek gösterir ki, küllî bir şuurla yapılan bu iş yalnız bir zerrenin vazifesi, ne bana, yani küre-i havaya ve ne de bütün esbaba vermesi hiçbir cihet-i imkânı yok. Demek her yerde hâzır, nâzır ehadiyet cilvesiyle ve içinde ihatalı bir irade,

muhîr bir ilim bulunan bir Kudret-i Ezeliye'nin cilvesidir. Buna milyonlar şahitlerden birisi radyodur.”

Maalesef maddî felsefenin de yanlış yönlendirmesiyle insanlar büyük bir gaflete düşüyorlar ve Cenâb-ı Hakk'ın gözler önüne serilmiş hikmetlerini sezemiyorlar. Aslında hârika olanlar görülmüyor, ama bu muhteşem âhengin dışına çıkmış şeyler onların yerine konulmak isteniyor. Yani insanın mucize bir yapıya sahip olan anatomisi, fizyolojisi binler hikmetlerle iş yapan güzel organların ve hârika işleyişleri bir tarafa bırakılıyor ama üç ayaklı veya iki başlı bir insan doğunca bütün dikkatler onların üzerine çevrilmeye çalışıyor.

Kur'an-ı Kerim bilhassa ülfet, âdet ve sathiyet perdelerini ve zâhirperestlik örtülerini yırtıp, insanın yaratılışına, incire, zeytine ve burçlara yemin ederek onların yaradılışındaki hârikulâdeliklere dikkati çekmiş ve pek büyük bir tefekkür sofrası hazırlamıştır. Ama insanlar, hayret verici acayip şeylere ve garipliklere daha çok meyil duyduklarından, aslından nizam ve intizamdan çıkmış şeyleri görmeye arzu duyuyor ama bir türlü tatmine ulaşamıyorlar. Çünkü onların ruhlarının ve gönüllerinin esas gıdası ülfet ve ünsiyet kapaklarının altındaki kabın içindedir; ama onlar hep yemek kabının kapağını yalamakla meşgul olup duruyorlar, ruhları aç kalıyor. Evet üç ayaklı bir insanın yaradılışından hangi hikmet dersini alacaklar? Veya her gün memeler musluğundan gönderilen sütte gösterilen İlahî şefkat ve merhamet dersini alamayanlar daha başka şeylerden hangi ibret dersini alacaklar? Bir gözün ve beş bin iş gören hikmetli yaratılmış karaciğerin üzerinde, bildiğimiz şey deyip tefekkür edemeyen, oradan ibret ve marifet ders ve gıdasını alamayan iki başlı bir canlıdan hangi gıdâ-i ruhâniyi alacak?! Bu muazzam sofrayı bulamayan ve o muhteşem gıdayı alamayan, nasıl Allah'a şükredecek?

Evet “Radyo” da “Televizyon” da Allah'ın birer nimeti; ama onların bu nimet cihetini yani bunların Allah'ın birer ihsan ve armağanı olduğunu idrak etmeyenler onlardan gerçek mânâda nasıl istifade edecek ve şükürlerini nasıl edâ edecekler?

Kur'an-ı Kerim bize bu hususta şöyle bir örnek vermektedir: “Süleyman, (Saba Melikesi huzuruna gelmeden önce) yanındaki danışmanlarına: ‘Değerli danışmanlarım! Onların itaat içinde huzuruma gelmelerinden önce, içinizden kim onun (Kraliçe Belkis'in) tahtını bana getirebilir?’ dedi. Cinlerden mağrur ve iddiacı bir ifrit: ‘Ben’ dedi, ‘Sen makamından kalkmadan, onu sana getiririm. Benim onu taşımaya gücüm yeter, hem

de zâyi etmeden güvenilir tarzda getirecek emin bir kimseyim. Ama nezdinde, kitaptan ilim olan zât da: ‘Ben, sen gözünü açıp kapamadan onu getirebilirim.’ dedi. Süleyman, Kraliçenin tahtının yanbaşında durduğunu görünce: ‘Bu, Rabbimin lütuflarındadır. Bu, ben şükür mü edeceğim, yoksa nankörlerden mi olacağım diye beni sınamak içindir. Şükreden sadece kendi lehine şükreder. Nankörlük eden ise bilmelidir ki, Rabbim onun şükründen müstağnidir, şükrüne ihtiyacı yoktur. İhsan ve keremi boldur.’ dedi.” (Neml Sûresi, 38-40)

Süleyman Aleyhisselam, radyo ve televizyonda olduğu gibi sadece seslerin ve sûretlerin nakli gibi bir nimet ve ikrama mazhar değil; daha da ötesinde çok uzaklardan eşyanın nakli gibi muhteşem bir ikram ve ihsana mazhardı. Ama hemen, bunun İlahî bir lütuftan ve nimet olduğunu idrak ve ikrâr ile “Bu, Rabbimin lütuflarındadır. Bu, ben şükür mü edeceğim, yoksa nankörlerden mi olacağım, diye beni imtihan etmek içindir.” diyor. Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: “İşte, Hikmet-i Kur’âniye, o âdiyât perdesini yırtar. O küllî, umûmî hârîka mucizeleri ve fevkalâde nimetleri beşere ders verir; Allah’ı tanıttırır, küllî şükür nâmına ubûdiyete sevk eder.”

Mustafa Sungur Ağabey diyor ki: “Üstadımızın 1952 senesinde, İstanbul Seyahatları zamanında, Isparta’da ve İstanbul’da telif ettiği ‘Nur Âlemi’nin Bir Anahtarı’ diye küçük bir Risalesi; hava unsurundaki kudretin mucizelerine dair öyle bir derstir ki; daha misli yazılmamış. Radyoyu ele alarak, hava dalgalarındaki seslerin titreşimlerinde görünen mucize keyfiyetini aynelkyakîn, hatta hakkalyakîn keşfettiğini beyan etmektedir. Ve ‘Hareket-i fikriye ile seyahatimde, hava âlemini temaşa ve o unsurun sayfasını mütalâa ederken bu mücmel hakikatı, tam vâzih ve mufassal, aynelyakin müşahade ettim.’ der. Burada yalnız kalben, keşfen değil; fikren, aklen mütalâasından bahsediyor. Ve ‘Yalnız maddi cihetinde, bir seyahat-ı hayâliye fikriyede, hava sayfasının mütalâasıyla ani bir sûrette görünen bir zarif nükte-i tevhidde, meslek-i imaniyenin hadsiz derecede kolay ve vücut derecesinde kolay bulunduğunu ve şirk ve dalâletin mesleğinde hadsiz derecede müşkilâtlı, münteni, binler muhal bulunduğunu müşâhede ettim. Gayet kısa bir işaretle o geniş ve uzun nükteyi beyan edeceğim.’ diye başında söylüyor. Risaleler’de umumiyetle, iman hakikatlerinin izah ve ispatında kâinat erkânından, nebatat, hayvanat, dağ, taş, deniz, bulut, yağmur, Güneş, ay, arı ve semadan delil getirirken, ‘Nur Âlemi’nin Bir Anahtarı’nda dercedilen bu mektuplarında ise, bu sefer hava unsurundan, ışık unsurundan ve elektrikten bahsediyor.”

309. Mektup

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسْحِحُ بِحَمْدِهِ
 السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا
 وَبِهِ نَسْتَعِينُ

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelâ bu günlerde Sûre-i Ankebût'ta,

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ اتَّخَذَتْ بَيْتًا
 وَإِنْ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبِيتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ

âyetini okurken birden şiddetli bir vehim geldi ki: “En zayıf hane örümceğin hanesidir. Allah’a şerik yapanlar faraza bilseler, yani imana gelmeyen Kureyş rüesâları eğer bilseler...” mânâsında olan bu âyetin belâgatına münasip bir vaziyet görülmedi.

Birden, aynı zamanda Zülfıkar-ı Mu’cizât-ı Ahmediye’yi tashih için açtım. Birden şu satırlar nazarıma ilişti:

“Birinci Hâdis: Mânevî tevatür derecesinde bir şöhretle Resûl-i Ekrem (aleyhissalâtü vesselâm), Ebûbekir-i Sıddık ile küffarın taziyekinden kurtulmak için tahassun ettikleri Gâr-ı Hıra’nın kapısında iki nöbetçi gibi iki güvercinin gelip beklemeleri ve örümcek dahi perdedâr gibi harika bir tarzda kalın bir ağ ile mağara kapısını örtmesidir.

Hattâ rüesâ-yı Kureyş’ten, Resûl-i Ekrem’in (aleyhissalâtü vesselâm) eliyle Gazve-i Bedir’de öldürülen Übeyy ibni Halef, mağaraya bakmış. Arkadaşları demişler: ‘Mağaraya girelim.’

O demiş: ‘Nasıl girelim? Burada bir ağ görüyorum ki, Muhammed (aleyhissalâtü vesselâm) tevellüd etmeden bu ağ yapılmış gibidir.’ ”

Birden, bu âyet-i kerîmenin iki harfinde yani لُو harflerinde bir mu’cize gördüm ki, benim vehmim yerine yüksek bir lem’a-yı i’câz bildim. Şöyle ki:

Sûre-i Ankebût Mekke’de nazil olduğu için, Kureyş’in imana gelmeyen reisleri Peygamber (aleyhissalâtü vesselâm)’a suikast edeceklerini ve o suikastın içinde en zayıf ve en küçük bir hayvan olan bir örümcek o reislerin o şiddetli hücumlarına karşı mukabele edip galebe edecek. Yani örümceğin hanesi olan ağ en zayıf bir perde iken, o kuvvetli reisleri mağlûp edeceğini göstermekle âyet diyor ki:

“En zayıf bir hayvana mağlûp olacaklarını faraza bilseydiler, bu cinayete ve bu suikasta teşebbüs etmeyeceklerdi.”

İşte فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِدَنِكَ gibi^{Hâşiye 10} Mekke’de nazil olan bu sûrenin de, bu لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ âyetinde görülen remizle Gâr-ı Hıra hâdisesinde harika bir hıfz-ı ilâhiye ve ihbar-ı gaybî nevinden bir mu’cize-i Nebeviye’ye işaretle bir lem’a-yı i’câz gösterip o sûreye “Ankebût” namı vermek ve onun ehemmiyetsiz ağına ehemmiyet vermek tam yerinde olup, bu âyete gelen şüphe ve evhamları esasıyla reddettiğini gördüm. Cenab-ı Hakk’a hadsiz şükrettim ki, Kur’ân’ın sûrelerinde ve âyetlerinde, hattâ cümlelerinde ve kelimelerinde de i’câz lem’aları olduğu gibi, harflerinde de vardır bildim.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Hasta kardeşiniz

Said Nursî

Hâşiye 10 Mu’cizat-ı Kur’âniye’de فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِدَنِكَ âyetiyle, gark olan Firavuna der: “Bugün gark olan cesedine necat vereceğim, kurtaracağım.” demesiyle, umum Firavunların tenasuh fikrine binaen cenazelerini mumyalamakla maziden alıp müstakbeldeki ensâl-i âtinin temâşâgâhına göndermek olan mevt-âltûd, ibret-nüma bir düstur-u hayatiyelerini ifade etmekle beraber, şu asr-ı âhirde, o gark olan Firavunun aynı cesedi olarak keşfolunan bir beden o mahall-i gark denizinden sahile atıldığı gibi zamanın denizinden asırların mevcelerinin üstünde şu asır sahiline atıldığı gibi zamanın denizinden asırların mevcelerinin üstünde şu asır sahiline atılacağı mu’cizane bir işaret-i gaybiye ifade eder. (Hâşiyenin hâşiyesi)

(Hâşiyenin hâşiyesi) Bu asırda ecnebîler aynı Firavunun cesedini bulmuşlar; müzehanelerine götürdükleri, ceridelerle neşredilmiştir.

Bu mektupla Üstad, Ankebût Sûresi'ndeki bir mucizeyi anlatıyor. Ankebût, örümcek demektir ve bir sûreye isim olmuştur. Buyuruluyor ki: "Allah'tan başka dostlar edinilenlerin hâli, kendisine ev (ağ) ören örümceğin hâline benzer. Halbuki evlerin en çürüğü örümcek evi (yuvası) dır; eğer bilmiş olsalardı." (Ankebût Sûresi, 41)

Bu sûre Mekke'de nâzil olmuştur. Bu âyetin "Lev kânû ya'lemûn" yâni: "Eğer bilmiş olsalardı." ifadesini izah edip açınca şu ihbârî ve mucizeli hakikatı bulmuş oluyor: "Ankebût Sûresi, Mekke'de nâzil olduğu için, Kureyş'in imana gelmeyen reisleri Hz. Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) sû-i kasta teşebbüs edecekler ve o sû-i kastın içinde en zayıf ve en küçük bir hayvan olan örümcek, o reislerin o şiddetli hücumlarına karşı mukâbele edip galebe edecek. Yâni örümceğin hânesi olan ağ, en zayıf bir perde iken, o kuvvetli reisleri mağlup edeceğini göstermekle, âyet diyor ki: 'En zayıf bir hayvana mağlûp olacaklarını faraza bilseydiler, bu cinayete ve bu su-i kasta teşebbüs etmeyeceklerdi.'

Bu âyet başka açılardan da hârikadır... Meselâ sırf edebî bir temsil olarak bakacak olursak, Allah'dan başkalarını dost edinen ve Allah'ı bırakıp onlara sığınanların durumu, örümcek ağına sığınan sineklerin perişan ve zavallı halleri gibidir. Çünkü örümcek, ağına düşen sinekleri yiyip bitirir. Hatta ağı ören dişi örümcek, kendisini aşılayan erkek örümceği bile telkihten hemen sonra yemeye kalkışır. Çoğu erkekler, bacıklarını kopartılmaktan zor kurtarılırlar. İşte Allah'tan başkasına sığınanların feci hallerini bundan daha güzel anlatmak mümkün değildir.

Bu âyette, ağ ören örümceğin dişi olduğunu "ittehazet" kelimesinden yani dişiliği ifade eden kipin özelliğinden anlıyoruz. Eğer erkek olsaydı, "ittehaze" demesi gerekirdi. İlmî araştırmalar, binlerce örümcek cinsinin hepsinde de ağı örenin dişi olduğunu gösteriyor. Bunu onbeş asır önce hiçbir insan bilemezdi. Bu durum gösterir ki, âyetler sonsuz ilim sâhibi Allah'tan gelmektedir.

Ayrıca âyette geçen kelimelerin, çok ince bir seçim ve dikkat ile yerleştirildiğini de anlıyoruz. Bu da bir mucizedir. Çünkü örümcek evinin (ağının) çok çürük olduğu ifade ediliyor. Ama ip olarak çürük olduğu ifade edilmiyor. Çünkü ev olarak zayıf ve çürüktür ama ip olarak en güçlü bir iptir. Meselâ örümcek ipi, kendi inceliğinde veya kalınlığında bir çelik iple mukayese edilirse, ilim dünyası bilir ki, mutlaka üç-beş kat daha kuvvetlidir... İşte ifade de enteresan dikkat... Bu da bir mucizedir...

310. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık, sarsılmaz, sebatkâr, fedakâr kardeşlerim,

Evvelâ: وَلَيَالٍ عَشْرٍ * وَالْفَجْرِ * senasına mazhar o gecelerinizi ve bayramınızı ruh u canımla tebrik ederim. Ve şiddetli hastalığımın şifasına dualarınızı isterim.

Sâniyen: Nurlar'ın parlak fütuhatına bir derece mümanaat fikriyle, gizli dinsizler bir kısım resmî memurları âlet ederek keyfî kanunlarla ilişiyorlar. Ve has Nurcuların az bir kısmına fütur vermek için çalışıyorlar. Ezcümle, bu mübarek günlerde İstanbul'dan Rehber hakkında dinsizlik damarıyla yazılan (Hâşiye) ehl-i vukuf raporunu bana gönderdiler. Ben şiddetli ve semli hastalığım için, onlara cevap vermesini sizlere havale ediyorum.

On iki sene evvel yazılan ve aflar ve beraatlar gören ve beş mahkemenin eline geçip ilişilmeyen ve iade edilen ve on bin adama, hususan gençlere zararsız menfaat veren ve zeyilleriyle beraber büyük müdafaatında bu vatana büyük faydası isbat edilen bu eser hakkında Medresetü'z-Zehra ve şubeleri o ehl-i vukufu susturmak ve kanun namına tam kanunsuzluk ettiklerini ve adliyyede adalet hesabına dehşetli zulüm ettiklerini ve Rehber hakkında “Dini siyasete âlet etmek var.” demelerine mukabil, o vukufsuz ehl-i vukuf siyaseti ve adlî vazifelerini dinsizliğe âlet etmek istediklerini delillerle göstermek vazifesini o Nurcu kardeşlere havale ediyorum.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Hasta kardeşiniz

Said Nursî

Bu mektupta, Fecir Suresinin ilk iki âyetinde “Fecre (tan vaktine) yemin olsun ve on geceye de yemin ki” diye ifade edilen Kurban Bayramı öncesi on gece hatırlatılarak hem tebrik ediliyor hem de o gecelerde şifa duaları isteniyor. Bazıları bu on geceyi Ramazan'ın son on gecesi olarak anlasa da kuvvetli görüş Kurban öncesi geceleridir. Zâten Bediüzzaman Hazretleri'-

nin Lâhika mektuplarından bunların Kurban ile ilgili olduğunu anlıyoruz. Maalesef, mübarek Ramazan geceleri gibi ihyâ edilmesi gereken bu bereketli gecelerin kıymetini bilmiyoruz.

Gençlik Rehberi, 1952’de Konyalı Muhsin Alev tarafından yeni harflerle bastırılmıştı. Bu sebeple müellifi olan Bediüzzaman Hazretleri İstanbul’da mahkemeye verilmişti. Bu mahkeme münasebetiyle Üstad bir müddet İstanbul’da kaldı.

Bu mahkemeye gidenlerden Konyalı Hayrullah Lim diyor ki: “Mahkeme günü, o muazzam kalabalıktan Hz. Üstad’ı salona götürmek üzere iki kişi koluna girdik. O zaman mahkeme salonu, şimdiki büyük postanenin üst katında idi. Merdivenler, her taraf Üstad’ı göreceğiz ümit ve şevki ile yanan, kaynayan bir gençlik kitleleriyle ve polislerle dolu idi. Hz. Üstad’ın yanında ve koltuğunda beraber yürümekteki sevincime, heyecanıma zaten hudut yok. O sırada merdivenleri çıkıp dış salonlardaki muhteşem kalabalığı ve kaynaşan cemaati görünce Hz. Üstad, gayet sâkin şekilde ve sanki hiç kimse yokmuş hâleti içinde bana: “Hayrullah! Bunlar kim?” dedi. Ben heyecanlı ve titrek sesimle: “Üstadım! Bunlar üniversite talebeleri!” dedim. ‘Peki niçin gelmişler?’ dedi. ‘Üstadım! Sizin mahkemeniz için.’ dedim. Cevaben gayet derinden gelen bir sadâ ile ‘Acaaiib!’ buyurdular. Ben Hz. Üstad’ın bu hâline çok şaşım. Çünkü ben nerede ise heyecandan bayılacaktım. Baktım Üstad hiç oralı değil, orada kimse yokmuş gibi sanki.”

Bu mahkemede Üstad’ı müdafaa eden Avukat Abdurrahman Şeref Laç, mahkemede Üstad’ın bu hâlini şöyle anlatıyordu: “Bir Müslüman, ak saçlı bir Müslüman. Saçını, başını ve yaşını bütün ömrü boyunca nurla ağartmış bir Müslüman. Saçı, başı, yaşı ve bütün vücudu Allah’ın nuruyla yıkanmış, tertemiz ve bembeyaz bir Müslüman. Bütün ömrü boyunca in’âm-ı Hak olan hayatını, Türk Milleti’nin salâhı ve hakiki saadeti için vakfetmiş; emr-i İlähî olan ruhunu, feleğin hakiki mâliki Allah’a teslim edinceye kadar aynı yolda yürümeye azmetmiş; binâ-yı Sübhânî olan bedenini, yalnız Allah yolunda yıpratmış olan büyük bir Müslüman, bugün ‘Demokrasi vardır.’ denilen bir gün, kalkıyor, yalnız ‘Allah’ diyor, ‘Kitap’ diyor, ‘Resûl’ diyor ve gençliğe, ‘Dikkat!’ diyor. Der demez arkasından savcı yapıyor. ‘Gel buraya... Suç işledin!’ diyor. Ve âfâkı kapkara bir zulmet kaplamıştır. Fakat, bakın şu asil ve necip ihtiyar Müslümana! Ne kadar sakin ve ne kadar rahattır. Zira kesrette değil, vahdettedir. Gecenin zulmetinden ve gündüzün rengârenginden bî füturdur. Belâ zindanında safayı seyretmektedir. Cefa safhasında vefa bulan, mazhar-ı tecellî olandır.

Zirâ eşya hakikatlerinden haberdardır. Kesafeti letâfete kalbetmiştir. Kanı çekilmiş, damarlarında kan yerine, feyz-i hak ve cereyan etmektedir ve savcı bu Müslüman'ı kolundan yakalamış hapse sürüklemektedir.”

311. Mektup

Ehl-i Vukuf Raporuna Hafif Bir İtiraz Tarzında

Hakikat-i Hali Beyan Etmektir

“Dinî hissiyatı siyasete âlet ediyorum.” diye ithamlarına karşı deriz:

Bütün hayatımı ve beni tanıyanları işhad ediyorum ki, değil dini siyasete âlet, belki siyasî olduğum zamanda dahi, bütün kuvvetimle siyasetleri dine âlet ve tâbi yapmaya çalıştığımı, bütün tarih-i hayatım ve dostlarım şهادet ettikleri gibi, Hürriyetin başında, şariat isteyenleri astıkları bir zamanda, Hareket Ordusu'nun dehşetli Divan-ı Harb-i Örfî'sinde, aynı günde on beş adam asıldığı bir zamanda, Divan-ı Harb-i Örfî reisi ve âzâları dediler ki: “Sen mürtecisin, şariat istemişsin!” sözlerine mukabil demiş:

“Şariatın birtek meselesine ruhumu feda etmeye hazırım. Eğer Meşrutiyet bir fırkanın istibdadından ibaret ve hilâf-ı şariat hareket ise, bütün dünya şahid olsun ki ben mürteciyim!” diyen bir adam, idama beş para ehemmiyet vermeyen ve dünyasını, herşeyini şariata feda eden, hiç mümkün müdür ki, dini, şeriatı bir şeye ve bir siyasete âlet yapsın. Buna ihtimal veren sofestaî olamaz.

Hem bir mâsumun hatırı, bu vatanda on zalim gaddarlara siyaset yoluyla ilişmek büyük bir hatâ bilen.. on zalim cinayetkâr ve kendine işkence edenlere karşı mukabele etmeyen, hattâ beddua da etmeyen bir adam.. ve âsâyîşe ilişmemek hayatına bir düstur yapan bir adamı; “dini, siyasete ve dolayısıyla asâyîşe dokunur” mânâsında itham etmek, elbette dehşetli bir garazla itham eder. Yirmi sekiz senede emsalsiz ihanetler, işkenceler, azaplar verildiği halde, mahkemelerin tahkikatıyla, yüz binler fedakâr dostları varken, altı vilâyetin ve altı mahkemenin tahkikatıyla bir vukuat talebesinde bulunmayan bir adam âsâyîşe, ya vatana, siyasete zararı var diyen, elbette yerden göğe kadar haksızdır.

Zannetmesinler ki, ben bu zalimâne ithamlara karşı kendimi mes'uliyetten veya mahkûmiyetten kurtarmak içindir. Sizi temin ediyorum ki, beni tam bilen dostlarım da tasdik ediyorlar ki, bu yirmi sekiz sene de, ölüm hayattan ziyade bana faydalı.. ve kabir on defa bana hapisten ziyade medâr-ı rahat.. ve hapis on defa bu çeşit serbestiyetten daha istirahatime faydalı olduğuna kat'iyen kanaatim var. Eğer bazı dostlarım mahzun olmasaydı, ben daimî hapiste kalacaktım.

Eğer şer'an intihar caiz olsaydı, elbette Rus'un Başkumandanının ve İstanbul'u işgal eden İtilâfçuların Başkumandanlarının kendi idam etmek vaziyetlerine ve divan-ı riyasette elli meb'usun huzurunda ilk Reisicumhur'un şiddetli hiddetine karşı tezellüle tenezzül etmeyen bir adam, elbette pek çok defa bir âdi jandarma ve gardiyanın ve âdi bir memurun tahkirkârâne ihanetleri ve iftiraları ve tazipleri ve ağır tâcizlerini gören adama, elbette ölüm yüz defa hayattan daha ziyade ona hoş gelir.

Madem Rehber'i bahane edip, böyle hiç hatıra ve hayale gelmeyen bir evhama itham ediliyorum. Ben ve kardeşlerim Rehber'in hakikatıyla, hem imanımızı, hem ahlâkımızı tehlikeden kurtardığımız için deriz ki:

Rehber on beş sene evvel telif edilmiş, üç defa tab' ile binler nüshası ve el yazısıyla on binler nüshası bu vatanı iştiyakla okunmak suretinde intişar ettiği halde, yüz bin adam okuyucu hiç kimseden muvafık, muhalif, dindar, dinsizden hiçbirisi dememiş; "Ondan zarar gördük." veya "Vatan ve millete zararı var." işitmedik. Öyle bir zarar olsaydı, bu ehemmiyetli bir mesele olduğu için intişar edecekti. Hâlbuki bundan yüz bine yakın şahit gösteririz ki; "Biz ondan imanımızı kurtardık, seçiye-i milliyemizi onunla düzelttik, istifade ettik" diye yüz bin şahit bu dâvâmıza lüzum olsa göstereceğiz.

Acaba bir adamın on hasenesi olsa, bir küçük yanlış nazara alınmadığı halde, böyle yüz bin hasene ve fayda sahibi bir eserin vehmî, asılsız bir kusur tevehhümüyle medâr-ı mes'uliyet olabilir mi? Hiç, dünyada hayat-ı içtimaiyeye temas eden hiçbir kanun böyle bir hâle suç diyebilir mi?

O eseri tetkik eden ulûm-u İslâmiye ve diniyeye mâlik olmayan ehl-i vukufun suç unsuru diye gösterdikleri:

Birincisi: “Lâikliğe aykırıdır, dini siyasete âlet ediyor.”

Hâlbuki, müellifi otuz beş seneden beri siyaseti terk edip bir gazete-yi okumamış ve şâkirtlerine de “Siyasetle meşgul olmayınız!” daima demesi, bu suç unsurunu tamamıyla keser.

İkincisi: “Dinî tedrisata taraftar olmak” bir suç gösterilmiş.

Buna karşı deriz: Dünyada buna suç diyen hiçbir ehl-i iman bulunmaz. Hususan hapisteki olanlar içindeki bîçârelere teselli suretinde ders vermiş. Tedrisata taraftarlığını o zaman söylemiş. Bu ise, o cümle-yi de, bütün bütün mânâsız olduğunu gösterir. Hattâ hapisteki üç yüz adamın az bir zamanda Risale-i Nur’la ıslah olması, cinayetlerden tevbe ederek ve bütün onlar namaz kılmaları, alâkadar memurların nazar-ı dikkatlerini celb etmiş. O memurlar bir kısmı demişler:

“On beş sene hapiste kalmasının faydası kadar, on beş hafta Risale-i Nur fayda vermiş.” Bunu hapisteki Rehber’i yazana söylemişler.

Müellifi de demiş:

Yüz otuz kitaptan ibaret olan Risale-i Nur ve onun küçük bir parçası olan Rehber’i, tamamıyla olmasa da okuyan adam, elbette on beş sene hapisteki cezadan, medresede ders okumak kadar istifade eder, ıslah-ı hal eder, fenalıklardan tevbe eder. Acaba böyle bir temenni, bir teşvik ve beni hapse sokanlar da tasdik ettikleri halde suç olabilir mi?

Üçüncüsü: “Tesettür ve terbiye-i İslâmiye taraftarıdır.” diye suç göstermiş.

Bu ise hem Eskişehir, hem Denizli, hem Afyon’da, hem Afyon’un mahkemesinin kararnamesinde de neşredildiği gibi, on beş sene evvel Eskişehir’de tesettür taraftarlığım için mahkeme bana ilişmiş. Ben de hem mahkemeye, hem Mahkeme-i Temyiz’e bu cevabı vermişim:

“Bin üç yüz elli senede ve her asırda üç yüz elli milyon müslümanların kudsî bir düstur-u hayat-ı içtimaîsi ve üç yüz elli bin tefsirin mânâlarının ittifaclarına iktidaen ve bin üç yüz elli senede geçmiş ecdatlarımızın itikadlarına ittibaen tesettür hakkındaki bir âyet-i kerîmeyi tefsir eden bir adamı itham eden, elbette, zemin yüzünde adalet varsa, bu ithamı şiddetle reddeder ve o ithama göre hüküm verilse nakz ve reddedecek.”

Bu âyet-i kerîmenin tesettür emri kadınlara büyük bir merhamet olduğunu ve kadınları sefaletten kurtardığını, Risale-i Nur kat'î isbat ettiği gibi, Sebilürreşad'ın 115. sayısındaki "Ehl-i iman âhîret hemşirelerine" ünvanı olan bir makalem isbat eder.

Dördüncüsü: "Şahsî nüfuz temin etmek" bir suç unsuru gösterilmiş. Sebebi de "Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsi namına konuşuyorum" demesi ve "Kalbe ihtar edildi," "Hatırıma geldi," "Kalbime geldi," "Risale-i Nur hem mektep, hem medrese, hem tekke faydasını veriyor-muş." Ehl-i vukuf bu cümleyi medâr-ı itham etmiş.

Cevaben deriz: Bir adam kabir kapısında, seksenden geçmiş, kırk seneden beri kendisini inzivaya alıştırmış, yirmi sekiz seneden beri tecrid-i mutlak ve haps ve nefiy içinde bütün bütün dünyadan küsmüş. Otuz beş sene gazeteleri okumamış, dinlememiş. Mukabelesiz ömründe hediye kabul etmemiş, en yakın akrabasından, hattâ kardeşinden hiç mukabelesiz bir şey kabul etmemiş. Hürmetten, teveccüh-ü nastan kaçmak için, halklarla görüşmemek için zaruret olmadan kendine düstur yapmış. Ve bütün dostların medihlerini kendi şahsına almayarak, ya Nurcuların heyetine, ya Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsine havale etmiş. Ve dermiş:

"Ben lâyük değilim. Haddim de değil. Ben bir hizmetkârım; çekirdek gibi çürüdüm, gittim. Risale-i Nur ise, Kur'ân-ı Hakîm'in tefsiridir, mânâsıdır."

Hemen herkesin dediği gibi "Hatırıma geldi," yahut "Fikrime geldi." yahut "Fikrime ihtar edildi." gibi tabirleri herkes istimal ediyor. Benim de bunu söylemekten maksadım bu ki: "Benim hünerim, benim zekâm değil. Sünuhat kabilinden" demektir. Bu da herkesin dediği gibi bir sözdür. Eğer vukufsuz ehl-i vukufun verdiği mânâ ilham da olsa, hayvanattan tut, tâ melâikelere, tâ insanlara, tâ herkese bir nevi ilhama ve sünuhata mazhar oldukları, ehl-i fen ve ehl-i ilim ittifak etmişler. Buna suç diyen, ilim ve fenni inkâr etmek lâzım gelir.

Beşincisi: "Müellif, câzibedar bir fitnenin esiri olmak ihtimali olan bir nesli, Risale-i Nur'dan medet umanlara verdiği cevaplarla kurtaracağına kanidir."

Ehl-i vukuf bu cümleyi de medâr-ı itham etmişler. "Yüz bin şahit-

le isbat edilen ve meydana gelen zâhir bir hakikati kanaat ettim.” demesini medâr-ı suç yapmak ne derece mânâsız olduğunu, dikkat eden anlar.

Altıncısı: “Siyasiyyun, içtimaiyyun, ahlâkiyyunların kulakları çınlasın!” demesini bir suç mevzuu göstermişler. Hâlbuki gençleri tehlikelerden kurtarmak için kısa ve rahat bir çareyi keşfettiğini, “Siyasiyyun, ahlâkiyyun da bunu terviç etsinler” mânâsında demiş: “Kulakları çınlasın!” Buna suç diyen, insanîyet itibarıyla çok suçlu olmak gerektir.

Yedincisi: “Fitneyi ateşlendiren ve talim eden irtidatkâr bir şahs-ı mânevînin mevcut olduğunu ve bu mânevî şahsın hayaline görüldüğünü söylemekte, fakat kim olduğunu bildirmemektedir.”

Ehl-i vukuf medâr-ı itham etmişler. Acaba dünyada insî ve cinnî şeytanlar hiç boş dururlar mı? Onların daima fenalıkları yapmak ve yaptırmakla meşgul olduklarından, bu vukufsuz ehl-i vukuf hiç bilmemişler mi ki, mânâsız ilişiyorlar? Madem “mânevî” demiş, madem kim olduğunu bildirmemiş, dünyada hiçbir mahkeme böyle mânevî bir adama, yani “Bir şeytana hakaret ettin” diye seni mahkemeye vereceğiz diyen, elbette sözüne zerre miktar ehemmiyet verilmez bir hezeyan hükmündedir.

Sekizincisi: “Doğrudan doğruya Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyân’ın i’câz-ı mânevîsinden süzülen ve çıkan ve tevellüd eden Risale-i Nur esaslarına dayandığı müellif tarafından mükerreren ve musırrane beyan ve iddia edilmekte ve böylece propaganda dînî delillere, telkinlere istinad ettiğini söylemekle” suç unsuru gösterilmektedir.

Bunu, bütün Risale-i Nur’u okuyanların tasdikiyle, hususan meşhur Mısır, Şam, Bağdat, Pakistan ve Diyanet Riyaseti’nin dairesini-nulemâsı tasdikle, “Risale-i Nur doğrudan doğruya hakikî bir tefsir-i Kur’ânîdir ve Kur’ân’ın malı ve lemaatıdır” dedikleri halde, bu cümleyi medâr-ı suç yapanlardan mahkeme-i kübrâ-yı haşirde bu hatâsının sebebi sorulacak.

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

Hasta
Said Nursî

Bir önceki mektupta bildirildiği gibi, “Gençlik Rehberi” hakkında dinsizlik damarı ile yazılan ehl-i vukuf raporuna karşı, bu mektupta gerekli itiraz yapıp hakikat-ı hal beyan ediliyor.

Üstad raporda yapılan dini hissiyatı siyâsete âlet etme ithamına karşı gerekli cevabı kendi hayatından geçen olaylarla veriyor. Çünkü Üstad seneler önce siyasetin mânevî hayat adına tehlikelerini görmüş ve “Eûzü billâhimineşşeytânî ve’s-siyâseti” Yani “Şeytandan ve siyâsetten Allah’a sığınırım.” diyerek siyâseti terk etmiş, talebelerinin de siyasetten uzak durmalarını emretmişti. Hatta siyâsetle alâkadar olduğu dönemde bile dini siyasete asla âlet etmemiş; bilakis siyaseti dine âlet etmeye çalışmıştı.

Artık siyasetten bu kadar uzak yaşayan, 28 senelik son hayatında hiçbir ilgisi tesbit edilemeyen bir insana yapılan, bir gadr ve zulümdü. Belki de siyâseti dinsizliğe âlet edenlerin acımasız bir iftiraları idi.

İkinci olarak dînî tedrisata taraftar olmak bir suç gibi gösterilmiş. Aslında haphishânedekilerin islâhı için, o biçârelere tesellî sûretinde söylenmiş şeyleri suç saymak elbette hukuka, adâlete yakışan bir şey değildir..

Daha önce Barla’da iken “Bize dînî hükümleri ve İslâmî hakikatleri talim edecek resmî bir dairemiz var. Sen ne salâhiyetle dînî neşriyat yapıyorsun? Sen madem sürgüne mahkûmsun, bu işlere karışmaya hakkın yok.” diyenlere Üstad şöyle cevap vermişti: “Hak ve hakikat inhisar altına alınmaz! İman ve Kur’an nasıl inhisar altına alınabilir? Siz dünyanın usûlünü, kanununu inhisar altına alabilirsiniz. Fakat imânî hakikatlar ve Kur’ânî esaslar, resmî bir şekilde ve ücret mukabilinde dünya muâmelâtı sûretine sokulmaz; belki İlâhî bir mevhibe (vergi, bahşış, armağan) olan o sırlar, hâlis bir niyet ile ve dünyadan ve nefsânî hazlardan sıyrılmak vesilesiyle o feyizler gelebilir. Hem de sizin o resmî daireniz dahi memlekette iken beni vâiz kabul etti, tayin etti. Ben o vâizliği kabul ettim, fakat maaşını terk ettim. Elimde vesikam var.” (16. Mektup, 5. Nokta, 2. Mesele)

İkinci olarak, Üstad’ın tesettüre ve İslâmî terbiyeye taraftar olması bir suç olarak gösteriliyor. Halbuki tesettür Kur’an-ı Kerim’in hükmü: “Ey peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve müminlerin hanımlarına söyle, evlerinden çıktıklarında dış örtülerini üzerlerine alsınlar.” (Ahzâb Sûresi, 59) Zâten bu hususa Üstad, Eskişehir, Denizli, Afyon Mahkemelerinde hem de Temyiz mahkemesinde itiraz olarak şöyle itiraz etmişti: “Bin üç yüz elli senede ve her asırda üç yüz elli milyon Müslüman’ın kudsî bir düstur-u hayat-ı ictimâisi ve üç yüz elli bin tefsirin mânâlarının ittifaklarına uyararak, bin üç yüz elli senede geçmiş ecdatlarımızın itikatlarına tâbi olarak teset-

tür hakkındaki bir âyet-i kerimeyi tefsir eden bir adamı ittihâm eden (onu suçlu sayanları), elbette zemin yüzünde adâlet varsa, bu ittihâmı şiddetle reddeder. Ve o ittihâma göre hüküm verenleri, nakz edip reddedecektir.”

Hem de tesettür, kadınlar için fitrîdir. Bu gerçeği Üstad 24. Lem’a’da dört hikmet ile izah etmiştir.

1- Kadınlar yaradılış bakımından zayıf ve nâzik olduklarından, kendilerini ve hayatlarından ziyade sevdikleri yavrularını himâye edecek bir erkeğin himâye ve yardımına muhtaç olduklarından, kendilerini sevdirmek ve nefret ettirmemek ve istiskale mâruz kalmamak için tesettüre fitrî bir meyli vardır.

Kadınların on taneden altı-yedisi, ya ihtiyardır, ya çirkindir. Bu durumlarını göstermemek için örtünmek isterler. Ya kıskançtır; kendinden daha güzellere nisbeten çirkin görünmemek için tesettüre ihtiyacı vardır. Ayrıca kadınlar taarruza ve tecavüze uğramamak için de örtünmek zorundadırlar. Ayrıca bazılarının da kocalarının nazarında ihânle itham edilmemek için yine tesettüre ihtiyaçları vardır.

İnsan, fıratı icabı, sevmediği ve istiskal ettiği adamların nazarından sıkılır, müteessir olur. Fıratı bozulmamış kadınlar da pek çok insanın kendilerine bakmalarından rahatsız olurlar. Maddi yönden bile, zehirli ve pis nazardan, kötü bakıştan insan sıkılır. Nâzik yapılı ve hemen te’sir altında kalan kadınlar daha çok sıkılırlar. Onun için tesettüre ihtiyaçları vardır. Demek ki, tesettürü kaldırmak fıtrata terstir. Kur’an’ın tesettür emri fitrîdir.

Evet insan fitraten korku duygusuna kapılınca, gizlenip saklanmak, örtünüp perdelenmek, gözden uzak olmak ister. Kadınlarda da ecnebî erkeklerle karşı fitraten korkaklık vardır. Onun için fitratları tesettürü istiyor. “Çünkü, sekiz-dokuz dakika bir zevki, cidden acılaştırarak sekiz-dokuz ay, ağır bir veled yükünü zahmetle çekmekle beraber, hâmisiz bir veledin terbiyesiyle, sekiz dokuz sene, o sekiz-dokuz dakika gayr-i meşrû zevkin belâsını çekmek ihtimâli var. Çoklukla vuku bulduğundan, cidden kadın fitratı şiddetle nâmahremlerden korkar ve cibilliyeti sakınmak ister. Tesettürü ile de nâmahreminin iştihasını açmamak ve tecavüzüne meydan vermemek zayıf yaradılışı emreder ve kuvvetli ihtar eder ve bir siperi ve kalesi örtüsü olduğunu gösterir.”

2- Kadın ve erkek arasındaki esaslı münasebet ve muhabbet sadece dünya hayatının ihtiyacından ileri gelmiyor. Bilakis edebî hayatta da bu ciddi ve şiddetli alâka devam edecektir. Kadın ebedî hayatta da kocasının yoldaşı olacağına göre elbette kocasının nazarından ayrı olarak başkasının nazarı-

nı kendi güzelliklerine çekmemesi ve kocasını darıltmaması ve kiskandır-
maması gerekir. Bunun çaresi de tesettürdür.

3- Aile hayatının saadeti, kadın ve kocası arasındaki karşılıklı güvene,
samimi hürmete ve muhabbete bağlıdır. Tesettürsüzlük bu güven duy-
gusunu bozar.

Anne, kız kardeş, teyze gibi mahremlerin simâları, yüz hatları ve diğer
akrabalık işaretleri mahremiyetten haber verir; onlar için şefkat ve meşru
muhabbet hislerini doğurur. Bu yüzden nefsanî ve şehvânî his ve me-
yilleri kırar. Ama şer'an mahremlere de gösterilmesi haram olan yerlerde
mahremiyetten haber verecek çizgi ve işaretler bulunmadığından, o yer-
leri açık saçık bırakmak âdî ve süflî nefislerde gayet çirkin hislerin uyan-
masına sebep olabilir. Böyle bir şey ise, tüyler ürpertecek bir düşüş, bir
alçaklıktır.

4- Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) "Nikahlanın, çoğalın, ben
kıyamette sizin çokluğunuzla diğer ümmetlere karşı iftihar edeceğim."
buyuruyor. Bütün milletlerde nüfus çokluğu arzulanmaktadır. Ama açık
saçıklık nikahı azaltır, nüfusu düşürür.

Dördüncü suç olarak; şahsî nüfuz temin etme gösterilmiş. Halbuki
Üstad, ihlâsa zarar gelmemek için dünyevî menfaatleri hatta mânevi ve
uhrevî makamları da hedef edinmemiştir. Herkesin kalbine bazı mânalar
doğabilir. Birçok sanatkârın bu husustaki sözleri toplansa ciltleri meydana
getirir. Hatta birçok buluş ve keşfin temelinde ilham ve sünihat vardır.
Arılardan balıklara kadar pek çok hayvanın yaptıkları ve hareketleri dikkat
edilse ilhama mazhariyetleri anlaşılabilir.

Keşif ve buluşlarla ilgili ilim adamlarına rüyalarda ilham olan bilgilerden
örnekleri "Bilim ve Teknik Dergisi"nin Ağustos 1972 sayısından veriyorum:

Bu asrın başlarında öğrenci Niels Bohr şöyle bir rüya gördü: Kendisi Gü-
neşin kızgın gazlarla dolu merkezinde duruyor ve gezegenler ince iplikler-
le bağlı oldukları Güneşin etrafında dönüyorlardı. Her gezegen Bohr'un
yanından geçerken bir de düdük çalıyordu. Sonra yanan gazlar soğuyup
katılaştı, Güneş ve gezegenler uzaklaşıp gitti ve Bohr uyandı. Bu rüya
onun Güneş Sistemi ile atom yapısı arasında bir benzerlik düşünmesine
sebep oldu. Bu bize "Atomların ilk Modern Tablosunu" verdi; ortada bir
çekirdek (nücleus) ile bunun etrafında dönen elektronlar... Böylece mo-
dern atom teorisi bir rüya ile başlamış oluyordu.

Sinirlerin çalışmasında kimyevî maddelerin ehemmiyetini isbat ettiği için Nobel mükâfatı alan Otto Loewi'ye gelelim. Loewi'nin 1903'te ortaya attığı faraziyeye göre: "Sempatik ve parasempatik sinirlerin uyarılması, neticesinde bu sinirlerin uçlarında kimyevî maddeler serbest hale geçmekte ve bu maddeler sinirin tenbihini, sinirin girdiği organa aktarmaktadır." Fakat bunu ispat edecek bir metod bulamıyordu. 1920 senesi bir gece rüya gördü, rüyada 1903'te ortaya attığı faraziyesi ile iki sene önce bir başka fikrî ispat için kullandığı yeni bir metod birden biraraya gelmişti. Uyanıp bazı notlar yazdı ve tekrar uykuya daldı.

Sabah kalkınca gece yazdığını okuyamadı, rüyayı da unutmuştu. Ertesi gece aynı rüyayı gördü. Bu defa lâboratuvara girip rüyasında gördüğü deneyi yaptı. Loewi iki kurbağa kalbi aldı, bunlardan birinin sinirleri üzerindeydi; diğërininki çıkarılmıştı. Sinirli kalbin vagus'unu, yavaşlatıcı sinirini uyardı, kalp yavaş yavaş atmaya başladı. Bu kalbin içinde bulunduğu tuzlu suyu sinirsiz kalbe tatbik etti, sinirsiz kalb sanki kendi yavaşlatıcı siniri uyarılmış gibi yavaşladı. Loewi, deneyi başka şekilde tekrarladı, bu defa da birinci kalbin accelerator'unu, hızlandırıcı sinirini uyardı, bu kalbin içinde bulunduğu sıvıyı ikinci kalbe aktardı. İkinci kalb de hızlandı. Bunlardan şu neticeye vardı: "Sinirler kalbe doğrudan doğruya te'sir yapmıyor, fakat uyarılınca uçlarından hususi kimyevî maddeler çıkıyor; demek ki sinirleri uyarılan kalbin atışlarını değiştirmesi, bu hadiseye bağlıdır."

Büyük kimyacı Kekule de şöyle bir rüya gördüğünü anlatıyor: "İskemlemi ateşe doğru çevirip uyuklamaya başladım. Gene atomlar gözlerimin önünde zıplayıp duruyordu. Küçük atomlar mütevazi bir tavırla arka plana çekilmişlerdi. Onlardan başka daha büyük şekiller de görüyordum; yılanı benzer hareketlerle eğilip bükülen, uzun zincirler vardı. Fakat bakınız, bu ne ola ki? Yılanlardan biri kendi kuyruğunu ağzına aldı ve bu halka alay edercesine gözlerimin önünde döndü. Yıldırım hızıyla uyan-dım." Rüyasında gördüğü kuyruğunu ağzına almış yılan sayesinde Kekule, Benzen'in halka şeklindeki (umumiyetle bir altıgen olarak gösterilen) formülünü keşfetti. Ve organik kimyada moleküler yapının ehemmiyetini gösteren "Kapalı Zincir" veya "Halka" teorisini ortaya koydu.

Elias Howe yıllardır dikiş makinası iğnesi keşfetmek için çalışıyordu. İlk yaptığı iğnelerde, delik iğnenin ortasında idi ve bunlar işe yaramıyordu. Beyni gece gündüz hatta uykuda bu keşifle meşguldü. Bir gece rüyasında vahşî kabilelere esir düştüğünü gördü."Elias Howe" diye kükredi kabile reisi, "Sana bu makineyi derhal bitirmeni emrediyorum, yoksa öleceksin!" Elias'ın dizlerinin bağı çözüldü, elleri titremeye başladı ve yüzünden

soğuk bir ter boşandı. Düşünüyor, taşınıyor, makinanın bu parçasındaki eksikliği gideremiyordu. Bütün bunlar ona o kadar gerçek gibi gözükiyordu ki, uykusunda avazı çıktığı kadar bağırdı. Boyalar sürünmüş, esmer tenli cengaverler etrafını sardılar ve onu ölüm meydanına doğru götürmeye başladılar. Birden bir şey fark etti: Muhafızların mızraklarının ucunda göz şeklinde delikler vardı, nihayet işin sırrını çözmüştü: Ona lâzım olan, deliği ucunda bir iğneydi. Uyanıp yataktan atladığı gibi ucu delikli mızrakların minik bir modelini yapmağa koyuldu; bu iğne mufavakiyetle neticelendi.

Beşinci suç olarak, Risale-i Nurlar'ın, gençliği câzibedar fitnelerden kurtaracağıın söylenmiş olması imiş. Bu hususta herkes müttefikdir. Müslümanlar bunun şahididir. Dini istemeyenler de "Bu kitapları okuyanlar dindar oluyor." diye şikayet etmektedirler. Demek ki, Risaleler bu câzibedar fitnenin akışına, girdabına kapılmaktan gençleri kurtarmaktadır.

Altıncı suç da, siyasetçileri, sosyologları ve ahlâkçıları "Kulakları çınlasın!" diyerek uyarmasıymış. Gençleri tehlikelerden kurtaracak kısa, kolay ve rahat bir çâreyi bulan zâtın bu ikazı hiç suç olabilir mi?

Yedinci suçu ise fitneyi ateşleyen manevî bir şahıstan bahsetmesi imiş. Bu şahsın kim olduğunu gizlemesi de suçmuş... Böyle bir suç olabilir mi? Bir kimseye "Sen şeytana hakaret ediyorsun!" diye suç icad edilebilir mi? Ama meseleye şeytana tapanlar açısından bakarsanız o zaman olabilir. Çünkü onlar Eûzübillahimineşşeytanirracîm dediğimiz için bile şeytana hakaret ettiğimizi söyleyip bizi suçluyorlar.

Sekizinci olarak; Risale-i Nur'un Kur'an'dan, Kur'an'ın mânevî mucizeliğinden süzüldüğünü söylemek de suç sayılmış. Bu bir suç değil; bu bir hakikatın tesbitidir. Hem de vicdanî bir kanaat meselesidir. Hiç kimse de vicdanî kanaatlarından dolayı suçlanamaz.

312. Mektup

1952'de İstanbul'da görülen Gençlik Rehberi mahkemesine, ehl-i vukûfa cevaben verilen itiraznamedir.

Birinci Ağır Ceza Mahkemesi'ne,

Risale-i Nur eczalarından Gençlik Rehberi'nin tab'ı ve intişarı münasebetiyle müellifi Bediüzzaman Said Nursî'nin mahkemeye verildiğini

ve Gençlik Rehberi'nin mahiyetini tetkik için, bilirkişi namıyla hakikatleri tamamen tahrif ederek dinsiz ve İslâmiyet düşmanları mahiyetinde mütalâa edip suç mevzuu çıkaran ehl-i vukufun raporunu okuduk.

130 parçadan müteşekkil iman, ilim ve fazilet hazinesi hükmündeki Risale-i Nur Külliyyatı'ndan bu Gençlik Rehberi bir cüzü olması ve Risale-i Nur'daki yüksek hakikatlere ruh ve canlarıyla bağlanarak o eserler hazinesini bu milletin maddî-mânevî hayatında bir saadet rehberi olduğunu isbat edip bildiğimizden, Rehber'in aleyhindeki o bilirkişi isnadlarını red ve ehl-i vukufun vukufsuzluklarını bütün kuvvetimizle yüzlerine çarparak ilân ve isbat ediyoruz. Ve mahkeme heyetine arz ediyoruz ki:

Verilen ehl-i vukuf raporu, vatan ve milletin hayatına, tarihine, an'anesine, mukaddesatına, kanununa tamamen yabancı, hâlihazır kanunlara iftira eden, hükûmeti tahkir eden, bin yıllık bu milletin tarihini tezyif ile bütün bir millet ecdadını tahkir eden ve bugün bu vatanda yaşayan yirmi milyon kardeşlerimizin mâneviyatına taarruz eden bir suikastın örneğidir. Mahkeme-i adalet bunu nazar-ı itibara alması gayr-ı mümkündür.

İşte biz de, bilirkişi ismini alıp bu suikast vesikasını imza edenlere soruyoruz:

Bu millet –hâşâ– dinsiz midir? Bu millet yüzyıllar boyunca dinden ve imandan –hâşâ– mahrum bir vaziyette en sefih millet midir? Bu millet ve bu milletin parlak tarihini altınla yıldızlayan bir ecdad, bütün hayatlarını dünyaya sefahet ve dalâlet dağıtan küfür yolu üzerinde mi yürümüşler? İstanbul'u fetihle dünya hayatında yeni bir devir açan, şarka garba Kur'ân'ın bayraktarlığı vazifesiyle nur-u hidayet, ilim ve fazilet saçan, Avrupa'ya hakikî medeniyeti ders veren ve İslâmî medeniyetin ziyasıyla beşeriyeti aydınlatan ve kos koca bir tarih, onların kahramanlığıyla dolu olan Yıldırım'lar, Fatih'ler, Selim'ler ve Süleyman'lar ve onların mensup olduğu bir millet, yazdığının tamamen aksine olarak, mâneviyatı sönmüş, dinden haberi yok, İslâmiyet'i neşreden başka millet, o kumandanlar başka bir milletin tarihinde, tarih yalan söylüyor, Türkler İslâmiyet'in kahramanı olarak Kur'ân'ın bayraktarlığını bütün milletler üstünde bir şeref tacı olarak taşıdıkları yalandır, öyle mi?

Veyahut bu millet, hakikat-i İslâmiye'den aldığı bir dersle kadınlarını ve kızlarını âdâb-ı Kur'âniye ziyetiyle ziynetlendirip kadınlığın haysiyet ve şerefini muhafaza ederek onların âdi ve kıymetsiz olmalarına mâni olduğu, yalan! Uzun asırlarda İslâm-Türk kahramanları namıyla mâruf olmuş ve ahlâk ve namusun, haysiyet ve şeref kemâline yetişmiş bildiğimiz ve iftihar ettiğimiz ecdadımız, annelerimiz, bizim iftiharımızın aksine olarak emr-i Kur'ân'a ittibâ etmemişler, güzelliğin hakikatini terbiye-i İslâmiye dairesinde âdâb-ı Kur'âniye ziyetiyle ziynetlenmek değil, vücutlarını çıplak olarak teşhir etmekte bilmişler, öyle mi?

Ey ehl-i insaf ve ey tarihiyle, mukaddesatıyla kahraman ve mübarek ecdadıyla iftihar eden nesl-i hâzır! Geliniz, görünüz. Tarihinizi ve İslâmiyet'inizi tahkir eden bir suikast vesikasını yazan ve imza edenlere, hayatınızın hayatı, ruhunuzun ruhu bildiğiniz İslâmiyet'iniz namına ve kâinatı on dört asır ışıktandıran ve kudsî ve ilâhî düsturlarıyla bin sene den beri milyonlar ecdadınızı nurlandıran ve ebedî saadete sevk eden Kur'ân'ınız namına ve o düstur-u Kur'ân'a ittibâ eden yüzer milyon ecdadınız namına, ahlâk-ı hasene ve namus muhafazası yolunda İslâmî terbiyenin ziyasıyla nurlanan ve terbiye alan ve kadınlığın hakikî mânâsını ve hakikî güzelliğini yaşayışlarıyla ve giyinişleriyle ve hayatlarıyla gösteren annelerinizin ve ninelerinizin ve hemşirelerinizin namına o müfterilere, o tezyif ve tahkir savuranlara teessüfünüzü, tekdirinizi ve reddinizi bildiriniz.

İşte o müfteriler, yaşı sekseni bulmuş, zehirlerden şiddetli hasta, dînî hizmetinden dolayı ömrü hapisanelerde çürütülmüş bir İslâm kahramanınız, şimdi bütün münevverlerin ve çok ediplerin ve terbiyecilerin vatan ve milletperverlerin şikâyet ettikleri ahlâksızlığın ve fuhuş tehlikesinden muhafaza için gençlere iyi ahlâk, yüksek namus, iman ve fazilet dersi veren, vatana millete bir uzv-u nâfi hâline gelmelerini temin eden, adalet ve âsâyiş lehinde en birinci kuvvet olarak memleket ve milletin saadetine hizmet eden Gençlik Rehberi adlı eserinin müsâderesine ve müellif-i muhtereminin mahkûmiyetine sebep olmak için diyorlar:

“Bediüzzaman tesettür taraftarıdır. Kadınların yarı çıplak, açık do-laşmalarına, İslâmiyet'e karşı muharebede şeytan kumandasına verilen

firkalar olarak tasvir etmekte, kadınların bugünkü içtimaî hayatta açık bacak ve yarım çıplak giyinmelerini günah saymakta, Bediüzzaman halihazır bu açık, yarım çıplak giyinişleri evlenmelere mâni olup fuhşa teşvik edici mahiyetinde görmektedir. Ve yine Bediüzzaman'a göre, kadını güzelleştiren şey ve kadının hakikî ve daimî güzelliği içtimaî hayatta yer alan süslenmek, vücutlarını teşhir etmek olmayıp, terbiye-i İslâmiye da-iresinde âdâb-ı Kur'âniye ziynetidir.

Bediüzzaman dînî tedrisat taraftarıdır. Risale-i Nur adı verdiği dînî tedrisat sayesinde mahkûmların on beş haftada ıslah olacaklarını –ki, Denizli ve Afyon hapishaneleri; adliyenin, gardiyan ve müdürlerin şehadetiyle sabittir– söylemektedir. Bediüzzaman, câzibedar bir fitneye esir olan gençlerin din hakikatleriyle ve Nur'un imanî dersleriyle kurtulacaklarına kanidir.

İşte bu fikirleriyle suçludur, kanunen mahkûm edilmesi lâzımdır.” diyorlar.

İşte bunlar güya ehl-i vukuf namında memleket gençliğine adalet ve hak ve hürriyet derslerini verecek profesörler veya hukuk doçentleridir!

İşte, ey adalet-i hakikiyenin mümessilleri sıfatıyla hukuk-u umumiye-yi ve haysiyet-i milliyeyi muhafaza eden hâkimler! Gençlik Rehberi'nin imanî dersleri ve ahlâkî telkinleri, ehl-i vukuf raporundaki gibi bir suç mevzuu olarak kabul ediliyorsa ve müellifi bu büyük hizmetinden dolayı mes'ul tutuluyorsa, eğer öyleyse, o zaman yukarıda arz ettiğimiz bu millete, bin yıllık tarihine, an'anesine, idarî ve örfî kanunlarına, bu milletin ebedî medâr-ı iftiharî olmuş mukaddes dinine, mukaddes İslâmiyet hakikatlerine, kudsî Kur'ân derslerine ve o kudsî hakikatlere sarılarak İslâmî medeniyeti kemâl-i şâşaa ile dünyaya ilân eden bir aziz ec-dada ve onların haysiyetine, hukukuna, mâneviyatına savrulan tahkir ve tezyifleri, indirilen darbeleri ve söylenen iğrenç iftiraları kabul etmeniz lâzımdır. Bu büyük, mânevî cinayetleri hoş görüp kabul etmekle, ismî ehl-i vukufların suç isnad ettikleri Gençlik Rehberi suç sayılabilir. Ve ancak o cihetle müellifi mahkûm ve Rehber'i neşreden talebeleri muahaze olunabilir. Yoksa, adalet-i kanun ve hürriyet-i fikir ve vicdan düsturuyla mahkûmiyeti ve muhakemesi mümkün değildir. Hürriyet-i fikir ve hürriyet-i vicdan düsturunu en geniş mânâsıyla tatbik eden cumhuriyet idaresinin demokrasi kanunlarıyla asla kabil-i telif değildir.

Eğer “Gençlik Rehberi’nin intişarıyla dînî terbiyeyi ders veriyor; bu ise lâikliğe aykırıdır.” diye itham olunuyorsa, o halde lâikliğin mânâsı nedir? Biz de soruyoruz. Lâiklik, İslâmiyet düşmanlığı mıdır? Lâiklik dinsizlik midir? Lâiklik, dinsizliği kendilerine bir din ittihaz edenlerin dine taarruz hürriyeti midir? Lâiklik, din hakikatlerini beyan edenlerin, imanî dersleri neşredenlerin ağızlarına kilit, ellerine kelepçe vuran bir istibdad-ı mutlak düsturu mudur?

Lâiklik, bir vicdan ve fikir hürriyeti olduğuna göre, dinsizler ve din düşmanları, İslâmiyet aleyhinde her çeşit hücumları, taarruzları yapar, anarşik fikirlerini o hürriyet-i vicdan ve fikir bahanesiyle neşreder de, fakat bir İslâm âlimi o hürriyet-i fikir düsturuna istinaden bin yıldan beri İslâmiyet’in serdarı olmuş bir millet içinde ve o milletin bin yıllık an’anesine, kanunlarına ittibâ ederek ve yine o milletin saâdeti uğrun-da, ahlâk ve namusun muhafazası yolunda dînî bir ders beyan etmesi “lâikliğe aykırıdır” diye suçlu gösterilir, devletin nizamlarını dînî inançlara uydurmak istiyor diye mahkûr gösterilir. Biz böyle bir gayr-ı mümkünün, mümkün olmasına ihtimal vermiyoruz. Adaletin buna müsaade etmeyeceğini şüphesiz biliyoruz.

Hakikat-i halde, geçen mahkemelerin beraatler vererek tamamen iade ettikleri Risale-i Nur’un 130 parçasından bir parçası olan Gençlik Rehberi, vatan ve milletin saadetinde en birinci vesilelerden birisidir. O eserleri okuyup, onların dersleriyle sefahet ve dalâletin girdaplarından kurtulduklarını mahkemelerde söyleyen yüzler Nur talebeleri ve şimdi bizzat o eserlerle vatan ve millete nâfi bir uzuv haline geldiklerini hayatlarıyla ve hizmetleriyle isbat eden binler Türk gençleri bizler, o asılsız isnadları, o müfterilerin yüzlerine çarpiyoruz.

Hakikaten ne kadar acıdır ki, âsâyişin teminine, ahlâkın muhafazasına vesile olmuş, adliyyeye ve zabıtaya binler faydası bulunmuş bir eser, bugün hakikatin tamamen aksine olarak suçlu gösterilip zararlı tevahüm edilmek isteniyor. Artık bu kadar bedihî bir zıddiyet karşısında insaf ve vicdan sahiplerinin vicdanlarına ve insaflarına havale edip Üstadımız hakkında o ehl-i vukufun “Dini siyasete âlet ediyor.” demelerine mukabil biz de diyoruz: O ehl-i vukuf, adliyyeyi dinsizliğe âlet ediyor.

Bilirkişi raporunda bir isnad da, “Müellif, Risale-i Nur şahs-ı mâ-

nevîsi namına konuşmaktadır.” “Kalbe ihtar edildi,” “Leyle-i Kadir’de kalbe gelen bir mesele-i mühimme” gibi bazı cümleleri ele alarak, bununla şahsî nüfuz temin etmek maksadının müellifte bulunduğu.

Bu kadar asılsız ve mânâsız bir isnad karşısında insan, o bilirkişi namını alanların bilirkişi mahiyetinden tamamen uzak olduklarına hükmedip, o cehaletleri ve o vukufsuzlukları karşısında hayrette kalıyor. Hiç olmazsa, ehl-i vukuf, hürmeten bu ciheti dikkatle mütalâa etseydiler, kendileri bu derece cehalet deresine atılmaktan belki bir derece kurtulurlardı. Bu asılsız isnada karşı evvelâ bütün Risale-i Nur eserleri ve mektupları ve Üstadımızın bütün hayatı en kat’î delildir ki, o aziz zat bütün gayretini, bütün hizmetini hak uğrunda ve yalnız hak için yapmış ve yalnız Hakk’ın hatırı için konuşmuş. O suretâ ehl-i vukuf, Nur Külliyyatı’ndan yalnız küçük bir cüzünü okumakla ve dinsizlikte taassup göstererek, illâ ki bir suç isnad edebilmek için bu iftirayı savurmuşlar. Hâlbuki, o aziz zat, Risale-i Nur dersini izah ederken diyor: “En büyük dersimiz, acz, fakr, şefkat ve tefekkürdür.”

Hakikat-i halde o aziz zat, büyük ve küllî hizmetleriyle, en cânîyane işkencelere sabır ve tahammül ederek, mücadele-i mânevîyesinde devam edip küfür ve dalâletin bâıman hücumlarını, maddiyun ve tabiiyunun küfrî mesleklerini Kur’ân-ı Hakîm’in hakâik-i imaniyesinden aldığı Nur hakikatleriyle parçalayarak ve o Nur’un 130 risalesinin yüz binler nüshalarını, imanî dersleriyle ona minnettar kalan yüz binler müştak talebeleriyle her tarafa neşreden.. dinsizliğin, bilhassa komünistliğin bu vatandaki hücumuna mâni olan iman hakikatlerini en kat’î delil ve burhanlarla isbat ederek küfür ve dalâletin bâtıl mesleklerini Kur’ân’ın elmas kılıcı hükmündeki iman-ı billâh ve vahdaniyet-i ilâhiye hüccetleriyle parça parça eden.. ve o Nur eserleri şimdi âlem-i İslâm’ın büyük merkezlerinde kemâl-i takdir ve istihsanla neşredilen.. ve geçen sene Türkiye’yi ziyarete gelen Pakistanlı bir vekil, kırk-elli üniversite talebesine, “Kardeşlerim, ben âlem-i İslâm’da aradığımı Türkiye’de buldum. Bediüzzaman yalnız sizin değil; o bütün âlem-i İslâm’ındır. Ve yakın bir zamanda bütün İslâm âlemi onu anlayacaktır. Siz bu Nur eserlerine dikkatle bakın. Ben bunu doksan milyon İslâmlar içinde neşredeceğim. Benim âlem-i İslâm hakkında pek çok endişelerim ve

Üstada pek çok soracaklarım vardı. Bir saat kadar yanında yalnız onu dinlemekle bütün endişelerim zâil olup bütün suâllerime cevap aldıktan sonra, şimdi Pakistan'a âlem-i İslâm'ın mukadderatı hakkında büyük müjdelerle gidiyorum.

Ben Türk ve İslâm tarihini tetkik ettim. Evet, çok kahramanlar, çok İslâm fedaileri ve çok vatanperverler gelmişler. Hepsi büyük fedakârlık ve kahramanlıkla millete, vatana hizmet etmişler. Fakat o hizmetlerinin neticesinde lâıyk oldukları mükâfat onlara verilmiş. Her birisi birer mükâfata mazhar olmuşlar. Fakat bugün Üstad, yirmi küsur seneden beri bu milletin saadet-i dünyeviyesi ve uhreviyesi için, târife imkân olmayan zulüm ve işkenceler içerisinde işte bu eserleri telif ve neşrederek, bu millet içerisinde, din aleyhindeki cereyanların intişarına mâni olan Bediüzzaman'ın evinde bugün bir lâmbası bile yok. İşte o herşeyi terk ederek yalnız ve yalnız dine hizmet için çalışmıştır. Elbette âlem-i İslâm yakında böyle bir zatı eserleriyle tanıyacaktır.” diye Ali Ekber Şah gibi bir İslâm âlimi ve mütefekkirinin takdir ve tahsinine mazhar olan.. ve şimdi Demokrat milletvekillerinden bazıları, “Bediüzzaman'ın Nur risalelerini okuyan, ders alan ve o eserleri neşreden Nur talebeleri bu hizmetleriyle bu memlekette komünistliğin yayılmasına sed oldular. Madem hükûmetimiz komünizmin aleyhindedir. Öyleyse, Nurculara o hizmetlerinden dolayı minnettardır.” diye milletvekillerince dahi hizmeti takdir edilen.. ve serâpâ bütün Risale-i Nur eczaları her bir nüshası, binler kelime ve cümleleriyle o zatın mahiyetine, hizmetine, yirmi beş yıllık faaliyetine ve neşriyatının küllî faydalarına şehadet ve işaret ettikleri bir zat.. evet, işte o acz ve fakr dersini kendisine meslek edinen ve talebelerine ders veren bir zat; hakikat-i halde yukarıda bir derece arz ettiğimiz o küllî hizmetlerinin neticesinde talebelerinin ve bütün ehl-i imanın en büyük medh ü senâlarına, hürmet ve muhabbetlerine en lâıyk, en elyak ve kabul etmesi hakkı iken, bilâkis o aziz zat, kendisini ziyarete gelenlere ve Risale-i Nur eserlerini okuyup o eserleri ilim ve iman hakikatleri dersinde, asrın bütün ilim ve isbatları üstünde görerek hayran kalanların en samimî hürmet ve senâlarından mütemadiyen kaçınmış ve müteaddit mektuplarında, “Ben de sizin bu ders-i Kur'âniye'de bir ders arkadaşınızım. Ben en ziyade muhtaç ve fakir olduğumdan bu kudsî hakikatler en evvel bana ihsan edilmiştir.

Ben makam sahibi değilim. Ben kendimi beğenmiyorum. Beni beğenenleri de beğenmiyorum. Kardeşlerim, sizi bütün bütün kaçırmamak için nefsimin gizli çok kusurlarını söylemiyorum.” diye kendisine yapılan medihleri ve hürmetleri reddetmiş. Ve gaye-i hayatını yalnız hakâik-i imaniyenin neşrine hizmet bilmış. Dünyevî bütün menfaatleri o hizmeti uğrunda feda etmiş.

Ve işte bütün hayatı bilâ-istisna bu ferâgate ve bu hakikate şهادet eden bir zata, en haksızların dahi yapamayacakları bir isnadı bu ehl-i vukuf isimli kimseler yapmışlar. Hattâ “Leyle-i Kadir”de İhtar Edilen Bir Mesele-i Mühimme” diye Rehber’deki çok mühim bir hakikate nazar etmeyerek, bu “ihtar” kelimesinden de şahsî nüfuz temin ettiğine bir delil göstermişler. Hâlbuki, bu “ihtar” kelimesi, o yüksek hakikatlerin ehemmiyetine öyle bir şümulü var ki, ancak o hakikati okumak lâzımdır. İşte, o parça, İkinci Harb-i Umumî’nin sonunda nev-i beşerin dehşetli zulümleri ve tahribatları neticesindeki dehşetli meyusiyetleriyle dehşetli vicdan azaplarını ve dünya hayatının bütün bütün fâni ve muvakkat olması ve medeniyet fantaziyelerinin uyutucu ve aldatıcı olduğunun umuma görünmesiyle, fitrat-ı beşeriyedeki yüksek istidâdâtın dehşetli yaralanmasını ve Kur’ân’ın elmas kılıcı altında gaflet ve dalâletin parçalandığını ve bu sebeple dünya hayatının geçici ve muvakkat olmasından, beşeriyet, hayat-ı bâkiyeyi arayacağını ve ebedî hayatı ve dâimî saadeti ancak Kur’ân’ın müjde verdiğini isbat ile pek parlak izahıktan sonra diyor:

“Elbette, nev-i beşer bütün bütün aklını kaybetmezse, maddî veya mânevî bir kıyamet başlarına kopmazsa, İsveç, Norveç, Finlandiya ve İngiltere’nin Kur’ân’ı kabul etmeye çalışan meşhur hatipleri ve Amerika’nın din-i hakkı arayan ehemmiyetli cemiyeti gibi, rû-yi zeminin geniş kıt’aları ve büyük hükümetleri, Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyân’ı arayacaklar ve hakikatlerini anladıktan sonra bütün ruh-u canlarıyla sarılacaklar. Çünkü bu hakikat noktasında kat’iyen Kur’ân’ın misli yoktur ve olamaz. Ve hiçbir şey bu mu’cize-i ekberin yerini tutamaz.”

Ey muhterem hâkimler,

Yalnız son cümlesini numûne olarak size arz ettiğimiz bu ehemmiyetli fıkranın başında yazılan “ihtar” kelimesi bir suça mesned olabilir mi? Bu yazı şahsî bir nüfuz temini için mi yazılmış? Yoksa nev-i beşerin

Kur'ân hakikatlerini aramaya başladığını beyan ile istikbalde Kur'ân'ın beşeriyete hâkim olacağını mı haber veriyor ve isbat ediyor? Bu hususu yüksek takdirinize havale ediyoruz.

Evet, Risale-i Nur müellifi, Kur'ân'ın dersinden aldığı ve ayn-ı hakikat olan bu ihtarları beyan etmesi, beyan ve isbat ettiği derslerin ve mevzuların hakkaniyetine bir hüccet içindir. Evet, ayn-ı hak ve hakikat olduğunu dikkatle bakanlar görebilirler. Ve bir derya-yı iman ve bir hazine-i tevhid ve bir umman-ı hikmet halinde coşan bir harikanın, istikbalin nesillerinde ve milyonlar kalb ve gönüllerde nasıl kemâl-i şâşaa ile yaşayacağını ve alkışlanacağını hissedebilirler. Ve Türk milletinin bin yıllık kudsî mefâhir-i milliyesine mümâsil, yine Türk milletinin dünyaya örnek olmuş kahraman ecdadının yerinde İslâmiyet hakikatlerine sarılarak yine Kur'ân'ın bayraktarlığı vazifesiyle istikbalin kıt'alarında hâkim-i mânevî olacağını hissedebilirler.

Bu çok yüksek ve çok ehemmiyeli hakikatleri tam anlayabilmek için, Bediüzzaman'ın bundan kırk sene evvel 1327'de Şam'da, Câmîü'l-Emevî'de, içinde yüz ehl-i ilim bulunan on bin kişilik bir cemaate hitaben irad buyurdukları Hutbe-i Şamiye eserini okumak lâzımdır. Şimdi o eserin tercümesini yapmak lütfunda bulunan o aziz zat, o zamanda perişan ve esaret altında bulunan İslâm âlemine pek azîm müjdelerle, medeniyetin seyyiatı, hasenesine galip gelmesine mukabil, istikbalde İslâmiyet'in kuvvetiyle medeniyetin mehasini galebe ederek şems-i İslâmiyet'in büyük milletler ve kıt'alar üzerinde hâkim olacağını beyan ve isbat ederek haber veriyor.

Mâdem o ehl-i vukuf ismini alanlar, "kalbe ihtar edilen bir mesele" cümlesinde hakikate nüfuz edemeyerek yanlış mânâ çıkarmışlar. 1327'den, tâ 1371 senesinden sonraki âlem-i İslâm'ın mukadderatına nazar eden Hutbe-i Şamiye'deki hakikatler dahi –bilirkişilerin yanlış anladıkları veya yanlış mânâ verdikleri– bu "ihtar" kelimesinin hakikatini ve geniş mânâsını çok yüksek bir hakikat halinde gösterdiğinden, Hutbe-i Şamiye eserinin tercümesini mahkemeye arz ediyoruz. Ve yalnız burada, eserde isbat edilen meselelerin âhırinde zikredilen birkaç cümleyi yazarak takdim ediyoruz:

“Evet, ben kendi hesabıma aldığım dersime binaen, ey İslâm cemaati, müjde veriyorum ki: Şimdiki âlem-i İslâm’ın saadet-i dünyeviyesi, bâhusus Osmanlıların saadeti ve bilhassa İslâm’ın terakkisi ve onların uyanması ve intibahı ile olan Arabın saadetinin fecr-i sâdıkının emareleri inkişafa başlıyor. Ve saadet güneşinin de çıkması yakınlaşmış. Ben dünyaya işittirecek bir derecede kanaat-i kat’iyemle derim: İstikbal yalnız ve yalnız İslâmiyet’in olacak ve hâkim, hakâik-i Kur’âniye ve imaniye olacak. Öyleyse, şimdiki kader-i ilâhî ve kısmetimize razı olmalıyız ki, bize parlak istikbal, ecnebîlere müşevveş bir mâzi düşmüş.”

“Eğer biz ahlâk-ı İslâmiye’nin ve hakâik-i imaniyenin kemâlâtını ef’âlimizle izhar etsek, sair dinlerin tâbileri elbette cemaatlerle İslâmiyet’e girecekler. Belki, küre-i arzın bazı kıt’aları ve devletleri de İslâmiyet’e dehalet edecekler.”

“Ey bu Câmîü’l-Emevî’deki kardeşlerim gibi âlem-i İslâm’ın câmi-i kebirinde olan kardeşlerim! Siz de ibret alınız. Bu kırk beş senedeki hâdisattan ibret alınız. Tam aklınızı başınıza alınız. Ey mütefekkir ve akıl sahibi ve kendini münevver telâkki edenler!

Hâsıl-ı kelâm, biz Kur’ân şâkırtleri olan müslümanlar, burhana tâbi oluyoruz, akıl ve fikir ve kalbimizle hakâik-i imaniyeye giriyoruz. Başka dinlerin tâbileri gibi ruhbanı taklit için burhanı bırakmıyoruz. Onun için akıl ve ilim ve fen hükmettiği istikbalde, elbette burhan-ı akliye istinad eden ve bütün hükümlerini akla tesbit ettiren Kur’ân hükmedecek.”

“Evet, şimdi olmasa da otuz-kırk sene sonra fen ve hakikî mârifet ve medeniyetin mehasini o üç kuvveti tam techiz edip, cihâzâtını verip o dokuz mânileri mağlûp edip dağıtmak için taharrî-i hakikat meyelânını ve insaf ve muhabbet-i insaniyeyi o dokuz düşman tâifesinin cephesine göndermiş. İnşallah yarım asır sonra onları darmadağın edecek.”

“İşte Amerika ve Avrupa tarlaları böyle dâhi muhakkikleri (Mister Carlyle ve Bismark gibi) mahsûlât vermesine istinaden, ben de bütün kanaatimle derim: Avrupa ve Amerika İslâmiyet’le hâmilelerdir. Günün birinde bir İslâmî devlet doğuracak.”

“Hem de İslâmiyet güneşinin tutulmasına (inkisâfına) ve beşeri tenvir etmesine mümânaat eden perdeler açılmaya başlamışlar. O mü-

mânaat edenler çekilmeye başlıyorlar. Kırk beş sene evvel o fecrin emaresi görüldü. 71'de fecr-i sâdıkı başladı veya başlayacak.”

“Ey Câmi-i Emevî’de kardeşlerim! Ve yarım asır sonraki âlem-i İslâm camiindeki ihvanlarım! Baştan buraya kadar olan mukaddimeler netice vermiyor mu ki: İstikbalin kıt’alarında hakikî ve mânevî hâkim ve beşeri, dünyevî ve uhrevî saadete sevk edecek yalnız İslâmiyet’tir ve İslâmiyet’e inkılâp etmiş ve tahrifattan ve hurâfattan sıyrılacak İsevîlerin hakikî dinidir ki: Kur’ân’a tâbi olur, ittifak eder.”

Muhterem heyet-i hâkime,

Risale-i Nur müellifi aleyhindeki bütün iftiralara ve isnadlara karşı hukukî en kat’î cevap olarak üç mahkemenin ve üç ehl-i vukufların tetkikten sonra eserleri iade etmeleridir.

Hem Üstadımızın yirmi yedi senelik hayatı ve 130 parça kitabı ve mektupları, üç mahkeme ve hükûmet memurları tarafından tam tetkik edildiği ve aleyhinde çalışan zâlim, mürted ve münafıklara karşı mecbur olduğu, hattâ idamı için gizli emir verildiği halde, dini siyasete âlet ettiğine dair en ufak bir emare bulamamaları, dini siyasete âlet etmediğini kat’î isbat ediyor. Hayatını yakından tanıyan biz Nur şâkırtleri ise, bu fevkalâde hâle karşı hayranlık duymakta ve Risale-i Nur dairesindeki hakikî ihlâsa bir delil saymaktayız.

Bu itibarla onu bazı iftiralarla çürütmek isteyen, vatan ve milletin saadeti lehindeki hizmetlerinin aleyhindeki gizli, zâlim düşmanlarının plânlarını âdilâne kararınızla mahvedeceğinizi ve müfterilerin yanlış isnadlarını yüzlerine çarpaceğinizi adalet ve vicdanınızdan bekler, hürmetlerimizi takdim ederiz.

Eskişehir Nur talebelerinden
Yaşar, Osman Toprak, Ahmed,
Osman, Ceylân, Şükrü,
Bayram, Sungur, Hüsni

Gençlik Rehberi hakkında vukufsuz ehl-i vukufun (bilirkişinin) verdiği haksız suçlamalarla dolu raporuna Eskişehir Nur Talebeleri cevap vermiş ve itirazda bulunmuşlardır. Bilirkişi geçinenlerin su-i kast vesikalarına sorular yönelterek onları perişan etmiş ve hiçbir tutarlı taraflarını bırakmamışlardır. Çünkü onların suç saydıkları noktalar, doğru kabul edilirse,

milletimizin dinsiz, sefih, mâneviyatsız, âdî, edebsiz, hayasız olması gerekiyor. Laikliğin de, dinsizlik, İslâm düşmanlığı, imanî dersleri verenlerin ağızlarına kilit, ellerine kelepçe vuran bir istibdad-ı mutlak düsturu olması gerekiyor. İnsan, bu, dinsizlikte taassup gösteren iftiracıların suç olarak öne sürdüklerinin, aslında tevil-i ehâdis olarak olayların dilini iyi okuma ve kainat kitabının sayfaları arasındaki münasebetlerden çıkan mânaların çok iyi farkına varma olduğunu da yine Risale-i Nur Külliyyatı'nı güzelce mütalaa etmekle anlayabilir. Evet Üstad'ın 1909'da, Emevî Camii'nde okuduğu Hutbe-i Şâmiye'de verdiği müjdeler kırk sene sonra tahakkuk etmiştir ve hâlâ da birer birer ortaya çıkmaktadır.

Öbür taraftan o kâmet-i bâlâyı yıkmak isteyenler, kendileri yıkılıp gitmiş; onu çürütmek isteyenler kendileri çürüyüp yok olmuşlar; o mübarek Nur'u söndürmek isteyenlerin de kendileri sönüp tükenip gitmişlerdir. Bundan sonrakiler de öyle olma yolundadırlar.

313. Mektup

Heyet-i Sıhhiyeye

On beş sene evvel Rehber'in başında yazıldığı gibi, bazı gençler kendilerinin hayat-ı dünyeviye ve uhreviyesini muhafaza için yanıma geldiler. Ben de onlara lillâh için o Rehber dersini verdim.

O risale, bir-iki hâşiye müstesna, hem Isparta hükûmeti, hem Denizli Mahkemesi'nde, hem Ankara'nın Ağır Ceza ve Temyiz Mahkemesi'nin iki sene ellerinde kalması neticesinde beraat kazanması ve tamamen Risale-i Nur Külliyyatı, Rehber de içinde olduğu halde iade edilmesi ve bir nüshası Ankara Emniyet Müdürü'nün eline geçmesi ile –Rehber'in başında yazıldığı gibi– birtek kelimesine ilişmesiyle âhirinde gelen cümleyi okuyunca hakikati anlaması ve intişarına mâni olması, hem binlerce nüsha intişar ettiği halde hiçbir yerde bir zarar, bir itiraz görülmemesi, hattâ Mersin'in Tarsus kazasında birkaç Nur kitaplarını müsâdere ederek Gençlik Rehberi de içinde olduğu halde Ankara'ya gönderilip tetkik ettirildikten sonra, vilâyetin emriyle “tamamen serbesttir” diye resmî vesika vermeleri ve İstanbul'da tab' edildiği zamanda kanunen beş-altı makama gönderildiği ve ellerinde beş-altı ay

kaldığı halde ilişmemeleri, Rehber'in ehemmiyetini ve kanunen dahi serbest olduğunu isbat ediyor.

Sonra binden fazla gençler Ankara ve sair vilâyetlerin mekteplerinde ondan vatan, millet, ahlâk cihetinde istifade ettikleri ve hiç kimse zarar görmediği halde, birden, hiçbir medâr-ı mes'uliyet olmayan bir-iki kelimeye yanlış mânâ vermek, mesela "Gençlik Rehberi" namını vermekle bir suç mevzuu yapmışlar.

Biri de müellifi tab' etmemiş, kendi bîçâre hasta yatağında iken, gençler tab' ettikleri halde, "şahsî nüfuz temini için yazılmış" diye suç mevzuu yapıp, tab' edene değil de, müellifini Ağır Ceza'ya vermek, hem zorla oraya celb etmek, hâlbuki on beş sene evvel yazılmış ve af kanunu ve mürur-u zamanı, hem beraati görmüş, öyleyse bütün bütün kanunsuz olarak bir garaza binaen müellifine bu kadar musırrane ilişiyorlar.

Ben de diyorum ki: On vecihle kanunsuz, bu kadar musırrane hastalığım zamanında iktidarım harici beni mahkemeye vermenin sebebi, Rehber'in vatana, millete, âsâyişe pek büyük faydası olduğu için, anarşilik ve dinsizlik hesabına ilişiyorlar, diye ihtimal veriyorum.

Şimdi bu kanun namına garazkârâne kanunsuzluk hesabına beni cebren, zorla İstanbul'a mahkemeye sevk etmekte, benim çok ihtiyarlık, zafiyetim ve zehirli şiddetli hastalığım kat'iyen tıbben, fennen mazeret-i kat'î olduğu gibi, dört defa o noktadan rapor alıp onlara gönderdiğimiz halde, yine ısrarla beni zorlamakta olduklarından, pek şiddetli ruhuma dokunmuş. Daha benim mahkeme ve idare huzurunda konuşmak, iktidarım haricindedir. Konuşsam da vatan, millet ve âsâyişe zarar vermek fikriyle çalışan ve beni hilâf-ı kanun muhakeme edenlerin yüzüne vurmaya mecbur olacağım. Daha bu kadar zulme tahammül edemeyeceğim. Bu ise ehemmiyetli başka bir nevi hastalıktır. Hem vatana bu mânevî hastalık zarar vermek ihtimali var.

Şimdi heyet-i sıhhiyeden ricam, beni tanıyanlar ve benimle yakından alâkadar olanlar ve hizmet edenler biliyorlar ki, gizli düşmanlarım müteaddit defadır beni zehirliyorlar. Tegaddî edemiyorum. Hattâ hizmetçimle beş dakikadan fazla konuşamıyorum.

Hem başımda şiddetli ve devamlı nezle ve bir gözüm o nezleden ağrıyor ve akıyor. Müzmin kulunç ve şiddetli sancı ile hastayım.

Hem yirmi sekiz sene gurbette kaldığımdan ve başkalarının muavenetini kabul etmediğimden, pek zarurette yaşadığım için zafiyet fazladır. Hattâ, zorla merdivenden çıkıyorum. Zaruret-i kat'î olmazsa beş dakika konuşmıyorum, yoruluyorum.

Ben sâbık mahkemelerde hem Risale-i Nur, hem Risale-i Nur talebeleri için tahammül ediyordum. Ve tam hakikati izhar etmiyordum. Bir derece zulümlerine tahammül edip haksızlıklarını yüzlerine vurmüyordum. Tâ masumlara, âsâyişe zarar gelmesin diye sabır ve her nevi zulüm ve işkencelere tahammül ediyordum.

Şimdi ise Risale-i Nur'a âlem-i İslâm sahip çıktı. Nur talebeleri de benim müsamahama ve düşmanlarıma ilişmemekliğime ve zulümlerine sükût etmeme ihtiyaçları kalmadı. Onun için benim damarıma pek şiddetli dokunulduğunda, irade ve ihtiyârım haricinde karşıma çıkan gizli düşmanlarımın bana zararlarına vesile olan, beni cezalandırmaya çalışanlara hakikati çıplak olarak böyle söyleyeceğim. Sükût... Şimdi izhar edilmeyecek.

Madem hakikat böyledir. Heyet-i sıhhiye benim hem maddî, hem mânevî, hem sinir, hem kalb, hem nezleli baş hastalıklarım, hem kulunç ve sancı ve mahkemelerde konuşma iktidarsızlığı ve hem madem resmen vekillerim oradadırlar, hem tab' edenler de oradadırlar; istinabe suretiyle ifademın alınması için fennî ve tehlikeli hastalığı var, şeklinde rapor verilmesini rica ederim.

Emirdağı'nda

Said Nursî

Bu dilekçe ile Üstad, sıhhiye heyetinden, rahatsızlıklarını dile getirerek bir sağlık raporu istiyor. Ayrıca on vecihle kanunsuz bir şekilde, ısrarla mahkemeye çıkarılıp perişan edilmek istendiği için Üstad da haklı gerekçelerini ve maruz kaldığı rahatsızlıklarını ayrı ayrı sayarak yani ihtiyarlık ve yaşlılığın had safhada olduğunu, zaafiyetlerini, zehirli, şiddetli hastalığını, gıda almakta güçlük çektiğini, başındaki şiddetli ve devamlı nezleyi, bir gözünün nezleden ağrıyıp aktığını, müzmin kuluncunun ve şiddetli sancısının bulunduğunu söyleyerek sabrının zorlanmamasını, artık işkencelere tahammül edemediğini söylüyor. Aksi takdirde söyleyeceği çok ağır şeyler bulunduğunu ihtar ediyor.

314. Mektup

Aziz ve mübarek müşfik Üstadım,

Bu arzıma Nurla alâkadar ve hac refiklerimdem Karakoçanlı Hacı Sabri kardeşimle takdim ediyorum.

Evvelâ: Mübarek ellerinizi kemâl-i ihtiramla takbil eder, bu âciz ve pürtaksir kardeşiniz ve talebenizi müstecap ve mübarek duanızda dahil buyurmanızı istirham eylerim.

Sâniyen: Hacı Sabri kardeşinizi ve diğer yeni alâkadarları da dualarınıza dahil buyurmanızı rica ederim.

Sâlisen: Kardeşim Hüsrev gerek zat-ı âlilerinin, gerekse diğer kardeşlerinin mektuplarını emirlerinize atfen göndermekte devam ettiği için, lillâhilhamd, vaziyetten haberdar bulunuyoruz.

Râbian: Gerek Hüsrev kardeşimin ve gerek Ceylân'ın gönderdikleri eserleri kardeşlere verdim ve parasını kendilerine gönderdim. Urfa'dan biraz daha istedim. Gelince inşaallah onları da talebelere vereceğim. Eserlerden bir takımını Hacı Sabri almıştır.

Hâmisen: Reiscumhurun nutkundan gelen müjdeli istihracın tahakkuk etmesini eltâf-ı ilâhiyeden niyaz ederiz.

Sâdisen: Nur'un neşri ve fütuhâtı için Rahîm ve Kerîm Rabbimiz muvaffak buyurduğu nisbette istihdamımız lillâhilhamd devam ediyor.

Akşamları Nurlu cemaatten mürekkep fakirhanemize gelen cemaate tedrisat-ı Nuriye'de devam olunuyor.

Malatya seyahatimde oradaki alâkadarların çalışma tarzlarını söyledim. Büyük Doğucuların bu fakiri kendi zümrelerine katmak hususundaki tekliflerine, "Büyük Doğuculuk siyasî bir teşekkül müdür?" diye sordum. "Evet" dedikleri için, "Sizin yalnız imanî ve Kur'ânî mesâildeki müşkillerinizi ve izahını arzu ettiğiniz noktaları Risale-i Nur'un yardımıyla halle çalışırım. Benim mesleğim, ihtiyâr ve şuurum taallük etmeden Risale-i Nur dairesinde istihdamdan ibarettir. İman ve Kur'ân meselelerinize hemfikrinizim. Fakat siyasetle iştiğal edemem." meâlinde cevap verdim. Yalnız bu zümreden Nurlar'la alâkadar olanlar var. Onların el ele vererek, hem eserleri okumalarını ve anlayamadık-

ları yerleri sormalarını, Kur'ânî hattı öğrenmeye gayret etmelerini rica ettim. Malatya, Urfa, Antep'tekileri eserleri edinmeye ve alâkalarını arttırmaya âcizâne yazılarımla teşvik etmekteyim. Şimdilik mesâil-i Nuriyem böyledir.

Cenab-ı Hakk'a nihayetsiz hamd ve şükür olsun ki, hesapsız kusurlarımla beraber bu Kur'ânî ve imanî hizmette istihdama lâıyk görmüştür. Elbette, mübarek ve müşfik Üstadımın duaları bereketiyle zümre-i Nuriyenin âciz bir ferdi olmakta devam ve öylece Livâü'l-Hamd (aley-hissalâtü vesselâm) tahtında toplananlardan olurum.

Tekrar tekrar mübarek ellerinizi kemâl-i tâzimle takbil eyler, alâ-kadar kardeşlerimin de selâm, dua ve ihtiramlarını arz ederim. Muhi-tinizdeki maddeten ve mânen yakın bütün arkadaşlara arz ve ihtiram eylerim. Erhamürrahimîn olan Rabbimizden daimî niyazım, aziz, muhterem ve müşfik Üstadımdan ebediyen razı olsun ve bütün maksadını hâsil eylesin. Âmin.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

el-hubbu fillâh muhibb-i muhlisiniz

Hulûsî

Albay İbrahim Hulûsî Ağabey bu mektubunda yaptığı hizmetleri Üstad'ın teftişine arz ederek tasvib ve tashihlerini bekliyor. Büyük Doğuculuk, Necip Fazıl merhumun bir düşüncesiydi ve Büyük Doğu isimli uzun müddet neşrettiği bir dergisi de vardı. Güney Doğu bölgemizde Malatya bu anlayışta çalışanlar için bir merkez durumundaydı. Milli ve İslâmî bir yönü olan bu dergi ve mensuplarına elbette bir Müslüman olarak Nur Talebeleri'nin de bir ilgileri vardı. Ancak Nur talebeleri metod itibariyle siyasetle meşgul olmamayı esas aldıkları için, siyasî bir teşekkül olan Büyük Doğuculuğa mesafeli durmak zorunda idiler.

Bu mektupta Hulûsî Ağabey, arzu ve hedefi şöyle özetliyor: “Cenâb-ı Hakk'a nihayetsiz hamd ve şükür olsun ki, beni hesapsız kusurlarımla beraber bu Kur'ânî ve imanî hizmette istihdama lâıyk görmüştür. Elbette mübarek ve müşfik Üstadımın duaları bereketiyle zümre-i Nuriyenin âciz bir ferdi olmakla devam ve öylece Livâü'l-Hamd-i Muhammedî Aleyhis-salâtü Vesselâm tahtında toplananlardan olurum.”

315. Mektup

Çok sevgili, müşfik Üstadım Efendim Hazretleri,

Evvelâ: Hem mübarek leyâli-i aşerenizi, hem kudsî bayramınızı ruh u canımla tebrik eder, arz-ı hürmetlerimle Nur neşreden ellerinizden öper, kusuratımın affını istirham ederim.

Sâniyen: Bu günahkâr âdi, âciz, kusurlu, liyakatsiz, miskin, tembel talebenizi Risale-i Nur'un hakâik-i kudsiye-i imaniye ve Kur'âniye'sine ve sevgili Üstadın terbiye-i mâneviye ve maddiyesine mazhar buyuran Cenab-ı Erhamürrahimîn'e hadsiz şükrediyorum. *الْحَمْدُ لِلَّهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي*

Sevgili Üstadım,

Terbiye-i mâneviyenizin âsârını her vakit bize ihsas eden Rabb-ı Rahîm'ime ne kadar şükretsem yine azdır. Tahdîs-i nimet olmak üzere şunu da arz etmek isterim ki, hastalığımdan müşteki değilim. Çünkü, lil-lâhilhamd, nur-u aynım ve sürur-u ruhum ve gıda-yı kalbim olan Risale-i Nur'un hakikatlerini bilfiil ve bittecrübe ders almama sebep oldu.

Hem hakikaten ömrü kırkinci sene-i devriyesinde müthiş bir tarz-daki maddî ve mânevî hastalıklarına her bir ricasında ruha ve kalbe binler nur-u tevhidi ve ziya-yı teselliye serpen İhtiyarlar Risalesi..

Hem her bir devasında bînihaye şifa-yı mânevî bulunan Hastalar Risalesi..

Hem on bir kelime-i kudsiye-yi tevhidiyenin pek harika ve emsal-siz bir tarzda tılsımlarını keşfeden ve her bir cümlesinden nur-u tevhid fişkran Yirminci Mektup..

Hem hakâik-i imaniyenin en son ve en müşkül ve en derin ve bütün filozofları, hattâ hükema-i İslâmiye'yi dahi hayrette bırakan çok mühim muammaları halleden Yirmi Dördüncü Mektup..

Hem kalbin bütün mânevî yaralarına kudsî bir tiryak olan On Yedinci Söz ve emsali risaleler pek harika bir tarzda imdadıma yetişti ve tedaviye başladı. Ve bana şöyle bir kanaat-i kat'iyeye verdi ki: Güya Risale-i Nur, ezcümle mezkûr risaleleri hem ben, hem hastalık müna-sebetiyle yanıma gelenler ders alsınlar diye, rahmet-i ilâhiye tarafından hastalandırılmışım. Evet, sanki sevgili, müşfik Üstadımız İhtiyarlar Ri-salesi'ni gençlere, Hastalar Risalesi'ni sıhhatte olanlara yazmış.

Sâlisen: Orada bulunan ve sevgili Üstadımızın kıymetli hizmetinde bulunan muhterem arkadaşlarımıza, hem birer birer selâm, hem bayramlarını tebrik ederim. Sevgili Üstadımızın ellerinden, kardeşlerimizin gözlerinden öperim.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Çok kusurlu ve hasta talebeniz

Mehmed Feyzi

Bu mektubu yazan Mehmet Feyzi Pamukçu 1912 doğumludur. 1952’de yazmış olduğu bu mektubunda diyor ki: “Hem hakikaten ömrü 40. sene-i devriyesinde müthiş bir tarzdaki maddî ve mânevî hastalıklarına her bir ‘Rica’ sında ruha ve kalbe binler nur-u tevhid ve ziyâ-i teselliye serpen ‘İhtiyarlar Risalesi’; hem her bir devâsında nihayetsiz şifâ-i mânevî bulunan ‘Hastalar Risalesi’; hem on bir kelime-i kudsiye-i tevhidiyenin pek hârîka ve emsâlsiz bir tarzda tılsımlarını keşfeden ve her bir cümlesinden nur-ı tevhid fişkırın ‘20. Mektup’; hem iman hakikatlerinin en son ve müşkil ve en derin ve bütün filozofları, hatta hükemâ-i İslâmiyeyi dahi hayrette bırakan çok mühim muammâları halleden ‘24. Mektup’; hem kalbin bütün mânevî yaralarına kudsi bir tiryak olan ‘17. Söz’ ve emsâli Risaleler pek hârîka bir tarzda imdadıma yetişti ve tedâviye başladı.”

Devamındaki şu ifadeler de dikkatimi çekti: “Evet, sanki sevgili, müşfik Üstadımız, İhtiyarlar Risalesi’ni gençlere, Hastalar Risalesi’ni ‘sıhhatte olanlara’ yazmış.”

Risale-i Nur’un Avukatı Ahmet Feyzi Kul Ağabeyimiz de İhtiyarlar Risalesi’ni okuyup izah ederken bize derdi ki: “Peki şimdi söyleyin bakalım, Üstad bu İhtiyarlar Risalesi’ni ihtiyarlar için mi, yoksa gençler için mi yazmış?” Meğer bu sorunun cevabını bir başka Feyzi (Mehmet Feyzi) Ağabeyimiz vermiş de bizim haberimiz yokmuş!

316. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Bir zat, uzunca bir mektup yeni hurufla bana yazmış, kendisinin kim olduğunu bildirmemiş. Üç noktada şüphe edip bir nevi itiraz gibi

yanlış mânâ verdiği için güya bizi ikaz ediyor. Meşrebimiz münakaşa ve münazara olmadığından ve kusurumuzu hakikî olarak gösterenlerden memnun olduğumuzdan, bu meçhul zatın mektubunda üç esasın hakikatini gösterip yanlışını tashih etmek istedim.

Birinci Esas: Risale-i Nur'un üstadı ve me'hazı ve Said'in de çok zamandan beri bir virdi olan bazı âyetler, bir hizb-i Kur'ânî suretinde bir kısım talebelerin arzularıyla kaleme alınmış. Sonra da tab' edilmiş. Ve dört-beş mahkemenin de gösterdiği ehl-i vukuf ulemâları ve hattâ Diyanet Riyaseti dairesi ve İstanbul'un fetva dairesindeki tetkik-i kütüb-ü diniye heyetinden hiçbir âlim ve ehl-i vukuf ulemâları itiraz etmemişler. Belki takdir edip tahsin etmişler. Çünkü başta Sahabeler ve matbu Mecmuatü'l-Ahzab'da bulunan Hazreti Üsâme (radiyallâhu anh) hizb-i Kur'ânîsi ki, her bir günde bir kısmını okumakla taksim edilmiştir. Ve aynı kitapta ve Mecmuatü'l-Ahzab'ın aynı cildinde İmam Gazalî'nin (radiyallâhu anh) bir hizb-i Kur'ânîsi ve çok ehl-i velâyetin kendi meşreplerine muvafık bazı sûreleri ve âyetleri bir hizb-i mahsus-u Kur'ânî yaptıkları meydandadır.

On sene evvel şehîden vefat eden Merhum Hâfız Ali gibi Nur'un kahramanlarından benim hususî virdimi ve Risale-i Nur'un üstadları ve menbaları olan mühim âyetleri cem etmek istediler. Sonra onlara gönderdim. Onlar da tab' ettirdiler. Çünkü, herkes her vakit bütün Kur'ân'ı okumaya vakit bulamıyor. Fakat böyle bir hizb-i Kur'ânî eline geçse her vakit istifade edebilir fikriyle, hem sevapları çok ziyade olan âyetler ve sûreler, içinde yazılmış. Zaten Kur'ân-ı Hakîm'in bir mu'cizesi şudur ki, ehl-i hakikatten ve kemâlâtan her bir meslek sahibi, meşrebine muvafık, Kur'ân'da bir Kur'ân'ını, bir hizb-i mahsusunu, bir üstadını bulur. Güya tek bir Kur'ân'da binler Kur'ân var. Bu mu'cizenin sırrı şudur ki:

Kur'ân-ı Hakîm'in âyetlerinin ve kelâmlarının münasebetleri yalnız beraber olanlara değil, belki pek çok âyetlere ve kelâmlara ve kelimelere münasebeti var, bakıyor. İşaratü'l-İcâz tefsir-i Nuriyede bu sır bir derece gösterilmiş. Demek başka kelâmlara benzemez. Her bir âyet, binler âyetlere bakar birer yüzü ve gözü var.

Bu vaziyet-i Kur'âniye çok hakâike medardırlar. Ehl-i tarikat ve ehl-i hakikatın her bir kısmı kendi mesleğine göre o küllî Kur'ân içinde bir mahsus hizbleri var.

İşte Risale-i Nur'un Hizb-i Kur'ânîsi de o neviden birisidir. Bunu böyle neşretmek için evliyadan olan merhum Hâfız Ali bunun tab'ını acele etmek istedi. Çünkü, tamam-ı Kur'ân'ın Risale-i Nur'un keşfiyatıyla hattında bir nevi mu'cize-i tevafukıyye bulunmasından, onu tab' edip bastırmak için bu hizb-i Kur'ânîyi bir mukaddimesi, bir müjdecisi olarak bastırdılar.

Evet şimdiki, Hüsrev'in kalemiyle yazılan ve pek harika olan ve tevafuk cihetinde mu'cizâtlı olan Kur'ân'ımızın on beş seneden beri tab'ına çalışıyoruz. Ve fakat ekser Nurcular fakirü'l-hal olduğundan ve fotoğrafla tab'ı lâzım geldiğinden ve yirmi beş bin banknot masraf lâzım olmasından, Hizb-i Kur'ânımız mukaddime olarak, daha evvel bu mu'cizeli Kur'ân'ımızın bir müjdecisi olarak tab' edildi. İşte bu mu'cizeli Kur'ân'ımızı, hem Diyanet Riyaseti tetkik etmiş, çok beğenmiş; hem İstanbul'daki fetva dairesindeki tetkik-i mesâhif ulemâsı gayet güzel görmüş. Gayet güzelce tetkik edip musahhah olarak bize iade etmiş. İnşallah yakında bu Kur'ân'ımız basılarak bir hediye-i Nuriye olarak âlem-i İslâm'a neşredilecektir.

O kendini bildirmeyen zatın şüphe ettiği,

İkinci Mesele: Pek çok Nurcuların haddimden yüz derece ziyade hüsn-ü zanlarıyla benden zannettiği medâr-ı iftihar sıfatları, yüz defa onların hatırlarını kırıp reddetmişim. Fakat yirmi sekiz sene siyasetçiler Risale-i Nur'un sırf imanî ve uhrevî mesleğini şimdiki medenîleşmek fikirlerine müsait görmediklerinden, yirmi sekiz senedir hapislerle, mahkemelerle, tarassutlarla, asılsız isnadlarla Nurcuları ürkütmekle ve beni çürütmek cihetiyle Risale-i Nur'u neşrettirmemek için emsalsiz bir vaziyete düşmüştüm. Yarım ümmî ve itham altında ve Nur şâkirtlerini bütün bütün kaçırmamak için, bana karşı medhi, şahsımdan reddedip medhiniz Nurlar'a ait olabilir. Ve gördüğünüz meziyetler benim değil, Risale-i Nur'undur. O da Kur'ân-ı Hakîm'in bir hakikatinin bir tefsiridir. Ve her asırda dine ve imana tam hizmet eden müceddidler geldikleri gibi, bu acip ve komitecilik ve şahs-ı mânevî-i dalâletin tecavüzü zamanında bir şahs-ı mânevî, müceddid olmak lâzım gelir. Eski zamana benzemez. Şahıs ne kadar da harika olsa, şahs-ı mânevîye karşı mağlûp olmak kabildir. Risale-i Nur'un o cihette bir nevi müceddid olması

kaviyyen muhtemel olduğundan, o sıfatlar-hâşâ-benim haddim değil; belki mükerrer yazdığım gibi, benim hayatım Risale-i Nur'a bir nevi çekirdek olabilir. Kur'an'ın feyziyle, Cenab-ı Hakk'ın ihsanıyla o çekirdekten Risale-i Nur'un meyvedar, kıymetli bir ağaç hükmüne icad-ı ilâhî ile geçmesidir. Ben bir çekirdektim, çürüdüm, gittim. Bütün kıymet Kur'an-ı Hakîm'in mânâsı ve hakikatli tefsiri olan Risale-i Nur'a aittir.

Kendini bildirmeyen zatın,

Üçüncü Şüphesi: Büyük Cihad'ın ve Sebilürreşad'ın neşrettiği gibi, ben ilân etmişim ki, dine, imana hizmeti ve Risale-i Nur'u değil dünya siyasetine, belki kemâlât-ı mânevîyeye ve makamat-ı âliyye âlet edemediğim gibi, herkesin hoş gördüğü saadet-i uhrevîye ve cehennemden kurtulmaya vesile etmemek ve yalnız emr-i ilâhî ve rıza-yı ilâhîden başka hiçbir şeye âlet etmemek bu zamanda Nur'un hakikî kuvveti olan sır-ı ihlâs-ı hakikîyi muhafaza etmeye beni mecbur etmiş ki, Sıddık-ı Ekber (radiyallâhu anh) dediği olan, "Mü'minler cehenneme gitmemek için Allah'tan isterim, benim vücudum cehennemde büyüsün ki, onların yerine azap çeksin." diye söylediği kudsî fedakârlığının bir zerresini ben de kendime kazandırmak için, "İman ile cehennemden birkaç adamın kurtulmaları için cehenneme girmeyi kabul ederim." demişim. Zaten ibadet, cennete girmek ve cehennemden kurtulmak için kılınmaz; bozular. Belki rızâ-yı ilâhî ve emr-i rabbânî için yapılıdır.

Yine Hizb-i Kur'an'ımızın bahsine döneriz:

Resûl-i Ekrem'in (aleyhissalâtü vesselâm) büyük bir kumandanı olan Hazreti Üsâme (radiyallâhu anh), bir gün "hamd"e ait, bir gün "istiğfar"a ait âyetler, bir gün "tesbih"e ait, bir gün "tevekkül"e, bir gün de "selâm" lâfzına, bir gün de "tevhid" ve "Lâ ilâhe illâ Hû"ya ait, bir gün de "Rab" kelimesine ait bütün Kur'an'dan müteferrik sûrelerden bir hizb-i Kur'anî çıkarmış, kendine bir vird eylemiş. Demek böyle hizblere izn-i Peygamberî (aleyhissalâtü vesselâm) var.

Hem bizim hizb-i Kur'an'ımız iman hakikatlerine dair âyetleri, hususan sûreler başlarındaki âyetleri cem ettiğinden, başlarında *بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ* yazılmış. Bu hizb, tamam Kur'an'ı okumaya büyük bir şevk verir, noksanîyet vermez. Hem yirmi günde okunacak arzu edilen bazı imanî âyetler bir-iki günde bu hizipte okunduğundan, bir

zaman bütün sûrelerin başında bir kısım âyetleriyle beraber, Risale-i Nur'un esasları olan bazı âyât-ı imaniyeyi kendime vird eylemişim. Sonra bir hizb suretine girdi.

O meçhul zat, izzet-i ilmiyeyi firavuncuklara karşı muhafazamı, bir enaniyet tevehhüm etmiş. Nur talebelerinin hakkımda hüsn-ü zanlarını bütün bütün kırmadığımı bir benlik tahayyül etmiş. Ve iman hakikatlerine dair beyanatıma talebelerin tam itimat ve kanaatlerini temin etmek fikriyle ehl-i velâyetin ve bazı âyâtın kat'î kanaat ettiğim bine yakın emarat ve işaretlerinin izharına mecbur olduğum için bir kısmını has kardeşlerime beyan etmemi bir nevi hodfuruşluk zannetmiş.

Evet, bu zamanda dinsizlik hesabına, benlikleri firavunlaşmış derecede ve imana ve Risale-i Nur'a hücumları zamanında onlara karşı tedâfü' vaziyetimizde tevazu ve mahviyet göstermek büyük bir cinayet ve hıyanettir. Ve o tevazu, tezellül hükmünde bir ahlâk-ı rezile olur. Onlara karşı izzet-i diniyeyi ve şerafet-i ilmiyeyi muhafaza etmek için kahramancasına bir sebat, bir kuvve-i mâneviyeyi göstermek, acaba hiçbir vecihle hodfuruşluk olur mu? Hiçbir şöretperestlik ve enaniyet olur mu ki, o zat öyle tevehhüm etmiş.

Hem Risale-i Nur'a muhtaç ve imanını kuvvetlendirmek ve kurtarmak için Nurlar'ı arayanlara karşı ki, onda üçü veya dördü şahsıma bakmayıp Nur'daki kat'î hüccetlerle iktifa ettiği gibi, beş-altı tane hüccetlerin kıymetini bilmediği için benim şahsıma bakar. "Acaba bizi kandırdı mı, yoksa hakikat mı söylüyor?" diye şahsıma karşı hüsn-ü zanlarını kırmamaya mecbur olduğumdan, şahsımın gizli fenalıklarına perde çekmek bir enaniyet olur mu?

وَمَا أُبْرِي نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي

âyet-i kerîmesinin sırrıyla nefis-i emmareme itimad edemem. Nefis kusursuz olmaz. Fakat şimdi bu zamanda ejderhalar, ifritler hükmünde dinsizlik komitelerinin hücumları ve tahribatları zamanında, müdafamda, bende görünen o sinek kanadı kadar kusurları görmek, o hücum edenlere bir yardım hükmüne geçmektir. Ve on adet muhtaçlardan beş-altı bîçâreyi Nur'un ilâçlarından mahrum etmektir. Bu nokta için ben kendi kuvvetime, meziyetime hiç itimad etmeyerek, yalnız hakikat-i Kur'âniye ve onun tefsiri olan hakâik-i imaniyedeki kuvvete istinaden

dünyaya ilân ediyorum ki: Bütün dinsizler toplansalar, ben onlara karşı çekinmeyerek meydan okuyorum. Ve başımı eğmiyorum. Ve izzet-i ilmiyeyi kırmıyorum. Eğer bu bir benlik ise, o hiçbir cihetle bana ait değil ve benlik olamaz, salâbet-i imaniye olur.

Zaten ben nasıl tabiatı, icad itibarıyla inkâr ediyorum. Ve Risale-i Nur bunu kat'î isbat etmiş. Öyle de, beşeri gurura, enaniyete, firavunluğa sevk eden iktidarı da, tabiat gibi, inkâr ediyorum. Yalnız beşerin duası, bir fiilî dua nevinde samimî bir ihtiyaç ile cüz'î kesbi, bir makbul dua hükmüne geçer. Onu da Cenab-ı Hak kabul eder, keşfiyat namındaki beşere lâzım olan harikaları ihsan eder diye kat'î delillerle ilm-i usulî'd-dinin ulemâsı, kader ve cüz-ü ihtiyarî bahsinde isbat ettikleri gibi; ben de aynelyakîn derecesinde kat'î kanaatle, feyz-i Kur'ânî ile, Risale-i Nur'un hüccetleriyle evvelâ kendi nefsimde, sonra herkesteki benlik ve iktidarın icad ve ihsan ve tevfi-k-i ilâhînin yalnız bir perdesi olduklarını kat'î bildiğim için, Nurlar'a ve kardeşlerime ilân etmişim ki: Ben bir çekirdekdim. Çürüdüm. Acz ve ihtiyaç ve samimî istemek ve fiilî dua etmek neticesinde, Cenab-ı Erhamürrahimîn, Risale-i Nur'u o çekirdekten halk edip ihsan etmiş. Nur'un mektubatındaki bütün medâr-ı medih fıkralar o nuranî ağaca aittir. Benim hissem, kat'iyen, hiçbir cihette fahir olamaz. Belki, yalnız ve yalnız şükürdür. Öyleyse kâinat adedince eş-şükürü lillâh, el-hamdü lillâh...

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî

Üstad, bu mektupla, isimsiz mektup yazmış bir kişinin yanlış anladığı konulardaki itirazlarına cevap veriyor...

Sahabe Efendilerimizden Hz. Üsâme bin Zeyd, Kur'an'dan bazı âyetleri bir araya toplayıp onlardan bir hizb-i Kur'ânî yapmış ve her bir günde bir kısmını okuyacak şekilde taksimat yapmıştı. Bu hususta Efendimiz'den (sallallahu aleyhi ve sellem) yanlışlığına dair bir tavır da görmedi. Çünkü eğer yanlış bir şey yapmış olsaydı, Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) vazifesi icabı, Hz. Üsâme'yi ikaz edip vazgeçirmesi gerekirdi. Ayrıca İmam-ı Gazalî'nin de böyle bir hizb-i Kur'ânisi vardı. Pek çok ehl-i velayet de kendi meşreblerine uygun bazı sûre ve âyetleri bir araya getirmişlerdir. Onun için Üstad'ın, Risale-i Nur'daki mesele ve mevzula-

rın kaynağını teşkil eden bazı âyetleri bir araya getirip bir hizb-i Kur'ânî sûretinde okumasının sonra da bazı talebelerinin bunu bastırıp evrad ve ezkâr şeklinde okumalarının bir mahzuru yoktur.

İkinci olarak, sadece İslâm Dünyası'nda değil, bütün dünyada her şeyin alt-üst olduğu, inkârcılığın yaygınlaştığı bir dönemde elbette büyük bir müctehid ve müceddide ihtiyaç vardır. Bugün bu vazifeyi Risale-i Nur'un yaptığını görüyoruz. Üstad'ın şahsen öyle bir iddiası yoktur. Fakat Kur'an'ın hakiki tefsirleri olan Risaleler ise meydandadır.

Üstad, gerçek mânada büyük bir mahviyet ve tevâzu sâhibi olduğu halde; dinsizlik hesabına, benlikleri firavunlaşmış, nemrutlaşmış kişilere karşı iman ve İslâm'ın izzetini korumuştur. Onlara karşı tevâzu, zillet sayılacağından vakar ve onuru ile kahramanca mücadelesine devam etmiştir. Onun bu tavrı asla bir kibir ve enâniyet değildir. Evet, böyle bir tavra "benlik" değil; "salâbet-i imâniye" denir.

317. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Evvelen: Çok emarelerle ve bazı hâdiselerle kat'iyen tahakkuk etmiş ki, Nur'un has talebelerinden bazılarının bir zayıf damarını bulup hizmet-i Nuriyeden vazgeçirmek veya zayıflaştırmak için Nur'un ve Nur talebelerinin düşmanlarının çok plânları var. Medâr-ı ibret bir-iki numûneyi beyan ediyoruz:

Birinci Numûnesi: Nurlar'la şiddetli alâkası bulunan birkaç has kardeşimizin nazarını, fikrini başka tarafa çevirmek veya zevkli ve ruhanî bir meşreple meşgul edip hizmet-i imaniyeye karşı zayıflaştırmak için, bazı şahıslar ispritzma denilen, ölümlerle muhabere namı altında cinnîlerle muhabere etmek gibi, hattâ bazı büyük evliyalarla, hattâ peygamberlerle güya bir nevi konuşmak gibi, eski zamanda "kâhinlik" denilen, şimdi de "medyumluk" namı verilen bu mesele ile bazı kardeşlerimizi meşgul ediyorlar.

Hâlbuki, bu mesele felsefeden ve ecnebîden geldiği için, ehl-i imana çok zararları olabilir. Ve çok su-i istimalâta menşe olmakla beraber, içinde bir doğru olsa on yalan karışıyor. Çünkü, doğruyu ve yalanı tefrik edecek bir mihenk, bir mikyasa olmadığından, ervah-ı habîse ve şeytana yardım eden cinnîlerin bu vesileyle, hem onunla meşgul olanın kalbine ve hem de İslâmiyet'e zarar vermek ihtimali var. Çünkü, mânevîyat namına hakâik-i İslâmiye'ye ve akide-i umumiyyeye muhalif ihbarat oluyor. Ervâh-ı habîse iken, kendilerini ervah-ı tayyibe zannettirip, belki kendilerine bazı büyük veliler namını verip, İslâmiyet'in esasatına muhalif sözlerle zarar vermeye çalışabilirler. Hakikati tağyir edip, saf-dilleri tam aldatabilirler.

Mesela, nasıl ki güneş, bir küçük cam parçasında ziyasıyla, hararetiyle, şekliyle görünüyor. Fakat o küçücük camın içindeki güneşin o küçücük timsali, kendi namına eğer konuşsa ve, "Benim ziyam dünyayı istilâ ediyor. Benim hararetim herşeyi ısıtıyor. Ve küre-i arzdan bir milyon defadan daha büyüğüm" dese, ne derece hilâf-ı hakikat olduğu anlaşılır.

Aynen bu misal gibi, bir peygamber, güneş gibi hakikî makamında iken, o ispritizmanın veyahut medyumluğun cam parçası hükmündeki istidadına göre bir cilvesinin tezahürü, o hakikat namına konuşamaz. Eğer konuşsa, yüz derece muhalif olur. İspiritizmanın veya medyumluğun o mazhardaki cüz'î cilvesi, vahyin mazharı olan o mânevî güneşin kudsî mahiyetine hiçbir cihetle kıyas olamaz. Çünkü, esfel-i sâfilindeki bir cam parçası, mânen alâ-yı illiyyinde olan o mânevî güneşin hakikatini yanına getiremez. Getirmeye çalışmak da hürmetsizlikten başka bir şey değildir. Ancak onun makamına karîb olmak için, Celâleddin Sü-yûtî ve bir kısım evliyalar gibi seyr ü sülûk ile terakki ederek o mânevî güneşin sohbetine mazhar olunur. Fakat böyle terakki –Risale-i Nur'un isbat ettiği gibi– peygamberin velâyetiyle bir nevi sohbeti, kendi derecelerine göre ve kendi istidatları derecesinde olur. Fakat nübüvvet hakikati velâyetten ne derece yüksek ise, ispritizma vasıtasıyla veyahut terakkiyat-ı ruhiye cihetiyle mazhar olunan sohbet ve muhabere dahi hiçbir cihette hakikî peygamberle muhabereye yetişemeyeceğinden, yeni ahkâm-ı şer'iyeye medâr-ı ahkâm olamaz.

Evet, dinden gelmeyen, belki felsefenin hassasiyetinden gelen celb-i ervah da, hem hilâf-ı hakikat, hem hilâf-ı edep bir harekettir. Çünkü âlâ-yı illiyyinde ve kudsî makamlarda olanları esfel-i sâfilin hükmündeki masasına ve yalanların yeri olan oyuncak tahtasına getirmek tam bir ihanettir ve bir hürmetsizliktir. Âdetâ bir padişahı, kulübeciğine çağırıp getirmek gibidir. Belki ayn-ı hakikat ve edep ve hürmet ve istifade odur ki, Celâleddin Süyûtî, Celâleddin Rumî ve İmam Rabbânî gibi zatların seyr ü sülûk-u ruhanîleri gibi seyr ü sülûk ile yükselerek o kudsî zatlara yanaşmak ve istifade etmektir.

Rüya-yı sâdıka da ervâh-ı habîse ve şeytan, peygamber suretinde temessül edemez. Fakat celb-i ervahta, ervah-ı habîse, belki peygamberin lisanen ismini kendine takıp, Sünnet-i Seniyye ve ahkâm-ı şer'iyeye muhalif olarak konuşabilir. Eğer bu konuşması şeriatın ahkâmına ve Sünnet-i Seniyye muhalif ise, tam delildir ki, o konuşan ervâh-ı tayyibe değildir. Mü'min ve müslüman cinnî de değildir. Ervah-ı habîsedir; bu şekilde taklit ediyor.

Sâniyen: Şimdi Nur talebeleri böyle meselelerde derse muhtaç değildirler. Risale-i Nur herşeyin hakikatini beyan etmiş, başka izahata ihtiyaç bırakmamış. Risale-i Nur onlara kâfidir. Fakat Nur talebesi olmayanların aynı muhaberede, ahkâm-ı şeriat ve Sünnet-i Seniyye esasına muhalif telkinatı dinlememeleri lâzım ve elzemdir. Yoksa büyük hatâ olur.

Bir İhtar: Bu mektuptaki ruhlarla muhabere meselesine karşı edilen şiddetli tenkit, ecnebîden, fen ve felsefeden ve manyetizma ve spiritizmadan gelen ve mânevî bir şekli giyen bir meşrebe karşıdır. Yoksa İslâmiyet'ten ve tasavvuf ve ehl-i tarikattan gelen ve bir derece ruhlarla muhabereye benzeyen ve nâehillerin girmesiyle bir derece su-i istimal edilen ve pek az olan bir kısım sofuların sofiliğine karşı değildir. Gerçi onlarda da bir cihette bazılarına zarar olabilir. Fakat öteki gibi hiçbir cihette aldatıcı değil ve İslâmiyet'e hiçbir cihette zarar niyeti yok. Hem o ecnebîden gelen meşrep ise, hem tarikat ve hem İslâmiyet aleyhinde olduğu gibi, o sofuların mesleğini de sukut ettirmeye çalışıyor, ve âdileştiriyor. Ehl-i tasavvufun zayıf ve tam sünneti yerine getirmeyen kısmı dikkat etsinler, kendilerini onlara benzetmesinler.

Üstad bu mektubu, ispiirtizma ve ruh çağırma mevzuu üzerine yazmıştır. Aslında gelen ruh değil; ekseriyetle habis varlıklar ve şeytanlardır. Ama kendilerini ervah-ı tayyibe zannettirip yanlış şeyleri telkin etmeye çalışmaktadırlar. Bir doğrunun içine pek çok yanlış da karıştırdıkları için zararlı olmaktadır. Bilhassa işi gücü ve hizmeti hem de çok güzel îmanî ve Kur'ânî bir meşgalesi olan hizmet erlerinin böyle şeylerle vakit öldürmemesi gerekir...

Bir kere bu kapı açıldığı zaman nelerin, ne sûrette geleceği belli olmaz. Onun için riyâzat yapıp mâneviyata açılmak isteyenlerin de dikkatli olmaları icap eder. Zâten riyâzâtın bir mürşid-i kâmil kontrolünde olması gerekir. Yoksa açılan mâneviyat kapısından giren bir şeytanın insanı nerele götüreceği bilinemez.

Menkıbe olarak anlatılır ki, şeytan hizmetçi kılığına girip yirmi sene bir Mürşid-i Kâmil olan Cüneyd-i Bağdadî Hazretleri'nin yanına gidip geldi. Ancak bir türlü o büyük insanın gönlüne vesvese vermeye, ona istediklerini yaptırmaya muvaffak olamadı. Bir gün, "Ey Üstad! Yoksa siz benim kim olduğumu bilmiyor musunuz?" dedi. Hz. Cüneyd "Sen lânetli İblis'sin. İlk geldiğin günden beri seni tanıyorum." buyurdu. Şeytan "Ey Evliyalar Sultanı! Sizin kadar yüksek mertebelere ulaşan başka bir zât tanımadım. Yirmi senedir buradayım ama size hiçbir isteğimi yaptırmaya muvaffak olamadım." dedi. Bu sözleri işiten Cüneyd Hazretleri nefretle, "Def ol mel'ûn! Şimdi de beni kendini beğenme hastalığına düşürerek mahvetmek mi istiyorsun? Yirmi senede yapamadığını yirmi sâniyede mi yapacaksın? Yıkıl karşımdan!" diye bağırdı. Şeytan ümidini kesmiş bir halde orayı terk etti.

1995 senesi baharında öğrenciliğinden beri tanıdığım birisi başından geçmiş bir olayı bana anlattı ve bundan sonra bazı Müslüman cinnî hizmetkârların kendisine yardım ettiklerini, hatta dünyadaki ilmî gelişmelerle ilgili bilgiler taşıdıklarını söyledi. Daha sonra bu meselelerden anlayan birisine söyledim. Sonra bunları bir araya getirdim. Fakat çeşitli sorularla ve manevi tehditlerle bunların tuzaklarını ikrar ettirdi. Bu arkadaş seslerini duyduğu için onlarla konuşup bize aktarıyordu. Bu işten anlayan "Eğer yalan söylerlerse onları Hz. Süleyman Aleyhisselam'ın zincirine vurup cezalandıracağım." deyince, önce isimlerinin doğrularını söylediler. Sonra arkadaşları kâfir yapmak istediklerini söylediler, daha da sıkıştırıp tehdit edince "Biz onu poh pohlayarak arkadaşlarından koparıp ayrı bir cemaat kurdurmak istiyorduk!" diye itirafta bulundular.

Birkaç sene önce başka bir olaya şahit oldum. Bir Avrupa ülkesinde bir Saru Saltuk'umuz vefat etmişti. Onunla çok yakınlığı bulunan bir hoca arkadaş da onu âşikâr görmeye hatta mesajlar almaya başladı. Sayfalarca notlar tutuyordu. Söyledikleri ekseriyetle faydalı sözlerdi. O hale geldi ki, bunun farkına varan insanlar hâşâ vahiy bekler gibi “Yine neler söyledi?” diye bu hoca arkadaştan bir şeyler beklemeye başlamışlardı. Bunun üzerine bu arkadaşta işin tehlikesini anlattım... Yukarıda anlattığım örnekleri söyledim. Açılan bu maneviyat kapısından her an için şeytanların da o kılık ve kıyafette girip gelebileceklerini ve çok dikkatli olmasını ihtar ettim. Önce o bölgeden ayrılmasını tavsiye ettim. Bu arkadaş daha sonra, kötü telkinler için aynı görüntü içinde bazılarının geldiklerini söyledi. Oradan ayrıldı. Kendisini her gün yedi Âyetü'l-Kürsî okuyarak, Allah'ın himayesine almaya çalıştı ve daha sonra bu tehlikeden Allah'ın izniyle kurtuldu...

318. Mektup

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Mahkeme Reisine,

Pek çok uzun ve mazlumâne macera-yı hayatıma dair şu gayet kısa ifademi dinlemenizi rica ediyorum. Yirmi sekiz sene emsalsiz ihanetlerin, tarassutların, hapislerin ileri sürdükleri sebeplerinden,

Birincisi: Beni “Rejimin aleyhindedir.” diye itham etmişler. Buna cevaben deriz ki:

Her hükûmette muhalifler bulunur. Âsâyîşe, emniyete ilişmemek şartıyla herkes vicdaniyla, kalbiyle kabul ettiği bir metodu, bir fikrî ile mes'ul olamaz. Çünkü dininde en mutaassıp ve cebbar bir hükûmet olan İngilizlerin yüz sene hâkimiyeti altında bulunan yüz milyondan ziyade Müslümanlar, İngilizlerin küfrî rejimlerini Kur'ân ile reddettikleri ve kabul etmedikleri halde, İngiliz mahkemeleri şimdye kadar onlara o cihette ilişmemiştir. Hem bu millette ve bu hükûmet-i İslâmiye içinde eskiden beri bulunan Yahudiler ve Nasranîler, bu milletin dinine ve kudsî rejimlerine muhalif ve zıt ve muteriz oldukları halde, hiçbir zaman mahkeme, kanunlarıyla onlara o cihette ilişmemiştir.

Hem Hazreti Ömer (radiyallâhu anh) hilâfeti zamanında bir âdi Hıristiyanla mahkemede beraber muhakeme olmuşlar. Hâlbuki o âdi Hıristiyan, Müslümanların hem mukaddes rejimlerine, hem dinlerine, hem kanunlarına muhalif iken, o mahkemede onun hali nazara alınmaması gösteriyor ki, mahkeme hiçbir cereyana âlet olamaz, hiçbir tarafgirlik içine giremez ki, Halife-i Rû-yi Zemin, âdi bir kâfîrle muhakeme olmuşlar.

İşte, ben de yüzer âyât-ı Kur'âniye'ye istinaden Kur'ân'ın kudsî kanunlarının yerine, medeniyetin bozuk kısmından anarşilik hesabına ve bir nevi bolşeviklik namına istibdad-ı mutlak mânâsında Cumhuriyetteki hürriyet perdesi altında dindarlar hakkında eşedd-i zulme âlet olabilen muvakkat bir rejime, değil yalnız ben, belki bütün ehl-i vicdan muhaliftir. Hem muhalefet, hiçbir hükûmette bir suç sayılmıyor.

İkincisi: Âsâyişi bozmak, emniyeti ihlâl etmek ihtimali bahanesiyle otuz sene ceza-yı bana çektiler. Buna cevaben deriz ki:

Mahkemenin tahkikatıyla hem beş yüz bin fedakâr Nur talebeleri bulunduğu halde, hem yirmi sekiz sene zarfında bu kadar zâlimâne ihanetlere mâruz olduğumuz halde, Nurcularla alâkadar olan altı vilâyet, altı mahkeme hiçbir vukuatını kaydedememeleri, gösterememeleri isbat ediyor ki, Nurcular âsâyişin muhafızlarıdır. İman dersiyi herkesin kafasında bir yasakçıyı bırakıyorlar. Âsâyişi muhafaza ediyorlar. Ve üç vilâyetin insafî zabıtalı bunu tasdik etmişler.

Üçüncüsü: “Dini siyasete âlet yapmak istiyor.” diye beni suçlu yapıyorlar. Sebilürreşad'ın 116. sayısındaki “Hakikat Konuşuyor” namındaki makalem buna kat'î bir cevaptır. O makalenin kısaca hülâsası şudur:

Elcevap: Bütün dünyasını, hattâ lüzum olsa kendi şahsî âhîretini dine feda etmeye bütün hayatı şehadet eden ve otuz beş seneden beri siyaseti terk eden ve beş mahkeme bu meseleye dair kat'î delil bulamadığı halde seksen yaşını geçmiş, kabir kapısında, hem dünyada hiçbir şeye mâlik olmayan bir adam hakkında “Dini siyasete âlet yapıyor.” diyenler, yerden göğe kadar haksızdırlar, insafsızdırlar. Hem bu iftiralarıyla beraber, o adam hakkında güya âsâyişi ve emniyeti ihlâl etmek istiyor, diyorlar. Hâlbuki o adamın Kur'ân-ı Hakîm'den aldığı hakikat dersi ve talebelerine verdiği ders şudur:

Bir hanede veya bir gemide birtek mâsum, on câni bulunsa, adalet-i Kur'âniye o mâsumun hakkına zarar vermemek için, o haneyi yakmasını ve o gemiyi batırmasını men ettiği halde, dokuz mâsumu birtek câni yüzünden mahvetmek suretinde o haneyi yakmak ve o gemiyi batırmak, en azîm bir zulüm, bir hıyanet, bir gadir olduğundan, dahilî âsâyişi ihlâl suretinde, yüzde on cani yüzünden doksan masumu tehlike ve zararlara sokmak, adalet-i ilâhiye ve hakikat-i Kur'âniye ile şiddetle men edildiği için, biz bütün kuvvetimizle, o ders-i Kur'ânî itibarıyla, âsâyişi muhafazaya kendimizi dinen mecbur biliyoruz.

Bu üç-dört madde ile bizi itham edenler ve lüzumsuz, mahkemeleri bizimle meşgul eden gizli düşmanlarımız, şüphe yoktur ki, onlar ya siyaseti dinsizliğe âlet etmek istiyorlar veya komünist perdesi altında bu mübarek vatanda, bilerek veya bilmeyerek anarşiliği yerleştirmek istiyorlar. Çünkü, bir Müslüman İslâmiyet dairesinden çıksa, mürted ve anarşist olur, hayat-ı içtimaiyeye zehir hükmüne geçer. Çünkü anarşi hiçbir hakkı tanımaz, insaniyet seciyelerini canavar hayvanların seciyesine çevirir. Âhir zamanda gelecek Ye'cüc ve Me'cüc'ün komitesi, anarşistler olduğuna Kur'ân işaret ediyor.

Said Nursî

Üstad burada Mahkeme Reisi'ne, kendisine yapılan ittihamları üç ana maddede toplayıp cevaplarını veriyor.

En başta rejim aleyhtarlığını ele alıyor. Asayişe ve emniyete ilişmemek şartıyla her hükümette muhaliflerin olacağını, vicdaniyle ve kalbiyle kabul ettiği metodu ve fikriyle insanların mesul olmayacağını söylüyor. Bu hususta örnekler veriyor. İngilizler, dinlerinde mutaassıp ve cebbar bir hükümet anlayışına sahip olmalarına rağmen yüz senedir hâkimiyetleri altındaki Müslümanlar, Kur'an ile onların bu rejimlerini reddettiler halde İngiliz Mahkemeleri bu hususta o cihetle Müslümanlara ilişmemiştir. Hz. Ömer döneminde de Hıristiyan teba' vicdanî kanaat ve inanç olarak Hz. Ömer'den farklı bir kanaatta olduğu halde mahkemede sıradan bir Hıristiyan ile Halife Hz. Ömer yan yana yargılanmış ve asla onların İslâmî idareye muhalif düşünceleri nazar-ı itibara alınmamıştır. Yani mahkemeler hiçbir cereyana âlet olamaz ve onlara hiçbir tarafgirlik giremez.

Asayiş bozma meselesinde, o zamanki beş yüz bin fedâkâr talebesini göstererek emniyet, huzur, güven ve asayişin yanında olduğunu fiilen isbat ediyor. Çünkü onların menfi hiçbir hal ve vukuatları olmamıştır.

Dini siyasete âlet meselesinin de boş bir iddia olduğunu yine kendi hayatındaki siyasete karşı tavırları ile gösteriyor. Aslında, Risale-i Nur'a muâriz olup siyaseti yani siyasî gücü, dinsizliğe âlet edenler asâyîş ve huzurun temellerini bombalıyorlar. Çünkü dinsizlik, komünistlik anarşiyi besleyip yetiştirir. Evet, İslâmiyet'ten çıkıp mürted olanların vicdanı bozulup anarşist olur ve ictimâî hayata bir zehir hükmüne geçer. Çünkü artık hiçbir hakkı tanımaz... Zâten Kur'an-ı Kerim, âhir zamanda gelecek Ye'cüc ve Me'cüc komitesinin, anarşistler tarafından oluşacağına işaret ediyor. Aslında anarşinin çaresi, iman hakikatlerini kalbte ve kafada yerleştirip vicdan ve ruhları tenvir eden Kur'an'ın hakiki tefsirleri Risale-i Nurlar'dır. Bütün insanlığın bunlara ihtiyacı vardır. Nurların hizmetini engellemek ise, her tepeyi aşip gelecek olan Ye'cüc Ve Me'cüc'e zemin hazırlamak demektir.

319. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerimiz,

Evvelâ: Kur'an'ın nakş-ı hurufundaki bir nevi mu'cizesini gözlere dahi gösterecek bir tarzda yazdırılan ve bu zamanda izhar edilen mu'cizeli ve yaldızlı Kur'an'ımız evvelce tab' için Almanya'ya gönderilmiş ve İstanbul'da da gayret edilmişse de üç renk üzerine tab' edilmesi fazla bir masrafa ihtiyaç göstermesi gibi mânilerden geri kalmıştı. Bu defa matbaa işlerinde fazla ilerlemiş olan İtalya'ya numûne için bir cüzü gönderildi. İstanbul'da mümkün olursa tab'ı için tekrar teşebbüse geçildi. Ve şimdilik bir renk mürekkeple aynı tevafuku muhafaza ile tab' edilmesine başka yerde başlanacak. Ondan sonra inşaallah tam yaldızlı olarak ve üç renkle Mısır ve Almanya veya İtalya gibi bir yerde tab' edilecek.

Sâniyen: Kur'an'ın Arabî bir tefsiri ve Risale-i Nur'un Arabî Mesnevî-i Şerifi olan ve Zülfikar büyüklüğünde ve altınla yazılmaya lâayık

bir mecmua dahi inşaallah teksir edilecek. Bu çok harika ve pek ehemmiyetli ve gayet mühim ve her bir bahsi birer kitap ve birer risale olacak derecede gayet îcazkâr olan ve kırk sene evvel telif edilen bu eserleri, o zamanın hakikî ve meşhur ve büyük ulemâ ve meşayihî de tam takdir ve tahsin etmişler. Ve o risalelerden birtek risale hakkında “Bu bir katre değil, bir bahirdir.” diyerek fevkalâdeliğini izhar etmekle beraber tam anlamaktan da âciz olduklarını idrak etmişler. Risale-i Nur’un bu gayet mühim iki işini müjde ederiz. Muvaffak olunması için dualarınızı bekleriz. Umumunuza pek çok selâm eder, muvaffakiyetler dileriz.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Kardeşleriniz
Ceylân, Zübeyir

Ceylan ve Zübeyir Ağabeylerin isimleriyle, Nur Talebelerine gönderilen bu mektupla önce tevafuklu ve yaldızlı yazdırılmış Kur’an hakkında, matbaalarda basılması ile ilgili bilgi veriliyor. İkinci olarak Üstad’ın Arapça olarak yazdığı ve kardeşi Abdülmecid Ağabey’in Türkçeye tercüme ettiği Mesnevi-i Nûriye’nin teksir edileceğinin müjdesi veriliyor..

Gerçekten tevâfuk hârikasını kör gözlere de gösteren tevafuklu Kur’an’ın yaldızlı şekilde basılıp bütün dünyaya neşredilmesi için Üstadımız çok büyük gayret göstermiştir.

Mesnevi-i Nuriye ise Risale-i Nur’un fidanlığıdır. Geçen sene İstanbul’da Anglikan Mezhebi’ne mensup Amerikalı Profesör Dr. Lucinda Mosher Hanımefendi, Mesnevi-i Nuriye üzerinde çalıştığını, onu bir dua gibi gördüğünü söyledikten sonra “Biliniz ki, artık Bediüzzama’nın benim gibi bir de Anglikan talebesi var.” demişti.

320. Mektup

(Bu mektup Samsun’da münteşir Büyük Cihad gazetesinde intişar etmiştir. Müfterilerin tahrikâtıyla Samsun’da muhakeme açılmasına sebep olmuştur. Muhakeme beraatle neticelenmiştir.)

Âlem-i İslâm’ın halâşkârı, ehl-i imanın sertâcı, Risale-i Nur’un tercümanı Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri’ne,

Bu defa dindar Demokratların delâletiyle Afyon Mahkemesince Risale-i Nur'un serbestiyetine, bütün risale, mektup ve mecmualarının suç mevzuu teşkil etmediğinden iadelerine karar verilmesini, senelerce evvel ilân ettiğiniz "Risale-i Nur benim değil, Kur'an'ın malıdır; Kur'an'ın feyzinden gelmiştir. Hiçbir kuvvet onu Anadolu'nun sinesinde koparıp atamayacaktır. Risale-i Nur Kur'an'a bağlıdır; Kur'an ise Arş-ı Âzamla bağlanmıştır. Kimin haddi var ki, onu oradan söküp atsın?" diye olan hakikatli beyanatınızın açık bir tezahürü ve bu ulvî hizmetinizin ilâhî ve Kur'ânî olduğunun parlak bir delili bilerek, bu beraat kararının âlem-i İslâm'ın ve bâhusus bu millet-i İslâmiye'nin saadetlerinin başlangıcı olması itibarıyla, başta, bütün varlığıyla bu zaferleri bekleyen ve Nur ailesine reis ve hakikatler deryasına kaptan tayin edilen ve zulmet-i küfürle tuğyan etmiş insanlığa hâdi ihسان olunan aziz, sevgili Üstadımız ve buna vesile olmakla ehl-i imanı kendilerine dost ve taraftar eyleyen dindar Demokratları ve âdil heyet-i hâkimeyi sonsuz minnetlerle tebrik eder ve arz ederiz ki:

Uzun senelerden beri terakki ve teâlîsi için çalıştığımız ve uğrunda fedâ-yı nefis ve can eylediğiniz hakikat-i Kur'âniye'nin bugün bütün bir memleket, bir millet çapında ehl-i imanın kalblerine sürurlar getirerek fevkalâde inkişafı, hizmetine memur kıldığımız ve bilfiil muvaffak olduğunuz kudsî dâvâ ve hizmetinizin ne kadar yüksek ve parlak olduğunu güneş gibi isbat ediyor.

Yirmi beş-otuz seneden beri bütün mânilere ve sıkıntılara rağmen bu kadar sabır ve metanetiniz ve Kur'an'dan kalb-i münevverinize gelen Risale-i Nur'un neşri cihetinde bu kadar hizmet ve mücahedeleriniz, istikbalin nesillerine ve İslâm'ın kahraman mücahidlerine bir numûne-i iktida ve imtisal oluyor. Kur'an güneşinin sönmeyen nurları ve ebedî lem'aları olan Nur şualarıyla cehil ve dalâlet karanlıklarını izale ederek, milyonlar kalbleri o nurla nurlandırıp ehl-i imanı kendinize minnettar ettiniz. Bu vatan ve bu millet, bu tarih ve bu toprak, sizin bu hizmetinizi, bu fedakârlığınızı hiçbir zaman unutmayacaktır. Ebediyet âlemine göç eylediğinizde dahi sizin bu hizmetiniz bir çekirdek olup, ondan fişkıran bir şecere-i âliye her tarafı kaplayacak ve o Nur ağacının etrafına toplanan büyük cemaatler ve Risale-i Nur'un yükselen ebedî şuaları, o hizmetinizi ilelebed ve daha parlak ve daha şâşaalı idame edecekler.

Siz, Risale-i Nur'un tercümanı haysiyetiyle ve bu iman hizmetinizin İslâm ufuklarında parlaması cihetiyle, bu asrın bir hidayet serdarısınız.

Kur'ân-ı Kerîm'in on dördüncü asr-ı Muhammedî'deki (aleyhis-salâtü vesselâm) aziz dellâli ve o müthiş zamanın müthiş zulûmatına karşı nur-u Kur'ân'la mukabele eden büyük fedakârı ve Risale-i Nur'u yüz binler nüshalarını yüz binler talebelerinin kalemleriyle her tarafta neşredip dinsizliğe ve küfr-ü mutlaka karşı bir sedd-i Kur'ânî tesis eden muhteşem kahraman sevgili Üstadımız,

Âlemlere rahmetler ve saadetler getiren ve insanlığa selâmet ve teselliler bahşeden bu mukaddes hizmetinizde ehl-i imana zuhurunu müjde verip isbat ettiğiniz ve emareleri gözükmeye başlayan ve bütün kıt'alara şâmil hâkimiyet-i İslâmiye'nin nurlu ve büyük bayramını bütün ruhumuzla tebrik eder, Cenab-ı Hak'tan uzun ömürlerinize dualar eder, ellerinizden tâzimle öperiz.

Ankara Üniversitesi
Nur talebeleri

Bu mektubu Ankara Üniversitesi Nur Talebeleri, Üstad'a yazmışlar. Bununla hem bir gerçeğin tesbitini yapmışlar, hem de o gün için gelinen noktaya bakıp hizmet erlerinin şevkini artırmak istemişlerdir. Fakat mektubun Samsun'da çıkan "Büyük Cihad" gazetesinde neşredilince, dava açılmıştır. Ama sonunda mahkeme berâatla neticelenmiştir. Bu mektupla ilgili olarak Mustafa Sungur Ağabey, hatıralarını anlatırken şunları söylüyor: "Malatya Hâdiselerinin (Hüseyin Üzmez'in Ahmet Emin Yalman'ı vurup yaralaması üzerine Türkiye çapında tutuklamaların yapıldığı olayların) neticeleri Nur dairesinde de görüldü. O zaman Samsun'da "Büyük Cihad" adıyla haftalık bir gazete çıkıyordu. O zaman Hz. Üstad'dan gelen ve mebuslara, heyet-i vekiliye hitaben yazılan bazı yazıları o gazeteye gönderiyorduk. O gazete, Hz. Üstad'ın bir yazısının başına ve sonuna ilave notlar koyarak neşretmiş, yazının başlığını da 'En Büyük İsbat' koymuş. Demokratların aleyhine, 'İşte Said Nursi'ye yapılan bu muameleler Demokratların din lehinde olduğunu tekzip ediyor.' diye ilave koyuyor. Bunun üzerine savcılık harekete geçerek Hz. Üstad'ın ifadesini almak üzere Emirdağ'a talimat yazmış. Ben o ifade zamanında Emirdağ'da Hz. Üstad'ın yanında idim. Savcılıkça ifadeye geldiler. Ben baktım, bizim Ankara'dan gönderdiğimiz yazı. Hz. Üstadımız ifadesinde; mebuslara hitaben şekva tarzında yazdığını, Samsun'da Büyük Cihad'a birisinin gön-

dermiş olabileceğini ifade buyurdu. Ama ben de Hz. Üstad'a demedim, 'Ben gönderdim' diye... Bizim gönderdiğimizi manen biliyordu kanaatindeyim. Sonra Ağır Ceza Mahkemesi'ne Samsun'da dava açılmış; hem Üstadımız aleyhine, hem gazete müdürü aleyhine... Gazetenin neşriyat müdürü Hüseyin Yücel tevkif edilmiş haberini duyduk. Sonra beni tekrar Hz. Üstad Ankara'ya gönderdi. O zaman Hacıbayram yakınlarında tek bir oda tutmuş, orada kalıyordum. Teksirle neşredilen eserleri yeni ve eski isteyenlere veriyorduk. Fakat takibat altında idik. Samsun'da gazete idarehanesinde yapılan aramada bizim mektuplarımız ele geçmekle telgrafla bizim de tevkifimize karar verilmişti. 19 Şubat 1953 günü tevkif edilerek Samsun'a sevk edilmek üzere Ankara Cezaevi'ne gönderildik. Dokuzuncu koğuştta, kule altında, bir aya yakın kaldık. Kule altında komünizmden mahkûm bir öğretmen, Ticani Şeyhi Kemâl Pilavoğlu ve o zamanda Ticani hâdisesini planlayan ve ikinci adam olarak bilinen Kâmil Tunalı ile birkaç Müslüman vardı. Bir de Mehmet İzzeddin adında Urfalı, meczub, mübarek bir derviş de bulunuyordu. (...) Savcılar, Pilavoğlu'na dönerek; 'Said Nursi hakkında sen ne dersin?' dediler. Kemal Pilavoğlu da, 'Ben çok tefsir okudum. Fakat Kur'an'ın hikemiyatını Said Nursî gibi en güzel şekilde ifade edebilene rast gelmedim. Şüphesiz bu hizmeti de garazsız ve ivazsızdır.' diye cevapta bulundu. O gün öğleden sonra ayrıldım ve bir gece Ankara'da nezarete kaldıktan sonra, Jandarma nezaretinde şiddetli soğuk içinde altın bilezikle kelepçeli olarak, otobüsle Samsun'a müteveccihen hareket ettik. Jandarmalar öğle namazı için Çorum'da bilezikleri çıkardılar. Bir daha da takmadılar. Samsun'a vardık. Gazetenin neşriyat müdürü Hüseyin Yücel ile beraberdik. Saf, temiz, haksızlığa karşı alevlenen bir kimse idi. (...) Savcı, Hz. Üstad'ın da Samsun'a gelmesini, celbini talep ediyordu. (...) Samsun Cezaevi'ne geldiğimiz ilk Cuma sabahı, hapisnede, radyodan Kur'an'dan okunan âyetler, bize büyük teselli ve inşirah vermişti. O sabah Sure-i Tevbe'den 19. Âyetten başlanarak okunmuştu. Âyetlerin meâlini uzaktan uzağa bir nebze anlıyordum. O müjde-i İlahî, bana bir tevafuk gibi gelmişti."

321. Mektup

Kalbe İhtar Edilen İçtimaî Hayatımıza Ait Bir Hakikat

Bu vatanda şimdilik dört parti var. Biri Halk Partisi, biri Demokrat, biri Millet, diğeri İttihad-ı İslâm'dır.

İttihad-ı İslâm Partisi, yüzde altmış, yetmiş tam mütedeyyin olmak şartıyla, şimdiki siyaset başına geçebilir. Dini siyasete âlet etmeye, belki siyaseti dine âlet etmeye çalışabilir. Fakat çok zamandan beri terbiye-i İslâmiye zedelenmesiyle ve şimdiki siyasetin cinayetine karşı dini siyasete âlet etmeye mecbur olacağından, şimdilik o parti başa geçmemek lâzımdır.

Halk Partisi ise: Hakikaten acip ve zevkli bir rüşvet-i umumîyi kanunlar perdesinde bazı memurlara verdikleri için, yirmi sekiz senelik bütün cinâyatıyla başkaların cinâyâtı ve İttihatçıların ve mason kısmının seyyiatları da o partiye yükletildiği halde, Demokratlara bir cihette galip hükmündedirler. Çünkü ubudiyetin noksanlığıyla enaniyet kuvvet bulur, nemrutçuluklar çoğalır. Bu benlik zamanında, memuriyet hakikatte bir hizmetkârlık olduğu halde, bir hâkimiyet, bir ağalık, bir nemrutçulukla nefse gayet zevkli bir hâkimiyet mertebesini bir kısım memurlara rüşvet olarak verdiği için, bütün o acip cinayetlerle ve kendinden olmayan ceridelerin neşriyatıyla beraber bana yapılan muamelelerinden hissettim ki, bir cihette mânen Demokratlara galip geliyorlar. Hâlbuki, İslâmiyet'in bir kanun-u esasîsi olan, hadis-i şerifte سَيِّدُ الْقَوْمِ خَادِمُهُمْ yani, "Memuriyet, emirlik ise, reislik değil, millete bir hizmetkârlıktır." Demokratlık, hürriyet-i vicdan, İslâmiyet'in bu kanun-u esasîsine dayanabilir. Çünkü kuvvet kanunda olmazsa şahsa geçer. İstibdad, mutlak keyfi olur.

Millet Partisi ise: Eğer İttihad-ı İslâmdaki esas olan İslâmiyet milleti ki, Türkçülük onun içinde mezc olmuş bir millet olsa, o Demokratın mânâsındadır, dindar Demokratlara iltihak etmeye mecbur olur. Frenk illeti tâbir ettiğimiz ırkçılık, unsurculuk fikriyle Avrupa, âlem-i İslâm'ı parçalamak için içimize bu frenk illetini aşlamış. Fakat bu hastalık ve fikir, gayet zevkli ve câzibedar bir hâlet-i ruhiye verdiği için, pek çok zararları ve tehlikeleriyle beraber, zevk hatırı için her millet cüz'î-küllî bu fikre iştiyak gösteriyorlar.

Şimdiki terbiye-i İslâmiye'nin za'fiyetiyle ve terbiye-i medeniye'nin galebesiyle ekseriyet kazanarak başına geçerse, ekseriyet teşkil etmeyen ve ancak yüzde otuzu hakikî Türk olan ve yüzde yetmiş başka unsurlardan olanlar, hem hakikî Türklerin, hem hâkimiyet-i İslâmiye-

'nin aleyhine cephe almaya mecbur olacaklar. Çünkü, İslâmiyet'in bir kanun-u esasîsi olan bu âyet-i kerîme, وَلَا تَزُرُ وَاَزْرَةَ وَزُرُ الْاُخْرَى'dır. Yani, "Birisinin günahıyla başkası muahaze ve mes'ul olmaz."

Hâlbuki, ırkçılık damarıyla, bir adamın cinayetiyle mâsum bir kardeşini, belki de akrabasını, belki de aşiretinin efradını öldürmekte kendini haklı zanneder. O vakit hakikî adalet yapılmadığı gibi, şiddetli bir zulüm de yol bulur. Çünkü "Bir mâsumun hakkı, yüz cânîye feda edilmez." diye İslâmiyet'in bir kanun-u esasîsidir. Bu ise çok ehemmiyetli bir mesele-i vataniyedir. Ve hâkimiyet-i İslâmiye'ye büyük bir tehlikedir.

Mâdem hakikat budur, ey dindar ve dine hürmetkâr Demokratlar siz bu iki partinin gayet kuvvetli ve zevkli ve câzibedar nokta-yı istinadlarına mukabil, daha ziyade maddî ve mânevî cazibedar nokta-yı istinad olan hakâik-i İslâmiye'yi nokta-yı istinad yapmaya mecbursunuz. Yoksa, sizin yapmadığınız eskiden beri cinayetleri nasıl eski partiyeye yükliyorlarsa, size de yükleyip, Halkçılar ırkçılığı elde edip tam sizi mağlûp etmeye bir ihtimal-i kavî ile hissettim. Ve İslâmiyet namına telâş ediyorum.

Hâşiye: Eskilerin lüzumsuz keyfi kanunları ve su-i istimleri neticesiyle, belki de tahrikleriyle zuhur eden Ticanî meselesini ve ağır cezalarını dindar Demokratlara yüklememek ve âlem-i İslâm nazarında Demokratları düşürmemenin çare-i yegânesi kendimce böyle düşünüyorum:

Nasıl ezan-ı Muhammediye'nin (aleyhissalâtü vesselâm) neşriyle Demokratlar on derece kuvvet bulduğu gibi, öyle de, Ayasofya'yı da beş yüz sene devam eden vaziyet-i kudsiyesine çevirmektir. Ve âlem-i İslâm'da çok hüsn-ü tesir yapan ve bu vatan ahalisine âlem-i İslâm'ın hüsn-ü teveccühünü kazandıran, bu yirmi sene mahkemeler bir muzır cihetini bulamadıkları ve beş mahkeme de beraatine karar verdikleri Risale-i Nur'un resmen serbestiyetini dindar Demokratlar ilân etmelidirler. Tâ, bu yaraya bir merhem vurmali. O vakit âlem-i İslâm'ın teveccühünü kazandıkları gibi, başkalarının zâlimane kabahati de onlara yüklenmez fikrindeyim.

Dindar Demokratlar, hususan Adnan Menderes gibi zatların hatırları için, otuz beş seneden beri terk ettiğim siyasete bir-iki gün baktım ve bunu yazdım.^{Hâşiye 11}

Said Nursî

Ve bu hakikate yakinen şahid olup tasdik eden Risale-i Nur talebeleri:

Mehmed Çalışkan, Mustafa Acet, Hamza,
Sâdık, Halim, Raşid, Ahmed Hüsrev,
Sungur, Tahirî, Nuri vesaire...

Bu mektupta Üstadımız kalbine ihtar edilen ictimâî hayatımıza ait bir hakikati beyan ediyor. Türkiye'deki partiler esas itibariyle dört çeşit... Halk Partisi, Demokrat Parti, Millet Partisi, İttihad-ı İslam Partisi... Üstad, İttihad-ı İslam Partisi'nin iktidara gelebilmesi için yüzde altmış-yetmişinin tam dindar olması ve dini siyasete âlet etmemesi gerektiğini, ama şartlar onu dini siyasete âlet etmeye mecbur edecekse iktidara gelmesinin uygun olmadığını söylüyor.

...

...

322. Mektup

(Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî, Samsun'da münteşir Büyük Cihad gazetesinde neşrolup orada muhakemesi görülen bu müdafaaayı İstanbul Mahkemesi'nde okumuş ve mahkeme beraatle nihayet bulmuştur.)

Gizli düşmanlarımız bu Ramazan-ı Şerif'te, tekrar adliyeyi benim aleyhime sevk ettiler. Mesele de bir gizli komünist komitesiyle alâkadardır.

Birisi, bütün bütün kanun hilâfına olarak, beni tek başımla ve yalnız olarak kırdı ve dağda otururken, üç silâhlı jandarma ile bir başçavuş yanıma gönderdiler. "Sen başına şapka giymiyorsun" diye zorla

^{Hâşiye 11} Üstad diyor ki: Bu içtimâî, siyasî mesele mücmel olarak ihtar edildi. Ve tabiratta lüzumsuz, zararlı kelimeleri siz tebdil edebilirsiniz. Merkezlerden münasip gördüğünüz yerlere, su-i tesir yapmamak şartıyla gönderebilirsiniz.

beni karakola getirdiler. Ben de, adaleti hedef tutan bütün adliyelere söylüyorum ki:

Böyle beş vecihle kanunsuzluk edip, kanun namına beş vecihle İslâm kanunlarını kıran adam, hakikî kanunsuzlukla itham edilmek lâzım gelirken, onların o acip kanunsuzluğu ve bahanesiyle iki seneden beri vicdanî azap verdiklerinden, elbette mahkeme-i kübrâ-yı haşirde bunun cezasını çekeceklerdir.

Evet, otuz beş senedir münzevî olduğu halde hiç çarşı ve kasabalarda gezmeyen bir adamı, “Sen frenk serpuşunu giymiyorsun.” diye itham etmeye dünyada hangi kanun müsaade eder? Yirmi sekiz senedenberi beş vilâyet ve beş mahkeme ve beş vilâyetin zabıtaları onun başına ilişmedikleri halde hususan bu defa İstanbul mahkeme-i âdilesinde yüzden ziyade polislerin gözleri önünde, hem iki ayda yaya olarak her yeri gezdiği halde, hiçbir polis ilişmediği ve Mahkeme-i Temyiz “Bere yasak değil.” diye karar verdiği, hem bütün kadınlar ve başı açık gezenerler ve bütün askerî neferler ve vazifedar memurlar giymeye mecbur olmadıklarından ve giymesinde hiçbir maslahat bulunmadığından ve benim resmî bir vazifem olmadığından –ki resmî bir libastır– bereyi giyenler de mes’ul olmazlar denildiği halde, hususan münzevî ve insanlar arasına girmeyen ve Ramazan-ı Şerif’in içinde böyle hilâf-ı kanun en çirkin bir şeyle ruhunu meşgul etmemek ve dünyayı hatırına getirmek için has dostlarıyla dahi görüşmeyen, hattâ şiddetli hasta olduğu halde, ruhu ve kalbi, vücuduyla meşgul olmamak için ilâçları almayan ve hekimleri çağırmayan bir adama şapka giydirmek, ecnebî papazlara benzetmek için ona teklif etmek ve adliye eliyle tehdit etmek, elbette zerre kadar vicdanı olan bundan nefret eder.

Mesela, ona teklif eden demiş: “Ben emir kuluyum.” Cebr-i keyfi kanun ile emir olur mu ki, emir kuluyum desin? Evet, Kur’ân-ı Hakîm’de, Yahudi ve Nasranîlere başta benzememek için ona dair âyet olduğu gibi,

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ

âyeti ulü’l-emre itaati emreder. Allah ve Resulünün itaatine zıt olmamak şartıyla, o itaatın emir kuluyum diye hareket edebilir. Hâlbuki bu meselede, an’ane-i İslâmiye kanunları, hastalara şefkatle incitme-

mek, gariplere şefkat edip incitmek, Allah için Kur'ân ve ilm-i imaniye hizmet edenlere zahmet vermemek ve incitmek emrettiği halde, hususan münzevî, dünyayı terk etmiş bir adama ecnebî papazlarının serpuşunu teklif etmek on vecihle değil, yüz vecihle kanuna muhalif ve İslâmın an'anevî kanunlarına karşı bir kanunsuzluktur ve keyfî bir emir hesabına o kudsî kanunları kırmaktır.

Benim gibi kabir kapısında, gayet hasta, gayet ihtiyar, garip, fakir, münzevî, Sünnet-i Seniye'ye muhalefet etmemek için otuz beş seneden beri dünyayı terk eden bir adama bu tarz muameleler, kat'iyen şek ve şüphe bırakmadı ki, komünist perdesi altında anarşilik hesabına vatan ve millet ve İslâmiyet ve din aleyhinde müthiş bir suikast eseri olduğu gibi, İslâmiyet'e ve vatana hizmete niyet eden ve müthiş haricî tahribata karşı cephe alan dindar mebuslar ve Demokratlara dahi büyük bir suikasttır. Dindar mebuslar dikkat etsinler, bu dehşetli suikaste karşı müdafaada beni yalnız bırakmasınlar.

Hâşiye: Rus'un Başkumandanı kasten önünden üç defa geçtiği halde ayağa kalkmayan ve tenezzül etmeyen ve onun idam tehdidine karşı izzet-i İslâmiye'yi muhafaza için ona başını eğmeyen; İstanbul'u istilâ eden İngiliz Başkumandanına ve onun vasıtasıyla fetva verenlere karşı, İslâmiyet şerefi için, idam tehdidine beş para ehemmiyet vermeyen ve "Tükürün zâlimlerin o hayâsız yüzüne!" cümlesiyle ve matbuat lisaniyle karşılayan ve Mustafa Kemâl'in elli mebus içinde hiddetine ehemmiyet vermeyip, "Namaz kılmayan haindir!" diyen; ve Divan-ı Harb-i Örfî'nin dehşetli suâllerine karşı, "Şeriatın tek bir meselesine ruhumu feda etmeye hazırım!" deyip dalkavukluk etmeyen; ve yirmi sekiz sene, gâvurlara benzememek için inzivayı ihtiyar eden bir İslâm fedaisi ve hakikat-i Kur'âniye'nin fedakâr hizmetkârına maslahatsız, kanunsuz denilse ki, "Sen Yahudi ve Hıristiyan papazlarına benzeyeceksin, onlar gibi başına şapka giyeceksin, bütün İslâm ulemâsının icmaina muhalefet edeceksin; yoksa ceza vereceğiz." denilse, elbette öyle herşeyini hakikat-i Kur'âniye'ye feda eden bir adam, değil dünyevî hapis veya ceza ve işkence, belki parça parça bıçakla kesilse, cehenneme de atılsa, kat'iyen; yüz ruhu da olsa, bütün tarihçe-i hayatının şehadetiyle, feda edecek...

Acaba, bu vatan ve dinin gizli düşmanlarının bu eşedd-i zulm-ü nemrudânelerine karşı, manevî pek çok kuvveti bulunan bu fedakârın tahammülü ve maddî kuvvetle ve menfî cihette mukabele etmemesinin hikmeti nedir?

İşte bunu size ve umum ehl-i vicdana ilân ediyorum ki, yüzde on zındık dinsizin yüzünden doksan mâsuma zarar gelmemek için, bütün kuvvetiyle dahildeki emniyet ve âsâyişi muhafaza etmek için, Nur dersleriyle herkesin kalbine bir yasakçı bırakmak için Kur’ân-ı Hakîm ona o dersi vermiş. Yoksa bir günde, yirmi sekiz senelik zâlim düşmanlarımdan intikamımı alabilirim. Onun içindir ki, âsâyişi mâsumların hatırı için muhafaza yolunda haysiyetini, şerefini tahkir edenlere karşı müdafaa etmiyor ve diyor ki: “Ben, değil dünyevî hayatı, lüzum olsa âhîret hayatımı da millet-i İslâmiye hesabına feda edeceğim.”

Said Nursî

Bu müdafaayı Üstad İstanbul Mahkemesi’nde okumuş ve beraat almıştır. Üstad’ı, dünyayı unutup kendisini tamamen ibadete vermek istediği Ramazan ayında yalnız başına dağda otururken üç silahlı jandarma ile bir başçavuşu gönderip ‘Sen niye şapka giymiyorsun?’ diye zorla karakola götürüyorlar. Üstad bu muamelenin gizli komünist komitesiyle ilgili olduğunu söylüyor: “Benim gibi kabir kapısında, gayet hasta, gayet ihtiyar, garip, fakir, münzevî ve Sünnet-i Seniyye’ye muhalefet etmemek için otuz beş seneden beri dünyayı terk eden bir adama bu tarz muameleler, kat’iyen şek ve şüphe bırakmadı ki, komünist perdesi altında anarşi hesabına, vatan, millet, İslâmiyet ve din aleyhinde müthiş bir su-i kast eseri olduğu gibi, İslâmiyet’e ve vatana hizmete niyet eden ve müthiş hâricî tahribata karşı cephe alan dindar mebuslar ve Demokratlara dahi büyük bir suikasttır. Dindar mebuslar dikkat etsinler. Bu dehşetli su-i kasta karşı beni yalnız bırakmasınlar.”

Üstad, bu ihanete karşı hayatında başından geçmiş ve yüzde yüz ölümlüyle neticelenebilecek en tehlikeli durumlarda bile nasıl bir fedâilik ve salâbet-i imaniye gösterdiğini anlattıktan sonra diyor ki: “Acaba, bu vatan ve dinin, gizli düşmanlarının bu eşedd-i zulm-ü Nemrudanelerine karşı, mânevî pek çok kuvveti bulunan bu fedâkârın tahammülü ve maddî kuvvetle ve menfî cihette mukâbele etmemesinin hikmeti nedir? İşte bunu, size ve umum ehl-i vicdana ilân ediyorum ki; yüzde on zındık dinsizin yüzünden doksan mâsuma zarar gelmemek için, bütün kuvvetiyle dahildeki

emniyet ve âsâyişi muhafaza etmek için, Nur dersleriyle herkesin kalbine bir yasakçı bırakmak için Kur’ân-ı Hakim ona o dersi vermiş. Yoksa bir günde, yirmi sekiz senelik zâlim düşmanlarımdan intikamımı alabilirim. Onun içindir ki, âsâyişi mâsumların hatırı için muhafaza yolunda, haysiyetini, şerefini tahkir edenlere karşı müdafaa etmiyor ve diyor ki: ‘Ben, değil dünyevî hayatı, lüzum olsa âhiret hayatımı da millet-i İslâmiye hesabına fedâ edeceğim.’”

Üstad’ın yanında bulunmuş talebeleri onun ibadet halindeki haşyet ve heybetine, tekbir getirirken duvarların hatta bütün binanın sarsılıp sallandığına şahit olmuşlardır. Kendisine hakaret eden bazı ağzı bozuk firavun taslaklarına, velâyet celâdetiyle hitap edince yerlerinde titremeye tutulup sararıp solduklarına ve sonra da bir daha iflah olmadıklarına şahitler çöktür. Bunlar haddi aşıp damara dokunmanın en uç örnekleridir. Ama bütün talebeleri de şahittir ki, Afyon Mahkemesi’nde idam üstüne idam talep eden savcının sınır tanımaz haksız istekleri karşısında bir an bedduayı düşünür fakat pencereden küçük bir kız çocuğu görür. O masum yavrunun kimin çocuğu olduğunu sorar. Savcının olduğunu öğrenince hemen vazgeçer... Çok da iyi eder ve çok güzel bir örnek rehber olur. Bizler de hayatta benzerlerine şahit olmuşuzdur. Gerçekten nemrutlaşmış bazı babaların çok masum ve temiz evlatları ile karşılaşabiliyorsunuz. Hatta sonradan o zaman öyle davranan insanlar, üzerlerindeki yanlış telkin ve baskıları atıp sâlim düşündükleri zaman yollarını değiştirebiliyorlar. Sabır ve tahammül bazen çok zor ama, düşünelim ki, beddua edeceğimiz insanların sadece masum çocukları yok; bilakis masum anne-babaları, hiçbir şeyden habersiz eşleri ve dostları da var. Onun için biz hep Allah’tan ıslahlarını niyaz edelim... Evet, mahkemede aleyhimize çalışan savcıların üç çocuğuna öğretmenlik yaptım... Hepsi de iyi öğrencilerimdi. Asla babalarıyla olan şeylerden bahsetmedim. Hatta bir tanesinin babasının başka bir meseleden dolayı sürgününü öğrenince de cidden çok üzüldüm. Öğrencimin bu yüzden ağlayışını da unutamam...

323. Mektup

(Bağdat’ta çıkan “Eddifa” Gazetesi’nin muharriri İsa Abdülkadir’in Arabî makalesinin tercümesi.)

Bağdat’ta çıkan ed-Difa gazetesi Risale-i Nur talebelerinden bahisle diyor ki:

Türkiye'deki Nur talebelerinin İhvan-ı Müslimîn cemiyeti ile alâkaları nedir, ne münasebeti var? Hem farkları nedir? Türkiye'deki Nur talebeleri, Mısır'da ve bilâd-ı Arapta İhvan-ı Müslimîn namında ittihad-ı İslâm'a çalışan cemiyetler gibi müstakil cemiyet midirler? Ve onlar da onlardan mıdır? Ben de cevap veriyorum ki:

Nur talebelerinin ve İhvan-ı Müslimîn Cemiyeti'nin gerçi maksatları, hakâik-i Kur'âniye ve imaniyeye hizmet ve ittihad-ı İslâm dairesinde müslümanların saadet-i dünyeviye ve uhreviyelerine hizmet etmektir; fakat Nur talebelerinin beş-altı cihetle farkları var:

Birinci Fark: Nur talebeleri siyasetle iştiğal etmez, siyasetten kaçıyorlar. Eğer siyasete mecbur olsalar, siyaseti dine âlet yapıyorlar, tâ ki siyaseti dinsizliğe âlet edenlere karşı dinin kudsiyetini gösterebilirler. Siyasî bir cemiyetleri asla mevcut değil.

İhvan-ı Müslimîn ise, memleket ve vaziyet sebebiyle siyasetle, din lehinde iştiğal ediyorlar ve siyasî cemiyet de teşkil ediyorlar.

İkinci Fark: Nurcular, Üstadlarıyla içtima etmiyorlar ve etmeye de mecbur değiller. Kendilerini Üstadlarıyla içtimaa mecburiyet hissetmiyorlar. Ders almak için beraber bulunmaya lüzum görmüyorlar. Belki koca bir memleket bir dersane hükmünde, Risale-i Nur kitapları onların eline geçmekle, üstad yerine onlara bir ders verir. Her bir risale, bir Said hükmüne geçer.

Hem ellerinden geldiği kadar ücretsiz istinsah ederler. Muhtaçlara mukabelesiz* veriyorlar ki, okusunlar ve dinlesinler. Bu suretle büyük bir memleket büyük bir dersane hükmünde oluyor.

İhvan-ı Müslimîn ise, umumî merkezlerde mürşid ve reisleriyle görüşmek ve emirler ve dersler almak için ziyaretine giderler. Ve o umumî cemiyetin şubelerinde de o büyük üstadla ve naibleriyle ve vekilleri hükmündeki zatlarla yine görüşürler, ders alırlar, emir alırlar.

Hem umumî merkezlerde çıkan ceride ve mecellelerin fiyatını verip, alıp, onlardan ders alıyorlar.

Üçüncü Fark: Nur talebeleri, aynen, âli bir medresenin ve bir üniversite darülfünununun talebeleri gibi, ilmî muhabere vasıtasıyla ders alıyorlar. Büyük bir vilâyet bir medrese hükmüne geçer. Birbirini görmedikleri, tanımadıkları ve uzak oldukları hâlde birbirine ders veriyorlar ve beraber ders okuyorlar.

Amma İhvan-ı Müslimîn ise, memleketleri ve vaziyetleri iktizasıyla mecelleleri ve kitapları çıkarıyorlar, aktar-ı âleme neşrediyorlar; onunla birbirini tanıyıp ders alıyorlar.

Dördüncü Fark: Nur talebeleri, bu zamanda ve bugünde ekser bilâd-ı İslâmiye’de intişar etmişler ve çoklukla vardılar. Bu intişarlarında ayrı ayrı hükûmetlerde buldukları hâlde hükûmetlerden izin almaya muhtaç olmuyorlar ki, tecemmu’ edip toplansınlar ve çalışsınlar. Çünkü, meslekleri siyaset ve cemiyet olmadığından hükûmetlerden izin almaya kendilerini mecbur bilmiyorlar.

Amma İhvan-ı Müslimîn ise, vaziyetleri itibarıyla siyasete temas etmeye ve cemiyet teşkiline ve şubeler ve merkezler açmaya muhtaç bulduklarından, buldukları yerlerdeki hükûmetten icazet ve ruhsat almaya muhtaçtırlar. Ve Nurcular gibi bilinmiyor değiller. Ve bu esas üzerine, kendilerine umumî merkezleri olan Mısır’da, Suriye’de, Lübnan’da, Filistin’de, Ürdün’de, Sudan’da, Mağrib’de ve Bağdat’ta çok şubeler açmışlar.

Beşinci Fark: Nur talebeleri içinde çok muhtelif tabakalar var. Yedi-sekiz yaşındaki, camilerde Kur’ân okumak için elifbâyı ders almakta olan çocuklardan tut, tâ seksen, doksan yaşındaki ihtiyarlara varıncaya kadar kadın erkek, hem bir köylü, hamal adamdan tut, tâ büyük bir vekile kadar ve bir neferden büyük bir kumandana kadar tâifeler Nurcularda var. Bütün Nurcuların bu çok tâifelerinin umumen bütün maksatları, Kur’ân-ı Mecîd’in hidayetinden ve hakâik-i imaniye ile nurlanmaktan ibarettir. Bütün çalışmaları ilim ve irfan ve hakâik-i imaniyeyi neşretmektir. Bundan başka bir şeyle iştigal ettikleri bilinmiyor. Yirmi sekiz seneden beri dehşetli mahkemeler dessor ve kıskanç muarızlar, bu kudsî hizmetten başka onlarda bir maksat bulamadıkları için onları mahkûm edemiyorlar ve dağıtamıyorlar. Ve Nurcular, müşterileri ve kendilerine taraftarları aramaya kendilerini mecbur bilmiyorlar. “Vazifemiz hizmettir, müşterileri aramayız. Onlar gelsinler bizi arasınlar, bulsunlar.” diyorlar. Kemiyete ehemmiyet vermiyorlar. Hakikî ihlâs taşıyan bir adamı, yüz adama tercih ediyorlar.

Amma İhvan-ı Müslimîn ise: Gerçi onlar da Nurcular gibi ulûmu İslâmiye ve marifet-i İslâmiye ve hakâik-i imaniyeye temessük etmek için insanları teşvik ve sevk ediyorlar; fakat vaziyet, memleket ve siya-

sete temas iktizasıyla, ziyadeleşmeye ve kemiyete ehemmiyet veriyorlar, taraftarları arıyorlar.

Altıncı Fark: Hakikî ihlâslı Nurcular, menfaat-i maddiyeye ehemmiyet vermedikleri gibi, bir kısmı, âzamî iktisat ve kanaatle ve fakirü'l-hal olmalarıyla beraber, sabır ve insanlardan istiğna ile ve hizmet-i Kur'âniye'de hakikî bir ihlâs ve fedakârlıkla; ve çok kesretli ve şiddetli ehl-i dalâlete karşı mağlûp olmamak için ve muhtaçları hakikate ve ihlâsa dâvet etmekte bir şüphe bırakmamak için ve rızâ-yı ilâhîden başka o hizmet-i kudsiyeyi hiçbir şeye âlet etmemek için, bir cihette hayat-ı içtimaiye faydalarından çekiniyorlar.

Amma İhvan-ı Müslimîn ise: Onlar da hakikaten maksat itibarıyla aynı mahiyette oldukları hâlde, mekân ve mevzu ve bazı esbap sebebiyle, Nur talebeleri gibi dünyayı terk edemiyorlar. Âzamî fedakârlığa kendilerini mecbur bilmiyorlar.

İsa Abdülkadir

Risâle-i Nurlar, çeşitli yollarla yurt dışına, âlim ve edip Müslüman meşhurların eline ulaşmıştır. Bazı Risale-i Nur Talebeleri, Risaleler'i Mısır'a Câmîü'l-Ezher'e ve kütüphanesine götürmüşlerdir. Sâlih Özcan Ağabey, Arap Âlemi'nden ve Pakistanlılardan pek çok zâta ulaştırmıştır. Ahmet Ramazan Ağabey, Irak'a, İran'a, Mısır'a oralardaki ileri gelen Müslümanlara Risaleler'i tanıtmıştır. Belki Üstad'ın bin tane mektubunu Türkiye dışındaki Hasanü'l-Bennâ gibi meşhur zatlara götürüp takdim etmiştir. Hem de bu hizmeti yaparken, "Al sana yol harçlığı, oraya varınca seni havaalanında karşılayacaklar." gibi bir destek de görmeden... Mektubu almış, önce yol parası için bir demircinin veya başka bir esnafın yanında çalışıp para biriktirmiş, sonra kamyon veya otobüs ne bulabilirse binip gitmiştir.

Şimdi artık büyük sempozyumlarla, yurt içinde ve yurt dışında binlerce insana tanıtmaya imkânları var. Ama o günler öyle imiş...

Bağdat'ta neşredilen "Eddifâ" Gazetesi'nin yazarı İsa Abdülkadir'e de o zaman –zannediyorum– Üstad ve Risaleler hakkındaki mâlumat böyle ulaşmıştır. Elde ettiği sağlam bilgilerle de Risale-i Nur Talebeleri ile İhvan-ı Müslimin Cemiyeti arasındaki farkları ortaya koymaya çalışmış. Ama o günlerde bütün Risaleler'in Arapça'ya tercümesi yapılmamıştı. İslâm Dünyası, Üstad'ı, şahsiyetini, kahramanlığını, mahkemelerini tanıyordu. Risaleler'den istifade edip, hayatlarına o Nurları ve onlardaki

hikmetli ve merhametli prensiplerle yön veremiyorlardı. Onun için de çok büyük çalkantılar yaşadılar. Farkına varmadan siyasete girdiler. Hatta bazıları daha da ileri gidip birtakım radikal fikirlerin temsilcileri oldular. Bazı gençleri de öyle yönlendirdiler; çok acılar yaşandı ve çok gözyaşları döküldü... İnşâallah şu andaki yeni gayretler çok güzel hayırlara vesile olacak mâhiyettedir...

324. Mektup

(Bağdat'ta çıkan, ehemmiyetli, siyasî bir ceride olan ed-Difa gazetesinin muharriri İsa Abdülkadir diyor ki:)

Nur talebelerinin müşşidi olan Bediüzzaman Said Nursî hakkında “ed-Difa” gazetesini okuyanlar benden soruyorlar. “Türkiye’deki Nur talebelerinden ve Üstadları olan Said Nursî’den bize mâlûmat ver.” diyorlar. Ben de bunlar hakkında kısa bir cevap vereceğim. Çünkü, Üstadın, Nur’un ve Nur talebelerinin Araplarda hakkı olduğu için, Araplar onlardan ciddî bahsetsinler. Zira, İslâmiyet’in madde-i esasiyesi olan Araplar Risale-i Nur’dan ziyadesiyle fayda görmeye başlamışlar.

Bu Nur talebeleri, Risale-i Nur’la hem Türkiye’de, hem bilâd-i Arapta komünistliğe karşı muhkem bir sed tesis ediyorlar...

Risale-i Nur ise, öyle geniş bir mikyasla intişar ediyor ki, değil yalnız Türkiye’de ve bilâd-ı İslâmiye’de, hattâ ecnebilerde de iştiyakla istenilir oluyor. Ve Nur’un talebelerinin şevklerini hiçbir şey kıramıyor.

İşte, Nur talebeleriyle Nur risaleleri ve onların bu büyük hizmet-i Kur’âniye’leri Demokrat Hükûmetinin bir büyük hasenesidir ki, mübarek âlem-i İslâm’daki hareket-i İslâmiye bu hükûmet-i demokrasiyi takdir ve tahsinle karşılıyor. Bütün Irak ahali-i Müslimesi ki, Arap, Türk, Kürt, İran, bu İslâmî hizmeti ve kudsî mücahedeyi kemâl-i ferahla karşılıyorlar. Ve Türkiye’deki Türk kardeşlerimiz, garbın yanlış tesiratlarına karşı bunlarla mukavemet gösteriyorlar kanaatindedirler.

İsa Abdülkadir

Bu mektupta “Eddifa” yazarı İsa Abdülkadir’in bazı sözlerini görüyoruz. Demek ki, ta o zamanda, gazetesinin okuyucuları merakla Üstad Bediüzzaman ve Risale-i Nur Talebeleri hakkında geniş malumat istemişler. İsa

Abdülkadir “Bu Nur Talebeleri, Risale-i Nur’la hem Türkiye’de, hem Arap memleketlerinde komünistliğe karşı muhkem bir sed tesis ediyorlar.” diyor. Üstad, Rusya’nın, Doğu Avrupa’yı komünizmle istila edip Türkiye’yi de işgal tehdidi altında tuttuğu o tehlikeli günlerde “Anadolu’da Risale-i Nur var. Ruslar buraya giremezler.” diyerek bu iman ve Kur’an Hizmeti’nin, ülkemiz için ne büyük bir güç kaynağı olduğunu ifade etmiştir. Ama koskoca Ezher Üniversitesi ayakta olmasına rağmen sosyalist Nasır ve benzerleri, yerlerini yanlış yerlerde belirlemişlerdir. Baas Partili sosyalistlerin Irak’ı ne hale getirdikleri de göz önündedir.

325. Mektup

(Risale-i Nur’un vatana, millete ve İslâmiyet’e büyük hizmetini kabul ve takdir eden Başşekil Adnan Menderes’e Üstadın yazdığı bir mektup.)

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Ben çok hasta olduğum ve siyasetle alâkasız bulunduğum hâlde, Adnan Menderes gibi bir İslâm kahramanı ile bir sohbet etmek isterdim. Hal ve vaziyetim görüşmeye müsaade etmediği için, o surî konuşmak yerine, bu mektup benim bedelime konuşsun, diye yazdım.

Gayet kısa birkaç esası, İslâmiyet’in bir kahramanı olan Adnan Menderes gibi dindarlara beyan ediyorum:

Birincisi: İslâmiyet’in pek çok kanun-u esasîsinden birisi, وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى âyet-i kerîmesinin hakikatidir ki, “Birisinin cinayetiyle başkaları, akraba ve dostları mesul olamaz.” Hâlbuki, şimdiki siyaset-i hâzırada partıcilik taraftarlığıyla, bir câninin yüzünden pek çok mâsumların zararına rıza gösteriliyor. Bir câninin cinayeti yüzünden taraftarları veyahut akrabaları dahi şenî gıybetler ve tezyifler edilip, birtek cinayet yüz cinayete çevrildiğinden, gayet dehşetli bir kin ve adaveti damarlara dokundurup kin ve garaza ve mukabele-i bilmisile mecbur ediliyor. Bu ise, hayat-ı içtimaiyeyi tamamen zîr ü zeber eden bir zehirdir. Ve hariçteki düşmanların parmak karıştırmalarına tam bir zemin hazırlamaktır. İran ve Mısır’daki hissedilen hâdiseler ve buhranlar bu esastan ileri geldiği

anlaşıyor. Fakat onlar burası gibi değil; bize nisbeten pek hafif, yüzde bir nisbetindedir. Allah etmesin, bu hal bizde olsa pek dehşetli olur.

Bu tehlikeye karşı çare-i yegâne: Uhuvvet-i İslâmiye'yi ve esas İslâmiyet milliyetini o kuvvetin temel taşı yapıp, mâsumları himaye için, cânilerin cinayetlerini kendilerine münhasır bırakmak lâzımdır.

Hem, emniyetin ve âsâyişin temel taşı yine bu kanun-u esâsîden geliyor.

Mesela, bir hanede veya bir gemide bir mâsum ile on câni bulunsa, hakikî adaletle ve emniyet ve âsâyiş düstur-u esasîsi ile, o mâsumu kurtarıp tehlikeye atmamak için, gemiye ve haneye ilişmemek lâzım; tâ ki mâsum çıkıncaya kadar...

İşte bu kanun-u esasî-i Kur'ânî hükmünce, âsâyiş ve emniyet-i dahiliyeye ilişmek, on câni yüzünden doksan mâsumu tehlikeye atmak, gazab-ı ilâhînin celbine vesile olur. Madem Cenâb-ı Hak, bu tehlikeli zamanda bir kısım hakikî dindarların başa geçmesine yol açmış, Kur'ân-ı Hakîm'in bu kanun-u esasîsini kendilerine bir nokta-yı istinad ve onlara garazkârlık edenlere karşı siper yapmak lâzım geldiğini, zaman ihtar ediyor.

İslâmiyet'in İkinci Bir Kanun-u Esasîsi: Şu hadîs-i şeriftir: سَيِّدُ الْقَوْمِ حَادِمُهُمْ hakikatiyle, memuriyet bir hizmetkârlıktır; bir hâkimiyet ve benlik için tahakküm âleti değil... Bu zamanda terbiye-i İslâmiye'nin noksanıyetiyle ve ubudiyetin zafiyetiyle benlik, enaniyet kuvvet bulmuş. Memuriyeti hizmetkârlıktan çıkarıp bir hâkimiyet ve müstebidâne bir tahakküm ve mütekebbirâne bir mertebe tarzına getirdiğinden; abdestsiz, kıblesiz namaz kılmak gibi, adalet olmaz, esasıyla da bozulur. Ve hukuk-u ibad da zîr ü zeber olur. Hukuk-u ibad, "hukukullah" hükmüne geçmiyor ki hak olabilsin. Belki nefsanî haksızlıklara vesile olur.

Şimdi, Adnan Menderes gibi, "İslâmiyet'in ve dînin icaplarını yerine getireceğiz." diye ve mezkûr iki kanun-u esasîye karşı muhalefet edip tam zıddına olarak iki dehşetli cereyan, gayet büyük rüşvetle halkları aldatmak ve ecnebîlerin müdahalesine yol açmak vaziyetinde hücum etmek ihtimali kuvvetlidir.

* Yirmi beş sene müddetle el yazmasıyla Anadolu'da neşri bu şekilde olmuştur.

Birisi: Birinci kanun-u esasıye muhalif olarak, bir câni yüzünden kırk mâsumu kesmiş, bir köyü de yakmış. Bu derecede bir istibdad-ı mutlak, her nefsin zevkine geçecek memuriyete bir hâkimiyet suretinde rüşvet vererek, dindar hürriyetperverlere hücum ediliyor.

İkinci hücum da: İslâmiyet milliyet-i kudsiyesini bırakıp –evvelkisi gibi– bir câni yüzünden yüz mâsumun hakkını çiğneyebilen, zâhiren bir milliyetçilik ve hakikatte ırkçılık damarıyla hem hürriyetperver dindar Demokratlara, hem bütün bu vatandaki yüzde yetmiş sair unsurlardan bulunanlara, hem hükûmet aleyhine, hem biçare Türkler aleyhine, hem Demokratın takip ettiği siyaset aleyhine çalışarak ve serseri ve enaniyetli nefislere gayet zevkli bir rüşvet olarak bir “ırkçılık kardeşliği” veriyor. O zevkli kardeşliğin içinde, o zevkli faydadan bin defa daha ziyade hakikî kardeşleri düşmanlığa çevirmek gibi acip tehlikeyi, o sarhoşluğu ile hissedemiyor.

Mesela, İslâmiyet milliyetiyle 400 milyon hakikî kardeşin hergün *اَللّٰهُمَّ اغْفِرْ لِلْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنَاتِ* dua-yı umumîsiyle mânevî yardım görmek yerine, ırkçılık 400 milyon mübarek kardeşleri, dört yüz serseriye ve lâûbalilere yalnız dünyevî ve pek cüz’î bir menfaati için terk ettiriyor. Bu tehlike hem bu vatana, hem hükûmete, hem de dindar Demokratlara ve Türklere büyük bir tehlikedir. Ve öyle yapanlar da hakikî Türk degillerdir. Necip Türkler böyle hatâdan çekinirler.

Bu iki tâife herşeyden istifadeye çalışıp dindar Demokratları devirmeye çalıştıkları ve çalıştırdıkları, meydandaki âsar ile tahakkuk ediyor. Bu acip tahribata ve bu iki kuvvetli muarızlara karşı; kırk Sahabe ile dünyanın kırk devletine karşı meydan-ı muarazaya çıkan ve galebe eden ve bin dört yüz sene zarfında ve her asırda üç yüz-dört yüz milyon şakirdi bulunan hakikat-i Kur’âniye’nin sarsılmaz kuvvetine dayanmak ve onun içindeki dünyevî ve uhrevî saâdet-i ebediyenin zevklerine o câzibedar hakikatle beraber nokta-yı istinad yapmak, o mezkûr muarızlarınıza ve hem dahil ve hariçteki düşmanlarınıza karşı en lâzım ve elzem ve zarurî bir çâre-i yegânedir. Yoksa, o insafsız dahilî ve haricî düşmanlarınız sizin bir cinayetinizi binler yapıp ve eskilerin de cinayetlerini ilâve ederek başkaların başına yükledikleri gibi, size de yükleyecekler. Hem size, hem vatana, hem millete telâfi edilmeyecek bir tehlike olur.

Cenab-ı Hak sizleri İslâmiyet lehindeki hizmetlerinizde muvaffak ve mezkûr tehlikelerden muhafaza eylesin, diye ben ve Nurcu kardeşlerimiz, yapacağınız hizmete ve mezkûr hakikati kabul etmenize mukabil dua etmeye karar vereceğiz.

Üçüncüsü: İslâmiyet'in hayat-ı içtimaiyeye dair bir kanun-u esasîsi dahi, bu hadis-i şerifin,

الْمُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِ كَالْبَيْتِ لِأَهْلِهِ يَشُدُّ بِعَضْوِهِ بَعْضًا

hakikatidir. Yani, “Hariçteki düşmanların tecavüzlerine karşı, dahildeki adâveti unutmak ve tam tesanüd etmektir.” Hattâ en bedevî tâifeler dahi bu kanun-u esasînin menfaatini anlamışlar ki, hariçte bir düşman çıktığı vakit, o tâife birbirinin babasını, kardeşini öldürdükleri hâlde, o dahildeki düşmanlığı unutup, hariçteki düşman def oluncaya kadar tesanüd ettikleri hâlde; binler teessüflerle deriz ki: Benlikten, hodfuruşluktan, gururdan ve gaddar siyasetten gelen dahildeki tarafgirane fikriyle, kendi tarafına şeytan yardım etse rahmet okutacak, muhalifine melek yardım etse lânet edecek gibi hadisatlar görünüyor. Hattâ, bir sâlih âlim, fikr-i siyasîsine muhalif bir büyük sâlih âlimi tekfir derecesinde gybet ettiği; ve İslâmiyet aleyhinde bir zındığı, onun fikrine uygun ve taraftar olduğu için hararetle senâ ettiğini gördüm. Ve şeytandan kaçır gibi, otuz beş seneden beri siyaseti terkettim.

Hem şimdi birisi, hem Ramazan-ı Şerif'e, hem şeaîr-i İslâmiye'ye, hem bu dindar millete büyük bir cinayeti yaptığı vakit muhaliflerinin onun o vaziyeti hoşlarına gittiği görüldü. Hâlbuki, küfre rıza küfür olduğu gibi; dalâlete, fiska, zulme rıza da fisktır, zulümdür, dalâlettir. Bu acip halin sırrını gördüm ki, kendilerini millet nazarında ettikleri cinayetlerinden mâzur göstermek damarıyla muhaliflerini kendilerinden daha dinsiz, daha cânî görmek ve göstermek istiyorlar. İşte bu çeşit dehşetli haksızlıkların neticeleri pek tehlikeli olduğu gibi, içtimaî ahlâkı da zîr ü zeber edip bu vatan ve millete ve hâkimiyet-i İslâmiye'ye büyük bir sû-i kast hükmündedir.

Daha yazacaktım, fakat bu üç nokta-yı esasiyeyi şimdilik dindar hürriyetperverlere beyan etmekle iktifa ediyorum.

Said Nursî

Üstad Menderes'e gönderdiği bu mektubu ile tesbit ve teşhis ettiği tehlikeleri ve çarelerini beyan etmiş...

“Hiçbir günahkâr, bir başkasının günahını yüklenmez.” (En'am Sûresi, 164) âyetinin ortaya koyduğu “Birisinin cinayetiyle, başkaları, akraba ve dostları mesul olamaz.” prensibi, İslâmiyet'in kanun-u esasîsi iken, maalesef şu andaki siyasî hayattaki particilik anlayışı tam tersine bir yol çiziyor. Birisinin cinayeti veya hatası yüzünden taraftarları, akrabaları çok alçakca tezyif ve gıybet edilerek, bir cinayet yüz cinayete çevriliyor. Bu durum ise damarlara dokunup, dehşetli bir kin ve garazla misliyle mukabeleye sebep oluyor. Neticede ictimâî hayatı yerle bir edecek bir zehir ortaya çıkıyor. Yabancıların müdahalesine zemin hazırlayan böyle bir tehlikeye karşı, İslâmî uhuvvet, İslâmiyet milliyetinin temel taşı yapılması ve cânilerin cinayetlerinin kendilerine münhasır bırakılması lâzım geliyor. Bizim toplumu-muz İslam potasında eriyerek asırlardır muazzam birlik teşkil etmiş. Eğer bir ayrıştırılmaya başlanırsa, hidrojen ve oksijeni birbirinden ayrıştırılmış su zerrelere gibi, her biri öteki için yakan ve yanan maddeler haline gelir. Osmanlıyı ayrıştıranlar, birbiriyle düşman ve kan davalı pek çok küçük devletçikler ortaya çıkardılar. Şu anda onlardan sadece Irak'ta, Şii Araplar, Sünnî Araplar, Sünnî Kürtler, Türkmenler diye birbiriyle uzlaşamaz halde pek çok atomize olmuş grup türettiler. Aynı hesap bu mübarek ülkemiz için de yapılıyor. Çok dikkatli olunması gerekiyor.

“Kavmin efendisi, onların hizmetçisidir.” Hadis-i şerifinden “Memuriyet bir hizmetkârlıktır, bir hâkimiyet ve benlik için tahakküm âleti değildir.” diye İslâmiyet'in bir kanun-u esasîsi çıkıyor. Ama bir dönem, İslâmî terbiyenin eksikliğinden ve memurluğun millete hizmetkârlıktan çıkartılıp bir hâkimiyet ve bir müstebitlik hâline getirilmesinden dolayı Allah'ın kullarının hukuku yok edilmiş ve adâlet esasıyla bozulmuştur.

İşte toplumu temelden sarsan bu herc-ü merçten dolayı, istibdat ve mutlak hâkimiyetin bırakılamaz zevki, kendilerini bu hâle getiren siyasî şeflere kuvvetli taraftarlar kazandırıyor. Halkın seçtiği bir grup iktidara geliyor ama onların icraatını memurlar köstekledikleri için bu iktidardakiler bir türlü muktedir olamıyor.

Öbür taraftan, ırkçılık damarının da ayrı bir zevki var. Bu damarla hareket edenler (Alman, İspanyol ve İtalyan liderler) dünyayı nasıl yaşanmaz hâle getirmişlerse, ülke içinde bu damarla hareket edenler, içimizde bulunan ve İslâmî kardeşlik ve güzelliklerle faydalı halde bulunan başka damarlara

zamanla dokunup onların ayrışmasına sebep olabilirler. İşte böyle bir tehlike ise dünyadaki büyük güçlerin çok arzuladığı bir durumdur.

“Memurları hâkimiyet rüşvetiyle kendilerine çekenler, ırkçılık damarıyla uyanan güçle birleşip mevcut iktidarı alaşağı edebilir. Ben böyle bir tehlike hissediyorum.” diyen Bediüzzaman Hazretleri’nin bu ikazları maalesef derin gaflet içinde olanları bir türlü uyaramamıştır. Üstad bu meselede son olarak “Ben ve talebelerim, yapacağımız hizmete ve mezkûr hakikatı kabul etmenize karşılık, sizlere dua etmeye karar vereceğiz.” diyerek son bir vurgu yapmıştır.

Üçüncü olarak İslâmiyet’in ictimâî hayata dair bir kanun-u esasisi olan “Mümin, mümin için, birbirine kuvvet veren elemanlardan meydana gelmiş, sağlam yapılmış bir bina gibidir.” Hadis-i Şerif’ini ele alan Üstad Hazretleri, ülkemiz insanlarını, topyekün, sağlam bir vücut haline getirecek mukaddes prensiplere çağırıp, siyaset ve tarafgirliğin tehlikelerinden kurtulmamızı istemiştir.

Ama maalesef, kinci ve güçlü muhalefetin basturmaları, Üstad’ın bu gayet haklı ve ufuk açan tavsiyelerine karşı iktidarı sağır, hatta Üstad’a karşı tepkili hâle getirmiştir. Neticede 27 Mayıs İhtilali’ni yapanların kimler olduğu ve tavırları ayan beyan olunca Üstad’ın ne kadar haklı olduğu ve tehlikeleri çok önceden ne kadar net bir şekilde sezdiği de anlaşılmıştır.

326. Mektup

(Adnan Menderes’e gönderilmek niyetiyle evvelce yazılan içtimâî hayatımıza ait bir hakikatin hâşiyesini takdim ediyoruz.)

Hâşiye: Eskilerin lüzumsuz keyfi kanunları ve su-i istimleri neticesinde, belki de tahrikleriyle zuhur eden Ticanî meselesini dindar Demokratlara yüklememek ve âlem-i İslâm’ın nazarında Demokratları düşürmemenin çare-i yegânesi kendimce böyle düşünüyorum:

Esan-ı Muhammedî’nin (aleyhissalâtü vesselâm) neşriyle Demokratlar on derece kuvvet bulduğu gibi; Ayasofya’yı, beş yüz sene devam eden vaziyet-i kudsiyesine çevirmek.. ve hâlen İslâm’da çok hüsn-ü tesir yapan ve bu vatan ahalisine âlem-i İslâm’ın hüsn-ü teveccühünü kazandıran, yirmi sekiz sene mahkemelerin muzır cihetini bulamadıkları

ve beş mahkeme de beraatına karar verdikleri Risale-i Nur'un resmen serbestîsini dindar Demokratlar ilân etmeli ve bu yaraya bir nevi merhem vurmalıdırlar. O vakit âlem-i İslâm'ın teveccühünü kazandıkları gibi, başkalarının zâlimane kabahatları onlara yüklenmez, fikrindeyim. Dindar Demokratlar, hususan Adnan Menderes gibi zatların hatırları için, otuz beş seneden beri terk ettiğim siyasete bir-iki saat baktım ve bunu yazdım.

Said Nursî

Üstad, (325) numaralı mektuba bir hâşiye olarak, Demokratların Âlem-i İslâm nazarında düşmemeleri için, Ayasofya'yı beşyüz senelik o evvelki kudsî vaziyetine çevirmelerini ve Risale-i Nurlar'ın resmen serbest olduğunu ilan etmelerini tavsiye ediyor. Bunların yapılması hâlinde bazı yaralara merhem vurulacağını söylüyor. Mağrem, mağnem meselesi olduğu için elbette baskılara rağmen bazı riskler göze alınmalıydı. Ama maalesef alınamadı... Eğer Viyana'da, hiç firar düşünülmeden son nefere kadar şehadet ruhuyla hareket edilebilseydi, hiç olmazsa sınır Viyana olarak kalırdı. Ama kaçışın sınırı olmadı. Tavizler tavizleri doğurdu. Zâten bir zamanlar idam meydanı mânasına gelen siyaset meydanı, arzulanacak bir şey değildir. Ama şöyle veya böyle bu meydana atılanların da her riski göze alarak, demokrasi, insan hakları ve ülkemiz yararına ortaya atılmanın hakkını vermeleri gerekir...

327. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Samsun Mahkemesi'nden Sorgu ve Savcının Büyük Cihad'da inîşar eden bir şekvâma dair beni Samsun Ağır Ceza Mahkemesi'ne vermelerine dair bir davetiye geldi. Bana okudular. İçinde yalnız dört nokta nazar-ı ehemmiyete alınabilir gördüm:

Birincisi: Büyük Cihad'ın müdür-ü mes'ulü mahkemede müdde-i umumîye demiş ki: "Said Nursî o makaleyi bana göndermiş. Ben de neşrettim."

Bu meselenin hakikati şudur: Ben hasta iken Emirdağ'ındaki kardeşlerim yanıma geldiler. Emirdağ'ında başıma gelen zâlimâne hâdis-

ye dair konuştuk. Hem hastalıklı, hem hiddetli, hem Ankara'ya şekvâ suretinde bir şeyler söylemişim. Yanımdaki hizmetçim kaleme aldı. Nur talebelerinin tensibiyle Ankara'daki bir-iki Nur talebesine gönderip, tâ bazı dindar meb'uslara göstereyim, bu hastalığımda bana sıkıntı verilmesin. Hem gönderilmiş. Bazı meb'uslar da görmüş. Ve bilmediğimiz bir zatın hoşuna giderek Büyük Cihad müdürüne göndermiş. Ben kalem ederim ki, o zamandan şimdiye kadar bilmiyorum ki kim göndermiş. Fakat neşrolduktan sonra bir nüsha buraya gelmiş. Yeni harfleri bilmediğim için bana birisi okudu. Ben memnun oldum. "Allah razı olsun neşredenlere" dedim. Gerçi otuz beş seneden beri siyaseti terk etmişim. Fakat Büyük Cihad gibi hâlisâne dine hizmet eden o cerideye ve onun sahip ve muharrirlerine din namına minnettâr oldum ve "Allah razı olsun" dedim. Haberim olmadan ve para da vermeden daima bana o mübarek gazete gönderiliyordu.

İkinci Nokta: Benim Samsun'daki Ağır Ceza Mahkemesi'ne sevk edilmeliğime dairdir. Bu noktada bunu kat'iyen beyan ediyorum ki, Samsun havalisinde, hususan Büyük Cihad dairesine mensup mübarek âhret kardeşlerim ve Nur talebelerini ziyaretle görmek için oraya gitmek isterdim. Fakat doktorların raporlarıyla, kat'î iktidarsızlığım o dereceye gelmiş ki, beş dakikalık karşımdaki, bu meselenin başlangıcı ve esası olan mahkemeye, bir buçuk senedir bana haber verdikleri halde gidemiyorum. Mecburiyetle müdde-i umumî ve hâkim vazifesini gören sorgu hâkimi yanıma geldiler. Medâr-ı suâl ve cevap Büyük Cihad gazetesini de getirdiler. Gazetenin bazı sözleri benim sözlerim içine karıştırılmış. Ben de onlara cevaplarını vermişim. Eğer faraza Ağır Ceza bu ehemmiyetsiz meseleye ehemmiyet verse, benim mahkememi Eskişehir'e nakline müsaade etsin ki, orada sıhhiye heyetinden iki aylık raporlu zehir hastalığı ile şiddetli hasta bulunduğumdan bizzat bulunabilirim. Yoksa imkânı yoktur.

Üçüncü Nokta: Savcı ve sorgu hâkimi 163. maddeye dayanıp Said Nursî'yi dini siyasete âlet ve âsâyişe zararlı propaganda diye itham ediyorlar. Bu noktanın hakikatini yirmi dokuz senedir beş-altı mahkeme ve beş-altı vilâyetin zabıtalrı ve 133 parça kitaplarımı ve binlerce umum mektuplarımı elde ettikleri halde ve dinsiz komitelerin tahriki ile safdil bazı memurları aldatmalarıyla kat'iyen iki meseleden başka medar-ı mes'uliyet bulmadıklarına delil: İki sene bütün mektuplarım ve

kitaplarım Denizli Ağır Ceza Mahkemesi'yle Ankara Ağır Ceza Mahkemesi ve Mahkeme-i Temyiz de müttetikân hem benim beraatime, hem bütün kitapların iadesine karar vermeleri ve beş-altı vilâyette yalnız tesettüre dair bir âyetin tefsiri bahanesiyle birtek mahkeme hafifçe ceza vermek istedi. Kat'î ve kuvvetli cevabıma karşı mecburiyetle meseleyi kanaat-ı vicdaniyeye çevirdiler. Demek onlar da medâr-ı mesuliyet bulamadılar. Bu noktayı izah için Afyon mahkeme reisine gönderdiğim istidayı size de berâ-yı mâlûmat gönderiyorum.

Elhâsıl: Aynı nakarat beş-altı mahkemede tekrar edilmiş ve medâr-ı mes'uliyet bulamamışlar. Şimdi Samsun savcısı ve sorgusu ve yirmi sekiz seneki nakaratı aynen tekrar ediyorlar: "Şahsî nüfuz temin için propaganda yapıp dini siyasete âlet ediyor." Beş mahkemede dört yüz sayfa kadar olan cerh edilmemiş müdafaatıma, benim bedelime havale ediyorum. Beni konuşturmaktan ise ona baksınlar.

Said Nursî

Samsun'da neşredilen Büyük Cihad gazetesinde, Emirdağ'da Üstad'a yapılan kötü muameleye karşı Üstad'ın söylediği sözler yazılınca Savcı bunu bir suç sayıyor. Yani, zulmetmek suç değil, zulümden şikayet etmek suç!.. Üstad, hem zehirlenmiş olmaktan rahatsız, hem yaşlı hem daha başka rahatsızlıkları olduğu için sağlık raporu alıyor, savcı kabul etmiyor. Ayrıca, bir üst sağlık heyetinden karadan ve denizden hiçbir surette gidemez; sağlığı müsait değildir, diye başka rapor alıp, bulunduğu bölgenin hâkimlerine ifade veriyor. Fakat Samsun savcısı Üstad'ın hukuka uygun bu rapor ve ifadelerini de kabul etmek istemeyince Samsun Mahkeme Başkanı, savcıyı artık dinlemiyor...

İşte görüldüğü gibi, "irtica, dini siyasete âlet etmek, rejim aleyhtarlığında bulunmak..." diye bir şey tutturuluyor ve bu nakarat senelerce sürüyor... Din düşmanlarının takıyyesinden başka bir şey olmayan bu haksız ittihamlar hâlâ baş ağrıtmaya devam ediyor.

328. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Samsun'dan gelen tebliğnâmeye karşı kısaca cevabımı Samsun Heyet-i Hâkime'sine takdim ediyorum:

Birincisi: Ben makalemi kendim göndermemişim. Bütün buradaki dostlarım biliyorlar.

İkincisi: Benim gizli düşmanlarımla suikastıyla zehir tesemmümü ile şiddetli hastalığımın yanımdaki camie on defada ancak bir defa gidebiliyorum. Bu Samsun Mahkemesini yakınımızdaki Eskişehir'e naklini kanunen talep ediyorum.

Bu mektup da önceki mektup gibi Samsun Mahkemesi'yle ilgili. Üstad, Hâkimler Heyeti'ne, Büyük Cihad gazetesinde çıkan makaleyi kendisinin göndermediğini, zehirlenmekten dolayı çok şiddetli hasta olduğu için Samsun'a gelemeceğini ve mahkemenin Eskişehir'e naklini istiyor.

Normalde makalede hiç bir suç unsuru olmamasına rağmen, savcı nereye çeksen oraya gelecek lastikli kanunlara (163. Madde) dayanarak, zehirlenip sui kasta uğramış yaşlı ve hasta bir zâtı zorla Emirdağ'dan Samsun'a getirmek ve işkenceyi katmerleştirmek istiyor. Hiçbir vicdan sahibinin kabul etmeyeceği bu bed muameleye karşı Üstad, her zaman olduğu gibi, sadece kanun dairesinde haklarını aramaya çalışıyor.

329. Mektup

Gayet Ehemmiyetli Bir Hâdise Bir İstida ve Bir Şekvâdır

Pakistan'da çıkan es-Siddik namındaki mühim bir mecmua elimize geçti. Baktık ki, elli sayfalık o mecmuanın yarısına yakın kısmı Risale-i Nur'un bazı makaleleridir. Ve bilhassa başında Risale-i Nur'dan Yirmi İkinci Mektub'un Birinci Mebhasını gayet ehemmiyetle ve takdirle âlem-i İslâm'a, إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ âyetine bir dâvetnâme hükmünde yazdığını gördük. Şimdi o Arabî mecmuanın tercüme ettiği risalenin aslı olan Türkçesini efkâr-ı âmmeye, hususan bu hükümet-i İslâmiye'nin reislerine ve meb'uslarına bir sene evvel verildiği gibi, yine berâ-yı mâlûmat takdim etmek için iki-üç sebep var:

Birincisi: Risale-i Nur'dan Sikke-i Tasdik-i Gaybî mecmuasında yazılan kat'î, yüzer işârâtın ve emârâtın delâletiyle ve çok hâdiselerin o delâleti tasdiğiyle sabit olmuş ki:

Risale-i Nur, mânevî tahrîbata ve anarşilik ve bolşevizm, tabiiyun ve maddiyunluğa ve şükûk ve şübehata ve küfr-ü mutlaka karşı bin

sedd-i Kur'ânî hizmetini bihakkin ifa etmesiyle, bu vatani bu tehlikeli dünya fırtınası içinde muhafazaya bir vesile olduğu ve bir sadaka-i makbule hükmüne geçip ikinci Harb-i Umumî'nin belâsına ve başka memleketlerde vuku bulan belâların bu memlekete girmesine mümânaatla mânevî bir siper teşkil ettiği bedahetle âşikâr olmuştur. Bu müddeayı Risale-i Nur'a nazar eden en muannid filozoflar da tasdik etmeye mecbur kalmışlardır. İşte o Risale-i Nur, 500 bin talebesiyle ve 600 bin nüshasıyla herkesin kalbinde iman dersiyile bir yasakçı bırakıp âsâyişi temin etmekle وَلَا تَزُرُ وَازْرَةَ وَزَرَ أُخْرَى yani, "Birinin günahıyla başkası mesul olamaz" diye olan Kur'ân'ın bir kanun-u esasisini tatbik çalışmasıyla ve milyonlarla okuyanlar içinde hiçbirisi onu okumaktan zarar görmemesiyle, bu zamanda bir mu'cize-i Kur'âniye ve bu vatan ve millet için bir vesile-i def-i belâ olduğu isbat edildiği halde; ve yirmibeş seneden beri gizli, ifsatçı, anarşi hesabına çalışan komiteler, desiseleriyle mahkemeleri aleyhine sevk edip çalıştıkları ve beş vilâyette beş büyük mahkeme Risale-i Nur'un eczalarını inceden inceye tetkik edip medâr-ı mes'uliyet birtek nokta bulamayıp beraat verdikleri ve sonra da yirmi yerde yirmi adliye ayrıca alâkadar olup, mûcib-i mes'uliyet bir cihet olmadığından suç yok, diye karar verdikleri ve Afyon Mahkemesi de iki defa iadesine karar verdiği halde, risalelerin iadesini ve tamam intişarını iktiza eden kanunî, hukukî esbab-ı mûcibe mevcut iken, beş seneden beri gizli komitelerin aldatmaları ve desiseleriyle ve bahanelerle Afyon Mahkemesi'nde beş senedir o mübarek risalelerin sahiplerine teslimi tehir edilmektedir. Hâlbuki, büyük emniyet dairelerince, zabıtaca sabit olduğu gibi, yüz binler Nur talebelerinde ve yüz binler Nur nüshalarında hiçbir zarar, bir vukuat görülmemesi, kaydedilmemesi gösteriyor ki: Risale-i Nur, âsâyişin temel taşına hizmet eden bir sadaka-i makbule hükmündedir. Maddî ve mânevî tehlikelerden bu memleketi muhafazaya vesile olduğu tahakkuk eden bir hakikat-i Kur'âniye'dir.

Risale-i Nur'un ehemmiyetli bir parçası olan ve binler gençleri vatan, millet ve âsâyişin menfaatine terbiye eden Gençlik Rehberi'nin mahkemesi dolayısıyla Üstadımız hasta halinde iki defa İstanbul'a mahkemeye gidip, yüz yirmi polisin kalabalığı dağıtmaya çalıştığı o mahkemede Gençlik Rehberi'nin hem müellifine, hem nâşirine ittifakla beraat ve ayrıca Rehber'in de içinde bulunduğu umum risalelere beş mahkeme beraat vermişken, on beş günde teslimi lâzım gelen Gençlik

Rehberi'nin on beş aydan beri teslim edilmemesiyle Denizli ve Ankara Ağır Ceza Mahkemeleri beş ayda beraat ve iadesine karar verdikleri halde Afyon Mahkemesi beş sene teslimi tehir etmesiyle ve Diyarbakır havalisine, vilâyât-ı şarkiyeye iman, din ve âsâyiş noktasında yüz vâiz kadar menfaati bulunan bir zatın kendi parasıyla aldığı hususî Nur nüshalarını –haklarında beş mahkemenin beraat kararı olmasına rağmen– müsâdere edip vatana, millete faydalı hizmetine mâni olmasıyla o sadaka-i makbule hükmündeki vesile-i def-i belâ bu suretle gizlendiğinden, bir buçuk milyar lira zarara vesile olan bu belâ fırsat buldu, geldi denilebilir.

Eğer beş mahkemenin ve İstanbul'un verdiği beraat neticesiyle o Gençlik Rehberi intişar etseydi, onun dersiyile intibaha gelen ve gelecek olan Müslüman gençler, elbette başkalarının veyahut ihtilâlcilerin ifsadına meydan vermeyerek bir buçuk milyar lira zarardan bu milleti kurtarmaya sa'y ve gayret edecek idiler. Bir buçuk milyar liralık bu lekenin zuhuruna meydan vermeyecektiler...

Evet, Üstadımız eski Harb-i Umumi'de Rusya'daki esaretinde anlamış ki; mânevî tahribatla gençleri ifsad eden tehlike memleketimize de gelecek diye telâş edip bütün kuvvetiyle o vakitten beri tahribat-ı mâneviyeye bir siper olmak için Gençlik Rehberi gibi çok eserler yazdı. Kur'ân-ı Hakîmin derslerini neşretti. Lillâhilhamd, pek çok gençleri kurtarmaya vesile oldu... Şimdi ehl-i siyaset madem müsâlemet-i umumiyyeyi ve ittihad-ı milleti istiyor; çabuk, Pakistan'ın dahi ehemmiyetle nazara alıp ve es-Siddik mecmuasında neşrettiği risalenin intişarına müsaade etsin.

Risale-i Nur Talebeleri, Pakistan'da çıkan "Essiddik" isimli derginin yarısı Uhuvvet Risalesi'ne ayrılmış olmasını vesile edip kamuoyuna, Menderes Hükümeti bakanlarına ve milletvekillerine bazı meseleleri ve bilgileri takdim ediyorlar. Birçok hâdisenin göstermesiyle ve Kur'ânî işaretlerle Risale-i Nurlar ülkemizi maddî-manevî belâ ve musibetlerden, anarşi ve komünizmin tahribatından koruyacak manevî makbul bir sadaka hükmündedir. Toplum huzurunu ve âsâyişi sağlayacak mâhiyettedir. Ama zulüm devam etmektedir. Beraat etmesine rağmen Risaleler îade edilmemektedir. Bazı yerlerde milyarlık zararların zuhur etmesi işte bu belâların define vesile olan eserlerin engellenmesinden dolayıdır. "Eğer beş mahkemenin ve İstanbul'un verdiği beraat neticesiyle o Gençlik Rehberi intişar etseydi onun

dersiyle intibaha gelen ve gelecek olan Müslüman gençler, elbette başkalarının veyahut ihtilâlcilerin ifsâdına meydan vermeyerek, bir buçuk milyar lira zarardan bu milleti kurtarmaya sa'y ve gayret edecek idiler; bir buçuk milyar liralık bu lekenin zuhuruna meydan vermeyecektiler.”

Üstad aslında Rusya'daki esareti sırasında Rusya'daki mânevi tahribat sebebiyle gençlerin nasıl ifsad edildiklerini anlamış ve ülkemizde de aynı şeylerin olmaması için Kur'an'ın dersleri olan Risaleler'i neşretmiştir. Şimdi artık ülkemizde sulh ve huzuru isteyen siyasîlerin, Pakistan'da bile böyle ehemmiyet verilen Risaleler'in neşrine, serbestliğine müsadde çıkarmaları gerekmektedir. Yani Anadolu mahsülü bu mübarek eserlerin Diyanet veya Milli Eğitim kanalıyla neşredilmesi lâzımdır. Böyle bir hayır, ülkemizi birçok bâdirelerden kurtaracak önünün ve ufkunun açılmasına vesile olacaktır. Ayrıca Âlem-i İslâm'ın bakışını değiştirecektir.

330. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Kur'an-ı Hakîm'in bir kanun-u esasîsi olan وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ sırrıyla, “Birisinin hatasıyla başkası, hattâ kardeşi de olsa mes'ul olamaz.” Şimdi yüz otuz risalede birtek risalenin yüz sayfasında bir sayfa muannid insafsızların nazarında hatâ bile olsa, o yüz bin sayfa olan yüz otuz kitabı mes'ul edecek dünyada bir kanun var mı? Hâlbuki bu otuz sene zarfında beş mahkeme aynı kitaplara beraat vermişler. Hem Malatya meselesi münasebetiyle yirmi mahkeme de alâkadar olmuşlardır. O yirmi mahkeme “Bir suç bulamıyoruz” dedikleri halde ve 600 bin nüshası dahilinde ve hariçte intişar ettiği halde hiç kimseye zarar vermemesi ve Avrupa'da en yüksek mektep içinde Nur'un dershânesi, diye ayırdıkları yerde Hıristiyanlar dahi onları okuması ve âlem-i İslâm'da gayet takdirle intişar etmesi, hattâ Pakistan'da çıkan es-Siddık mecmuasının Risale-i Nur'un bir risalesini neşredip Diyanet Riyaseti'ne göndermesi ve bu kadar intişarıyla beraber hiçbir âlim ona itiraz etmemesi gibi hakikatler gösteriyor ki, elbette Diyanet dairesi Nurlar'ı himaye etmek hakikî bir vazifesidir.

Diyanet dairesi, Meşihat-ı İslâmiye gibi, yalnız Türkiye'nin din muallimi değil, belki umum âlem-i İslâm'a Meşihat-ı İslâmiye yerine

alâkası, nezareti, münasebeti var. Âlem-i İslâm o Diyanet dairesine karşı tam hüsn-ü zan etmek, su-i tevehhüm etmemek, hususan bu zamanda ziyade lüzumu var. Hem de Türkiye ile ittifak etmeyen İslâmî hükûmetlerde o mübarek daireye karşı su-i tevehhüm gelmemesine büyük bir vesilesi olan ve âlem-i İslâm'ın her tarafında, belki Avrupa'da takdire mazhar olmuş Risale-i Nur, o Diyanet dairesini hem şerefini muhafaza ediyor. Hem âlem-i İslâm'a karşı o dairenin bir eseri olarak intişarı gayet lâzım ve zarurî olduğunu bu noktayı ehl-i vukuf tam nazara alsınlar. Onun için biçâre Said Nursî ve Nur talebelerinden yüz derece ziyade Diyanet Riyaseti âzaları, hocaları alâkadar olmak lâzım. Tâ ki, Risale-i Nur dinsizlerin taarruzlarına karşı muhafaza ve himaye edilsin. Mükerrer beraatler verildiği halde intişarına mâni olan desisecileri susturmak lâzım...

Said Nursî

En başta Kur'ân-ı Kerim'in tesettür ve miras hükümleri gibi meselelerinden bahseden Risale-i Nur mahkûm olamaz. O zaman Kur'an mahkûm edilmiş sayılır. Ayrıca bu bahisler Risaleler'de (Yüz otuz parça Risale'den bir tek Risale'nin yüz sayfasından sadece bir sayfasında) küçük bir yer tutuyor. Bu kadarcık bir şey, muannid insafsızların nazarında hata bile olsa, bu sebepten yüzbinler sayfalık 130 kitabı mesul ve mahkûm etmek doğru ve âdil bir hüküm olabilir mi? Halbuki beş mahkeme aynı kitaplara daha önce beraat vermişler.

Onun ehl-i vukuf ve mahkemeler adâletten ayrılmadan karar vermeleri gerekir. Bu hususta Diyanet İşleri Başkanlığı'nın da yardımcı olup Risâle-i Nurlara sahip çıkması lâzım, diye Üstad, medreseden çıkmış bu bereketli ürünlere yine medrese hocaları olan Diyanet hocalarının sahip çıkmasını istiyor.

331. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Ankara'da bir kardeşimizden Asâ-yı Mûsâ ve Gençlik Rehberi'ni bahane ederek umum Nur Risaleleri'ni almak için gelmişler. O kardeşimiz Ağır Ceza Mahkemesi'nin Asâ-yı Mûsâ hakkındaki beraat ka-

rarını gösterince Asâ-yı Mûsâ'yı almaktan vazgeçmişler. Buldukları ve götürmek üzere gözlerinin önüne koydukları on kadar Gençlik Rehberi'nin de üzerine kendileri farkında olmayarak bazı kitaplar koymuşlar. Giderken Gençlik Rehberi'ni de ne kadar aramışlarsa da bulamamışlar. Bu suretle Gençlik Rehberi kendi kerametiyle kendini muhafaza etmiş. Asâ-yı Mûsâ ve Gençlik Rehberi hariç, birer tane aldıkları mecmua ve risaleleri de emniyetten tekrar iade etmişler.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî

Ankara'da, bir eve baskın yaparak Gençlik Rehberi ile Asâ-yı Musâ-yı bahâne edip bütün Risaleler'i alıp götürmek istiyorlar. Ev sahibi Ağır Ceza Mahkemesi'nin beraat kararını gösterince Asa-yı Musa'yı alamıyorlar. Gençlik Rehberi'ni alacaklar fakat kendileri farkına varmadan on kadar Gençlik Rehberi'nin üzerine başka kitaplar koyup gözlerinin önündeki Gençlik Rehberlerini bulamıyorlar. Cenab-ı Hak onların gözlerinden saklıyor.

1980'de 12 Eylül İhtilali'nde İzmir Bornova'da yine bir eve baskın yapıyorlar. Risaleler'i arıyorlar. Evde sadece bir tane Büyük Sözler Risalesi var. Tam onu okuyorken baskın oluyor. Görevliler içeri girince ışın garibi elektrikler kesiliyor. Evdekilerden birisi bir mum yakıp Sözler'in üzerine koyuyor ve onunla evin her tarafında Risaleler'i arıyorlar ve tabî hiçbir şey bulamıyorlar.

1971'de 12 Mart'ta bir talebe evine askerler girip bütün Risaleler'i ve içinde oturan talebeleri alarak götürüyorlar. Kitapları masanın üzerine yığıyorlar, en üstüne de Sözleri koymuşlar. O arada bir yüzbaşı geliyor. Hukuk Fakültesi öğrencisi Ahmet Eren'e "Elde Kur'an gibi bir kitap varken, gidip böyle kitaplar okuyorsunuz. Ne var bunlarda okuyacak!." diyor. Sonra da Sözleri alıp açıyor ve "Elde Kur'an gibi bir mucize-i bâki varken, / Başka bürhan aramak aklıma zâid görünür." diye okumaya başlıyor. Sonra renkten renge girip kitabı kapayıp bıraktığı gibi dışarı çıkıyor.

332. Mektup

Heyet-i Vekileye ve Teyfik İleri'ye arz ediyoruz ki:

Şark Üniversitesi hakkında çok kıymetli hizmetinizi Üstadımıza söyledik. O dedi:

Ben hasta olmasaydım, ben de o mesele için vilâyat-ı şarkiyeye gidecektim. Ben bütün ruh u canımla Maarif Vekilini tebrik ediyorum. Hem 55 seneden beri, Medresetü'z-Zehra namında Şark Üniversitesi'nin tesisine çalışmak ve o üniversiteyi biri Van'da, biri Diyarbakır'da, biri de Bitlis'te olmak üzere üç tane veya hiç olmazsa bir tane Van'da tesis etmek için, Hürriyetten evvel İstanbul'a geldim. Hürriyet çıktı, o mesele de geri kaldı.

Sonra İttihatçılar zamanında Sultan Reşad'ın Rumeli'ye seyahati münasebetiyle Kosova'ya gittim. O vakit Kosova'da büyük bir İslâmî darülfünun tesisine teşebbüs edilmişti. Ben orada hem İttihatçılara, hem Sultan Reşad'a dedim ki: "Şark böyle bir darülfünuna daha ziyade muhtaç ve âlem-i İslâm'ın merkezi hükmündedir."

O vakit bana vaad ettiler. Sonra Balkan harbi çıktı. O medrese yeri istilâ edildi. Ben de dedim ki: "Öyleyse o 20 bin altın lirayı Şark Darülfünununa veriniz." Kabul ettiler.

Ben de Van'a gittim. Ve bin lira ile Van gölü kenarında Artemit'te temelini attıktan sonra Harb-i Umumî çıktı. Tekrar geri kaldı.

Esaretten kurtulduktan sonra İstanbul'a geldim. Hareket-i Milliye hizmetimden dolayı Ankara'ya çağırıldılar. Ben de gittim. Sonra dedim: "Bütün hayatımda bu darülfünunu takip ediyorum. Sultan Reşad ve İttihatçılar 20 bin altın lirayı verdiler. Siz de o kadar ilâve ediniz." Onlar 150 bin banknot vermeye karar verdiler. Ben dedim: "Bunu mebuslar imza etmelidirler."

Bazı mebuslar dediler: "Yalnız sen medrese usulüyle sırf İslâmiyet noktasında gidiyorsun. Hâlbuki şimdi garplılara benzemek lâzım."

Dedim: "O vilâyat-ı şarkiyeye âlem-i İslâm'ın bir nevi merkezi hükmünde, fünun-u cedide yanında ulûm-u diniye de lâzım ve elzemdir. Çünkü, ekser enbiya şarkta ve ekser hükema garpta gelmesi gösteriyor ki: Şarkın terakkiyatı din ile kaimdir.^{Hâşiye 12} Başka vilâyetlerde

^{Hâşiye 12} Hattâ o zamandan evvel Türk olmayan bir talebem vardı. Eski medresemde hamiyetli ve gayet zeki o talebem ulûm-u diniyeden aldığı hamiyet dersiyile her vakit derdi: "Salih bir Türk elbette fâsık kardeşimden, babamdan bana daha ziyade kardeş ve akrabadır." Sonra aynı talebe talihsizliğinden sırf maddî fünun-u cedide okumuş. Sonra ben dört sene sonra onunla görüştim. Hamiyet-i milliye bahsi oldu. O dedi ki: "Ben şimdi Râfîzî bir Kürdü, salih bir Türk hocasına tercih ederim." Ben de "Eyvah!" dedim. "Sen ne kadar bozul-

sırf fûnun-u cedide okutturursanız da, Şarkta her halde millet, vatan maslahatı namına, ulûm-u diniye esas olmalıdır. Yoksa Türk olmayan Müslümanlar, Türke hakikî kardeşliği hissedemeyecek. Şimdi bu kadar düşmanlara karşı teavün ve tesanüde mecburuz.”

Şimdi ben zehir hastalığıyla ziyade rahatsız vaziyette ve çok ihtiyarlık sebebiyle elli beş senelik bir gaye-i hayatımı görüp takip etmekten mahrum kaldığım gibi, Ankara’ya gidip şark terakkiyatının anah-tarı olan bu müesseseye çalışanları ruh u canımla tebrik etmekten dahi mahrum kalıyorum.

Yalnız, otuz beş sene evvel Ebuzziya Matbaasında tab’ edilen Mü-nazarat ve Saykalül’-İslâmiyet namındaki eserim, elbette Maarif Vekili-nin nazarından kaçmamış. Benim bedelime o eser konuşsun. Ben hayatımdan ümidim kesilmiş gibiyim. Fakat o azîm üniversitenin temelleri ve esasatı ve mânevî bir programı ve muazzam bir tedrisatı nevinden, Risale-i Nur’un yüz elli risalesini kendime tevkil ediyorum. Bu vatan ve milletin istikbalinin fedakâr genç üniversite talebelerine ve maarif dai-resine arz edip bu meselede muvaffakiyete mazhar olan Tevfik İleri’nin bu biçâre Said’e bedel Risale-i Nur’a himayetkârâne sahip çıkmasını rahmet-i ilâhîden niyaz ediyorum.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Çok hasta, çok ihtiyar, garip, tecrid içinde

Said Nursî

Bu mektup Üstad Bediüzzaman Hazretleri’nin ağızından talebeleri tara-fından Bakanlar Kurulu’na ve Milli Eğitim Bakanı Tevfik İleri’ye yazıl-mıştır.

Üstad, Âlem-i İslâm’ın Merkezi olmak itibarıyla Şark’ta üç yerde (Van, Diyarbakır, Bitlis) Üniversite açılmasını istiyordu. Elli beş sene hayatı-

muşsun.” Bir hafta çalıştım. Onu kurtardım. Eski hakikatli hamiyetine çevirdim. Sonra Meclis-i Meb’usandaki bana muhalefet eden meb’uslara dedim: O talebenin evvelki hali Türk milletine ne kadar lüzumu var. Ve ikinci halinin ne kadar vatan menfaatine uygun olmadığını fikrinize havale ediyorum. Demek farz-ı muhal olarak siz başka yerde dünyayı dine tercih edip siyasetçe dine ehemmiyet vermeseniz de herhalde şark vilâyetlerinde din tedrisatına âzamî ehemmiyet vermek lâzım. O vakit bana muhalif meb’uslar da çıkıp o lâyihamı 163 meb’us imza ettiler. Bu kadar imzayı taşıyan bir istidayı elbette yirmi yedi sene istibdad-ı mutlak onu bozamamış.

nın bir gaye-i hayâli olarak bunun için çalıştı. Hatta tahsis edilen yirmi bin altın liranın, bin lirası ile Van Gölü kenarındaki Artemit'te bunun temelini attı. Birinci Dünya Savaşı patladığı için geri kaldı. Sonra Ankara Hükümeti'ne de kabul ettirdi: "O doğu vilayetleri, Âlem-i İslâm'ın bir nevi merkezi hükmünde, modern fenlerin yanında dînî ilimler de lâzım ve elzemdir. Çünkü peygamberlerin çoğu doğuda ve filozofların çoğu da batıda gelmesi gösteriyor ki, doğunun terakkiyatı din ile kâimdir. Başka vilayetlerde sırf yeni fenleri okuttursanız da, doğuda herhalde millet, vatan maslahatı nâmına, dînî ilimler esas olmalıdır. Yoksa Türk olmayan Müslümanlar, Türk'e hakiki kardeşliği hissedemeyecek. Şimdi bu kadar düşmanlara karşı yardımlaşmaya ve dayanışmaya mecburuz." dedi.

Cumhuriyet'in başındaki bu sözlerini ve bir talebesinin ırkçılık marazı yüzünden ne hallere düştüğünü ve daha sonra onu bu menfi halinden nasıl kurtardığını ifade ediyor sonra da Tefvik İleri'yi bu teşebbüsünden dolayı tebrik ediyor. Bu hususta "Münazarat" isimli eserinde Medresetü'z-Zehra ile ilgili bölümde söylediklerini mütalaa etmesini istiyor. Çünkü orada, niye böyle bir üniversiteye ihtiyaç olduğu masraflarının nasıl karşılanacağı, meyvelerinin ne olacağı, branşları ve denkliği gibi mevzular üzerinde durmuş olduğu için bir fikir vereceği âşikardır...

Bu mektubun sonunda da bir vasiyette bulunuyor: "O büyük üniversitenin temelleri, esasları, mânevi programı ve muazzam bir tedrisâtı nev'inden, Risale-i Nur'un yüz elli Risalesi'ni kendime vekil ediyorum. Bu vatan ve milletin istikbalinin fedâkâr genç üniversite talebelerine ve maarif dairesine arz edip bu meselede muvaffakiyete mazhar olan Tefvik İleri'nin bu bîçare Said'e bedel Risale-i Nur'a himâyetkârâne sahip çıkmasını Allah'ın rahmetinden niyaz ediyorum." diyor.

Üstad'ın en yakın talebelerinden Zübeyir Gündüzalp diyor ki: Demokrat Parti iktidarının Millî Eğitim Bakanı Tefvik İleri ve yanında yakın arkadaşlarından Celal Yardımcı, Isparta'dan Ankara'ya giderken, Bediüzzaman Hazretleri de arabasıyla Eğirdir yoluna çıkar. Daha önceden talebelerden birisini yüksekçe bir yere bırakarak, Tefvik İleri'nin gelip gelmediğini haber vermesini söylemişti.

Az sonra Tefvik İleri'nin arabası görüldü. Süratle gelen araba, Üstad'ın yol kenarında bekleyen arabasının yanında durdu. Arabasından bir ok gibi, delikanlı zindeliği içinde fırlayan Üstad, Tefvik İleri'nin arabadan çıkmasına imkân ve zaman vermeden, Tefvik İleri'nin arabasının pen-

ceresinden elini uzatarak, Tevfik İleri'nin omuzunu bastırды, kendilerine vatan, millet, İslâmiyet yolunda hayırlı hizmetler için dualar etti. Bu esnada Tevfik İleri, arabanın kapısını açarak dışarı çıkmak ve Üstad'ın elini öpmek istedi. Fakat Üstad, bir veli şefkati, bir Üstad büyüklüğü içinde, zamanın durumunu da nazara ve dikkate alarak, Tevfik İleri ne kadar kapısını açmak istese de kımıldamasına izin vermedi. Tevfik İleri bütün uğraşmalarına rağmen arabanın kapısını açarak dışarıya çıkamadı. Bu esnada arabada bulunan Tevfik İleri'nin hanımı Vasfiye İleri arabanın arka kapısından dışarıya fırlayarak, Üstad'ın elini öpmek istedi. Üstad'ın cübbesinin üzerinden elini öptü.

333. Mektup

Doğu Üniversitesi Hakkında Tabiriçi Bir Gazeteye Cevaptır

Muhalif bir partinin şiddetli ve tenkitçi tarafından bir mensubu, yani Ulus'un 01.04.1954 tarihli nüshasında yazılan Atatürk Üniversitesi hakkındaki makaleye cevap hükmünde o üniversitenin hakikatini beyan ediyoruz. Şöyle ki:

Şimdi Atatürk Üniversitesi namı verilen bu darülfünunun küşadına üstadımız Said Nursî 50 seneden beri büyük bir gayretle çalışmıştır. Üstadımız İttihatçılara muhalif olduğu halde onlar ve Sultan Reşad, bu Darülfünunun inşası için 19 bin altın tahsis etmiş, Van'da Üstadımız temellerini atmıştı. Fakat Harb-i Umumî'nin vukuuyla geri kalmıştı. Sonra devr-i Cumhuriyetin iptidasında üstadımız Said Nursî'nin Ankara'da Meclis-i Meb'usana istenilmesiyle, Üstadımız tekrar teşebbüse geçmişti. Orada Üstadımız o zamanın idaresine tam muhalif ve siyaseti bütün bütün terk ettiği ve bazı cihetle de muhalif olduğunu ve "Dünyanıza karışmayacağım" dediği ve hattâ Mustafa Kemâl'e "Namaz kılmayan haindir" dediği ve onun teklif ettiği büyük servet, maaş, şark vaiz-i umumîliği gibi büyük tekliflerini kabul etmediği halde, Şark Darülfünununun tesisi için 150 bin banknotun 200 mebustan 163 mebusun imzası ve Mustafa Kemâl'in tasdiğiyle verilmesine karar verilmişti. Demek ki, şarkın en mühim meselesi o zaman o üniversiteydi. Şimdi yirmi derece daha ziyade ihtiyaç var. Nihayet yine Üstadımızın maddî

ve mânevî gayret ve teşvikleri neticesiyle yapılmasına bu hükümet-i İslâmiye zamanında karar verildi.

Bu Şark Üniversitesi'nin o cihanşümül kıymet ve ehemmiyetini, bir bahr-i ummandan bir katre takdim eder misillü iki-üç nokta olarak arz ederiz:

Birincisi: Bu darülfünun hem İran, hem Arabistan, hem Mısır ve Afganistan, hem Pakistan ve Türkistan ve Anadolu'nun merkezinde bir kalb hükmündedir. Ve hem bir Camii'l-Ezher, bir Medresetü'z-Zehra'dır.

İkincisi: Şimdi umum beşerde sulh-u umumî için, yani beşerin ifsad edilmemesi için çareler aranıyor, paktlar kuruluyor. Ve madem bu hükümet-i İslâmiye musalâhat-ı umumiye ve hükûmetin selâmeti için, Yugoslavya'ya, tâ İspanya'ya kadar onları okşayarak dostluk kurmaya çalışıyor.

İşte bunların çare-i yegânesinin bir delili olarak gösteriyoruz ki, tesis edilecek Şark Darülfünununun ilk müteşebbisinin bir ders kitabı olan ve ulûm-u müsbeste ve fenniye ile ulûm-u imaniyeyi barıştıran ve bu otuz seneden beri bütün filozoflara meydan okuyan ve resmî ulemâya dokunduğu ve eski hükûmetle resmen mübareze ettiği halde bütün bunlar tarafından takdir ve tahsine mazhar olan ve mahkemelerde be-
raat kazanan Risale-i Nur'un bu vatan ve millete temin ettiği âsâyiş ve emniyettir ki, İslâm memleketlerinde, hususan Fas'ta, Mısır ve Suriye ve İran gibi yerlerde vuku bulan dahilî karışıklıkların bu vatanda görülmemesidir.

İşte, nasıl ki bu vatan ve millette Risale-i Nur –emniyet ve âsâyişin ihlâline sair memleketlerden daha ziyade esbap bulunmasına rağmen– âsâyişi temin etmesi gösteriyor ki: O Doğu Üniversitesinin tesisi, beşeri müsâlemet-i umumiyeye mazhar kılacaktır. Çünkü şimdi tahribat mânevî olduğu için ona mukabil tamirci mânevî bir atom bombası lâzımdır.

İşte, bu zamanda tahribatın mânevî olduğuna ve ona karşı mukabalenin de ancak tamirci mânevî atom bombasıyla mümkün olabileceğine kat'î bir delil olarak, üniversitenin mebd'e ve çekirdeği olan Risale-i Nur'un bu otuz sene içerisinde Avrupa'dan gelen dehşetli dalâlet ve

felsefe ve dinsizlik hücumlarına bir sed teşkil etmesidir. O mânevî tahribata karşı Risale-i Nur tamirci ve mânevî bir atom bombası olmuş.

Üçüncüsü: Evet, Şark Üniversitesi bir merkez olarak âlem-i İslâm'ı ve tâ bütün Asya'yı alâkadar edecek bir mahiyet ve ehemmiyette olduğundan, altmış milyon değil, altmış milyar da masraf yapılırsa elyaktır.

Yeni Ulus gazetesi muhalif olduğu için, bu meseleyi perde ederek yeni iktidarın bazı büyük memurlarından bu meseleye çalışanlara bir nevi irtica süsünü vermek istiyor. Hâlbuki, bu mesele en yüksek terakkî ve sulh-u umumînin medarıdır. Bu müessese bu hükûmet-i İslâmiye'ye bazı şcâir-i İslâmiye'den Arabî ezan-ı Muhammedî ve din dersleri gibi pek çok kuvvet verecek. Belki bu hükûmetin istikbalinde, tarihlerde kemâl-i takdir ve tahsinle yâd edilmesine en parlak bir vesile olacaktır.

Bu meselenin ihyasıyla hâsıl olan nur ve feyiz, Demokrat hükûmetin en büyük ve cihandeğer bir hizmeti olarak ebede kadar misli görülmemiş bir parlaklıkla lemean edecektir. Ve beynelmilel bir itibarı temin edecektir.

Üstadımızın hastalığı münasebetiyle hizmetinde bulunan

Nur talebeleri

Maalesef her zaman olduğu gibi her hayırlı işe ve teşebbüse karşı bir kısım basın "irtica takıyyesi" ile hücum etmiştir. Doğu Üniversitesi'nin vesile olacağı hayırlardan rahatsız olan Yeni Ulus gazetesi de (1 Nisan 1954'te) marazî bir ruh hâletiyle "irtica süsü" vererek saldırıya geçmiştir. Halbuki bu üniveriste, İran, Arabistan, Mısır, Afganistan, Pakistan ve Türkistan ve Anadolu'nun merkezinde bir kalp hükmünde, ülkemizden bütün bu kardeş ülkelere canlılık getirecek ve yepyeni ruh üfleyecektir.

Ayrıca bu üniversitenin yapılması için ilk müteşebbis olan Üstad Hazretleri, yazdığı Kur'ân tefsiri Risale-i Nurlar'la öyle bir hizmet verdi ki, İslâm'ın dış düşmanları, Fas'ta, Mısır'da, Suriye'de, İran ve benzeri ülkelerde karışıklıklar çıkarmakta muvaffak olurlarken, mübarek Anadolu'da çok daha fazla çalıştıkları halde o kargaşayı çıkaramadılar. Öyleyse ufku açık olan bu atılımcı ruhun –tecrübeyle, faydası ortada– olan hizmetlerine destek, ikaz ve tavsiyelerine kulak verilmesi lâzım gelir.

Ezânı serbest bırakmakla çok büyük bir kuvvet kazanan Demokratların, Üstad'ı ve Risaleler'i de serbest bırakıp hatta onlara destek verip, saldır-

gan iç ve dış düşmanlarına karşı muazzam bir gücü elde etmeleri gerekir. Daha önce 325. Mektup'ta denildiği gibi: “Bu iki tâife (halkçılar ve ırkçılar) her şeyden istifadeye çalışıp, dindar Demokratları devirmeye çalıştıkları ve çalıştırdıkları meydandaki eserler ile tahakkuk ediyor. Bu acib tahribata ve bu iki kuvvetli muârizlara karşı kırk sahabe ile dünyanın kırk devletine karşı meydan-ı muârazaya çıkan ve galebe eden ve bin dört yüz sene zarfında ve her asırda üç-dört yüz milyon talebesi bulunan hakikat-ı Kur’âniye’nin sarsılmaz kuvvetine dayanmak ve onun içindeki dünyevî ve uhrevî saadet-i ebediyenin zevklerine o câzibedâr hakikatla beraber nokta-i istinad yapmak, o mezkûr muârizlerinize ve hem dâhil ve hâriçteki düşmanlarınıza karşı en lâzım ve elzem ve zarurî bir çare-i yegânedir.” Evet bu çâreden istifade etmek lâzımdır.

334. Mektup

Mahkememizin tehiriyle işlerin Ankara Mahkemesine havale edilmesinde çok hayır var. Şimdi hem Isparta Mahkemesi, hem Van’da Molla Hamid’in ve Diyarbakır’da Mehmet Kaya’nın kitaplarının iadesi ve Afyon, hepsi Ankara’ya bakıyor. Ankara’da olacak hayırlı bir netice ile inşaallah her tarafta birden işlerimiz halledilmiş olacak, hem böyle bir vakitte Nurlar’daki hakâik-i imaniye, hususan Ankara’da nazarların çevrilmesi lâzımmış. İnşaallah bu meselemizin oraya gönderilmesi mühim bir intibaha vesile olacak.

Kardeşiniz
Zübeyir

Zübeyir Gündüzalp Ağabey’in mahkemeler ve Risaleler’in iadesiyle ilgili bu mektubunda, mahkemenin Ankara’ya havale edilmesi, Risale-i Nurlar’a Ankara’nın nazarlarının çevrilmesi açısından çok hayırlı görülüyor ve bir uyanışa vesile olması bekleniyor. Mustafa Sungur Ağabey’e Emirdağ’da kendi yanında kalmakla Ankara’da hizmet edip hizmetleri daha üst tabakaya anlatma arasındaki farkı izah ederken Üstad’ın: “Burada hizmet gümmüşe, Ankara’da altın değerindedir.” demesi dikkat çekicidir.

335. Mektup

Üstad'ın Ziyaretçilere Dair Bir Mektubu

Umum dostlarıma, hususan ziyaretçilere dair bir özrümü beyan etmeye mecbur oldum:

Ekser hayatım inzivada geçtiği gibi, otuz-kırk senedir tarassut ve taarruza mâruz kaldığımdan, zaruretsiz sohbet etmekten çekinip tevahhuş ediyorum. Hem eskiden beri maddî ve mânevî hediyeler bana ağır geliyordu. Hem şimdi ziyaretçiler, dostlar çoğalmış, hem mânevî mukabele lâzım gelmiş. Şimdi maddî bir lokma hediye beni hasta ettiği gibi, mânevî bir hediye olan ziyaret etmek, görüşmek, hususan başka yerlerden musafaha için zahmet edip gelmek ziyareti dahi, ehemmiyetli bir hediye-i mâneviyedir. Ona mukabele edemiyorum. Hem de ucuz değil. Mânen pahalıdır. Ben kendimi o hürmete lâyük görmüyorum. Mânen mukabele de edemiyorum. Onun için şimdilik aynen maddî hediye gibi, bir ihsan olarak, bana mânevî hediye gibi olan sohbetten –zaruret olmadan– men edildim. Bazı beni hasta eder; maddî hediye-nin tam mukabilini vermediğim vakit beni hasta ettiği gibi. Onun için hatırınız kırılmasın, gücenmeyiniz.

Risale-i Nur'u okumak, on defa benimle görüşmekten daha kârlıdır. Zaten benimle görüşmek âhîret, iman, Kur'ân hesabınadır. Dünya ile alâkamı kestiğim için, dünya hesabına görüşmek mânâsızdır. Âhîret, iman, Kur'ân için ise, Risale-i Nur daha bana ihtiyaç bırakmamış. Hususan Tarihçe-i Hayat'taki mektuplar... Hattâ hizmetimdeki has kardeşlerimle de zaruret olmadan görüşemiyorum. Yalnız bazı Risale-i Nur'un fütuhâtına ve neşriyatına ait bazı kimseler için görüşmek istesem, o zaman görüşmek caiz olabilir. Ve bana sıkıntı vermez.

Bu noktayı bilmeyen ziyarete gelenlere haber veriyorum ki, birkaç senedir ceridelerle ilân etmişim ki, benimle görüşmek isteyenleri, hususan uzak yerden gelerek görüşmeden gidenleri hususî dualarıma dâhil ediyorum. Her sabah da dua ediyorum. Onun için de gücenmesinler.

Said Nursî

Üstad Hazretleri bütün dostlarına ve ziyaretine gelmek isteyenlere bu mektubla bir istirhamda bulunuyor: 1- Otuz-kırk senelik ömrünü tarassut ve taarruz altında geçirmiş birisi olarak Üstad, elbette mecbur olma-

dan sohbet etmekten bir çekingenlik hissedecektir. 2- Karşılıksız maddi hediye almayan birisi, karşılıksız mânevi hediye de alamaz. Bir yerden kalkıp ziyaretine gelmek, manevi bir hediyedir. Onun da karşılığını verme mecburiyeti hissediyor ve bu duygunun ezikliğini yaşıyor. Mukâbilini vermeden alıp yediği yiyecekler kendisini hasta ettiği gibi, mânevi hediyeler de hasta eder. 3- Görüşmeden dönenlere dua ediyor. 4- Ziyaret ve görüşme yerine Risale-i Nur okumalarını tavsiye ediyor. Risale-i Nur okumanın, kendisiyle on defa görüşmekten daha kârlı olduğunu ifade ediyor.

Her şeye rağmen sohbetin, yâni ziyaret ve görüşmenin yeri ayrıdır. Sohbetinde insibağ vardır. Yâni sohbet edilen kişinin boyasına boyanmak ve mazhar olduğu feyiz ve nurların renkleriyle renklenmek çok büyük bir nimettir... Hele hele bu, Efendimiz Hz. Muhammed Aleyhisselam ile bir sohbet ise, işte en büyük makam olan sahabelik ulviyetine mazhariyettir. Diğer veliler asla o sohbetten elde edilmiş sahabelik makamına ulaşamıyor. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) çıraklarıyla görüşme de elbette derecesine göre o sohbetin insibağı olacaktır. Fakat, Risale-i Nurlar, Kur'an'ın hakiki tefsirleri olmaları ve Kur'an Güneşindeki yedi rengi tam aksettiren bir ayna olmaları itibarıyla özel bir konuma sahiptirler. Üstad, kendisine verilen "Bediüzzaman" ünvanının da asıl sâhibinin Risale-i Nurlar olduğunu bütün özelliklerin onlara geçtiğini açıkça ifade ediyor. Üstad'ıyla görüşmek isteyen hemen o mübarek Risaleler'i açıp okumaya başlaması lâzım.

336. Mektup

Çok muhterem kardeşimiz Salih,

Üstadımız sana ve iki dindar ve hakiki milletvekillerine çok selâm ve dua eder, sana ve onlara bin bârekâllah der.

Üstadımız diyor ki:

"Ben çok zaman evvel bekliyordum ki, Urfa tarafında Nurlar'a karşı kuvvetli eller sahip olmaya çıksın. Çünkü orası hem Anadolu'nun, hem Arabistan'ın, hem Kürdistan'ın bir nevi merkezi hükmündedir. Nurlar orada yerleşse, o üç memlekette intişarına vesile olur. Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükrediyorum ki, Seyyid Salih gibi gençliğin bir kahramanı ve o havalinin çok kıymetli ve hamiyetkâr ve dindar iki millet-

vekili Nurlar'a sahip çıkmaya başladılar. Ben de kendi paramla aldığım ve zehir hastalığının fazla rahatsızlığı içinde tashih ettiğim bana mahsus bir kısım mecmualarımı onlara gönderiyorum. Çok yerlerden ve çok mühim zatlar tarafından istedikleri halde, ben Urfa'yı her yere tercih ediyorum. İnşallah bir kısım daha onlara göndereceğim.

Seyyid Salih ve hamiyetkâr milletvekilleri orada inşaallah Kur'ân ve imana tam hizmet edecek ve orayı Isparta'daki Medresetü'z-Zehra ve Mısır'daki Camiü'l-Ezher'in küçük bir numûnesi haline getirmeye vesile olmaya ve Şam ve Bağdat'taki medrese-i İslâmiye'nin bir numûnesini açmaya yol açmalarını rahmet-i ilâhiyeden ümit ediyoruz.

Hem madem Risale-i Nur'un mesleği hillettir. Ve Urfa ise, İbrahim Halilullah'ın bir menzildir. İnşallah hillet-i İbrahimiye parlayacaktır.

Hem ihtimal-i kavîdir ki, bu dehşetli semli hastalıktan kurtulsam, gelecek kışta Urfa'ya gitmeyi cidden arzu ediyorum.”

Üstadımızın sözü bitti. Biz de tekrar selâm ve arz-ı hürmet ederiz.

Risale-i Nur hizmetinde bulunan kardeşiniz

Ziya ve Mehmed

Ziya ve Mehmet Ağabeylerin Sâlih Ağabey'e yazdığı bu mektupta daha çok Urfa'nın önemi üzerinde durulmuş. Zannediyorum, Ziya Arun bu mektubu Sâlih Özcan'a yazmış. Çünkü o Urfalıdır. Urfa eskiden beri hem Anadolu'nun hem Arabistan'ın hem Doğu'nun bir merkezi hükmündedir. Risale-i Nur'un mesleği hillettir, haliliyettir, İbrahim Halilullah'ın yoludur. Urfa da zaten İbrahim Halilullah Aleyhisselâm'ın menzildir. Üstad, İhlâs Risalesi'nde: “Mesleğimiz ‘Haliliye’ olduğu için, meşrebimiz ‘hillet’-tir. Hillet ise, en yakın dost ve en fedâkâr arkadaş ve en güzel takdir edici yoldaş ve en civanmerd kardeş olmak iktiza eder. Bu hilletin üssü'l-esası, samimi ihlastır.” diyor.

Üstad, Urfa'ya çok önem vermiş, seneler önce Abdullah Yegin ve Zübeyir Ağabey gibi bazı talebelerini Urfa'ya göndermiştir. Vefatı için de yine o zor şartlarda Urfa'ya gitmiştir. Hâlen ilk defin yeri orası bilinmektedir. Hz. İbrahim Aleyhisselâm; Hz. Musa, Hz. İsa ve hem Hz. Muhammed Aleyhisselâm'ın dedesi olması itibariyle, bu üç dinin mensupları tarafından çok önemlidir. Üstad Hazretleri de Ehl-i Beytten bir seyyid olması itibariyle Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yoluyla Hz. İbrahim'e ulaşmaktadır. Bu bakımdan Hz. İbrahim ve dolayısı ile Urfa ile çok alâkalıdır. Isparta'dan kalkıp sırf vefat için Urfa'ya gitmesi boşuna değildir.

Gerçi cenazesi Isparta'ya tekrar geri getirilmiştir. Ama onun son kabrinin yerini yeminli belli bir grup bilmektedir. Zâten Üstad'ın kendisi de böyle olmasını istemiştir. Ama bütün dünyadan ülkemize gelecek insanlara gösterilebilecek tek yer Urfa'daki Halilürrahman Camii avlusunda bulunan ilk gömüldüğü özel yerdir...

337. Mektup

Bütün Urfa halkına, çoluk ve çocuğuna ve mezarda yatanlarına her sabah dua ediyorum. Ve bütün Urfalıları selâm ediyorum. Urfa taşıyla, toprağıyla mübarektir. Ben çok hastayım. Onlar da bana dua etsinler.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Said Nursî

Üstad'ın bu kısa ifadelerinde de yine yukarıdaki mektup gibi Urfa'ya büyük iltifatlar var. Belki de en son olarak yine oraya gelip vefat edeceğine dair ipuçları vardır.

Bayram Yüksel Ağabey'in hatıralarına dikkat edersek Üstad Hazretlerinin Urfa'ya gitmek için mânevî bir emir aldığını anlayabiliriz. Bayram Ağabey diyor ki:

19 Mart 1960 gecesi Üstad çok rahatsızdı. Zübeyir Ağabey'le başında nöbet tutuyorduk. Üstad, "Gideceğiz!." dedi." Üstad'ım nereye gideceğiz?" dediğimde "Urfa... Diyarbakır..." dedi. 1951'de Üstadımız bütün hususî kitaplarını Urfa'ya göndermişti. Mevlânâ Hâlid Hazretleri'nden kendisine kalan cübbeyi de göndermişti. Köyümüzden Emirdağ'a Üstad'ı ziyarete gitmişim. O sırada Eskişehir'den Astsubay Ahmet Özyazar ve Urfa'dan Vahdeddin Gayberi, daha başkaları ve astsubaylar da vardı. Üstadımız, "Tamam, siz Eskişehir'de meşveret edin. Eğer münasip görürseniz. Bayram, benim Albay Reşat Bey'de muhafaza olan hususî kitaplarımı, hem Mevlânâ Hâlid'den kalan cübbeyi götürsün." demişti. Hem Bayram Urfa'da kalsın" dedi ve askere gidinceye kadar Eskişehir'de kaldık. Bazen Urfalılardan Üstad'ı ziyarete gelenlere, "Âhir ömrümde Urfa'ya gideceğim. Ben Urfa'ya dua ediyorum. Urfa'nın taşı da toprağı da mübarektir." derdi.

20 Mart'ta yola çıktığımızda yağmur yağıyordu, en çok Konya Vâlisi'nden korkuyorduk. Çünkü o zamanlar gazetelerin baş manşetlerinde, "Nurcuların kökünü kazıyacağım." diye her gün aleyhte sözleri çıkıyordu. Şar-

kıkaraağaç'ı birkaç kilometre geçtikten sonra yolun sonunda bir çeşme vardı. Bir taşın üzerinde Üstad, namaz kıldı. Konya'ya varmadan evradları bitirdi, epeyce düzeldi. Ereğli'ye varmadan, Üstadımız öne doğru uzandı ve Zübeyir Ağabey'le benim kulağımdan tuttu: "Evlatlarım siz hiç merak etmeyin. Risale-i Nur, dinsizlerin, masonların belini kırmıştır. Risale-i Nur daima galiptir. Siz hiç merak etmeyin." diye tekrar tekrar söyledi. Bazı şeyler daha söyledi. Üstadımızın sözü çok zor anlaşılıyordu: "Bunlar beni anlayamadılar, bunlar beni anlayamadılar, bunlar beni anlayamadılar, bunlar beni siyasete bulaştırmak istediler." dedi.

Sahurda Osmaniye'ye vardık, girişte benzin aldık. Sabah namazını Alman Pınarı'nın başında, kıldık, Üstadımız yine arabanın içinde kıldık. O zamana kadar o dağa Gâvur Dağı derlerdi. Sonra da o dağa Nur Dağı ismini koydular. 21 Mart sabahleyin 7:30 sıralarında Gaziantep'e vardık. Nizip yolundan giderken, kar yağdığından dolayı yollar çok bozuk ve çamurdu. Arabaların bir çoğu yollarda saplanmış kalmıştı. Bizim ise ne lâstığımız patladı, ne de arabamız bozuldu. Âdetâ rüzgâr gibi gidiyorduk... Urfa'da İpek Palas'a gittik. Üstadı otelin üçüncü katına çıkardık. 27 numaralı odaya yerleştirdik. Büyük ziyaret başlamış oldu. Zübeyir Ağabey ziyaretçileri sırayla gönderiyordu. Ben de Üstad'ın ellerini tutuyordum. Üstad'ın ellerini öpüyorlardı. Üstad da onların başından öpüyor, bırakmak istemiyordu. Bizler de hayret ediyorduk. Çünkü bu bizim hiç görmediğimiz bir hadise idi... Çünkü Isparta'da olsun, Emirdağ'da olsun, hasta olduğu zaman kimseyi yanına almazdı. Hatta Isparta'da iken Üstad'ın hastalığı anında "Üstad'ım, filanca ağabeylerimize söyleyelim mi?" dediğimizde Üstad, "Hayır sizden başka kimse gelmesin." derdi. Urfa'da ise hiç kimseye itiraz etmedi. Bütün Urfalıları kucaklıyordu. Biz bilemedik. Mübarek Üstadımızı bütün Urfalıları ziyaret ettiler. Halk, esnaf, subay, asker; hep ziyaret ettiler. Mübarek Üstad hiç itiraz etmedi. Hem tahammül etti, hem de yatmadı...

Birden iki sivil polis memuru geldi. Bana "Şoför nerede, hazırlanın gideceksiniz." dedi. Ben de "Üstadımız hasta." diye konuşurken on-onbir resmî ve sivil polis daha geldiler. "Hazırlanın hemen, Isparta'ya gideceksiniz." dediler. Ben de "Üstadımıza söyleyeyim." dedim. Üstad'ın yanına girdim, vaziyeti anlattım. Üstad, onları da çağırdı, onlar da Üstad'ın yanına girerek İçişleri Bakanı'nın emri olduğunu, Isparta'ya dönülmesi lâzım geldiğini söylediler. Üstad "Acâyip ben buraya ölmeye geldim. Belki de öleceğim. Siz benim hâlimi görüyorsunuz, siz beni müdafaa edin." dedi. (...) Üstad'ın Urfa'dan götürüleceğini haber alan beş-altı bin kişi otelin

önünde toplanmışlardı. Bu durum karşısında hastaneye koştuk. Baştabibe bir dilekçe ile müracaat ederek, yola devam edemeyecek olduğunu arz ederek muâyenesini istedik. DP İl Başkanı Mehmet Hatipoğlu, hükümet doktorunu getirdi. Bediüzzaman'ı muayene eden doktor, “Siz ne cesaretle buraya geldiniz, kırk derece ateşi var. Bu durumda hiçbir yere gidemez. Yarın dokuzda gelin, bu zâta heyet raporu verelim. Bu hali ile bir yere gidemez” diye teminat verdi. (...)

Ben Üstad'ın yanında idim, kapı arkadan kilitliydi. Gündüzden Üstad çok harareti olduğu için, buz istemişti. Biz aramış bulamamıştık. Gece arkadaşlar bir yerden buz bulup getirmişlerdi. “Buz bulduk Üstad'ım” dedim, istemedi. “Çay yapayım.” dedim. “İstemez” diye işaret etti. Üstad'ın mübarek dudakları kuruyordu. Ben ıslak mendille siliyordum, bu hiç görülmemiş bir hararetti. Saat iki buçuk sıralarında idi. Ben Üstad'ın üzerini örtüyordum. Üstad atıyordu. Bir ara birden Üstad boynumu tuttu, ellerini göğsüne koydu uyudu. Âh bilmiyordum ki, Üstad'ım ebedî âleme göçmüş. (...) Hiçbirimizin başından böyle bir hâdisе geçmemişti. Zübeyir Ağabey, “Urfa'da Elâzıgılı Vâiz Ömer Efendi var, ona haber gönderelim, o bilir.” dedi. Haber gönderdik, geldi. Üstad'ı görünce: “İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn. Üstad vefat etmiş kardeşlerim” dedi. (...) Doktor geldi ve Üstad'ı muayene etti ve “Allah Allah çok fazla harareti var.” dedi. Bana “Bir ayna var mı?” diye sordu. Üstad'ın ağızına, getirdiği aynayı koydu, nefes gelmediğini görünce, “Evet Üstad vefat etmiş.” dedi.” Fakat hiç ölüm haline benzemiyor, yalnız bu cenazenin hemen kalkmasını istemiyorum. Biraz kalsın, ben şüpheleniyorum.” dedi. Daha sonra doktor raporu yazdı ve emniyete verdi. Zâten biz de hemen kalkmasını istemiyorduk. O arada tereke hâkimi geldi. Üstad'ın saat, cübbe, seccâde sarık gibi eşyalarını tesbit etti. Bunları kardeşine (Abdülmeccid Nursi'ye) verilmesini kararlaştırdı.

338. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Âlem-i İslâm'da Leyle-i Kadir telâkki edilen bu Ramazan-ı Şerif'in

yirmi yedinci gecesinde bir nevi tesemmümle şiddetli bir mide hastalığı içinde sinirlerimi ve vicdan ve kalbimi istilâ eder gibi bir diğer dehşetli hastalık hissettim. Bu maddî ve mânevî iki dehşetli hastalık içerisinde şefkat hissiyle bütün zîhayatların elemeleri hâtıra geldi. Şahsî hastalığımdan daha ziyade elîm bir hâlet-i ruhiyeyi hissettim. Bununla beraber seksen küsur seneye varan ömrümün sonunda seksen sene mânevî bir ibadeti kazandıran en son Leyle-i Kadr'e lâyük çalışamayacağım diye, sâbık iki dehşetli hastalıktan daha şiddetli, hazîn bir meyusiyet içinde âsâba gelen ve nefs-i emmarenin vazifesini gören bir elîm his beni ezdiği aynı zamanda, Âyet-i Hasbiyenin bir sırrı imdadıma yetişti. Bu üç hastalığı izale edip, Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, hilâf-ı me'mul bir tarzda dayandım. Bu üç hastalığıma da böyle üç merhem sürüldü. Maddî hastalığın –Hastalar Risalesinde isbat edildiği gibi– bir saat hastalık, sâbir ve mütevekkil insanlara, hiç olmazsa on saat ibadet ve leyle-i Kadir'de ise daha ziyade ibadet hükmüne geçtiği gibi, benim de bu leyle-i Kadir'deki hastalığım, iktidarsızlığımla yapamadığım leyle-i Kadir'deki hizmetin yerine geçmesiyle, tam şifa verici bir merhem oldu. Ve bütün zîhayatın hastalık ve elemelerinden şefkat sırrıyla bana gelen teellüm marazını birden rahîmiyet-i ilâhiyenin tecellîsi ile; yani, mahlûkları yaratanın şefkat ve rahîmiyeti ve rahmeti tam kâfi olmasından, onların elemelerini onlar için bir nevi lezzete veya mükâfata çevirdiğinden, o rahmet-i ilâhiyeden daha ileri şefkati sürmek mânâsız ve haksız olduğundan, şefkatten gelen elemi, bir mânevî sürura ve lezzete çevirdi. Yalnız merhem değil, belki şifa da verdi.

Ve en son ömrümde en ziyade kıymettar mânevî bir hazineyi kaybetmekteki mânevî eleme karşı, Nur'un has şâkirtlerinin her birisi şirket-i mâneviye sırrıyla umum namına dahi dua ile ve amel-i sâlihle çalıştıklarından, hem el-Hüccetü'z-Zehra'da, hem Nur Anahtarında izah edilen; teşehhüdde ve Fatiha'da bütün mevcudat ve zîhayat cemaatinin dualarına ve tevhiddeki dâvâlarına iştirak suretiyle, hususan toprak, hava, su ve nur unsurları birer dil olmasıyla, topraktan çıkan bütün hayat hediyeleri ve sudan mübârekât ve tebrikât ve havadan şükür ve ibadetin temessülleri ve nur unsurundan maddî ve mânevî tayyibatlar, güzellikler tarzında, teşehhüdde ve Fatiha'da, kâinattaki bütün nimetlerden gelen şükürler ve hamdler ve bütün mahlûkatın,

hususan zîhayatların küllî ibadetleri ve bütün istiâneleri ve doğru yolda giden bütün ehl-i hakikate ve ehl-i imanın yolundan gidenlere, mânevî refakat etmekle onların dualarına ve dâvâlarına tasdik suretinde âminlerle iştirak ederek, âmin demekle hissedar olmanın küllî sırrı o gece imdadıma geldi. Gayet hasta, zayıf, meyyus bir halde, cüz'î bir hizmet edememekteki mânevî elîm hastalığıma öyle bir tiryâk oldu ki, ben hakikaten en sağlam hallerimde ve en genç zamanlarımda, en zevkli ve lezzetli evradımda bulamadığım bir mânevî süruru hissettim. Ve hadsiz şükür edip, o dehşetli hastalığıma razı oldum.

الْحَمْدُ لِلَّهِ بَعْدَ عَاشِرَاتِ دَقَائِقِ شَهْرِ رَمَضَانَ فِي كُلِّ زَمَانٍ

dedim.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Kardeşiniz

Said Nursî

Üstad, Leyle-i Kadir sayılan Ramazan'ın yirmi yedinci gecesini, bin aydan (80 seneden) daha hayırlı sevaplara vesile olması için ibadetle ihyâ etmek istiyor. Fakat bir nevi zehirlenmeye benzeyen şiddetli bir mide hastalığı ile karşılaşılıyor. Bundan daha şiddetli şekilde ikinci bir rahatsızlığı, bütün canlı mahlûkatın çektikleri elemeleri hatırlamakla ve düşünmekle hissediyor. Canlıların elemlerini düşünmek, Üstad'a, kendi mide rahatsızlığı ve zehirlenmesinden daha ağır geliyor. Bu ikisiyle uğraşırken bu sefer "Ben bu durumda bu mübarek geceyi lâyık olduğu şekilde ihyâ edemeyeceğim." diye hazin bir ümitsizliğe düşer oluyor. Bu üçüncü sıkıntı önceki iki rahatsızlığımı da aşıyor. Bu katmerli üzüntü ve sıkıntıların kendisini ezdiği anda "Hasbünallâhü ve ni'me'l-vekil" yani "Allah bize yeter. O ne güzel vekildir." (Âl-i İmrân Sûresi, 3/173) âyetinin bir sırrı imdadına yetişiyor. 14. Lem'a'da altı mertebesi izah edilen bu âyet bilhassa ihtiyarlar için, bir gençlik aşısı gibi pek çok derdlerine devâ olacak şekilde ele alınmıştır. Üstadımızın da üç hastalığını izale edip, yaralarına üç merhem sürmüştür. Zâten gücü yetmediği için o geceyi lâyıkı ile ihyâ edemeyiş bir problem değil; çünkü hastalık menfi ibadet cihetiyle, tam ihya etmiş gibi sevap kazandırıyor. Canlıların elemlerine karşı Üstad'ın duyduğu üzüntü ve acıya Cenâb-ı Hak'ın şefkat ve rahmet tecellisi tam şifa oluyor. Çünkü Cenab-ı Hak onların elemlerini bir nevi lezzete ve mükâfata çeviriyor. Ayrıca Allah'ın rahmetinden daha fazla bir şefkati ileri sürmek hem mânasız hem

de bir nevi haksızlık olacağı anlamakla, bir anda şefkatten gelen elemi, mânevi sürûra dönüşüyor.

Leyle-i Kadir'deki çok kıymetli sevap hazinesini kaybetme telaşına karşı, şirket-i mâneviye sırrıyla, Nur Talebelerinin o geceyi ihya etmesinden ve "Ettehiyyatü" ile mevcudatın ibadetlerinin toptan Cenâb-ı Hakk'a -Efen-dimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) Mirac Gecesi'nde takdim ettiği gibi-takdimiyle de aynı sırta mazhar olmasından ve aynı zamanda "Fatıha" Sûresi'ndeki "İyyâke na'büdü ve İyyâke nesteîn" cümleleriyle yine bütün mevcudatın ve müminlerin ibadet ve yardım dilemelerini tek başına Cenâb-ı Hakk'a arz etmesinden dolayı Üstad, Kadir Gecesi'nin sevaplarına hissedar olma sırrını o gece imdadına gelmiş olarak hissetti.

Aslında burada bizler için büyük bir müjde ve ikaz var. Tam bir ihlas ile, uhuvvet, tesanüd ve ittihadı tam riâyet etmek şartıyla her bir Risale-i Nur Talebesi de derecesine göre bu muazzam hazineden hissedar olabilir.

339. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Üstadımız der:

"Benimle görüşmek isteyen aziz kardeşlerime beyan ediyorum ki:

İnsanlarla görüşmeye zaruret olmadıkça tahammülüm kalmadığından, hem şimdi tesemmümden, zâfiyetten, ihtiyarlıktan ve hasta bulunmuş olmaktan dolayı fazla konuşmıyorum. Buna mukabil, kat'iyen size haber veriyorum ki, Risale-i Nur'un her bir kitabı bir Said'dir. Siz hangi kitaba baksanız, benimle karşı karşıya görüşmekten on defa ziyade hem faydalanır, hem hakikî bir surette benimle görüşmüş olursunuz. Ben şuna karar vermiştim ki, Allah için benimle görüşmek isteyenleri, görüşmediklerine bedel, her sabah okuduklarıma, dualarıma dahil ediyorum ve etmekte devam edeceğim."

Şimdi bir-iki aydır Üstadımız bir hizmetkârıyla dahi konuşmuyor. Konuştuğu vakit bir hararet başlıyor. Bunun hikmetini bir ihtara binaen söyledi ki:

"Risale-i Nur bana hiç ihtiyaç bırakmıyor. Konuşmaya lüzum kalmadı. Hem ben âciz şahsımla, binler dostlarımdan yirmi-otuz dostla

konuşabilirim. Yirmi adamın hatırı için binler adamın hatırını rencide etmemek için konuşmaktan men edildim ihtimali kavîdir. Hususî görüşmediğim için mâzur görsünler. Hattâ bayramda musafaha etmek ve ona bakmaya tahammül edemiyor.^{Hâşiye 13} Onun için hatırları kırılmasın.”

Üstad bu mektupta 335. Mektup'ta ziyaretçiler için yaptığı izaha benzer bir izahta bulunuyor. Kendi sıkıntı ve hastalıklarını da nazara vererek Risale-i Nur okumayı, ziyaretten daha mühim gördüğünü beyan ediyor. Risaleler'in matbaalarda basımı başladığı için ehl-i dünya ve muârizları “Bir çok insanla görüşüyor.” derler diye tahrik etmek istemiyor. Hizmetin tedbiri ve Risaleler'in tashihi için görüşmesi gereken 20-30 talebesiyle görüşebilmesi için, zaten diğer insanlarla görüşmeyi terk etmesi gerekiyor...

340. Mektup

Dört sene evvel Üstadımız hastalığı yüzünden beni Ankara'da Risale-i Nur'un mahkemeleriyle alâkadar işlerini takip için tevkil ettirdiği zaman, bazı mebuslara gönderdiğimiz ilişik mektubumuzu yeniden sizlere ve muhterem mebusların nazar-ı irfanlarına takdim ediyoruz.

Buna sebep, aynı meselenin devam etmesidir. Bilhassa son aylarda şark vilâyetlerinde kurulması için teşebbüse geçilen yeni üniversitedir.

Risale-i Nur'un bu otuz senelik zamanda dahil ve hariçteki fevkalâde intişarıyla her tarafta hüsn-ü tesiri ve şark vilâyetlerinde elli beş sene-den beri büyük bir darülfünunun kurulmasına çalışması, birbirini takip eden ve birbirini tamamlayan bu zamanda âlem-i İslâm'ı şiddetli alâkadar eden iki mühim meseledir. Bu iki netice-i azîme, hem bu milleti, hususan şark vilâyetlerini, hem dört yüz milyon İslâm milletlerini, hem sulh-u umumîye muhtaç Hıristiyanlık dünyasını da alâkadar edip ve tesirini gösteren medar-ı iftihar iki ehemmiyetli hâdisedir. Ve İslâm dininin ve Kur'ân hakikatlerinin küllî ve umumî iki nâşiri ve ilâncısıdır.

^{Hâşiye 13} Şimdi hem Ankara, hem İstanbul, hem Samsun, hem Antalya Risale-i Nur'un neşrine başladığı cihetle, gizli din düşmanı komiteler o neşriyata karşı bir evham vermemek için, şimdilik has dostları da kabul etmemeye mecbur oldu. Tâ, Sözlere'in tab'ı tamam oluncaya kadar.

Üstadımız elli beş seneden beri âzamî gayretle ve müteaddit vesilelerle Şarkî Anadolu'da Câmiü'l-Ezher'e muvafık Medresetü'z-Zehra namıyla bir İslâm üniversitesinin kurulması için çalışmış ve bunun kat'î lüzumunu daima ileri sürmüştür. Reisicumhura ve Başvekile hitaben, onları bu meseleden tebrik eden Üstadımızın yazısında denildiği gibi, Şark Darülfünunu âlem-i İslâm'ın bir nevi merkezinde olarak beyne'l-İslâm medar-ı iftihar bir makam kazanacaktır. O vilâyetlerde medfun çok aziz ve mübarek binlerle ulemâ ve ârifin, şühedâ ve muhakkikîn eccdatlarımızın mâzideki pek kıymetli ve kudsî hizmet-i diniyeleri, mânevî, bâkî hasletleri bu darülfünunla dahi tecessüm ederek vazife-i imaniyelerini daha geniş bir sahada yapacaklardır.

Şark Üniversitesinin bir nevi programı olmaya lâayık üssü'l-esas dersi ise, Kur'ân-ı Hakîmin hakâik-i imaniyesini tefsir eden ve bütün meselelerini, fûnun-u akliye ile ve delâil-i mantıkiye ve müsbete ile tesbit ettiren ve mâkulâtle ders veren Risale-i Nur'dur ki, yeni asrın üniversitelerinde ve mekteplerinde okutulmaya şâyandır.

Risale-i Nur, Şarkî Anadolu'da yer yer kurulmuş ve yüzyıllardan beri o havalide mânevî âb-ı hayat menbâları vazifesini görmüş bulunan medreselerinin ve üstadlarının bir talebesi vasıtasıyla zuhur etmiştir ki; bu son münevver meyvelerle o muhterem üstadlar, yeniden vazife başına geçip vazife-i tenviriyelerini ve hizmet-i Kur'âniye'lerini bu suretle cihan-şümûl bir vüs'ate inkılâp ettirmelerini bütün ruhumuzla ümit ve rahmet-i ilâhiyeden temenni ve niyaz ediyoruz. Bu duamıza zaman ve zeminin şerâit-i hayatiyesi ve musalemet-i umumiyenin lüzumu da "âmin, âmin" diyor ve diyecektir.

Evet, şarktaki ilim ve irfan faaliyetinin bir semeresi ve netice-i külliyesi olan Risale-i Nur, Şark Darülfünununun İslâmiyet noktasında bir programı olması hasebiyle, İslâmiyet'e, bu millete ve âlem-i İslâm'a hizmete çalışanları şiddetle alâkadar etmektedir. Ve şimdi Amerika'da ve Avrupa'da Nur Risaleleri'ni istemeleri ve oralarda intişarı, bu müddeamızın fevkalâde chemmiyetini gösterir.

Mustafa Sungur

Mustafa Sungur Ağabey, daha önce bazı milletvekillerine yazılan bu mektubu aynı sıkıntılar devam ettiği için tekrar önemli kişilere ve bazı mebuslara gönderiyor.

Risale-i Nurlar'ın ve Şark Üniversite'nin iki mühim mesele olduğunu; bunların hem İslam Dünyası için hem de umumî barış adına Hıristiyanlar için de iki önemli olay olduğunu beyan eden bu mektup günümüz diyaloglarına da ışık tutuyor.

Risale-i Nurlar Kur'an'ın cadde-i kübrâsını, bütün insanlığa, akılları, mantıkları ve kalbleri iknâ ve tatmin ederek ilân ediyor. Rahim ve Hakîm ismine mazhar olan bu eserler, merhamet ve hikmet prensipleriyle insanlığı bir Üçüncü Dünya Savaşı'ndan korumak ve sulh-u umumîyi temin etmek gücüne sahip olduklarını cihana gösteriyorlar. Diyaloglarla, bu gerçeği çok yakından görmek bahtiyarlığına sahibiz. Şark Üniversitesi'nden mezun olanlar, Risale-i Nurlar vasıtasıyla fennî ilimlerin ışığı ve dini ilimlerin ziyası ile kalp ve kafa bütünlüğü sağlayarak cihanda bir vicdanî uyanışa vesile olacaklar inşaallah. Böylece şarkta medfûn çok aziz ve mübarek binlerce âlîm, ârif, şehid ve muhakkik ecdadımızın geçmişdeki kudsî dini hizmetlerini daha geniş bir alanda yapıp onların ruhlarını şâd edecekler. Evet bu müjdeler şimdilerde tahakkuk etmeye başladı.

341. Mektup

Yazıları beş vecihle iftira ve yalan olduğunu gördüğüm bir gazeteyi bana okudular. Böyle iftiraların hem Isparta'ya, hem neşredenlere büyük zararı var.

Birinci yalan: Nur Risaleleri'ni okuyanlara mürid ve tarikat diye beni tarikat dersi vermekle itham ediyor. Hâlbuki beni tanıyanlar biliyorlar ki, mahkemelerde de sabit olduğu gibi, ben tarikat dersi değil; imanın, Kur'an'ın hakikatlerini ders veriyorum. Dersimi dinleyenlere Nur talebesi denir. Mesleğimiz tarikat değil, imanın hakikatleridir.

İkinci yalanı: İftira eden gazete, başka bir gazeteyi kendine teşrih etmekle, bazı yanlış tabirler karıştırmasıyla diyor ki: "Eğirdir gençleri Said ve müridleriyle mücadeleye başladılar."

Kat'iyen bunun aslı olmadığını bütün Isparta ve Eğirdir gençleri biliyorlar. Hattâ Isparta ve Eğirdir gençleri bunu işittikleri vakit hiddetle protesto ediyorlar. Yalnız Ankara'da bulunan Eğirdirli genç olmayan bir adam, otuz sene evvel benimle görüşmesini az tenkitkârâne yazmış.

Buna “Gençler mücadeleye başladılar.” namını vermek ne kadar zâhir bir yalandır! Hâlbuki, kim olursa olsun, bütün gençlere karşı daima kardeş nazarıyla bakıyorum. Bana yahut talebelerime karşı Isparta ve Eğirdir’de hiçbir gencin mücadelesini iştmemişim.

Üçüncü iftirası: O iftira eden gazete başka birisinin diliyle diyor ki: “Said ve müridleri gizli siyaset çeviriyorlar. Emniyeti bozmak tarzında nizamata değiştirmeye çalışıyorlar.”

Bunun yalan olduğuna yirmi sekiz senede beş mahkeme beraat vermesiyle gösteriyor ki, siyasetle hiçbir alâkam yok. Ve hiçbir emare bulunmaması, bunun ne kadar iftira olduğunu gösteriyor. Hattâ otuz beş seneden beri siyasetten çekildiğimi bütün dostlarım biliyorlar. Bu hakikat mahkemeler tarafından da sabit olmuştur.

Dördüncü iftirası: Said Nursî bazı kadınlara şeytandır demiş. Bu iftiranın aslı: “Eskiden büyük şehirlerde açık-saçık, çıplaklık derecesinde, hususan yarım çıplak Hıristiyan kızları, şeytan kumandasında ahlâk-ı İslâmiye’ye zarar veriyorlar.”

İşte böyle birkaç tane açık gezenler hakkındaki bir sözü başka surete çevirip mutlak kadınlara teşmil ederek tâbiri çirkinleştirip istimal etmesi, pek çirkin ve zâhir bir iftiradır. “Kadınlarla Muhavere” namındaki risalemde, kadınlara büyük bir hürmet ve ehemmiyet ve kıymet verdiğimi, hattâ şefkat cihetinde erkeklerden pek ileri olduklarından, Risale-i Nur’un mühim bir esası şefkat olduğundan, bu mübarek hemşirelerimi “Muhterem Hemşirelerim” namıyla yâd ediyorum. Onların samimiyet ve ihlâslarını ziyade görüyorum.

Beşinci hakaretkârâne iftirası: Gerilemek ve irtica, yani İslâmiyet ahkâmına, ahlâkına dönmek mânâsıyla “mel’un fikir” tâbiri kullanması, küre-i arzı titretecek kâfirâne bir iftira olduğu gibi, yalnız Ispartalılara ve Nur talebelerine değil, belki âlem-i İslâm’a karşı bir ihanettir.

Çok hasta ve çok ihtiyar

Said Nursî

Bir gazetenin beş vecihle iftira ve yalan olan yayınına karşı bu mektupla cevap verilmiştir.

Risaleler’de ve Risale-i Nur Talebelerinde bir suç unsuru bulamayınca, kötü niyetli muâırızlar kanunla kapatılan tarikat ve tekkeler açısından bu hizmete hücum ediyorlar. Hatta, “nur tarikatı”, “Said Nursi’nin müritleri” gibi tabirler kullanıyorlar. Risale-i Nur hizmeti bir tarikat değildir. Üstad bir şeyh değildir. Talebeleri de mürid değildir. Evet asırlarca İslâmiyet’e büyük müşidler, tarikat ve tasavvuf yoluyla büyük hizmetler etmişlerdir. Ama bu hizmet bir tarikat hizmeti değildir. Üstad, bunu eserlerde çok yerde açık açık beyan etmiştir. Zâten icraatta da öyle bir şey yoktur. Ama hâlâ günümüzde de kasden bu tabirler, suçlamak için, kullanılmaktadır.

Eğirdir gençlerinin mücadeleyle başlaması haberi de yalandır. Aksine kırk-elli sene sonra Avrupa’da ve Amerika’da karşılaştığımız o günün Eğirdir gençlerinin, sadece uzaktan gördükleri ve bazen elini öpemedikleri Bediüzzaman Hazretleri için varlarını yoklarını ortaya koyup onu ve hizmetini müdafaa ettiklerine şahit oluyoruz.

Gazete, Üstad’ın ve talebelerinin gizli siyaset çevirdiklerini iddia ederek iftira ediyor. Kendilerinin de inanmadıkları bu yalanın hakikat olmadığı, “Şeytandan ve siyasetten Allah’a sığınırız.” deyip o kapıyı bir daha hiç açmayan Üstad’ın tertemiz hayatı ortadadır. Daha önce geçen 325. Mektup’ta da izah edildiği gibi, siyasî tarafların bu ülkeye getirdiği ve getireceği tehlikeleri bizzat Üstad, Menderes’e uzun bir mektupla izah etmiştir.

Üstad, kadınlara böyle bir şey asla söylememiştir. Bilakis kadınlar için yazılan kitabın adı bile “Hanımlar Rehberi”dir. “Han” ve “Hanım” kelimelerinin ne mânalar ifade ettiği bellidir. Ama “şeytan kumandasına” giren erkekler de vardır kadınlar da. Onların şerrinden Allah’a sığınmak gerekir. İfadeleri bozup saptırarak iftira etmek, haince ve alçakca bir düşmanlıktır.

Son iftiraları gerici ve irticadır. Aslında senelerdir, bazı İslam düşmanı hain kişiler, İslâmiyet’e ve Müslümanlara bu melun tabirle saldırmış, daha doğrusu İslâmiyet’e ve Kur’an’a karşı düşmanlığını bu tabire sığınarak daha doğrusu takıyye yaparak ifade etmiştir. Çünkü Müslümanlık için “mel’un fikir” tabirini kullansalar, nefret-i umumiye maruz kalıp iğrenç ve tiksiniyen bir yaratık derekesine düşeceklerini çok iyi bildikleri için, “irtica” kelimesini kullanıyorlar.

342. Mektup

(Üstadımızın köylerde dolaştığına dair çıkarılan uydurma habere karşı bir cevaptır; mücib-i merak hiçbir şey yoktur.)

Üstadımız Said Nursî'nin iki seneden beri misafir bulunduğu Isparta emniyetine bir maruzatımızdır.

1- Üstadımız Said Nursî otuz seneden beri bu Anadolu memleketinde gezdiği bütün vilâyet ve kazalarda kendisini zabitanın bir misafiri olarak telâkki etmiş ve zabıta efradı daima dostane ve himayetkârâne muamele göstermiştir. Kur'ân'ın hakikî ve parlak bir tefsiri olan Risale-i Nur'u Isparta'da otuz sene evvel telife başlayan Üstadımız, hakâik-i imaniyeye gayet tesirli bir surette hizmet etmekle, tamamen âhirete müteveccih olan bu hizmetinin dünyevî bir faydası olarak, iman sebebiyle kalblerde fenalığa karşı daimî bir yasakçı bırakmıştır. Onun neticesidir ki, âsâyîşin teminine vesile olmuştur.

Evet, Üstadımız adalet-i hakikiyeyi ifade eden وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ yani, "Birisinin hatâsıyla başkası mesul olamaz." âyet-i Kur'âniye'si ve "Bir mâsumun hakkı yüz şerir için dahi feda edilemez." gibi düstur-u Kur'âniye gereğince, yüzde on zâlimler yüzünden doksan mâsumlara zarar vermek, hakikî adalete, evâmir-i Kur'âniye'ye tamamen zıttır... diye her tarafta neşretmiş ve kendisine zulüm yapılmasına karşı millet-i İslâmiye'nin selâmeti için "Ben, değil dünya hayatımı, belki âhîret hayatımı da feda ediyorum." demiş ve demektedir.

Risale-i Nur'un hakâik-i imaniye dersleriyle ve bütün mahkemelerde beraati netice veren müdafaalarındaki Kur'ânî hakikatlerle hayat-ı içtimaiyenin uhrevî ve dünyevî saadetine rehber olan hakâiki ders veren ve dolayısıyla âsâyîşin muhafazasına ve emniyet-i umumiyenin teminine en büyük bir vesile Üstadımız olduğu, hayat-ı içtimaiyenin saadetiyle alâkadar hamiyetperver zatların tasdikiyle sabittir. Otuz seneden beri müteaddit tetkikler ve mahkemelerin beraat kararları vermesiyle ve şimdi de tamamen serbest bulunmasıyla ve eserleri büyük bir vüs'atle her tarafta, Anadolu'da ve âlem-i İslâm'ın merkezlerinde ve garb memleketlerinin bazılarında yayılarak takdir ve tebriklere mazhar olmasıyla en ince esrarına kadar büyük bir dikkat ve ehemmiyetle her hali tetkik

edilen Üstadımızın mücib-i mes'uliyet hiçbir hali gösterilememiştir.

Bir tarafta komünizm gibi din, ahlâk ve an'ane aleyhinde olup pek müthiş bir tahribatla yarı Avrupa'yı, Çin'i istilâ eden, umum dünyaya karşı müfsid, yırtıcı rejim-i küfrisine mukabil, milletler, devletler mâbeyninde tedbir aldırın ve bununla beraber haricî, gizli ifsad komiteleri de bu vatan aleyhinde müthiş bir herc ü merce çalıştıkları bir zamanda, biz otuz senelik pek hâlis ve tesirli geniş bir hizmeti ibraz ederek ve Üstadımız Said Nursî'nin eserleri olan Risale-i Nur nüshalarından yüz binlerinin intişarıyla ve yüz binleri geçen okuyucularının hüsn-ü halini göstererek ve zabıtaca Nur talebelerinden âsâyiş aleyhinde birtekinin gösterilmemesini şahid tutarak deriz ve kat'iyen sabittir ki, Risale-i Nur o tahribatçı cereyanı durduran Kur'ânî ve imânî bir seddir. İnsaflı zabıtaca ehli de bu tahakkuk etmiş hakikate şehadet ediyorlar.

İman hizmetinin mânevî, uhrevî faydalarından kat-ı nazar, dünyevî, millete ait mühim bir faydasını vaktiyle Üstadımız şu suretle ifade etmiştir ki, zaman bunun ne kadar doğru olduğunu göstermiştir. O zaman demiş:

“Şimdi bu memleketin, bu vatan ve milletin saadet-i hayatiye ve ebediyesi noktasında iki müthiş cereyan var:

Birisi: Şimalde çıkan dehşetli dinsizlik cereyanının bu vatani mânevî istilâsına karşı Kur'ân'ın hakikatleri ve imanın nurlarıyla mukabele etmektir. Çünkü o dinsizlik cereyanı mânevî tahribat nev'inden olduğundan karşısında bir mânevî mukabele olmalıdır. Hakâik-i Kur'âniye'nin lemeâtı olan Risale-i Nur mânevî tâmirci bir atom bombası olarak bu dalâlet cereyanına mukabele edebilir ve etmiştir.

İkincisi: Bin seneden beri İslâmiyet'in kahraman bir ordusu ve bayraktarı olan Türk milletine âlem-i İslâm'ın adâvetini izâle etmek, Türkler yine eskisi gibi İslâmiyet'in kahramanıdırlar kanaatini verdir-mektir. Bu suretle 400 milyon hakikî kardeşleri bu millete kazandırmakla saadet-i hayatiyesine en ehemmiyetli bir hizmeti ifa eylemektir ki, Risale-i Nur iman hakikatlerini bu vatanda neşrederek bu azîm faydayı fiilen göstermiştir.

Risale-i Nur'un bir talebesi, evvelce elinde Nur Risaleleri'yle ve oradan çıkardığı mev'izelerle şark hudut bölgesinde Rusların o zaman-

da o havalideki propagandalarını durdurmuştu. Bu suretle, birtek talebe bir ordu kadar vatana, millete ve âsâyîşe hizmet etmiştir. Risale-i Nur'un gaye ve maksadı tamamen uhrevî ve rıza-yı ilâhî dairesinde imana hizmet etmek olduğundan, netice verdiği sair dünyevî iyilikler dolayısıyla, hayat-ı içtimaiyeye ait bir faydasıdır.”

2- Otuz-kırk seneden beri inzivada tecrid, hastalık ve hapis gibi sebeplerle, zaruret olmadıkça insanlarla görüşmeye tahammülü olmadığı için, hariçten gelen dostlarını daima hatırlarını kırarak onları geri çevirmesi ve akşamdan ertesi gününün sabahına kadar hizmetçileri dahi yanına kabul etmemesi öyle bir hakikattir ki, bu kadar zâhir ve gözle görünen bu hakikat karşısında başka bir söz söylemeye lüzum yoktur. Üstadımız Said Nursî'nin eskiden beri bir fitrî seciyesidir ki, inziva ve insanlarla zaruret olmadıkça görüşmemek bir düstur-u hayatı olmuştur. Hattâ, hayatta kalan tek bir kardeşini dahi, yakın bir şehirde iken otuz seneden beri görmediği halde, görüşmek için yanına çağırma-mıştır. Hem hizmetçileri de akşamdan ertesi gün sabaha kadar şiddetli bir zaruret olmadıkça odasına girememektedirler. Şiddetli hastalığı ve görüşmeye tahammülü olmaması sebebiyle, hariçten gelen çok dostlarının hatırlarını incitip, görüşmeden geri çeviriyor. Üstadımızla otuz seneden beri alâkadar olup dostane vaziyet gösteren zabıtaya âsâyîş noktasında Risale-i Nur'la pek ehemmiyetli harika hizmeti sabit olan Üstadımızın bütün hali mahkemelerce medâr-ı tedkik olmakla hiçbir hali zabıtaca gizli kalmadığından, bazı gizli din düşmanlarının onun hakkındaki uydurmalarıyla otuz senelik bir müşahedeye dayanan müs-bet kanaati bozmamak, hukuk-u umumiyeyi temine çalışanların vazifeleri iktizasıdır.

3- Üstadımız hastadır, hattâ Cuma'ya dahi çıkamamaktadır. Arasıra hava almaya pek ziyade muhtaç oluyor. Bu sebepten, pek nadir olarak kendine mahsus bir odası bulunan ve otuz sene evvel on sene ika-met ettiği Barla Köyüne gider, bir müddet kalır, gelir. Bazen de burada, yaz mevsiminde insanların bulunmadığı, şehrin haricindeki mahallere giderek iki-üç saat teneffüs eder, gelir. İhtiyarlığı, hastalığı dolayısıyla yayan yürüyememekte olduğundan ve halkın hürmetkâr vaziyetiyle rahatsız etmemesi için bu basit gidip-gelmeyi otomobille yapar. Bunun

haricinde hiçbir köye, meskûn hiçbir mahalle, hattâ otuz senelik dostları bulunan yerlere dahi mezkûr sebeplerle gitmiyor. İşte hal ve vaziyet bundan ibarettir. Hakikat-i hal de budur. ^{Hâşiye 14}

Hizmetinde bulunan
Tâhirî, Zübeyir

Bu mektubu Tâhirî Mutlu ve Zübeyir Gündüzalp Ağabeyler, bazı kötü maksatlıların Üstad, güya köy köy dolaşıp gizli işler çeviriyor gibi iftiralarla karalamalarına karşı hakikat-ı hâli beyan için yazmışlardır.

Üstad, tamamen bu ülkenin hatta bütün dünyanın âsâyiş ve huzuru için çalışmıştır. Çünkü o bir misyon insanıdır. Misyonunu edâ edebilmesi için insanların emniyet ve güven içinde huzurlu bir ortamda olmaları gerekir. Bu şartlar olmadan dava düşüncenizi kimseye anlatamazsınız. Tedirgin ve gergin, güvensiz ve huzursuz insanlar hiçbir fikir dinlemek istemezler, isteseler benimseyemezler. Binbir tereddüt ve şüphe içinde sizi niye dinlesin veya size niye inansınlar ki?. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) Huddeyiye Anlaşma'sını, zâhiren Müslümanların aleyhine görünmesine rağmen kabul etmiş; hatta Hz. Ömer gibi büyük sahabilerin Ebu Cendel'in mağduriyeti karşısındaki tepkilerine rağmen geri adım atmamıştı. Niçin? Sırf huzur ve güven ortamının tesis edilmesi için... Çünkü düşmanlığın verdiği tepki ve yüksek gerginlik altında Mekkelilere o parlak Kur'an hakikatlerini anlatmak kolay olmuyordu. O gerilim atmosferi İslâmî güzellikleri kabule engel idi. Ama on senelik bir barış anlaşması bütün buzları çözdü. Gerçekleri dinlemeye başladılar. Artık gerisi kolaydı...

Üstad, hem eski hem de yeni Said dönemlerinde hep "Birisinin hatası ve günahı ile başkası mesul olmaz." (En'âm Sûresi, 164) prensibiyle hareket etmiştir. O, "Bir masumun hakkı, yüz tane şerli ve kötü insan için bile fedâ edilemez." düsturu yani Kur'an'ın hikmetli ve şefkatli prensibi gereğince masumlara zarar gelmesin diye her türlü fedâkârlığı ve cefâkarlığı gösterip "Yüzde on zâlimler yüzünden, doksan masuma zarar vermek, hakiki adalete ve Kur'an'ın emirlerine tamamen zıttır." diye ilan etmiş. "Millet-i İslamiye'nin selameti için 'Ben, değil dünya hayatımı, âhiret hayatımı da fedâ ediyorum.' biliniz" demiştir.

Risale-i Nurlar, materyalist felsefenin ve ona dayanan yırtıcı rejim Komünizmin Çin, Rusya ve yarı Avrupa'yı istila edip dünyayı sarsmasına karşı

Hâşiye 14 Çok yerlerde neşredilen ve müddeinin huzursuzluk ithamının ademini gösteren ve Ankara Emniyet Umum Müdürlüğüne verilen bir hakikattir.

ülkemizi ve insanlarımızı bu öldürücü hastalıktan korumuştur. Üstad talebelerine “Korkmayın, komünizm Türkiye’ye giremez. Çünkü karşısında Risale-i Nur var!” demiştir. Bu sözleri söylediği zaman ülkemiz Rusya’nın açık tehditleri altında bulunuyordu... Onların işgal ve istila niyet ve planlarına karşı “Kur’an hakikatlerinin parıltıları olan Risale-i Nur, mânevî tamirci bir atom bombası olarak bu dalâlet cereyânına mukabele edecektir.” diye karşılık vermiştir.

Memleketimizin ve milletimizin, ebedî hayat ve saadetini tehdit eden ikinci cereyan ise, bizi Âlem-i İslâm karşısında kötileyip onlarla irtibatımızı kesmek, Anadolu insanını tamamen garplılaşmış hatta Hıristiyanlaşmış göstermektir. İşte İslâm dünyası, Üstad’ın mücadelesini, Risale-i Nurlar’ı ve talebelerini tanımakla, bin seneden beri İslâmiyet’in kahraman bir ordusu bir bayraktarı olan milletimize ve vatanımıza karşı eski güzel kanaatlarına dönmektedirler...

Hatta Rusların doğu hudut bölgelerimizdeki propagandalarına karşılık, bir Risale-i Nur talebesi Risaleler’den çıkardığı ders ve vaazlarla bütün planlarını alt üst etmiştir.

1971 İzmir Sıkıyönetim Mahkemesi’nde 54 kişilik dava görülürken savcı Nurettin Soyer, sık sık “Kürtçü Said” tabirini tekrarlamaya başlayınca sanık sandalyesinde olmasına rağmen Bekir Ağabey, sanki davanın bir avukatı gibi ayağa kalkıp: “Kürtçü tabirini iftira olarak Üstad’a ya komünistler veya bilerek-bilmeyerek onların maşaları kullanır. Savcı lütfen dikkatli konuşsun... Bilakis Üstad ve talebeleri Kürtçülerin oyunlarını bozdukları için hedef hâlinedirler. Hatta bana Milli İstihbarat’tan “Sakın Diyarbakır taraflarına gitme, seni Kürtçüler öldürecekler, hedefte bulunuyorsun.” diye ikaz geldi. Bunun belgesi de var!..” diye gürledi... Hâkimler de dikkatle dinlediler. Savcının suratı asılıp kaldı...

Zaten 335. ve 339. Mektup’larda izah edildiği gibi Üstad insanlarla görüşmek istememekte ve inzivâ hayatı yaşamak istemektedir.

343. Mektup

Nur Talebeleri Âsâyışçidirler.

Âsâyışı muhafaza ettiklerinin delil-i kat’isi şudur:

Altı vilâyetin altı zabıta dairesi, 600 bin talebelerin yirmi sekiz sene zarfında haksız muamelelere mâruz kaldıkları halde hiçbir vukuatları-

nı kaydedememeleri, hattâ Afyon Savcısının asayiş ithamına mukabil Üstadımız demiş: “Bu yirmi sekiz senede bir tek vukuatı gösterebilir misiniz? Mâdem gösteremediniz, nasıl bu ithamı ileri sürüyorsunuz? Yalnız küçük bir talebenin başka bir meseleden küçük bir vukuatından başka ve 600 bin talebeden hiçbir vukuatları olmadığı kat’i isbat eder ki, âsâyişi Nur talebeleri muhafaza ediyorlar.” diye Afyon’da savcıya demiş ve susturmuştur.

“Nur Talebeleri Âsâyişçidirler” başlıklı bu mektupta önceki mektuplarda da izah edildiği gibi, Risale-i Nur Talebelerinin bu özelliği çok açık ifade edilmektedir.

Hatta Afyon Savcısı, hiçbir belge ve delile dayanmadan maksatlı bir şekilde âsâyişi bozmakla ilgili bir ithamda bulununca Üstad ayağa kalkmış ve “Bu yirmi sekiz senede bir tek olay gösterebilir misiniz?” diye sormuştur. “Altıyüz bin tane Nur Talebesi var” diyen bu savcı tekbir olay gösterememiştir. Aslında insanın olduğu yerde olay olur. Ufak-tefek de olsa bazı hataların olması mümkündür, ama âsâyişi bozacak bir şey gösterememeleri Risale-i Nurlar’ın müsbet te’sirini göstermektedir. Halbuki Risale-i Nur Talebelerinin bir kısmının eski hayatları, ehl-i dünya iken yaptıkları bellidir ama onlar, Nurları tanıdıktan sonra sanki melek hayatına benzer bir güzelliğin içine girmişlerdir. Bu durumdan, şeytandan ve onun yolunda olanlardan başka hiç kimse rahatsız olmaz.

344. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz kardeşlerim,

Bu defa motorlu kayak içinde Eğirdir’den Barla’ya giderken denizin dehşetli, emsalsiz fırtınası leyle-i Kadir’deki dehşetli hastalık gibi, zahmet noktasını kaldırıp büyük bir rahmete vesile olduğunu sizlere müjde veriyorum. Altı arkadaşıyla beraber şehid olmak, yedi ihtimalden altı ihtimalle deniz bize geniş bir kabir olmak için zemin hazırlandı. Fakat o hal altında, mükerrer tecrübelerle yağmurun Risale-i Nur’la alâkadarlığı ve şimdi çok zamandır yağmura şiddetli ihtiyaç olduğu bu zamanda Risale-i Nur’un gizli düşmanlarının tehlikesinden ve geniş

plânından kurtulmasına bir işaret olarak o dehşetli hâletimiz bir sadaka-i makbule hükmüne geçtiği remziyle, o rahmet-i ilâhîden gelen emr-i rahmânîyi imtisalindeki iştihakla yağmurun bir annesi olan bu deniz, o rahmete dair emr-i ilâhîyi gayet heyecanla ve iştihakla, acelelikle getirmek için, bir şefkat tokadı nevinden Nur talebeleri olan bizim başımızı tokatla yüzümüzü ve gözümüzü yağmurla okşadı.

Biz bu hâleti zâhiren hiddet, mânen şefkatkârâne okşamak nev'inde gördük. Ben daha fırtına ve yağmur başlamadan evvel hiss-i kablelvuku ile, hazine-i rahmete bir anahtar olacak dehşetli ve heyecanlı bir musibet hissettiğimden, mütemadiyen Cevşen'i ve Şâh-ı Nakşibend'in virdini okuyordum. Deniz o dehşeti içinde kemâl-i şevkle o mübarek denizi kabir olarak kabul ediyordum. Böyle kaza ile vefat eden şehid hükmünde olduğu gibi, şehid de velî hükmünde olmasından, altı arkadaşşıma acımadım. Yalnız içinde bulunan çocuğa bir parça acıdım. O kayığın makinesi bozulduğu ve yelkeni de, rüzgâr onun aksiyle geldiği için fayda vermediğini ve denizin mevcleri de pek büyük, evvelâ kayığa ve zâhiren bize hücum etmesiyle beraber kayığın içine girmediği için, kemâl-i sabır ve şükürle karşıladık ve sâlimen sahile çıktık. **الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ** dedik.

Said Nursî

Üstad, altı talebesiyle birlikte motorlu kayıkla Eğirdir'den Barla'ya giderken, kayığın makinası bozuluyor, kayığın yelkenleri de rüzgâr tam aksi taraftan geldiği için fayda vermiyor. Dalgalar da büyük parçalar halinde üzerlerine doğru geliyor... Yedi ihtimalden altı ihtimalle batma tehlikesi görünüyor. Herkesi ölüm korkusu sardığı halde Üstad, Risale-i Nur ile yağmur arasında müjdeli münasebeti düşünüyor. Birinci Bölüm'de geçen bilhassa 19. Mektup'ta tevafuk ve keramet bahsinde Regâip ve Mirac Gecelerinde yağın yağmurların hikmet ve sırları incelenirken bu hususa dikkatler çekilmiştir.

İşte kayığın rüzgâr ve dalgalara teslim olduğu o anda yağmur da yağmaktadır ve Üstad bunu, Risale-i Nur'un gizli düşmanlarının tehlikesinden ve geniş planından kurtulmasına bir işaret saymakta, yağmurun şiddetli yağışını da bir şefkat tokadı nev'inden kabul etmekte. Ama yağmur yüzlerini ve gözlerini okşamakla zâhiren hiddet ama mânen şefkat görmektedir. Zâten fırtına başlamadan önce bir hiss-i kable'l-vuku ile rahmet ha-

zinesine bir anahtar olacak dehşetli ve heyecanlı bir musibetin geleceğini hissettiği için de durmadan Cevşen ve Nakşibend Hazretleri'nin virdini okumaktadır.

Bu olaydan yirmi sene sonra Isparta'da kısa dönem yedek subay olarak askerliğimi yaparken olayın kahramanlarından olan baba ve oğul ile karşılaştım. Bize baba Sâlih şunları söyledi: “Zaten Üstad üzerinde bir gerginlik hissediliyordu. O bizim gelmemizi istemiyordu. Ama ben arkasında bir namaz kılayım diye büyük bir istekle peşini bırakmak istemiyordum. Sözümlü dinlemeyip kayığa bindim. Fırtına çıkıp kayık bozulunca da boğulup öleceğimizi zannettim. Üstad'a bakıyorum, hiç bir korku âlâmeti yok ama çok gergin... Tabii çok ıslandık ve kayık bizi sahilde yaşlı bir kadının sazdan kulübeciğinin yanına getirdi... Oradan Barla'ya giderken Üstad bana yine “Sen biraz arkadan gel.” dedi. Bu da benim önce nefsimde ağır geldi ama baştan suçlu olduğum için sözünü dinleyip geriden yürümeye başladım. Biraz sonra bir kadın ‘Benim çocuğum hasta, Bediüzzaman'a çocuğumun iyi olması için götürüleceğim okutup muska yazdıracağım. Ben onu nasıl bulabilirim?’ diye bana soru sormaya başladı. Ben o zaman Üstad'ın niçin geriden gelmemi istediğini anladım. Meğer bu kadını ikna edip geri göndermem gerekiyormuş. Ona Bediüzzaman'ın böyle hastaları okumak veya muska yazmak gibi bir işi olmadığını, hemen çocuğunu doktora ve hastaneye götürmesi gerektiğini anlatıp ikna ettim ve geri gönderdim. Elhamdülillah arkasında cemaat olup namaz kılmak da nasip oldu. Üstad, bir değerlendirme yaptı. ‘Zaten evradlarımızı okurken bazen “denizler ve dalgalar” tabirlerine gelince kalbimden bu Barla Denizi'ni (Egirdir Gölü) niyet ederdim. Onun için, şevkle üzerime gelen o mübarek denizi bir kabir gibi gördüm. Ölürsük şehid (hem de deniz şehidi) oluruz, diye düşündüm. Yalnız yaşı küçük olduğu için şu çocuğa biraz acıdım. Elhamdülillah, hatalar ref oldu; belâlar def oldu.’ dedi. Böylece ben de Üstad'ın sözünü dinlemediğim ve ısrarla peşine düşüğüm için yaptığım hatadan, bu sözlerle beraat ettiğimi de anladım.”

345. Mektup

Üstadımız Diyor ki:

“Ben elli-altmış senedir küfr-ü mutlaka karşı imana hizmet etmek ve küfr-ü mutlakin neticesi olan anarşilikten milleti kurtarmak için

bütün kuvvetimle iman hizmetindeki ihlâsın neticesi olan âsâyişi muhafaza ile, bir câni yüzünden on mâsumu zulümden kurtarmak için rahatımı, şerefimi, haysiyetimi, hattâ lüzum olsa hayatımı feda etmekle, her bir tazyikata, mânâsız, lüzumsuz şeylere karşı sabır ve tahammül ettim. İşte, benim otuz-kırk senedir bu hizmet-i imaniye için, benim hakkımda habbeyi kubbe yapıp, bir bardak suda fırtına çıkarıp beni tâciz ettikleri halde, sırf hizmet-i imaniyenin bir neticesi olan âsâyiş için sabır ve tahammül ettim. Bir misali, beş mahkeme huzurunda hiç benim kıyafetime ilişilmediği halde ve mütemadiyen gezdiğim halde ve hattâ İstanbul'da mahkememde yüz yirmi polis bulunduğu halde, aynı kıyafetime ilişmediler ve iki ay İstanbul'da yaya gezdiğim halde, mümânaat etmediler ve ilişmeye hiç kimsenin hakkı yok.

Çünkü, hem münzevî, hem de camie gitmiyor ve çarşıda kalabalık yerlerde gezmiyor, yalnız otomobiliyle çıkıyor. İnsanlarla zaruret olmadan konuşmuyor, yalnız teneffüs için dağlar başında ve hâli yerlerde geziyor. Şimdi ehl-i dünyanın hiçbir hakkı yoktur ki vaziyetime, hâlime ilişsinler.”

Bir seyahat münasebetiyle ve otomobili içinde İstanbul'a en mühim bir mesele-i imaniye için gitmesinden, şimdi İstanbul'un bazı resmî adamları yirmi cihette kanunsuz bir tarzda kanun namına Üstadımızı bir bardak suda fırtına koparmak nev'inden, milyonlar fedakâr talebeleri bulunan bir zata sinek kanadı kadar bir ehemmiyeti olmayan bir mesele için resmî adamları yanına göndermek olan yüz cihette ehemmiyetsiz, mânâsız ve bir habbeyi yüz kubbe yapmak gibi bu şeye karşı Üstadımız diyor:

“Madem iman hizmetinde ihlâs-ı etemle, anarşiliği durdurmakla, âsâyişi muhafaza etmekle sabır ve tahammül gerektir. Ben de bunun için rahatımı, haysiyetimi feda ediyorum. Onları da helâl ediyorum.”

Üstadımızın bu defa İstanbul'a gitmesi münasebetiyle İstanbul Müdde-i Umumîliğince ifadesinin alınması için yanına gelen iki memura Üstadımız dedi:

“Ben daha evvel bu mesele için mahkemede ifade vermiştim ve mahkeme tahkikat yapmış, neticede beraat vermiş. Başka diyeceğim yok” diyerek, Samsun Mahkemesine giden ve İstanbul Mahkemesinde

okuduğu ifâdâtını tekrar söyledi. Hem eskiden aldığı birkaç rapor var ki, hastalığı dolayısıyla başını sarmaya mecburdur ve şiddetli nezleden ve hastalıklardan dolayı istirahat ve tebdil-i havaya ihtiyacı vardır. Daimî bir yerde kalması sıhhatine münafidir. Daha evvel lüzum da olmadığı için bu raporları göstermeye tenezzül etmiyordu, lüzum görmüyordu.

Hizmetinde bulunan Nur talebeleri
Tâhirî, Zübeyir, Sungur, Hüsni, Bayram

Üstad'ın talebelerinden bir grup, Üstad'a yapılan bir bed muameleyi anlatmak için bu mektubu yazmışlar. Değişmez bir nakarat gibi, “Niye başına sarık sardı? Niye sağda solda dolaştı?” diye İstanbul Savcılığı, Üstad'a iki memur gönderip ifadesini almak istiyor.

Halbuki altmış sene inkâr-ı Ulûhiyete ve küfr-ü mutlaka karşı aklî, mantıkî ve ilmî yollar ve delillerle imana hizmet eden, milleti anarşi ve sukutu mutlakten kurtarmak için var gücüyle gayret eden yaşlı bir âlime böyle muamele etmek doğru mudur? Habbenin kubbe yapıldığı böyle onur kırıcı muamelelere rağmen Üstad yine de tâkip ettiği meslek ve meşrebin gereği: “Madem iman hizmetinde tam bir ihlas ile, anarşiyi durdurmakla, âsâyişi muhafaza etmekle, sabır ve tahammül gerektir. Ben de bunun için rahatımı, haysiyetimi fedâ ediyorum. Onları da helâl ediyorum.” diyor.

346. Mektup

Üstadımızın Vasiyetnâmesi

Hem benim şahsımın, hem Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsinin sermayesini, kendilerini Risale-i Nur'un hizmetine vakfedenlerin tayınlarına vermek, hususan nafakasını çıkaramayanlara vermek lâzımdır.

Şimdiye kadar birkaç senedir tayınatları verilen Nur talebeleri, haslara malum olmuş. Ben de yanımda şimdi bulunan kardeşlerimi kendime vâris ve benim vazifemi yapmaya çalışmak lâzım. Tesanüdü de tam muhafaza etsinler.

Evet, bu vasiyetnameyi tasdik ediyorum.

Said Nursî

Vasiyetnamenin Hâşiyesidir

Üstadımız âhir ömründe insanların sohbetinden men edildiği cihetle anladı ki:

“Bu zamanda şahsiyet cihetiyle insanlara zarar verecek haller var. Risale-i Nur’un mesleğindeki âzamî ihlâs için bu hastalık verilmiş. Çünkü bu zamanda şan, şeref perdesi altında riyakârlık yer aldığından, âzamî ihlâs ile bütün bütün enaniyeti terk lâzımdır. Dostlar uzaktan ruhuma Fatiha okusunlar, mânevî dua ve ziyaret etsinler. Kabrimin yanına gelmesinler. Fatiha uzaktan da olsa ruhuma gelir. Risale-i Nur’daki âzamî ihlâs ile bütün bütün terk-i enaniyet için buna bir mânevî sebep hissediyorum. Kendini Risale-i Nur’a vakfetmiş olan, yanımda bulunanlardan nöbetle birer adam kabrimin yakınında olup, bu mânâyı, lüzumsuz ziyarete gelenlere bildirsinler.”

Said Nursî

Üstad, bu vasiyetnamesiyle, hem kendisinin hem Risale-i Nur hizmetinin sermayesini, hayatlarını Risale-i Nur hizmetine vakfedenlerin tayinlerine bilhassa geçimini temin edemeyenlere vermek gerektiğini belirtmektedir. Bu Vasiyetnâmenin Hâşiyesi’nde Üstad ayrı bir isteğini de belirtiyor: “Dostlar kabrimin yanına gelmesinler ve ruhuma Fatihayı uzaktan okusunlar.” diyor. Sebep olarak da “Risale-i Nur’daki azamî ihlâs ile bütün enâniyeti terk etmek için buna bir mânevî sebep hissediyorum.” diyor. Ayrıca bu arzusunun yerine getirilmesi için kendini Risale-i Nur hizmetine vakfedenlerden nöbetle birer kişinin kabrinin yakınında bekleyip lüzumsuz ziyarete gelenlere bu mânâyı bildirmelerini de istiyor...

Tarihe baktığımızda bazı Firavun ve Nemrutların öldükten sonra mumyalanıp cesetlerinin piramitlerde korunmasını ve dağlara yaptıkları dağ gibi heykellerle namlarını devam etmesini şiddetle arzu ettiklerini, bazılarının âhirete imanları olmadığı halde cenaze merasimlerine pek çok insanın katılmasını istediklerini görüyoruz. Üstad da “Aman benim cenazemi birkaç talebem kaldırsın, gizli bir yere gömsünler, kabrime kimseler gelmesin, lüzumsuz gelenlere de ‘Gelmeyin ve uzaktan Fatiha okuyun’ diye bildirsinler.” diye vasiyet ediyor. Şu anda da kabrinin yerini sadece söylememeye yeminli bazı insanlar biliyor. Bu ne ihlâs! Bu ne tevazu!

Maalesef medyada zaman zaman Üstad’ın mezarı ile ilgili yalan yanlış şeyler çıkıyor. Üstad’ın Urfa’daki mezarı, bizzat kardeşi Abdülmecid Nursî’nin (Ünlükül’un) gözü önünde açılmış galvanizli bir tabuta konularak

uçakla Afyon'a oradan da arabayla Isparta'ya getirilmiş ve Abdülmecid Nursi'nin izniyle ve gözü önünde gömülmüştür. Daha sonra çocuğu vefat eden bir Nur talebesi tarafından çocuk için mezar kazılırken tevâfuken bulunmuştur. Sonra Isparta Sav köyünde bir evde (bir arkadaşımın anneannesinin evinde) üç gün saklandıktan sonra uygun bir yere, söylemeye yeminli kişiler tarafından gömülmüştür. Bunda hiçbir şek ve şüphe yoktur. Kafa karıştırıcı fitnecilerin sözlerine asla kulak asmamak gerekir.

347. Mektup

Menderes'in Konya Nutkuna Dair Açıklaması

Başvekil, sözlerinin maksatlı olarak tefsirlere tâbi tutulduğunu söylüyor. (Hususî muhabirimizden.)

Ankara: Başvekil Adnan Menderes, Konya'da söylemiş olduğu nutuk dolayısıyla yapılan neşriyat üzerine Zafer gazetesinin sorduğu bir suâli şu şekilde cevaplandırmıştır:

“Konya'da Hükûmet Meydanında büyük bir kitle halinde toplanmış bulunan çok muhterem Konyalı vatandaşlarıma karşı söylediğim nutkun lâiklik telâkkimiz hakkındaki kısmının su-i niyet sahibi kalemelerde nasıl tefsire tâbi tutulduğunu, ben de esfle müşahede ettim. Bunlardan bir kısım sözlerimin kardeşi kardeşe kırdırarak bir mahiyette olduğunu, bir kısmı sağ politikacılara meydan açtığını ve mukaddesatçılık yaşağını ortadan kaldırdığını ve netice itibarıyla Türk inkılâplarının büyük esaslarından birini zedelediğini ifade etmişlerdir.

Bütün bu yazılarda dikkatime çarpan cihet, Konya'daki sözlerimin takip olunan maksatlara ve elde edilmek istenilen neticelere göre tahrif edilmiş olmasıdır. Meselenin iyice anlaşılması için, evvelâ Konya'daki sözlerimi bir kere daha ve o günkü Anadolu Ajansında neşredildiği gibi tekrar etmek isterim. O gün aynen şöyle demiştim:

Şimdi size lâiklik telâkkimizden de bahsetmek istiyorum. Lâiklik bir taraftan din ile siyasetin birbirinden ayrılması, diğer taraftan ise vicdan hürriyeti mânâsına gelir. Din ile siyasetin kat'î surette birbirinden ayrılması esasında en küçük tereddüde dahi tahammülümüz yoktur.

Vicdan hürriyeti bahsine gelince: Türk milleti Müslümandır. Ve Müslüman olarak kalacaktır. Evvelâ kendine ve gelecek nesillere dinini

telkin etmesi, onun esasını ve kaidelerini öğretmesi, ebediyen Müslüman kalmasının münakaşa götürmez bir şartıdır. Hâlbuki mekteplerde din dersi olmayınca, evlâdına kendi dinini telkin etmek ve öğretmek isteyen vatandaşlar bu imkânlardan mahrum edilmiş olurlar. Müslüman çocuğu, dinini öğrenmek gibi pek tabii bir haktan mahrum edilmemek icabeder. Böyle mahrumiyet ve imkânsızlık vicdan hürriyetine uygundur denilmez. Bu itibarla orta mekteplerimize din dersleri koymak, yerinde bir tedbir olacaktır.

Dinsiz bir cemiyetin, bir milletin pâyidar olabileceğine inanmıyoruz. En ileri milletlerin dahi din ile siyaset ve dünya işlerini birbirinden ayırdıktan sonra ne derece dinlerine bağlı kaldıklarını biliyoruz. Bugünkü seviye ile asil milletimize taassup isnadı reva görülemez. Milletimiz dinine sımsıkı bağlı olduğu kadar, umumiyetle dini en temiz duygularla benimsemektedir. İslâmlık, milletimizin vicdanında en musaffâ seviyesini bulmuştur. Müslümanlığı ve onun esaslarını, farızalarını ve kaidelerini kifayetle telkin edip öğretecek öğretmenlerimizin yetiştirilmesine ayrıca gayret sarf edilecektir. Gelecek sene lise derecesinde ilk mezunlarını verecek olan Konya İmam Hatip Mektebi'nin ileri seviyede din tahsili veren bir tedris müessesesi haline getirilmesi ve bu müesseselerin benzerlerinin yurtta fazlalaştırılması uygun olacaktır.” demiştir.

“Konya nutkunun bu kısmını muhterem Türk efkârı karşısında öylece tekrar ettikten sonra şunu ehemmiyetle tebarüz ettirmek isterim ki: Beyanatım, herhangi bir iltibasa mahal vermeyecek kadar açıktır. Yapılacak tefsirlerde, ileri sürülecek mütalâalarda bu açık metne sâdık kalmak esastır. Hiç kimse benim söylediğim sözleri tahrif hakkına sahip olmadığı gibi, hiçbir zaman aklımdan geçmeyen maksadı ve niyetleri bana atfetmeye kimsenin hakkı olmamak lâzım gelir.”

Hâşiye: Başvekilin Konya'daki ehemmiyetli nutku için umum Nur talebeleri ve mektepli mâsum çocuklar namına bir tebrik yazacaktım. Şimdi kalbime geldi: Risale-i Nur'un serbestiyetine dair müdafaatlarımızın ve ehemmiyetli bir avukatımızın ehl-i vukufa cevabının arkasında, o nutku, Risale-i Nur'un serbestiyetine dair bir sebep ve senet göstermekle Anadolu'daki Müslümanları ve Nur'un bütün talebelerini ona bir mânevî kuvvet ve duacı yapmak, ezan-ı Muhammedî'nin ilânı onlara nasıl bir mânevî kuvvet hükmüne geçti; bu nutukla Risale-i Nur'un

serbestiyeti dahi, ona bir mânevî kuvvet hükmüne geçmesi için, ona tebrik yerine, dâvâ vekilimizin haklı müdafaasında bir hâşiye yaptık.*

Rehber'in müsâderesine bahaneleri reddeden avukat Mihri'nin müdafaatı gibi, Konya'da Başvekilin bu nutku da o bahaneleri reddeden bir hakikattir.

Bu gayet normal ve kanunlara uygun konuşmaları, bazı din düşmanları, laikliğe aykırı, kardeşi kardeşe kırdıracak mâhiyette, inkılapların esaslarını zedeliyor, diye yorumlayıp Menderes'i suçlamışlardır.

Menderes de "Beyanatım, herhangi bir karıştırmaya meydan vermeyecek kadar açıktır. Yapılacak tefsirlerde, ileri sürülecek mütâlâalarda bu açık metne sâdık kalmak esastır. Hiç kimse benim söylediğim sözleri tahrif hakkına sahip olmadığı gibi, hiçbir zaman aklımdan geçmeyen maksadı ve niyetleri bana atfetmeye kimsenin hakkı olmamak lâzım gelir." diye cevap vermiştir.

Hâşiyede Üstad, bu konuşmaya karşı Risale-i Nur Talebeleri ve mektepli masum çocuklar namına bir tebrik yazmak istediğini söylüyor. Fakat sonra Menderes'e bir teklif olarak, Risale-i Nur'un serbest bırakılması gerektiğini böylece Ezan'ın serbestiyetiyle büyük bir kuvvet kazandığı gibi, bu sebeple de Anadolu'daki Müslümanların ve Risale-i Nur'un bütün talebelerinin kendisi için manevi bir kuvvet ve duacı olacağını söylüyor.

Maalesef bu tavsiyeler, bu yüce arzular tam anlaşılıp yerine getirilemiyor. Sonra da adım adım felâkete doğru yürümeye başlıyor. O feci akbeti gören Üstad, önlemek için daha sonra da ikaz etmekten vazgeçmiyor.

348. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Üstadımız Said Nursî diyor ki:

"Mâdem Isparta benim hakikî bir memleketimdir. Ben ruh u canımla bu hakikî memleketime ve insanlarına hayır kazandırmak istiyorum. Şimdi çok mühim olan hayır da şudur:

Afyon, nasıl ki bütün Risale-i Nur Külliyyatı'mı iade etmekle Âlem-i İslâm ve hattâ âlem-i insaniyette çok büyük bir hayra vesile oldu ve sekiz seneden beri olan hatâyı hiçe indirip affettirdi. Bu mübarek Isparta

dahi, Âlem-i İslâm nazarında Mısır Camiü'l-Ezher'i ve eski Şam-ı Şerif mübarekiyetine mazhar olduğundan, elbette Risale-i Nur'u sahiplerine iade etmekle hâsıl olacak çok büyük şeref noktasında Afyon'dan geri kalmayacak. Belki yirmi derece ileri gidecek. Isparta'nın âdil adliyesi, vatanperver demokrati ve dindar halkı bu hayr-ı azîmi memleketlerine kazandırmak ve Afyon'un mazhar olduğu şereften yüz derece ziyade bir şerefi kendilerine temin etmek için, bu mübarek Isparta'nın mahsulü olan Nur Risaleleri'nin iadesine çalışsınlar. Nasıl ki, Isparta'nın bir mebusu olan Tahsin Tola, Ankara ve Afyon'un Risale-i Nur iadesinde yüz adam kadar fayda verip bu hayr-ı azîmin yarısını Ispartalılara kazandırdı..."

Hizmetinde bulunan
Nur talebeleri

Üstad, Isparta'ya büyük önem vermiş ve taşıyla toprağıyla mübarek olduğunu söylemiştir. Hem de hakiki memleketi saydığı Isparta'nın Mısır Câmîü'l-Ezher'i ve eski Şâm-ı Şerif mübarekiyetine mazhar olduğunu ifade etmiştir. İşte bu güzel memleketin yeni ve mühim bir hayır kazanabilmesi için Adliyesi ile beraber insanlarının Risale-i Nurlar'ın iadesi için çalışmaları gerekmektedir, diye Üstad bir arzusunu bu mektupla dile getirmiştir.

349. Mektup

Üstadımız izzet-i ilmiyeyi muhafaza için eski zamandan beri en büyük reislere tezellül etmedi. Hem halkların hediyesini kabul etmiyordu. Şimdi ise Üstadımız hem zayıf olduğu halde, ehl-i ilme bir mahzuru olmayan hediye ise hastalıkla alamıyor. Hattâ biz hizmetkârlarından dahi en küçük bir şeyi mukabelesiz yiyemiyor. Yese hasta oluyor. Bu hâleti, hiçbir şeye âlet olmayan Risale-i Nur'daki âzamî ihlâsın muhafazası için, bir hastalık suretini aldı ve hastalıkla bu kaidelerini bozmaktan men ediliyor, itikadındayız. Hattâ Risale-i Nur'un her tarafta neşir ve intişarının büyük bir bayramı münasebetiyle ehl-i ilme lâzım olan musafaha ve sohbet etmekten ve bu mübarek bayramda da en has talebeleri ve kardeşleriyle musafaha ve sohbetten ve ona bakmaktan da

şiddetle sıkılıp âzamî ihlâsın muhafazası için bir hastalık hâleti olarak men edildiği ona ihtar edildi. Hattâ bizler gördük ki, bu mübarek bayramda şiddetli hastalığı için talebelerine dedi: “Benim kabrimi gayet gizli bir yerde, bir-iki talebemden başka hiç kimse bilmemek lâzım geliyor. Bunu vasiyet ediyorum. Çünkü, dünyada sohbetten beni men eden bir hakikat, elbette vefatımdan sonra da o hakikat bu surette beni mecbur ediyor.”

Biz de Üstadımızdan sorduk:

“Kabri ziyarete gelenler Fatiha okur, hayır kazanır. Acaba siz ne hikmete binaen kabrinizi ziyaret etmeyi men ediyorsunuz?”

Cevaben Üstadımız dedi ki:

“Bu dehşetli zamanda, eski zamandaki firavunların dünyevî şan ve şeref arzusuyla heykeller ve resimler ve mumyalarla nazar-ı beşeri kendilerine çevirmeleri gibi, enaniyet ve benlik, verdiği gafletle, heykeller ve resimler ve gazetelerle nazarları, mânâ-yı harfiden mânâ-yı ismiyle tamamen kendilerine çevirtmeleri ve uhrevî istikbalden ziyade dünyevî istikbalî hayal edinmiş olmaları ile, eski zamandaki lillâh için ziyarete mukabil, ehl-i dünya kısmen bu hakikate muhalif olarak mevtanın dünyevî şan ve şerefine ziyade ehemmiyet verir. Öyle ziyaret ediyorlar. Ben de Risale-i Nur’daki âzamî ihlâsı kırmamak için ve o ihlâsın sırrıyla, kabrimi bildirmemeyi vasiyet ediyorum. Hem şarkta, hem garpta, hem kim olursa olsun, okudukları Fatihalar o ruha gider.

Dünyada beni sohbetten men eden bir hakikat, elbette vefatımdan sonra da o hakikat bu suretle, beni sevap cihetiyle değil, dünya cihetiyle men etmeye mecbur edecek.” dedi.

Hizmetinde bulunan talebeleri

Üstad, istiğnâ düsturu ile hiç kimseden karşılığını vermeden bir hediye almadı. Kardeşinden ve yanında kalan hizmetkarından bile mukabilini vermeden bir şey alıp yiyemiyor. Eğer yerse hasta oluyor. Sonra bu durum, manevî hediyeleri dahi kabul edemeyecek bir hale geldi. Musafaha ve sohbetten dahi mânen men edildi. En son olarak sesi kesildi. Kabrinin de gizli bir yerde bir-iki talebesinden başka kimsenin bilmeyeceği şekilde olmasını vasiyet etti. Fatihaların uzakta da okunsa ruhuna geleceğini ifade etti.

Sebeup olarak da, eski zaman firavunlarının ve nemrutlarının dünyevî şan ve şeref arzularından dolayı heykelleri, resimleri ve mumyaları ile nazar-ı dikkatleri kendilerine çevirmeleri gibi, bu dehşetli zamanda da aynı enâniyet ve benlik duygularıyla insanların her şeyi kendilerine çevirmek istediklerini gösterdi. Böyle bir anlayış riyâ ve gösteriş olduğu için, ihlâs sırrı tam aksini istiyordu. Sonunda da Hz. Ali Efendimiz'in kabri gibi kendi kabri de gizlendi...

350. Mektup

*Üstadımızın Afyon Mahkeme Heyetine Gönderdiği
Yazının Suretidir*

Bugün sizi tebrik ve size teşekkür için Afyon'a geldim. Çoktan beri kitaplarımızın zayi olmaması için ziyade muhafaza ettiğinize teşekkür ederim. Ve şimdi Ankara'ya göndereceğinizden sizi tebrik ederim. On sene evvel hususî olarak birisinin birisine yazdığı ve bazen de benim namımla yazılıp imzam bulunmayan ve neşrolmayan hususî mektuplar evvelce mahkemenizce tetkik edilip medâr-ı mes'uliyet bir şey bulunmadığından nazar-ı itibara alınmadı. Hem mürur-u zamana uğramış ve neşredilmemiş ve af kanunları görmüş, mâlûmatım olmamış ve Risale-i Nur kitaplarıyla alâkası olmayan mektupları yeniden nazar-ı dikkate almak, hem ehl-i adaleti, hem ehl-i vukufu lüzumsuz meşgul edeceğinden böyle işgal etmemesi ve işimizin tehire uğramaması için mezkûr hususî mektuplarım o mübarek kitaplara takılmaması adaletinizden temenni ediyoruz.

Bu mübarek adliye iki defa o kitapların beraatle iadesine karar verdiği halde, bazı esbaba binaen mahpus kalmış. Aynı kitapları bazen tamamını, bazen ele geçirilen kısmını beş mahkemenin iade ettiklerini ve beş emniyet dairesi de sahiplerine teslim ettiklerini size haber veriyoruz. İnşallah adaletiniz ve hüsn-ü niyetiniz bu defa da iadesine vesile olacak.

Hasta
Said Nursî

Afyon Mahkeme Heyeti'ne yazdığı bu mektupla Üstadımız, Risaleler'in Ankara'ya gönderilmesinden dolayı teşekkür ve tebriklerini takdim ediyor. Onlardan, hususî birisine yazdığı veya altında imzası bulunmayan ve bazen de başkasının yazdığı fakat kendisinin zannedilen mektuplara takılmamalarını istiyor. Zâten ellerinde bulunan kitapların iki defa beraatle iadesine karar verildiğini onun için iade edilmesi gerektiğini hatırlatıyor. Risaleler hayatının gayesi olduğundan o hasta halinde bu mektubu yazıyor ve tâ Afyon'a kadar meseleyi takip etmek için gidiyor.

351. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Sayın Adnan Menderes,

Onuz beş seneden beri siyaseti terk eden Üstadımız Bediüzzaman Hazretleri, şimdi Kur'ân ve İslâmiyet ve vatan hesabına, bütün kuvvetiyle ve talebeleriyle, dersleriyle Demokrat Partinin iktidarda kalmasını muhafazaya çalıştığına, biz Demokrat Parti mensupları ve Nur talebeleri kat'î kanaatimiz gelmiştir.

Üstadımızdan, niçin Demokrat Partiyi muhafazaya çalıştığını sorduk.

Cevaben: "Eğer Demokrat Parti düşse, ya Halk Partisi veya Millet Partisi iktidara gelecek. Hâlbuki, Halk Partisi İttihatçıların bozuk kısmının cinayetleri ve hem Cumhuriyetin birinci reisinin Sevr Muahedesiyle ve çok siyasî desiselerin icbarıyla on beş senede yaptığı icraatının kısm-ı âzamı tamamıyla eski partiye yüklediği için, bu asil Türk milleti ihtiyarıyla o partiyi kat'iyen iktidara getirmeyecek.

Çünkü Halk Partisi iktidara gelecek olursa, komünist kuvveti aynı partinin altında bu vatana hâkim olacaktır. Hâlbuki, bir Müslüman kat'iyen komünist olamaz, anarşist olur. Bir Müslüman hiçbir zaman ecnebîlerle mukayese edilemez. İşte bunun için, hayat-ı içtimaiye ve vatanımıza dehşetli bir tehlike teşkil eden bu partinin iktidara gelmemesi

* Bu müdafaa Eşref Edib'in neşrettiği küçük Tarihçe-i Hayat'tadır.

için, Demokrat Parti'yi, Kur'ân ve vatan ve İslâmiyet namına muhafaza çalışıyorum.” dedi.

“Milletçilere gelince: Eğer bu partide sırf İslâmiyet esas olsa,^{Hâşiye 15} Demokrat Partiye yardım ettiği gibi, muhalif ve muarız olmayarak, iktidara gelmesine çalışmaz. Eğer bu parti, ırkçılık ve Türkçülük fikrî esas ise, birden hakikî Türk olmayan bu vatandaki ekseriyetin ancak onda üçü Türktür, kalan kısmı da başka milletlerle karışmıştır. O zaman, Hürriyetin başında olduğu gibi, bu asil ve mâsum Türk milleti aleyhine bir milliyetçilik tarafgirliği meydana gelecek. O vakit hakikî Türkleri, ecnebîler boyunduruğu altına girmeye mecbur edecek. Veya Türkleşmiş sair unsurdan olan ve bu vatanda mevcut ırkçılık ve unsurculuk damarıyla bir ecnebîye istinad ile masum Türk milletini tahakkümleri altına alacaklar. Bu durum ise, dehşetli, tehlikeli olduğundan, Kur'ân ve vatan ve millet hesabına, dindar ve dine hürmetkâr Demokrat Partinin iktidarda kalmasını temin etmeleri için ders veriyorum.” dedi.

Sayın Adnan Menderes,

Bütün gayesi vatan ve milletin selâmeti uğruna çalışan ve ders veren Üstadımız Bediüzzaman gibi mübarek ve muhterem bir zatın Demokrat Partiye yaptığı yardımı kıskanan Halk Partisi ve Millet Partisi elemanları, iktidar partisi yapıyormuşçasına çeşit çeşit bahane ve eziyet yaparak Üstadımızı Demokrat Partiden soğutmak için var kuvvetleriyle çalıştıklarına kat'î kanaatimiz gelmiş.

Sizin gibi “Dinin icaplarını yerine getireceğiz; din bu memleket için hiçbir tehlike teşkil etmez.” diyen bir Başvekilden vatan, millet, İslâmiyet adına, partimize maddî ve mânevî büyük yardımları dokunan bu mübarek Üstadımızın kitaplarının ve kendisinin tamamen serbest bırakılarak bir daha rahatsız edilmemesinin teminini saygı ve hürmetlerimizle rica ediyoruz.

Demokratlar âzalarından Nur talebeleri
Mustafa, Nuri, Nuri, Hamza, Süleyman,
Hasan, Seyda, Receb, İbrahim, Faruk,
Muzaffer, Tahir, Sâdik, Mehmed

^{Hâşiye 15} İslâmiyet milleti herşeye kâfidir. Din, dil bir ise, millet de birdir. Din bir ise, yine millet birdir.

Nur talebelerinden on dört kişilik bir grup Adnan Menderes'e bir mektup yazarak Üstad'ın ve Risale-i Nurlar'ın serbest bırakılmasını ve bir daha rahatsız edilmemesini istemişlerdir. Ayrıca Üstad'ın Demokrat Parti'nin için iktidarda kalmasını istediğini de izah etmişlerdir.

Bir şey yıkılırken, sonra yerine ne gelecek diye düşünmek gerekir. Eğer gelen gidene aratacaksa, mevcut olan niye gitsin ki? Demokrat Parti gidince yerine gelecek bellidir. Maalesef, İttihatçıların bozuk kısmı ve komünist kuvvet o partide toplandığından Demokratlar gidince yerine onlar bu ülkeye hâkim olacaktır. Onun için bu millet kendi iradesiyle o parti'yi iktidara getirmek istemeyecektir. Onların iktidarı ise bu sebeple ictimâî hayatımıza ve vatanımıza dehşetli bir tehlike teşkil etmektedir. Bu mülâhazalar ile Üstad "Demokrat Parti'yi, Kur'an, Vatan ve İslâmiyet nâmına muhafazaya çalışıyorum." demiştir.

Üstad, Milliyetçi Parti için "Eğer bu partide sırf İslâmiyet esas olsa, Demokrat Parti'ye yardımcı olacaktır." diyor. Zira "İslâmiyet milleti (milliyeti) her şeye kâfidir. Din, dil bir ise millet de birdir. Din bir ise, yine millet birdir."

"Ama iş sırf ırkçılıkta düğümleniyorsa, bu durum ülkemiz için zararlıdır. Beş yüz sene İslâm Hilafeti'nin merkezi olan bu ülkeye her ırktan insan gelmiş ve İslâmiyet potası içinde erimiş ve Türkleşmiştir. Türkleşmeyenler bile güçlü İslâmiyet bağı ile bağlanıp bu milletle bütünleşmiştir. Şimdi durum böyle iken, birileri bu hassâsiyeti nazara almaz ve Türk milliyetçiliği diye bir ırkçılık ileri sürerse, bu sefer diğer ırklardan olan insanların ırkçılık damarlarının kabarmasına ve ayrışarak bölünüp parçalanmalara sebebiyet verilir. Bu durum Türk Milleti aleyhine olacaktır. Çünkü ırkî mânâda gerçek Türkler yüzde otuzdur. Bu gerçeğimizi bilmemiz lâzımdır. Diğerlerinin ayrışması ile milletimizin ecnebi boyunduruğu altına girme tehlikesi vardır. "Veya Türkleşmiş diğer unsurlardan (ırklardan) olan ve bu vatanda mevcut ırkçılık ve unsurculuk damarı ile bir ecnebiye dayanarak masum Türk Milleti'ni tahakkümleri altına alacaklar..."

1950'lili yıllarda söylenen bu sözler ve tesbitler 50 sene sonra da önemini ve hâssasiyetini korumaktadır.

352. Mektup

Demokratlara Büyük Bir Hakikati İhtar

Şimdi Kur'an, İslâmiyet ve bu vatan zararına üç cereyan var:

Birincisi: Komünist, dinsizlik cereyanı. Bu cereyan, yüzde otuz-kırk adama zarar verebilir.

İkincisi: Eskiden beri müstemlekâtların Türklerle alâkalarını kesmek için, Türkiye dâiresinde dinsizliği neşretmek için, ifsad komitesi namında bir komite. Bu da yüzde on-yirmi adamı bozabilir.

Üçüncüsü: Garplılaşmak ve Hıristiyanlara benzemek ve bir nevi Purutluk mezhebini İslâmlar içinde yerleştirmeye çalışan ve dinde hissesi olmayan bir kısım siyâsiler heyetidir. Bu cereyan yüzde, belki binde birisini Kur'ân ve İslâmiyet aleyhine çevirebilir.

Biz Kur'ân hizmetkârları ve Nurcular, evvelki iki cereyana karşı daima Kur'ân hakikatlerini muhafazaya çalışmışız. Mümkün olduğu kadar dünyaya ve siyasete bakmamaya mesleğimiz bizi mecbur ediyormuş. Şimdi mecburiyetle bakmaya lüzum oldu. Gördük ki, Demokratlar, evvelki iki müthiş cereyana karşı bize (Nurculara) yardımcı hükümlerde olabilirler. Hem onların dindar kısmı daima o iki dehşetli cereyana mesleklerince muarızdırlar. Yalnız dinde hissesi az olan bir kısım garplılaşmak ve garplılara tam benzemek mesleğini takip edenler ise, üçüncü cereyana bir yardım ediyorlar. Madem o cereyanın yüzde ancak birisini, belki binden birisini Purutlar ve Hıristiyan gibi yapmaya çevirebilirler. Çünkü, İngiliz iki yüz sene zarfında tahakküm ettiği iki yüz milyon İslâmdan iki yüz adamı Purutluğa çevirememiş ve çeviremez.

Hem hiçbir tarihte bir İslâm, Hıristiyan olduğunu ve kanaatle başka bir dini İslâmiyet'e tercih etmiş olduğu işitilmediğinden, iktidar partisinde bulunan az bir kısım, dinin zararına siyaset namıyla üçüncü cereyana yardım etse de, madem o Demokrat Partisi, meslek itibarıyla öteki iki cereyan-ı azîmenin durmasında ve def etmesinde mecburî vazifeleri olmasından, bu vatana ve İslâmiyet'e büyük bir faydası dokunabilir. Bu cihetten biz, Demokratları iktidar yerinde muhafaza etmeye Kur'ân menfaatine kendimizi mecbur biliyoruz. Onlardan hayır beklemek değil, belki dehşetli, baştaki iki cereyana siyasetlerince muarız oldukları için, onların az bir kısmı dine verdikleri zararı, vücudun parçalanmasına bedel, yalnız bir parmağı kesmek gibi pek cüz'î bir zararla pek küllî bir zarardan kurtulmamıza sebep oluyorlar bildiğimizden, o iktidar partisinin lehinde ehl-i dini yardıma davet ediyoruz. Ve dinde lâübalî kısmını dahi cidden îkaz edip "Aman, çabuk hakikat-i İslâmiye'ye yapışınız!" ihtar ediyoruz ki, vatan ve millet ve onların hayatı ve

saadeti, hakâik-i Kur'âniye'ye dayanmak ve bütün âlem-i İslâm'ı arkasında ihtiyat kuvveti yapmak ve uhuvvet-i İslâmiye ile 400 milyon kardeşi bulmak ve Amerika gibi din lehinde ciddi çalışan muazzam bir devleti kendine hakikî dost yapmak, iman ve İslâmiyet'le olabilir. Biz bütün Nurcular ve Kur'ân hizmetkârları onlara hem haber veriyoruz, hem İslâmiyet'e hizmete muvaffakiyetlerine dua ediyoruz. Hem de rica ediyoruz ki, bu memleketin bir ehemmiyetli mahsulü ve vatanda ve şimdi âlem-i İslâm'da pek büyük faydası ve hizmeti bulunan Risale-i Nur'u müsâderelerden kurtarıp neşrine hizmet etsinler. Bu vatandaki dindarları kendine taraftar etsinler. Ve selâmeti bulsunlar.

Said Nursî

Üstad Demokratlara, Kur'an, İslâmiyet ve vatan zararına üç cereyandan bahsederek ikazda bulunuyor:

Bunlardan birincisi komünistlik ve dinsizliktir. Yüzde otuz-kırk insana zarar verebilir ki, bu büyük bir tehlikedir. 1960'taki 27 Mayıs İhtilali sonrası hazırlanan Anayasa ve kanunlarla iyice önleri açılan bu zararların gerçekten 1980'e kadar ülkede bilhassa ilim yuvası üniversitelerde hatta liselerde yaptıkları büyük tahribata şahit olduk. Birbirlerini öldüren, laboratuvarları tahrip eden, hocalarını yaralayan hatta öldüren öğrenciler, kısa bir zamanda birer canavara döndüler. Elhamdülillah Risale-i Nur hizmetiyle ve daha sonra din derslerinin okullarda mecbur tutulması ile bir derece bu tehlike atlatıldı.

İkinci cereyan, İslâm devletlerini sömürge haline getirenler veya tasallutları altında tutanlar İslâm Birliği'nin merkezi olan ülkemizle onların irtibatını kesmek için yalan ve iftira ile Osmanlı düşmanlığı yaparak tarihi ve dini bağları kopardıkları gibi; aynı güçler, aynı ifsat komiteleri ülkemizde dinsizliğin yaygınlaşması için çalışmakta ve dinsizlik merkezlerine destek vermektedirler. Bunlar da yüzde yirmi-otuz insanımıza zarar verebilirler. Bunlar, sadece dinsizliği yaymakla kalmaz, bizim özümüz ve kökümüz sayılan her şeyin de düşmanı oldukları için medya ile her türlü ahlaksızlığın yaygınlaşması için de gayret gösterirler. Maalesef bu sinsi tehlike, içten içe pek çok güzelliğimizi kemirip bitirmektedir.

Üçüncü cereyan, misyonerler eliyle yapılan bir faaliyettir. Bu yolla yüzde belki de binde bir insana zarar verebilirler.

Durum bu olunca, Risale-i Nur hizmetinin bu memleket için ne kadar lüzumlu ve zarurî olduğu anlaşılır. Bu noktada hizmetin önünün açılma-

sı gerekir. Üstad, ısrarla Risale-i Nurlar'ın devlet eliyle ya Diyanet İşleri Başkanlığı veya Milli Eğitim Bakanlığı tarafından basılmasını istemiştir. Maalesef bu arzusu yerine getirilmemiştir. Eğer bazı riskleri göze alarak Menderes bu hayrı işleseydi, hiçbir muarız ve muhalif onun sırtını yere getiremezdi...

Üstad'ın eserlerinden harp yâdigârı İşârâtü'l-İcâz tefsiri bizzat Başkomutan Enver Paşa tarafından bastırılmış ve müftülüklere gönderilmişti. Hatta Üstad, o zaman Genel Kurmay'ın (Harbiye Nezâretinin) teklifi ile Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiye'ye âzâ yapılmıştı. Yani Üstad, Dârü'l-Hikmet'te ordunun bir temsilcisi olarak resmen vazife görüyordu...

353. Mektup

Medar-ı ibret ve hayret ve şükrandır ki:

Yirmi dokuz senedir, elli seneden beri benimle muarız gizli düşman komiteler bütün desiseleriyle aleyhimde adliyyeyi, hükûmeti sevk etmeye çalışırken ve her desiseye baş vururken, 130 kitabımı, binler mektuplarımı tetkik ve taharrî için adliyenin nazarını celb etmiş. O adliyeler, beşi kat'î beraat ve umum kitapları suç yok diye iadeye karar vermeleri ve geçen Malatya hâdisesi münasebetiyle yine gizli düşmanlarımız hükûmetin ve adliyenin nazar-ı dikkatini bizlere çevirmeye çalıştıkları halde, yirmi üç mahkeme demişler ki: “Suç bulamıyoruz.”^{Hâşiye 16} Acaba benim gibi dünya ehli ile münasebeti pek az ve Risale-i Nur gibi hakikati hiçbir şeye feda etmeyen 130 kitabında bu kadar aleyhimizde bahane arayanlar varken hiçbir suç bulunmaması ve yalnız Eskişehir'in birtek mesele olan tesettürden başka, o da cevap verildikten sonra kanaat-i vicdaniyeye çevrilmesi, hâlbuki Nur talebeleri gibi takvaya taraftar olanlardan bir tek adamın on mektubunda on günde onu mesul edecek bazı maddeler bulunur. Bu kadar hadsiz bir derecede kesretli bir şeyde medar-ı mes'uliyet adliyeler gösterememesi iki şeyden hâli değil:

^{Hâşiye 16} Denizli'de bütün Risale-i Nur eczaları iade edilmesi ve İstanbul'da ve Ankara'da ele geçen bütün Risaleler'i iade etmeleri ve Tarsus-Mersin'de ellerine geçen umum risaleleri iade etmeleri ve dört ay Ankara bütün risaleleri tedkikle iadesine ve beraatine karar vermeleri ve o beraat ve iadeyi dört defa tasdik etmesi ve en ziyade uğraşan Afyon, dört sene sonra iki defa beraat ve iadesine karar vermesi gösteriyor ki, adliyeler tamamıyla hakikî adaletle iş görmüşler ki, yeni şeylerin ehemmiyeti kalmıyor.

Ya kat'iyen bir inâyet ve hıfz-ı ilâhiyedir ki, bu cihette merhame-tini, rahimiyetini Nur talebeleri, Kur'ân hizmetkârları hakkında gösteriyor ki; bize temas eden bütün adliyeri böyle harika bir adalete ve hiçbir cihette haksızlık yapmamaya ve böyle aleyhimizde binler esbap varken o hakikat-i kudsiye-i Kur'âniye'nin bir hizmetine yardım etmişler. Biz de bütün ruh u canımızla onlara teşekkür ederiz.

Eski zaman adliyelerinin önünde padişahlar, fukaralarla diz çöküp muhakeme olması ve Hazreti Ömer (radiyallâhu anh) adaleti zamanında âdi bir Hıristiyanla, Hazreti Ali (radiyallâhu anh) âdi bir Yahudi ile muhakeme olması ile gösterilen, adliyedeki haktan başka hiçbir şeye âlet olmadığını gösteren adliyelik adaletinin bu sırr-ı azîmine bizimle alâkadar olan bu adliyeler –bize temas eden cihette– mazhar olmuşlar. Onun içindir ki, sekiz senedir bu kadar işkenceler, hapisler, tazyikatlar gördüğüm halde, hiçbir adliye adamlarına, bu sırr-ı azîme binaen, değil küsmek ve beddua, bilâkis kalben bir minnettarlık, bir nevi teşekkür, bir tebrik var.

Said Nursî

Üstad elli senedir peşinde dolaşan gizli düşmanlarının yirmi sekiz senelik Risale-i Nur hizmetinde, 130 kitabında ve altıyüzbin talebesinde bütün araştırmalarına rağmen, suç olacak hiçbir şey bulamamalarını değerlendirirken diyor ki: “Değil sıradan insanlar, ehl-i takva insanlardan bile bir tek kişinin araştırılsa on mektubundan on günde onu mesul edecek bazı meseleler bulunabilecekken; bu hizmette bu kadar insanın, yirmi üç mahkeme, suç teşkil edecek bir şeyini bulamaması tamamen Cenâb-ı Hakk'ın özel himaye ve korumasından başka bir şey değildir.”

354. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, Sıddık, Vefadar, Fedakâr Kardeşlerim!

Evvelen: Bütün ruh u canımla fevkalâde nuranî Hizmet-i İmani-yenizi tebrik ederim.

Sâniyen: Ankara'da dindar Ahrarların kongresinde beni Diyanet Riyaseti dairesinde bir vazife ile tanzif etmeyi hararetle istemelerine ve Medresetü'z-Zehra'nın Nur talebelerini, bu meselede bana kabul ettirmekte vasıta yapmalarına karşı derim:

O toplantıda bu teklifi yapan meb'uslara ve dindar arkadaşlarına çok teşekkür ve çok selâm ve muvaffakiyetlerine çok dua ederiz. Fakat ben ziyade zayıf ve şiddetli hasta ve ihtiyar ve kabir kapısında ve perişan olduğumdan, o kudsi vazifeyi yapmaya iktidarım olmamasından, benim yerimde Risale-i Nur'un şahs-ı mânevîsi, benim bedelime Nur şâkirdlerinin has ve hâlis ve İslâmiyet'in hakikî fedakârlıklarının şahsiyet-i mânevîyesi, o kudsi vazifeyi şimdiye kadar gayr-ı resmî perde altında yaptıkları gibi, inşaallah resmî bir surette dahi yapabilecekler. Onlara havale ederiz...

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Duanıza muhtaç kardeşiniz

Said Nursî

Ankara'da dindar siyasiler bir kongre tertip ediyorlar ve orada Üstad'ın Diyanet İşleri'nde bir göreve getirilmesini teklif ediyorlar. Hatta Üstad'ın bu vazifeyi kabul etmesi için talebelerini vasıta yapmak istiyorlar. Üstad onlara teşekkür ediyor ve fakat o kudsi vazifeyi yapamayacağına dair hastalık ve ihtiyarlık gibi mazeretlerini ileri sürüyor. Sonra da "Benim bedelime Nur Talebelerinin hâs, hâlis ve İslâmiyet'in hakiki fedakârlıklarının şahsiyet-i manevîyesi, o kudsi vazifeyi şimdiye kadar gayr-i resmi perde altında yaptıkları gibi, inşaallah, resmi bir sûrette dahi yapabilecekler. Onlara havale ederiz." diyor.

355. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

(İmanın dünyada dahi bir nevi cennet lezzetini benim hayatımda temin ettiğine dair.)

Ben dokuz yaşımdan beri şefkatli validemi görmediğimden sohbetinde bulunamadım. O hürmetli muhabbetten mahrum kaldığım ve üç hemşiremi de on beş yaşımdan sonra göremediğim –Allah rahmet

etsin- vâlidemle beraber berzah âlemlerine gittikleri için, dünyanın çok zevkli, lezzetli olan uhuvvetkârâne sohbetlerinden merhamet ve hürmetten mahrum kaldığımdan ve üç kardeşimden iki kardeşimi elli seneden beri görmediğimden –Allah onlara rahmet etsin– öyle kıymet-
tar, dindar, âlim iki kardeşimin sohbetinden, hürmetkârâne muhabbet, merhametkârâne şefkattteki sürurdan mahrum kaldığımdan, bu dünyada Risale-i Nur'un imanda cennet çekirdeği bulunduğunu gösterdiği gibi; bugün dört fedakâr, hizmetimde bulunan mânevî evlâtlarımla bir seyahat ettiğim zaman imandaki cennet çekirdeğinin bir zerreciği kat'iyen ruhuma ihtar edildi.

Ömrümde mücerret kaldığımdan dünyada çocuklarım olmamasından, çocuklara karşı şefkatkârâne zevklerinden, memnuniyetlerinden de mahrum kaldığımla beraber, bu noksaniyeti hissetmiyordum. Bugün dört yarama mukabil, Cenab-ı Hak gayet zevkli bir mânâyı ihsan etti, üç cihetle tedavi etti.

•Birincisi: Risale-i Nur'da beyan edilen hadis-i şerifteki *عَلَيْكُمْ بِدِينِ* السَّرِيَّةِ sırıyla, ihtiyar kadınların Risale-i Nur cihetinde harika istifadeleri ve zevk-i ruhanîleri, merhume validemin merhametkârâne hususî şefkatinden gelen lezzete mukabil küllî ve umumî bir surette binler valideleri rahmet-i ilâhiye bana ihsan ettiği gibi, üç merhume hemşirelerimin şefkatkârâne, kardeşâne sevinç ve sürurlarına bedel, yüz binler genç hanımları bana hemşire nev'inde Risale-i Nur cihetiyle verip dualarıyla ve Nurlar'la alâkadarlıkları ile hemşirelerim yüzünden kaybettiğim üç fayda yerine binler fâide-i mânevî ve sürur-u ruhî ihsan etmiş. Bu ikinci kısmın hakikat olduğuna çok delil ve emareleri var, kardeşlerim biliyorlar.

•Hem merhum kardeşimin vefatıyla fedakârâne dünyadaki maddî, mânevî muavenetlerinden ve muhabbet ve şefkatlerinden mahrumiyetime bedel, rahmet-i ilâhiye o hususî iki-üç kardeş yerine yüz binler hakikî kardeş gibi hakikî şefkat, muavenet ve yardım eden, hattâ değil yalnız dünya hayatını, belki hayat-ı uhreviye sermayesini de Risale-i Nur'un hizmetinde bana yardım etmek için fedai kardeşleri ihsan etmiş.

•Dünyada evlâtlarım olmadığından, gayet zevkli olan çocuklara şefkat meziyetinden mahrumiyetime bedel, bir-iki çocuk şefkatine bedel, yüz binlerle mâsumları ki, ileride Risale-i Nur'la beslenmeleri

cihetiyle, bu hususî, cüz'î üç şefkatkârâne vaziyeti yüz binlere çevirdi. Buna dair çok emareleri var. Hattâ bana hizmet edenler biliyorlar ki, peder ve validesinden çok ziyade bir şefkat, bir hürmet, bir bağlılık, mâsum çocukların bana karşı Bolvadin'de ve Emirdağ'ndaki ekser yollarda göstermeleri, bu cüz'î, şahsî, hususî zevki, lezzeti, şefkatkârâne hürmeti binler küllî ve umumî bir surete çevirdiğine çok misalleri var.

Mübarek bir kısım zîruhlarda hiss-i kablelvuku olduğu gibi, mâsum çocukların bir hiss-i kablel vuku ile, Risale-i Nur'un onlara dünyevî, uhrevî bir babalıkla terbiye ve muhafaza etmesini ruhları hissetmiş ki, Nur'un hizmetkârına babalarından ve validelerinden daha şiddetli bir hürmet gösteriyorlar. Hattâ benim hiç görmediğim, tanımadığım üç yaşındaki bir kız çocuğu yalın ayak, dikenlere basarak, koşarak geldi. Hattâ pek çok dostlarım Bolvadin'de bulunduğu için otomobille çok hızlı gittiğimiz halde kurtulamıyoruz. Hattâ her yerde, hiç beni işitip görmedikleri halde, peder ve validesine gösterdikleri alâkayı göstermeleri, benim hakkımda, nefsim, hevesim cismanî cihetinde dahi imanda bir cennet çekirdeği var olduğunu gördüm.

Said Nursî

Bu mektupta Üstad, kendi hayatından misaller vererek imanın dünyada bile Cennet lezzetini temin ettiğini beyan ediyor.

Üstad, dokuz yaşından sonra bir daha annesini görmemiş. Üç kız kardeşini onbeş yaşından sonra görmemiş. Üç erkek kardeşinden ikisini elli seneden beri görmemiş. Evlenmediği için de çocuklara karşı şefkatli zevk ve memnuniyetlerden mahrum kalmış. Ama Cenab-ı Hak bütün bu dört çeşit mahrumiyetlere karşı, gayet zevkli üç çeşit tedavi ihsan etmiş:

Birincisi: "Ahir zamanda ihtiyar dindar kadınların dinine (sağlam itikatlarına) tâbî olun." hadis-i şerifi sırrıyla, ihtiyar kadınların ve genç hemşirelerin Risale-i Nur vasıtasıyla iman-ı billahtan, marifetullahtan ve muhabbetullahtan aldıkları ruhânî haz ve zevkleri, Üstad için bir anne yerine binlerce vâlidenin şefkati gibi bir anne ve üç kızkardeş yerine, binlerce valide ve kız kardeş şefkatini, sevinç ve sürûrunu hissettirmiş.

Aynı şekilde vefat eden erkek kardeşi yerine Cenab-ı Hak binlerce fedâkâr, cefâkâr, fedâî, sadakatta önder talebe ve kardeşleri Risale-i Nur ile bahşetmiş.

Evlatlar yerine de Cenab-ı Hak, yüzbinlerce masumların Risaleler’le mânen beslenmeleri cihetiyle Üstad’a evlat vermiş. Arasına Üstad Bolvadin ve Emirdağ’da geziye çıkınca, tarlaların içinde yalın ayak koşan çocuklar, dikenlerin batmasına aldırmaz etmeden “Bediüzzaman dede!. Bediüzzaman dede!” diye bağırarak arabasına doğru koşuyorlar. Hatta Üstad bu dikkate değer enteresan hususu şöyle değerlendirip yorumluyor: “Mübarek bir kısım zîruhlarda hiss-i kable’l-vuku olduğu gibi, masum çocukların bir hiss-i kable’l-vuku ile, Risale-i Nur’un onlara dünyevî, uhrevî bir babalıkla terbiye ve muhâfaza edeceğini ruhları hissetmiş ki, Nur’un hizmetkârına babalarından ve vâlidelerinden daha şiddetli bir hürmet gösteriyorlar. Hatta benim hiç görmediğim, tanımadığım üç yaşındaki bir kız çocuğu yalın ayak, dikenlere basarak, koşarak geldi. (...) Her yerde, beni hiç işitip görmedikleri halde, peder ve vâlidelerine gösterdikleri alâkayı göstermeleri, benim hakkımda, nefsim ve cismânî hevesim cihetinde dahi, imanda bir Cennet çekirdeği var olduğunu bildirmiş oldular.”

356. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Üstadımızı ziyarete gelip de görüşmeyenlerin ve biz görüştürmeden gidenlerin hatırları kırılmamak için, Üstadımızın gizli, harika bir ahvâl-i ruhiyesini beyan etmeye mecbur olduk. Hattâ bugün bir parça dikkatsizlik ettiğimizden, gayet çok muhtaç olduğu hizmetimize nihayet vermek niyet ettiği halde, şimdiki yazacağımız şey hatırına geldi; bizi de affetti, helâl etti.

İşte hakikat budur:

Biz de kat’iyen anladık ki, Üstadımız ekser hayatını tecerrüdle geçirdiği gibi, bütün hayatında hediyeleri kabul etmemek ve mukabil-siz hediyeler onu hasta etmek gibi, şimdi hürmet ve dostluk cihetiyle onunla görüşmek, ona gayet ağır geliyor. Hattâ mükerreren biz de anladık. Musafaha etmek, elini öpmek, kendine tokat vurmak gibi, ruhen müteessir oluyor. Ve ona bakmaktan, dikkat etmekten de şiddetle müteessir oluyor. Hattâ hizmetinde biz bulunduğumuz halde, zaruret olmadan bakamıyoruz.

Bunun sırrı ve hikmetini kat'iyen anladık ki, Risale-i Nur'un esas mesleği hakikî ihlâs olmak cihetiyle, şimdiki tezahür, sohbet etmek, fazla hürmet etmek, bu enaniyet zamanında bir nefisperestlik, riyakârlık, ta-sannu alâmeti olmak cihetiyle ona şiddetle dokunuyor. Çünkü der:

“Benimle görüşmek isteyen, eğer âhîret için, Risale-i Nur için ise, Risale-i Nur bana kat'iyen ihtiyaç bırakmamış. Milyonlar nüshası her birisi on Said kadar fayda veriyor. Eğer dünya cihetiyle ve dünyaya ait işler için görüşmek ise, o, dünyayı şiddetle terk ettiği için, dünyaya dair şeyleri mâlâyani, vakti zâyi etmek olduğu için cidden sıkılır. Eğer Risale-i Nur'un hizmetine, intişarına ait olsa, bana hizmet eden hakikî fedakâr talebelerim ve mânevî evlâtlarım ve kardeşlerim benim bedeli-me görüşmeleri kâfi; bana hiç ihtiyaç yok.”

Uzun yerlerden, uzak memleketlerden gelenlerle beraber başka kardeşlerimizin de hatırları kırılmasın. Çünkü, on seneden beridir her sabah okuduğu ve başkaları onu tevkil ettiği evrad okumasında sevabı bağışladığı vakit der ki:

“Yâ Rabbi! Benimle görüşmek için gelip görüşmeden dönenlerin defter-i a'mâlîne de yazılsın” diye ruhlarına hediye ediyor. Üstadımızın bu hâlini kardeşlerimize beyan ediyoruz.

الْباقِي هُوَ الْباقِي

Hizmetinde bulunan
Nur talebeleri

Üstad'ın hizmetinde bulunan Nur Talebeleri, Üstad'ın ziyaretine gelip görüşmeden giden ve bu yüzden üzülen ziyaretçilere kırılmamaları için şöyle bir açıklamada bulunuyorlar:

- 1- Üstad, hayatının çoğunu, gözaltı, hapishane gibi tecerrüdlerle insanlardan uzakta, bir nevi inzivada geçirmiş...
- 2- Hayatı boyunca karşılıksız hediye almamıştır.
- 3- Mukabilini vermeden alıp yedikleri kendisini hasta etmiştir.
- 4- Şimdi hürmet ve dostluk cihetiyle onunla görüşmek, ona gayet ağır gelmektedir.

5- Hürmet etmek ve tokalaşmak; tokat vurmuş gibi kendisini ruhen müteessir etmektedir. 6- Onun yüzüne bakmak, nazar dokunmuş gibi ona te'sir etmektedir.

İhlâs mesleğini esas almış bir hizmet önderinin elbette böyle olması gayet normaldir. Onun için ziyaretçilerin kırılmamaları ve üzülmemeleri gerekmektedir. Zâten Üstad şöyle dua etmektedir: “Yâ Rabbi! Benimle görüşmek için gelip görüşmeden dönenlerin amel defterlerine de yazılsın.” diye okuduğu evrad ve ezkârın sevaplarını onlara da bağışlamaktadır.

357. Mektup

İleri Gazetesinin 13 Nisan 1957 tarihli nüshasından alınmıştır:

Üstad Bediüzzaman'ın uğurlu elleriyle yeni bir camiin temeli atıldı.

Üstad Bediüzzaman Said Nursî 3. Eğitim Tümeni Camii'ne harç koydu. (Isparta hususî muhabirimiz bildiriyor.)

Isparta'nın geçen yıllarda teşekkül etmiş bulunan Üçüncü Eğitim Tümeni için yaptırılmasına karar verilen camiin temeli, tertip edilen muazzam bir merasimle atılmış ve bu törene Isparta'da bulunan Risale-i Nur Müellifi Üstad Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri de davet olunmuşlardır. Büyük bir alâka ile karşılanan Üstad, törenden sonra, uğurlu elleriyle temele ilk harcı koymuşlar ve dualarda bulunmuşlardır.

Isparta'da kurulan Üçüncü Eğitim Tümeni için Nisan 1957'de câmi yaptırılması kararlaştırılıyor. Temel atma törenine Üstad da katılıyor. Merhum Osman Kara Hocamız da o zaman İmam-Hatip öğrencisi olarak orada bulunuyor ve olaya şahit oluyor. Bu durumu bize şöyle anlatmıştı: “Üstad, arabasından indi. Önce iki tarafında talebeleri vardı. Tören kıtasının yanına gelince onların arasından sıyrılıp delikanlı bir komutan gibi askerlere doğru yürümeye başladı. Tören komutanı, hemen bir dikkat çekti! Üstad her iki taraflarına geçip iyice bir kontrol ve teftiş etti... Dualar etti. Sonra harç konulacak temele geldi. Orada bulunan üst rütbeli subaylar ve halk saygı gösterisinde bulundu. İlk harcı da temele attı ve dua etti. Daha sonra bir Cuma günü tören komutanını camide abdest alırken gördüm ve ‘Nasıl oldu da üstlerinden çekinmeden Üstad’a askerleri selam durdurmak için onlara dikkat emrini verdin?’ diye sordum. ‘O

anda içimden öyle geldi ve öyle yaptım. Artık başka türlü de yapamazdım.’ diye cevap verdi.”

Bayram Ağabey anlatıyor: “Bir gün Üstadımızla Barla’ya gidecektik. Zübeyir Ağabey de vardı. Şoför de Mahmut Çalışkan’dı. Isparta İmam-Hatip Okulunda Kur’an Hocası ve Kesikbaş Câmii’nde imamlık yapan Hafız Feyzi Efendi, Üstadımıza geldi, Tugay’da yapılacak caminin temelini atılacağını Üstadımızın da gelmesini rica etti. Barla’ya hareket etmek üzereyken Üstadımız Hafız Feyzi’yi kıramadı. “Peki gideceğiz.” dedi. Isparta’nın ileri gelenleri hep oradaydı. Üstadımız da kalabalığın içine girdi. Tugay’ın subayları Üstad’a bakıyorlardı. Çünkü hiç böyle bir zât görmemişlerdi. Kılık-kıyafeti şcâir-i İslâmiye’yi gösteriyordu. Elinde şemsiye, gözünde Güneş gözlüğü vardı. Biz de Zübeyir Ağabey ve Mahmut Çalışkan ile Üstadımızın arkasındaydık. Bütün nazarlar Üstadımızdaydı; herkes birbirine “Bu zât kim?” diye soruyordu. Bir yüzbaşı koşarak bir sandalye getirdi ve “Buyurun efendim, oturunuz.” dedi. Üstad da kendisine teşekkür ederek oturdu. Tugay Komutanı çok güzel bir konuşma yaptı. Üstadımız da dinledi. Konuşması bittikten sonra Tugay Komutanı, Üstadımıza işaret ederek “Hoca Efendi câmiye harcı koysun.” dedi. Üstadımıza da Zübeyir Ağabey, malayı doldurdu ve verdi. Üstad “Bismillah” dedi ve harcı attı. Biz de Üstadımızın arkasındaydık. Tugay Komutanı Feyzi Fırat Bey, Üstadımıza ve Isparta halkına teşekkür etti. Ondan sonra birçok subay Üstad’a karşı hürmetle alâkadar oldular. Biz Isparta ve Barla’ya giderken, Üstadımız subaylara ve erlere daima eliyle selâm verirdi. Hatta Isparta’nın içinde orduevi vardı, oradan geçerken Üstadımız subayları gördüğünde daima onları selâmlardı. Onlar da Üstadımızın selâmını ayağa kalkarak alırlardı. Üstadımız askerleri çok sever, fazla alâkadar olurdu. Tugay Camii’nin yapılmasını çok arzu ediyordu ve çok memnun olmuştu. Câmi temeli kalkmaya başladı. Maalesef 27 Mayıs İhtilâli oldu ve câmi kaldı. Yeri hâla boş duruyor.”

Ben askerliğimi 1975 yılının 7. ayında dört aylık kısa dönem yedek subay olarak Isparta’da 17. Bölükte yaptım. İlkokulda da numaram 17 olduğu için bu tevafuğa sevindim. Cuma namazlarını Isparta Tugayı’nın içindeki inşaatları tamamlanmamış karkas binaların içinde kılıyorduk. Sonra Bayram Ağabey’in anlattığı bu cami yerini bulduk. Üzerine çöpler ve odunlar atılmıştı. Hepsini temizledik. Duvarlar ve temeller sapasağlam duruyordu. Fakat bizim askerlik süremiz bitti ve terhis olarak oradan ayrıldık. Maalesef yine boynu bükük kaldı...

358. Mektup

Acip Bir Hadise

Üstadımız Said Nursi'de bilhassa son zamanlarda bir hal vaki olmuş ki. Kat'iyen kimse ile konuşmuyor. Hatta biz hizmetçileri ile dahi iki dakikadan fazla konuşsa bir hararet başlıyor. Bu acib haletin sukunet bulması için, ara sıra bazı günler tebdil-i hava niyetiyle kırşara çıkıyor. Hiçbir kalabalık yere gidemiyor. Hatta camiye de gidemiyor. Odasından çıktığı vakit, hemen hususi otomobiline bir veya iki hizmetçisiyle biniyor. Bazen da haftada bir veya iki defa kira ile tuttuğu Eğridir'deki evine gidiyor. Birkaç saat kaldıktan sonra yine Isparta'daki ikametgahına dönüyor.

Bugünde yine Eğridire gitmişti. Tam evinin önünde birisi rast geldi ve bize hitaben; "Derhal Ispartaya dönmenizi emrediyorum." dedi. Biz önce kim olduğunu bilemedik. Sonra anladık ki, Eğridir'e birkaç gün evvel Van vilayetinin bir kazasından gelen yeni kaymakam imiş. Biz, "Hangi kanun veya hangi talimat nizamnameye istinaden arabamızın önüne geçip şehre girmeyi men ediyorsunuz?" diye bu keyfi ve kanunsuz harekete mukavemet edeceğimiz anda, Üstadımız Said Nursi bizi bundan men etti. Hem de Said Nursi'ye sarsılmaz bağlılık ve büyük bir hürmetleri olan şehirli ve köylü ahalinin hususan pazar münasebetiyle bugün kalabalık olmasıyla, kanun hilafına hareket ettirilen bir kimsenin yüzünden çıkacak herhangi bir hadiseyi önlemek için geriye dönmüştür.

Söyle kanaatımız geldi ki: Üstadımız Said Nursi siyasete kat'iyen karışmadığı ve insanlarla görüşmediği halde, Risale-i Nur'un Anadolu ve Şark vilayetlerinde ve hatta Âlem-i İslam'da fevkalade hüsn-ü kabul görmesi ve Ankara'da hükümetin müsaade teyidiyle büyük mecmuaların resmen tab' edilmesi ve bütün mahkemelerinden beraat kazanması sebebiyle, Risale-i Nur'la alakadar olan çok büyük bir kütle Demokrat lehinde olarak hareket ettiklerinden ve bilhassa bu vaziyet şark vilayetlerinde pek zahir müşahede edildiğinden, Nur Talebeleriyle hükümetin maabeynini bozmak için bazı zındıklar ve eski parti taraftarlarının planıyla bu yeni kaymakamı, asayiş ve din aleyhinde olan, böyle muameleye vesile yapmışlar. Üstadımız en cebbar firavunlara karşı izzet-i İslamiyeyi muhafaza edip

baş eğmediği ve hatta esareti vaktinde Rus'un başkumandanına kıyam etmeyerek ve idamı kabul edecek derecede bir izzet-i diniyeyi taşıdığı halde, bu mübarek vatanda asayişe zarar gelmemek için, en küçük bir jandarmanın dahi hüremtsiz ve ismetsiz muamelesine ses çıkarmıyor, sabırla karşılıyor. Sebebi de Kur'an 'ın bir kanun-u esasisi olan sırrıyla, وَ لَا تَرُؤْ وَ اَزْرَةً وَ رُؤْرَ اُخْرَى “Bir adamın cinayetiyle başkası mesul olamaz-kardeşi de olsa.”

Said Nursi, Risale-i Nur okuyanlara, hususan bütün vilayat-ı şarikiyedekilere Nur dersleriyle demiş ki: “Dahili asayişe ilişmek, yüzde on cani yüzünden doksan masuma zulüm ve zarar vermektir. Onun için, Risale-i Nur okuyanlara ilişmek değil, muhafaza etsinler.” İşte bu sır için siyasete ilişmiyor. Asayişi bütün kuvvetiyle muhafazaya çalışıyor. Yine bugün de, bu müessif hadiseden dolayı kaymakama hiddet etmemiş, bilakis selam göndererek hakkını helal ettiğini bildirmiştir. Asayiş lehinde izzetini ve milletin ahireti için dünyasını ve hatta lüzum olsa ahiretini feda eden böyle bir İslam kahramanı muhterem bir ihtiyar misafirin hukukunu müdafaa kadirşinaslığı, herkesten evvel misafir bulunduğu Isparta vilayetinin hükümetine ve Demokratına düşmektedir.

15. 4. 1957

Demokrat Nur Talebeleri namına

Rüştü Çakın, Mehmet Süzer, Mehmet Babacan,
Tahiri Mutlu, Ziver Gündüzalp

Düşüncelerinin halisane olduğunu ben de bilmekteyim.

Demokrat Milletvekili
Kemal Demiralay

Nüfuzsuz, nüfusların iktidara getirdiği Demokrat Parti, iktidarı olup bir türlü muktedir olamadığı için, Halk Parti'yi tutan memur çoğunluğu çoğu zaman hükümete köstek olmuş, halkla arasını açmak için ellerinden geleni yapmışlardır. Pazar yerinde kalabalık önünde hiçbir kanuna dayanmadan keyfi olarak Kaymakam Eğirdir'e ziyarete gelen Üstad'ın karşısına çıkarak “Derhal Isparta'ya dönmenizi emrediyorum.” diyor. Kendisini idama gönderecek Çarın dayısı Nikola Nikolaviç'e Rusya'da esaretinde ayağa kalkmayan, birçok firavun meşrep güç temsilcilerine boyun eğme-

yen, esaret dönüşü Başkomutan Enver Paşa başta, pek çok paşanın, elini öpüp hürmet gösterdiği onurlu âlim olan Bediüzzaman Hazretleri hazm-ı nefis edip olay çıkmasına meydan vermeden geriye dönüyor. Rahîm ve Hakîm ismine mazhar olan Üstad, merhamet ve hikmetle hareket edip menfi bir olayın önünü işte böyle almış oluyor.

Halbuki birçok yerde bu gibi tahrik ve provakeler sebebiyle birçok kan akıtılmıştır. Bir taraftan mesele izzet-i nefis meselesi yapılmıyor ama öbür taraftan hak aramak, olayı gözler önüne sermek için hükümete bilgi için dilekçe veriliyor ve gereğinin yapılması isteniyor.

Bu hususta Bayram Yüksel Ağabey diyor ki: “Üstad, hava almak ve gezmek için Eğirdir’e gitmişti. Eğirdir’in Halk Partili Kaymakamı, Üstad’ı, Eğirdir’e sokmak istemedi. Üstad’ın kıyafetine ilişmek istemişti. Üstad, çok üzülmüş ve hiddetlenmişti. Bu hâdise üzerine Risale-i Nur Talebeleri “Acıp Bir Hâdise” başlığı altında bir yazı neşrettiler.”

359. Mektup

Hüseyin Avni ve Tahsin Tola ile bir hasbîbaldir

Biz Nur şâkirtleri, Üstadımızın hizmetinde ve mesleğinde bulunduğumuzdan, siyasetlerle alâkamız yoktur. Fakat Demokratlar Nurlar’ın neşrine müsaadekâr olmaları ve eskiden beri Nur’un men’ine dair zulümleri yapmadıklarından, Demokratın hatırı için seçimlerle alâkadar olduk. Evvelki defa gibi bu defa da Nurcuların epey faydası, Demokrat lehine oldu. Üstadımıza ve Nurlar’a en ziyade faydası dokunan eski adliye vekili Hüseyin Avni ve Senirkent Meb’usu Tahsin Tola herkesten ziyade kazanmaları lâzımken kazanmamaları bizi çok müteessir etti diye Üstadımıza söyledik. Bize dedi ki:

“Müteessir olmayınız. Ben de sizinle beraber olarak onları tebrik etmeliyiz. Çünkü, iki sene zarfında elli sene kadar hükûmete, vatana, millete, dine, âsâyîşe hizmet ettiklerine delil-i kat’î, kerametkârâne –Üstadımızın ona müracaatı olmadan– Rehber’in kurtulmasını arzu ettiği aynı dakikada, müsâdere edilen iki yüz Rehber’in bize iadesine emir vermesiyle iki yüz bin adam Rehberden istifade etmesiyle ona duacı olması; ve Tahsin Tola’nın ehemmiyetli çalışmasıyla Sözler mecmu-

ası resmen Ankara'da tab' edilmesiyle hem âsâyîşe, hem Demokrata, hem bu vatan ve millete yüz sene meb'usluk etmek kadar faydası oldu. Şimdi bu kadar mânevî, hakikî, hususan bâkî ve uhrevî kâr onlara yeter. Bir-iki sene memuriyet ve meb'usluğa çalışmakla o bâkî elmas gibi hizmetlerini, kırılacak fâni şîşeye âlet yapmamak gerektir. Onun için ben onları tebrik ediyorum. Siz de onları tebrik ediniz, dua ediniz. Hattâ ben Tahsin Tola'nın tekrar meb'us olmasını istedim, tâ Nurlar'a hizmet etsin; fakat onun evvelki hizmeti kâfi geliyor. Kapıyı açmış, daha ihtiyaç kalmadı."^{Hâşiye 17}

Nur talebelerinden
Mehmet Kaya, Hüsrev, Tâhirî, Sungur,
Zübeyir, Ceylân, Bayram

Demokrat Parti'den Adalet Bakanı olan Hüseyin Avni Bey ile Senirkent Milletvekili Tahsin Tola Ağabey, son seçimlerde de adaylıklarını koyuyorlar fakat parti içindeki bazı menfi ve muarız kişiler, bunların seçimlere girmesini istemedikleri için ilk başta eliyorlar. Tabii böyle bir ayak oyununa üzülmemek elde değil. Üstadımız da onları teselli etmek için güzel sözler söylüyor. Zâten daha sonra 27 Mayıs İhtilali olunca onların milletvekili olmamalarının onlar hakkında hayır olduğu da anlaşılıyor. Çünkü bütün Demokrat Partililer Yassı Ada'ya gönderiliyor.

360. Mektup

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Vasiyetnamenin Bir Zeyli

Eşref Edib'in neşrettiği Tarihçe-i Hayat'ın otuzuncu sayfasında ki Said'in hususiyetlerinden altı numûnesinden yedinci numûnesi ki,

^{Hâşiye 17} Üstadımız dedi ki: Dünya cihetiyle meb'us olmadığından, ayda bir miktar banknot kaybetti. Şimdi onun hizmetiyle Sözler mecmuasının neşriyle milyonlar adamlar içinde yalnız benim hisseme mukabil bir şey lâzım olsaydı, ben -elli bin lira kadar bana fayda oldu- eğer param olsaydı, böyle azîm bir yekûn ona verecektim. Şimdi bu hakikati nazar-ı dikkate almak lâzım gelirken, tekrar meb'us olsaydı, bu hakikat nazara alınmayacaktı. Onun için bazı dinsiz zâlimlerin parmağıyla kazanmadığından müteessir olmasın.

mukabelesiz hediyeı ömründe kabul etmemek, kanaat ve iktisada istinaden, şiddet-i fakriyle beraber, altmış yetmiş sene evvelki kendi talebelerinin tayınatını da kendisi verdiği acip vaziyetin şimdiki bir misâli ve bir sırrı kaç senedir anlaşıldı diye, vasiyetnamenin âhirinde bunu yazmanın zamanı geldi.

Evet, şiddet-i fakr ve istiğna ile hediye almamakla beraber, Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, yasak olmayan daktilo makinesiyle intişar eden Risale-i Nur'un verdiği sermaye ile, şimdi mânevî Medresetü'z-Zehra'nın dört-beş vilâyetinde hayatını Risale-i Nur'a vakfeden ve nafakasına çalışmaya zaman bulamayan fedakâr Nur talebelerinin tayınatına acip bir bereketle kâfi gelen ve Nur nüshalarının fiyatı olan o mübarek sermayeyi ben öldükten sonra da o hâlis, fedakâr kardeşlerime vasiyet ediyorum ki, altmış-yetmiş sene evvelki kaidemi yetmiş sene sonraki şimdiki düsturlarıma aynen tatbik etsinler. İnşallah Risale-i Nur'un tab' serbestiyeti olsa, o düstur daha fazla inkişaf eder.

Medâr-ı hayrettir ki, o eski zamanda evkaftan beş talebenin tayınatını Van'da Eski Said kabul etmiş, o az para ile bazen talebesi yirmiye, otuza, altmışa kadar çıktığı halde kendi talebelerinin tayınatını kendisi veriyordu. O kanaat ve iktisadın bereketiyle ve kendi beş-altı mavzer tüfeğini satmakla istiğna kaidesini bozmadı. O zaman meşhur Tâhir Paşa gibi çok yardımcıları varken kaidesini bozmadı. O altmış-yetmiş senelik düstur-u hayatının, bir işaret-i gaybiye ile altmış-yetmiş sene sonra o kanaat ve istignanın bir meyvesi inâyet-i ilâhiye ile ihsan edildi ki, o kadar mahkemeler ve yasaklar ve müsâdereleler ve eski hurufla izin vermemekle beraber, kaç senedir dört-beş vilâyet vüs'atindeki mânevî Medresetü'z-Zehra'nın fedakâr talebelerinin tayınatını Risale-i Nur kendisi hediye etti.

Hâlbuki, o nüshaların bir kısm-ı mühimmini hediye olarak mukabelesiz etrafa ve âlem-i İslâm ve Avrupa'ya gönderdiği ve elindeki nafakasını Nur'un teksirine sarfettiği halde, yine Nur'un nüshaları acip bir tarzda hem kendine, hem o hâlis fedakârlarına kâfi gelmesi, eski zamandaki işaret-i gaybiyesinin bir güzel meyvesi ve bir hikmeti olduğuna kat'iyen kanaatim geldiğinden, vasiyetnamemin âhirinde beyan ediyorum:

Bu vasiyetname benden sonra bâki kalan tayınat içinde de konulsun, tâ ki bazı insafsız insanlar "Bu Said günde beş on kuruşla yaşadığı

ve kimseden para almadığı halde şimdiki mirası yüzer lira görünüyor, nerede buldu?” dememek için bu hakikati izhar etmek münasip olur.

Şimdi mânevî evlâtlarım, fedakâr hizmetkârlarım olan Zübeyir, Ceylân, Sungur, Bayram, Hüsnü, Abdullah, Mustafa gibi ve has ve hâlis Nur’un kahramanları olan Hüsrev ve Nazif, Tahirî, Mustafa Gül gibi zatların nezaretinde o düsturumun muhafaza edilmesini vasiyet ediyorum.

Said Nursî

Üstad Van’da eski talebelerinin tayinlerini kendisi temin ettiği gibi Risale-i Nurlar’ın yazılmasından sonra yani Yeni Said dönemindeki talebelerinin tayinlerini de veriyordu. Daktilo ile çoğaltılan veya teksir makinası ile neşredilen yahut matbaada basılan Risaleler’in gelirlerinden bir kısmını işte bu yeni talebelerinin yani hayatını Risale-i Nur hizmetine vakfedenlerin tayini için veriyordu. Vasiyetnâmesine bir ek yaparak kendinden sonra da bu durumun devamını istemiştir. Gerçekten Üstad’ın vefatından sonra vasiyet ettiği üzere hayatını Nur’a vakfendenlere bu mübarek sermayeden tayinleri verilmiştir.

361. Mektup

(Bazı gazetelerde çıkan yalanlar hakkındaki bir tezkîbi berâ-yı mâ-lûmat gönderiyoruz.)

Bazı muhalif gazeteler, Risale-i Nur talebelerine tekrar “tarikat kurmuşlar” ithamını yaptıklarını gördük. Bunun hakikatle hiçbir alâkası yoktur. Bu husus Risale-i Nur dâvâsını gören 10’a yakın Ağır Ceza Mahkemesi’nin kat’iyet kesbetmiş kararlarıyla sabittir.

Hem tarikata dair en küçük bir emareye vaktiyle müsâdere edilip sonra bilâ-kayd ü şart sahiplerine iade edilen Risale-i Nur kitapları ve mektupları arasında tesadüf edilmemiştir. Bilâkis, Üstadımız Said Nursî’nin mektuplarında ve müdafaalarında kat’î bir lisanla beyan ettiği, “Zaman tarikat zamanı değil, imanı kurtarmak zamanıdır. Tarikatsız cennete giden pek çok, fakat imansız cennete giden yoktur.” ifadesi mevcuttur.

Bu sarahate ve bütün mahkeme ve müdde-i umumîlerin otuz sene-den beri tarikat hususunda en küçük bir delile tesadüf edememelerine

mukabil, dini ortadan kaldırmak isteyen ve bugünkü İslâmî inkişafı bir türlü hazmedemeyen, dine lâkayt, hattâ aleyhindeki bir guruh hakikat-i İslâmiyet'e tarikat namını verip kendi efkârları lehine bu vatanda bir zemin ihzar etmek peşindedirler. Elbette her defasında olduğu gibi, gizli dinsizlerin entrikalarıyla, plânlarıyla ihdas edilen bu vâkıa, bu vatan ve milletin lehine olarak tecellî edecektir. Ve Aydın ve Nazilli mahkemeleri de adaletli seleflerine ittibaen Nur şâkirtlerini tebric edeceklerdir.

Risale-i Nur'un bütün vatan sathında ve hattâ âlem-i İslâm ve Avrupa'nın pek çok yerlerinde hüsn-ü kabule mazhar olması ve Türkleri, âlem-i İslâm'la eski ittihadı muvaffak edecek bir dünyevî semeresi Nur şâkirtlerinin niyetlerinde olmadan netice vermesi ve hükûmetin bizzat İslâmiyet'e, dine, vicdan hürriyetine tam kıymet verip eski hükûmetin tahribatlarını tamire çalışması ve mukaddesata tecavüz edenlerin tenkîli hakkında bir kanun çıkarmaya teşebbüsü gibi müsbet ve ferahlatıcı pek çok hâdisâtın aynı anında o asılsız meselenin ihdası, hükûmetin ve İslâmiyet'in aleyhinde olanların mahsulü olduğunda asla şüphe etmiyoruz.

Yalanlarının birkaç delili de şunlardır:

Üstadımız Said Nursî için "Bir şah ve bir padişah gibi yaşamakta ve gelen yardımlarla geçinmektedir." diye o vicdansızlar apaçık bir iftirada bulunmuşlardır. Said Nursî, amcasının çorbasını dahi içmemiş olup, hayatında kimsenin minneti altında kalmayıp, beş bin lira hediyeye beş para değer vermeden red ve iade eden, hayatındaki istiğna düsturunu en zâlimâne muameleler ve mahrumiyetler içinde kaldığı zamanlarda dahi bozmayan ve böylece izzet-i İslâmiye ve şeref-i diniyeyi muhafaza etmiş olan bir zattır.

Evet, Üstadımızın, halkların hediyesini kabul etmemek düsturu, seksen senelik hayatıyla sabit olduğu ve otuz senelik müteaddit mahkemelerde dahi vesikalarla tahakkuk etmiş, dost ve düşmanın gözleri önünde zâhir olmuştur. Bu bedihî hakikatin herkesçe bilindiği bir zamanda böyle ithamda bulunanların ne kadar dehşetli garazkâr olduklarını ehl-i vicdanın takdirlerine bırakıyoruz...

Ankara hükûmetinin adaletiyle, Üstadımız Said Nursî'nin Risale-i Nur eserleri basılmaktadır. Hissesine düşen bir miktar kitap fiyatlarını

Üstadımız, hayatını Nurlar'a vakfedip nafakasını çıkaramayan Nur talebelerine tayın olarak vermektedir. Kendisi de bugün artık herkesin mâ-lûmu olmuş olan âzamî bir iktisat ve kanaatle yaşamaktadır. Ve bütün ömrü boyunca fevkalâde bir iktisat dairesinde kendini idare ettiğine, seksen senelik hayatını bir şahid-i sâdık olarak gösteriyoruz.

Halkı Demokrat hükûmet aleyhine geçirmek plânlarını takip eden muhtelif gazetelerin diğer bir zâhir yalanları ise, Nazilli'de iki mübarek adamın Ramazan-ı Şerif hakkındaki hasbîhalini "İslâmî bir devlet kurmak" gibi siyasetvâri bir tarzda tebdil edivermeleri, o sahte siyaset bezirgânlarının, çocukları dahi kandıramayacakları acemice bir iftira ve bir uydurmalarından ibarettir. Böyle yalanları yapmakla hangi maksatlarının istihsaline çabaladıkları kimsenin meçhulü değildir.

Nazilli'ye hiç gitmemiş olan, orada bir kimseyi tanımayan, kırk seneden beri *أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَالسِّيَاسَةِ* deyip, siyasetle alâkasını kesen, yalnız ve yalnız Kur'ân ve iman hakikatleriyle imanı kurtarmak dâvâsına ömrünü hasreden, bunun haricinde dünyevî şeylerle alâkadar olmayan, seksen yedi yaşında, daima yatakta olan, zehirli hastalıkların tesiratıyla ölüm nöbetleri geçirip "Kabir kapısındaım." diyen ve sükûnet ve istirahat pek muhtaç olan Said Nursî gibi bir İslâm müellifini böyle siyasî iftiralarla mevzubahs etmek, çok vecihlerle vicdansızlıktır. Müthiş bir gaddarlıktır. Âdi bir yalancılık derekesine sukuttur.

Herhangi bir din âlimine, bir bahane ile peygamberlik isnadını yapmak, doğrudan doğruya İslâmiyet'e bir taarruz ve Kur'ân'a bir ihanettir.

Üstadımız Said Nursî bütün ömrü müddetince Sünnet-i Seniye-ye ittibâ etmiş ve bir Sünnet-i Seniye muhalif hareket etmemek için idam cezalarını hiçe saymış ve Sünnet-i Seniye'yi ihya ve imanı muhafaza uğrunda 130 parça eser telif etmiştir. Hunhar din düşmanlarına karşı hayatını istihkar ederek mücahede etmiş ve nihayet muvaffak ve muzaffer olmuştur.

Evet, ittibâ-ı sünnet-i Ahmediye'ye dâir yazdığı bir eseri otuz seneden beri binlerce nüsha neşrolmuştur. Fahr-i Kâinat, Resûl-i Ekrem (aleyhissalâtü vesselâm) Efendimiz'in son ve hak peygamber olduğuna dair muazzam bir eseri olan Mu'cizât-ı Ahmediye kitabı da meydana dadır. Hakikat-i hal böyle olduğu halde, Said Nursî'ye böyle bir itha-

mı yapanların, hak ve hakikatten, insaf ve vicdandan ne kadar uzak oldukları kıyas edilsin. Bu ithamı yapmak, şeytanların bile hatırından geçmez.

Bu hâdisenin bir sebebi şu olmak kavîdir ki, Risale-i Nur, aile hayatına büyük bir fayda verip hanımların iffet ve namus ve ismetle ve saadetle hayat geçirmelerini temin ettiğinden, kadınlar Risale-i Nur'a çoklukla rağbet göstermektedirler. Buna bir hüsn-ü misal olarak hanımların neşrolunan birkaç makalesini din düşmanları görmüşler ve bolşeviklik hesabına birtakım uydurma bahanelerle hücumla geçmişlerdir. Fakat asla muvaffak olamayacaklardır. Onların maksatlarının tam aksine olarak Risale-i Nur'un neşriyatı erkek ve kadınlar arasında harika bir tarzda inkişaf etmektedir ve edecektir.

Hastalığı münasebetiyle hizmetinde bulunan
Tâhirî, Zübeyir, Ceylân, Bayram, Sungur, Rüştü

Bu mektupla Risale-i Nur Talebeleri bazı gazetelerin iftiralara cevap vermişlerdir. Bu kötü niyetli sinsi düşmanlar, zaman olur doğrudan karşısına çıkamadıkları İslâmiyet'e irtica der saldırırlar. Zaman olur, onun fedâkâr fedaîsine peygamberlik iddia ediyor diye hücum ederler. Bazen İslâmî bir ilmihal bilgisini mevzubahis edenlere İslâmî bir devlet kuruyorlar diyerek devleti ve mahkemeleri tahrik ederler. Böyle yapmaktan, bıkmaz, usanmaz ve utanmazlar. Dikkat edince anlarsınız ki, bunların esas planlayıcıları temelde cibillî İslam düşmanıdırlar. Yani bu yaptıkları işler aslında küfürlerinin muktezasıdır.

Ben kendim 1971 İzmir Sıkıyönetim Mahkemesi'nde bizzat şahit oldum. Sırf solculara muvazaa için yani adam kaçırıp öldüren, askere, subaya kurşun sıkan sol militanlara bir denge olsun diye oturup evlerinde Risale okuyan 54 kişiyi de mahkemeye vermişlerdi. Üstad'ın talebelerinden Nur'un Avukatı Ahmet Fezyi Kul Ağabey de sırf teselli için yazdığı bir pusulayı o sırada hapiste olan Bekir Berk Ağabey'e yazıp göndermişti. Mahkeme sırasında bu pusula Bekir Ağabey'e verilirken o sırada orada bulunan Savcı Nureddin Soyer'in solcu bir arkadaşı tarafından görülüp ihbar ediliyor. Savcı, Bekir Ağabey'den bu pusulayı alıp, Mahkeme heyeti önünde okudu. Pusulada Ahmet Fezyi Ağabey; "Müminlerin başına bir musibet gelince 'İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn' derler." mealindeki âyet üzerinde ebcedî ve cifri hesaplar yapıp "Artık musibetler 1971'de yani bu sene sona

eriyor, üzülmeysin.” kâbilinde teselli mâhiyetinde bazı sözler yazmış. Ama öbür gün baktık Cumhuriyet Gazetesi manşetten; “Ele geçen belgeye göre Nurcular 1971’de devlet kuracaklarmış.” diyerek haber yaptı. Böyle bir saptırma karşısında herkes hatta hâkimler bile şaşırıp kaldı... Şu anda bile bu çeşit ihanetli yakıştıрма ve saptırmalar, akla hayâle gelmedik itham ve iddialar devam ediyor... Allah şerlerinden korusun.

362. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

En mühim bir mahkemede son sözüm olarak “Mahkeme-i Kübrâya Şekvâ” namıyla yazılan ve Tarihçe-i Hayat’ta birkaç defa neşrolunan ve mahkemede iken Ankara makamâtına, Temyiz Mahkemesine ve mahkeme reislerine gönderilen şekvânın sebebi, o hâdisenin acip, garip, küçük bir numûnesi bu defa aynen başıma geldiği için, o “Mahkeme-i Kübrâya Şekvâ”ya bir hâşiyecik olarak beyan ediyorum:

İki gün evvel, çok müstak olduğum ve eski zamanda Anadolu medrese-i ilmiyesi hükmünde olan Konya’ya üç sebep bahanesiyle,

Biri: İki hakikatli Nur kardeşim fakir halleriyle beraber büyük bir masrafa girip İzmir mahkemesine gitmişler. Dönüşlerinde yanıma uğradılar. Ben de onları kısmen masraftan kurtarmak için, hususî otomobilimle Konya’ya kadar beraber almak;

İkincisi: On beş sene benim yanımda okumuş ve yirmi seneye yakın müftülük etmiş ve kırk seneden beri birtek defadan başka görmediğim ve bütün kardeşlerim, akrabalarım içinde hayatta bir o kalmış olan kardeşimi ve çocuklarını ziyaret etmek ve onlarla görüşmek;

Üçüncüsü: Eski Said’in ve Yeni Said’in mühim üstadlarından olan ve onun müridleri olan Mevlevîlerin her yerde Risale-i Nur’la alâkadarlıkları cihetiyle çok alâkadar olduğum ve İmam Rabbânî, İmam Gazâlî gibi mühim bir üstadım olan Mevlânâ Celâeddin’i ziyaret için gitmiştim.

Hem, Tarihçe-i Hayat’ta insanlarla görüşemediğime dair neşredilen yazı ki, “Ziyaretçilerle görüşemiyorum.” Nasıl ki, hediyelerden men etmek için Cenâb-ı Hak hastalık verdiği gibi, bu hürmetkârâne ziyaret

de bir nevi hediye-i mâneviye olduğundan, sesim kesilip bir eser-i inâyet olarak konuşmaktan men olduğumdan kardeşimin evine dahi gidemedim ki, konuşmayayım. Hiç olmazsa Konya'da iki-üç gün kalmak zarurî iken mecburî olarak bir saat içinde namazımı kılıp dönmüşüm. Fakat orada bana birden bire öyle bir vaziyet verildi ki, bütün gazetelerde neşrettiler. Kırk senedir bir defadan başka görüşmediğim kardeşimin evine dahi gidip görüşemediğim ve konuşamadığım halde, sanki binler adamlarla görüşmüşüm gibi muamele gördüm.

Gerçi, polislerin, aldıkları emre binaen o vaziyetleri cidden büyük bir sehiv idi. Fakat bu şiddetli hastalıklı halime muvafık geldiği için onlardan sıkılmadım. Bilakis helâl ettim. Allah razı olsun dedim, teşekkür ettim. Ben tebdil-i havaya çok muhtaç olduğum için, yazın dağlarda, kışın da kira ettiğim ayrı ayrı menzillerde gezmeye mecbur oluyorum. Bir yerde duramıyorum. Hastalığım şiddetleniyor. Niyet ettim, tekrar arasıra Konya gibi yerlere gideceğim. Hattâ kirasını verdiğim Emirdağ'ında iki menzilim, Eskişehir'de bir menzilim varken, o mânâsız vaziyet beni o tebdil-i havadan, o menzilleri ziyaret etmekten men edilme sebep olduğunu Konya'daki vaziyetten hissetmiştim. Ben kat'iyen kimseyle görüşemiyorum.

Bunun gibi, âdetim hilâfına bana yapılan çok gayr-ı kanunî muameleler var. İşte bu defaki mezkûr vaziyeti beyan eden şu ifâdâtım evvelce yazılan "Mahkeme-i Kübrâya Şekvâ"ya bir zeyil olarak neşre dileyebilir.

Said Nursî

Üstad, hem Mevlâna Hazretlerini ve hem de Konya İmam-Hatip Okulu'nda öğretmen olan kardeşi Abdülmecid Nursî'yi ziyaret için Konya'ya gidiyor. Aslında iki-üç gün Konya'da kalma düşüncesi de varmış. Fakat orada karşılaştığı manzara karşısında bir saat içinde namazını kılıp dönmüş. Fakat o zaman bazı muâriz ve kötü niyetli gazeteler, binlerle insanla görüşmüş ve siyasî nümâyişte bulunmuş gibi neşriyatta bulunmuşlar. Yanlış bir imaj oluşmaması için Üstad bu açıklamayı yapmıştır.

Said Özdemir Ağabey anlatıyor: "İzmir'de bir mahkememiz vardı. Âtîf kardeşle birlikte gittik. Dönüşte Isparta'ya uğradık. Ramazan'dı. Gece yarısına doğru Üstad talebeleriyle ders yapıyordu. Biz de iştirak ettik. Ders-ten sonra (ders baklavası adı altında) meyve, o yoksa para dağıtmak Üstad'ın âdetiydi. Meyveleri kur'a ile dağıtırdı. O gün kur'a ile üzüm dağıtıldı.

Üzüm kurumuştı. Çünkü, tefekkür için asmışlardı. Bana dedi ki: “Yarın yalnız seninle Ankara’ya gideceğim.” Biraz sonra tekrar aynı şeyi söyledi. Sabah, “Arabayı, hazırlayın.” dedi ve “Zübeyir bana lâzım.” diyerek Zübeyir’i de aldı. Üstad, Âtuf, Zübeyir ve Hüsnü Isparta’dan Konya’ya gittik. Emniyet haber almış, halk da bunu duymuş ve toplanmıştı. Bana “Sen konuşacaksın.” dedi. Konya’da taksimiz meydana durdu. Birden bire taksimiz etrafı bulut gibi kapandı. Üstad şoföre, kardeşi Abdülmecid Ağabey’in evine gitmesini söyledi. Abdülmecid Ağabey’in evi Konya’da, şimdiki Turizm Müdürlüğü’nün arkasında bulunuyordu. O da yola çıkmış geliyordu. Arabanın açık olan camından Üstad’la bir müddet görüştüler. Bu arada kalabalık gittikçe artıyordu. Polisler kalabalığı dağıtmak için halkı joplarla dövmeye başladı. Zübeyir Ağabey’i zorla jipe bindirmeye çalışıyorlardı. Ben polislerden kurtulup Üstad’ın yanına geldim. Üstad gelen polisler saatini göstererek, “Ben namaz kılacağım” dedi. Öğle namazını Selimiye Câmii’nde kıldık. Üstad; “Mevlânâyı ziyaret edeceğim.” dedi. Fakat polisler müzenin açık olmadığını söylediler. Müze Müdürü Mehmet Önder oradaydı. “O vazife bana ait, ben hususî olarak gezdireceğim.” dedi. İçeriye girdik. Üstad, “Ben yalnız gezmek istiyorum.” dediyse de, halk ve sivil polisler Üstad’ı yalnız bırakmıyordu. Biraz yürüdükten sonra sandukaların olduğu yere geldi, Kible’ye yönelerek dua etti. Hem de bir taraftan ağlıyordu. Üstad daha ileri gitmedi, dışarı çıktı. Şişman bir komiseri yanına çağırıldı. Kemal ismindeki bu komiser gelmedi. Başka bir polisi çağırıldı. O geldi. Ona şunları söyledi: “Ben size teşekkür ediyorum. El öptürmek bana azaptır. Buna engel oldunuz. Siz maddî olarak bu memleketin emniyet ve âsâyişine hizmet ediyorsunuz; ben ise manevî olarak hizmet ediyorum. Biz bin savcı ve bin emniyet müdürü kadar hizmet etmişizdir. Onun için bize bir vazife arkadaşı olarak bakın, başka bir gözle bakmayın. Bunu bütün arkadaşlarına söyle.” Daha sonra bana dönerek “Ankara’ya gelecektim, fakat bu hadiseler gösterdi ki, daha vakti gelmemiş.” dedi...

363. Mektup

Reis-i Cümhura ve Başvekile

Kabir kapısında ve seksen küsur yaşında, birkaç hastalıkla hasta bulunan ve ölüme kendini yakın gören bir biçâre garip ihtiyar der ki:
Size iki hakikati beyan ediyorum:

Evvelâ: Sizlerin Pakistan ve Irak'la gayet muvaffakiyetkârâne ittifakını, bu millete kemâl-i samimiyetle, sürûr ve ferah ile kazanmanızı bütün ruh-u canımızla tebrik ediyoruz. Bu ittifakınızı, inşaallah 400 milyon İslâm'ın sulh-u umumiyesine ve selâmet-i âmmenin teminine kat'î bir mukaddime olarak ruhumda hissettim. Ve namaz tesbihatındaki kuvvetli bir ihtar ile bunu size yazmaya mecbur kaldım.

Otuz-kırk seneden beri dünyayı ve siyaseti terk ettiğim hâlde, şiddetli bir alâka ile bu ihtar-ı kalbînin sebebi: Elli seneden beri imanı kurtarmak için gayet kısa bir yolu bulan ve Kur'ân'ın bu zamanda bir mu'cize-i mânevîyesi olan Risale-i Nur'un Arabistan ve Pakistan'da her yerden daha ziyade tesirâtı olduğu ve makbul olması, hattâ aldığımız habere göre, mahkemece tesbit edilen miktarın üç misli Risale-i Nur'un talebelerinin o havalide bulunmalarıdır. Bu sır için âhir hayatımda kabir kapısında bu netice-i azîmeyi görmek ve beyan etmeye ruhen mecbur oldum.

Sâniyen: İrkçılık fikri, Emevîler zamanında büyük bir tehlike verdiği ve hürriyetin başında "kulüpler" suretinde büyük zararı görülmesi ve Birinci Harb-i Umumî'de yine ırkçılığın istimaliyle mübarek kardeş Arapların mücahid Türklere karşı zararı görüldüğü gibi, şimdi de uhuvvet-i İslâmiye'ye karşı istimal edilebilir ve istirahat-i umumiye düşmanları gizli dinsizler, yine o ırkçılıkla büyük zarar vermeye çalıştıklarına emareler görünüyor. Hâlbuki, menfî hareketle başkasının zararıyla beslenmek ırkçılığın seciye-i fitrîsi olduğu hâlde, evvelâ başta Türk milleti dünyanın her tarafında müslüman olduğundan onların ırkçılıkları İslâmiyet'le mezc olmuş, kabil-i tefrik değil. Türk, müslüman demektir. Hattâ müslüman olmayan kısmı, Türklükten de çıkmışlar. Türk gibi Araplarda da Araplık ve Arap milliyeti İslâmiyet'le mezcolmuş ve olmak lâzımdır. Hakikî milliyetleri İslâmiyet'tir. O kâfidir. İrkçılık, bütün bütün bir tehlike-i azîmdir.

Sizin bu defaki Irak ve Pakistan'la pek kıymettar ittifakınız, inşaallah bu tehlikeli ırkçılığın zararını def edecek ve dört-beş milyon ırkçıların yerine, 400 milyon kardeş müslümanları ve 800 milyon sulh ve müsâlemet-i umumiyeye şiddetle muhtaç Hıristiyan ve sâir dinler sahiplerinin dostluklarını bu vatan milletine kazandırmaya tam bir vesile olacağına ruhuma kanaat geldiğinden, size beyan ediyorum.

Sâlisen: Altmış beş sene evvel bir vali bana bir gazete okudu. Bir dinsiz müstemlekât nâzırı Kur'ân'ı elinde tutup konferans vermiş. Demiş ki: "Bu İslâmların elinde kaldıkça, biz onlara hakikî hâkim olmayız, tahakkümümüz altında tutamayız. Ya Kur'ân'ı sukut ettirmeliyiz veyahut müslümanları ondan soğutmalıyız."

İşte bu iki fikirle, dehşetli ifsat komitesi bu biçâre fedakâr, mâsum, hamiyetkâr millete zarar vermeye çalışmışlar. Ben de, altmış beş sene evvel bu cereyana karşı, Kur'ân-ı Hakîm'den istimdat eyledim. Hakikate karşı kısa bir yol ve bir de pek büyük bir "Dârülfünun-u İslâmiye" tasavvuru ile, altmış beş senedir, âhiretimizi kurtarmak ve onun bir faydası olarak hayat-ı dünyeviyemizi de istibdad-ı mutlaktan ve dalâletin helâketinden kurtarmaya ve akvam-ı İslâmiye'nin mâbeynindeki uhuvvetini inkişaf ettirmeye iki vesileyi bulduk.

Birinci vesilesi: Risale-i Nur'dur ki, uhuvvet-i imaniyenin inkişafına kuvvet-i iman ile hizmet ettiğine kat'î delil, emsalsiz bir mazlumiyet ve âcizlik hâletinde telif edilmesi ve şimdi âlem-i İslâm'ın ekseri yerlerinde ve Avrupa ve Amerika'ya da tesirini göstermesi ve ihtilâlcilere ve dinsiz felsefeye ve otuz seneden beri dehşetli bir surette maddiyun ve tabiiyun gibi dinsizlik fikrine karşı galebe çalması ve hiçbir mahkeme ve ehl-i vukuf dahi onları cerh edememesidir. İnşaaallah bir zaman da, sizin gibi uhuvvet-i İslâmiye'nin anahtarını bulan zatlar, bu mu'cize-i Kur'âniye'nin cilvesini âlem-i İslâm'a işittireceksiniz.

İkinci vesilesi: Altmış beş sene evvel Câmîü'l-Ezher'e gitmek istiyordum. Âlem-i İslâm'ın medresesidir diye, ben de o mübarek medresede bir ders almaya niyet ettim. Fakat kısmet olmadı. Cenab-ı Hak rahmetiyle bir fikir ruhuma verdi ki:

Câmîü'l-Ezher Afrika'da bir medrese-i umumiye olduğu gibi, Asya Afrika'dan ne kadar büyük ise, daha büyük bir darülfünun, bir İslâm üniversitesi Asya'da lâzımdır. Tâ ki İslâm kavimlerini, mesela: Arabistan, Hindistan, İran, Kafkas, Türkistan, Kürdistan'daki milletleri, menfî ırkçılık ifsat etmesin. Hakikî, müsbet ve kudsî ve umumî milliyet-i hakikiye olan "İslâmiyet milliyeti" ile *إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ* Kur'ân'ın bir kanun-u esasîsinin tam inkişafına mazhar olsun. Ve felsefe fününu ile ulûm-u diniye birbiriyle barışsın ve Avrupa medeniyeti, İslâmiyet hakâikiyle tam müsâlaha etsin. Ve Anadolu'daki ehl-i mektep ve ehl-i

medrese birbirine yardımcı olarak ittifak etsin diye, vilâyât-ı şarkiyenin merkezinde hem Hindistan, hem Arabistan, hem İran, hem Kafkas, hem Türkistan'ın ortasında, Medresetü'z-Zehra mânâsında, Câmîü'l-Ezher üslûbunda bir darülfünun, hem mektep, hem medrese olarak bir üniversite için, tam elli beş senedir Risale-i Nur'un hakâikine çalıştığım gibi ona da çalışmışım. En evvel bunun kıymetini –Allah rahmet etsin– Sultan Reşad takdir edip yalnız binasını yapmak için 20 bin altın lira verdiği gibi, sonra ben eski Harb-i Umumî'deki esaretimden döndüğüm vakit, Ankara'da mevcut 200 meb'ustan 163 meb'usun imzası ile 150 bin lira, o zaman paranın kıymetli vaktinde, aynı o üniversite için vermeyi kabul ve imza ettiler. Mustafa Kemâl de içinde idi. Demek, şimdiki para ile beş milyon liraya yakın bir tahsisat vermekle, tâ o zamanda böyle kıymettar bir üniversitenin tesisine herşeyden ziyade ehemmiyet verdiler. Hattâ dinde çok lâkayt ve garplılaşmak ve an'anattan tecerrüd etmek taraftarı bulunan bir kısım meb'uslar dahi onu imza ettiler. Yalnız onlardan ikisi dediler ki:

“Biz şimdi ulûm-u an'ane ve ulûm-u diniyeden ziyade garplılaşmaya ve medeniyete muhtacız.”

Ben de cevaben dedim:

Siz, farz-ı muhal olarak, hiçbir cihette ihtiyaç olmasa da, ekser enbiyanın Asya'da, şarkta zuhuru ve ekser hükemanın ve filozofların garpta gelmelerinin delâletiyle Asya'yı hakikî terakki ettirecek, fen ve felsefenin tesiratından ziyade hiss-i dînî olduğu hâlde, bu fitrî kanunu nazara almayarak “garplılaşmak” namıyla an'ane-i İslâmiye'yi bıraksanız ve lâdinî bir esas yapsanız dahi, dört-beş büyük milletlerin merkezinde olan vilâyât-ı şarkiyede millet, vatan selâmeti için dine, İslâmiyet'in hakâikine kat'iyen taraftar olmak, size lâzım ve elzemdir. Binler misallerinden bir küçük misal size söyleyeceğim:

Ben Van'da iken, hamiyetli Kürt bir talebeme dedim ki: “Türkler İslâmiyet'e çok hizmet etmişler. Sen onlara ne niyetle bakıyorsun?” dedim.

Dedi: “Ben Müslüman bir Türkü, fâsık bir kardeşime tercih ediyorum. Belki babamdan ziyade ona alâkadarım. Çünkü tam imana hizmet ediyorlar.”

Bir zaman geçti, –Allah rahmet etsin– o talebem, ben esarete iken, İstanbul’da mektebe girmiş. Esaretten geldikten sonra gördüm. Bazı ırkçı muallimlerden aldığı aksülâmel ile o da Kürtçülük damarıyla başka bir mesleğe girmiş. Bana dedi: “Ben şimdi gayet fâsık, hattâ dinsiz de olsa bir Kürd’ü salih bir Türk’e tercih ediyorum.”

Sonra ben onu birkaç sohbette kurtardım. Tam kanaati geldi ki, Türkler bu millet-i İslâmiye’nin kahraman bir ordusudur.

Ey suâl soran meb’uslar! Şarkta beş milyona yakın Kürt var. Yüz milyona yakın İranlı ve Hintliler var. Yetmiş milyon Arap var. Kırk milyon Kafkas var. Acaba birbirine komşu, kardeş ve birbirine muhtaç olan bu kardeşlere, bu talebenin Van’daki medreseden aldığı ders-i dînî mi daha lâzım? Veyahut o milletleri karıştıracak ve ırktaşlarından başka düşünmeyen ve uhuvvet-i İslâmiye’yi tanımayan, sırf ulûm-u felsefeyi okumak ve İslâmî ilimleri nazara almamak olan o merhum talebenin ikinci hali mi daha iyidir? Sizden soruyorum.

İşte bu cevabımdan sonra, an’ane aleyhinde ve her cihetle garplılaşmak fikrini taşıyanlar, kalktılar, imza ettiler. İsimlerini söylemeyeceğim. Allah kusurlarını affetsin; şimdi vefat etmişler.

Râbian: Mâdem Reiscumhur gayet mühim mesâil-i siyasiye içinde Şark Üniversitesi’ni en ehemmiyetli bir mesele yapıp hattâ harika bir tarzda altmış milyon liranın o üniversiteye sarfı için bir kanun çıkarmak derecesinde fevkalâde bir hizmetle medresenin medâr-ı iftiharını ve kendisine büyük bir şeref verdiren bu medrese-i İslâmiye’ye, eski hocalık hissiyatıyla başlaması, bütün şark hocalarını minnettar etmiş. Ve şimdi orta şarkta sulh-u umumînin temel taşı ve birinci kalesi olan bu üniversiteyi yine mesâil-i azîme-yi siyasiye içinde yeniden nazara alması, elbette bu vatan, bu devlete, bu millete bu azîm, faydalı hizmeti netice verecek. Ulûm-u diniye o üniversitede esas olacak. Çünkü harîçteki kuvvet tahribatı mânevîdir, imansızlıkladır. O mânevî tahribata karşı atom bombası, ancak mânevî cihetinde mâneviyattan kuvvet alıp o tahribatı durdurabilir.

Mâdem elli beş sene bu meseleye bütün hayatını sarf etmiş ve bütün dekaikiyle ve neticeleriyle tetkik etmiş bir adamın bu meselede reyini almak ve fikrini sormak lâzım gelirken, Amerika’da, Avrupa’-

da bu meseleye dair istişareye kendinizi mecbur bildiğinizden, elbette benim de bu meselede söz söylemeye hakkım var. Hamiyetkâr olan bütün bir millet namına sizden bekliyoruz...

Said Nursî

Bu mektubu Üstad, Celal Bayar ve Adnan Menderes'e yazmıştır. O günlerde bizim Pakistan ve Irak ile yaptığımız ittifakın çok isabetli olduğunu, Âlem-i İslâm'ın sulhüne ve selametine sebep olacağını ifade ediyor. Ülkemizde ırkçı bir anlayışın tâ Emeviler zamanında İslâmiyet'e zarar verdiği gibi bize de zarar vereceğini, onun için içe kapalı bir durumdan kurtulup Âlem-i İslâm'a açılmamızı istiyor. Böyle bir açılmanın ülkemize dünya çapında bir güç kazandıracağına da işaret ediyor. Ayrıca İslâm Dünyası ile birleşmemizin aslında Hıristiyanlar ve diğer din mensuplarının da dostluklarını bu vatan ve millete kazandırmaya bir vesile olacağını beyan ediyor. Çünkü o günlerde Rusya-Çin ve onlara bağlı ülkeler bir blok yani komünist ve sosyalist bir birlik meydana getirmişlerdi. Onlara karşı semâvî din mensuplarından bir bloka ihtiyaç vardı. Müslüman ülkelerden ve Afrika'dan bu sosyalist anlayışa katılmak isteyenler de vardı. Hatta Arap Sosyalizmi şeklinde tabirler de kullanılıyordu. Onun için bunlara karşı Müslümanların, Müslüman Dünya olarak bir araya gelmeleri komünizme karşı bir birlik olacağından Hıristiyanlar bundan rahatsız olmazlardı. Zâten ileride yine inkâr-ı Ulûhiyete karşı "dini, din için seven" Hıristiyan ruhanilerle âhir zamanın en mühim ve en büyük ittifakı kurulmak zorundadır.

Bu mektupta "Dört yüz milyon kardeş Müslümanları ve sekiz yüz milyon sulhe ve müsâlemet-i umumiyyeye şiddetle muhtaç Hıristiyan ve sâir dinlerin sâhiplerinin dostluklarını bu vatan milletine kazandırmaya tam bir vesile olacağına ruhuma kanaat geldiğinden, size beyan ediyorum." diyor.

Aynı şekilde 352. Mektup'ta da bu hususta şu ifadeler vardı: "İhtar ediyoruz ki; vatan ve millet ve onların hayatı ve saadeti, Kur'an hakikatlerini dayanmak ve bütün Âlem-i İslâm'ı arkasında ihtiyat kuvveti yapmak ve uhuvvet-i İslâmiye ile dört yüz milyon kardeşi bulmak ve Amerika gibi (komünizme karşı) din lehinde ciddi çalışan muazzam bir devleti kendine hakiki dost yapmak, iman ve İslâmiyet'le olabilir."

Aslında Amerika, kuruluşundan beri, inançlarını serbest yaşamak isteyen insanların gittikleri bir yer olmuştur. Amishler, hâlâ iki yüz sene önceki

atalarının yaşadığı gibi eski sade hayatlarını hiçbir kanunî engel görmeden yaşayabilmektedirler. Ülkelerinde baskı gören Protestan, Katolik, Musevî gruplar zamanla gidip Amerika'ya yerleşmişler. Fakat güçlü lobiler kurabilen bazı ırk ve din mensupları Amerika'nın gücünden istifade ile olumsuz işler de yapmaktadırlar. Eğer Amerikan kanunları iyi incelenirse, her din mensubunun her lobi grubunun da kendine ait iyi neticeleri elde edebileceği anlaşılmış olur.

Üstad, Bayar ve Menderes'e yazdığı bu mektubun üçüncü bölümünde, İngiliz Sömürgeler Bakanı'nın eline Kur'an-ı Kerim'i alarak "Bu, Müslümanların elinde kaldıkça biz onlara hâkim olamayız, tahakkümümüz altında tutamayız. Ya Kur'an'ı sukût ettirmeliyiz veyahut Müslümanları ondan soğutmaliyiz." dediğini gazetelerden okuduktan sonra, işte bu suikasta karşı Kur'an'dan medet isteyerek iki çare bulduğunu bunlardan birisinin Risale-i Nur; ikincisinin de Câmîü'l-Ezher üslubunda Medresetü'z-Zehra olduğunu söylüyor. Kur'an Tefsirleri olan Risale-i Nurlar'ın dinsiz felsefeye karşı, Kur'an'ın çelik zırhı olduğunu, mütalaa eden her insaf sahibi tasdik eder. Dini ilimlerle fennî ilimlerin okutulacağı Medresetü'z-Zehra ise Doğu Vilayetlerimizin merkezinde kurularak; hem ülkemizdeki İslâmî kardeşlikle kendi bütünlüğümüzü sağlayacak, hem de İslâm Dünyası'nın gerçek uhuvvetini sağlayacaktı... Kendi Kürt talebesinden misal vererek, Üstad bu medresenin önemini gözler önüne sermekte sonra da Cumhuriyet'in başında şöyle demektedir: "Şarkta beş milyona yakın Kürt var. Yüz milyona yakın İranlı ve Hintliler var, yetmiş milyon Arap var. Kırk milyon Kafkas var. Acaba birbirine komşu, kardeş ve birbirine muhtaç olan bu kardeşlere, bu talebenin Van'daki medreseden aldığı dînî ders mi daha lâzım? Veyahut o milletleri karıştıracak ve ırkdaşlarından başka düşünmeyen ve uhuvvet-i İslâmîyeyi tanımayan, sırf felsefe ilimlerini okumak ve İslâmî ilimleri nazara almamak olan o merhum talebenin ikinci hali mi daha iyidir? Sizden soruyorum."

364. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, sıddık, fedakâr, hâlis, muhlis kardeşlerim ve hizmet-i Kur'âniye'de hakikî, ciddî, metanetli arkadaşlarım,

Size gayet ehemmiyetli bir halimi ve dehşetli bir zahmet, fakat inâyet-i ilâhiye ile büyük bir rahmeti tazammun eden zâhirî bir hastalığın mânevî bir istirahat ve bir tamam-ı vazifeye bir alâmet olarak bir hastalığımı beyan ediyorum. Şekvâ değil, teşekkür ediyorum. Fakat sizden tahammülüm için dua istiyorum. O hâlet de şudur:

Ben kelimâtı konuşurken, birden mânevî bir men gibi şiddetli bir hararet başlıyor. Hattâ eskiden günde bir-iki defa su içerken, şimdi ye-meği pek az yediğim halde, yirmi otuz defa su içmeye mecbur oluyorum. Hattâ iki gün evvel pek şiddetlendi. Ben bir tesemmüm zannettim. Hattâ bir vehme binaen yanımdaki kardeşlerime ifşa ettim. Bu gayet şiddetli hastalığıma karşı sabır ve tahammül niyaz ettim. Rahmet-i ilâhiyeden rica ettim; birden kalbime geldi ki: Ekser hayatımdaki zahmetlerde bir inâyet ve rahmet cilvesi bulunduğu gibi, inşaallah bunda da o cilve-i rahmet var ki, cinnî ve insî şeytanların ve dinsizlerin seni zehirlendirmek ve susturmaya çalışmaları, vazifenin tamam olmasına ve istirahatine rahmet-i ilâhiye bir vesile oldu ki, geçen sene İşârâtü'l-İcâz tefsiri ve Mesnevî-i Arabî'yi bir sene müddetle ders vermeye başlamıştım. Gizli düşmanlarım cinnî ve insî şeytanlar, beni susturmaya desâisleriyle çalıştıkları halde, rahmet-i ilâhiye hem İşârâtü'l-İcâz'ın, hem Mesnevî-i Arabî'nin Türkçesini ihsan ettiğinden ve Risale-i Nur da ekseriyet itibarıyla kendi kendine ders verip muallimlere ihtiyaç bırakmadığından, bu tedris vazifemde bana istirahat ve tebrik nev'inde bir ihsan-ı ilâhî olarak bu acip hastalık benim istirahatime medar oldu.

Hem benim ruhuma geldi ki: Senin binler, belki yüz binler Sa-idciler, senin bedeline ders verecek ve konuşacaklar var. İhsan-ı ilâhî ile Risale-i Nur, başka ilimler gibi meşakkatli derslere muhtaç değil. *فَإِنَّكَ مَحْرُوسٌ بِعَيْنِ الْعِنَابَةِ* Gavs-ı Geylânî'nin (kuddise sirruhu) kerametkârâne cümlesi, en dehşetli zaman gibi bunda da ayn-ı hakikat olduğu görüldü.

Hem âzamî ihlâsın zedelenmemek için, şimdi düşmanlar da, dostlara inkılâp ettiği bir zamanda sohbet etmek, konuşmak, bu dünyada da uhrevî hizmetlerin bir güzel ve fâni meyvelerine vesile olabilir. O vakit, âzamî ihlâs ki, hiçbir şeye âlet olmayacak; hem vazife-i ilâhiyeye karışmamak için kader-i ilâhî hakkımdaki bu şiddetli hâlete aleyhimde

değil, lehimde olarak fetva verdi, müsaade etti. Ben yanımdaki vasiyetnamemdeki evlât kabul ettiğim küçük evlâtları tevkil ediyorum. Onlarla konuşanı benimle konuşmuş gibi kabul ediyorum...

الْباقِي هُوَ الْباقِي
Kardeşiniz
Said Nursî

Üstadımızın bu hastalığı gösteriyor ki, gizli dinsizler konuşurmak için bir ilâç bulmuşlar, yedirmişler. Elhâsıl, Üstadımızın musafahadan, sohbetten ve konuşmaktan men edildiğini biz de görüyoruz.

Üstadımızın hizmetinde bulunan
Tahirî, Zübeyir, Ceylân, Hüsnü, Bayram

Bu mektubunda Üstad neticede hayra yordduğu bir halini şöyle beyan ediyor: “Ben kelimeleri konuşurken, birden mânevî bir men gibi şiddetli bir hararet başlıyor. Hatta, eskiden günde bir-iki defa su içerken şimdi yemeği pek az yediğim halde, yirmi-otuz defa su içmeye mecbur oluyorum.” Dipnotta talebelerinin ifade ettiği gibi bu hal, gizli düşmanların Üstad’ı konuşurmak için içirdikleri bir ilaç olabilir. Çok su içmek, şeker hastalığını da hatırlatıyor. Ama bu hususta hiçbir bilgimiz yok. Fakat her ne olursa olsun, Üstad, her musibet ve sıkıntıyı mutlaka netice itibariyle bir hayra yordduğu için bu meseleyi de öyle güzelliklere hamlediyor ve teselliye vesile ediyor. Çıkardığı bu ibretli netice aslında bizler için de bir derstir...

365. Mektup

Berâ-yı mâlûmat hem resmî zatlara, hem dostlara mühim bir haki-kati beyan ediyoruz:

Üstadımız gençliğinde ve hattâ çocukluğundan itibaren izzet-i ilmiyeyi muhafaza için şiddetle halktan istiğna ediyordu. Zekât ve sadakayı kat’iyen almadığı gibi –İkinci Mektupta da beyan edildiği üzere– hediye kabul etmiyordu. Bu halin, şimdiki ihtiyarlık ve zayıflık zamanında devam edebilmesi için, Cenab-ı Hakk’ın rahmetiyle, o istiğna düsturu hastalığa inkılâp etti. Yani mukabilsiz bir lokma alsa, derhal hasta olur. O lokmayı yiyemiyor.

Üstadımız gençliğinde bu kadar muhtaç değildi. Tek başına yaşadığı zamanlar pek az bir masraf kendisine kâfi idi. Şimdi pek çok talebelerine tayin verdiği ve birkaç hastalıkla hasta bulunduğu bir zamanda, o istîğna düsturunun muhafazası için, rahmet-i ilâhiye onu mukabilsiz hediyelerden hasta ediyor.

Aynen öyle de, Üstadımıza hürmet dahi mânevî bir hediye gibi olduğundan, şiddetle nâsın hürmetinden ve elini öpmesinden kaçırıyordu. Tarihçe-i Hayat'ının ve İhtiyarlar Lem'ası'nın şهادetiyle, gençliğinde emsallerinin fevkinde olarak, Siirt'in Tillo kasabasında inzivaya girmişti. Ağrı vilâyetinde Şeyh Ahmed Hânî Hazretlerinin türbesine kapandı. Rusya'ya esir düştüğünde, doksan kadar esir zabıt kendisinin dînî derslerini şevkle dinledikleri halde, üsera kampında Tatarların küçük hâli bir camiinde bir yer bularak orada yalnızlığa çekildi. İstanbul'da Dârü'l-Hikmeti'l-İslâmiye âzâlığı gibi câzip ve şâşaalı bir hayat içinde iken, Yûşâ Tepesinde kimsesizliği tercih etti. Van'a döndüğünde pek çok eski ve yeni talebeleri arasında sürurlu bir ömrü istemeyerek Ereğ Dağı'ndaki bir mağaraya kapandı. En son defâ otuz senede gördüğü emsalsiz zulümlerin neticesi olarak hapishanelere gönderildiği zaman, kanunen tecrid müddeti on beş gün olmasına rağmen, yirmi ay ve hattâ bütün hapis müddetince tecrid-i mutlakta tutulduğu halde kimseye şevvâ etmedi.

Bütün bu haller gösteriyor ki, Üstadımızın fitratında inziva daima hüküm sürmüştür. Fakat ihtiyarlığında pek çok yardıma, hizmete, sohbe muhtaç olduğu bir vakitte bunun devam etmesi için, bir nevi hastalık hâleti verilmiş. Beş dakika konuşsa, şiddetli bir hararet başlıyor, sesi çıkmıyor. Hattâ Şâfiî mezhebinde olduğu için, namazda Fatihâ'yı kendisi işitecek derecede okuması lâzım gelirken, hastalık sebebiyle sesi çıkmadığından, mezheb-i Hanefiyi takliden namazlarını edâ ediyor. Bu hastalığına dair iki mühim doktorun iki raporu var. İstenilirse gösterilecektir.

Şimdi Risale-i Nur'un fevkalâde fütuhâtı ve âlem-i İslâm'da dahi fevkalâde bir hüsn-ü kabule mazhar olması hengâmında, düşmanlar dahi dostlara inkılâp ettiği bir zamanda Risale-i Nur'un âzamî ihlâsını –ki rıza-yı ilâhîden başka dünyevî, uhrevî hiçbir rütbeye, makama âlet etmemek– muhafaza için, dehşetli bir merdumgiriz, yani insanlardan tevahhuş ve sesi çıkmamak ve konuşmamak hastalığı ve elini öpmek,

ona âdetâ bir tokat vurmak gibi dokunmak vaziyeti, kat'iyen bize kanaat verdi ki: Bu bir istihdam-ı rabbânîdir. Hattâ bu hakikatlerin izharına vesile olan bir şahsı da Üstadımız helâl etti.. Hâşiye 18

Şiddetli hastalığı ve çok ihtiyarlığı için zarurî işlerini gören hizmetkârları

Bu mektubu yazan talebeleri, bir önceki mektupta beyan edildiği gibi Üstad'ın sesinin kesilmesi ve konuşamaması ile ilgili hikmeti izah ediyorlar. Biz de bu sıkıntılı fakat sırlı ve hikmetli olaydan anlıyoruz ki, Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) gibi, onun yolunda gidenler –tabir caiz ise– güzel bir müzik parçasını icra ederken nasıl başlamışlarsa öylece bitirmişler. Acz, fakr, ihlas ve tevazu ile başlayan hizmetleri aynı ritimle sürmüş, zaferden sonra da aynı şekilde kalmıştır. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hizmet edip ayrılmak zorunda kaldığı doğum yeri Kabe'ye ordusu ile muzaffer olarak girerken bineğinin üzerinde, şükranla secdeye kapanmış gibi bir hâlette tevâzu ile bulunuyordu. Üstad'ın da âhir ömründe, bazı muârız ve düşmanlarının bile dostane bir vaziyet aldığı bir dönemde işte böyle sesi çıkmıyor ve inzivaya çekiliyor. Onun için fedâkâr ve cefâkâr talebeleri o muhterem Ağabeylerimiz mektuplarının sonunda şöyle bir değerlendirme yapıyorlar: “Şimdi Risale-i Nur'un fevkalâde fütuhâtı ve Âlem-i İslâm'da dahi fevkalâde bir hüsn-ü kabule mazhar olması hengâmında, düşmanlar dahi dostlara inkılap ettiği bir zamanda, Risale-i

Hâşiye 18 Üstadımızdan sorduk: Neden Risale-i Nur'un şâsaalı intişarı ve düşmanların dahi mağlûp olup dostâne vaziyet aldıkları bir zamanda insanlarla görüşmüyorsunuz?

Cevaben dedi ki: “Benimle görüşmek isteyenler, ya muarızdır veya dosttur. Dost olsa, Risale-i Nur'un yüz binler nüshası benim bedelime tam konuşuyor; bana kat'iyen ihtiyaç bırakmamış. Görüşmek isteyen muarız olsa, bu otuz sene zarfında pek çok mahkemeler ve ehl-i vukufklar tetkik ettikleri halde, ne Nur Risaleleri'nde ve ne de Nur talebelerinde hiçbir suç bulamamışlar. Yirmi dört mahkeme “Risale-i Nur'da suç bulamıyoruz” dedikleri, dört mahkeme de kat'iyen umum Nur Risalelerine beraat vererek kazıye-i muhkeme haline gelen kararlarıyla bütün kitapları, mektupları sahiplerine iade etmesi, benim bedelime muarızlara tam cevap veriyor. Bana ihtiyaç kalmamış. Eğer şahsı görüşmek istenirse, bütün Nur talebeleri bir cihette bu biçâre Said'in dâvâ vekilleri olduğu gibi, İstanbul'da ve Ankara'da avukatları bulunduğundan, isteyenler onlarla görüşebilir.”

Şiddetli hastalığı ve çok ihtiyarlığı için zarurî işlerini gören
Hizmetkârları

Nur'un âzamî ihlasını (ki, Allah'ın rızasından başka dünyevî, uhrevî hiçbir rütbeye, makama âlet etmemek) muhafaza için, dehşetli bir merdümگیرiz, yani insanlardan tevahhuş ve sesi çıkmamak ve konuşmamak hastalığı ve elini öpmek, ona âdeta bir tokat vurmak gibi dokunmak vaziyeti, katiyen bize kanaat verdi ki, bu bir istihdâm-ı Rabbânîdir.”

366. Mektup

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Üstadımız ifade buyurdular ki:

Aleyhimizde olan Cumhuriyet gazetesi, müdafaamı çok yanlış ve gayet fena bir tarzda tağyir etmiş, hattâ “Bir cânî yüzünden on mâsuma zarar gelmemesi için” cümlesinin yerine “Bir cânî yüzünden on mâsumu zulmetten kurtarmak için” gibi hezeyanlar karıştırmış. Hem de o yazdığım cevap, beş-altı sene evvel İstanbul 2. Sulh Ceza Mahkemesinde aynen söylenmiş, en mühim meselede beraat verilmiş bir müdafaai iken, bir-iki ay evvel, bir bardak suda bir fırtına koparmak nev'inden, İstanbul seyahatimde gayet mânâsız, garazkârâne, bir savcı Isparta Müdde-i Umumîsine havale edip mânâsız benim ifademi almaya iki resmî polis memuru gönderdi. Onlara dedim: O meseleye beş sene evvel cevap verilmiştir. İşte o zamanki cevabım da budur, dedim. Onlar da kabul ettiler. Hem de makine ile çıkardılar, hem o herife de göndermişler.

Şimdi uzak bir yerde tekrar mânâsız olarak bizden uzak bir kaymakama başkası onu vermiş. İftiracı gazete de “Onu kaymakam, savcıya vermiş” demesiyle Risale-i Nur'un bir kısım zayıf şâkirtlerine vesvese ve bir evham vermek istemiştir. Bu yazıya Nur'un çok avukatları tekzîb yazsınlar. O meselenin mevzuuna dair İstanbul sıhhî heyetinden dört rapor var. Fakat lüzumsuz olduğu için, kimseye göstermeye tenezzül etmedim. Hem de lüzum olmamış.

Said Nursî

Ankara'daki iki emniyet müdürüne çok selâm ediyorum. Böyle şeylere ehemmiyet vermesinler.

Her zaman olduğu gibi o zaman da ifadesini çarpıtan bir gazeteye Üstad cevabını verirken aslında, her Müslüman'ın da kendilerine yapılan iftira ve haksızlıklar karşısında sessiz kalmamaları gerektiğini de bir mesaj olarak vermiş oluyor. Çarpıtma ve iftiraların anında ağızlarına tıkmaması gerekiyor. Eğer sessiz kalınırsa, sanki gerçek öyle imiş gibi zihinlerde kalıp gidiyor. Ama tekzipler gazetelerinin alından yüzlerine bir şamar gibi çarpılırsa, bu sefer okuyanların da akılları biraz olsun başlarına geliyor. Bu müfteriler de bir daha böyle bir şey yaparken dikkat etmek zorunda kalıyorlar.

367. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Aziz, sıddık kardeşlerimiz,

Evvelen: Üstadımız leyle-i Beratınızı tebrik ediyor. Hem selâm ve dua ediyor.

Sâniyen: Diyarbakır'dan dün aldığımız mektupta ifade edildiğine göre, Diyarbakır havalisiyle beraber şarkta şimdi iki yüz kadar Nur dershaneleri açılmış. Ayrıca Diyarbakır'da kadınlara mahsus dört-beş derslane-i Nuriye varmış. İnşallah bu büyük bir hayrın alâmetidir.

Üstadımız on sene evvel işaret ve büyük menfaatini beyan ettiği Nur medreselerinin şimdi bu zamanda açılma işi, tam tahakkuk safhasına girmiş bulunuyor. O zaman demişti: “Şimdi resmen din tedrisatı için hususî dershaneler açılmasına izin verilmesine binaen Nur şâkirtleri mümkün olduğu kadar her yerde küçücük bir derslane-i Nuriye açmak lâzımdır. Gerçi herkes kendi kendine bir derece istifade eder; fakat herkes her bir meselesini tam anlamaz. İman hakikatlerinin izahı olduğu için, hem ilim, hem mârifetullah, hem huzur, hem ibadettir. Eski medreselerde beş-on seneye mukabil, inşaallah Nur medreseleri beş on haftada aynı neticeyi temin edecek ve yirmi senedir ediyor.”

Üstadımız, Barla'daki dokuz senelik ikametgâhı olan ve Risale-i Nur'un birinci dershanesi, hem altı vilâyet genişliğindeki Medresetü'z-Zehra'nın çekirdeği bulunan hanesini medrese-i Nuriye olarak Risale-i

Nur'a vakfetmişti. Şimdi onu müteakip hem Isparta ve civarı kazaları ve bazı köylerinde, hem Diyarbakır ve Şarkta Nur dersaneleri açılmaktadır. Bu suretle o dersanelerde Nurlar'ın okunması ve Nurlar'la meşguliyete devam edenlere ve ders alanlara talebe-i ulûm şerefini kazandırmaktadır. Talebe-i ulûmun ise, âdi harekâtı, hattâ uykusu dahi ibadet hükmüne geçtiğini bazı büyük müçtehidler beyan etmişler.

Sâlisen: Nurlar'ın radyo diliyle Anadolu ve âlem-i İslâm'a intişarının ilk mukaddimesi, mübarek leyle-i Berata tevafuk etmesi, bu vatan ve âlem-i İslâm hakkında Risale-i Nur lehinde büyük bir hayrın alâmeti ve işaretidir. ^{Hâşiye 19}

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Kardeşleriniz

Tahirî, Zübeyir, Sungur, Ceylân, Bayram

Bu mektup, Üstadımızın devamlı yanında bulunan talebeleri tarafından kendisinin Beraat Gecesini tebrik edenlere bilmukabil cevabı mâhiyetinde olmakla beraber, Risaleler'in okunması ve müzâkere edilmesi, evlerin açılması mevzuunda bir teşvik mâhiyetindedir. Üçüncü bölümde, Risale-i Nurlar'ın Radyo diliyle Anadolu ve Âlem-i İslâm'a intişarından bahsedilmektedir. Artık o zamanki çekirdek düşünce ve hareketler, bu gün dünyaya yayılan evler, her dile çevrilen kitaplar ve internet ile çok daha geniş alanda inkişaf etmektedir.

368. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Umum dostlarıma ve Nur kardeşlerime bu vasiyeti ilân ediyorum:

Ben şahsım itibarıyla vazife-i Nuriyeyi yapmaya tâkatim kalmamış. Belki ihtiyaç da kalmamış. Hem müteaddit tesemmümlerle ve çok ihtiyarlık vaziyetiyle ve hastalıkla, şimdiki hayatta kalmak, tahammülüm kalmamış gibidir. Şayet müştak olduğum ölüm elime geçerse de, zâhirî hayatımda ölmüşüm gibi, diye bu vasiyetimi yazıyorum.

^{Hâşiye 19} Bu mektup aynı zamanda telgrafla veya mektupla Üstadımızın leyle-i Beratlarını tebrik eden kardeşlerimize cevaptır.

Hâlık-ı Rahmân-ı Rahîme hadsiz şükür olsun ki, bundan altmış-yetmiş sene evvel hilâf-ı âdet olarak tahsil-i ilim, hususan ilm-i imanî yolunda başkaların muavenetine yalvarmamak ve tam fakr-ı haliyle beraber Eski Said çocukluk, gençlik zamanında talebelerine tayınlarını kendi vermeye çalıştığı ve ancak kısa bir zaman beş tayın kabul edip mütebâki talebelerine, bazen yirmi-otuz talebesine tayın verdiğinden, ilmi, vasita-i cer etmeye o talebeler mecbur olmadılar. İktisat ve kanaatle o zaman muvaffak oldukları gibi, Cenab-ı Erhamürrahimîne hadsiz şükür olsun ki, Eski Said gibi şimdi Risale-i Nur kendi hakikî talebelerinin tayınlarını neşriyatıyla mükemmel vermeye başlamış. Âzamî ihlâsı kırmamak için, Risale-i Nur has talebelerine, hususan nafakasını tedarik edemeyenleri tam tamına idare edecek derecede Risale-i Nur'un satılan nüshalarının beşten birisi Risale-i Nur'un hakkı olduğu cihetle, şimdi elli-altmış talebesine kâfi sermayesi çıkıyor. Benim (bîçâre Said'in) içinde hiçbir hakkı yoktur. Yalnız Risale-i Nur'un kıymettar hâsiyeti ve şâkirtlerinin şahs-ı mânevîsinin kemâl-i sadakati bu mânevî Nur bayramına vesile oldu.

Şimdi bütün talebelerin fevkinde diyerek değil, benim en yakınımda, hizmetimde olup bir derece tam tarz-ı hareketimi bilenler ve yakından görenler içinde, dört-beş adamı mutlak vekil yapıyorum. Ben ölsem veya hayatta şuursuz kalsam, Nurlar'a karşı hizmetimin tarzını bilerek tam yapabilsinler. Şimdilik Tâhirî, Sungur, Ceylân, Hüsnü ve bir-iki adam daha mutlak vekilim olarak vasiyet ediyorum. Şimdi Risale-i Nur'un satılan nüshalarının sermayesi, Risale-i Nur'un malıdır. Said de bir hizmetkârdır. Hayatta tayınını alabilir. Hattâ bugünlerde ölüm bana çok yakın göründü. Ben de altı vilâyette bulunan elli-altmış talebeyi iki-üç sene Nur sermayesinden tayınını vermek kat'î niyet ederken, belki bazıları bazı mâniler onları talebelik hizmetinden vazgeçirecek, diye vazgeçtim. Şimdi vasiyetimi yazdım.^{Hâşiyeye 20}

Said Nursî

^{Hâşiyeye 20} Gavs-ı Âzam Şeyh-i Geylânî (radiyallâhu anh) Risale-i Nur'a ve Müellifine işaret ettiği keramet-i gaybiyesinde bir fıkrada تَعِيشُ سَعِيدًا diye maişet hususunda saadetle yaşayacağını ve en mesut olacağını haber vermiş. Hâlbuki biz Üstadımızın fakr u istiğnasını şimdiye kadar zâhiren buna muhalif görüyorduk. Gavs-ı Âzâmın bu ihbar-ı gaybiyesi Üstadımızın hayatında şimdi bilfiil görülmüş ki, küçüklüğünde, daha on yaşında iken amcasının çorbasını

Bu mektupla Üstad, daha önce belirttiği isimlerden “Şimdilik Tâhirî, Sungur, Ceylan, Hüsnü ve bir-iki adam daha mutlak vekilim olarak vasiyet ediyorum.” diye önde bulunan bazı talebelerini “mutlak vekil” tayin ediyor. Bunu da şöyle bir ifade ile sınırlıyor: “Şimdi bütün talebelerin fevkinde diyerek değil, benim en yakınımda, hizmetimde olup bir derece tam tarz-ı hareketimi bilenler ve yakından görenler içinde, dört-beş adamı mutlak vekil yapıyorum.”

369. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, sıddık kardeşlerim,

Ecel muayyen olmadığı için, benim şiddetli hastalığım her vakit gelebilir diye, evvelce yazdığım vasiyetnamelerimi teyiden bu vasiyetname de şiddetli, dahilî bir hastalığımдан ihtar edildi. Ben de beyan ediyorum ki:

Benim vefatımdan sonra, benim emaneten elimde bulunan Risale-i Nur sermayesi, hem mu'cizâtı Kur'ânımızı tab' ettirmek için Eskişehir'de muhafaza edilen sermaye, o Kur'ân'ın tevafukla ve fotoğrafla tab'ına ait. (Hâşiye) Yanımızdaki sermaye ise, Risale-i Nur'un sermayesidir. O sermaye, Cenab-ı Erhamürrahimîne hadsiz şükür olsun ki, yetmiş küsur sene evvel, o zamanın âdetine muhalif olarak, kendim fakirliğimle beraber onların tayınlarını verdiğime bir ihsan ve lütf-u rabbânî olarak, o zamandan elli-altmış sene sonra Cenab-ı Erhamürrahimîn o örfî âdete muhalif kaidemi, mânevî ve geniş Medresetü'z-Zehra'nın hâlis ve nafakasını temin edemeyen ve zamanını Risale-i Nur'a sarf eden talebelerine aynen ve eski zaman ihsan-ı ilâhî neticesi olarak şimdi yanımızdaki sermaye onların tayınlarıdır ve tayınlarına sarf edilecek. Ve kaç senedir benim yaptığım gibi, benim mânevî evlâtlarım, benim veseselerim aynen öyle yapmak vasiyet ediyorum. İnşallah tam Risale-i Nur intişara başlasa, o sermaye şimdiki fedakâr, kendini Risale-i Nur'a

içmezdi, minnet altına girmezdi. Ve ders verdiği eski talebelerinin maişetini de kendisi deruhte ederdi. Aynen şimdi de elli-altmış talebesinin tayınlarını vermesi, o gaybî ihbarın tam tahakkuk ve tezahür ettiğini göstermiştir.

Tahirî, Sungur, Ceylân

vakfeden şâkirtlerden çok ziyade fedakâr talebelere kâfi gelecek ve mânevî Medresetü'z-Zehra ve medrese-i Nuriye çok yerlerde açılacak, benim bedelime bu hakikate, bu hale mânevî evlatlarım ve has ve fedakâr hizmetkârlarım ve Nur'a kendini vakfeden kahraman ve herkesçe mâlûm kardeşlerim bu vasiyetin tatbikine yardımlarını rica ediyorum. Risale-i Nur itibarıyla bana hiç ihtiyaç kalmadığı için, âlem-i berzaha gitmek benim için medâr-ı sürurdur. Siz mahzun olmayınız. Belki beni tebrik ediniz ki, zahmetten rahmete gidiyorum.

Çok hasta
Said Nursî

Evet, biz Üstadımızın bu vasiyetine şahidiz.
Emirdağlı Çalışkan, Mustafa Acet, Safranbolulu Hüsnü,
Ermenekli Zübeyir, Çoğollu Bayram

Bir önceki mektupta olduğu gibi bu mektupta da Üstad'ın evvelki vasiyetnamelerini teyit ile vefatından sonra Risale-i Nur'un sermayesinin nasıl kullanılacağına dair vasiyette bulunuyor: "O sermaye, Cenab-ı Erhamür-râhimine hadsiz şükür olsun ki, yetmiş küsur sene evvel, o zamanın âdetine muhâlif olarak, kendim fakirliğimle beraber onların tayınlarını verdiği me bir ihsan ve lütf-u Rabbânî olarak, o zamandan elli-altmış sene sonra Cenâb-ı Erhamür-râhimîn o örfî âdete muhâlif kaidemi mânevî ve geniş Medresetü'z-Zehrâ'nın hâlis ve nafakasını temin edemeyen ve zamanını Risale-i Nur'a sarf eden talebelerine aynen ve eski zaman ihsan-ı İlâhî neticesi olarak şimdi yanımızdaki sermaye onların tayınlarıdır ve tayınlarına sarf edilecek. Kaç senedir benim yaptığım gibi, benim mânevi evlatlarım, benim vereselerimin aynen öyle yapmalarını vasiyet ediyorum."

Bu sermaye ile basılan Risale-i Nur'un gelirlerinden hayatını hizmete vakfedenlere nafakaları verilmiştir.

370. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Aziz, muhterem kardeşimiz Tahsin Bey,

Leyle-i Kadrinizi tebrik eder, muvaffakiyetler dileriz. Üstadımız size hususî selâm ediyor. Dedi ki:

“Tahsin’in neşrettiği Tarihçe-i Hayat yirmi büyük mecmua kadar fayda verdi, fütuhât yaptı. Şimdi bir parça ilişmelerine kat’iyen merak etmesin. Nazar-ı dikkati celb ettiği için, büyük bir ilânname hükmüne geçti. Şimdiye kadar nasıl ki yirmi senedir yirmi büyük mecmua perde altında intişar etmesiyle çok büyük fütuhata medar oldu. Tarihçe-i Hayat’ın da perde altında intişarı inşaallah aynı neticeyi verecek.”

Sâniyen: Madem Cenab-ı Hak sizi Ankara’da Risale-i Nur’un başkumandanı olarak ihsan etmiş; Risale-i Nur’un, Kur’ân’ın kırk vech-i i’câzından bir vechi olan nazmını beyan eden İşârâtü’l-İcâz tefsirinin neşri de size müyesser oldu. O vech-i nazım yedi kısımdır. Bir kısmı tevafukattır. Tevafukatın bir nevi de Lâfza-i Celâlde görülen zâhir tevafukattır. İşte, mu’cizâtlı Kur’ân’ımız bu tevafukatı gösteriyor. İnşaallah bu mu’cizâtlı Kur’ân’ın neşri ve tab’ı da size nasib olacak.

Evvelce Üstadımız on bin lira size göndermişti. Şimdi de Kur’ân’ın âyetlerine tam muvafık olarak 6666 lirayı ki bu para, talebelerin iki senelik tayinatından fazla kalan paradır. Bunda bir sırr-ı azîm var, aynı altın para gibi mübarektir. Başkasına sarf etmemek lâzımdır. Size, Kur’ân’ın bazı cüzleriyle birlikte gönderiyoruz ve pek çok selâm ediyoruz.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Kardeşleriniz

Tâhirî, Zübeyir, Ceylân, Sungur

Bu mektup Tahsin Tola’ya yazılmıştır. Üstad, onun neşrettiği Tarihçe-i Hayat ve İşârâtü’l-İcâz tefsiri için kendisini takdir ediyor. Tahsin Tola daha önce de Isparta’dan Demokrat Parti milletvekili olarak Ankara’da bulunuyor, Üstad’ın mesaj ve mektuplarını Demokratlara ve bilhassa Başbakan Adnan Menderes’e ulaştırıyordu. Onun için, Üstad onu Ankara’da Risale-i Nur’un başkumandanı olarak görüyordu.

Nureddin Topçu “Yarınki Türkiye” isimli eserinde “Zafer” isimli yazısında Dr. Tahsin Tola’dan şöyle bahseder: “Senirkent köylüleri gibi olunuz. Size zulmeden jandarmaları doyurunuz. Muvaffak olursunuz. Böyle yaparsanız kaynağı aynı olan iradelerimiz çatışmaz. Aynı âhenkte birleşir ve kendinden geldiği Allah’a doğru ilerler. Gandi, dünyaya; Dr. Tahsin Tola Anadolu insanına ruhunu tanıtmak istedi.”

Dr. Tahsin Tola diyor ki: “Senirkent’ten Isparta’ya gitmiştim. Milletvekili olduğum için (Üstad’la görüşme hususunda) içimde bir endişe vardı.

Gazeteciler görmesin diye düşünüyordum. Onların görüp de yaygara yapmalarından çekiniyordum. Isparta'da Bey Mahallesi'ndeki evine gittim. Her zaman kullanmadığım halde, o gün hilâf-ı âdet olarak, başımda bir şapka vardı. Evine gidince şapkayı salona asarak abdest aldım. Üstad Bediüzzaman'ın huzuruna abdestli olarak, hürmet ve edep içinde çıktım. Elini öperek gösterdiği yere oturdum. Hatırımda kalan Üstad'ın bana ilk sözleri şöyle olmuştu: 'Kardeşim size şunu söyleyeyim; şapka için ben fetva verdim: Şapkayı giyen kâfir olmaz. Eğer ben o fetvayı vermeseydim, yirmi Şeyh Said daha çıkardı, isyân ederdi. Binlerce masumun kanı dökülürdü. Otuz sene eziyet ve sıkıntı çektim, helâl olsun... Şeyhülislâm Zenbilli Ali Cemâli Efendi'nin şapka hakkındaki fetvasını bildiğim halde, mukabil fetvâ verdim. Bu şapka için, sevap kazanayım diye yirmi Şeyh Said çıkar isyan ederdi. Bu yüzden yüz bin insan öldürülürdü. Benim çektiğim eziyetler helâl olsun. Pişman değilim.' 'Üstad, milletvekillerinin maaşlarına zam yapılınca çok üzülmişti. Bana 'Kırk kişi çıkmayacak mı? Bu parayı kabul etmeyecek, çıkmayacak mı? Kırk kişi fedâkarlık edin de bu parayı kabul etmeyin.' dedi. Belki kırk kişi bulabilirim ümidiyle çalışmaya başladım. Maalesef muvaffak olamadım. (...) Ankara'ya gideceğim zaman Isparta'da Üstad'a uğradığımda, Üstad daima: 'Adnan Bey kardeşime selâm söyle... O bizim himayemizdedir. Eğer biz onu himaye etmezsek (eliyle işaret ederek) bir anda altı üstüne gelir. Bizi Âlem-i İslâm'dan, Pakistan'dan çağırıyorlar. Eğer burayı bırakıp gitsek, bir anda altı üstüne gelir. Burayı biz muhafaza ediyoruz.' diye dersler verirdi. Adnan Menderes'in Londra seyahati sırasında, Üstad çok telaşlanmıştı. Ali İhsan Tola ile Atıf Ural'ı Menderes'e göndermişti. Seyahatini tehir etmesini istiyordu. Arkadaşlar, Menderes İstanbul'a gittiği için görüşemediler. Üstad'ın çok mühim bir arzusunu Menderes'e ulaştıramadık. Daha sonra Üstad'ın bu derece telaş sebebi ortaya çıktı. Menderes uçak kazası geçirdi, fakat inayet-i İlähiye ile kurtuldu."

"Üstad, son Ankara seyahatinde, beni Ankara Vâlisi'ne gönderdi, görüşmek istedi. 'Ben kendisinin makamına gitmek isterdim, fakat çok hastayım. Çok mühim bir meseleyi görüşeceğim kendisiyle, selâmımı söyle, buraya gelsin.' diye haber gönderdi. Vâliye gittiğimde yerinde yoktu. Tekrar dönerek Üstad'a bulamadığımı söyledim. Bu sefer Üstad, beni savcıya gönderdi. Mutlaka bir devlet adamı ile görüşmek istiyordu. Savcıyı yerinde bularak durumu arz ettim savcı gelmek istemedi: 'Biz onun kitaplarını iade ettik.' dedi. O günlerde Sikke-i Tasdik-i Gaybî'nin davası vardı. Üstad, 'Yok... Yok... Ben onun için, kitaplar için çağırmadım. Başka

çok mühim bir mesele için çağırdım.’ diyerek tekrar savcıyı çağırmanı istedi. Hattâ hiç unutmam aynen şöyle dedi: ‘Git çağır gelsin... Yoksa Demokrat değil mi?’ Tekrar acele ile savcıya gittim. Bu sefer savcı daha da evhamlandı. Korktu ve telaşlandı. Gelmek istemedi. Üstad çok telaşlı idi. Gelen bir musibeti, bir felâketi önlemek istiyordu. Daha sonra şu haberi gönderdi: ‘Ayasofya’yı tekrar câmiye çeviriniz. Risale-i Nur’un serbestiyetini resmen ilân ediniz. Eğer bunları yaparsanız, biz de sizlere resmen dua etmeye karar vereceğiz.’

“Üstad’ın son günleriydi. Yine yanına ziyarete gitmiştim. O zaman içimden, emr-i Hak vuku bulup vefat ettiği zaman Üstad’a Isparta’da bir türbe yaptırırız, diye düşünüyordum. Üstad’ın elini öpüp oturunca, Hz. Üstad, ‘Gel kardeşim...’ diye yanına çağırdı, yer gösterdi. Bana şunları ifade etti: ‘Ben şimdi vasiyetnamemi yazdırdım. Ben sağlığımda olduğum gibi, vefatımda da kimsenin ziyaret etmesini, türbe vesâire gibi şeyler istemiyorum.’”

371. Mektup

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ankara’ya bu defa geldiğimin mühim bir sebebi, İslâmiyet’e ciddî taraftar Dahiliye Vekili Namık Gedik’i görmek ve İslâmiyet’in kahramanı olan Adnan Bey’e ve Tevfik İleri gibi mühim zatlara bir hakikati söylemektir ki:

Hem Demokrata ezan-ı Muhammedî gibi çok kuvvet vermek ve Risale-i Nur’un neşrine müsaadesi gibi çok taraftar olmak ve âlem-i İslâm’ı, hattâ bir kısım Hıristiyan devletlerini de memnun etmek için, Ayasofya’yı muzahrafattan temizleyip ibadet mahalli yapmaktır. Bu ise, bu mesele için otuz sene siyaseti terk ettiğim halde, bu nokta hatırı için Namık Gedik’i görmek istedim ve geldim. Adnan Bey, Namık Gedik ve Tevfik İleri gibi zatlardan hatırı için başka yere gitmedim.

Hem Risale-i Nur, Kur’ân’ın kanun-u esasiyesiyle bütün Anadolu ve vilâyât-ı şarkiyede âsâyişi temin eden Risale-i Nur’un 500 bin nüshası komünistliği susturduğu gibi, âsâyişi temin ettiğine bir delili budur ki:

On küsur sene evvel Afyon Müdde-i Umumîsi: “600 bin fedakâr talebesi var; 500 bin nüsha Risale-i Nur’dan neşretmiş. Belki âsâyîşe zarar gelir.” dedi.

Ona karşı Said demiş ki: “Mâdem 600 bin fedakâr talebesi var. Bu on beş senedir bana bu kadar zulmediliyor. Birtek vukuatı hiçbir zabıta ve mahkeme gösteremedi.”

Hem dedim: “Ey müdde-i umumî! Eğer bin müdde-i umumî, bin emniyet müdürü kadar âsâyîşin teminine Risale-i Nur hizmet etmemişse, Allah beni kahretsin. Siz de bana ne ceza verirseniz verin!” dedim. O bu sözüme karşı hiçbir çare bulamadı.

Yalnız bir-iki sene sonra Nur’un bir küçük talebesi Risale-i Nur’a zarar gelecek zannıyla kendini intihar edecekti ki, tab’ ettiği bir küçük risaleye zarar gelmesin. Sonra Üstadı onu men etti ve küçücük bir hâdise oldu ve ikisi de barıştırıldı.

Hâlbuki bir Üstadın on tane fedakâr talebesi bulunsa –hattâ biri selâm etmiş tokat vurulmuş, biri elini öpmüş tahkir edilmiş– hiçbir fedakârı, âsâyîşe ilişmemek için sükût etmişler. Said’den işitmişler ki, “Benim yüz ruhum olsa âsâyîşe feda ediyorum.” Onun için وَلَا تَزُرُ وَارِثَةَ وَرَثَةِ أُخْرَى kanun-u esasiyesiyle, beş cânî yüzünden doksan mâsuma zarar gelmemek, bir cânî yüzünden on mâsum çoluk-çocuk, peder ve validelerine zulmetmemek için, Risale-i Nur iman hizmetiyle beraber âsâyîşi tamamıyla temin edip herkesin kalbinde fenalığa karşı bir yasakçı bırakıyor. Ben de bin ruhum olsa, Kur’ân’ın bu kanun-u esasiyesine feda ettiğimi Tarihçe-i Hayat isbat ediyor ve meydandadır. Ve mahkemeler de kabul etmişler.

Hattâ tezahüre bir riyakârlık, bir hodfuruşluk, bir enaniyet mânâsını verip halklarla görüşmeyi de terk ettiği ve rahmet-i ilâhînin ihsanıyla sesi de kesilmiş ki, dostlarla görüşmeye mecbur olmasın ve hatırları da kırılmasın.

Said Nursî

Üstad, Menderes, İçişleri Bakanı Namık Gedik ve Tevfik İleri ile görüşmek ve bir hakikatı söylemek için Ankara’ya gidiyor. Bu mektupla da görüşmek istediği meselenin özetini söylüyor. Onlardan, Risale-i Nur’un neşrine müsâde etmelerini, Ayasofya’yı açmalarını yani eskiden olduğu gibi mabed hâline çevirmelerini istiyor. Bundan dolayı Âlem-i İslâm’ın

hatta Hıristiyan Devletlerin de memnun olacaklarını söylüyor. Ayrıca Risale-i Nur'un Anadolu ve Doğu vilayetlerinde âsâyîşi temin ettiğini ve komünistliği susturduğunu ifade ediyor. Afyon savcısının "Altı yüz bin fedâkâr talebesi var. Risale-i Nur'dan beşyüz bin neşretmiş. Belki asayişe zarar gelebilir." diye iddia etmesine karşılık Üstad da "Madem altı yüz bin fedâkâr talebesi var. On beş senedir bu kadar zulmediliyor. Ama bir tek vukuat yok. Bir tane olsun vukuatı emniyet veya mahkeme tesbit edip gösteremedi." diyerek "Belki âsâyîşe zarar gelebilir." gibi imkânâtı vukuât yerine koymanın yanlış olduğunu gösteriyor. İmkânât başkadır, vukuât başkadır. Ona bakarsak, bir kibrit ile bir ev yakılabilir. Bu mümkündür; imkân dâhilindedir. Ama bunun için bütün kibritler imhâ edilmez. Çünkü her mümkün olan şey, vuku bulmaz. Bir vukuat olmadan da hiçbir şey ve hiçbir kimse mesul olmaz.

Sonra Üstad, kendisinden çok emin bir tavırla ve kendisini ortaya koyarak "Ey müdde-i umumî (savcı)! Eğer bin müdde-i umumî, bin emniyet müdürü kadar âsâyîşin teminine Risale-i Nur'la hizmet etmemişsem, Allah beni kahretsin. Siz de bana ne ceza verirsiniz verin." diyor.

372. Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَبَدًا دَائِمًا

Gayet şiddetli hasta Üstadımıza mühim, resmî bir zattan bir mektup geldi. Diyor ki: "Tarihçe-i Hayat'ın neşrolunmaması için eski partinin mühim adamları, büyük bir tâvizle eski partinin bazı memurlarını bu hatâya sevk etmişler..."

Üstadımız da dedi ki: "Bu Tarihçe-i Hayat'ın en mühim kısmı üç defa Sebilürreşad tarafından, dört defa da otuz-kırk seneden beri hem eski harf, hem yeni harfle neşredilmiş ve içindeki müdafaat parçaları da müteaddit mahkemelerin huzurunda okunmuş ve resmen de neşredilmiş. Yeni olarak, Medine-i Münevvere gibi hariç yerlerden bir-iki âlim zatın, izah ve teşekkür nevinden birkaç hakikatli mektupları var. Onun için mahkemelerin resmen bunlara ilişecek hiçbir ciheti yok.

Sâniyen: Risale-i Nur, kırk-elli senede bütün ehl-i siyasetin taz-yikatı altında tek başına âlem-i İslâm'da harika bir tarzda neşrolduğu hâlde, şimdi milyonlar nâşirleri varken, değil eski bir parti, dünya toplansa ona karşı bir sed çekemez, mümkün değil. Belki bir ilânnâme hükmüne geçer. Onun için, Nur talebeleri müteessir olmasınlar...

Sâlisen: Hem eski partinin bana karşı zulümlerini helâl ettiğim, hem Kur'ân'ın bir kanun-u esasiyesi olan وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى yani, "Birisinin hatâsı ile başkası, partisi, akrabası mes'ul olmaz, olamaz" diye, hem Anadolu, hem vilâyet-i şarkıyede Risale-i Nur'la neşredildiği sebebiyle, âsâyişe tam kuvvetli bir tarzda hizmet edilmiş. Demek bir mânevî zabıta hükmünde, herkesin kalbinde bir yasakçı bırakıyor. Bu noktaya binaen, Risale-i Nur eski partinin dört-beş hatâsını yüz derece ziyadeleştirmeye mânidir. Yüzde beş adamın hatâsını doksan beşe de verip yirmi otuz derece ziyadeleştirmemiş. Onun için umum o partinin ekserisi iktidar partisi kadar Risale-i Nur'a minnettar olmak lâzımdır. Çünkü, bu dersi, bu kanun-u esasiye-i Kur'âniye'yi Risale-i Nur ders vermeseydi, o beş adamın hatâsı binler adamı da hatâkâr yapardı.

Râbian: Kat'iyen tahakkuk etmiş ki, Risale-i Nur hariçten hücum eden küfr-ü mutlaka karşı bu milleti ve âlem-i İslâmiyet'i muhafaza edecek Kur'ân-ı Hakîmin mu'cize-i mâneviyesinden bir derstir ki, dinsiz filozoflardan hiçbirisi ona karşı mukabele çaresi bulamadılar. Kat'iyen haber aldık ki: Hariçte bazı yerde bir milyon gençler "Müsâlemet-i umumiye'yi temin edecek Risale-i Nur'dur" demişler. Sulh-u umumî taraftarı Almanya ve Amerika gibi bazı ecnebîlerin de Risale-i Nur'u tercüme'ye başladığını haber aldık.

Hâmisen: Eğer resmî adamlar bazı yeni kanunlara yanlış mânâlar verip bir-iki satırına ilişeler, benim bedelime deyiniz ki: "Bir adamın hatâsıyla yirmi bin komşusu cezalandırılır mı, hapsedilir mi? Dünyada böyle hükmeden hiçbir kanun var mı?"

İşte her sayfası yirmi satır olan beş yüz sayfalık bir kitabın bir satırında bir adama şiddetli tokat vurmuşsa, evvelâ, isim muayyen değil, orada mesuliyet yok... Şayet olsa da, sansür gibi o satır silinir. O kitabı müsâdere etmek, on bin adamı hapse sokmak gibi kâinatta işitilmemiş bir kanunsuzluk, bir zulüm olduğu gibi, öteki yirmi bin satırlar şimdi-

ye kadar yirmi bin adamın imanını kuvvetlendirdiği cihetle, yirmi bin hasene ve iyilik olduğundan, elbette o hatâyı ve seyyiyeyi affettirir.

Ben şiddetli hasta olmasaydım daha konuşacaktım. Siz hizmetkârlarım tashih ve ıslah edersiniz. Hattâ münasip görseniz, mânen polislerin bir vazifesini gören Risale-i Nur'un âsaiş hizmetinde polislere büyük bir kuvvet olan derslerine polisler herkesten ziyade taraftar olmak lâzım gelirken, şimdi resmen taharri memuru suretinde, polislik aleyhinde olan bu hizmeti polislere vermeye ruhum razı değil. Onlara umumen hakkımı helâl ettiğimi söylersiniz.

Sâdisen: Şiddetli bir teessüfle, leyle-i Miraç vaktinde Mirac-ı Şerif, suhûr-u selâse hürmetine vesile beklerken, Tarihçe-i Hayat hasebiyle taharri hâdisesi şiddetli bir keder verdi. "Sadaka belâyı def eder" mealindeki hadis-i sahihin hükmüyle, Risale-i Nur Anadolu için belâları def eder bir sadaka hükmüne geçtiği, ona beraatler ve serbestiyetler verildiği zaman belâların def edilmesi, ona hücum edildiği zaman belâların gelmesi yüz haadisesi var ki, bazen zelzele ve fırtınalarla kaydedildiği gibi, bu defa da hayatımda görmediğim tahtessıfır on sekiz dereceye yakın bir soğuk, taarruz ve taharrînin aynı vaktinde geldi.

Üstadımız şiddetli hastalığından fazla konuşamadı. Hasta halinde hizmetkârına dedi: "Merak etmemeleri için berâ-yı mâlûmat bazı dostlara ve bazı resmî zatlara gönderirsiniz."

Şiddetli hasta Üstadımızın
hizmetkârı

Evet, hizmetkârımın yazdığı doğrudur.

Said Nursi

Halk Parti'nin mühim adamlarının Tarihçe-i Hayat'ın neşrini önlemek istemelerine karşılık Üstadımız özetle diyor ki: "Tarihçe-i Hayat ilk defa neşredilmiyor. Daha şiddetli bir ceberutluğun hüküm sürdüğü zamanda bile önlenemeyen bir hizmet, bu kadar nâşîrleri varken nasıl engellenebilir? Ona mâni olmaya çalışmak artık bir reklâm ve bir ilânnâme hükmüne geçer. Ayrıca 'Hiçbir günahkâr, bir başkasının günahını yüklenmez.' (En'am Sûresi, 164) âyetine dayanarak o partinin dört-beş hatasını, diğerlerine vermeyerek bir nevi korumuş olduğumuzdan aslında onların minnettâr olmaları gerekir." Risale-i Nurlar'ın küfr-ü mutlaka karşı kendi

insanlarımızı ve Âlem-i İslam'ı koruyucu özelliği de herkes tarafından müsellemdir. Yabancı dillere çevrilmeye başlanmıştır..

Bu mektubun beşinci bölümünde 'Her sayfası yirmi satır olan beşyüz sayfalık bir kitabın (20x500=10000) bir satırında bir hata bulunsa bile, bir satır için on bin satır mahkûm edilebilir mi?' denilerek, bazı insafsızlar, insafa davet ediliyor.

Altıncı kısmında üç aylarda Mirac Gecesi'nde ruhunu inşiraha boğacak bir vesile beklerken Tarihçe-i Hayat bahanesiyle yapılan baskınlı araştırma Üstad'a şiddetli bir üzüntü veriyor. Çünkü, sadaka belâyı def ettiği gibi Risale-i Nurlar'ın hizmeti de bir ıslah hareketi olduğundan onlarla iman ve Kur'an'a yapılan hizmetler de belâ ve musibetleri def ederler. Yapılan günahlar, zaten belaları celb ediyor. Bunlara karşı Risale-i Nurlar bir kalkan ve set vazifesi görüyorlar. Bunlara yapılan baskılar ve bunların toplatılması, bu kalkan ve seddi ortadan kaldırdığı için belâlar fırsat bulup gelmeye başlar. Onun için Üstad Hazretleri 'Sadaka belâyı def eder', meâlindeki sahih hadisin hükmüyle, Risale-i Nur, Anadolu için belâları def eder bir sadaka hükmüne geçtiği, ona beraatler ve serbestiyeler verildiği zaman belâların def edilmesi, ona hücum edildiği zaman belâların gelmesi yüz hâdisesi var ki, bazen zelzele ve fırtınalar kaydedildiği gibi, bu defa da hayatımda görmediğim sıfırın altında on sekiz dereceye yakın bir soğuk taarruz ve taharrinin aynı vaktinde geldi." diyor.

373. Mektup

Müdde-i umumîler hakkında Üstadımızın garip bir hâlet-i ruhiyesini beyan etmek zamanı geldi. Bana dedi ki:

Otuz-kırk sene bu tazyikatımda, hukukullah mânâsında olan hukuk-u âmme namındaki vazifelerle muvazzaf olan savcılar ekser hapislerimde, nefyimde şiddetlerini gördüğüm halde onlara karşı bir hiddet, bir küsmek bana gelmiyordu.

Sonra görüyordum: Onların zâhirî şiddetine sebep olan kusurları kendilerinde görmüyordum. Fakat, çok defa bir zaman sonra, kader-i ilâhînin başka kusurâtına binaen şefkat tokadının öyle savcıların eliyle geldiğini gördüm. Kader adalet yaptığı için, o şefkat tokadını ruh ve kalbimle kabul ettim. Zâhirî sebebe binaen savcılarının şiddetini helâl ediyorum. Şimdi, Cenab-ı Hakk'a şükür, o müdde-i umumîlerin bir

kısmı, vazifeleri olan hukuk-u umumiyenin müdafaası, hukukullah nev'inden olduğu cihetle, bana karşı şiddet değil, bilakis hakikî adalet noktasında, umum İslâmiyet'e ve belki insaniyete de menfaati olan Risale-i Nur'un hizmet-i imaniyesi cihetiyle şiddeti bırakıp kader-i ilâhînin şefkat tokadına bakar gibi zâhirî tâzip, hakikaten yardım hükmüne geçtiği için, ben de bu sırr-ı azîm münasebetiyle, bütün böyle müdde-i umumîlere karşı bir dostluk ve dua etmek vaziyetini aldım. Zâhiren bana karşı şiddet-i hüküm görünen hâlât, o hizmet-i imaniyeye bir ilânname hükmüne geçti.

Ben de şimdi onlara, hukuk-u âmmenin hukukullah hükmüne geçtiğini bilenlere, umumen selâm ve dua ediyorum. Bana olan şiddetlerini umûmen helâl ediyorum.

Said Nursî

Üstadımızın sizlere yazdığı aynı hakikat olan bu mektubunu arz ediyorum.

Talebesi
Sungur

Bu Mektupta olduğu gibi çok yerlerde, Üstadımız olaylara hikmet açısından bakma yolunu gösteriyor. Çünkü burada belirtildiği gibi, meselenin bir zâhiri yönü var, bir de kaderin takdiri var. İlahî kader de takdirini yaparken birçok hikmetlere binâen yapıyor. Aslında bu bakış açısı, bir açıdan kendi hatalarımızı görüp olayları bir şefkat tokatı ve günahlarımıza bir kefaret olarak değerlendirmemize ve bize zulmedenlere karşı da daha dengeli duygular taşımamıza hatta onların hatalarından dönmeleri için dua etmemize yani iyilik yapmamıza vesile olur. Daha sonra toz duman ortadan kalktıktan sonra, her şey anlaşılıp meselenin hikmet yönü anlaşılınca İlahî sırlara âşina olmanın insana verdiği sürur ve marifetimize feyiz katması apayrı bir güzellik olarak karşımıza çıkar.

374. Mektup

Bediüzzaman Said Nursî'nin Gazetelere Bir Mektubu

(Bize ait meseleleri yazan gazetelere hitaben yazdığım bu yazıyı neşretseler, bugünlerde olan aleyhimdeki isnadlarını helâl edeceğim.

Şiddetli hastalığıma binaen bu kısacık mektubumu o gazeteler neşretsinler ki; bizi düşünen kardeşlerim kederlenmesin.)

Evvelâ: Bugünlerde olan meseleler için merak etmeyiniz. Hakkımızda tecellî eden inâyet ve rahmet-i ilâhiye ile bu büyük bir hayırdır. Hem hasta olduğumdan konuşmaya ve görüşmeye de tahammül edemiyorum. Şimdi Risale-i Nur'un dahil ve hariçteki fevkalâde intişarı ve geniş fütuhatıyla düşmanlar da dost olmuşlar. Herkesin konuşmak istemesine mukabil, inâyet-i ilâhiye ile sesim de kısılmış ki, daha Risale-i Nur bana ihtiyaç bırakmadığından görüşüp konuşamıyorum.

Beni altı vilâyetten davet etmeleri üzerine giderken önümüze gelen ve Risale-i Nur'un ve mesleğimin hakikatini anlayan dost memurlar, Emirdağ'nda istirahat etmemi ve şimdilik Emirdağ'nda kalmamı hükümetin rica ettiğini bildirdiler. Zaten görüşmeye ve konuşmaya tahammül edemediğimden, hakkımdaki bu dostane teklif ve vaziyet bir inâyet oldu ki, beni davet eden çok vilâyetlerdeki hakikî kardeşlerimin hatırları kırılmasın. Hem bazı vilâyetlere gidip diğer vilâyetlere gidemediğimden ileri gelen vaziyetimle, yüz binlerle hakikî fedakâr talebelerim gücenmesinler.

Sâniyen: Benim bu seyahatlerimde kat'iyen siyasetle alâkamın olmadığına bir delil; kırk seneden beri siyaseti terk ettiğimden, yalnız ve yalnız Kur'an'ın bu zamana tam muvafık bir tefsiri olan Risale-i Nur küfr-ü mutlakı kırdığı için anarşistliğe ve tahribatçı cereyanlara karşı sed çektiği gibi, Kur'an'ın Risale-i Nur'a verdiği dersinde bir kanunu esasî olan وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ "Âsâyîşe ilişmek, beş câni yüzünden doksan mâsumaya zulüm etmektir" diye olan uhrevî hizmetimiz vatan, millet ve âsâyîşe de büyük bir faydası olması cihetiyle, beni tecessüs eden veyahut da zahmet veren polis ve inzibatlara da helâl ediyorum. Onları âsâyîşin mücahid muhafızları diye, kardeş gibi mesrurâne kabul ettim. Hattâ, beni Ankara'dan çevirmelerini de kabul ettiğim gibi, hakkımda bir inâyet-i ilâhiyeye vesile olmaları cihetiyle Allah'a şükrettim. Ve kemâl-i ferahla Ankara'dan döndüm.

Sâlisen: Her yerde Risale-i Nur'un intişarı ve okunması ve pek fazla müştakları bulunması dolayısıyla, benimle görüşmek ve konuşmak ve dâvet etmek arzu ediyorlardı. Bu vaziyette, yirmi vilâyete gitmemin zarureti vardı. Ancak Risale-i Nur'un tab' edildiği yerler olan Ankara, İstanbul ve Konya'ya gittim.

Beni Emirdağı'na çeviren dostlara şunu derim ki: Hakkımdaki bu muamele bir inâyet ve rahmet-i ilâhiyeye vesile oldu. Sıklımıyorum. Yalnız benim yirmi sene kaldığım Isparta vilâyetinde iki senelik kira ettiğim bir evim ve orada bazı eşyalarım var. Oranın havası da bir parça hastalığıma yarıyor. Hükûmetin müsaadeleriyle bir ay Emirdağı'nda, bir ay da kiraladığım Isparta'daki evimde bulunmak arzu ediyorum.

Bediüzzaman Said Nursî

Bir önceki mektupta beyan edildiği gibi Üstad, kendisine yapılan bed muâmeleleri bile, kaderin hikmeti açısından bakıp hep hayra yoruyor. Başta kendi ruh dünyasında olmak üzere, herkeste meydana gelebilecek gerginlikleri giderecek ve tansiyonu düşürecek bir zemin hazırlıyor. Aksî halde yapılan haksızlıklar, insanda nefret, kin ve düşmanlık duygularını harekete geçirir. Böyle bir şey de lüzumsuz gevezeliklerle vakit öldürmeye, hatta bazen gıybetlere hatta iftiralara varacak su-i zanlara sevk edebilir. Bu da manevî hayatı zehirleyip öldürebilir. Gönüllerde güzellik eserken, gayız ve düşmanlık tufanları esmeye başlar.

İşte Üstad, böyle bir şeye imkân tanımamak için en güzel ve en isabetli yorumlarla meselenin yönünü hep hayır tarafına çeviriyor. Böylece sâlih daire dönmeye başlıyor ve hayırdan da hayır doğuyor.

Gazetelere yazdığı bu mektubunda Üstad, yazdıklarını neşretmeleri karşılığında onların iftiraya varan –kendisine yaptıkları– isnadları affederek hakkını da helâl edeceğini en başta belirtiyor. Sonra kendisini hukuka, adalete zıt olarak Ankara'dan geri çevirenlerin hata ve haksızlıklarını yüzlerine vurmak yerine, bu olayın kendisi için hayır olduğunu söylüyor. Çünkü iman ve Kur'an hizmetinde meydana gelen inkişaf sebebiyle yirmi vilâyetten Üstad'ı davet ediyorlar. Yaşlı ve hasta halde onun talebelerinin isteklerini yerine getirmesi çok zor. Bazı yerlere gitse, bazılarında da gide-mese bu sefer gücenenler olur endişesini taşıyor. Sadece hükümetten, bir ay Emirdağ'da bir ay da Isparta'da kalma arzusu için müsaade istiyor... Bu ne sabır! Bu ne basiret!..

Refet Kavukçu diyor ki: "1959 senesinin Aralık ayı idi. Bir müddetten beri, Hz. Üstadımız Konya, Ankara ve İstanbul'a ziyaretlerini, gazetelerden ve radyodan mühim havadisler arasında, büyük büyük manşetler altında öğreniyorduk. Memleket sathında muhalifinden mutabıkına, küçüğünden büyüğüne kadar herkeste bir heyecan ve hatta bazı çevrelerde bir endişe var. Herkes merak içinde... Hz. Üstadımızın, Mevlânâ Celâleddin-i Rumî, Hacı Bayram ve Hz. Ebu Eyyub'u (radiyallâhu anh) bizzat giderek

ziyaret etmesi karşısında, İnönü'nün gösterdiği şiddetli tepkiler ve radyo konuşmaları heyecan ve telaşı daha da artırıyordu. (...) Üstad, 'Arabayı acele hazırlayın! Kardeşlerim Ankara'da beni bekliyorlar gideceğiz.' diye buyurdu. Hz. Üstad, 'Isparta 200 F' plâkalı takside, arka koltukta, yorgan göğsüne çekilmiş, dik ve vakur bir halde, nazarlarını araba istikametinde ufka dikmiş oturuyordu. Hüsnü Bayram arabayı kullanıyordu. Zübeyir Ağabeyimiz de şoför mahallinde bulunuyordu. Emirdağ-Ankara yolu, çok zaman ufukta kaybolan düz hatlara sahipti. Bizim araba 110 km. üzerinde giderken, Üstad'ın arabasının ufukta tozunu dahi göremiyorduk... Durmuş bizi bekliyorlardı. Yaklaştık. Zübeyir Ağabeyimiz gelerek 'Üstadımız diyor ki: "Kardeşlerime söyle korkmasınlar, küfrün belini kırdık. Beli kırılan yılan gibidir." ' Ögle namazını bir çeşme başında kıldık. Ögle haberlerini, arabasındaki radyodan dinleyen Üstadımız, Zübeyir Ağabeyimizi tekrar bize gönderdi: Zübeyir Ağabeyi 'Şimdi radyodan öğrendik Bakanlar Kurulu, Üstadımızı Emirdağ'da mecburî iskana tâbî tutan bir karar almış. Fakat Üstadımız diyor ki: 'Biz Ankara'ya gideceğiz. Kardeşlerim merak etmesinler.' Fakat Çiftlik mevkiine gelince, emniyet memurları arabaları ile yola barikat kurmuş, Üstadımızı durdurmuşlardı. Daha sonra rahmetli Zübeyir Ağabey'im anlatmıştı. Hz. Üstadımız emniyet mensupları, kendisine Emirdağ'da mecburî iskân kararını tebliğ ettiklerinde elini şiddetle koltuğa vurarak: 'Ben bu kararı dinlemiyorum. Binlerce talebem beni Ankara'da bekliyor. Ben Ankara'ya gireceğim.' demiş. Sonra da, kendisinden geri dönmesini son derece hürmet ve nezâket içinde ricâ eden memura, gayet şefkatle; 'Yalnız senin hatırın için dönüyorum.' buyurmuş ve o yolculuğun büyük mânâ taşıdığını da belirtmiş."

Said Özdemir diyor ki: "Üstad, Ankara'ya üçüncü defa gelmeyi arzu ettiklerinde bizim haberimiz yoktu. Emniyet haber almıştı. Bir tedbir olarak eve geldiler ve bizi nezarete aldılar. Bu arada İsmet İnönü'nün, 'Menderes, Said Nursi'yi seçim propagandası olarak Ankara'ya getiriyor.' şeklindeki sözleri gazetelerde yer aldı. Daha sonra bizi de nezaretten çıkardılar. Tabii biz ne olduğunu anlayamamıştık. O gece hâdiseyi öğrendince, otobüsle atlayıp Üstad'ın yanına gittim. Beni görünce 'Menderes bizi anlamadı. Ben yakında gideceğim. Onlar -ellerini ters çevirerek- tetpaktlak olacaklar.' dedi. Halbuki ben Üstad'ın Menderes'e dua ettiğini biliyorum. Isparta'da bir sabah ders yaparken 'Kardeşlerim, ben bu gece Menderes'e dua ettim.' dedi. Daha sonra öğrendik ki: Menderes o gece İngiltere'de uçak kazası geçirmiş fakat kurtulmuştu."

Üstadımız, Said Özdemir Ağabey'e söylediği gibi 1960 Martında vefat etti ve iki ay sonra 27 Mayıs İhtilali oldu ve Menderes Hükümeti'nin sonu geldi... Allah taksiratını affetsin...

Hamza Emek Ağabey diyor ki: “Birgün Üstad benimle birlikte Mehmet Çalışkan'ı çağırıldı. Bize ‘Kardeşlerim, sizler benim ve Risale-i Nur’un bedeline Demokrat Parti’ye kaydolun.’ diye buyurdu. Bu emir üzerine biz Demokrat Parti’ye kaydolduk. Daha sonra bana Emirdağ Demokrat Parti İlçe Başkanlığı teklif edildi. O sırada Üstad Emirdağ’da değildi. Ben bu teklife ‘Biraz düşünüyem.’ diye cevap verdim. Benim maksadım Üstadıma danışmaktı. Tam o sırada Isparta’dan, Zübeyir Gündüzalp Ağabey’den bir telgraf geldi. Bu telde ‘Kardeşim, sana verilen bu vazifeyi kabul et.’ diye yazılıydı. Ben de Üstaddan gelen bu emir üzerine başkanlık vazifesini hemen kabul ettim. Birgün memleket meselelerini iletme üzere merhum Adnan Menderes’ten randevu almıştık. Ben de heyetin içindeydim. Mevzuu hemen Üstad’a söyledim. Üstad, ‘Kardeşim, Adnan Menderes’e benden selam söyle, ben onu dindar bir Başvekil olarak biliyorum. Onun hatırı için bu memlekette kalıyorum, kendileri bize yardımcı olsunlar.’ diye buyurdu. Ankara’daki baş vekâlette Emirdağ’la alakalı meseleler görüşüldükten sonra, heyet dışarı çıkarken ben en geride kaldım ve Üstadımızın mesajını Menderes’e bildirdim. Menderes merhum orada bulunan Devlet Bakanı Emin Kalafat’a arkasını dönerek, elini göğsüne koyup Üstad’ın selamını hürmetle aldı. ‘Aleyküm selam’ dedikten sonra, ‘Benim selam ve hürmetlerimi kendilerine söyle, rahat ve müsterih olsunlar, arzuları yapılacak... Her şey yapılacaktır.’ dedi. Emirdağ’a dönüşümde durumu Üstadımıza bildirdim. Üstad ‘Tamam Tamam kardeşim, daha başka şey söylemeye lüzum yoktu... Bu kadar kâfiydi.’ dedi. Üstad’ın bazı mektuplarında “İslâm kahramanı” olarak ifade edilen Menderes için Üstad bir defasında ‘Kardeşim Hamza, Adnan Menderes bu memlekete Yavuz Sultan Selim kadar hizmet etti.’ diyerek, Menderes’in İslâmiyet’e ve Risale-i Nur’a yaptığı hizmeti anlatmıştı.”

“Birgün Emirdağ ilçe teşkilatı idare heyeti Üstad’a yapılan tazyikatı önlemek için bir yazı hazırladı. Bu yazıyı Başvekil Adnan Menderes’e ve diğer dindar milletvekillerine göndermek üzere imzâ ettik. Bunu Üstad da münasip görmüştü. Bu iş için benimle birlikte Mustafa Sungur vazifelen-dirilmiştik. Sungur benden evvel Ankara’ya gitti. Said Özdemir bu yazıyı teksir etti ve bütün alâkalı mercilere gönderildiler. Yazının bir sûreti de Afyon Valisine gelmiş. Bunun üzerine Demokrat Parti İl Başkanı Kâzım Özer, vâlinin makamından aradı. Yazıyı sordu. Ben de ‘Evet, biz yazdık,

ama teksirinden benim haberim yok.’ dedim. Aynı günlerde İnönü verdiği beyanatında Menderes’in Üstad’la olan alâkasını söylüyor ve Başvekil’e hücum ediyordu. Emirdağ teşkilâtının yazdığı yazıyı da vesika olarak gösteriyordu. O gün Menderes, Hirfanlı Barajı’nın açılış merasimine gitmişti. Anadolu Ajansı’na verdiği beyanatta Emirdağ teşkilatını feshettiğini bildirdi. Biz bu haberi saat yirmi üç haberlerinde radyodan dinledik. Ertesi gün hâdiseler çok dedikodulara sebep oldu. Üstad beni çağırttı. Gittiğimde bana: ‘Kardeşim, yoksa müteessir mi oldun?’ dediğinde, ben ‘Hayır Üstadım, müteessir olmadım.’ dedim. Sonra Üstad, ‘Kardeşim, bu Menderes, kuvveti nereden aldığını bilmiyor.’ dedikten sonra ‘Ben de kendisini Başvekillikten azlettim.’ diyerek hiddet etti. Bir-iki dakika mürâkabe etti; sonra başını kaldırıp ‘Şimdilik kalsın. Yoksa ortalık karışıp alt üst olacak’ dedi...”

Evet, mübarek Üstad’ın dedikleri aynen çıktı...

375. Mektup

Umum Nur Talebelerine Üstad Bediüzzaman’ın

Vefatından Önce Vermiş Olduğu

En Son Derstir

Aziz kardeşlerim,

Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfî hareket değildir. Rıza-yı ilâhîye göre sırf hizmet-i imaniyeyi yapmaktır, vazife-i ilâhiyeye karışmamaktır. Bizler âsâyişi muhafazayı netice veren müsbet iman hizmeti içinde her bir sıkıntıya karşı sabırla, şükürle mükellefiz.

Mesela, kendimi misal alarak derim: Ben eskiden beri tahakküme ve terzile karşı boyun eğmemişim. Hayatımda tahakkümü kaldırmadığım, birçok hâdiselerle sabit olmuş. Mesela, Rusya’da kumandana ayağa kalkmamak, Divan-ı Harb-i Örfî’de idam tehdidine karşı mahkemedeki paşaların suâllerine beş para ehemmiyet vermediğim gibi, dört kumandanlara karşı bu tavrım, tahakkümlere boyun eğmediğimi gösteriyor. Fakat bu otuz senedir müsbet hareket etmek, menfî hareket etmemek ve vazife-i ilâhiyeye karışmamak hakikati için, bana karşı yapılan muamelelere sabırla, rıza ile mukabele ettim. Cercis Aleyhisselâm

gibi ve Bedir, Uhud muharebelerinde çok cefa çekenler gibi, sabır ve rıza ile karşıladım.

Evet, mesela seksen bir hatâsını mahkemede isbat ettiğim bir müdde-i umumînin yanlış iddiaları ile aleyhimizdeki kararına karşı, beddua dahi etmedim. Çünkü asıl mesele bu zamanın cihad-ı mânevîsidir. Mânevî tahribatına karşı sed çekmektir. Bununla dahilî âsâyişe bütün kuvvetimizle yardım etmektir.

Evet, mesleğimizde kuvvet var. Fakat bu kuvvet, âsâyişi muhafaza etmek içindir. وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى düsturu ile ki: “Bir cânî yüzünden onun kardeşi, hanedanı, çoluk-çocuğu mesul olamaz.” işte bunun içindir ki, bütün hayatımda bütün kuvvetimle âsâyişi muhafazaya çalışmışım. Bu kuvvet dahile karşı değil, ancak hâricî tecavüze karşı istimal edilebilir. Mezkûr âyetin düsturuyla vazifemiz, dahildeki âsâyişe bütün kuvvetimizle yardım etmektir. Onun içindir ki, âlem-i İslâm’da âsâyişi ihlâl edici dahilî muharebat ancak binde bir olmuştur. O da aradaki bir içtihad farkından ileri gelmiştir. Ve cihad-ı mânevîyenin en büyük şartı da vazife-i ilâhiyeye karışmamaktır ki, “Bizim vazifemiz hizmettir; netice Cenab-ı Hakk’a âittir. Biz vazifemizi yapmakla mecbur ve mükellefiz.”

Ben de Celâleddin Harzemşah gibi, “Benim vazifem hizmet-i imaniyedir; muvaffak etmek veya etmemek Cenab-ı Hakk’ın vazifesidir.” deyip ihlâs ile hareket etmeyi Kur’ân’dan ders almışım.

Hâricî tecavüze karşı kuvvetle mukabele edilir. Çünkü düşmanın malı, çoluk çocuğu ganimet hükmüne geçer. Dahilde ise öyle değildir. Dâhildeki hareket, müsbet bir şekilde mânevî tahribata karşı mânevî, ihlâs sırrıyla hareket etmektir. Hâricîteki cihad başka, dahildeki cihad başkadır. Şimdi milyonlar hakikî talebeleri Cenab-ı Hak bana vermiş. Biz bütün kuvvetimizle dahilde ancak âsâyişi muhafaza için müsbet hareket edeceğiz. Bu zamanda dahil ve hâricîteki cihad-ı mânevîyedeki fark pek azımdır.

Bir mesele daha var; o da çok ehemmiyetlidir. Hükm-ü Kur’ân’a göre, bu zamanda mimsiz medeniyetin icabatından olarak hâcât-ı zaruriye dörtten yirmiyeye çıkmış. Tiryakilikle, görenekle ve itiyadla hâcât-ı gayr-ı zaruriye, hâcât-ı zaruriye hükmüne geçmiş. Âhirete iman ettiği hâlde, “Zaruret var” diye ve zaruret zannıyla dünya menfaati ve maişet derdi için dünyayı âhirete tercih ediyor.

Kırk sene evvel, bir başkumandan beni bir parça dünyaya alıştırmak için bazı kumandanları, hattâ hocaları benim yanıma gönderdi. Onlar dediler:

“Biz şimdi mecburuz. إِنَّ الضَّرُورَاتِ تُبَيِّحُ الْمَحْظُورَاتِ kaidesiyle, Avrupa'nın bazı usullerini, medeniyetin icaplarını taklide mecburuz.” dediler.

Ben de dedim: “Çok aldanmışsınız. Zaruret su-i ihtiyardan gelse, kat'iyen doğru değildir; haramı helâl etmez. Su-i ihtiyardan gelmezse, yani zaruret haram yoluyla olmamışsa zararı yok. Mesela; Bir adam su-i ihtiyarıyla haram bir tarzda kendini sarhoş etse ve sarhoşlukla bir cinayet yapsa, hüküm aleyhine cârî olur, mâzur sayılmaz, ceza görür. Çünkü, su-i ihtiyarıyla bu zaruret meydana gelmiştir. Fakat bir meczup çocuk cezbe halinde birisini vursa, mâzurdur. Ceza görmez. Çünkü ihtiyarı dahilinde değildir.”

İşte, ben o kumandana ve hocalara dedim: “Ekmek yemek, yaşamak gibi zarurî ihtiyaçlar haricinde başka hangi zaruret var? Su-i ihtiyardan, gayr-ı meşru meyillerden ve haram muamelelerden tevellüd eden hareketler, haramı helâl etmeye medar olamazlar. Sinema, tiyatro, dans gibi şeylerde tiryaki olmuşsa, mutlak zaruret olmadığı ve su-i ihtiyardan geldiği için, haramı helâl etmeye sebep olamaz. Kanun-u beşerî de bu noktaları nazara almış ki, ihtiyar haricinde zaruret-i kat'iyeye ile, su-i ihtiyardan neş'et eden hükümleri ayırmıştır. Kanun-u ilâhîde ise, daha esaslı ve muhkem bir şekilde bu esaslar tefrik edilmiş.”

Bununla beraber zamanın ilcaatıyla zaruretler ortalıkta zannederek bazı hocaların bid'alara taraftarlığından dolayı onlara hücum etmeyiniz. Bilmeyerek “Zaruret var” zannıyla hareket eden o biçârelere vurmayınız. Onun için kuvvetimizi dahilde sarf etmiyoruz. Biçâre, zaruret derecesine girmiş, bize muhalif olanlardan hoca da olsa onlara ilişmeyiniz. Ben tek başımla daha evvel aleyhimdeki o kadar muarızlara karşı dayandığım, zerre kadar fütur getirmediğim, o hizmet-i imaniyede muvaffak olduğum hâlde, şimdi milyonlar Nur talebesi olduğu hâlde, yine müsbet hareket etmekle onların bütün tahkiratlarına, zulümlerine tahammül ediyorum.

Biz dünyaya bakmıyoruz. Baktığımız vakit de onlara yardımcı olarak çalışıyoruz. Âsâyişi muhafazaya müsbet bir şekilde yardım ediyoruz. İşte bu gibi hakikatler itibarıyla, bize zulüm de etseler hoş görmeliyiz.

Risale-i Nur'un neşri her tarafta kanaat-i tamme verdi ki, Demokratlar dine taraftardır. Şimdi bir Risaleye ilişmek, vatan, millet maslahatına tamamen zıttır.

Bir mahrem risale vardı ki, o mahrem risalenin neşrini men etmiştim. "Öldükten sonra neşrolunsun." demiştim. Sonra mahkemeler alıp okudular, tetkik ettiler, sonra beraat verdiler. Mahkeme-i Temyiz o beraati tasdik etti. Ben de bunu dahilde âsâyîşi temin için ve yüzde doksan beş mâsuma zarar gelmemesi için neşredenlere izin verdim. "Said, meşveretle neşredebilir." dedim.

Üçüncü mesele: Şimdi küfr-ü mutlak, öyle cehennem-i mânevî neşrine çalışıyor ki, kâinatta hiçbir kâfir ona yanaşmamak lâzım geliyor. Kur'an'ın "rahmeten lil'âlemîn" olduğunun bir sırrı budur ki: Nasıl müslümanlara rahmettir; âhirete iman, Allah'a iman ihtimalini vermesiyle de, bütün dinsizlere ve bütün âleme ve nev-i beşere rahmet olmasına bir nükte, bir işaret ki, o mânevî cehennemden dünyada da onları bir derece kurtarmış. Hâlbuki şimdi fen ve felsefenin dalâlet kısmı, yani Kur'an'la barışmayan, yoldan çıkmış, Kur'an'a muhalefet eden kısmı, küfr-ü mutlakı komünistler tarzında neşre başladılar. Komünistlik perdesinde anarşistliği netice verecek bir surette münafıklar, zındıklar vasıtasıyla ve bazı müfrit dinsiz siyasetçiler vasıtasıyla neşir ile aşılana başlandı için, şimdiki hayat, dinsiz olarak kabil değildir, yaşamaz. "Dinsiz bir millet yaşamaz." hükmü bu noktaya işaret eder. Küfr-ü mutlak olduğu zaman, hakikat-i hâlde yaşanmaz. Onun için, Kur'an-ı Hakîm, bu asırda bir mu'cize-i mâneviyesi olarak Risale-i Nur şâkirtlerine bu dersi vermiş ki, küfr-ü mutlaka, anarşistliğe karşı sed çeksin. Hem çekmiş. Evet Çin'i, hem yarı Avrupayı ve Balkanları istilâ eden bu cereyana karşı bizi muhafaza eden Kur'an-ı Hakîm'in bu dersidir ki, o hücumu karşı sed çekmiş, bu suretle o tehlikeye karşı çare bulmuştur.

Demek bir müslüman mümkün değil, başka bir dine girip, ya Hıristiyan ve Yahudi, hususan bolşevik gibi olmak... Çünkü, bir İsevi, müslüman olsa, İsâ (aleyhisselâm)'ı daha ziyade sever. Bir Mûsevî, müslüman olsa, Mûsâ (aleyhisselâm)'ı daha ziyade sever. Fakat bir müslüman, Muhammed (aleyhisselâm)'in zincirinden çıksa, dinini bıraksa, daha hiçbir dine girmez, anarşist olur; ruhunda kemâlâ-

ta medar hiçbir hâlet kalmaz. Vicdanı tefessüh eder, hayat-ı içtimaiyeye bir zehir olur.

Onun için, Cenab-ı Hakk'a şükür, Kur'an-ı Hakîm'in işârât-ı gaybiyesi ile, kahraman Türk ve Arap milletleri içinde lisan-ı Türkî ve Arabî ile bu asrı kurtaracak bir mu'cize-i Kur'âniye'nin Risale-i Nur namıyla bir dersi intişara başlamış. Ve on altı sene evvel 600 bin adamın imanını kurtardığı gibi, şimdi milyonlardan geçtiği sabit olmuş.

Demek Risale-i Nur, beşeri anarşistlikten kurtarmaya bir derece vesile olduğu gibi, İslâm'ın iki kahraman kardeşi olan Türk ve Arab'ı birleştirmeye, bu Kur'an'ın kanun-u esasîlerini neşretmeye vesile olduğunu düşmanlar da tasdik ediyorlar.

Madem bu zamanda küfr-ü mutlak Kur'an'a karşı çıkıyor. Küfr-ü mutlakta cehennemden ziyade dünyada da daha büyük bir cehennem var. Çünkü, ölüm madem öldürülüyor. Hergün beşerde otuz bin cenaze ölümün devamına şahadet ediyor. Bu ölüm küfr-ü mutlaka düşenlere, yahut taraftar olanlara, hem şahsın idam-ı ebedîsi ve bütün geçmiş, gelecek akrabalarının da idam-ı ebedîsi olarak düşündüğü için, cehennemden on defa daha fazla dehşetli cehennem azâbı çeker. Demek o cehennem azâbını küfr-ü mutlakla kalbinde duyuyor. Çünkü, her bir insan akrabasının saadetiyle mesut, azabıyla muazzep olduğu gibi Allah'ı inkâr edenlerin itikadlarıncâ bütün o saadetleri mahvoluyor, yerine azaplar geliyor. İşte bu zamanda, bu dünyada bu mânevî cehennemi insanların kalbinden izale eden tek bir çaresi var. O da Kur'an-ı Hakîm'dir. Ve bu zamanın fehmine göre onun bir mu'cize-i mâneviyesi olan Risale-i Nur eczalarıdır.

Şimdi Allah'a şükrediyoruz ki, siyasî partiler içinde bir parti, bir parça bunu hissetti ki, o eserlerin neşrine mâni olmadı; hakâik-i imaniyenin dünyada bir cennet-i mâneviyeyi ehl-i imana kazandırdığını isbat eden Risale-i Nur'a mümanâat etmedi, neşrine müsaadekâr davrandı, nâşirlerine de tazyikattan vazgeçti.

Kardeşlerim, hastalığım pek şiddetli; belki pek yakında öleceğim veyahut bütün bütün konuşmaktan –bazen men olduğum gibi– men edileceğim. Onun için benim Nur âhîret kardeşlerim, “ehvenüşşer” deyip bazı bîçâre yanlışçıların hatâlarına hücum etmesinler. Daima müsbet hareket etsinler. Menfî hareket vazifemiz değil... Çünkü dahilde

hareket menfice olmaz. Madem siyasetçilerin bir kısmı Risale-i Nur'a zarar vermiyor, az müsaadekârdır; "ehvenüşşer" olarak bakınız. Daha "âzamüşşer"den kurtulmak için, onlara zararınız dokunmasın, onlara faydanız dokunsun.

Hem dahildeki cihad-ı mânevî, mânevî tahribata karşı çalışmaktır ki, maddî değil, mânevî hizmetler lâzımdır. Onun için, ehl-i siyasete karışmadığımız gibi, ehl-i siyaset de bizimle meşgul olmaya hiçbir hakları yok...

Mesela, bir parti bana binler vecihle sıkıntı verdiği hâlde, hattâ otuz senede hapisler de, tazyikler de olduğu hâlde, hakkımı helâl ettim. Ve azaplarına mukabil, o biçârelerin yüzde doksan beşini tezyif ve itirazlara, zulümlere mâruz kalmaktan kurtulmaya vesile oldum ki, وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ âyeti hükmünce kabahat ancak yüzde beşe verildi. O aleyhimizdeki partinin şimdi hiçbir cihetle aleyhimizde şekvâya hakları yoktur.

Hattâ bir mahkemede yanlış muhbirlerin ve casusların evhamlarıyla bizi, yetmiş kişiyi mahkûm etmek için su-i fehmiyle, dikkatsizliğiyle Risale-i Nur'un bazı kısımlarına yanlış mânâ vererek seksen yanlışla beni mahkûm etmeye çalıştığı hâlde, mahkemelerde isbat edildiği gibi, en ziyade hücumu mâruz bir kardeşiniz, mahpus iken pencereden o müdde-i umumînin üç yaşındaki çocuğunu gördü, sordu. Dediler: "Bu müdde-i umumînin kızıdır." O mâsumun hâtırı için o müddeiye beddua etmedi. Belki onun verdiği zahmetler, o Risale-i Nur'un, o mu'cize-i mâneviyenin intişarına, ilânına bir vesile olduğu için rahmetlere inkılâp etti.

Kardeşlerim, belki ben öleceğim. Bu zamanın bir hastalığı daha var; o da benlik, enaniyet, hodfuruşluk, hayatını güzelce medeniyet fantaziyesiyle geçirmek iştahı, tiryakilik gibi hastalıklardır. Risale-i Nur'un Kur'ân'dan aldığı dersin en birinci esası benlik, enaniyet, hodfuruşluğu terk etmek lüzumudur. Tâ ihlâs-ı hakikî ile imanun kurtarılmasına hizmet edilsin. Cenab-ı Hakk'a şükür, o âzamî ihlâsı kazananların pek çok efradı meydana çıkmış. Benliğini, şan ve şerefini en küçük bir mesele-i imaniyeye feda eden çoktur. Hattâ Nur'un biçâre bir şakirdinin düşmanları dost olduğu vakit onunla sohbet etmek çoğaldığı için, rahmet-i ilâhiye cihetinde sesi kesilmiş. Hem de ona takdirle bakanlar isabet-i nazar hükmüne geçip onu incitiyor. Hattâ musafaha etmek de tokat vurmak gibi sıkıntı veriyor.

“Senin bu vaziyetin nedir?” diye soruldu. “Madem milyonlar kadar arkadaşların var; neden bunların hatırlarını muhafaza etmiyorsun?”

Cevaben dedi: “Madem mesleğimiz âzamî ihlâstır; değil benlik, enaniyet, dünya saltanatı da verilse, bâki bir mesele-i imaniyeyi o saltanata tercih etmek âzamî ihlâsın iktizasıdır. Mesela, harp içinde, avcı hattında, düşmanın top gülleleri arasında Kur’ân-ı Hakîm’in tek bir âyetinin, tek bir harfinin, tek bir nüktesini tercih ederek, o güller içinde Habib kâtibine ‘Defteri çıkar.’ diyerek at üstünde o nükteyi yazdırmış. Demek Kur’ân’ın bir harfinin, bir nüktesini düşmanın güllerine karşı terk etmemiş ruhunun kurtulmasına tercih etmiş.”

O kardeşimize sorduk: “Bu acip ihlâsı nereden ders almışsın?”

Demiş: İki noktadan...

Birisi: Âlem-i İslâmiyet’in en acip harbi olan Bedir Harbinde, namaz vaktinde cemaatten hissesiz kalmamak için, düşmanın hücumuyla beraber mücahidlerin yarısı silâhını bırakıp cemaat hayrına şerik olmak, iki rek’at sonra onlar da hissedar olsun diye Fahr-i Âlem (aley-hissalâtü vesselâm) bir hadis-i şerifiyle emretmiş olmasıdır. Madem harpte bu ruhsat var. Ve madem cemaat hayrı da sünnet olduğu hâlde, o sünnete riayet etmek en büyük bir hâdise-i dünyeviyeye tercih edilmiş. Üstad-ı mutlakın böyle bir işaretinden bir nüktecik alarak, biz de ruh ve canımızla ittibâ ediyoruz.

İkincisi: Kahraman-ı İslâm İmam Ali (radiyallâhu anh), Celcelûtiye’nin çok yerlerinde ve âhîrinde bir himayetçi istemiş ki, namaz içinde huzuruna gaflet gelmesin. Düşmanları tarafından ona bir hücum mânâsı hâtırına gelmemek, sırf namazdaki huzuruna, pek çok olan düşmanları tarafından bir hücum tasavvuru ile namazdaki huzuruna mâni olunmamak için, bir muhafız ifriti dergâh-ı ilâhîden niyaz etmiş.

İşte bu bîçâre, ömrü bu zamanda hodfuruşluk içinde yuvarlanan bîçâre kardeşiniz de, hem sebab-i hilkat-i âlemden, hem kahraman-ı İslâm’dan bu iki küçük nükteyi ders aldım. Ve bu zamanda çok lâzım olan Kur’ân’ın esrarına ehemmiyet vermekle, harp içinde ruhunun muhafazasını dinlemeyerek, Kur’ân’ın bir harfinin bir nüktesini beyan etmiş.

Bu son mektupta Üstad, vefatından önceki en son dersi vermiştir. En başta imana ve Kur'an'a hizmet etmek isteyenleri bağlayacak bir prensibi ortaya koyuyor: "Bizim vazifemiz müsbet hareket etmektir. Menfi hareket değildir. Allah'ın rızasına göre sırf İman Hizmeti yapmaktır; Allah'ın işine karışmamaktır. Bizler âsâyişi muhafazayı netice veren müsbet İman Hizmeti içinde her bir sıkıntıya karşı sabırla, şükürle mükellefiz."

İşte en büyük makam olan "Allah rızasını kazanma" makamı ufkuna doğru hedefini belirleyip yürüyen Üstad, peşinden gelmek isteyenlere de aynı hedefi gösteriyor. Yaşanmış misalleri de kendinden veriyor. Bir hareket, misal ve örneklerini kendinden çıkarıp vermeye başlayınca da işler rayına oturmuş demektir. Evet bu zamanda maddî değil, mânevî cihad geçerlidir. Mânevî tahribata karşı sed çekilecek, bütün güç ve kuvvet kullanılacak, dâhilî asâyişe yardım edilecektir. Dünyanın huzur ve güveni, barış ve âsâyişin temini de buna bağlıdır. Kargaşanın olduğu yerde, ne din, ne de Kur'an hakikatleri anlatılamaz. Bizim herkesten ziyade sulh ve sükûneti istememiz ve temini için çalışmamız lâzımdır. Neticeyi de yine Allah'tan beklemeliyiz ve onun icraatını rıza ile kabul edip tezâhür edecek hikmetlerine dikkat etmeliyiz.

İkinci bir mesele, iktisaddan taviz vermemeliyiz. İsrâf girdabına düşenler, iktisadın bereketinden mahrum kalırlar. Daha da mühimi; dünyaya ve maddeye meyillerinin çok sıkı irtibata geçmesiyle, gönül dünyalarında tutukluğa maruz kalır, mânevî ve lâhutî esintileri duyamaz olur ve bu mahrûmiyetin derin sıkıntılarına düşer olurlar. Namaz kılar, Kur'an okur ama o eski feyizlerin güzelliğini ruhlarında bir türlü hissedemezler. Tutuk, donuk ve mat bir atmosferde kıvranıp dururlar. Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) en çok korktuğu şeylerden birisi de çok yemek yeme ve yakîn azlığıdır...

Zaruretler mahzurlu şeyleri mubaha çevirip haramı helâl edebilirler ama bunun da bir ölçüsü vardır. Aksi takdirde gazab-ı İlahiyi harekete geçirecek kırmızı çizgiler çiğnenmiş, haramlar irtikap edilmiş olabilir.

"Su-i ihtiyar ile olan zaruret de, haramı helâl etmez." Meselâ normal şekilde seferdesiniz. Yolda aç kaldınız, hiç çareniz yok... Mecburen, helâl olmayan bir yiyecekten, ölmeyecek kadar yiyebilirsiniz... Ama normal bir yolculuk değil de eşkıyalık ve yol kesmek için dağa çıktınız, aç kaldınız. Size bu durumda ölmeyecek kadar domuz eti yemek bile helal olmaz.

Çünkü “su-i ihtiyar” ile yani iradenizi kötüye kullanarak hareket etmiş bulunuyorsunuz.

Üçüncü olarak, küfr-ü mutlak, büyük bir felâkettir. Küfr-ü mutlakta âhiretteki Cehennem’den ziyade dünya hayatında bile daha büyük bir Cehennem mevcuttur. Bugün için bundan kurtulmanın yolu, kalbleri ve kafaları tatmin ve iknâ eden Kur’an tefsirleri Risale-i Nurlar’dan iman dersi almaktır. Bu hizmetin en mühim bir esası şefkattir. Küfre düşmüş insanlara, şefkat edip, imanlarının kurtulması için, dua ile ve hakikatleri tanıtmakla mukabele etmek zorundayız. Üstad o şefkat hissiyle kendisinin idamını isteyen savcının hapisane penceresinden üç yaşındaki masum kızını görünce beddua etmekten vaz geçmiştir...

Üstad: “Kardeşlerim, belki ben öleceğim” deyip yaklaşan ecelden haber vermekle beraber bu zamanın dikkat edilmesi gereken bazı hastalıklarını sayıyor: “Benlik, enâniyet’ hodfüruşluk, hayatını güzelce medeniyet fantaziyesiyle geçirmek iştihası, tiryakilik gibi hastalıklardır.” diyor.

Üstad, mesleğinin gereği azamî ihlâs dersini verirken, Birinci Dünya Savaşı sırasında yazdığı İşârâtü’l-İcâz tefsiri için “Harp içinde, avcı hattında, düşmanın top gülleleri arasında Kur’ân-ı Haksın’ın tek bir âyetinin, tek bir harfinin, tek bir nüktesini tercih ederek, o güller içinde kâtibi Habib’e ‘Defteri çıkar!’ diyerek, at üstünde o nüktelyi yazdırmış. Demek, Kur’an’ın bir harfinin bir nüktesini, düşmanın güllerine karşı terk etmemiş, ruhunun kurtulmasına tercih etmiş.” diyor. Bu dersini de yine Bedir Harbi’nin şiddetli anında bile, cemaatle namazı terk etmeyen Efendimiz’den (sallallahu aleyhi ve sellem) ve namazını kılariken huzur içinde olmak, gaflete düşmemek, düşman endişesi duymamak için Celcelûtiye isimli kasidesinin sonlarında Cenab-ı Hak’tan bu hususta bir himayetçi istemiş olan Hz. Ali’den (r.a.) aldığı ifade ediyor.

İşte ibretlerle dolu bir hayat geçirmiş olan Bediüzzaman Hazretleri’nin her zaman bizim yolumuzu aydınlatacak olan mektupları... Bunları dikkatle ve ibret alarak, her biri bana hitap ediyor diye derin bir şuur ile okumalı ve muhatap olmanın gereğini de yerine getirmeliyiz.